KIM DUNG

TUYẾT SƠN PHI HỒ

PHI HỒ NGOẠI TRUYỆN

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

01 Bởi trêu gái thị vệ ăn đòn
02 Thương Gia Bảo chạm trán kẻ thù
03 Quanh đi quẩn lại mười mấy chiêu
04 Năm cao thủ mưu đồ bất chính
05 Trên đất tuyết ra tay nghĩa hiệp
06 Thủy chung thiếu phụ chẳng quay đầu
07 Hào kiệt mất đao rồi để lại
08 Nghe lén chuyện anh hùng chột dạ
09 Không hiểu lòng người nên mắc bẫy
10 Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt
11 Hồ Phỉ đánh té Thương Lão Thái
12 Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn
13 Kiếm Anh mắc bẫy bị tiêu thương
14 Triệu Bán Sơn thanh toán môn hộ
15 Mến tài hào kiệt chỉ điểm võ công
16 Lơ lững trên không mượn sức người
17 Vương Thị huynh đệ toan giết Hồ Phỉ
18 Tiểu Hồ Phỉ giải cứu quần hùng
19 Triệu Bán Sơn từ biệt Hồ lang
20 Nghe thảm kịch anh hùng nóng tiết
21 Hồ lang đại náo Điển Đương phố
22 Sát Quan Ẩu Lại Bạt Phụng Mao
23 Trong tổ miếu Hồ lang đả bại Thiên Nam
24 Hồ lang dò la tin Phụng lão
25 Lựa chọn chưởng môn phái Vi Đà
26 Viên Tử Y đả bại Tam Đồ
27 Tỷ Mai Hoa tử y thủ thắng
28 Viên Tử Y tỷ kiếm với Lam Tần
29 Phải chăng các hạ là Tiểu Nê Thu?
30 Cuộc chiến đấu trên ngọn cột buồm
31 Toà cổ miếu dưới trận mưa rào
32 Trong cổ miếu oan gia chạm trán
33 Trong khám thờ Lưu gia lánh nạn
34 Giúp Lưu lão Hồ lang dùng kế hoãn binh
35 Bị ám toán miêu gia đui mắt
36 Điền Quy Nông ám hại Miêu gia
37 Lên Động Đình Hồ kiếm Dược vương
38 Thương cô thôn nữ tưới hoa dùm
39 Bầy lang sói phá hoại vườn hoa
40 Màn kịch rùng rợn trong rừng khuya
41 Tiểu anh hùng phục tài thiếu nữ
42 Dược Vương Trang Thiết Tượng trả thù
43 Bọn cường đồ uy hiếp Miêu Nhân Phượng
44 Hồ Phỉ đại chiến Điền Quy Nông
45 Trình Linh Tố trị thương Miêu Nhân Phượng
46 Phiền lòng mà chẳng muốn dời, chẳng muốn rời tay
47 Hai người giao kết nghĩa chi lan
48 Hồ thiếu gia trổ tài đoạt đáng
49 Hồ công tử trả kiếm lui binh
50 Đã thề nguyền hoạn nạn chẳng chia lìa
51 Những mối dư tình tại Thương Gia Bảo
52 Trả thù chồng hạ sát Thương công tử
53 Ngựa về chủ cũ, phụng tặng hiệp nữ
54 Vào tửu lâu gặp lại quần hùng

55 Giữa tiệc vui, Thiên Nam xuất hiện
56 Viên Tử Y lại đoạt chưởng môn
57 Viên Tử Y đả bại quần hào
58 Viên Tử Y tường thuật chuyện xưa
59 Phúc Khang An ám toán Hồ lang
60 Bọn thâm độc bắt con giết mẹ
61 Tây Nhạc Hoa Quyền lựa chọn chưởng môn
62 Hồ Phỉ lên đài đoạt chưởng môn
63 Cơ Hiểu Phong kết giao Hồ Phỉ
64 Trong tửu quán Hồ Phỉ gặp người quen
65 Hồ lang mạo hiểm đoạt hài nhi
66 Trình Linh Tố lắm mưu nhiều kế
67 Dùng Ngự bôi đánh bẫy quần hùng
68 Cuộc tranh giành bốn chiếc Ngọc bôi
69 Anh em Nghê Thị đoạt hài nhi
70 Văn Túy Ông sợ quỷ chết người
71 Thang Bái mưu cao đoạt Ngự bôi
72 Điền Quy Nông đại chiến Đồng Hoài Đạo
73 Điền Qui Nông đả bại quần hùng
74 Vô Ảnh ngân châm cực kỳ hiểm độc
75 Hồ lang chém gãy Thục Đồng Côn
76 Viên Tử vu hãm Thang Bái
77 Trình Linh Tố diệu kế thoát hang hùm
78 Người đâu giống hệt Phúc Khang An
79 Hồ Phỉ đả bại Thập bát cao thủ
80 Trình Linh Tố gặp Độc Thủ Thần Kiêu
81 Thử chất độc vào tay đệ tử
82 Trình Linh Tố xả thân cứu nghĩa huynh
83 Trên phần mộ, Nam Lan xuất hiện
84 Hồ thiếu gia bị địch bao vây
Đoạn Kết

01
Bởi trêu gái thị vệ ăn đòn

-Hồ Nhất Đao! Huyệt Khúc Trì! Huyệt Thiên Khu!

-Miêu Nhân Phượng! Huyệt Địa Nương! Huyệt Hợp Cốc!

Một thanh âm khàn khàn, trầm trọng khẽ hô lên. Tiếng hô đầy vẻ oán độc và phẫn nộ. Tiếng nói rít lên từ kẽ răng đưa ra tựa hồ tiếng nguyền rủa có tính cách vĩnh viễn cả ngàn năm. Mỗi chữ là một giọt máu, một cơn cừu hận.

Độp! Độp! Độp! Độp!

Bốn tiếng vang lên. Bốn tia kim quang thấp thoáng. Bốn mũi kim tiêu liên chiêu phóng ra bắn vào hai cái biển gỗ.

Mặt phải và mặt trái mỗi tấm biển đều vẽ toàn thân một hình người.

Một tấm vẽ đại hán rậm râu đầy vẻ thô hào. Bên cạnh hình vẽ chua ba chữ Hồ Nhất Đao.

Còn tấm biển kia vẽ một hán tử cao nghều mà gầy khẳng kheo, bên cạnh chua ba chữ Miêu Nhân Phượng.

Trên đồ hình ghi rõ những huyệt đạo ở khắp thân thể.

Phía dưới một bài là một cái chuôi để cầm.

Hai tên tráng hán thân thủ mau lẹ, mỗi tên cầm một cái biển chạy quanh trong luyện võ sảnh.

Một bà già lối ngoài năm chục tuổi ngồi trên ghé ở góc đông bắc nhà địa sảnh hô tên huyệt đạo ở đồ hình Hồ Nhất Đao hoặc Miêu Nhân Phượng.

Một càng thiếu niên anh tuấn trạc ngoại đôi mươi nai nịt gọn gàng, đeo túi da cắm mấy chục mũi kim tiêu, cứ nghe bà già hô lại vung tay một cái, một đạo kim quang bắn ra cắm vào một bài.

Hai tên tráng hán cầm biển đầu bịt lưỡi bằng dây thép, mình mặc áo bông dầy, trước ngực lại một tấm da bò để phòng chàng thiếu niên phóng tên trệch đích, mũi kim tiêu có bắn trệch vào người hắn cũng không đến nỗi bị thương. Hai người này lúc nhô lên cao, lúc thụt xuống thấp, xoay chuyển mộc bài để thiếu niên khó lòng bắn trúng.

Phía ngoài cửa sổ nhà đại sảnh, một thiếu nữ và một thanh nien đứng nấp ở đó.

Hai người này chọc thủng giấy dán trên cửa sổ thành hai lỗ nhỏ để ghé mắt dòm trộm. Họ nhận ra thân thủ chàng thiếu niên trong luyện võ sảnh không phải là tầm thường, phóng tiêu rất chuẩn đích, bắn không sai phát nào, bất giác hai người đưa mắt nhìn nhau, nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Trên trời mây kéo đen nghịt. Mưa rào đổ xuống như trút nước. Thỉnh thoảng lại có tiếng sét nổ chớp nhoáng nghe rất kinh hãi.

Những giọt mưa lớn bằng hạt đậu trút xuống đất bắn tung đến ngoài cửa sổ, vào mình cặp nam nữ thiếu niên. Hai người này đều mặc áo vải dầu. Cảnh tượng trong luyện võ sảnh khiến chúng động tính hiếu kỳ, lại dán mắt dòm vào.

Bỗng nghe bà già lên tiếng: -Về phần bắn trúng đích đã tạm được nhưng chưa đủ kình lực. Bữa nay hãy luyện tới đây.
Mụ nói rồi từ từ đứng dậy.
Thiếu nữ kéo tay hán tử vội xoay mình đi ra ngoài.
Hán tử khẽ hỏi: -Coi có thích không?
Thiếu nữ đáp: -Người ta luyện tiêu có gì mà thích? Gã đó bắn khá đấy.
Hán tử hỏi: -Ai chả biết người ta luyện tiêu. Nhưng trên mộc bài sao lại viết những gì Hồ Nhất Đao, Miêu Nhân Phượng?
Thiếu nữ đáp: -Cái này có vẻ tà môn, sư ca còn không hiểu thì tiểu muội biết thế nào được.
Chúng ta về hỏi gia gia sẽ rõ.
Thiếu nữ chừng mười tám, mười chín tuổi, gương mặt tròn trĩnh, cặp mắt đen láy, hai má ửng hồng. Toàn thân cô lộ ra một vẻ thanh xuân hơ hớ.
Hán tử mắt to mày rậm, lớn hơn thiếu nữ sáu bảy tuổi, dáng điệu thô hào. Trên mặt đầy những vết sẹo nhỏ màu tím. Tướng mạo gã tuy xấu xa nhưng bộ pháp nhẹ nhàng, tinh thần bảo mãn, hùng khí bồng bột.
Hai người xuyên qua ngoài viện, trời mưa càng lớn khiến mặt đầy nước đọng.
Thiếu nữ lấy khăn tay lau những giọt nước. Mặt cô bóng loáng càng lộ vẻ kiều diễm.
Hán tử nhìn thiếu nữ, bất giác ngẩn người ra.
Thiếu nữ nghiêng đầu cố ý cho nước mưa trên nón chảy vào cổ áo hắn tử.
Hán tử đang ngơ ngẩn xuất thần vẫn không hay biết.
Thiếu nữ cười khanh khách khẽ gọi: -Chàng ngốc ơi!
Rồi tiến vào hoa sảnh.
Đầu đằng đông trong sảnh đường đốt một đống lửa lớn, hơn hai chục người ngồi vây quanh để hơ quần áo ướt đẫm nước mưa.
Bọn người này đều mặc áo ngắn màu đen hay màu lam. Có người dắt binh khí bên mình. Đây là bọn tiêu khách gồm bọn chạy cờ và phu khuân vác.
Trong sảnh đường còn ba hán tử ăn mặc theo kiểu võ quan. Mấy người này cũng chạy vào trú mưa, đang cởi áo ướt ra. Đột nhiên chúng ngó thấy thiếu nữ xinh đẹp bất giác mắt sáng rực cả lên.
Thiếu nữ đi đến bên bọn người đang hơ quần áo, kéo một lão già gầy nhom ra một chỗ, kể lại chuyện vừa dòm trộm thấy ở nhà hậu sảnh cho lão nghe.
Lão này lối ngoài năm chục tuổi, tinh thần tráng kiện, mái tóc đốm bạc, người cao không đầy năm thước nhưng mục quang lấp loáng, oai phong lẫm liệt.
Lão nghe thiếu nữ kể chuyện bất giác khẽ chau mày khẽ trách: -Ngươi lại đi gây chuyện thị phi rồi. Người ta mà biết ra là rước lấy phiền não vào mình đó.

Thiếu nữ lè lưỡi ra cười đáp: -Gia gia! Mỗi bận lão nhân gia đi bảo tiêu là lại mắng hài nhi. Lần này là lần thứ mười tám rồi.
Lão già hỏi: -Ta hỏi ngươi: tỷ dụ ta đang dạy ngươi luyện công mà có người đến dòm trộm thì câu chuyện sẽ ra sao?
Thiếu nữ đang miệng cười nhí nhảnh, nghe phụ thân nói mấy câu này, bất giác trái tim chìm hẳn xuống. Cô nghĩ tới năm ngoái có người lén đến ngoài cửa coi trộm phụ thân diễn võ. Lão biết rồi nhưng không nói ra. Đến khi thử phóng tụ tiễn, đột nhiên bắn ra một phát tên làm đui một con mắt người đó. Đây là lão mới nhẹ đòn cảnh cáo, nếu lão vận hết kình lực thì mũi tụ tiễn xuyên vào óc rồi, còn sống làm sao được?
Sau đó phụ thân cô nói cho nghe: lén học nghệ thuật là một điều tối kỵ trong võ lâm khiến người ta căm giận gấp trăm lần kẻ ăn cắp tài vật.
Thiếu nữ nhớ lại chuyện này rồi không khỏi có lòng hối hận vì đã ngó trộm người luyện võ. Nhưng bản tính quật cường, hiếu thắng, chẳng chịu thua hơi, cô đáp: -Gia gia! Tiêu pháp của gã đó cũng bình thường thôi, ai học lén làm chi?
Ông già sa sầm nét mặt, trách móc: -Con nha đầu này! Hể ngươi mở miệng ra lại nói người chẳng ra gì.
Thiếu nữ mỉm cười hỏi: -Ai bảo tiểu nữ vào làm con gái Bách Thắng Thần Quyền Mã lão tiêu đầu?
Ba tên võ quan đang sưởi lửa thỉnh thoảng có liếc mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp nhưng cha con cô nói khẽ quá nghe không rõ. Chỉ có câu sau cùng cô lớn tiếng khiến cho một tên quan quân nghe thấy mấy chữ "con gái của Bách Thắng Thần Quyền Mã lão tiêu đầu" liền đưa mắt ngó lão già thấp lùn, bé nhỏ, gầy nhom. Hắn lại trông đến lá tiêu kỳ cắm ở ngoài cửa sảnh đường. Lá cờ này nền vàng thêu chỉ đen thành hình con ngựa mọc cánh.
Hắn kịt mũi một cái tự hỏi: -Bách Thắng Thần Quyền ư? Nói khoác quá nhỉ.
Nguyên lão già họ Mã kia tên gọi Hành Không, người giang hồ tặng cho ngoại hiệu là Bách Thắng Thần Quyền. Thiếu nữ tên gọi Mã Xuân Hoa, con gái yêu độc nhất của lão.
Danh tự này có vẻ phàm tục nhưng đối với con nhà võ, hoa mùa xuân là đẹp rồi.
Hán tử cùng cô đi coi trộm người luyện tiêu tên gọi là Từ Tranh, đồ đệ của Mã Hành Không.
Từ Tranh ngồi bên đống lửa, thấy đối phương vô lễ, vẻ mặt cùng hùng hổ, trợn mắt nhìn võ quan không ngớt.
Tên võ quan lối ngoài ba mươi tuổi, mình cao lưng rộng, vẻ mặt kiêu hãnh. Hắn nổi lên tràng cười hô hố ngó đồng bọn ở mé tả hỏi: -Ngươi hãy coi gã tiểu tử kia, cặp mắt như gà chọi. Nếu ngươi mà vụng trộm mẹ gã thì không biết đến thế nào?
Thế rồi hai tên võ quan cùng nhìn Từ Tranh mà cười ha hả.
Từ Tranh tức quá đứng phắt dậy quát hỏi: -Ngươi bảo sao?

Tên võ quan cười hì hì đáp: -Chú nhỏ kia! Ta nói có điều chi lầm lẫn thì ta xin lỗi chú.
Từ Tranh bản tính cương trực thấy người ta xin lỗi rồi cũng bỏ qua. Gã toan ngồi xuống thì người kia lại cười nói: -Ta biết có kẻ không phải vụng trộm với mẹ gã mà chỉ muốn vụng trộm em gái gã.
Từ Tranh nhảy vọt lên toan lại độn thủ.
Mã Hành Không vội quát: -Tranh nhi! Ngồi xuống!
Từ Tranh gạc nhiên, nét mặt đỏ gay hỏi: -Sư phụ! Lão nhân gia ... lão nhân gia có nghe thấy không?
Mã Hành Không thản nhiên đáp: -Người ta làm quan ở nha môn có nói mấy câu thì đã sao?
Từ Tranh trước nay không bao giờ dám kháng cự nửa lời của sư phụ. Gã chỉ hằn học nhìn tên võ quan kia rồi từ từ ngồi xuống.
Ba tên võ quan lại cười rộ không còn uý kỵ gì nữa. Chúng nhìn Mã Xuân Hoa bằng cặp mắt dầy vẻ dâm tà.
Mã Xuân Hoa thấy ba người vô lễ đã toan nổi nóng nhưng cô biết thủy chung gia gia không muốn đắc tội với quan nha. Cô liền nghĩ cách đánh nhau với ba tên võ quan thối tha một trận cho bõ ghét.
Đột nhiên tia chớp lấp loáng chiếu sáng vào gian sảnh đường.
Tiếp theo là tiếng sét nổ làm chấn động màng tai mọi người, tưởng chừng như đánh trúng căn nhà này.
Trời lại mưa như trút nước. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói: -Trận mưa này dữ quá xin cho vào ẩn trong bảo trang một lúc.
Những tên nam bộc trong trang đáp vọng ra: -Trong nhà đã đốt lửa. Mời các vị vào đây sưởi ấm.
Một nam một nữ đầy cổng tiến vào.
Người đàn ông thân hình tựa hồ cây ngọc, khí vũ hiên ngang. Trên lưng đeo một cái bọc, người y độ trên dưới ba mươi.
Nữ lang ước chừng hăm hai, hăm ba tuổi. Da trắng như tuyết, mày xinh như vẽ.
Thật là một giai nhân tuyệt sắc.
Mã Xuân Hoa đã kể vào hàng mỹ nữ nhưng nữ lang vừa tới hình ảnh cô liền bị xóa nhòa.
Cả hai đều không mặc áo mưa. Thiếu phụ mình khoác áo ngoài của đàn ông mà cũng toàn thân ướt đẫm.
Người đàn ông dắt tay thiếu phụ. Thái độ hai người rất thân mật khác nào đôi vợ chồng trong buổi tân hôn.
Người đàn ông kiếm một bó rơm trải xuống đất rồi nâng đỡ thiếu phụ ngồi vào tỏ ra âu yếm đến cùng cực.
Y phục của hai người rất hoa lệ. Trên cổ thiếu phụ còn đeo chuỗi hạt châu, hạt nào cũng tròn trĩnh tinh vi. Hiển nhiên giá trị không phải tầm thường.
Mã Hành Không ngẫm ngầm lo thay cho hai người, lão lẩm bẩm: -Giải đất này không được thái bình, cường đồ ẩn hiện thường thường. Cặp

vợ chồng này phi phú tắc quí mà sao không đem theo ý bộc hộ vệ, chỉ trơ trọi hai người trên bước đường xa?
Tuy lão đã suốt đời len lỏi trên chốn giang hồ mà cũng không đoán ra được lai lịch hai nhân vật này.
Mã Xuân Hoa thấy thiếu phụ ra chiều mỏi mệt, cặp mắt đỏ hoe, dường như nàng đi đường gặp trận mưa rào làm cho vất vả cực nhọc. Nếu nàng mặc áo ướt sưởi lửa, khí lạnh thấu vào thân thể, tất bị cảm mạo phong hàn.
Cô liền mở rương quần áo lấy một bộ y phục của mình đi tới bên nàng nói: -Nương tử! Nương tử hãy thay tạm lấy bộ quần áo vải thô này của tiểu muội, chờ quần áo khô rồi sẽ thay trở lại.
Thiếu phụ rất lấy làm cảm kích nhìn cô mỉm cười. Nàng đứng lên đưa mắt nhìn trượng phu để hỏi ý.
Chàng trai gật đầu rồi nhìn Mã Xuân Hoa nở nụ cười tạ ơn.
Thiếu phụ dắt tay Mã Xuân Hoa đi vào hậu viên để thay đổi áo quần.
Ba tên võ quan đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ khác lạ. Chúng nghĩ tới lúc thiếu phụ thay áo, nàng để lộ tấm thân tuyệt mỹ không bút nào tả xiết.
Tên võ quan lớn mật nhất vừa rồi đã đấu khẩu với Từ Tranh khẽ nói: -Ta phải vào coi một cái mới dược.
Một tên khác đáp: -Này lão Hà! Đừng có làm nhộn!
Tên võ quan họ Hà rấp rim cặp mắt đựng lên khoa chân cất bước. Không hiểu hắn nghĩ gì quay lại lượm thanh yêu đao dưới đất cài vào bên mình.
Từ Tranh bị hắn làm nhục trong lòng vẫn còn phẫn nộ. Bây giờ gã thấy tên võ quan đi vào hậu viên liền quay lại nhìn sư phụ. Gã thấy Mã Hành Không đang nhắm mắt dưỡng thần. Còn hai vị tiêu đầu họ Thích, họ Dương, năm tên chạy hiệu và mười mấy tên cước phu đang canh giữ ở bên xa tiêu. Cách phòng vệ rất nghiêm mặt, quyết chẳng đến nỗi xẩy chuyện bất trắc, gã liền theo sau tên võ quan kia.
Tên võ quan nghe tiếng bước chân ở sau lưng, quay lại ngó thấy Từ Tranh liền toét miệng cười hỏi: -Tiểu tử! Ngươi mạnh giỏi chứ?
Từ Tranh đáp: -Xú võ quan! Tôn giá mạnh giỏi ạ?
Tên võ quan lại cười hỏi: -Ngươi muốn đánh nhau chăng?
Từ Tranh đáp: -Đúng thế? Gia sư không cho ta đánh ngươi. Chúng ta lén đi đánh nhau một keo cho thỏa thích.
Tên võ quan ỷ mình võ công cao cường, chẳng coi gã tiểu tử này vào đâu nhưng thấy bọn bảo tiêu đông người mà bên hắn chỉ có ba tên, nếu xẩy ra cuộc quần ẩu nhất định là mình phải thua. Bây giờ hắn thấy gã lén đi một mình đòi tỷ đấu là một cơ hội rất tốt liền gật đầu cười nói: -Được lắm! Chúng ta đi xa một chút. Nếu sư phụ ngươi nghe thấy tiếng thì cuộc tỉ không thể thành được.
Hai người đi qua cái sân rộng, định tìm nơi vắng vẻ động thủ. Bỗng thấy trên hành lang một người đi tới.

Người này mặc áo gấm, lối mười bẩy, mười tám tuổi, mặt mày thanh mắt sáng.
Chính là chàng thiếu niên vừa luyện tiêu.
Từ Tranh động tâm tự nhủ: -Ta mượn luyện võ sảnh của chàng này để tỷ đấu là hay hơn hết.
Gã liền tiến lại chắp tay nói: -Chào huynh trưởng!
Thiếu niên xá một cái rồi hỏi: -Khách quan có điều chi dạy bảo?
Từ Tranh trỏ tên võ quan đáp: -Tại hạ cùng vị quan gia đây có điều xích mích, mong huynh trưởng cho mượn nhà luyện võ sảnh một lúc.
Thiếu niên rất lấy làm kỳ lạ, tự hỏi: -Sao gã này biết nhà mình có luyện võ sảnh?
Nhưng con nhà luyện võ, nghe người ta muốn tỷ đấu đều lấy làm thích thú liền đáp: -Hay lắm Hay lắm!
Chàng liền dẫn hai người vào luyện võ sảnh.
Lúc này bà già và bọn tráng đinh đều giải tán hết rồi. Trong luyện võ sảnh chẳng còn một ai.
Tên võ quan thấy bốn mặt tường vách đều treo võ khí đao, thương, kiếm, kích chẳng thiếu thứ gì. Ngoài ra còn bao cát. tui đựng tên, thạch hỏa, thạch cổ bỏ đầy mặt đất. Mé Tây trồng sẵn bảy mươi hai cây mai hoa trang.
Hắn lầm nhẩm gật đầu nghĩ bụng: -Té ra đây là một nhà luyện võ, chắc bản lãnh của họ không phải tầm thường.
Hắn liền nhìn thiếu niên chắp tay nói: -Tại hạ đến quí trang mà chưa kịp thỉnh giá cao tính đại danh của chủ nhân.
Chàng thiếu niên vội đáp lễ, hỏi: -Tiểu nhân họ Thương, tên họ Bảo Chấn. Cao tính đại danh hai vị là gì?
Từ Tranh vội đáp: -Tại hạ là Từ Tranh. Gia sư làm tổng tiêu đầu ở Phi Mã tiêu cục tên gọi Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không.
Gã nói rồi trợn mắt nhìn võ quan tự nhủ: -Ngươi nghe thấy oai danh của sư phụ ta đã biết lợi hại chưa?
Thương Bảo Chấn chắp tay nói: -Tại hạ được nghe tiếng đã lâu. Xin vị này cho biết cao danh.
Tên võ quan đáp: -Tại hạ là Ngự tiền thị vệ Hà Tư Hào.
Thương Bảo Chấn hỏi: -Té ra các hạ là một vị thị vệ đại nhân. Tiểu tử thường nghe nói ở kinh sư trong đại nội có mười tám cao nhân. Chắc Hà đại nhân đều biết cả.
Hà Tư Hào đáp: -Tại hạ được biết quá nửa.
Từ Tranh lớn tiếng: -Thương công tử! Xin công tử làm trọng tài cho cuộc tỷ đấu giữa tại hạ và ông bạn họ Hà được công bằng.
Bất luận ai thắng ai bại xin đừng nói với người ngoài.
Gã chỉ sợ sư phụ biết chuyện sẽ trách mắng.
Hà Tư Hào cười khanh khách nói: -Thắng được tên tiểu tử lấy gì làm vinh mà còn đi khoác lác với người ngoài?
Ngốc tiểu tử! tiến lên đi!

Hắn vén áo trường bào dắt vào đai lưng.
Từ Tranh cởi áo bào, quấn bím tóc trên đỉnh đầu. Hai chân xoạc ra, hai tay nắm lại thành quyền. Thái độ rất trấn tĩnh.
Hà Tư Hào ngó thấy tư thức đúng là kiểu cách của môn Tra Quyền lúc bắt đầu động thủ. Hắn vững tâm nghĩ thầm: -Tưởng Bách Thắng Thần Quyền ghê gớm thế nào, té ra là Tra Quyền thì đứa trẻ lên ba cũng biết rồi, chẳng có chi kỳ lạ.
Nguyên Đàm, Tra, Hoa, Hồng tự xưng là Bắc Quyền Tứ Gia, những môn Đàm thoái, Tra quyền, Ha quyền, Hồng quyền là những quyền thuật lưu truyên rất rộng rãi ở phương Bắc. Bất cứ ai là người đã luyện quyền pháp cũng hiểu được một đôi phần vì những môn này thuộc về công phu nhập môn trong quyền thuật.
Hà Tư Hào thấy quyền pháp đối của đối phương tầm thường liền nhìn Thương Bảo Chấn cười nói: -Tại hạ xin phô trương chút nghệ thuật kém cỏi.
Hắn ra chiêu Thương Võ Dã Mã Phân Mấn nhắm đánh tới Từ Tranh. Hắn đã sử Thái cực Quyền.
Hiện thời võ công của Thái Cực Môn thanh thế rất thịnh. Ai cũng biết là một quyền pháp nội gia rất lợi hại.
Từ Tranh không dám chần chờ, đưa chân trái đạp về phía sau, nửa người trên chuyển thành thế tọa bàn. Tay phải chống xuống, tay trái móc lên thành chiêu Hậu Xoa Liệu Chưởng. Gã ra tay cực kỳ mau lẹ.
Hà Tư Hào thấy chiêu thức này luồng kình đạo không đến nỗi kém cỏi, hắn vội sử chiêu Chuyển Thần Bão Hổ Quy Sơn tránh khỏi đòn móc.
Từ Tranh liền ra chiêu Cung Võ Giá Đả. Quyền bên phải đánh ra đến véo một cái nhằm vào trước mặt đối phương.
Hà Tư Hào né tránh rồi sử chiêu Như Phong Tự bế.
Quyền chưởng hai người đụng nhau. Hà Tư Hào cảm thấy cổ tay ngâm ngẩm đau không khỏi nghĩ thầm: -Nội lực thành lỏi này mạnh thiệt.
Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã trao đổi mười mấy chiêu.
Thương Bảo Chấn đứng bên theo dõi cuộc đấu thấy Từ Tranh cước bộ vững vàng phóng quyền mãnh liệt. Còn Hà Tư Hào thân hình nhẹ nhàng. Hiển nhiên khinh công rất có căn bản.
Cuộc đấu đang hăng. Hà Tư Hào bỗng nổi lên tràng cười ha hả, phóng chưởng đánh trúng vào mí mắt Từ Tranh.
Từ Tranh phóng cước đá lại. Hà Tư Hào nghiêng mình né tránh, ra chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thoa.
Chát một tiếng.
Hắn lại đánh trúng cánh tay Từ Tranh.
Từ Tranh vẫn thản nhiên múa quyền đánh gấp. Đột nhiên gã đánh thẳng một chiêu Cung Bộ Phách Đả.
Bình một tiếng vang lên.
Gã đánh trúng một quyền vào trước ngực đối phương. Thoi quyền này

luồng lực đạo rất trầm trọng.
Hà Tư Hào chân bước loạng choạng, lùi lại mấy bước rồi ngồi phệt xuống đất.
Bỗng nghe thanh âm thiếu nữ trong trẻo cất lên: -Hay quá!
Thương Bảo Chấn quay đầu nhìn lại thấy hai nữ nhân đứng trước cửa sảnh đường. Một thiếu phụ và một thiếu nữ phòng khuê.
Lúc trước chàng ngưng thần theo dõi không hiểu sau mình có người đến từ lúc nào.
Nguyên Mã Xuân Hoa và thiếu phụ thay áo rồi qua đây nghe tiếng tỷ võ quát tháo liền lần vào coi.
Mã Xuân Hoa thấy sư huynh tỷ đấu với tên võ quan mà gã lại đắc thắng. Bất giác cô bật tiếng hoan hô.
Hà Tư Hào đã bị một quyền đánh trúng đau điếng người, lại mất mặt với đàn bà.
Hắn thẹn quá hóa giận liền nhảy xổ lại, đồng thời rút yêu đao chém tới.

02
Thương Gia Bảo chạm trán kẻ thù

Từ Tranh tuyệt nhiên không sợ hãi chi hết. Gã vẫn tay không thi triển Tra Quyền để đấu với võ quan. Có điều gã uý kỵ binh khí của đối phương sắc bén nên phần né tránh nhiều hơn phần tấn công.

Mã Xuân Hoa thấy tên võ quan mặt mũi hung ác có ý đánh liều mạng chứ không phải cuộc tỷ đấu tầm thường nên trong lòng cô không khỏi hồi hộp.

Thiếu phụ kéo tay áo cô nói: -Chúng ta đi thôi! Ta không ưa coi những kẻ phóng quyền múa kiếm.

Trước tình thế này, Mã Xuân Hoa khi nào chịu bỏ đi. Cô đáp: -Chúng ta hãy coi một lúc nữa đã.

Thiếu phụ cau mày rồi bỏ đi một mình.

Thương Bảo Chấn ngưng thần theo dõi thế đao của võ quan lại chú ý đến Từ Tranh vừa né tránh vừa tấn công. Chàng ngẫm ngầm cầm kim tiêu trong tay để chờ xem hễ thấy tên võ quan vung đao giết người là chàng ra tay giải cứu.

Từ Tranh hai mắt nhìn chằm chặp vào lưỡi đao. Thanh đao hươi qua phía Đông, gã đưa mắt ngó về phía Đông. Mũi đao liệng sang mé Tây, mắt gã cùng nhìn theo phía đó. Hễ đao chém tới trước mặt, gã liền lùi lại đồng thời vung cước đá vào cổ tay địch nhân.

Hà Tư Hào xoay đao quét xuống dưới chân, Từ Tranh vươn tay đấm mạnh một cái vào sống mũi đối phương.

Hà Tư Hào trúng quyền đau điếng người, châm tay chậm lại, Từ Tranh liền vung tay trái chụp được cổ tay mặt hắn rồi vặn đi một cái đoạt lấy thanh yêu đao.

Hà Tư Hào sợ gã thuận đà chém tới nhảy lùi lại. Hắn giơ tay lên vuốt mặt thấy đầy máu tươi.

Từ Tranh liệng thanh yêu đao xuống đất nói: -Ngươi còn làm chi kẻ đui mắt để thóa mạ người ta nữa hay thôi?

Hà Tư Hào thẹn quá, không dám nói gì.

Thương Bảo Chấn nắm lấy vạt áo đằng sau Từ Tranh kéo gã lùi lại và đưa mắt ra hiệu. Từ Tranh chưa hiểu ý. Chàng liền lớn tiếng hô: -Hai bên tỷ đấu bất phân thắng bại. Hay lắm! Võ công hai vị e rằng tương tự như nhau. Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Từ Tranh vội hỏi: -Sao ... sao lại bảo là chưa phân thắng bại?

Thương Bảo Chấn đánh trống lấp: -Võ công của hai vị đều có chỗ độc đáo, Tra Quyền của Từ huynh cực kỳ thuần thục. Thái Cực Đao của Hà đại nhân lại càng lợi hại. Từ huynh may mắn không việc gì. Nhưng về công phu chân thực mới suýt soát ngang bằng Hà đại nhân.

Chàng vừa nói vừa lấy khắn lau máu cho Hà Tư Hào.

Từ Tranh toan cãi lại thì Mã Xuân Hoa cất tiếng gọi: -Sư ca! Đừng dây lời với y nữa. Chúng ta đi thôi.

Từ Tranh đánh Hà Tư Hào được hai quyền trong lòng cũng đã nguôi

giận nhưng gã thấy Thương Bảo Chấn ăn nói hàm hồ ra chiều bênh vực đối phương và tựa hồ coi gã võ công còn kém Hà Tư Hào thì trong lòng bực bội lắm. Nhưng nể anh ta là gia chủ nên chàng nén lòng làm vui nói: -Sư muội! Em không được xía vào chuyện của ta. Coi chừng mất lòng công tử đấy.
Thương Bảo Chấn nhìn hai người cười nói: -Từ đại ca! Võ công của đại ca còn cao thâm hơn gấp mười viên thị vệ kia. Tiểu đệ thán phục vô cùng!
Từ Tranh nghe chàng khen mình, trong lòng rất khoan khoái liền gạ chuyện hỏi: -Công tử rèn luyện công phu thuộc môn phái nào?
Thương Bảo Chấn đáp: -Tiểu đệ mới học ghệ chưa hiểu gì hết, không đáng kể là công phu của môn phái nào. Vừa rồi, Từ đại ca dùng chiêu quyền hạ đối phương. Có phải thế này không?
Chàng nói rồi đưa chân phải ra, vung quyền bên tay mặt đánh tới. Bàn tay trái đưa lên đỡ cánh tay mặt.
Từ Tranh vừa rồi nhờ chiêu đó mà thủ thắng. Gã thấy chàng hỏi tới chiêu đắc ý của mình dĩ nhiên cao hứng phi thường liền đáp: -Chiêu này có hai câu khẩu quyết "Lục hải nghinh môn tam bất cố, phách quyền khiêu đả bất dung khoan".
Gã vừa đọc hai câu ra khỏi cửa miệng chợt nhớ tới đây là tâm pháp bí truyền của sư môn sao lại tiết lộ cho người ngoài biết? Gã liền đổi giọng: -Công tử ra chiêu rất đúng. Chính như vậy đó.
Thương Bảo Chấn hỏi: -Lục hải nghinh môn tam bất cố là thế nào?
Từ Tranh ấp úng đáp: -Cái đó ... tại hạ cũng quên mất rồi.
Gã không quen nói dối, nói câu này rồi mặt đỏ bừng lên.
Thương Bảo Chấn biết gã không chịu giải thích cũng không hỏi nữa. Chàng chỉ lựa gió theo chiều rồi ngỏ ý kết giao khiến cho gã cao hứng phi thường, tưởng chừng bay bổng lên tận từng mây.
Từ Tranh nói: -Thương lão đệ! Chúng ta đừng khách sáo nữa. Lão đệ thử đi một đường quyền cước cho ta coi. Nếu còn chỗ nào chưa đến nơi ta sẽ giải thích. Có thế cuộc giao kết bữa nay mới khỏi uổng.
Thương Bảo Chấn cả mừng đáp: -Nếu vậy còn gì hay bằng?
Chàng liền đi một đường quyền trong sảnh đường, sử mười hai chiêu Đàm Thoái.
Những đường quyền nào chàng sử dụng thuần thục nhưng quyền đánh không nhanh, chân bước tới hời hợt. Dù áo bào phất phới, tư thế rất ngoạn mục song lúc lâm sự cùng người động thủ thủ chàng ăn thua gì.
Từ Tranh ngấm ngầm lắc đầu chờ Thương Bảo Chấn đi xong chiêu "Thập Nhị tế ngưu vọng nguyệt chuyển hồi hoàn", gã không nhịn được thở dài nói: -Huynh đệ! Ta nói thẳng huynh đệ đừng buồn. Lệnh sư đã làm cho huynh đệ lỡ việc rồi.
Gã toan giải thích bỗng thấy Mã Xuân Hoa đứng ngoài cánh cửa sảnh đường thò đầu vào gọi: -Sư ca! Gia gia kêu sư ca đó.

Từ Tranh vội cáo biệt Thương Bảo Chấn chạy về sảnh đường.
Gã thấy bên đống lửa thêm hai người mới vào ẩn mưa. Một người cụt tay phải, trên mặt có vết sẹo dài từ lông mày bên hữu đi qua sống mũi xuống tới khóe miệng bên trái. Dưới ánh lửa, mặt mũi người này coi càng khủng khiếp. Còn người nữa là chú nhỏ mới mười ba, mười bốn tuổi, người gầy nhom, nước da vàng ửng.
Cả hai cùng quần áo lam lũ.
Từ Tranh nhìn hai người một cái rồi không để ý nữa, đi thẳng tới trước mặt Mã Hành Không cấy tiếng hô: -Sư phụ!
Mã Hành Không sa sầm nét mặt khẽ hỏi: -Ngươi vào nhà trong làm gì lâu thế? Lại phô trương võ nghệ phải không?
Từ Tranh đáp: -Đệ tử không dám thế. Chủ nhân họ Thương ở đây tiêu pháp rất hay không ngờ về đường quyền cước chẳng thành tựu một tý gì.
Mã Hành Không nói: -Thằng lỏi ngu ngốc này! Ngươi bị người ta lừa gạt đó. Một chút bản lãnh kém cỏi như ngươi thì hai tên cũng không địch nổi người ta đâu.
Từ Tranhc ười đáp: -Cái đó e rằng chưa chắc. Sư phụ y dạy mười hai đường Đàm Thoái chỉ phô trương cho ngoạn mục chứ chẳng dùng được việc gì.
Mã Hành Không hỏi: -Ngươi có biết sư phụ y là ai không?
Từ Tranh rất lấy làm kỳ nghĩ bụng: -Sư phụ chưa gặp mặt anh hùng họ Thương lần nào, cũng không coi y luyện trường quyền mà sao lại biết cả sư phụ y là ai?
Gã liền đáp: -Đệ tử không rõ, chắc cũng là hạng tầm thường.
Mã Hành Không cười lạt hạ giọng trầm trầm nói: -Hạng tầm thường ư? Hừ! Mười lăm năm về trước, sư phụ ngươi bị lão chém một đao, đánh một chưởng phải dưỡng thương ba năm mới lành. Nhân vật đó là ai?
Từ Tranh kinh ngạc hỏi: -Bát Quái Đao Thương Kiếm Minh.
Mã Hành Không đáp: -Đúng rồi. Thương Kiếm Minh là người huyện Võ Định, tỉnh Sơn Đông. Nơi đây thuộc huyện Võ Định, chủ nhân lại ở họ Thương. Chúng ta chạy bừa vào ẩn mưa, lúc ban đầu không để ý. Ngươi thử coi xem trên tường nhà vẽ cái gì kia?
Từ Tranh ngẩng đầu lên nhìn thấy đồ hình bát quái thiếp vàng vẽ vào tường nhà.
Bất giác gã giật mình kinh hãi vội nói: -Sư phụ! Chúng ta chạm phải cừu gia trong nhà này rồi.
Mã Hành Không lạnh lùng đáp: -Ngươi bất tất phải hoang mang. Thương Kiếm Minh đã bị người ta hạ sát.
Từ Tranh nghe sư phụ nói tới ngày trước lão đã bị đại bại về tay Bát Quái Đao Thương Kiếm Minh, một nhà hào trưởng ở Sơn Đông. Đó là một điều nhục nhã vô cùng của sư môn. Sau sư phụ không nhắc tới, gã cũng không dám hỏi nhiều. Không ngờ Thương Kiếm Minh đã chết rồi.

Gã khẽ hỏi: -Phải chăng lão nhân gia đã trả thù?
Mã Hành Không hừ một tiếng ngắt lời: -Bản lãnh Thương Kiếm Minh không phải tầm thường. Ta có luyện võ công công bao lâu nữa cũng không bằng y thì giết y thế nào được?
Từ Tranh rất lấy làm kỳ hạ lại hỏi: -Vậy ai đã giết lão?
Mã Hành Không đáp: -Chính là hai người vẽ hình trên mộc bài làm đích cho thiếu niên đó phóng tiêu đã hạ sát Thương Kiếm Minh.
Từ Tranh trố mắt ra hỏi: -Hồ Nhất Đao và Miêu Nhân Phượng ư?
Mã Hành Không gật đầu. Vẻ mặt lão ủ rũ cũng như chiều trời thảm đạm ở bên ngoài.
Bình nhật Từ Tranh rất khâm phục sư phụ. Gã cho là trên đời hiện nay hiếm có người bản lãnh cso hơn Bách Thắng Thần Quyền Mã lão tiêu đầu. Ngờ đâu còn có người võ công cao thâm hơn cả Thương Kiếm Minh. Gã không khỏi kinh ngạc khẽ hỏi: -Hồ Nhất Đao và Miêu Nhân Phượng là những nhân vật nào?
Mã Hành Không đáp: -Võ công của Hồ Nhất Đao mạnh hơn ta gấp mười lần. Đáng tiếc là y đã chết mười mấy năm trước đây rồi.
Từ Tranh thở phảo một cái hỏi: -Chắc y chết vì mắc bệnh phải không?
Mã Hành Không đáp: -Y bị người ta hạ sát.
Từ Tranh dương cặp mắt tròn xoe hỏi: -Hồ Nhất Đao đã ghê gớm như vậy thì còn ai hạ sát được y?
Mã Hành Không đáp: -Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng.
Mười ba chữ "Đả Biến THiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng" đọc lên bằng thanh âm nhỏ bé mà nghe rất oai nghiêm.
Từ Tranh tưởng chừng trái tim chìm xuống. Gã toan hỏi nữa thì đột nhiên vẳng nghe có tiếng có ngựa vang lên ở ngoài cửa. Mười mấy con ngựa dưới trời mưa rào đang tung vó ầm ầm chạy tới.
Chàng thanh niên anh tuấn và thiếu phụ xinh đẹp nghe tiếng vó ngựa liền đưa mắt nhìn nhau. Dường như hai người gắng ngượng trấn tĩnh nhưng nỗi kinh hoàng vẫn lộ ra ngoài mặt.
Thanh niên kéo tay thiếu phụ di chuyển chỗ ngồi tựa hồ sợ lửa nóng quá phải lui ra xa thêm một chút.
Mười mấy con ngựa chạy tới trước cửa trang thì dừng lại.
Bỗng nghe mấy tiếng huýt còi. Bảy, tám con ngựa liền quanh ra phía sau trang.
Mã Hành Không nghe tiếng còi thì đột nhiên biến sắc khẽ nói: -Chuẩn bị đi.
Từ Tranh phấn khởi tinh thần, tiếng nói hơi run hỏi: -Những ai đến đó?
Mã Hành Không không trả lời lớn tiếng hô: -Các anh em bảo vệ tiêu xa.
Tiếng hô vừa dứt, bọn người bảo tiêu rối loạn cả lên. Chúng biết là có bọn cường nhân phe Hắc Đạo đến cướp tiêu xa.

Hai vị tiêu đầu và năm tên chạy cờ hiệu chỉ huy bọn xa phu kéo sát mười mấy cỗ xe tiêu liền vào một chỗ.
Mã Xuân Hoa lại lộ vẻ hoan hỷ rút thanh Liễu diệp đao ra hỏi: -Gia gia! Bọn này ở đâu tới?
Mã Hành Không chau mày đáp: -Chưa biết.
Rồi lão tự nói một mình: -Đám bằng hữu này lạ quá. Nói đến là đến.
Lão vừa dứt lời đã nghe những tiếng bình bình trên bức tường vây. Tám đại hán mình mặc áo đen, tay cầm khí giới nhảy lên đầu tường đứng thành hàng chữ nhất.
Mã Xuân Hoa giơ tay lên muốn phóng tụ tiễn ra, Mã Hành Không vẻ mặt nghiêm trọng khẽ quát: -Không được hồ đồ! Phải coi mắt ta ra hiệu mà hành động.
Tám đại hán áo đen đảo mắt nhìn mọi người trong sản đường chẳng nói năng.
Bình một tiếng! Cánh cổng bị đẩy ra. Một hán tử tiến vào. Người này mình mặc áo bào màu lam, y phục cực kỳ hoa lệ nhưng mặt dơi tai chuột, dáng điệu xấu xa.
Vẻ người không tương xứng với y phục chút nào.
Hắn ngẩng đầu trông chiều trời thấy mưa như trút nước lại bất tiếng cười khanh khách. Hắn chỉ đầu ngón chân xuống vọt qua sân vào tới cửa sảnh đường. Thân pháp cực kỳ mau lẹ. Mưa to là thế mà chỉ thấy mấy giọt mưa đọng trên đám lông mày.
Từ Tranh và Mã Xuân Hoa trước vẫn không để ý đến người này, đột nhiên thấy hắn thi triển khinh công mới đem lòng uý kỵ, liếc mắt nhìn Mã Hành Không.
Mã Hành Không tay cầm rọc tẩu hút thuốc lào, chắp lại hỏi: -Xin tha thứ cho lão hán mắt kém chưa kịp bái kiến. Tôn tính đại danh là gì? Quý trại ở đâu?
Thiếu chủ nhân Thương Gia Bảo là Thương Bảo Chấn lúc nghe tiếng võ ngựa vang lên đã ngầm dấu kim tiêu, lưng đeo lọi đao, chạy ra trước sảnh đường. Chàng thấy tên tướng cướp tay đeo nhẫn bích ngọc, mình mặc áo trường bào, những khuy bằng vàng lóng lánh. Tay trái hắn cầm ống thuốc bằng ngọc phỉ thúy, bên mình không đeo binh khí. Hắn ăn mặc như một nhà phú thương mới quật khởi. Hắn đáp: -Tại hạ là Diêm Cơ. Phải chăng lão anh hùng là Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không?
Mã Hành Không chắp tay nói: -Lão hán không dám.
Cái ngoại hiệu này là do bạn hữu giang hồ tặng cho thêm chút hư danh, chẳng có chi đáng kể.
Lão tự hỏi: -Diêm Cơ là ai? Sao ta chưa từng nghe nói tới nhân vật mang tên hiệu này trên chốn giang hồ?
Diêm Cơ cười khanh khách trỏ vào bảy hán tử áo đen đứng trên đầu tường nói: -Anh em tại hạ nhịn đói đã mấy ngày, mong được mã lão anh hùng cho một bữa.

Mã Hành Không đáp: -Diêm trại chủ dạy quá lời. Tranh nhi! Ngươi lấy năm chục lạng bạc để Diêm trại chủ thưởng cho anh em.
Lão hành động theo quy củ giang hồ nhưng xem chừng thanh thế đối phương quyết không thể thu xếp cho ổn bằng năm chục lạng bạc.
Quả nhiên Diêm Cơ cười ha hả nói: -Mã lão anh hùng làm nghề bảo tiêu mỗi chuyến hàng được ba chục vạn lạng.
Nhãn giới của Diêm mỗ này tuy bé nhỏ nhưng cũng coi năm chục lạng bạc không vào đâu.
Mã Hành Không bụng bảo dạ: -Thằng cha này lấy tin tức ở đâu mà nhạy như thế? Sao hắn biết rõ mỗi chuyến bảo tiêu mình kiếm được ba chục vạn lạng?
Lão chau mày nhưng vẫn nói theo giọng lề luật giang hồ: -Mã mỗ chẳng có bản lãnh gì, chỉ trông vào bạn hữu giang hồ nể mặt mà thôi.
Bữa nay mới được bái kiếm Diêm huynh nhưng chúng ta chẳng gặp nhau đây thì sẽ gặp nhau nơi khác. Mã mỗ lấy làm hân hạnh được kết giao cùng người bạn mới.
Không hiểu Diêm huynh muốn dạy bảo thế nào?
Diêm Cơ đáp: -Dạy bảo thì không dám nhưng tại hạ bản tính thấy tiền là sáng mắt ra. Ba chục vạn lạng bảo tiêu đã ngửi thấy rồi không lấy thì e rằng tổn thương đến âm đức.
Nhưng Mã lão tiêu đầu một điều kêu bằng hữu, hai điều kêu bằng hữu, vậy tại hạ chỉ lấy một nửa tức là mượn mười lăm vạn bạc để ăn tiêu.
Rồi hắn không chờ Mã Hành Không trả lời đã vẫy tay một cái.
Những đại hán đứng trên tưởng nhảy xà xuống chạy đến cửa sảnh đường. Một tên hỏi: -Lấy hết hay sao?
Diêm Cơ đáp: -Không. Lấy một nửa thôi còn lưu lại một nửa. Cái gì cũng phải cho công bằng, chia nhau mỗi người một phần.
Bọn đại hán dạ rân rồi chạy lại bên xe tiêu.
Mã Hành Không nổi giận đùng đùng. Nhưng lão thấy bọn đại hán ở trên tường nhảy xuống chân tay chậm chạp, chẳng có ai là cao thủ cả.Lão không lo gì nữa liền lạnh lùng hỏi: -Diêm huynh đối xử như thế này chẳng là cạn tầu ráo máng ư?
Diêm Cơ ngạc nhiên hỏi lại: -Sao lại cạn tầu ráo máng? Diêm mỗ đã bảo lấy một nửa còn để lại một nửa kia mà? Thế mà bọn tại hạ công bằng lắm rồi.
Từ Tranh không nhịn được tiến lên hai bước trỏ vào mặt Diêm Cơ hỏi: -Các ngươi là bọn Hắc Đạo từng qua lại giang hồ chẳng lẽ chưa từng nghe thấy oai danh của Phi Mã tiêu cục ư?
Diêm Cơ đáp: -Đây là lần đầu tiên ta mới nghe thấy.
Hắn rùng mình một cái là vọt tới phía hữu nhà sảnh đường. Hắn nhổ cây cờ của Phi Mã tiêu cục cắm trên xe, bẻ cán cờ gãy làm hai đoạn liệng xuống đất rồi giẫm chân lên lá cờ.
Hành động này là phạm đến điều cấm kỵ trên chốn giang hồ. Chuyện

cướp tiêu thường xảy ra những khi có hành động quyết liệt như vậy. Trừ trường hợp hai bên có mối tử thù mới ăn thua đến tính mạng.
Bọn người bảo tiêu thấy vậy la ó vang trời.
Từ Tranh không nói nữa, xông lại ra chiêu Khóa Bộ Kích Chưởng. Tay phải gã phóng chưởng đánh mạnh vào ngực đối phương.
Diêm Cơ né mình tránh khỏi rồi quát hỏi: -Tiểu tử! Ngươi muốn đánh nhau ư?
Hắn hạ thấp bàn tay trái chụp vào cổ đối phương.
Từ Tranh liền biến chiêu thành Hậu Sáp Bộ Bài Chưởng. Tay trái gã móc về phía sau, tay mặt đấm ngược lên nhằm vào hàm dưới địch nhân.
Diêm Cơ nghiêng đầu đi. Tay mặt vùng quyền đánh xuống. Thoi quyền này rất lẹ.
Từ Tranh vội nghiêng đầu né tránh.
Bình một tiếng. Vai gã đã trúng đòn. Quyền lực trầm trọng làm gã chấn động đau nhói cả trước ngực.
Chân gã bước lảo đảo suýt nữa té nhào. May gã thân tráng lực cường mà bộ đứng vững lại được.
Từ Tranh lại biến thành chiêu Phúc Thoái Xuyên Chưởng, gã lún thấp người xuống, co chân lại ngồi chồm hỗm. Tay trái phóng chưởng đánh ra. Đó là phép tá lực phản công, một chiêu thức rất cao minh về Tra Quyền.

03
Quanh đi quẩn lại mười mấy chiêu

Diêm Cơ không lý gì đến, tủm tỉm cười, móc chân trái một cái. Chiêu móc này lại càng cổ quái.

Từ Tranh cực kỳ kinh hãi vội nhào về phía trước nhảy đi né tránh.

Diêm Cơ phóng quyền tay mặt đánh thẳng ra đồng thời lớn tiếng quát: -Cung hỷ phát tài!

Bình một tiếng vang lên. Thoi quyền của Diêm Cơ đã đánh trúng ngực Từ Tranh. Gã té xuống đất còn lăn đi mấy vòng. Gã oẹ một tiếng thổ một búng máu tươi.

Một hán tử kiêu hãnh như Từ Tranh mới trúng một quyền đã không dậy được.

Bọn cường đạo bật tiếng reo hò vang dội miệng hô: -Công phu tuyệt diệu!

Bọn người bảo tiêu thấy Diêm Cơ ra tay tàn độc đều kinh hãi và tức giận.

Mã Xuân Hoa đưa tay ra nâng đỡ sư ca. Cô nóng nảy muốn phát khóc, miệng hỏi: -Sư ca làm sao thế?

Mã Hành Không suốt đời bôn tẩu giang hồ, trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn mà không sao nhận ra được quyền cước của tên tướng cướp thuộc môn phái nào.

Ba tên thị vệ cũng thầm thì bàn tán hỏi nhau: -Không hiểu thằng cha này xuất thân ở đâu?

-Quyền pháp của hắn tương tự như Ngũ Hành Quyền.

-Khồng phải Ngũ Hành Quyền sao lại có vẻ tà môn như vậy?

Mã Hành Không tiến ra hai bước chắp tay nói: -Diêm huynh quả nhiên võ nghệ cao cường. Đa tạ Diêm huynh đã giáo huấn cho gã tiểu đồ của tại hạ. Có thế gã mới biết trên chốn giang hồ còn lắm cao nhân.

Diêm Cơ đáp: -Mấy chiêu mèo què đó bất quá là trò chơi chỉ đáng xách giầy cho Mã lão anh hùng, ngoài ra tại hạ chẳng biết gì nữa. Bây giờ muốn thỉnh giáo Bách Thắng Thần Quyền của Mã lão anh hùng.

Mã Hành Không thấy hắn mặt đầy vẻ khôi hài, miệng nói toàn giọng vô lại mà không hiểu sao lại luyện được những môn võ quái dị như vậy.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão liền quyết định chủ ý chỉ thủ chứ không công, chờ sau khi nhận rõ đường lối quyền cước của hắn rồi sẽ liệu.

Lão liền đứng yên ngưng thần, hai tay thủ thế chớ không ra chiêu.

Ba tên thị vệ và Thương Bảo Chấn cùng mọi người trong tiêu cục đều chú ý theo dõi cuộc đấu. Ai cũng hiểu đây là một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt, chẳng những nó liên quan đến sự an nguy của ba chục vạn lạng bạc bảo tiêu mà còn hệ trọng đến tánh mạng cùng oai phong một đời của Mã Hành Không.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ, chỉ nghe tiếng than lửa nổ lách tách.

Bên ngoài vẫn mưa như tầm tã, chưa có triệu chứng gì trời sắp tạnh.

Chàng công tử trẻ tuổi và thiếu phụ xinh đẹp vẫn ngồi kề vai nói chuyện thầm thì, không để ý gì đến cuộc đấu tranh của Diêm Cơ và Mã Hành Không.
Diêm Cơ thò tay vào bọc lấy ra cái tẩu ánh vàng rực rỡ, rít một khói thuốc. Hắn cũng biết Mã Hành Không là tay kình địch, quấn bính tóc lên đỉnh đầu, miệng la: -Tổ tiên kẻ quang côn chẳng biết tu nhân tích đức khiến con cháu phải liều mạng để kiếm miếng cơm. Con bà nó. Đánh nhau đi thôi.
Rồi hắn nhảy vội lại phóng quyền bên trái nhằm Mã Hành Không đánh tới.
Mã Hành Không chờ cho quyền còn cách trước ngực chừng nửa thước thi triển thân pháp Bạch Hạc Lượng Xí đưa mình qua mé tả chuyển thành cung tiến bộ. Hai cánh tay đưa về đằng sau rồi hất ra đán vèo một cái để phản kích.
Lão cũng chỉ cần phát huy môn Tra Quyền rất thông thường của phái Thiếu Lâm nhưng tư thức trầm trọng, phóng tay đẩy chân cực kỳ mãnh liệt.
Chàng thanh niên từ nãy tới giờ vẫn không để ý đến cuộc tranh đấu giữa tiêu đầu và cường nhân bây giờ ngẫu nhiên liếc mắt ngó ra đúng vào lúc Diêm Cơ vung chân đá ngược. Chiêu thức rất kỳ dị. Bất giác chàng lưu ý theo dõi.
Thiếu phụ xinh đẹp cất tiếng gọi: -Quy Nông! Quy Nông!
Thanh niên nhoẻn miệng đáp lại nhưng mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía hai người tỷ đấu.
Thiếu phụ vươn tay ra vịn vào vai chàng lay mấy cái rồi nói: -Anh chàng ngớ ngẩn này. Cuộc hỗn chiến giữa mấy tay ngang ngược hay gì mà coi?
Thanh niên nghe giọng nói của nàng có vẻ không bằng lòng vội quay lại cười đáp: -Quyền cước của tên du đãng kia rất cổ quái.
Thiếu phụ thở dài nói: -Trời ơi! Bọn nam nhân các ông đều coi việc đánh giết người là trọng yếu.
Thanh niên cười đáp: -Nàng không cho ta coi thì ta không coi nữa. Vậy nàng quay mặt lại cho ta ngắm bộ diện xinh đẹp cũng đủ no rồi.
Mỹ phụ khẽ cười một tiếng, lại càng xinh đẹp. Quả nhiên nàng ngửng mặt lên ngó thanh niên. Bốn mắt nhìn nhau ra chiều rất âu yếm.
Lúc này Mã Hành Không và tướng cướp đang chiến đấu đến giai đoạn kịch liệt.
Mã Hành Không đã phát huy hết một đường Tra Quyền mà vẫn không chiếm được một chút thượng phong nào.
Diêm Cơ vẫn chỉ sử lui tới mười mấy chiêu quyền cước đó, hoặc quyền đánh thẳng hoặc móc cạnh sườn đá lại hoặc hạ thấp tay xuống cầm nã hoặc vung chưởng đánh tới trước ngực.
Ba tên võ quan coi một lúc rồi nhận ra chiêu số của Diêm Cơ chỉ có hạn mà Mã Hành Không chẳng hạ nổi hắn đều không khỏi bật cười.

Bỗng thấy Mã Hành Không sử chiêu Mã Dương Thoi Quyền khoa chân theo thế cưỡi ngựa, tay phải rụt về, tay trái đánh ra phía trước.
Hà Tư Hào la lên: -Trầm Trưu Cầm Thủ.
Quả nhiên đúng như lời tiên liệu của tên võ quan, Diêm Cơ hạ thấp khuỷu tay để thi triển chiêu cầm nã.
Mã Hành Không vội biến chiêu rụt cánh tay về và khẽ chuyển mình đi.
Hà Tư Hào lại vừa cười vừa nói: -Câu Thoái Phá Thích!
Quả nhiên Diêm Cơ co chân phải lại, đá ngược về phía sau.
Võ công của Mã Hành Không cao thâm hơn Hà Tư Hào không biết bao nhiêu mà kể, Hà Tư Hào còn biết trước chiêu thức của Diêm Cơ phát ra thì lẽ nào lão lại không hay. Nhưng lạ thay, lão biết rõ đối phương co chân đá ngược mà không có cách nào để phá giải.
Mã Hành Không ngoại hiệu là Bách Thắng Thần Quyền, đã thuộc hết các quyền pháp của phái Thiếu Lâm. Lão thấy Tra Quyền không làm gì được đối phương liền biến đổi chiêu số. Đột nhiên lão canh cải lối đánh. Quyền thế nhanh như gió khiến những người bàng quan ngó thấy phải lóe mắt. Lão đã thi triển một đường Yến Thanh Quyền.
Yến Thanh là mọt hảo hán ở Lương Sơn Bạc đời Tống. Quyền thuật của y ngày ấy không ai bì kịp. Đường quyền này truyền lại về sau, còn nghiên cứu cả về môn nhảy nhót, nhô lên hụp xuống hay từng người đến đánh.
Mã Hành Không tuy tuổi đã già mà thân thể vẫn mau lẹ dị thường. Lúc vọt người lên cao, lúc lùn thấp xuống chẳng khác gì con mèo.
Diêm Cơ thấy đối phương thay đổi chiêu thức, hắn vẫn không để ý gì đến, tiếp tục sử dụng mười mấy chiêu vụng về khó coi như trước.
Thương Bảo Chấn, Từ Tranh, Mã Xuân Hoa cùng Thích tiêu đầu và Dương tiêu đầu thấy tên tướng cướp này võ công cổ quái như vậy đều lấy làm kinh dị. Người nào cũng liệu trước được chiêu thức của hắn sắp đánh ra như Thần Quyền Trực Kích hay là Phách Chưởng Giáp Thoái, bất giác cũng theo Hà Tư Hào mà hô ra trước.
Nhưng Mã Hành Không thủy chung vẫn không làm gì được đối phương.
Bỗng thấy Mã lão tiêu đầu liên tục phóng ra những chiêu Thương Bộ Tiến Trửu Quắc Thần Quyền, Đối Diện Thương Khoái Đả Tam Quyền, Tả Hữu Khóa Đả, Thích Thoái Liêu Thập Không Tụ, Phân Thân Tài Trùy.
Quyền cước dào dạt như trận mưa rào bên ngoài xô ra tấn công ráo riết.
Diêm Cơ chỉ một chiêu vươn tay ra đánh thẳng là phá giải được hết những chiêu thức xảo diệu của đối phương.
Người cụt tay và thằng nhỏ da vàng vẫn ngồi co ro trong góc nhà coi Mã Hành Không và Diêm Cơ tỷ võ.
Người cụt tay khẽ nói: -Thiếu gia! Thiếu gia nhìn cho kỹ tên tướng cướp kia, đừng bao giờ quên mặt hắn.

Thằng nhỏ hỏi: -Để làm gì? Sao phải nhớ mặt hắn?
Người cụt tay nhắc lại: -Thiếu chủ nhớ kỹ lấy, vĩnh viễn đừng quên hắn là được.
Thằng nhỏ hỏi: -Hắn là người tệ hại lắm hay sao?
Người cụt tay nghiến răng đáp: -Ma đưa lối quỷ đem đường khiến chúng ta lại chạm trán hắn ở đây. Thiếu chủ coi kỹ rồi nhớ lấy nhưng đừng để hắn phát giác.
Sau một lúc, người cụt tay lại nói: -Những công phu mà thiếu gia luyện không nổi bây giờ cứ coi kỹ hoặc giả có thể luyện được đúng cách.
Thằng nhỏ hỏi: -Tại sao vậy?
Người cụt tay khóe mắt long lanh ngấn lệ khẽ đáp: -Hiện tại bây giờ chưa thể nói được. Sau này thiếu chủ lớn lên luyện thành võ nghệ, lão hán sẽ kể đầu đuôi câu chuyện cho nghe.
Thằng nhỏ nhìn Diêm Cơ tay đấm chân đá, tư thức rất khó coi nhưng dường như gã có điều tỉnh ngộ, bỗng la lên một tiếng: -Tứ thúc!
Người cụt tay vội nói: -Thiếu chủ đừng lớn tiếng.
Thằng nhỏ vâng lời khẽ nói: -Quyền cước của người này tiểu tử đã hiểu được đôi chút.
Người cụt tay đáp: -Đúng thế! Thiếu chủ nhìn kỹ đi. Pho Quyền Kinh Đao Phổ thiếu chủ khuyết hai trang đầu nên thiếu chủ nhìn chưa ra. Hai trang thiếu đó bây giờ hiện lên trên mình Diêm Cơ.
Thằng nhỏ giật mình kinh hãi. Gương mặt vàng ửng của gã hiện lên một chút màu hồng. Gã nhìn Diêm Cơ không chớp mắt rồi hỏi: -Sao lại ở trên mình hắn?
Người cụt tay đáp: -Sau này lão hán sẽ nói cho thiếu chủ nghe.
Nguyên Diêm Cơ chẳng biết võ công chi hết nhưng lấy được hai trang Quyền Kinh học thành mười mấy chiêu dở dang mà quyền pháp hắn đấu với một tay quyền sư hạng nhất vẫn giữ được thế quân bình.
Người cụt tay nói: -Thiếu chủ nghĩ mà coi. Cuốn Quyền Kinh Đao Phổ đó cả thẩy hơn hai trăm trang. Khi thiếu chủ học hết rồi thì bản lãnh sẽ lên tới đâu?
Thằng nhỏ nghe lão nói rất xúc động. Mắt gã chiếu ra những tia sáng phấn khởi.
Trong trường có hai người tỷ võ mà chỉ có một người đang coi.
Diêm Cơ vẫn quanh đi quẩn lại có mười mấy chiêu. Mọi người coi đã chán rồi.
Quyền pháp của Mã Hành Không thì biến ảo trăm đường.
Lão sử hết Yến Thanh Quyền vẫn không làm gì được đối phương. Đột nhiên, lão lại biến chiêu thi triển môn Lỗ Trí Thâm Tuý Tích, coi gã như người phát điên phát khùng lại giống kẻ say sưa cuồng dại. Chợt nằm lăn ra chợt đứng phắt dậy với những chiêu La Hán Ngọa Thủy, Tiên Nhân Khát Thuỳ. Đường quyền cước này tựa hồ đánh bừa đánh ẩu mà thực ra tinh thâm khôn lường.
Bây giờ mười mấy chiêu của Diêm Cơ dần dần không còn ăn nhập

nữa. Hắn nhìn không rõ quyền cước của đối phương, bất giác trong lòng hồi hộp.
Bỗng nghe Mã Hành Không quát lên một tiếng: -Này!
Lão phóng cước ra chiêu Lý Ngư Phiêu Thân Nhiễu Tỷ Thoái dá trúng vào lưng Diêm Cơ. Hắn đau quá phải co người lại.
Mã Hành Không biết đối phương bản lãnh lợi hại. Đòn cước của lão tuy đá trúng yếu huyệt mà vẫn sợ hắn không bị trọng thương. Nếu là cuộc tỷ võ bình thường để so hơn kém thì chỉ thắng một đòn là đình lại. Nhưng cuộc tranh đấu này liên quan đến ba chục vạn lạng bạc mà để địch nhân sau khi nghỉ ngơ mọt lúc lại tái chiến thì vị tất đã thắng được hắn.
Lão liền tung người nhảy lại vung cước đá thêm một phát vào sau lưng.
Bọn cướp la ó rầm trời.
Diêm Cơ đột nhiên cong chân đá lại chiêu thức biến ảo vô cùng. Mã Hành Không tuy lịch duyệt phong phú mà trong lúc nhất thời hoảng hốt không tránh kịp bị đá trúng ngực ngã lăn xuống đất.
Mã Xuân Hoa và Từ Tranh chạy lại đỡ lão dậy thấy lão sắc mặt lợt lạt, miệng ho sù sụ bảo hai người: -Phải liều chết mà bảo vệ tiêu xa.
Từ Tranh cùng Mã Xuân Hoa tay cầm đơn đao hộ vệ hai bên Mã Hành Không.
Diêm Cơ cũng bị thương nặng. Hắn vẫy tay mấy cái. Hai đại hán áo đen chạy lại.
Diêm Cơ liền la lên: -Cướp xa tiêu đi còn chờ gì nữa?
Bọn cướp đều lấy binh khí ra nhất tề xông vào bọn tiêu khách.
Mã Xuân Hoa, Từ Tranh, Thích tiêu đầu và Dương tiêu đầu đều lớn tiếng hô "nghinh địch".
Bọn cướp đông người, trừ Diêm Cơ là tay cao thủ bị thương, ngoài ra bọn tùy tùng cũng đều biết võ. Mã Xuân Hoa và Từ Tranh phải phân chiếu cố cho phụ thân bị bọn chúng vây đánh tình thế rất nguy cấp.
Thương Bảo Chấn rút đơn đao ra hô: -Ba vị thị vệ đại nhân! Chúng ta động thủ đi!
Hà Tư Hào đáp: -Phải lắm! Hãy đuổi bọn cường đạo đi rồi sẽ tính.
Bốn người liền ra nhập chiến cuộc.
Thương Bảo Chấn thấy Mã Xuân Hoa bị hai tên cướp dùng binh khí ngăn chặn, dần dần không thi triển thủ cước được nữa liền xông lại quát: -Bọn nam tử hán khinh nhờn một cô nương, lại hai người đánh một mà không biết nhục.
Thanh đao rút ra đánh soạt một tiếng nhằm chém xuống đầu tên cướp cao lớn.
Tên này xoay roi lại đón đỡ. Thương Bảo Chấn dùng cả đao lẫn chưởng. Tay trái chàng phóng chưởng đánh trúng ngực gã.
Mã Xuân Hoa vừa thở vừa nói: -Được rồi! Còn một tên nữa để tiêu muội thu nhập.

Thương Bảo Chấn vừa cười vừa lùi ra lại giúp Từ Tranh. Chàng chỉ phóng mấy đao mấy chưởng là đẩy lui được một tên cướp.
Từ Tranh đem lòng cảm kích và khâm phục nhãn quang của sư phụ. Bây giờ mới biết võ công Thương Bảo Chấn quả cao thâm hơn gã nhiều.
Diễn biến này khiến cho tình thế trong sảnh đường thay đổi hẳn. Bọn cướp tán loạn toan xông ra cửa tháo chạy.
Bỗng nghe thanh âm hô lớn: -Các vị hãy dừng tay. Ta có điều muốn nói.
Nhưng mọi người đanh nhau đang hăng không ai hỏi đến.
Thương Bảo Chấn đột nhiên thấy bóng người tháp thoáng. Một người đưa tay ra trước mặt vẫy mấy cái. Chàng liền giơ đao lên chém tới. Người kia co tay lại rồi vươn ra một cái đoạt được đơn đao liệng xuống đất.
Thương Bảo Chấn cực kỳ kinh hãi vội nhảy lùi lại. Chàng nhìn lại người kia thì chính là vị tướng công ăn mặc sang trọng.
Vị tướng công này bước vào đám đông vung hai tay đập mấy cái. Những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Bao nhiêu binh khí rớt xuống đất hết.
Nguyên y đã thi triển cầm nã thủ pháp đoạt hết binh khí liệng xuống.
Bọn cường đạo cùng tiêu khách kinh hãi vô cùng, đều nhảy lùi lại, ngơ ngác nhìn người mới sấn vào.
Diêm Cơ càng kinh ngạc. Hắn chợt nhớ tới một việc từ mười mấy năm trước, cất tiếng hô: -Điền tướng công! Tướng công đấy ư?
Vị tướng công kia không nghĩ ra hắn là ai liền hỏi: -Ngươi nhận được ta ư?
Diêm Cơ cười đáp: -Mười ba năm trước, tiểu nhân đã phục thị lão nhân gia ở Thương phủ.
Vị tướng công cúi đầu ngẫm nghĩ chợt nhớ ra liền nói: -Phải rồi! Ngươi là một y sinh. Sao bây giờ đã luyện thành võ nghệ cao cường làm nên trại chủ?
Diêm Cơ bước lên một bước thỉnh an: -Đó là nhờ công tài bồi của lão nhân gia.
Nguyên nhân vật ăn mặc như một vị tướng công này là Điền Quy Nông, chưởng môn phe Bắc Tông phái Thiên Long Môn.
Bọn người bảo tiêu tưởng đã đánh bại được quân cướp, ngờ đâu Điền tướng công chẳng những võ công cao cường mà lại là bạn cũ của tên cướp, ai nấy đều lo lắng vô cùng.
Mã Hành Không khẽ dặn thủ hạ bảo vệ xe tiêu và trông khóe mắt lão ra hiệu hành động.
Điền Quy Nông đảo mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lại ngó ra ngoài sân nhìn trời mưa. Sau cùng nhãn quang y nhìn chằm chặp vào đống xe tiêu nói: -Diêm Cơ huynh! Cuộc ăn hàng bữa nay Diêm huynh tất được bồi thường đúng mức.

Diêm Cơ cười đáp: -Xin lão nhân gia miễn trách cho. Vì tiểu đệ đói rách không biết chạy vào đâu mới phải làm nghề buôn không vốn này. Bọn tiểu đệ nhất định sửa đổi lỗi lầm, không dám quên ơn đức của Điền tướng công bữa nay đã giải cứu.
Điền Quy Nông cười ha hả nói: -Sao Diêm huynh đệ còn đưa ra những lời hư văn với Điền mỗ? Lão Diêm! Thử tính xem lấy năm vạn lạng đã đủ xài chưa?
Diêm Cơ sửng sốt mỉm cười đáp: -Lão nhân gia lại nói giỡn rồi.
Điền Quy Nông nói: -Nói giỡn gì đâu? Chỗ này được ba chục vạn tiêu ngân. Ta lấy một nửa mười lăm vạn, Diêm huynh lấy năm vạn, còn mười vạn nữa Diêm huynh định chia thế nào?
Diêm Cơ vội đáp: -Lão nhân gia lấy hết cả đi còn chia chác gì nữa?
Điền Quy Nông lắc đầu nói: -Như thế sao phải đạo nghĩa giang hồ. Vừa rồi chúng ta chạy vào ẩn mưa.
Nương tử của ta quần áo ướt hết ...
Thiếu phụ xinh đẹp nghe nói đến "nương tử của ta" bất giác mặt đỏ bừng ra chiều e thẹn. Nàng liếc nhìn Điền Quy Nông mỉm cười.
-Vị cô nương đây ở trong tiêu cục đã cho nàng mượn quần áo. Món ân tình này chẳng thể không báo đáp. Chúng ta tặng cô năm vạn lạng. Lại còn ba vị thị vệ đại nhân. Người ta thường nói "Hễ có mặt là được chia phần". Mỗi vị lấy một vạn lạng. Còn dư hai vạn để biếu chủ nhân. Diêm huynh bảo ta phân chia có công bằng không?
Diêm Cơ vỗ tay reo lên: -Công bằng lắm! Công bằng lắm! Tiểu đệ vẫn nói tướng công là một vị đại anh hùng khẳng khái vào bậc nhất thiên hạ.
Mã Hành Không, Từ Tranh và Mã Xuân Hoa nghe Điền Quy Nông đàm luận tự nhiên như chỗ không người, lại tựa hồ ba chục vạn lạng tiêu ngân là vật ở trong túi y rồi. Mã Hành Không đã bị trọng thương lại tức trào máu cơ hồ ngất đi.
Từ Tranh nhìn sư phụ hỏi: -Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?
Mã Xuân Hoa tức giận gắt lên: -Còn làm sao được nữa.
Cô cúi xuống lượm thanh đơn đao dưới đất lên quát: -Họ Điền kia! Ngươi coi bọn ta là người chết rồi hay hãy còn sống!
Cô vung đơn đao nhảy xổ về phía Điền Quy Nông.
Điền Quy Nông cười đáp: -Cô nương đừng bức bách tại hạ phải động thủ. Nương tử của tại hạ dễ ăn phải dấm chua lắm đấy.
Thiếu phụ xinh đẹp bĩu môi cười nói: -Đừng nói nhăng nữa.
Nhưng dường như nàng có vẻ thích thú về lời khinh bạc của Điền Quy Nông.
Mã Xuân Hoa nghe y nói năng vô lễ, phẫn nộ không chịu được xông lại vung đao chém ngang một nhát.
Điền Quy Nông cười nói: -Trời ơi! Nguy rồi! Nương tử của tại hạ không cho phép tại hạ đánh nhau với nữ nhân.

Y đưa ngón tay đập vào sống đao của Mã Xuân Hoa. Cô cầm đao không chặt tuột tay rớt xuống.
Điền Quy Nông thủ pháp rất mau lẹ. Tay mặt y cướp được chuôi đao. Tay trái nắm lấy cổ tay cô và giơ đao lên như muốn chém xuống cổ cô. Miệng y không khỏi thở dài nói: -Con người nguyệt thẹn hoa nhường thế này thì tại hạ không thương hương tiếc ngọc làm sao được?
Thương Bảo Chấn và Từ Tranh thấy gã đùa cợt Mã Xuân Hoa liền song song nhảy xổ lại.
Thương Bảo Chấn giơ tay phải lên liệng mũi tiêu vào mắt bên trái y.
Từ Tranh vội vàng quá không kịp lượm binh khí dưới đất, phóng cước đá vào sau lưng đối phương.
Điền Quy Nông xoay mình lại, bỏ đao ra chiêu cầm nã, túm được gót chân Từ Tranh nắm lấy nhấc bổng lên.
Từ Tranh nhảy lộn ngược, bắp chân lại đau đớn vô cùng, bật tiếng kêu thất thanh.
Nguyên một mũi tiêu liệng trúng chân phải gã.

04
Năm cao thủ mưu đồ bất chính

Điền Quy Nông vung tay một cái. Người Từ Tranh khác nào cây chổi quét ngang đụng vào chân Mã Xuân Hoa rồi hai người cùng té xuống đè lên nhau.

Mọi người thấy y đùa cợt hai người như hai đứa con nít thì khi nào dám sấn vào.

Điền Quy Nông nói: -Diêm huynh đệ! Huynh đệ hãy lấy số tiêu ngân mà chia ra từng phần như ta vừa nói rồi xếp lên xe lớn để chỗ nương tử cùng ta ngồi. Chúng ta có việc gấp, cần phải đội mưa mà đi.

Diêm Cơ cả mừng, vâng dạ luôn miệng.

Bọn cướp khuân những túi bạc trên xe tiêu xuống, xếp năm vạn lạng vào một đống, ba vạn, hai vạn lượng thành hai đống để dưới đất rồi nhìn bọn phu quát: -Mau mau chuẩn bị cho chúng ta lên đường.

Tại vùng này đã có luật. Những hào khách lục lâm đánh cướp tiêu ngân không đả thương xa phu và vẫn trả tiền ăn tiền rượu cho chúng như thường. Nhưng nếu bọn xa phu không nghe lệnh dĩ nhiên là chuyện khác.

Bon xa phu đứng trước tình thế này khi nào còn dám chống cự, phải đội mưa đẩy xe đi.

Mã Hành Không thấy lũ xe tiêu đi ra, trong lòng đau đớn vô cùng. Chỉ còn một cái xe đẩy đến trước mặt.

Điền Quy Nông đỡ thiếu phụ lên ngồi. Cõ xe này mà khi đi khỏi là Mã Hành Không phải thân bại danh liệt. Suốt đời công lao cực khổ trôi theo dòng nước.

Người run lẩy bẩy, đột nhiên lão đứng phắt dậy thét lên: -Ta quyết liều mạng với ngươi.

Hai tay lão như lưỡi câu sắt nhằm chụp vào mặt Điền Quy Nông.

Thiếu phụ sợ quá rú lên một tiếng.

Điền Quy Nông phóng chưởng nhằm đánh vào vai Mã Hành Không.

Giả tỷ lão chưa trọng thương thì phát chưởng này dĩ nhiên không thể đánh trúng được. Nhưng hiện giờ gân cốt lão cử động không linh mẫn, mắt nhìn thấy phát chưởng đánh tới mà không sao né tránh được.

Bình một tiếng! Người lão tung đi rồi rớt xuống sân.

Bỗng nghe một thanh âm trầm cất lên: -Hảo công phu!

Ba tiếng này vọng vào trước cửa sảnh đường. Điền Quy Nông và thiếu phụ tưởng chừng phải nghe một thứ thanh âm đáng sợ nhất trên đời. Cả hai cùng sắc mặt lợt lạt, người run bần bật.

Điền Quy Nông đẩy mạnh thiếu phụ vào trong xe rồi nhảy lên theo quất cho lừa chạy.

Ngờ đâu y quất luôn mấy roi, con lừa chỉ bước đi hai bước rồi đột nhiên dừng lại không chạy được nữa.

Mọi người đứng ở cửa sảnh đường nhìn qua làn mưa ra ngoài thấy một đại hán đã cao nghều, lại gầy khẳng gầy kheo. Tay ôm cái bọc.

Tay mặt nắm lấy càng xe.
Con lừa bị Điền Quy Nông thôi thúc gấp quá, nó cúi đầu xuống cong lưng lại, hết sức nhảy vọt đi nhưng đại hán ấn mạnh càng xe. Cỗ xe tựa hồ bị đóng đinh xuống đất, không xê xích được chút nào.
Thần lực của người này thật là khủng khiếp.
Đại hán trầm giọng quát: -Vào đi!
Điền Quy Nông còn ngần ngừ thì thiếu phụ trong xe đã chạy ra xuống xe lướt qua đại hán. Nhưng không nhìn y. băng băng đi thẳng vào sảnh đường.
Điền Quy Nông cũng từ từ nhảy xuống đi theo. Toàn thân hắn ướt đẫm nước mưa mà tựa hồ chẳng biết gì. Mục quang thẫn thờ như người mất hồn. Thiếu phụ vẫy tay kêu hắn đến ngồi bên cạnh nàng.
Đại hán cao và gầy rảo bước tiến vào đại sảnh, ngồi xuống bên đống lửa, không nhìn ai một cái nào. Y mở bọc ra thì bên trong có đứa con gái chừng hai tuổi. Y sợ đứa nhỏ lạnh nên bồng nó sưởi lửa.
Đứa nhỏ đang ngủ say. Bên khóe mắt còn đọng hai giọt lệ.
Mã Xuân Hoa, Từ Tranh và Thương Bảo Chấn đỡ Mã Hành Không dậy.
Mọi người thấy Điền Quy Nông khiếp đại hán cao gầy đều lấy làm kinh ngạc và mừng thầm.
Mã Xuân Hoa hỏi: -Gia gia ơi! Thương thế gia gia đã bớt chưa? Nhân vật này là ai vậy?
Mã Hành Không ấp úng đáp: -Đó là ... Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng ...
Lão ráng nói hết câu rồi đau quá lại ngất đi.
Trong nhà đại sảnh bọn tiêu đầu và chạy cờ tụ hội ở mé Đông. Còn Diêm Cơ cùng bọn cướp xúm nhau lại ở góc nhà mé Tây. Ba tên ngự tiền thị vệ cùng Thương Bảo Chấn đứng đằng sau ghế.
Mọi người hướng mục quang hết nhìn Miêu Nhân Phượng lại ngó Điền Quy Nông và thiếu phụ.
Miêu Nhân Phượng nhìn đứa con gái nhỏ trong lòng ra chiều rất thương xót và đầy vẻ từ ái.
Giả tỷ mọi người chưa nhìn thấy y một tay nắm giữ càng xe khiến con lừa lớn mạnh không kéo xe xê dịch đi chút nào thì chẳng ai tin nhân vật này lại mình mang võ công tuyệt thế như vậy.
Thái độ của thiếu phụ vẫn tự nhiên, nàng ngồi nhìn đống lửa ngơ ngẩn xuất thần, khóe môi hé nụ cười lạt.
Ai là người tinh tế nói nhìn thấy miệng nàng rung động.
Hiển nhiên nàng đang xao xuyến trong lòng.
Điền Quy Nông mặt lợt như tờ giấy trắng nhìn ra ngoài trời mưa.
Mục quang ba nhân vật này mỗi người ngó một hướng, chẳng ai dòm ai lần nào và đều lặng lẽ ngồi yên không nói nửa lời. Nhưng thực ra trong lòng ba người đang nổi lên từng đợt sóng. Người thì hoan hỷ, người thì buồn rầu, người phẫn nộ và khiếp sợ nữa.

Miêu Nhân Phượng nhìn cái mặt nhỏ bé rất xinh xắn mà trong đầu óc y hiện lên những việc đã xẩy ra ba năm trước. Tuy đã trải qua ba năm mà vẫn rõ rệt như mới ba ngày.
Hiện giờ, trời mưa như trút nước nhưng ngày này ba năm trước, trời cũng xuống tuyết từng mảng như lông ngỗng bay phất phới.
Đó là cảnh tượng trên đường Thương Châu thuộc tỉnh Hà Bắc vào buổi tàn niên.
Trên đường ít người qua lại, Miêu Nhân Phượng cưỡi con ngựa vàng chân dài đầu cao lỏng buông tay khấu đi về phía Bắc.
Tháng chạp năm trước, Miêu Nhân Phượng đã tỷ võ với Liêu Đông Đại Hiệp là Hồ Nhất Đao ở Thương Châu. Y đã dùng độc đao làm cho Hồ Nhất Đao phải uổng mạng, Hồ phu nhân tự vẫn tuẫn tiết theo chồng.
Miêu Nhân Phượng và Hồ Nhất Đao cảm nhau vì lòng hào khí đổi thù ra bạn, hết sức kính trọng nhau. Ngờ đâu chỉ vì một chiêu lẫm lỡ mà làm chết người bạn tri kỷ duy nhất.
Ngoại hiệu Miêu Nhân Phượng là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ, y tung hoành trong võ lâm rồi gặp Liêu Đông Đại Hiệp. Hai người tỷ võ lại ngủ chung giường suốt ba ngày ba đêm, toàn nói chuyện võ công. Miêu Nhân Phượng gặp được địch thủ chân chính, hai người coi nhau như tình gan ruột.
Từ ngày xẩy việc bất hạnh này, hơn mười năm trời Miêu Nhân Phượng lúc nào cũng trong lòng buồn bã, ít cười, ít nói.
Vợ chồng Hồ Nhất Đao qua đời đã đến kỳ hẹn mười năm. Miêu Nhân Phượng ngàn dặm trường đồ từ tỉnh Hồ Nam lên tế diện trước mộ người vong hữu.
Bầu trời phong tuyết trong buổi chiều tàn niên, Miêu Nhân Phượng càng gần Thương Châu lòng càng trầm trọng.
Y cho ngựa đi thong thả, trong bụng tính thầm: -Giả tỷ ngày đó mình không lỡ tay thì bữa nay đã được cùng vợ chồng Hồ Thị, ba người cưỡi ngựa ngao du thiên hạ đồng thời khiên cho bọn quan lại tham ô, thổ hào cường khấu đều phải kinh tâm động phách thì vui sướng biết chừng nào?
Y đang ngơ ngẩn xuất thần đột nhiên phía sau có cỗ xe dội tuyết đi tới, tên phu xe uốn đầu lưỡi hô: -Đắc Nhi! Đắc Nhi!
Đồng thời gã vung cây roi cho bật lên tiếng lách tách để thôi thúc con lừa. Một cỗ xe lớn xuyên qua làn tuyết trắng mờ mịt chay nhanh tới. Con lừa kéo xe miệng phun bạch khí mà chạy rất nhanh dưới bầu trời gió to tuyết lớn.
Cỗ xe lớn lướt qua bên mình Miêu Nhân Phượng.
Đột nhiên trong xe có thanh âm phụ nữ rất êm đềm cất lên: -Gia gia! Khi đến kinh thành gia gia đưa hài nhi đi mua những cành cung hoa đeo chơi ...
Nửa câu dưới không nghe rõ nữa. Đúng là thanh âm của một vị cô

nương miền Giang Nam nên mới dịu dàng ôn nhu như vậy, ở vùng bình nguyên mạn bắc ít khi được nghe.
Đột nhiên chân trái con lừa đạp trúng vào cái hố sâu. Lập tức nó té khụy xuống.
Tên phu xe nghiêng người về phía trước, tiện tay kéo lên. Con lừa rút được chân khỏi hố rồi tiếp tục chạy về phái trước.
Miêu Nhân Phượng ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi: -Người phu xe này thân thủ mau lẹ lại tướng mạo đường hoàng có vẻ là một kỳ tài trong chốn phong trần mà sao đi làm người ruổi xe?
Y còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe tiếng bước chân vang lên.
Phía sau là một cước phu gánh hành lý rảo bước đi tới. Gánh hàng làm cho cái đòn ganh bằng gổ táo phải cong đi, hiển nhiên rất trầm trọng. Tên cước phu vẫn thản nhiên như không tiếp tục, bước nhanh trên đất tuyết một cách rất nhẹ nhàng.
Miêu Nhân Phượng lại một phen kinh ngạc nghĩ thầm: -Tên cước phu này chẳng những sức mạnh mà khinh công cũng vào hạng khá.
Y đồ chừng trong vụ này có điều ngoắt ngoéo, bụng vào dạ: -Dường như tên cước phu này đang theo dõi tên xa phu kia. Không chừng đây là một việc tầm cừu đánh giết nhau.
Y liền kéo dây cương ngựa cho chạy vừa phải theo kịp cỗ xe để coi cứu cánh.
Đi chừng vài dặm, Miêu Nhân Phượng ngó lại thấy tên cước phu tuy gánh nặng đến hai trăm cân mà vẫn chạy nhanh như bay.
Đột nhiên lại nghe thấy sau có tiếng loảng xoảng vung lên. Một hán tử gánh đồng nát đang lon ton chạy tới. Người này cũng chân bước rất nhẹ nhàng, tuy còn dấu vết trên đất tuyết nhưng khinh công đã vào hạng hiếm có trong võ lâm.
Miêu Nhân Phượng lẩm nhẩm: -Lại thêm một người nữa. Không hiểu họ thuộc môn phái nào?
Y ngó thấy nón và áo tơi gã đầy tuyết phủ trắng xóa. Gã chân bước chuệnh choạng trong làn gió thôi chứ không đi thẳng.
Miêu Nhân Phượng liền tỉnh ngộ, bụng bảo dạ: -Đây là công phu Nhạn Hành Công của Chung gia ở Quỷ Kiếm Sầu vùng Ngạc Bắc.
Lại đi thêm bảy, tám dặm thì đến một tòa tiểu thị trấn vào lúc gần tối.
Miêu Nhân Phượng thấy cỗ xe lớn dừng lại trước cửa một khách điếm, y cũng vào đấy tá túc.
Khách điếm này rất nhỏ và chỉ có một nhà trong trấn tập.
Những khách thương ngồi chật trong sảnh đường đang sưởi lửa.
Tên xa phu, tên cước phu và gã gánh đồng nát cũng ngồi trong đám này.
Miêu Nhân Phượng tuy nổi tiếng khắp thiên hạ nhưng gần mười năm nay ẩn cư ở đất Tương nên người võ lâm ít ai biết đến.
Ba tên cước phu, xa phu và thợ hàn nồi tựa hồ cũng không quen nhau.

Miêu Nhân Phượng lẳng lặng ngồi xuống bên cái bàn nhỏ gọi lấy cơm rượu.
Ba người kia cũng ngồi ăn uống riêng. xem chừng không phải một phe.
Bỗng nghe một người từ trong nội viên đi ra nói: -Thưa Nam đại nhân cùng tiểu thư. Tiểu điếm nhỏ hẹp, xin khuất tất hai vị một chút dùng cơm ngoài sảnh đường.
Rèm vừa vén lên, điếm tiểu nhị dẫn một khách quan xa và một tiểu thư xuất hiện.
Những khách thương đang ngồi thấy vị khách quan này tới liền lục tục đứng dậy.
Miêu Nhân Phượng mặc kệ họ, cứ ngồi uống rượu.
Vị quan khách mặc áo đoạn vàng lợt, gương mặt phi mỵ, trắng trẻo, đầy vẻ phúc tướng. Còn vị tiểu thư dung nhan rất xinh đẹp, nước da trắng nõn, ở phương Bắc, một người đẹp như vậy, mà cả Giang Nam cũng hiếm có. Nàng mặc áo gấm màu lục càng nổi bật lên nhưng vì nàng đẹp quá thành ra gấm đoạn rực rỡ đến đâu cũng biến thành ảm đạm.
Mọi người hai mắt sáng rực cả lên, không khỏi thẹn mình là phường uế tạp.
Thậm chí mấy người len lén rút lui ra ngoài hiên, để lại trong sảnh đường một khu trống rỗng.
Chủ quán một điều đại nhân, hai điều tiểu thư ra chiều rất cung kính. Hắn hô tiểu nhị sắp cơm rượu rất ân cần.
Miêu Nhân Phượng nghe tiếng hô hoán, trung khí dầy rẫy không khỏi để ý chỉ thấy chủ quán hai lưỡng quyền nhô lên. Hiển nhiên là một tay nội công thâm hậu.
Y càng lấy làm kỳ tự hỏi: -Bọn này tất có việc trọng đại. Ta thử coi bọn họ hành động chuyện gì và làm những việc tốt lành hay việc tệ hại? Không hiểu việc đó có liên quan gì đến vị quan khách kia không?
Vì y chú ý đến chuyện âm mưu của bọn này không khỏi dòm nhó vị quan khách và tiểu thư mấy lần.
Vị quan khách đột nhiên đập bàn chỉ tay vào mặt Miêu Nhân Phượng lớn tiếng mắng: -Ngươi là cái thá gì mà thấy quan lại đã chẳng ty diện thì chớ, lại còn mặt trân trân. Ta phải bắt giải ngươi về huyện đánh cho một trận nhừ đòn cho bõ ghét.
Miêu Nhân Phượng lại cúi đầu xuống uống rượu, chẳng nói năng gì.
Viên quan kia càng tức giận gầm lên: -Ngươi không biết thỉnh an bồi tội ư? Sao còn dám ngồi lỳ ăn uống?
Vị tiểu thư nhỏ nhẹ khuyên can: -Gia gia! Gia gia chẳng nên nóng giận. Họ cùng ở hương thôn không hiểu lễ nghi là thường, hà tất chấp trách với kẻ dân dã thổ hào. Này! Gia gia hãy uống rượu đi!
Cô nói rồi cầm chung rượu kề vào miệng vị quan khách.
Vị này uống ừng ực một hơi cạn sạch tựa hồ nuốt cả khí tức vào trong

bụng, rồi lườm Miêu Nhân Phượng một cái. Lão vẫn thấy y cúi đầu không nói gì cho là y sợ rồi liền tiếp tục ăn uống cười nói với con gái.
Lão nói toàn chuyên sau khi đến Bắc Kinh sẽ được bổ làm quan. Đúng là thái độ của người lại kình vận động chức quan hậu bổ.
Trong khi đang nói chuyện, cửa lớn bị đẩy ra, gió tuyết thổi vào một mảng. Tiếp theo một vị quan viên tới nơi. Người này ốm nhắt, nước da vàng ửng, chưa đầy đủ bộ dạng quan nha. Hắn lớn tiếng cười nói: -Nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Lại gặp Nam huynh ở đây. Thật là tuyệt hảo.
Hắn nói rồi tiến lại trước mặt quan khách họ Nam, tên gọi Nam Nhân Thông để làm lễ tương kiến.
Cha con họ Nam đứng cả dậy chắp tay đáp: -Điền Hầu huynh! Được gặp nhân huynh thật là may mắn. Mời Nhân huynh ngồi.
Điền Hầu huynh cảm ơn ngồi xuống.
Chủ quán gọi lấy thêm đũa chén và rượu thịt.
Miêu Nhân Phượng nghĩ thầm: -Cả tên Điền Hầu huynh này nữa là năm tay cao thủ. Cha con họ Nam coi không có vẻ gì là biết võ công. Chẳng lẽ ta trông lầm?
Y nghĩ tới đây bất giác ngấm ngầm cảnh giới, không dám dòm ngó bọn họ lần nào nữa.
Nên biết cái ngoại hiệu Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ phạm vào điều đại kỵ trong võ lâm. Bao nhiêu anh hùng hảo hán trong thiên hạ còn ai không muốn hạ uy thế cái nhãn hiệu này?
Miêu Nhân Phượng một đời trải qua nhiều phen hung hiểm gấp trăm người thường cũng chỉ vì ngoại hiệu đó.
Y tự nhủ: -Không chừng mấy người kia cũng vì ta mới tới đây. Nguyên bọn chúng kết bè kết đảng xông vào cũng đủ phiền cho mình, không chừng phía trước còn có cao thủ mai phục nữa.
Y lắng tai nghe Điền Hầu huynh cùng Nam Nhân Thông cao đàm hùng luận.
Họ nói chuyện toàn về việc thăng quan hàm hay dáng cấp trong đám quan trường.
Ngoài hành lang, tên cước phu và tên hàn nồi cũng cãi vã om xòm. Chúng tranh luận về chuyện trên đời chẳng có bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn.
Tên cước phu nói: -Bảo chặt sắt như cắt bùn là nói khoác. Thanh bảo đao kia bất quá chỉ sắc bén hơn đao thường một chút rồi người ta nói tưởng liền.
Tên hàn nồi đáp: -Ngươi thì biết gì mà nói? Bảo đao là bảo đao. Nếu ta không sợ làm cho ngươi bở vía thì ta lấy cho ngươi coi một thanh để ngươi mở rộng tầm mắt.
Tên cước phu la lên: -Ngươi mà có bảo đao ư? Hừ! Thôi đừng mơ mộng nữa. Ngươi có bảo đao thì đã chẳng làm nghề hàn nồi.
Ta e rằng đó chỉ là con dao rựa cùn chặt củi không đứt hay con dao

thái rau thì ngươi có một vài con thật.
Mọi người nghe nói đều cười ồ.
Tên hàn nồi tức giận hầm hầm chạy ra gánh lấy một thanh đao đem vào. Túi đao bằng da màu lục, miệng túi thêu chỉ vàng, coi có vẻ khác thường. Gã rút đao ra khỏi vỏ đánh soạt mộ tiếng, lưỡi đao lấp lánh ánh hàn quang lạnh toát. Quả nhiên là một thanh lợi đao.
Mọi người đền khen ngợi: -Thanh đao này tốt thật!
Tên hàn nồi giơ đao lên thủ thế như muốn chém xuống đầu tên cước phu.
Tên cước phu ôm đầu la hoảng: -Ối mẹ ơi là mẹ!
Rồi hốt hoảng né tránh.
Mọi người lại phá lên cười.
Miêu Nhân Phượng nhìn vẻ mặt hai người bụng bảo dạ: -Hai tên này đúng là một phe nhưng chúng giả vờ diễn kịch cho mọi người coi.
Tên hàn nồi hỏi tiểu nhị: -Ngươi có đao chẻ củi hay thái rau cho ta mượn một con.
Điểm tiểu nhị dạ một tiếng chạy xuống bếp lấy đao.
Tên hàn nồi thấy gã cầm đao ra liền vung đao chém đến choang một tiếng. Con đao thái rau liền bị chặt đứt làm hai đoạn.
Mọi người đồng thanh haon hô: -Quả là một thanh bảo đao!
Anh thợ hàn nồi nhơn nhơn đắc ý lại càng khoác lác, phô trương lưỡi đao này lợi hại thế nào, quý giá làm sao khiến mọi người ngồi dưới hành lang đều ra chiều ngưỡng mộ, chú ý lắng nghe.
Nam Nhân Thông nghe hắn nói một hồi không nhịn được nữa, hừ một tiếng lộ vẻ bực mình.
Điền Hầu huynh nói: -Nam Thông huynh! Thanh đao kia tốt quả, đúng là bảo đao!
Nam Nhân Thông đáp: -Thanh đao đó thì sắc thật nhưng gọi là bảo đao thì chưa chắc.
Điền Hầu huynh nói: -Nam huynh nói thế là sai. Thanh đao này chặt sắt như cắt bùn. Trên đời làm gì còn thứ đao nào quý hơn nó được không? Không ngờ của báu lại vào tay anh thợ hàn.
Nam Nhân Thông cười đáp: -Ngô huynh vì hiểu biết ít, cái gì cũng cho là hay. Huynh đệ ...
Hắn toan nói nữa thì Nam Tiểu Thư đột nhiên ngắt lời: -Gia gia ơi! Gia gia hãy uống rượu và ăn cơm cho lẹ đi rồi còn đi ngủ.
Nam Nhân Thông cười đáp: -Ha ha! Con nha đầu chỉ muốn xen vào việc của gia gia.
Tuy lão nói như vậy nhưng cũng ăn cơm, thôi không uống rượu nữa.
Điền Hầu huynh lại nói: -Bữa nay tiểu đệ mới được mở rộng tầm mắt. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu được ngó thấy thanh bảo đao.
Nam Nhân Thông cười lạt nói: -Tiểu đệ đã từng thấy những thanh bảo đao tốt gấp mười.
Điền Hầu huynh cười khanh khách nói: -Nam Nhân huynh lại nói giỡn

rồi. Huynh đài là một vị văn quan thì làm sao mà biết được bảo đao?
Tên thợ hàn nghe hai người đối đáp liền lớn tiếng: -Nếu trên đời còn thanh bảo đao nào hơn được thanh đao này thì ta nguyện cắt đầu đưa cho họ. Nói khoác thì ai mà không nói được? Hà hà! Nếu ta bảo con ta làm đến Ngũ Phẩm các vị có tin được không?
Mọ i người quát tháo: -Câm miệng đi! Đừng nói càn nữa.
Nam Nhân Thông sắc mặt lợt lạt, đứng phắt dậy rảo bước đi vào trong phòng.
Nam tiểu thư gọi giựt lại: -Gia gia!
Lát sau Nam Nhân Thông tay cầm thanh trường đao dài ba thước trở ra. Túi đao đen sì chẳng có chi khác lạ.
Y lớn tiếng nói: -Này chú hàn nồi kia! Ta có thanh đao này đem tỷ thí với ngươi. Nếu ngươi thua thì cắt đầu đưa cho ta.
Tên thợ hàn đáp: -Nếu lão gia thua thì sao?
Nam Nhân Thông tức mình đáp: -Nếu ta thua ta cũng cắt đầu đưa cho ngươi.
Nam tiểu thư lại khuyên nhủ: -Gia gia! Gia gia ăn xong đi rồi vào phòng mà nghỉ. Sinh chuyện với họ làm chi?
Nam Nhân Thông dường như tỉnh ngộ hắng đặng một tiếng rồi mượn cớ trở gót đi vào.
Tên thợ hàn thấy Nam Nhân Thông trở gót liền nói khích một câu: -Dù lão gia có thua, tiểu nhân cũng chẳng khi nào dám lấy đầu lão gia. Chi bằng lão gia cho tiểu nhân làm nữ tế hay hơn.
Mọi người nghe nói có kẻ phì cười, có người trách gã ăn nói tầm bậy.
Nam tiểu thư vừa tức vừa thẹn, mặt đỏ bừng lên, không nói gì nữa, hậm hực đi vào.
Nam Nhân Thông từ từ rút đao ra chừng nửa thước, mọi người đã thấy ánh thanh quang lấp loánh, khí lạnh ghê người. Lúc rút hết đao ra khỏi vỏ, ánh hàn quang chập chờn khiến mọi người hoa mắt.
Nam Nhân Thông nói: -Thanh đao của ta tên gọi Lãnh Nguyệt Bảo Đao. Ngươi coi rõ rồi chứ?
Tên thợ hàn nhìn thấy thanh đao này sống dầy lưỡi mỏng, khí lạnh ghê người, quả nhiên không phải tầm thường. Gã thấy trên chuôi đao khảm hình vành trăng lưỡi liềm bằng tơ bạc.

05
Trên đất tuyết ra tay nghĩa hiệp

Gã liền nói: -Thanh đao của lão gia tốt lắm rồi, bất tất phải tỷ thí nữa.
Miêu Nhân Phượng thấy bọn chúng dùng lời nói khích để Nam Nhân Thông lấy bảo đao ra liền lẩm bẩm: -Té ra bọn chúng vì thanh đao này mà đến đây. Kẻ sĩ học võ coi bảo kiếm lợi đao quý như tính mạng. Người có lợi khí võ công tăng lên mấy phần. Nam Nhân Thông mang thanh đao này, trách gì bọn họ không thèm thuồng. Có điều họ Nam là một văn quan thì lấy được thanh đao này ở đâu? Vì lẽ gì bọn kia biết rõ?
Ban đầu Miêu Nhân Phượng chỉ đề phòng mấy người có âm mưu gì với mình.
Bây giờ y biết mục đích của họ là đoạt thanh đao này, lòng y bình thản trở lại, biến thành kẻ bàng quan.
Thanh bảo đao ấy rút ra khỏi vỏ. Điền Hầu huynh, chủ quán, cước phu, xa phu và tên thợ hàn đều xúm lại.
Miêu Nhân Phượng biết cả năm người cùng muốn cướp thanh đao nhưng tên nọ e dè tên kia bản lãnh ghê gớm hơn nên chưa ai dám hạ thủ, không thì Nam Nhân Thông chẳng đủ sức trói gà làm gì giữ được bảo đao cho đến bây giờ?
Nam Nhân Thông căm hận tên thợ hàn thốt ra những lời khinh bạc, lăm lẽ muốn tỷ thí song thấy thanh đao của gã cũng sắc bén phi thường, nếu lâm vào tình trạng lưỡng bại câu thương há chẳng tổn hại đến vật chí bảo?
Y nghĩ vậy bảo tên thợ hàn: -Ngươi biết thế là hay. Từ nay đừng động thủ nữa.
Nam Nam Thông toan tra đao vào vỏ thì Điền Hầu huynh đột nhiên vươn tay ra đoạt lấy bảo đao, chém choang một tiếng khiến thanh đao trong tay tên thợ hàn bị đứt làm hai đoạn.
Tiếp theo nghe đến keng một tiếng. Khúc đao gãy rớt xuống đất.
Tên thợ hàn, tên cước phu, tên xa phu và chủ quán liền bao vây Điền Hầu huynh muốn động thủ liền.
Điền Hầu huynh tuy cầm bảo đao trong tay nhưng không địch lại số đông liền đưa đao trả lại Nam Nhân Thông. Hắn chìa ngón tay cái lên nói: -Quả là bảo đao!
Nam Nhân Thông biến sắc lên giọng trách móc: -Hỡi ơi! Điền Hầu huynh thật lỗ mãng quá.
Y nhìn lại thấy bảo đao không việc gì mới hỷ hả tra đao vào vỏ, trở gót vào phòng ngủ.
Miêu Nhân Phượng biết rõ vừa rồi năm người kia nói khích khiến cho Nam Nhân Thông lấy đao ra tỷ thí để chứng nghiệm sự thật. Tất có một ngày gần đây năm người sẽ khai chiến một chuộc chiến đấu chảy máu.
Miêu Nhân Phượng tuy hoài bão tấm lòng nghĩa hiệp nhưng thấy Nam

Nhân Thông cũng một loài bá đạo chứ không phải là hạng người tử tế. Y còn e thanh bảo đao kia lão đã cưỡng đoạt của người ta, rồi định bụng đến Liêu Đông tế mộ, không hỏi gì chuyện này nữa.
Sáng sớm hôm sau, Nam Nhân Thông đã lên đường. Dĩ nhiên bọn thợ hàn không ở lại trong điếm, cả chủ quán cũng bỏ đi.
Miêu Nhân Phượng hỏi ra thì quả nhiên một tên ác khách mới đến chiều hôm qua đã cho nhà quán mười lạng bạc để hóa trang làm chủ quán.
Đi được hơn hai chục dặm, Miêu Nhân Phượng bỗng nghe trong hang núi mé Tây có tiếng đàn bà kêu cứu rất bi thiết. Chính là thanh âm của Nam Tiểu thư.
Miêu Nhân Phượng bụng bảo dạ: -Bọn ác tặc này đã đoạt đao còn muốn giết người, ta chẳng thế không can thiệp.
Y liền nhảy xuống ngực thi triển khinh công đến độ chót lao về phía phát ra thanh âm.Y vừa đi qua hai khúc quanh đã thấy máu đào lai láng trên đất tuyết.
Nam Nhân Thông đầu một nơi, mình một nẻo, chết ngay đường trường. Thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao để nằm ngang lên mình lão. Năm tên ác nhân không một ai dám vươn tay ra lấy trước.
Nam Tiểu thư bị tên thợ hàn nắm chặt lấy hai tay không cử động được.
Miêu Nhân Phượng ẩn thân vào phía sau tảng đá lớn để quan sát động tĩnh.
Bỗng nghe Điền Hầu huynh cất tiếng hỏi: -Chỉ có một thanh bảo đao mà năm người muốn lấy, biết làm thế nào?
Tên cước phu đáp: -Bây giờ cũng nhau tỷ đấu ai thắng thì được lấy đao. Thật là công bằng.
Điền Hầu huynh liếc mắt nhìn Nam Tiểu Thư nói: -Bảo đao cùng mỹ nhân đều là vật khó kiếm.
Tên thợ hàn nói: -Tại hạ không tranh đoạt bảo đao, chỉ lấy cô này mà thôi.
Tên chủ quán giả cười lạt đáp: -Không có chuyện dễ dàng như thế được. Người nào võ công thứ nhì sẽ lấy mỹ nhân.
Tên cước phu và tên xa phu đồng thanh: -Phải rồi! Như thế mới phải.
Tên chủ quán giả liền nhìn tên thợ hàn nói: -Lão huynh. Phiền lão huynh buông tay ra. Không chừng tại hạ bản lãnh vào hàng thứ hai thì nàng sẽ làm vợ tại hạ.
Điền Hầu huynh cười nói: -Đúng thế!
Rồi hắn quay lại nhìn Nam Tiểu Thư lớn tiếng: -Ngươi mà còn kêu la một tiếng là ta chém chết ngươi trước.
Tên thợ hàn buông tay ra.
Nam Tiểu Thư phục xuống thi thể phụ thân mà khóc thút thít.
Tên xa phu cười nói: -Tiểu thư! Đừng khóc nữa! Tiểu thư hãy chờ một lúc sẽ có người thủ lạc.

Gã đưa tay sờ vào lưng nàng, vẻ mặt sàm sỡ rất khả ố.
Miêu Nhân Phượng không nhịn được nữa, từ sau phiến đá nhảy ra trầm giọng quát: -Quân đê tiện kia! Các ngươi cút hết đi!
Cả năm người giật mình kinh hãi, đồng thanh quát bảo: -Ngươi là ai?
Miêu Nhân Phượng bản tính ít nói chỉ xua tay đáp: -Cút hết đi.
Tên thợ hàn lỗ mãng nóng nảy tung mình nhảy xô lại phóng song chưởng đánh tới. Miệng gã quát: -Ngươi cút đi cho khuất mắt ta.
Miêu Nhân Phượng vung chưởng phản kích. Tên thợ hàn bị hất lên không bay đi hơn trượng rồi té xuống. Hồi lâu không bò dậy được.
Còn bốn tên nữa thấy y thần dũng đều bở vía, đứng ngẩn ra hồi lâu đồng thanh hỏi: -Ngươi là ai?
Miêu Nhân Phượng lại xua tay, lần nảy chỉ đáp bằng một tiếng: -Cút!
Tên xa phu rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra. Tên cước phu cũng rút đòn gánh nhảy xổ vào.
Miêu Nhân Phượng biết năm tên này là kình địch. Nếu để chúng liên thủ tấn công thì trong lúc nhất thời khó bề thủ thắng. Y định ra tay bằng một chiêu cực kỳ lợi hại, liền né mình tránh khỏi cây nhuyễn tiên rồi vươn tay phai chụp lấy một đầu đòn gánh, vận nội lực cho bật lên tiếng lách tách. Cái đòn gánh gỗ táo đứt thành hai đoạn. Y lại dùng chân trái đá tên phu xa lộn đi mấy vòng.
Tên cước phu toan lùi lại nhưng Miêu Nhân Phượng vươn tay ra chụp lấy sau gáy nhấc bổng lên, liệng mạnh một cái.
Tên cước phu khác nào diều giấy đứt dây tung ra ngoài mấy trượng té huỵch xuống đất đầy tuyết phủ.
Điền Hầu huynh biết mình không địch nổi liền nói: -Bản lãnh các hạ thật đáng khâm phục. Thanh bảo đao này về phần các hạ.
Hắn vừa nói vừa cúi xuống lượm thanh bảo đao hai tay đưa lại.
Miêu Nhân Phượng đáp: -Ta không lấy. Ngươi đưa cho chủ cũ.
Điền Hầu huynh sửng sốt, nghĩ bụng: -Trên đời này sao có người quân tử như vậy?
Hắn ngửng đầu lên nhìn thấy đối phương mặt vàng như nghệ, thần oai lẫm liệt, chợt nhớ ra điều gì liền nói: -Té ra các hạ là Kim Diện Phật Miêu đại hiệp.
Miêu Nhân Phượng gật đầu.
Điền Hầu huynh lại nói: -Bọn ta có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn. Nay đã bị hại về tay Miêu đại hiệp còn biết nói sao được nữa?
Hắn cầm đao dâng lên nói tiếp: -Tiểu nhân là Tưởng Điền Hầu, được gặp bậc đại hiệp đương thời thật là tam sinh hữu hạnh. Thanh bảo đao này xin để Miêu đại hiệp xử trí.
Miêu Nhân Phượng không muốn người ta nói nhiều, toan cầm lấy để giao lại cho Nam tiểu thư. Y liền vươn tay ra cầm chuôi đao.
Đột nhiên hai tiếng veo véo vang lên. Bắp đùi ngâm ngẩm đau. Tưởng Điền Hầu nhảy vọt ra xa hơn trượng chạy về phía trước. Miệng hắn nói: -Y trúng phải Tuyệt Môn Độc Châm của ta rồi. Mau mau giữ lấy y.

Miêu Nhân Phượng nghe thấy bốn chữ "Tuyệt Môn Độc Châm" bất giác "ủa" một tiếng nghĩ thầm: -Họ Tưởng ở Vân Nam chế độc châm nổi danh thiên hạ. Chuyến này ta trúng phải độc châm của họ rồi.
Y biết thứ ám khí này tuyệt độc liền hít một hơi chân khí lao về phía trước. Chỉ trong khoảng khắc đuổi kịp túm được Tưởng Điền Hầu. Y thọc ngón tay vào dưới nách hắn để điểm huyệt rồi liệng xuống đất.
Tên xa phu và tên cước phu thua chạy liểng xiểng, bỗng nghe địch nhân trúng độc châm, bất giác cao hứng vô cùng. Nhưng chúng chỉ vây đánh đằng xa chứ không dám lại gần, chờ Miêu Nhân Phượng bị chất độc phát tác làm cho chết người sẽ liệu.
Miêu Nhân Phượng không dám hô hấp thi triển khinh công tuyệt đỉnh rượt liền tên cước phu.
Tên cước phu chẳng còn hồn vía nào nữa, vắt giò lên mà chạy.
Miêu Nhân Phượng đuổi đến sau lưng phóng chưởng đánh ra làm cho ngũ tạng tan nát.
Miêu Nhân Phượng hạ tên cước phu rồi quay đuổi tên xa phu, chớp mắt đã tới trước mặt gã.
Tên xa phu huy động nhuyễn tiên bảo vệ thân mình. Gã chỉ mong chống được bảy, tám chiêu là chất độc trong mình đối phương sẽ phát tác.
Nhưng Miêu Nhân Phượng làm gì phải chiết chiêu với gã. Y vươn bàn tay to tướng nắm đầu cây nhuyễn tiên đoạt lấy, đập tan đầu óc gã.
Miêu Nhân Phượng đánh chết luôn hai tên, cảm thấy đã tê chồn. Gặp lúc nguy kịch đến nơi, y ngó lại thì tên thợ hàn và tên chủ quán giả đã chạy xa mấy chục trượng. Hai tên này cũng liều một ý nghĩ chạy trốn cho xa để chờ địch nhân ngã gục.
Miêu Nhân Phượng bản tâm không muốn giết hại người nhưng lúc này mà để một tên sống sót, mình bị chất độc phát tác ngã ra tức là giao tính mạng cho họ.
Y liền rít chặt lại hai hàm răng, tay cầm nhuyễn tiên rượt theo tên chủ quán giả.
Tên này xảo quyệt, tìm đường lối bùn lầy mà chạy. Nhưng Miêu Nhân Phượng khinh công trác tuyệt. Chớp mắt đã đuổi kịp.
Tên chủ quán giả thấy mình khó thoát liền cầm đao truỷ thủ nhảy xổ lại.
Miêu Nhân Phượng lập tức xoay mình rất lẹ phóng chân đá về phía sau mà không thèm ngó lại, tung mình vọt đi rượt theo tên thợ hàn.
Phát cước vừa rồi quả nhiên đã trúng vào trước ngực tên chủ quán giả. Miệng hắn phun máu tươi không ngớt, chết ngay đương trường.
Tên thợ hàn tuy võ công cũng tầm thường thôi nhưng khinh công gã được Chung Gia ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc truyền thụ đã vào hạng khá.
Miêu Nhân Phượng càng ráng sức rượt theo, chất độc càng phát tác mau lẹ.

Chân bước đã loạng choạng, không thể đuổi kịp được.
Tên thợ hàn thấy vậy trong bụng mừng thầm tự nhủ: -Như vậy là hoàng thiên phù hộ cho, ta không cần ra tay mà lấy được cả bảo đao lẫn mỹ nhân.
Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng vèo vèo ở trên không vang lên.
Một vật đen sì vun vút lao tới. Gã toan né tránh thì đã không kịp rồi.
Nguyên Miêu Nhân Phượng biết là đuổi gã không kịp liền phấn khởi luồng thần lực tối hậu liệng cây nhuyễn tiên ra. Cây nhuyễn tiên này đúc bằng thép đánh thẳng vào bụng tên thợ hàn chết ngay lập tức.
Lúc này, Miêu Nhân Phượng không thể chống chọi được nữa, ngã lăn xuống đất.
Nam tiểu thư phục xuống thi thể phụ thân, liếc mắt ngó thấy những cuộc ác chiến kinh tâm động phách. Cô khiếp phá đến thộn mặt ra. Sau cô thấy Miêu Nhân Phượng té xuống rồi liền lại nâng đỡ nhưng người y vừa cao vừa lớn mà cô lại yếu đuối, nâng đỡ không nổi.
Miêu Nhân Phượng thần trí hãy còn tỉnh táo nhưng nửa người dưới cứng đơ như gỗ.
Y trỏ vào mình Tưởng Điền Hầu nói: -Cô xục tìm trong người y lấy thuốc giải cho tại hạ dùng.
Nam tiểu thư theo lời quả nhiên mò được một bình thuốc nhỏ liền nói lại Miêu Nhân Phượng: -Có phải cái này không?
Miêu Nhân Phượng đã hôn mê ly bì, miệng đáp: -Bất luận có phải hay không, cứ uống rồi sẽ liệu.
Nam tiểu thư mở nút, đổ nửa bình thuốc vàng ra tay rồi trút vào miệng Miêu Nhân Phượng.
Miêu Nhân Phượng cố sức nuốt thuốc xuống rồi nói: -Giết hắn ngay đi.
Nam tiểu thư kinh hãi, ấp úng đáp: -Tiểu nữ ... không dám giết ... giết người ...
Miêu Nhân Phượng lớn tiếng: -Y là cừu nhân sát hại lệnh tôn.
Nam tiểu thư nhắc lại: -Tiểu nữ ... tiểu nữ không dám ...
Miêu Nhân Phượng gắt lên: -Lát nữa ... hắn tự giải khai được huyệt đạo ... tại hạ lại bị thương rất nặng ... cả hai chúng ta sẽ chết về tay hắn.
Nam tiểu thư hai tay cầm bảo đao. Rút đao ra khỏi vỏ nhưng thấy trong khóe mắt của Tưởng Điền Hầu lộ vẻ van lơn mà cô từ thuở nhỏ đến giết con gà con cá cũng không dám thì làm sao giết người được?
Miêu Nhân Phượng trong lòng nóng nẩy lớn tiếng quát: -Cô không giết hắn thì giết ta đi!
Nam tiểu thư giật mình kinh hãi, người cô run lên, bất giác đánh rơi đao xuống.
Thanh đao này có thể chém tan bia vỡ đá. Lưỡi đao rớt trúng đầu Tưởng Điền Hầu.

Bỗng nghe Nam tiểu thư cùng Tưởng Điền Hầu cùng rú lên một tiếng. Nam Tiểu thư té xỉu, đè lên mình Miêu Nhân Phượng. Còn Tưởng Điền Hầu bị bảo đao chém chết.
Miêu Nhân Phượng ôn chuyện cũ tới đây thì đứa nhỏ trong lòng tỉnh lại, vừa khóc vừa hỏi: -Gia gia! Gia Gia! Má má đâu rồi? Con đi với má má.
Miêu Nhân Phượng chưa kịp trả lời, đứa nhỏ quay đầu nhìn ra thấy thiếu phụ xinh đẹp ngồi bên đống lửa. Nó giang hai tay gọi rối rít: -Má má! Lan Lan kiếm má má hoài.
Nó mừng quá nhảy lên muốn chạy lại ôm lấy thiếu phụ.
Mọi người trong nhà thấy đứa nhỏ kêu Miêu Nhân Phượng bằng "Ba ba", lại hô thiếu phụ bằng "Má má" đều lấy làm kinh dị tự hỏi: -Thiếu phụ kia hiển nhiên là vợ Điền Quy Nông mà sao lại là mẫu thân của con gái Miêu Nhân Phượng?
Đứa nhỏ vẫn hô hai tiếng "Má má" khiến cho bầu không khí ở trong đại sảnh biến thành khẩn trương. Mấy chục người lớn đều lộ vẻ hoang mang. Chỉ một mình đứa nhỏ là nhảy nhót vui tươi.
Thiếu phụ đứng lên đi đến bên Miêu Nhân Phượng bồng đứa nhỏ.
Đứa nhỏ cười nói: -Má má ơi! Lan Lan kiếm má má hoài. Má má về đi thôi!
Thiếu phụ ôm chặt lấy đứa con nhỏ, áp mặt vào má nó.
Khóe mắt đứa nhỏ hãy còn ngân lệ chưa khô, bây giờ lại thêm nước mắt của mẫu thân nhỏ xuống nữa.
Quái hán cụt tay, mặt có vết đao vẫn ngồi co ro trong góc nhà, lẳng lặng nhìn mọi người, bây giờ mới đứng dậy đi tới trước mặt Diêm Cơ. Lão ghé miệng vào tai gã thì thầm mấy câu.
Diêm Cơ biến sắc đột nhiên đứng dậy. Gã liếc nhìn Miêu Nhân Phượng ra chiều khiếp sợ.
Tiếp theo gã từ từ thò tay vào bọc lấy ra cái túi nhỏ bằng giấy dầu.
Người cụt tay cướp lấy mở coi thì bên trong có hai mảnh giấy đen. Lão lẩm nhẩm gật đầu, gói lại bỏ vào trong xong quay về góc nhà ngồi xuống.
Thiếu phụ đưa tay lên lau nước mắt. Đột nhiên nàng hôn vào má đứa nhỏ một cái thật lâu. Vành mắt đỏ hoe, nàng lại sa lệ. Sau nàng ráng nhẫn nại đứng lên đưa trả đứa nhỏ cho Miêu Nhân Phượng.
Đứa nhỏ la gọi thét lên: -Má má! Má má! Sao không bồng Lan Lan?
Thiếu phụ quay lưng về phía đứa nhỏ. Người nàng cứng đơ như xác chết, thuỷ chung không quay lại nữa.
Miêu Nhân Phượng nhẫn nại chờ đợi ... chờ đợi thiếu phụ lên tiếng đáp lại ... chờ đợi nàng quay lại ngó con gái một lần nữa.
Trong lòng Miêu Nhân Phượng muốn kéo mụ lại, phóng chưởng đánh chết mụ nhưng tựa hồ có người cản trở. Bản lãnh y bao trùm thiên hạ không ai địch nổi nhưng lòng dạ y lại mềm yếu, chỉ vì y yêu tha thiết thiếu phụ trước mắt kia.

Y nghe đứa nhỏ vừa khóc vừa la "Má má! Má má! Bồng Lan Lan đi!". Nó ở trong lòng y vẫn giẫy giụa đòi đến với mẫu thân. Y nhẫn nại chờ đợi thiếu phụ trả lời một tiếng, ngó lại một lần nhưng mụ vẫn mắt lấp tai ngơ, tưởng chừng trái tim mụ cứng như sắt.
Mặc cho đứa nhỏ kêu gào la gọi, thiếu phụ vẫn không nhúc nhích, hai vai không rung động.
Làn máu nóng trong người Miêu Nhân Phượng chạy rần rần. Trái tim y bị tiếng kêu réo của đứa nhỏ làm cho tan nát. Thế rồi những chuyện xảy ra trước đây, ba năm trên đống tuyết ở Thương Châu lại tiếp tục nổi lên trong đầu óc y.
Trên mặt đất đầy tuyết phủ nằm ngổn ngang sáu xác chết. Hai đùi Miêu Nhân Phượng bị trúng hai mũi độc châm của Tưởng Điền Hầu, nửa người dưới y tê chồn, không cử động được.
Nam tiểu thư sợ quá đến nỗi muốn khóc mà khóc không ra tiếng.
Miêu Nhân Phượng nói: -Cô dắt con ngựa kia lại đây.
Thanh âm y rất nghiêm khắc khiến Nam tiểu thư sợ quá mà phải tuân theo. Cô đi dắt ngựa đến bên Miêu Nhân Phượng. Cô lại đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to tướng để kéo y lên.
Miêu Nhân Phượng nói: -Cô tránh ra!
Y nghĩ bụng: -Cô hơi sức đâu mà kéo nổi ta dậy?
Lúc này hai chân y không hành động được nhưng y ráng cất mình lên, vươn tay nắm lấy bàn đạp, vận kình lực ra cánh tay rồi tung mình ngồi lên ngựa.
Y lại bảo Nam tiểu thư: -Lượm lấy thanh đao kia.
Nam tiểu thư như người mất hồn lượm thanh bảo đao lên.
Miêu Nhân Phượng thò tay trái ra, nắm lấy lưng cô, nhấc bổng cô đặt lên lưng ngựa.
Hai người cùng cưỡi chung một ngựa từ từ trở về tòa tiểu khách điếm.
Miêu Nhân Phượng phải vận hết kình lực mới khỏi ngất xỉu trên lưng ngựa. Đến trước cửa điếm, y nhờ hai tên tiểu nhị hút máu độ ở bắp đùi, hứa trả nhiều tiền mà bọn tiểu nhị vẫn kinh hãi ngần ngừ.
Nam tiểu thư liền thò miệng vào vết thương hút từng búng mãu độc nhổ ra. Cô biết rằng hai người đã đụng chạm da thịt thì cô thành người của y rồi, dù y là đạo tặc cũng phải chịu. Hơn nữa cô không còn đường nào khác là phải đi theo y.
Miêu Nhân Phượng cũng biết cô đã hút máu độc cho mình thì cuộc đời phóng khoáng ngang dọc của y đến đây là kết thúc. Trọn đời y phải bảo vệ cho cô gái này. Nỗi vui buồn của một vị thiên kim tiểu thư từ đây cũng là nỗi vui buồn của y vậy.
Miêu Nhân Phượng đã kịp thời uống thuốc giải của Tưởng Điền Hầu là có thể bảo toàn được tính mạng. Nhưng những mũi châm tuyệt độc cực kỳ lợi hại, y cần phải điều trị mười ngày hay nửa tháng mới có thể cử động hai chân theo ý muốn. Y lấy bạc đưa cho điếm tiểu nhị làm tiền phí tổn về việc mai táng phụ thân của Nam tiểu thư và năm người

mưu đồ tranh đoạt bảo đao.
Nam tiểu thư cùng Miêu Nhân Phượng trọ trong một gian phòng để chiếu cố và bầu bạn với nhau sau cơn biến cố kinh tâm động phách.
Nam tiểu thư lúc nhắm mắt trên đất tuyết đã hé nhìn thấy thảm kịch phụ thân bị bọn cướp giết chết, lại nhớ tới lúc mình đánh rớt bảo đao giết chết một người nên trong lúc ngủ mơ cô thường sợ hãi khóc lóc.
Miêu Nhân Phượng không biết khuyên nhủ vỗ về nhưng cô thấy y nét mặt trầm tĩnh và khóe mắt lộ ra đồng tình, cô cũng bớt phần sợ hãi.
Nam tiểu thư kể cho y hay phụ thân cô là Nam Nhân Thông khi làm quan ở Giang Nam bắt một tên cướp biển lấy được thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao. Chẳng bao lâu Nam Nhân Thông được điều động lai kinh. Lão định đem thanh bảo đao này dâng cho quan thầy và trong lòng tràn trề hy vọng. Không ngờ vì nó mà lão uổng mạng.
Miêu Nhân Phượng hỏi danh tính tên cướp biển nhưng Nam tiểu thư không hiểu.
Cô chỉ biết tên tướng cướp đó bị giam trong ngục rồi mắc bịnh mà chết.

06
Thủy chung thiếu phụ chẳng quay đầu

Miêu Nhân Phượng nghĩ thầm: -Không hiểu tay hảo hán kia là ai và chết trong trường hợp nào? Chắc năm tên hào khách mưu đồ đoạt đao biết rõ tướng cướp đó là ai và có thanh bảo đao nên mới theo dõi hoài.

Đến ngày thứ năm, Nam tiểu thư bưng chén thuốc vào cho Miêu Nhân Phượng uống. Y đưa tay toan ra đón lấy bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng lách tách mà vẫn lờ đi. Y cầm chén thuốc từ từ uống xong đặt xuống. Y biết người đứng ngoài đang dòm trộm nhưng sợ oai danh mình không dám động thủ một cách mạo muội.

Y tính thầm trong bụng: -Đây chắc là bọn tiếp viện cho năm người cướp đao. Nếu qua năm sáu ngày nữa thì chẳng sợ gì. Khốn nỗi mấy bữa nay hai chân mềm nhũn bất lực, nếu cường địch tới thì chuyện đối phó không phải dễ dàng.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Ánh bạch quang lấp loáng. Một lưỡi trủy thủ từ bên ngoài cửa sổ liệng vào cắm phật xuống bàn hãy còn rung.

Chuôi đao truỷ thủ cắm một mảnh giấy trắng.

Nam tiểu thư giật mình kinh hãi "ối" lên một tiếng, chạy lại đứng bên Miêu Nhân Phượng.

Miêu Nhân Phượng đang nằm trên giường, vươn tay ra không tới lưỡi trủy thủ liền đập cườm tay xuống cạnh bàn. Lưỡi trủy thủ cắm sâu xuống mặt bàn mấy tấc liền bật lên bắn lại gần hơn một thước, rớt xuống bên tay y.

Người ngoài cửa sổ lên tiếng: -Kim Diện Phật giỏi thiệt! Tiếng đồn quả đã không ngoa.

Tiếng bước chân khẽ vang lên. Hai người đã vượt tường ra ngoài. Tiếp theo là tiếng vó ngựa dồn dập.

Hai người kỵ mã bỏ đi mỗi lúc một xa.

Miêu Nhân Phượng cầm tờ giấy trắng thấy viết một hàng chữ:

" Chung Triệu Văn, Chung Triệu Anh, Chung Triệu Năng ở Ngạc Bắc cúi đầu bái kiến"

Nam tiểu thứ thấy vẻ mặt y vẫn trơ như gỗ chẳng hiểu là y lo lắng hay tức giận, liền hỏi: -Có phải địch nhân đã tìm đến không?

Miêu Nhân Phượng gật đầu.

Nam tiểu thư lại hỏi: -Tướng công đập bàn một cái, bọn chúng sợ đi rồi phải không?

Miêu Nhân Phượng lắc đầu đáp: -Không phải. Bọn chúng đến đưa thư.

Nam tiểu thư nói: -Bản lãnh của tướng công ghê gớm như vậy, nhất định làm cho bọn chúng phải bở vía.

Miêu Nhân Phượng không nói gì, chỉ nghĩ thầm trong bụng: -Ba anh em họ Chung ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc đã kiếm thấy ta rồi là họ

không sợ ta.
Nam tiểu thư tuy miệng nói vậy nhưng trong dạ vẫn hồi hộp lo âu. Hồi lâu cô mới nói: -Đại ca! Bây giờ chúng ta lên ngựa bỏ đi thì chúng không tìm thấy nữa.
Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng khi nào lại trốn tránh địch nhân? Dù y có vì Nam tiểu thư mà tạm thời nhẫn nhục ẩn lánh thì ba anh em họ Chúng ở Quỷ Kiến Sầu cũng chẳng tha. Vụ này Nam tiểu thư không thể hiểu được.
Nhưng Miêu Nhân Phượng vốn ít lời, vả lại câu chuyện này có nói với nàng cũng vô ích.
Đêm hôm ấy, Nam tiểu thư trằn trọc không sao ngủ được. Nàng rất quan tâm đến con người quê mùa, chân tay to tướng này nhưng Miêu Nhân Phượng lại ngủ rất say. Y đang nằm mơ thấy có một cỗ kiệu hoa và một đội thổi kèn đánh trống. Y lại mơ thấy một vị tân nương tử đầu đội khăn hồng. Đó là những cảnh tượng y được coi từ hồi còn nhỏ và y đã quên hết, bây giờ mới lại thấy hiện ra trong mộng.
Lúc y tỉnh lại tưởng chừng bên tai còn văng vẳng những tiếng cổ nhạc.
Cây đèn nến ánh sáng ảm đạm chiếu vào bộ mặt hiền hòa mà đẹp như hoa phù dung của Nam tiểu thư nằm trên giường bên cạnh. Mặt cô đẹp thì đẹp thật nhưng bông hoa này không lộ nụ cười. Lúc cô ngủ cũng lo âu sợ hãi.
Cô còn đau khổ nữa.
ánh đèn soi vào khiến mặt cô thêm phẩn ám ảnh.
Sáng sớm hôm sau, Miêu Nhân Phượng sai điếm tiểu nhị làm cho một bát thang miến. Y gượng bò dậy ngồi ghế ở giữa sảnh đường để ăn sáng. Thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao đặt ở bên mình.
Bình sinh y không thích nghĩ trước kế hoạch mà hành động vì những điều y tiên liệu thường không chuẩn đích nên lúc đến việc mới tuỳ cơ ứng biến.
Nam tiểu thư ngó đến thái độ lầm lỳ của Miêu Nhân Phượng, lòng cô rất sợ hãi.
Cô có hỏi y cũng không trả lời, rồi cô không hỏi nữa.
Vào quãng giờ thìn, tiếng vó ngựa vang lên. Ba người kỵ mã dừng lại trước cửa điếm. Những khách hàng trong điếm ngó thấy cách ăn mặc của ba người đều giật nảy mình. Nguyên ba người này đều mặc áo vải thô màu trắng, đội mũ trắng, đi giầy trắng. Trên mũ còn cài dấu hiệu đại tang chứng tỏ cha mẹ qua đời. Những bộ hiếu phục của họ đã hơi cũ không ra người mới thọ chết.
Miêu Nhân Phượng biết nhà họ Chung ở Quỷ Kiến Sầu nơi Ngạc Bắc hùng cứ đất Man Tương võ công thật có chỗ độc đáo.
Tên thợ hàn là môn đồ của họ Chung, võ nghệ đã vào hạng khá. Bây giờ Chung thị hynh đệ thân hành đến đây tất xẩy chuyện tàn khốc. Y thấy sắc mặt ba người đều lợt lạt. Mũi lớn mà tẹt, lỗ mũi hếch lên. Chỉ

căn cứ vào chòm râu để phân biệt tuổi tác. Y đoán người có túp râu đốm bạc là đại ca tức Chung Triệu Văn, người râu đen là nhị ca tức Chung Triệu Anh, còn người không râu là tam đệ tức Chung Triệu Năng.
Lúc ba người tiến vào cước bộ nhẹ nhàng tựa hồ chân không chấm đất. Quả nhiên là những tay kình địch.
Miêu Nhân Phượng bình sinh thấy địch nhân càng mạnh, tinh thần càng phấn khởi. Thân thế ba nhân vật này không phải tầm thường bất giác khiến xương cốt trong toàn thân y bật lên những tiếng lắc rắc.
Ba anh em họ Chung tiến trước mặt Miêu Nhân Phượng xá dài rồi đồng thanh hô: -Kính chào Miêu đại hiệp.
Miêu Nhân Phượng chắp tay đáp lễ: -Không dám, tại hạ bị thương ở đùi không thể đứng dậy được. Xin ba vị lượng thứ cho.
Chung Triệu Văn nói: -Miêu đại hiệp! Đại hiệp cử động bất tiện đáng lý bọn tại hạ không nên quấy nhiễu nhưng mối thù giết đồ đệ cần phải trả. Xin đại hiệp thứ tội.
Hắn nói khẩu âm Hồ Bắc.
Miêu Nhân Phượng gật đầu không trả lời.
Chung Triệu Văn nói: -Miêu đại hiệp oai danh lừng thiên hạ. Nếu bọn tại hạ lấy một chọi một thì không phải là địch thủ của đại hiệp.
Lão nhị! Lão tam! Chúng ta xông vào đi.
Chung Triệu Anh và Chung Triệu Năng đồng thanh dạ một tiếng.
Ba anh em nhà này là những nhân vật thành danh trong võ lâm, tuy giọng nói ấm ớ nhưng có địa vị tôn cao trên chốn giang hồ. Chúng bản lãnh cao thâm, hành động thận trọng. Vì vậy mà lập nên đại nghiệp ở Lưỡng Hồ.
Ba người cất giọng ấm ớ rồi những tiếng loang xoang vang lên không ngớt.
Chúng lây phán quan bút của mình ra.
Những khách trọ trong điếm thấy ba người đã biết là có chuyện rắc rối. Bây giờ ba người lại rút binh khí ra khiến ai nấy đều tránh xa. Trong nhà đại sảnh vắng ngắt.
Nam tiểu thư rất quan tâm đến nỗi an nguy của Miêu Nhân Phượng vẫn đứng nép vào trong góc nhà.
Miêu Nhân Phượng thấy nàng là một cô gái khiếp nhược nhưng cũng có đảm lược, trong lòng rất lấy làm an ủi, bất giác một giây nhu tình nổi lên buộc y vào người cô.
Chỉ vì Nam tiểu thư đứng nép trong góc nhà mà từ nay Miêu Nhân Phượng hết lòng thương yêu sống chết với cô.
Y nhìn cô mỉm cười, rút thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao ra.
Chung thị huynh đệ thấy thanh quang lấp lánh, khí lạnh ghê người, đồng thanh khen ngợi: -Quả là thanh đao tuyệt hảo!
Ba anh em vừa cất giọng ấm ớ. Chung Triệu Văn đã phóng song bút vào trước ngực Miêu Nhân Phượng. Chung Triệu Anh tấn công mé tả,

Chung Triệu Năng tấn công mé hữu.
Miêu Nhân Phượng vẫn ngồi trên ghế, thanh đao không nhúc nhích, chờ cho sáu cây bút phóng tới bên mình, đột nhiên vung đao rít lên những tiếng vù vù nhằm chém tới ba người.
Chung thị huynh đệ quả là những tay mình mang tuyệt nghệ. Chúng thấy thế đao kỳ tuyệt mà vẫn né tránh kịp. Chúng chỉ biết kiếm pháp của Miêu gia độc bộ thiện hạ không ngờ đao pháp của y cũng rất tinh kỳ.
Đây là Miêu Nhân Phượng đã sử Hồ Gia đao Pháp do Hồ Nhất Đao truyền thụ cho. Đao pháp tinh thông tuyệt luân, biến ảo phi thường nhưng người Miêu Nhân Phượng không di động được, phóng đao ra rồi mà chẳng thể liên tục truy kích.
Bốn người khai diễn cuộc tỷ đấu trong nhà đại sảnh, đao quang bút ảnh quần nhau nguy hiểm dị thường.
Ba anh em họ Chung khinh công đều vào hạng trác tuyệt chia ba ngả tấn công.
Sáu cây phán quan bút vung lên bổ xuống tựa hồ như mười hai cây.
Miêu Nhân Phượng thi triển đao pháp, công thủ đâm chém, chẳng chịu kém chút nào, y nghĩ đến cuộc đấu bữa nay cần phải ra tay đột ngột để hạ một người trong bọn chúng. Nếu không thì tính mạng mình cùng Nam tiểu thư khó lòng giữ vững.
Nhưng y thấy đối phương giữ thế thủ rất nghiêm mật, không để chỗ nào sơ hở và y nghĩ tới ba anh em họ Chung vẫn yên phận thủ thường, không làm điều gì tàn ác, từng nổi tiếng tốt trên chốn giang hồ, lại không tiện giết họ.
Lúc này ba anh em họ Chung càng đánh càng gấp, chiêu nào cũng nhằm điểm vào đại huyệt trong người Miêu Nhân Phượng, y chỉ sơ ý một chút là thanh danh một đời trôi theo dòng nước. Cả Nam tiểu thư, con người ôn nhu kiều mỵ cũng lọt vào tay địch thủ. Y liền phóng ra những chiêu rất trần trọng nào đâm, nào chém.
Ba anh em họ Chung sợ y sức mạnh, đao bén, không dám để binh khí đụng vào bảo đao, vòng vây dần dần mở ra.
Chung Triệu Anh nhận thấy khó bề thủ thắng, đột nhiên gầm lên một tiếng quát gỡ, nghiêng mình chếnh chếch nhào tới rồi lăn lộn dưới đất đến mấy vòng sấn vào tấn công hạ bàn Miêu Nhân Phượng.
Cách đánh này thật hiểm độc. Hắn tính rằng Miêu Nhân Phượng ngồi trên ghế không động được mà đánh vào chân ghế, ở đằng sau thì y hết đường bảo vệ.
Chung Triệu Anh cầm bút quét ngang đánh rắc một tiếng. Một chân ghế phía sau bị gãy. Cả cái ghế xiêu đi.
Người Miêu Nhân Phượng nghiêng sang một bên.
Nam tiểu thư "ối" lên một tiếng thất thanh.
Miêu Nhân Phượng đột nhiên thò tay trái chụp vào Chung Triệu Anh.
Chung Triệu Anh sợ quá vội lăn người đi né tránh.

Bỗng nghe hai tiếng choang choang vang lên. Chung Triệu Năng và Chung Triệu Anh mỗi người đều bị gãy một cây phán quan bút.
Chung Triệu Văn bả vai đau nhói vì bị đao chém trúng một vệt.
Miêu Nhân Phượng ra một chiêu đồng thời tấn công ba địch nhân, chiêu này kêu bằng Vân Long Tam Hiện, một chiêu số tuyệt diệu trong Hồ Gia Đao Pháp.
Ba anh em họ Chung đều thi triển khinh công chạy nhảy lùi ra, đưa mắt nhìn nhau đều lộ vẻ kinh hãi.
Chung Triệu Anh nói: -Lão Đại! Bây giờ chúng ta tính sao đây?
Chung Triệu Văn đáp: -Không sao cả.
Hắn thấy Miêu Nhân Phượng ngồi trên ghế ba chân lảo đảo muốn té liền cho đây là một cơ hội tốt nhất, sau này khó lòng gặp được. Hắn chỉ sợ thanh bảo đao sắc bén và đao pháp tinh kỳ của đối phương, liền chắp tay nói: -Ba anh em tại hạ không thể tỷ đấu binh khí với đại hiệp được. Bây giờ bọn tại hạ xin lãnh giáo mấy chiêu quyền chưởng.
Hắn nói mấy câu này thật đường hoàng mà dụng ý cay độc khiến cho địch nhân bỏ cái sở trường và đỡ mối nguy hại cho chúng. Đây là một cuộc liều mạng để báo thù chứ chẳng phải chuyện tỷ võ thông thường.
Miêu Nhân Phượng không nghe cũng được nhưng y nghệ cao mật lớn, chỉ cười lạt một tiếng rồi tra đao vào vỏ, gật đầu đáp: -Thế cũng được.
Ba anh em họ Chung liền liệng phán quan bút đi nhảy lại tấn công. Cả ba người đều nhảy tới chứ không bước chân.
Chưởng pháp của Miêu Nhân Phượng uy mãnh phi thường. Y đã thi triển là địch nhân không đến gần được trong vòng tám thước. Đây là võ công của nhà họ Chung đã nổi tiếng, nếu không thì chưởng lực của y chấn động cũng đủ làm cho chúng bị thương.
Chung Triệu Anh là người xảo trá, thấy Miêu Nhân Phượng ngồi ghế gẫy chân khó bền vững chãi. Gã tính thầm lại theo kiểu trước đánh gãy thêm một chân ghế nữa là địch nhân phải ngã xuống.
Gã liền sử dụng Địa Đường Quyền Pháp lăn đến phái sau Miêu Nhân Phượng, đột nhiên vung chân quét ngang một cái. Mấy tiếng rắc rắc vang lên. Quả nhiên lại một chân ghế nữa bị gãy rời.
Cái ghế trước đã xiêu đi, bây giờ đã ngửa về phía sau.
Miêu Nhân Phượng đưa tay ra chống vào sau lưng ghế, người y nhảy vọt lên cao. Y căm hận Chung Triệu Anh thâm hiểm liền từ trên không như con chim khổng lồ sà xuống tấn công.
Chung Triệu Anh bở vía lớn tiếng la: -Lão Đại! Lão Tam!
Chung Triệu Văn và Chung Triệu Năng song song chạy lại cứu viện.
Miêu Nhân Phượng vung song chưởng đánh ra. Tay trái đánh vào bả vai Chung Triệu Văn, tay trái đánh trước mặt Chung Triệu Năng. Hai người không chịu nổi đều bị hất ra.
Chung Triệu Anh thừa cơ lộn người đi trốn ra cửa sảnh.
Lúc hắn nhìn lại Miêu Nhân Phượng thấy y cũng té nhào.

Ba anh em họ Chung thấy Miêu Nhân Phượng là tay cao thủ phi thường, khi nào còn dám tiến vào tái đấu?
Chung Triệu Anh ngó thấy bên cửa điếm có đống cỏ ngựa liền động tâm, quyệt lửa lên châm vào đống cỏ.
Đống cỏ rơm này khó nổ, gặp lửa bốc cháy liền, thuận chiều gió tràn vào nhà điếm.
Những khách thương trong điếm thấy phát hỏa nhốn nháo cả lên, tới tấp chạy ra ngoài.
Ba anh em họ Chung lượm lấy phán quan bút đứng giám thị ở cửa, lớn tiếng la: -Ai mà cứu tên què chân thì bọn lão gia đánh bể đầu.
Mọi người trốn chạy thục mạng chưa xong còn ai dám cứu y nữa?
Miêu Nhân Phượng thấy lửa to gió mạnh lùa vào sảnh đường mà chân mình không cất bước được, địch nhân lại canh giữ ngoài cửa, bất giác tự hỏi: -Chẳng lẽ ta một đời nổi tiếng anh hùng mà nay bị chết cháy trong đống lửa này ư?
Y đảo mắt nhìn Nam tiểu thư thấy nàng đã theo mọi người trốn ra ngoài cũng yên tâm được một chút.
Dưới ánh lửa, y nhìn thấy trong góc nhà có bỏ một đống giây thừng, miệng lẩm bẩm: -Trời còn tựa ta.
Y liền bó lại quấn dây vào tay mười mấy vòng.
Anh em họ Chung thấy khói lửa dầy đặc, bít kín cả cửa điếm thì họ cho là Miêu Nhân Phượng nhất định phải chết cháy, trong lòng khoan thai vô cùng, nhìn nhau mỉm cười.
Nam tiểu thư gặp lúc nguy cấp phải chạy ra cửa. Bây giờ nàng với Miêu Nhân Phượng vì cứu mình mà bị trọng thương và lòng nàng lại se lại. Giòng chảy lã chã khôn cầm.
Đột nhiên nghe trong nhà có tiếng quát lớn. Một làn giây chuồn qua khói lửa tung lên quấn vào cành cây ngân hạnh ở ngoài cửa. Tiếp theo sợi dây du đi. Miêu Nhân Phượng vừa cao vừa gầy đã bay ra ngoài.
Mọi người thấy y đột nhiên bay tới như một vị tướng quân từ trên trời hạ giáng, đều kinh hãi vô cùng.
Miêu Nhân Phượng tay trái níu sợi giây để người xô thẳng tới chỗ ba anh em họ Chung.
Ba tên này chẳng còn hồn vía nào nữa, mất cả chí phấn đấu, liền lập tức co giò trốn chạy.
Tuy khinh công ba người rất cao thâm cũng không thể lẹ bằng địch nhân đu giây lướt tới.
Miêu Nhân Phượng vươn bàn tay lớn bằng cái quạt lá bồ chụp từng tên một liệng vào trong đống lửa.
May ở chỗ võ công ba người rất cao cường. Chúng bị liệng vào đống lửa rồi cũng chạy trốn ra được, có điều râu mày đều bị cháy sém, coi rất tội nghiệp.
Đã đến nông nỗi này ba anh em họ Chung khi nào còn dám chần chờ, bỏ cả lừa ngựa chạy lấy người. Chúng chạy về phía Nam. Sau lưng

còn nghe tiếng cười sằng sặc của Miêu Nhân Phượng vang lên không ngớt.
Miêu Nhân Phượng nghĩ tới đoạn này, bất giác khoé môi hiện ra một nụ cười nhưng nỗi hân hoan chỉ thoáng qua trong chớp mắt.
Y lại nghĩ tới sau khi khỏi thương thế ở đùi rồi cùng Nam tiểu thư kết thành phu phụ. Người vợ mà y đem lòng yêu tha thiết bằng mối thâm tình khắc xương để dạ chính là thiếu phụ xinh đẹp ở trước mắt, ngồi cách y không đầy năm thước. Tuy gần trong gang tấc mà tưởng xa hơn ngoài muôn dặm.
Miêu Nhân Phượng nghĩ tiếp đến những ngày hoan lạc trong buổi tân hôn. Y dẫn Nam Lan (Nam tiểu thư tên là Nam Lan) cùng đi tế mộ vợ chồng Hồ Nhất Đao.
Miêu Nhân Phượng đặt thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao vào trong phần mộ, tự nhủ: -Trên cõi đời này, ngoài Hồ Nhất Đao, không còn ai đáng sử dụng thanh bảo đao này. Y đã không còn sống trên thế gian thì để thanh bảo đao bầu bạn với y ở dưới lòng đất.
Trước mộ Hồ Nhất Đao, Miêu Nhân Phượng kể lại cho vợ nghe về cuộc tỷ võ ngày trước, y đã làm lỡ tay làm tử thương người bạn độc nhất. Trước nay y vẫn ít nói mà lúc này miệng y thao thao bất tuyệt. Mối u uất trong lòng chứa chất mười năm bây giờ mới phát tiết trước mặt người thân cận.
Miêu Nhân Phượng sắp nhiều rượu thịt tế điện Hồ Nhất Đao cũng như ngày trước y đã cùng vợ chồng họ Hồ ăn uống trong cuộc tỷ võ.
Miêu Nhân Phượng uống rất nhiều, tưởng chừng người bạn tri kỷ sống lại cùng y chén tạc chén thù. Y càng uống nhều càng đưa ra những lời khâm phục, sùng bái người đại hiệp đất Liêu Đông.
Lúc Miêu Nhân Phượng nói đến mối tình ái giữa Hồ phu nhân và trượng phu, y bình luận: -Người vợ như thế thì chồng ở trong đống lửa, nàng cũng dấn thân và đống lửa.
Chồng ở dưới nước, nàng cũng nhẩy xuống nước ...
Đột nhiên y ngó thấy tân nương của mình biến sắc, rồi bưng mặt chạy đi. Y rượt theo để giải thích nhưng vì say quá không biết nói gì. Huống chi trong lòng y nhớ lại màn kịch Chung thị tam hùng đánh hỏa công ở nhà khách điếm, y ở trong đống lửa mà Nam tiểu thư chạy trốn ra ngoài trước.
Miêu Nhân Phượng vốn là người khảng khái hào hiệp, chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt nhưng trong đầu óc y, Nam Lan là người yêu sống chết với mình.
Y nhận thấy nàng nên trốn ra là phải. Nàng là cô gái chẳng biết chút võ công nào, thấy lửa cháy tất nhiên hoảng sợ. Khi ấy, nàng lại chưa là vợ y thì chết theo y thì chết theo phỏng được ích gì?
Nhưng trong tâm lý Miêu Nhân Phượng lại hy vọng lúc mình gặp nguy hiểm có người yêu tha thiết ở bên cạnh mà không muốn người yêu bỏ mình chạy đi thoát thân. Y ca tụng Hồ Nhất Đao đồng thời nghĩ đến họ

Hồ có người thương yêu tha thiết mà y thì không có. Hồ Nhất Đao tuy chết sớm nhưng so với mình còn khoái lạc hơn.
Nhân còn say rượu, Miêu Nhân Phượng vô tình đã nói lầm lỡ một câu trước mộ Hồ Nhất Đao, đồng thời lộ chân tâm của mình. Câu này gây nên sự nứt rạn giữa hai vợ chồng, vĩnh viễn không hàn gắn được. Tuy nhiên Miêu Nhân Phượng thủy chung vẫn yêu vợ một cách tha thiết. Vĩnh viễn y không nhắc tới danh tự Hồ Nhất Đao và dĩ nhiên Nam Lan cũng không nói đến.
Sau Nam Lan sinh con gái cũng xinh đẹp như mẫu thân. Mối tình giữa hai vợ chồng càng sâu đậm. Nhưng y xuất thân là một hào khách bần hàn trên giang hồ, còn vợ y là một vị thiên kim tiểu thư. Bản tính y trầm lặng suốt ngày nét mặt lầm lỳ. Nhưng vợ y cần được lời lẽ ôn nhu mơn trớn, to nhỏ chuyện trò. Nàng muốn người đàn ông phải hào hoa phong nhã, hiểu được tâm ý của nữ nhân.
Miêu Nhân Phượng ngoài môn võ công ra thì nhất thiết không hiểu vợ con mình nói gì.
Giả tỷ Nam tiểu thư cũng là con nhà võ hoặc giả đem lòng khâm phục bản lãnh của trượng phu, hân hạnh có người chồng là kỳ Nam tử đội trời đạp đất. Nhưng nàng lại không hiểu võ công mà trong lòng còn chán ghét nghề võ nữa, vì phụ thân nàng bị võ nhân sát hại, nguyên nhân phát khởi tự thanh bảo đao. Sở dĩ nàng lấy một người đàn ông chẳng hiểu gì đến tâm lý mình chỉ vì người này đã cứu nàng.
Kể ra trong đời nàng cũng có một thời gian ngắn cảm thấy hứng thú về võ công.
Đó là hồi chồng nàng có người bạn đến chơi. Hắn là một chàng trai anh tuấn vui tươi tên gọi Điền Quy Nông.
Điền Quy Nông nói toàn giọng ngọt ngào khiến cho người ta hoan hỷ. Cái liếc mắt của hắn cũng đủ làm cho người ta rúng động.
Nhưng lạ ở chỗ trượng phu của nàng đối với vị Điền tướng quân này chẳng mặn mà chút nào, vì thế mà việc đãi khách trút lên đầu nàng.
Mỗi đêm nàng ngủ trên giường dương mắt lên nhìn ra bóng tối phía ngoài cửa sổ, bất giác ngấm ngầm nổi mối thương tâm tự hỏi: -Tại sao người cứu ta ngày ấy lại không phải là Điền tướng công, con người phong lưu anh tuấn này? Khiến cho đời ta phải ngủ bên một ông chồng trơ như khúc gỗ?
Sau mấy bữa, Điền Quy Nông đàm luận võ công với nàng liền phát giác ra nàng chẳng hiểu chi hết. Hắn liền dạy nàng mấy đường quyền cước. Nàng học võ công ham lắm nhưng sự thực nàng không thích võ công, chỉ vì được Điền Quy Nông dạy dỗ mà nàng thích học.
Một hôm nàng bảo hắn: -Giữa tướng công và trượng phu của tiểu muội nên đổi cho nhau mới đúng. Y thì đáng về làng cày ruộng mang tên là Điền Quy Nông, còn tướng công chân chính là con phượng hoàng trong loài người sao lại không lấy tên Miêu Nhân Phượng?
Không hiểu nàng đã để ý từ trước hay vì một câu nói tỷ dụ mà trong

một đêm xẩy chuyện tân khách vũ nhục chủ nhân, vợ vũ nhục chồng, mẹ vũ nhục con gái.
Lúc ấy, Miêu Nhân Phượng đang luyện võ dưới ánh đèn, con gái Miêu Nhược Lan đang thiêm thiếp giấc nồng.
Cành hỏa phụng châm cài trên đầu Nam Lan rơi xuống đất trước giường. Điền Quy Nông lượm lên cài vào đầu nàng bằng cử chỉ rất ôn nhu. Cành phụng thoa rung rinh trên đầu nàng.
Thế là nàng hạ quyết tâm nào chồng nào con, nào gia đình, nào thanh danh, nàng nhất thiết bỏ lại hết, đi theo mối tình ôn nhu nồng nhiệt.
Nam Lan bỏ nhà trốn đi với Điền Quy Nông.
Trượng phu nàng là Miêu Nhân Phượng bồng con gái dội mưa rượt theo.
Đứa con gái gào khóc, nào là gọi, nhưng nàng quyết tâm đi theo Điền Quy Nông. Dù là chỉ với hắn một thời gian ngắn ngủi mấy ngày cũng được. Nàng có bị trượng phu giết chết hay hành hạ cũng cam lòng.
Nàng rất yêu con gái nhưng nó lại là con của Miêu Nhân Phượng chứ không phải con Điền Quy Nông.
Nàng nghe con gái khóc nhưng trong khoé mắt lại nhìn thấy nụ cười của Điền Quy Nông làm xúc động tâm hồn. Vì thế nàng không quay đầu lại.
Miêu Nhân Phượng tự nhủ: -Ta chỉ mong nàng theo ta trở về. Vụ này nhất định ta không bao giờ nhắc tới.
Ta sẽ hết sức làm cho nàng hồi tâm chuyển ý. Ta cần nàng. Con ta cũng cần nàng.

07
Hào kiệt mất đao rồi để lại

Miêu phu nhân tự hỏi: -Không hiểu Miêu Nhân Phượng xử trí bằng cách nào? Y rất thương yêu ta, chắc là không đánh ta nhưng chẳng biết y có đánh chết Điền Quy Nông không?

Con nhỏ Miêu Nhược Lan còn ngây thơ, nó nghĩ thầm: -Tại sao má má thấy ta lại không bồng? Phải chăng vì ta không ngoan ngoãn?

Điền Quy Nông cũng đuổi theo ý niệm riêng của hắn. Tâm sự của hắn rất thâm trầm. Hắn nghĩ tới Sấm Vương để lại kho tài bảo vô cùng vô tận. Miêu phu nhân là cái chìa khóa để mở kho tàng này. Nàng rất xinh đẹp, cái đó tất phải nói nhưng điều trọng yếu hơn nữa là kho tàng kia. Liệu Miêu Nhân Phượng có giết hắn không?

Miêu Nhân Phượng chờ đợi. Những tiêu khách, bọn cường đạo, bọn thị vệ, chủ nhân Thương Gia Bảo, người cụt tay và thằng nhỏ, hết thẩy đều ở trong tình trạng chờ đợi.

Trong sảnh đường rất đông người nhưng chẳng một ai nói năng gì. Chỉ nghe tiếng con bé nhỏ vừa khóc vừa la: -Má má! Má má bồng Lan Lan đi!

Dù người lòng dạ cứng rắn đến đâu cũng mong cho Miêu phu nhân quay lại bồng con.

Miêu Nhân Phượng từ lúc vào đại sảnh trong Thương Gia Bảo, thủy chung không nói nửa lời, chỉ dương mắt lên nhìn vợ con.

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước, thỉnh thoảng chớp giật nhoàng nhoàng tiếp theo sấm sét nổ long trời.

Miêu phu nhân hơi nghiêng đầu đi. Miêu Nhân Phượng rùng mình. Y ngó thấy cô vợ mỉm cười. Trong khóe mắt lộ rất thâm tình đang nhìn Điền Quy Nông.

Khóe mắt thâm tình này y chưa từng thấy qua và chẳng bao giờ nàng dùng nó để nhìn y, ngay cả đêm tân hôn cũng vậy. Đây là lần thứ nhất y ngó thấy nụ cười và khóe mắt nàng.

Miêu Nhân Phượng bình tĩnh trở lại, từ từ đứng dậy. Y dùng tấm vải dầu bọc đứa nhỏ cẩn thận đeo lên trước ngực, rảo bước ra khỏi sảnh đường, thuỷ chung vẫn không mở miệng mà cũng không quay đầu lại lần nào vì y đã ngó thấy khóe mắt thâm tình của vợ.

Mưa lớn trút xuống vai Miêu Nhân Phượng. Sấm sét cũng vang rền trên đầu y.

Tiếng khóc của đứa nhỏ vẫn văng vẳng bên tai nhưng Miêu Nhân Phượng vẫn rảo bước. Y bồng đứa nhỏ đi dưới đêm trời mưa to gió lớn.

Y không về nhà. Căn nhà từ đó trở đi không ai về nữa.

Miêu Nhân Phượng bồng đứa nhỏ dời khỏi Thương Gia Bảo giữa lúc đại phong đại vũ. Người hiệp sĩ ra đi nhưng dư oai vẫn còn để lại. Lúc nào sảnh đường cũng như lúc đi ra, y chẳng nói nửa lời mà quần hào đều hồi hộp. Cả người quen biết lẫn người lạ ai cũng nơm nớp. Người

thì kinh hãi, kẻ thì kinh uý. Hồi lâu vẫn không ai lớn tiếng, chỉ ngưng thần suy nghĩ.
Miêu phu nhân từ từ đứng dậy. Khóe miệng nàng điểm một nụ cười gượng nhưng mắt nàng nhỏ mấy giọt lệ trong như ngọc lăn xuống bên má.
Điền Quy Nông cũng đứng bật dậy. Tay trái nắm đốc kiếm ở sau lưng kéo ra năm tấc rồi lại chuôn vào trong vỏ đánh "cách" một tiếng. Thủ thế này coi rất ung dung oai vệ. Hắn khẽ bảo thiếu phụ: -Lan muội! Chúng ta đi thôi!
Mã Hành Không tưởng Điền Quy Nông sắp cướp tiêu gắng gượng đứng dậy la lên: -Xuân Nhi! Lấy binh khí cho ta.
Mã Xuân Hoa thấy phụ thân bị thương nặng, nàng sa lệ hỏi: -Gia gia!
Mã Hành Không cất giọng oai nghiêm giục: -Lẹ lên!
Mã Xuân Hoa rút cây kim ty nhuyễn tiên mà phụ thân nàng vẫn sử dụng mấy chục năm trong nghề bảo tiêu toan đưa lại thì đột nhiên một tiếng đặng hắng từ hậu đường vọng ra rồi một bà già xuất hiện.
Bà già này mình mặc áo bông vải xanh, quần màu đen. Xương sống mụ hơi còng. Hai mái tóc mai đã bạc nhưng tóc trên đời hãy còn đen láy.
Thương Bảo Chấn tuy bị Điền Quy Nông đánh ngã nhưng chỉ bị thương xoàng.
Gã vội chạy lại la lên: -Má má! Lão nhân gia bất tất phải can thiệp vào công việc ở đây, hãy về nghỉ đi thôi.
Bà già này chính là Thương Lão Thái, mẫu thân của Thương Bảo Chấn.
Thương Lão Thái gật đầu, vẻ mặt thản nhiên hỏi lại: -Ngươi bị bại về tay người rồi sao?
Giọng nói ấm ớ rất khó nghe.
Thương Bảo Chấn vẻ mặt bẽn lẽn cúi đầu đáp: -Hài nhi thật là vô dụng, không phải đối thủ của họ Điền kia.
Gã vừa nói vừa trỏ về phía Điền Quy Nông, trong lòng vừa bẽ bàng vừa phẫn nộ.
Thương Lão Thái hé mở cặp mắt ảm đạm, đứng ngẩn người ra hết nhìn Điền Quy Nông lại ngó Miêu Phu nhân, miệng lẩm bẩm: -Thật là một người đẹp!
Đột nhiên thằng nhỏ người ốm nhắt nước da vàng ửng từ trong đám đông chuồn ra, trỏ tay vào Miêu phu nhân la lên: -Con gái bà đòi bà bồng nó sao bà không nhìn nhõi gì đến? Bà làm má má sao chẳng có một chút lương tâm?
Câu hỏi này trong thâm tâm mọi người đều nghĩ tới nhưng lại do miệng một thằng nhỏ ốm nhom như đứa ăn mày thốt ra khiến ai cũng sửng sốt.
Giữa lúc ấy ngoài trời sấm sét ầm ầm.
Thằng nhỏ lại lớn tiếng: -Con người vô lương tâm kia! Lôi công đánh

chết đi mới phải!
Một đứa trẻ nít áo quần lam lũ mà nổi giận trỏ tay thóa mạ, coi cũng oai phong.
Điền Quy Nông sửng sốt. Hắn rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh "soạt" một cái, lớn tiếng quát: -Thằng nhỏ ăn xin kia! Ngươi nói nhăng nói càn gì thế?
Tên cường đạo Diêm Cơ sấn lại, vươn tay chụp lấy trước ngực thằng nhỏ quát bảo: -Mau lại đập đầu xin lỗi Điền tướng công và phu nhân đi.
Thằng nhỏ né mình tránh khỏi.
Điền Quy Nông giơ thanh trường kiếm lên muốn đâm vào ngực thằng nhỏ thì đột nhiên Miêu phu nhân oẹ một tiếng rồi bưng mặt khóc.
Điền Quy Nông nhảy một cái đến bên nàng khuyên nhủ: -Lan muội! Thằng tiểu tặc đó nói nhăng nói càn. Lan muội quan tâm làm chi?
Miêu phu nhân nghẹn ngào đáp: -Tiện thiếp quả là người vô lương tâm.
Nàng vừa khóc vừa nói, chân đã cất bước.
Điền Quy Nông đưa tay cầm lấy cánh tay nàng, nàng đẩy mạnh ra mà không thoát được. Nhưng Điền Quy Nông cũng không dám dùng cường lực đành buông tay và tìm lời ôn nhu khuyên giải.
Hai người đầm mưa ra đi mỗi lúc một xa, chuyển qua khúc quanh trên đường lớn rồi bị hàng liễu lớn che lấp bóng sau lưng.
Nước mưa trút xuống đất, thủy hoa bắn tứ tung. Hai người không quay lại nữa.
Ai cũng thở phào một cái nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn thằng nhỏ ốm nhắt nghĩ thầm: -Gã này tuổi nhỏ mà mật lớn! Gã không sợ mất mạng.
Diêm Cơ cười khanh khách reo lên: -Thế thì hay quá! Diêm đại gia một mình lấy hết món hàng thì còn gì bằng?
Các vị huynh đệ! Mau dọn tiêu ngân đi.
Quần đạo dạ ran rồi phân tán ra toan động thủ.
Diêm Cơ phóng chân trái đá thằng nhỏ một cái lăn long lóc. Tiện tay hắn nắm lấy hán tử cụt tay quát: -Sao còn chưa cút đi?
Thương Lão Thái cất tiếng ấm ớ hỏi: -Diêm lão đại! Thằng nhỏ đó hãy còn ở Thương Gia Bảo phải không?
Diêm Cơ đáp: -Phải rồi! Gã còn ở Thương Gia bảo thì sao?
Thương Lão Thái lại hỏi: -Lão thái có phải chủ nhân Thương Gia Bảo không?
Diêm Cơ một tay vẫn nắm trước ngực hán tử cụt tay, ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi lại: -Thương lão bà! Mụ nói lòng dòng gì lắm thế? Thương Gia Bảo tường cao cửa rộng chắc là tiền nhiều của lắm thế. Phải chăng có ý muốn cho anh em ta chút dầu mỡ xài hộ?
Quần đạo liền phụ họa la hét cười cợt.
Thương Bảo Chấn tức giận sắc mặt lợt lạt lên tiếng: -Má má! Đừng nói với họ nữa. Để hài nhi liều mạng một phen.

Gã đoạt lấy thanh đơn đao trong tay một tiêu khách trỏ vào mặt Diêm Cơ gầm lên khiêu chiến.
Diêm Cơ đẩy hán tử cụt tay một cái, vẻ mặt hầm hầm quát: -Thằng lỏi kia đừng chạy! Lão gia cho ngươi biết tay.
Hắn vỗ hai tay một cái, liếc mắt ngó Thương Bảo Chấn, nét mặt cực kỳ ngạo nghễ, tỏ ra không coi gã vào đâu.
Thương Lão Thái nói: -Diêm lão đại! Lão đại vào đây cùng lão thân nói chyện.
Diêm Cơ sửng sốt một lúc rồi dở giọng đểu cáng ra hỏi: -Đi đâu! Diêm mỗ không đến phòng đàn bà.
Thương Lão Thái lờ đi như không nghe tiếng, lại nói: -Lão thân có việc khẩn yếu muốn nói với Diêm lão đại.
Diêm Cơ tự hỏi: -Mụ già này tính tình cổ quái không hiểu mụ kêu mình đi đâu?
Hắn toan đáp: -Diêm đại gia không rảnh để lằng nhằng với mụ.
Nhưng gã chưa kịp đáp thì Thương Lão Thái đã xoay mình đi vào nội đường. Mụ vừa đi vừa nói: -Ngươi có giỏi thì vào đây.
Diêm Cơ ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp: -Diêm mỗ nhát gan ư?
Rồi hắn cất bước đi theo.
Nhị trại chủ là con người cẩn thận, hắn đưa quỷ đầu đao cho Diêm Cơ. Diêm Cơ liền đón lấy.
Thương Bảo Chấn không hiểu mẫu thân kêu Diêm Cơ vào nội thất với dụng ý gì, gã cũng đi theo.
Thương Lão Thái tuy không quay đầu lại nhưng nhận được tiếng bước chân của con mình liền bảo: -Chấn nhi ở lại đây.
Rồi mụ nói với Diêm Cơ: -Diêm lão đại! Lão đại bảo anh em tạm thời chớ có động thủ.
Thanh âm mụ đầy vẻ oai nghiêm, tựa như người ra lệnh.
Diêm Cơ đáp: -Mụ nói thế là phải.
Rồi hắn bảo đồng bọn: -Anh em đừng hành động gì vội. Hãy chờ ta trở ra phát lạc.
Quần đạo đều dạ ran.
Nhị trại chủ dùng tiếng lóng phát lệnh cho đồng đảng giám thị tiêu khách, đề phòng họ nhân cơ hội này xẩy chuyện rắc rối.
Nguyên Thương Bảo Chấn và ba tên thị vệ trợ lực bảo vệ tiêu xa đã khiến bọn cường đạo lâm vào thế kém nhưng Thương Bảo Chấn và Từ Tranh bị Điền Quy Nông đả thương. Mã Hành Không bị Diêm Cơ đá một cước lại bị Điền Quy Nông đánh một chưởng, thương thế rất nặng thành ra cục diện đảo ngược.
Quần đạo chưa cướp tiêu được mà bọn tiêu khách cũng lặng lẽ chờ đợi diễn biến.
Diêm Cơ đi theo sau Thương Lão Thái thấy lưng mụ cong như cánh cung, chân bước loạng choạng nên lúc trước còn để phòng mấy phần, bây giờ hắn chẳng cần gì nữa liền cười hỏi: -Thương lão bà! Lão bà

triệu ta vào để dâng bảo vật chăng?
Thương Lão Thái đáp: -Đúng đó! Để dâng bảo vật.
Diêm Cơ động tâm. Hắn vốn là người tham tàn thấy Thương Gia Bảo có vẻ nhà giàu mà mụ chủ lại rất ân cần, không chừng mụ thấy cường địch đến liền sợ vỡ mật, tự ý dâng châu báu để chuộc mạng sống. Hắn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, phóng thân đi theo mụ.
Hai người xuyên qua ba tầng lầu viện lạc đến một gian nhà tận mặt sau.
Cánh cửa kẹt mở, Thương Lão Thái tiến vào rồi nói: -Mời Diêm lão đại vào đi!
Diêm Cơ thò đầu ngó vào phòng thì thấy đây là một gian nhà gạch, rộng chừng hai trượng vuông. Trong phòng trống rỗng, ngoài mộ cái bàn không còn vật gì khác. Hắn cảm thấy có điều khác lạ nhưng cũng bước vào rồi lớn tiếng giục: -Có chuyện gì nói mau đi! Đừng hý lộng quan thần nữa.
Thương Lão Thái không đáp, xoay tay khép cửa cài then lại.
Diêm Cơ rất lấy làm kỳ. Hắn đảo mắt nhìn quanh chỉ thấy trên bàn đặt một tấm lịnh bài, viết hàng chữ "Tiên phụ Thương Kiếm Minh chi linh vị".
Diêm Cơ lẩm bẩm: -Thương Kiếm Minh! Danh tự này nghe quen quá, không hiểu là ai?
Trong lúc nhất thời hắn không nghĩ ra.
Thương Lão Thái thủng thẳng nói: -Ngươi đã dám đến Thương Gia Bảo dở thói ngang tàng thì thật là lớn mật. Nếu tiên phu ta còn sống ở thế gian thì cả mười tên Diêm Cơ cũng nát đầu. Hiện nay Thương Gía Bảo tuy chỉ còn lại mẹ góa con côi nhưng cũng chẳng để cho những quân cường đạo chó má sấn vào sinh sự.
Mụ vừa dứt lời, đột nhiên đứng thẳng người lên. Cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang nhìn vào mặt Diêm Cơ một cách oai nghiêm. Thái độ lụ khụ của mụ già lúc trước chớp mắt đã biến đổi thành oai phong lẫm liệt.
Diêm Cơ trong lòng cũng hơi kinh hãi nghĩ thầm: -Té ra mụ này giả dạng già nua.
Nhưng hắn lại nghĩ đến mụ bất quá là người đàn bà thì có gì đáng sợ? Hắn liền cười đáp: -Đến nhà thì đã đến rồi, khinh người cũng đã khinh rồi. Mụ có cắn ta một miếng thì cắn.
Thương Lão Thái tiến lại bên hắn, ôm ra một cái bọc vàng ở phía sau linh bài.
Cái bọc này tro bụi bám đầy coi không thuận mắt chút nào. Mụ cũng không phủi bụi, cởi bọc ra thì mấy tử quang lấp lánh, khí lạnh mịt mờ. Té ra là thanh Tử Kim Bát Quái Đao lưỡi mỏng sống dầy.
Diêm Cơ đột niên nhớ lại những việc xảy ra từ mười mấy năm trước, hắn kinh hãi bất giác lùi lại hai bước. Thanh Quỷ đầu đao đang cầm ở tay trái đưa sang tay phải rồi la lên: -Bát Quái Đao Thương Kiếm Minh!

Thương Lão Thái sa sầm nét mặt hô: -Hào kiệt đi rồi nhưng bảo đao còn lại. Lão thân cũng dùng thanh Bát Quái Đao này của tiên phu để lãnh giáo mấy cao chiêu của Diêm lão đại.
Mụ chụp lấy chuôi đao ra chiêu Đồng Tử Bái Phật hướng về phía linh vị hành lễ rồi quay lại biến thành chiêu Thượng Đế Tả Thủ Bảo Đao trong Bát Quái Đao Pháp. Mụ hạ thấp vai xuống ngưng tụ chân khí coi rất oai phong chẳng có vẻ già nua suy yếu chút nào.
Diêm Cơ tuy trong lòng cũng hơi cảnh giới nhưng nghĩ đến Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không anh hùng như vậy còn bị thất bại về tay mình thì chỉ có Thương Kiếm Minh phục sinh họa chăng hắn mới sợ mấy phần, còn Thương Lão Thái dĩ nhiên bảo lãnh chỉ có hạn.
Hắn vung thanh quỷ đao lên chém rứ trên không một nhát rồi cười nói: -Mụ muốn tỷ thí đao pháp sao không ra nhà đại sảnh? Mụ bảo ta vào đây phải chăng vì ở trước mặt linh vi trượng phu mới hiệu oai phong được?
Thương Lão Thái nghiêm nghị đáp: -Đúng thế. Uy linh của tiên phu trấn áp được đàn chuột nhắt.
Diêm Cơ bất giác liếc mắt ngó lên linh đài, bất giác trong lòng phát rợn. Hắn muốn kết liễu vụ này cho lẹ để ra khỏi nhà linh đường lạnh lẽo tối tăm, liền thét lên một tiếng rút thanh Quỷ đầu đao ra lao vào hỗn đấu bất kể sống chết để thoát thân.
Qua một lúc đánh nhau trí mạng, Diêm Cơ đã mất ý chí phấn đấu, mất sức lực còn Thương Lão Thái ...

08
Nghe lén chuyện anh hùng chột dạ

Thương Lão Thái càng đánh càng hăng, ra chiêu càng lúc càng mau lẹ. Hiện giờ Diêm Cơ không kịp sử dụng những đường quyền chưởng quái dị, chỉ mong mở được then cửa chạy ra khỏi gian phòng. Hắn lâm vào tình trạng đứng trước một con cọp dữ điên khùng, chẳng nghĩ đến sự vinh nhục về cuộc thắng bại nữa. ý niệm duy nhất của hắn là trốn cho thoát chết.

Mấy lần Diêm Cơ toan rút then cửa nhưng hắn bị Thương Lão Thái dồn vào cục diện nguy bách, chẳng được giây phút nào rảnh tay. Hắn thấy đối phương phóng ra những chiêu Dạ Xoa Thám Hải, Thượng Bộ Liêu Đao, Tiên Nhân Chỉ Lộ. Những đao về sau càng mãnh liệt.

Diêm Cơ đâm liều, vung chân đá một cước, miệng hô: -Xin cáo thối!

Hắn chí chân trái xuống tung mình vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Ngờ đâu Thương Lão Thái chịu đựng phát đá chứ không né tránh, cứ xông tới phóng đao chém một nhát.

Bỗng nghe hai người cùng bật tiếng la: -Úi chao!

Rồi cùng té xuống dưới chân cửa sổ.

Thương Lão Thái lập tức nhảy lên. Tuy mụ bị đá trúng vai mà chưa bị thương nặng. Còn Diêm Cơ bị chiêu đao chém trúng đùi không đứng dậy được ngay.

Diêm Cơ hồn vía lên mây. Hắn thấy Thương Lão Thái cặp mắt trợn lên vung tay lên toan chém xuống, vội đưa hai tay ra ôm lấy la lên: -Xin tha mạng!

Thương Lão Thái thuở nhỏ đã theo phụ thân, sau khi kết hôn lại tùy tòng trượng phu bôn tẩu giang hồ. Suốt đời mụ gặp vô số hào kiệt võ lâm mà chưa thấy ai hèn hạ như tên này.

Mụ còn đang sửng sốt, nhát đao chưa bổ xuống thì Diêm Cơ lồm cồm bò dưới đất hướng về phía mụ đập đầu binh binh ba cái, miệng năn nỉ: -Đại nhân không chấp trách lỗi lầm kẻ tiểu nhân. Tiểu nhân là một tên khốn khiếp. Lão Thái Thái đừng chém chết.

Thương Lão Thái thở dài đáp: -Hay lắm! Ta tha mạng cho ngươi nhưng ngươi nhớ kỹ không được tiết lộ cuộc tỷ võ bữa nay với bất cứ một ai.

Diêm Cơ chỉ mong có thế, hắn vâng dạ luôn miệng.

Thương Lão Thái giục: -Ngươi đi đi.

Diêm Cơ gượng cười đập đầu lạy hai lạy, lồm cồm đứng dậy. Hắn chống đao xuống đất tập tễnh bước đi.

Thương Lão Thái lại quát: -Đứng lại! Trước khi chúng ta quyết đấu đã nói ai thua cũng phải để cái đầu ở Thương Gia Bảo. Lời nói của ngươi không đáng kể, chẳng lẽ lời nói của ta cũng giống tên đốn mạt.

Diêm Cơ giật bắn người lên, quay đầu nhìn lại thấy nét mặt Thương Lão Thái tựa hồ bao phủ một làn sương dầy đặc, hiển nhiên chẳng phải mụ nói chơi.

Hắn vừa van lơn vừa hỏi: -Lão Thái Thái đã tha mạng cho tiểu nhân rồi kia mà?
Thương Lão Thái đáp: -Tha mạng ngươi thì được nhưng không cho cái đầu.
Mụ vung thanh Bát Quái Đao lên lớn tiếng: -Bát Quái Đao của Thương Kiếm Minh ra tay chẳng bao giờ chịu trở về không đây!
Diêm Cơ quỳ xuống cái rụp.
Thủ pháp của Thương Lão Thái rất mau lẹ. Tay trái mụ nắm lấy búi tóc của đối phương, tay mặt vung Bát Quái Đao hớt một cái. Búi tóc của Diêm Cơ liền bị cắt đứt. Mụ quát: -Búi tóc này để lại Thương Gia Bảo. Từ nay ngươi phải cạo đầu trọc làm sư, không được trà trộn vào con đường Hắc Đạo nữa.
Diêm Cơ vâng dạ luôn miệng.
Thương Lão Thái nói: -Ngươi hãy buộc vết thương đùi, đội mũ vào, hãy ra sảnh đường kêu bọn thủ hạ cút khỏi Thương Gia Bảo.
Ngoài sảnh đường, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu Thương Lão Thái gọi Diêm Cơ vào nội đường nói chuyện gì?
Sau một lúc mới thấy Thương Lão Thái người run rẩy đi ra. Diêm Cơ đi theo sau mụ, vẻ mặt thẫn thờ cất tiếng hô: -Chúng vị huynh đệ! Không lấy tiền bạc nữa. Chúng ta hãy về trại thôi.
Hắn nói câu này khiến mọi người đều kinh ngạc.
Nhị trại chủ ngơ ngác hỏi: -Đại ca ...
Diêm Cơ gạt đi: -Hãy về trại rồi sẽ nói chuyện.
Hắn vung tay một cái, dời khỏi sảnh đường.
Diêm Cơ không dám để lộ ngân tích bị thương ở đùi, gắng gượng cất bước, nghiến răng chịu đau mà đi.
Quần đạo không dám trái lời, chỉ liếc mắt ngó những túi bạc rồi trở gót lên đường.
Trong khoảnh khắc, quần đạo bỏ đi hết.
Mã Hành Không tuy là người biết nhiều hiểu rộng cũng không đoán ra được chỗ ẩn diệu bên trong. Lão ngó thấy chỗ Diêm Cơ đi qua trên mặt đất còn lưu lại những điểm huyết tích thì đoán chừng hắn bị thương ở nội đường và chắc là trong Thương Gia Bảo có cao nhân mai phục. Lão không đoán được mụ già lụ khụ trước mắt vừa mới quyết đấu sinh tử với Diêm Cơ.
Lão vịn vai con gái đứng lên toan thi lễ thì Thương Lão Thái gọi con: -Bảo Chấn! Ngươi hãy theo ta vào đây.
Mã Hành Không còn đang ngơ ngác đã thấy hai mẹ con mụ đi vào hậu đường.
Các tiêu khách và tên thị vệ thì thào bàn tán.
Có người cho là Thương Lão Thái quen biết tên tướng cướp đi từ trước và đã có ơn với hắn. Có kẻ lại bảo Thương Lão Thái đã khuyến dụ Diêm Cơ, tính bề lợi hại khiến hắn không dám đối nghịch với Ngự Tiền Thị Vệ rồi đình chỉ cuộc cướp tiêu.

Quần hào còn đang đoán mò thì Thương Bảo Chấn trở ra nói: -Gia mẫu mời Mã lão tiêu đầu vào nội đường dùng trà.
Trong nội đường, Thương Lão Thái khuyên Mã Hành Không hãy lưu lại Thương Gia Bảo để phụng dưỡng thương, một mặt phái người đến những tiêu cục lân cận mời đồng bạn tới tương trợ để bảo tiêu ngân đi Kim Lăng trước.
Vụ này xẩy ra khiến Mã Hành Không tiêu ma chí anh hùng. Ngoại hiệu Bách Thắng Thần Quyền vang dội mấy chục năm không ngờ bị chùn nhụt vì tên đạo tặc lưu manh ở chốn quê mùa. Lão chán ngán nghề bảo tiêu không còn muốn tiếp tục hành động nữa.
Thương Lão Thái đã cứu vãn tiêu ngân cho Mã Hành Không khỏi bị cướp, gây nên mối ân tình thâm trọng, dĩ nhiên lão không dám trái ý mụ. Đồng thời lão còn muốn coi cho biết tay cao thủ võ lâm nào đã đả bại Diêm Cơ. Lão liền tạ ơn Thương Lão Thái rồi vâng lời làm theo ý mụ.
Chiều hôm ấy, trời hết mưa. ba tên ngự tiền thị vệ ngỏ lời cáo biệt. Thương Bảo Chấn tiễn chân họ ra tận ngoài cổng lớn.
Người cụt tay giắt thằng nhỏ lại cáo biệt để ra đi. Thương Lão Thái liếc mắt nhìn thằng nhỏ, mụ nhớ tới lúc gã nổi giận phiền trách Miêu phu nhân, tỏ ra chính khí lẫm liệt, bất giác bụng bảo dạ: -Thằng nhỏ này còn là con nít mà đã đởm lược hơn người, thật là hiếm có.
Mụ liền hỏi: -Hai vị định đi đâu? Trong mình có đủ tiền lộ phí không?
Người cụt tay đáp: -Chú cháu bọn tiểu nhân lưu lạc giang hồ. Bốn biển là nhà, không nhất định ở đâu.
Thương Lão Thái ngắm nghía thằng nhỏ trầm ngâm nói: -Nếu hai vị không rẻ bỏ thì ở lại đây giúp đỡ lão thân mà sinh sống. Trang trại của lão thân khá lớn và nhiều người, thêm một vài miệng ăn chẳng có chi đáng kể.
Người cụt tay trong bụng còn tính chuyện khác, nghe mụ nói vậy cả mừng liền tiến lại bái tạ.
Thương Lão Thái hỏi đến họ tên thì người cụt tay xưng danh là Bình A Tứ, thằng nhỏ cháu lão tên gọi Bình A Phỉ.
Tối hôm ấy, chú cháu Bình A Tứ được quán giá đưa vào ở trong căn phòng nhỏ tại thiên viện mé Tây.
Hai người đóng cửa lại rồi bộ mặt xấu xí của Bình A Tứ lộ vẻ vui mừng khẽ nói: -Tiểu gia! Nhờ gia nương của tiểu gia đã qua đời phù hộ khiến cho hai trang trong pho Quyền Kinh lại trở về tay thiếu gia. Thật là hoàng thiên có mắt.
Bình A Phỉ đáp: -Bình Tứ thúc! Tứ thúc chớ kêu tiểu tử bằng tiểu gia, lỡ người ngoài nghe thấy sẽ sinh lòng ngờ vực.
Bình A Tứ khen phải. Lão móc trong bọc ra một cái gói nhỏ bằng giấy dầu, cầm hai tay kính cẩn đưa cho Bình A Phỉ. Chẳng phải lão đối với thằng nhỏ một cách quá lễ độ mà vì lão nghĩ tới vị ân nhân kia đã để lại hai trang sách.

Bình A Phỉ hỏi: -Bình Tứ thúc! Tứ thúc nói thế nào mà Diêm Cơ cam tâm tình nguyệt giao trả hai trang Quyền Kinh?
Bình A Tứ đáp: -Lão nô bảo hắn "Trại chủ xé lấy hai trang Quyền Kinh đó, Miêu đại hiệp bảo trại chủ nên trả lại". Lão nô nói hai câu này lúc Miêu đại hiệp ở trước mặt hắn.
Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Dù Diêm Cơ lớn mật đến đâu cũng chẳng dám trái lời.
Bình A Phỉ trầm ngâm hỏi: -Tại sao hai trang pho Quyền Kinh lại ở nơi hắn? Vì lẽ gì Tứ thúc bảo tiểu diệt nghi nhớ tướng mạo hắn? Tại sao hắn sợ Miêu đại hiệp đến thế?
Bình A Tứ không đáp. Da mặt lão co rúm lại càng khó coi, hai hàng nước mắt chạy quanh, lão ráng chịu cho khỏi trào ra.
Bình A Phỉ liền nói tiếp: -Tứ thúc! Tiểu diệ không hỏi nữa. Tứ thúc đã bảo tiểu diệt khôn lớn, học hành võ công sẽ kể rõ gốc ngọn cho tiểu diệt nghe. Vậy tiểu diệt hãy ráng công luyện võ đã.
Thế rồi hai chú cháu định cư ở Thương Gia Bảo. Bình A Tứ lấy phần tưới rau còn Bình A Phỉ làm việc vặt như thu lượm khí giới, quét tước luyện võ sảnh.
Mã Hành Không ở lại Thương Gia Bảo để dưỡng thương. Những lúc nhàn rỗi lão cùng con gái, đồ đệ và Thương Bảo Chấn đàm luận quyền cước. Khi bọn họ học võ luyện quyền, Bình A Phỉ ngẫu nhiên liếc mắt nhìn qua nhưng tuyệt đối không lộ vẻ lưu tâm theo dõi.
Mọi người chỉ biết thằng nhỏ này gầy nhom, vàng bửng rất lớn mật nhưng không ngờ gã có võ công. Vì thế nên ngẫu nhiên gã có tới một chút đừng nói con người mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ là Mã Hành Không, ngay cả chàng thiếu niên Thương Bảo Chấn thông minh lanh lợi cũng bao giờ hoài nghi gã lưu ý đến chỗ ảo diệu trong quyền pháp.
Bình A Phỉ cũng chẳng phải là hạng người học lén võ công. Trong lòng gã nghĩ gì, bọn Mã Hành Không càng chẳng bào giờ để ý đến.
Mỗi khi Bình A Phỉ nghe mọi người bàn tới những kỳ chiêu diệu thức, gã lại lẩm bẩm: -Cái đó có chi là kỳ diệu? Những chiêu số này chỉ đối phó được với kẻ tầm thường nhưng không đánh nổi anh hùng hảo hán.
Thực ra gã không phải họ Bình mà là họ Hồ. Tên gã là Hồ Phỉ, con trai của Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao.
Hồ Nhất Đao tức Liêu Đông Đại Hiệp đã từng đấu với Miêu Nhân Phượng suốt ba ngày ba đêm bất phân thắng bại.
Hồ Phỉ được phụ thân để lại cho một cuốn tuyệt học võ lâm về binh đao phổ. Đó là cuốn Hồ Gia Quyền Pháp và Hồ Gia Đao.
Bộ Quyền Kinh Đao Phổ mất hai trang thiếu hẳn công phu lại thiếu cả yếu quyết về quyền pháp và đao pháp cho nên gã có thông minh và cố gắng đến đâu cũng chẳng thể có căn bản được.
May gặp cơ duyên, hai trang sách đó Diêm Cơ đánh cắp nay lấy lại rồi

nên gã thông suốt vấn đề, bước tiến về võ công cực kỳ mau lẹ.
Diêm Cơ nhờ hai trang Quyền Kinh này học thành mười mấy chiêu cổ quái đã có thể xưng hùng võ lâm. Bách Thắng Thần Quyền Mã lão tiêu đầu cũng bị bại về tay hắn. Hồ Phỉ có đủ toàn bộ từ đầu đến cuối thì bản lãnh nhất định không phải tầm thường.
Dĩ nhiên Hồ Phỉ còn nhỏ tuổi quá, công lực rất nông cạn, nhiều chỗ tinh vi khó mà hiểu được. Nhưng gã có Quyền Kinh Đao Phổ trong tay thì luyện một ngày cũng bằng bọn Từ Tranh luyện cả tháng. Dĩ nhiên dù luyện đến mười năm cũng không học thành được những môn tuyệt nghệ như Hồ Gia Quyền và Hồ Gia Đao.
Hàng ngày cứ nửa đêm, Hồ Phỉ lại lén lút ra khỏi trang viện đến nơi hoang dã luyện quyền đao. Gã dùng một cành cây đẽo thành đao để luyện tập. Mỗi lần gã phóng đao đánh tới lại tưởng tượng đến cái đầu của kẻ thù giết cha để đâm chém.
Tuy nhiên, gã chẳng hiểu cừu nhân là ai. Gã phải chờ Bình A Tứ sau này sẽ nói cho hết.
Gã nóng lòng muốn biết kẻ thù là ai, càng tha thiết rèn luyện võ công cho mau thành tựu, nhất là gã cần suy nghĩ thật sâu xa vì môn võ công thượng thừa phải luyện bằng óc nhiều hơn bằng tay chân.
Bảy tám tháng trôi qua, thương thế của Mã Hành Không đã hoàn toàn khỏi hẳn nhưng Thương Lão Thái và Thương Bảo Chấn nhiệt thành lưu khách. Mã Hành Không lại ngán nghề bảo tiêu nên thấy chủ nhân ân cần cũng chiều lòng ở lại.
Thương Bảo Chấn không bái lão làm thầy vì Thương Lão Thái bản tính cao ngạo. Mụ cho là Bát Quái Đao của Thương Kiếm Minh đã thành môn tuyệt nghệ gia truyền hà tất phải đi qui đầu người ngoài phái để nhận làm sư phó.
Mã Hành Không cảm kích mối ân tình về vụ nhà này đã tiêu ngân nên coi Thương Bảo Chấn chẳng khác gì đệ tử, biết được môn nào gã thích học liền truyền thụ ngay. Lão đem chỗ tinh yếu về quyền kỹ dạy cho kỳ hết. Cái ngoại hiệu Bách Thắng Thần Quyền của lão chẳng phải may mắn mà được. Quyền thuật của lão quả có chỗ độc đáo. Trong bảy tám tháng này, Thương Bảo Chấn được ích lợi rất nhiều.
Mã Hành Không đã nhận ra Thương Gia Bảo chẳng phải là nơi rồng ẩn nấp có cao nhân mai phục nhưng hôm ấy Diêm Cơ sao lại lật đật bỏ đi thì lão nghĩ mãi cũng tìm ra được đáp án.
Một lần ngẫu nhiên lão hỏi tới chuyện này nhưng Thương Lão Thái chỉ mỉm cười và đánh trống lảng.
Mã Hành Không là con người tinh minh, biết chủ nhân không chịu tiết lộ. Từ đó lão tuyệt không nhắc tới nữa.
Trong Thương Gia Bảo giữa nghĩa thầy trò và tình chủ khách rất đậm đà hòa hợp nhưng ngờ đâu mối tình nhi nữ đã ngấm ngầm gây nên một trường phong ba dữ dội.
Mã Hành Không đã tuổi già, khí huyết y kém, đêm không ngủ say. Một

hôm vào khoảng canh ba, bỗng nghe ngoài tường có tiếng rắc rắc, tựa hồ một người vô ý đạp vào một cành cây khô gãy ra.
Mã lão tiêu đầu một đời giang hồ, thoáng nghe đã biết có người dạ hành đang ở bên ngoài. Nhưng chỉ một tiếng đó rồi sau chẳng thấy động tĩnh chi nữa. Lão cũng không hiểu người đó đi về mé đông hay mé tây hoặc đi ẩn nấp trên đầu tường dòm ngó.
Tuy lão là người khách trong Thương Gia Bảo nhưng chủ nhân đã có ơn huệ và ngày thường đối đãi với nhau tình ý rất thâm mật nên lão coi sự an nguy của Thương Gia Bảo còn quan trọng hơn sự an nguy của chính nàh mình.Lão liền lén lút ngồi dậy, rút cây nhuyễn tiên dưới gối đầu quấn vào lưng, sẽ sàng mở cửa phòng nhảy lên đầu giường. Bỗng thấy bóng đen thấp thoáng chạy về phía sau trang viện.
Mã Hành Không đã nhận ra khinh công người này rất cao minh, tự hỏi: -Phải chăng Diêm Cơ chưa chịu cam tâm trở lại sinh sự? Vụ này nơi ta gây nên thì ta tự thủ bàng quan thế nào được?
Lão liền nhảy ra ngoài tường, tăng gia cước lực rượt theo rất gấp. Nhưng lão chạy được mấy chục trượng thì chẳng thấy tông tích bóng đen đâu nữa cả.
Lão động tâm lẩm bẩm: -Hỏng rồi! Không chừng ta trúng kế "Điệu hổ ly sơn" của địch nhân.
Lão chú ý lắng nghe bốn bề vẫn yên lặng như tờ. Lão hơi yên dạ nhưng lại càng nghi hoặc, tự hỏi: -Thân thủ người này không phải tầm thường. Đúng là một tay kình địch nhưng tầm vóc nhỏ bé, khác hẳn với tên tướng cướp Diêm Cơ. Chẳng hiểu tay hảo thủ nào trên chốn giang hồ đã tới đây?
Lão nắm cây nhuyễn tiên xoay chuyển hai lần rồi quay mình tiến về phía sau trang viện để quan sát xem có tìm được cứu cánh gì không.
Lão chuồn đi mười mấy trượng gần hết trang viện thì đột nhiên mé Tây văng vẳng có tiếng kim đao, lão la thầm: -Chết chưa! Quả nhiên có người đến tập kích nhưng không hiểu họ đang động thủ với ai?
Lão điểm chân xuống đất tung mình nhẩy vọt tai.
Bách Thắng Thần Quyền tuy tuổi già mà thân thủ vẫn cực kỳ mau lẹ. Tay trái lão bám vào đầu tường lộn ngược người đi rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên trong, lần về phía phát ra thanh âm. Lão nghe tõ tiếng động từ rong căn nhà gạch ở hậu viện phát ra.
Lão rất lấy làm kỳ là hai người lẳng lặng chiến đấu, đã không một tiếng quát tháo lại cũng không thấy triếng sắt thép đụng nhau. Lão cho là trong vụ này có điều ngoắt ngoéo nên không xông vào ngay, ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ, xuýt nữa phải phì cười.
Căn phòng này trống rỗng. Trên bàn đặt một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu. Hai người đó, một người là Thương Bảo Chấn, người nữa là Thương Lão Thái. Té ra hai mẹ con bà đang rèn luyện đao pháp.
Mã Hành Không coi một lúc, bất giác hít một hơi khí lạnh vì thấy Thương Lão Thái ra tay tàn độc, đao pháp tinh diệu chứ không phải

một mụ già lụ khụ như lúc ban ngày. Còn Thương Bảo Chấn sử những đường Bát Quái ào ạt như gió cuốn mây bay.
Té ra ngày thường chẳng những Thương Lão Thái là người kín đáo mà Thương Bảo Chấn cũng cố ý giấu diếm võ công.
Bình nhật, lão truyền thụ quyền cước cùng đao pháp cho Thương Bảo Chấn, gã tỏ ra rất tầm thường. Không ngờ võ nghệ của gã thiếu niên này thật sự đã vào tay khá.
Mã Hành Không lén coi hồi lâu, nhớ lại chuyện năm chục năm trước. Lão cùng phụ thân Thương Bảo Chấn là Thương Kiếm Minh động thủ trên đường Cam Lương đã bị đối phương chém một đao, đánh một chưởng phải dưỡng thương ba năm mới bình phục. Lão tự biết bản lãnh mình còn kém đối phương xa. Mối thù đó khó lòng trả được. Từ ngày ấy lão không có lần nào trở lại đường Cam Lương.
Hiện nay, Thương Kiếm Minh đã chết rồi, Thương Lão Thái lại có ơn với lão nên mối hiềm nhỏ ngày trước lão cũng không để tâm. Đè đâu đêm nay lại thấy vợ góa con côi của cừu nhân đang đối chiêu về Bát Quái Đao.
Mã Hành Không trong lòng hồi hộp nghĩ thầm: -Võ công của Thương Lão Thái thật chẳng kém ta mà sao mụ không lộ ra chút vết tích gì? Mụ lưu cha con ta ở lại trang viện có biệt tình nào chăng?
Lão là người thâm mưu viễn lự, ngẫm nghĩ chỉ một lúc lại ghé mắt dòm vào thấy hai mẹ con đã biến đổi đao pháp, chạy khắp gian nhà, vừa vung đao vừa phóng chưởng, càng đánh càng lẹ. Hai người đánh đến chiêu sáu tư rồi nhảy lùi lại. Cả hai mẹ con cũng theo đúng quy củ giơ đao lên biểu lộ kính lễ xong mới hạ xuống.
Thương Lão Thái vẫn thản nhiên. Dưới ánh đèn xanh, mặt mụ thoáng hiện màu lục. Còn Thương Bảo Chấn mặt đỏ bừng bừng hơi thở hồng hộc.
Thương Lão Thái bỗng sa sầm nét mặt hỏi: -Đường hô hấp của ngươi vẫn khó giữ cho điều hòa thế là tiến bộ chậm lắm.
Biết năm nào tháng nào mới trả được mối đại thù cho gia gia?
Mã Hành Không nghe nói, trong lòng run sợ.
Lại thấy Thương Bảo Chấn cúi đầu ra chiều kinh hãi.
Thương Lão Thái nói tiếp: -Tuy ngươi chưa thấy võ công của Miêu Nhân Phượng nhưng đã nhìn rõ thần lực của hắn với cỗ xe ngựa. Còn Hồ Nhất Đao võ công cũng chẳng kém gì Miêu Nhân Phượng. Bản lĩnh của Miêu, Hồ nhị tặc như vậy mà bây giờ ngươi còn kém xa quá.
Mỗi bữa ngươi phải khổ công rèn luyện võ thuật tiến được một phần, mặt khác nhị tặc già yếu đi một phần. Rồi cũng có ngày phân thây nhị tặc thành muôn đoạn dưới lưỡi Bát Quái Đao.
Mã Hành Không nghĩ thầm: -Hai mẹ con nhà này đóng cửa luyện võ chưa biết chuyện Hồ Nhất Đao đã chết trước đây mười mấy năm rồi.
Lại nghe Thương Lão Thái thở dài nói: -Hỡi ơi! Mấy bữa nay ta thấy ngươi điên đảo thần hồn vì con nha đầu nhà họ Mã đến nỗi luyện võ

không hăng say nữa.
Mã Hành Không kinh hãi tự hỏi: -Chẳng lẽ Xuân Nhi đã có chuyện cẩu thả với gã này?
Lại thấy Thương Bảo Chấn mặt đỏ bừng, cất tiếng đáp: -Má má! Hài nhi thấy Mã cô nương vẫn giữ mực thước. Hài nhi cũng chưa nói với cô được mấy câu.
Thương Lão Thái hừ một tiếng rồi hỏi: -Ngươi uống sữa của ai mà lên? Tâm lý ngươi thế nào chẳng lẽ ta lại không rõ?
Rồi mụ nói tiếp: -Ngươi vừa lòng Mã cô nương kể ra cũng không lầm. Nhân phẩm và võ nghệ của thị rất hợp ý ta.
Thương Bảo Chấn cao hứng cất tiếng gọi: -Má má!
Thương Lão Thái xua tay trầm giọng nói: -Ngươi có biết gia gia thị là ai không?
Thương Bảo Chấn ngạc nhiên hỏi lại: -Chẳng lẽ lại không phải là Mã lão sư?
Thương Lão Thái đáp: -Đã đành là thế nhưng có biết Mã lão tiêu đầu có chuyện gì với nhà ta không?

09
Không hiểu lòng người nên mắc bẫy

Thương Bảo Chấn lắc đầu.

Thương Lão Thái nói: -Hài tử! Lão là đại cừu nhân của gia gia ngươi đó.

Thương Bảo Chấn bị vố bất ngờ "ối" lên, một tiếng.

Mã Hành Không bất giác phát run. Lão nghe Thương Lão Thái nói tiếp: -Mười năm trước, gia gia ngươi động thủ với Mã Hành Không trên đường Cam Lương. Gia gia ngươi anh hùng cái thế thì làm sao họ Mã đối thủ với y được?

Gia gia ngươi chém hắn một đao, đánh hắn một chưởng thành trọng thương. Nhưng họ Mã cũng không phải hạng tầm thường. Gia gia ngươi cũng bị nội thương trong cuộc tỷ võ đó. Y về đến nhà thương thế chưa bình phục thì kẻ đối đầu với chúng ta là Hồ Nhất Đao đêm khuya vào nhà sát hại gia gia ngươi. Giả tỷ gia gia ngươi không có chuyện động thủ với họ Mã thì môn Bát Quái Đao uy danh lừng lẫy giang hồ liệu Hồ Nhất Đao có hại nổi gia gia ngươi không?

Mụ nói mấy câu sau cùng thanh âm biến thành thê thảm, giọng nói ấm ớ lại càng ghê rợn.

Mã Hành Không một đời từng trải sóng to gió lớn mà bây giờ nghe mụ nói mấy câu này cũng không khỏi sợ run.

Lão nghĩ thầm: -Bản lãnh Hồ Nhất Đao khét tiếng giang hồ dù Thương Kiếm Minh chưa bị nội thương cũng khó lòng chống nổi.

Mụ này thấy chồng bị thảm tử giận lây cả đến ta.

Lại nghe Thương Lão Thái nói: -Ma đưa lối quỷ đem đường, lão này đẩy xe tiêu vào nhà ta. Thương Gia Bảo do tay gia gia ngươi dựng lên thì khi nào để lũ chuột nhắt lần đến cướp tiêu? Nhưng ngươi có biết ta lưu cha con họ Mã ở lại đây để tính chuyện gì không?

Thương Bảo Chấn cất giọng run run đáp: -Má má định báo thù cho gia gia hay sao?

Thương Lão Thái lớn tiếng: -Phải chăng ngươi là đứa con bất hiếu? Sao ngươi lại đi yêu con nha đầu họ Mã?

Thương Bảo Chấn thấy mắt mẫu thân cơ hồ tóe lửa, lùi lại hai bước không dám nói gì.

Thương Lão Thái cười lạt nói: -Hay lắm! Mấy bữa nữa ta sẽ nhắc đến thân sự với họ Mã. So thân thế và phẩm mạo của ngươi chắc lão quyết không từ chối.

Mụ nói mấy câu này thật ra ngoài sự tiên liệu của Mã Hành Không và Thương Bảo Chấn.

Mã Hành Không đứng ngoài thấy Thương Lão Thái nghiến răng căm hận khiến toàn thân râu tóc lão dựng đứng cả lên. Lão nghĩ thầm: -Mụ già này dụng tâm thật là hiểm độc. Mụ giết ta không đủ tiết hận, lại còn muốn bắt khuê nữ của ta làm con dâu để hành hạ y sống không được, chết chẳng chết. May trời còn tựa đêm nay ta nghe lỏm được

câu chuyện giữa hai mẹ con mụ.
Không thì ... không thì ... Xuân Nhi thật là bạc mệnh.
Thương Bảo Chấn còn nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn, hoàn toàn không hiểu thâm ý của mẫu thân. Gã chỉ cảm thấy vừa vui vừa mừng lại vừa kinh ngạc, yên trí mẫu thân sẽ đứng tác chủ hôn sự cho mình. Trong mười phần có đến chín gã hoan hỉ và chỉ một phần kinh ngạc.
Mã Hành Không sợ mình còn đứng nghe nữa sẽ bị Thương Lão Thái phát giác.
Lão ngưng thần đề khí rón rén bước đi. Lão trở về phòng lau mồ hôi trán.
Chợt nhớ tới chuyện lúc nãy, lão tự hỏi: -Cái bóng đen bé nhỏ gầy nhom chạy ra sau núi là ai?
Chiều hôm sau, Mã Hành Không mặc trường bào, khoác áo choàng sai Thương Bảo Chấn mời mẫu thân ra để thương lượng.
Thương Bảo Chấn hết lại vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, tự hỏi: -Chẳng lẽ mẫu thân đã nhắc tới hôn sự của ta với Mã lão sư? Coi cách ăn mặc và thái độ của lão dường như không phải chuyện tầm thường.
Gã liền ra mời mẫu thân vào hậu sảnh. Chủ khách yên vị rồi gã ngồi xuống phía dưới hầu chuyện.
Thương Bảo Chấn hết ngó mẫu thân lại nhìn Mã Hành Không, trống ngực đậm thình thình.
Bỗng nghe Mã lão tiêu đầu cất tiếng tạ ơn mối tình nghị được lưu làm tân khách mấy tháng.
Thương Lão Thái đáp lại bằng lời khiêm nhượng và mong lão đi vào chính đề nhưng ngôn ngữ giữa hai bên toàn lời khách sáo.
Sau một lúc chuyện phiếm, Mã Hành Không mới nói: -Tiểu nữ là Xuân Hoa cũng đã lớn tuổi. Tại hạ muốn thương lượng với Thương Lão Thái một việc.
Trái tim Thương Bảo Chấn càng đập mạnh.
Thương Lão Thái rất lấy làm kỳ nghĩ bụng: -Xưa nay chưa bao giờ nhà gái lại mở miệng cầu thân trước. Không hiểu lão này muốn nói gì?
Mụ liền hỏi: -Mã lão cứ nói tự nhiên. Chúng ta đã là chỗ người nhà tất phải câu nệ lễ số?
Mã Hành Không đáp: -Ngoài con nha đầu đó, tại hạ còn một tên đồ đệ. Gã thiên tư ngu muội, tính tình lỗ mảng. Nhưng tại hạ thu nạp gã tử thuở nhỏ nên coi gã như con mình. Thằng nhỏ này tương hợp với Xuân Nhi. Tại hạ muốn xin lão thái cho đôi trẻ đính ước thân sự tại quý trang.
Thương Bảo Chấn nghe tới câu sau cùng không nhịn được nữa liền đứng dậy.
Thương Lão Thái bụng bảo dạ: -Lão này thật lợi hại! Chắc là thằng con bất hiếu của ta đã lộ ra điều gì sơ hở.
Ngoài mặt mụ tỏ ra rất hân hoan, ngỏ lời cung hỷ.
Mụ lại giục Thương Bảo Chấn: -Hài nhi! Mau chúc mừng Mã lão bá đi!

Thương Bảo Chấn đầu óc hoang mang, ngơ ngác, đi thẳng ra ngoài.
Mã Hành Không lại nói chuyện khách khí một hồi với Thương Lão Thái rồi mới về phòng. Lão gọi con gái và tên đồ đệ vào nói cho biết việc đính hôn của hai người.
Từ Tranh mừng rỡ không biết đến thế nào mà kể. Hắn há miệng ra cười không ngậm lại được nữa.
Mã Xuân Hoa hai má đỏ bừng quay đầu đi không lên tiếng.
Mã Hành Không nói: -Chúng ta ở đây làm lễ đính hôn trước. Còn việc thân nghinh thì để về nhà sẽ tính.
Lão biết con gái và đồ đệ chưa hiểu điều ngoắt ngoéo nên đêm qua lão tai nghe mắt thấy những gì đều không nhắc tới.
Mã Xuân Hoa là người xinh đẹp lại hoạt bát khác thường. Nàng ở Thương Gia bảo bảy tám tháng, cùng Thương Bảo Chấn hàng ngày gặp nhau khiến gã buộc dây tơ tình vào vị cô nương này. Gã vừa được mẫu thân ưng thuận hôn sự cho mình, ngờ đâu công việc không thành. Gã đang khấp khởi mừng thầm đột nhiên nghe Mã Hành Không nói mấy câu khác nào sét đánh bên tai.
Thương Bảo Chấn ngồi một mình trong phòng nhìn qua cửa sổ ra ngoài, bần thần ngó cây ngân hạnh trong sân, tựa hồ không tin những lời vừa nghe được từ miệng Mã Hành Không nói ra.
Thương Bảo Chấn như người mất hồn, chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.
Sau một tên gia đinh vào phòng gọi: -Thiếu gia! Đến giờ luyện võ rồi! Lão thái thái đang chờ thiếu gia đó.
Thương Bảo Chấn kinh hãi la lên: -Hỏng bét! Ta u mê quên cả giờ luyện võ. Chắc là phải một phen trách mắng.
Gã tháo túi tiêu trên vách xuống rảo bước chạy ra luyện vũ trường, gã thấy Thương Lão Thái ngồi trên ghế. Vẻ mặt vẫn thản nhiên, mụ nói: -Bữa nay luyện các huyệt Nhâm Đốc ở sau lưng.
Mụ quay lại bảo tên gia đinh: -Các ngươi cầm biển chạy đi.
Thương Bảo Chấn trong lòng buồn bã nghĩ thầm: -Mã lão sư nói vậy mà sao má má không lộ vẻ gì?
Ngày thường Thương Lão Thái dạy con rất nghiêm, lúc luyện võ lại càng khe khắt, hễ gã bất cẩn một chút liền bị đánh mắng.
Thương Bảo Chấn rút kim tiêu cầm tay, không dám nghĩ với nghĩ vẩn gì nữa,chú ý lắng nghe mẫu thân hô huyệt.
Bỗng nghe Thương Lão Thái hô: -Miêu Nhân Phượng! Huyệt Mệnh Môn! Huyệt Đào Hoa!
Thương Bảo Chấn tay phải cầm hai mũi phi tiêu phóng ra, trúng vào hai huyệt đạo sau lưng hình người.
Thương Lão Thái lại hô: -Hồ Nhất Đao! Huyệt Đại Truy! Huyệt Dương Quang!
Thương Bảo Chấn giơ tay trái lên, nhận rõ huyệt đạo. Hai tiếng "chát chát" vang lên. Gã bắn trúng huyệt đại Truy và huyệt Dương Quang

nhưng hơi trệch một chút.
Đột nhiên gã ngó thấy tấm một bài lại coi thì hiển nhiên ba chữ "Hồ Nhất Đao" đã bị người dùng lưỡi đao bén khoét đi, rồi lại dùng mũi đao nhọn khắc ba chữ "Thương Kiếm Minh" lệch lạc thay vào. Như vậy là hai mũi tiêu không bắn cừu nhân mà gã lại bắn trúng phụ thân mình.
Thương Bảo Chấn vừa nóng nẩy vừa tức giận, xoay tay tát tên gia đinh một cái làm rụng hai cái răng của hắn. Gã lại phóng chân đá một cước, tên gia đinh ngã chúi xuống.
Thương Lão Thái quát lên: -Dừng tay!
Mụ biết tên tráng đinh này ở trong bảo từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn, dĩ nhiên hắn chẳng dám to gan như vậy. Đây nhất định là hành động của người ngoài.
Mụ động tâm nghĩ ngay tới ba người trong bọn thầy trò Mã Hành Không, liền bảo: -Mời Mã lão sư tới đây nói chyện.
Thương Bảo Chấn vốn là người tinh tế nhưng bữa nay gã bực mình vì hôn sự bất thành. Trong cơn thất ý rất lỗ mãng. Gã nghe mẫu thân bảo đi mời Mã Hành Không liền biết ngay mình đánh lầm người nhà vội đỡ tên trang đinh dậy, an ủi hắn: -Ta lầm rồi! Ngươi đừng buồn.
Gã nhổ hai mũi kim tiêu trên biển gỗ ra nhưng Thương Lão Thái cản lại nói: -Hãy khoan! Để cho bọn họ đắc ý một chút đã sao?
Mụ quay lại sai trang đinh vào lịnh đường lấy thanh Tử Kim Bát Quái Đao.
Thầy trò Mã Hành Không ba người tới nới thấy mọi người trong luyện võ sảnh đều vẻ mặt khác thường không khỏi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm: -Mụ già này ghê gớm lắm! Mới hơn một giờ mụ đã trở mặt rồi.
Lão chắp tay hỏi: -Lão thái thái hô hoán tại hạ có điều chi dạy bảo?
Thương Lão Thái cười lạt nói: -Tiên phụ đã qua đời. Dù ngày trước Mã lão sư có điều xích mích, tưởng cũng không nên đem người chết ra rửa hận.
Mã Hành Không ngơ ngác hỏi: -Tại hạ ngu muội không hiểu, xin Thương Lão Thái minh thị cho.
Thương Lão Thái trỏ vào tấm mộc bài đáp: -Mã lão sư là một hán tử tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, chắc không thèm làm những hành động đê hèn. Xin hỏi đây là chủ bút của lệnh ái hay của hiền đồ?
Mụ vừa nói vừa dương cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang nhìn vào mặt mấy người ở Mã gia.
Mã Xuân Hoa chưa từng thấy mụ oai phong lẫm liệt như bữa nay, nàng rất lấy làm kinh sợ.
Mã Hành Không thấy trên mộc bài đã thay đổi nhân danh, trong lòng cực kỳ kinh hãi, ngoài miệng dõng dạc đáp: -Tiểu nữ và tiểu đồ tuy ngu dốt nhưng quyết chẳng dám làm chuyện hồ đồ này.
Thương Lão Thái lớn tiếng hỏi: -Theo nhận xét của mã láo sư thì đây là hành động của người trong Thương Gia Bảo hay sao?

Mã Hành Không chợt nhớ tới bóng người nhỏ bé ốm nhắt đêm qua liền đáp: -E rằng có người lẻn vào trang. Đêm qua tại hạ ...
Thương Lão Thái lớn tiếng ngắt lời: -Chẳng lẽ chính tên cẩu tặc Hồ Nhất Đao đến hý lộng quỷ thần?
Mụ vừa nói dứt lời đột nhiên một người đứng vòng ngoài lên tiếng: -Không dám kiếm người thật để động thủ mà viết tên họ vào biển để phóng tiêu là một hành động đê hèn, lén lút!
Thương Lão Thái ngồi trên ghế chưa nhìn thấy người nói câu này là ai nhưng nghe thanh âm lanh lảnh, liền hỏi: -Ai nói đó? Vào đây coi!
Bỗng thấy hai tên trang đinh bị đẩy ra hai bên. Một gã thiếu niên ốm o vàng bủng tiến vào. Chính là Hồ Phỉ.
Diễn biến này khác nào một ngọn kỳ phong nổi lên đột ngột, khiến ai nấy đều rất dỗi ngạc nhiên.
Thương Lão Thái lại nhẹ nhàng hạ thấp giọng xuống hỏi: -A Phỉ! Té ra là ngươi ư?
Hồ Phỉ đáp: -Phải rồi! Chính là tiểu tử. Mấy vị nhà Mã lão sư tuyệt không hay biết chi hết.
Thương Lão Thái lại hỏi: -Ngươi hành động thế này có ý gì?
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu tử coi không thuận mắt. Đã là anh hùng hảo hán thì chẳng nên làm như thế vậy.
Thương Lão Thái gật đầu nói: -Ngươi nói đúng! Hảo hài tử! Ngươi quả là người có khí phách. Lại đây cho ta coi kỹ xem nào.
Mụ nói rồi từ từ vươn tay ra.
Hồ Phỉ không ngờ mụ chẳng nổi giận, còn tỏ vẻ ôn nhu liền tiến gần lại.
Thương Lão Thái nhẹ nhàng cầm hai tay gã khẽ nói: -Hảo hài tử!
Đột nhiên mụ xoay tay lại. Một tay nắm lấy huyệt Hội Tông bên trái, một tay nắm lấy huyệt Ngoại Quan bên phải gã.
Cử động của Thương Lão Thái thật nhanh như điện chớp. Hồ Phỉ chưa kịp phòng bị, lập tức toàn thân tê bại, không nhúc nhích được.
Kể về võ công của Hồ Phỉ thì hiện nay Thương Lão Thái khó mà bắt được gã.
Nhưng gã tuyệt không có một chút kinh nghiệm lâm địch, chẳng hiểu lòng người nham hiểm. Gã bị nắm hai cổ tay rồi bản lãnh không sao phát huy được.
Thương Lão Thái sợ gã rẫy rụa liền đá vào huyệt Tiểu Yêu, đoạn sai trang đinh lấy dây lôi tới cột tay gã treo lên giữa luyện võ sảnh.
Thương Bảo Chấn rút cây bì tiên quất liên hồi vào đầu óc Hồ Phỉ. Hồ Phỉ gậm miệng chịu đựng, tuyệt chẳng rên la cũng không năn nỉ.
Thương Bảo Chấn quát hỏi: -Ai phái ngươi tới đây làm gian tế?
Gã hỏi liên hồi, mỗi câu lại đánh một roi. Một mặt gã sai trang đinh đi coi giữ Bình A Tứ không để lão chạy thoát.
Thương Bảo Chấn căm hận nhiều nỗi, bao nhiêu phẫn uất trút hết lên người Hồ Phỉ.

Mã Xuân Hoa và Từ Tranh thây Hồ Phỉ toàn thân đầy máu tươi trong lòng không nỡ, đã mấy lần toan mở miệng khuyên can nhưng Mã Hành Không đưa mắt ra hiệu, hai người không dám nói nữa.
Thương Bảo Chấn đánh đủ ba trăm roi. Gã nhận thấy nếu còn đánh nữa tất phải chết người, không hỏi ra được ai đã sai khiến, mới quăng roi đi quát mắng: -Tên tiểu tặc kia! Phải chăng gian tặc Hồ Nhất Đao phái ngươi tới đây?
Hồ Phỉ đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách. Người gã thành một người máu mà vẫn còn cười được, lại cười một cách rất khoan khoái chứ không gượng gạo, giả vờ khiến ai nấy đều kinh ngạc.
Thương Bảo Chấn lại lượm roi đánh nữa.
Mã Xuân Hoa không nhịn được, lớn tiếng la: -Đừng đánh người ta nữa!
Thương Bảo Chấn đã giơ bì tiên lên, nghe Mã Xuân Hoa hô hoán liền liếc mắt nhìn nàng rồi từ từ buông roi xuống.
Hồ Phỉ mỗi lần bị roi quất xuống là một lần tự hận mình ngu xuẩn không biết đề phòng để lọt vào tay địch thủ. Trận đòn này là một bài học khôn, biết cảnh giác cho cả đời gã.
Hiện giờ toàn thân gã thịt nát máu rơi, đau đớn cơ hồ ngất xỉu. Bỗng gã nghe tiếng Mã Xuân Hoa thốt lên lời "đừng đánh người ta nữa" liền mở mắt ra nhìn thì thấy nét mặt của nàng đầy vẻ đồng tình thương xót, gã rất cảm kích trong lòng.
Thương Lão Thái thấy con trai mình bị nữ sắc làm cho mê muội, mụ tức giận vô cùng nhưng chỉ khẽ "khịt" mũi một tiếng chứ không nói gì.
Mã Hành Không lên tiếng: -Thương Lão Thái! Xin lão thái tra khảo cho ra gốc ngọn.
Lão quay lại bảo Mã Xuân Hoa và Từ Tranh: -Chúng ta hãy lui ra.
Đoạn lão nhìn Thương Lão Thái chắp tay thi lễ rồi đưa con gái và đồ đệ ra khỏi luyện võ sảnh.
Mã Xuân Hoa ai oán phụ thân hỏi: -Gia gia! Gã bị đánh thảm bại như vậy mà sao gia gia lại không giải cứu còn dặn người ta tra khảo nữa?
Mã Hành Không thở dài đáp: -Người giang hồ tâm địa hiểm ác khôn lường. Ngươi còn nhỏ tuổi đã biết gì mà nói?
Lão nói thế là phải. Mã Xuân Hoa thực chưa hiểu đời. Tối hôm ấy, nàng nghĩ tới Hồ Phỉ máu me đầm đìa, trong lòng rất bịn rịn. Nửa đêm, nàng thức giấc rồi trằn trọc, không ngủ được nữa liền rón rén bò dậy, lấy gói thuốc dấu trong túi, tiến về phía luyện võ sảnh.
Nàng đi tới hành lang thấy một bóng người đang bước lui rồi lại bước tới, phát ra những tiếng thở dài não ruột. Chính là Thương Bảo Chấn.
Thương Bảo Chấn ngó thấy Mã Xuân Hoa liền dừng bước lại khẽ hỏi: -Mã cô nương! Cô nương đấy ư?
Mã Xuân Hoa đáp: -Phải rồi! Sao thiếu gia còn chưa đi ngủ?
Thương Bảo Chấn hỏi lại: -Bữa nay tại hạ gặp nhiều chuyện quá, làm sao mà ngủ nổi? Còn cô nương, sao cô cũng không ngủ?

Mã Xuân Hoa đáp: -Tiểu muội cũng như thiếu gia vì bận tâm về câu chuyện bữa nay, trong lòng khó chịu quá.
Nàng nói câu chuyện bữa nay là trỏ vào việc Hồ Phỉ bị đánh nhưng Thương Bảo Chấn lại cho là việc chung thân của nàng hứa gả cho người khác. Khi gã nghe nàng nói trong lòng khó chịu, bất giác người gã run lên, tự nhủ: -Quả nhiên nàng có tình ý với ta nay bị hứa gả cho tên ngu xuẩn họ Từ, thì ra nàng bị phụ thân bức bách mà không sao được.
Gã liền đánh bạo tiến lại gần một bước, cất giọng ôn nhu gọi: -Mã cô nương!
Mã Xuân Hoa nói: -Này Thương thiếu gia! Tiện thiếp muốn cầu thiếu gia một việc.
Thương Bảo Chấn đáp: -Hà tất cô nương phải cầu với cạnh? Cô nương muốn tại hạ làm việc gì là tại hạ cũng làm liền. Dù cô nương muốn tại hạ phải chết ngay đương trường để móc tim ra coi cũng được.
Mấy câu này chứng tỏ mối tình rất tha thiết. Thực ra gã muốn nói lên từ lâu mà chưa dám mở miệng. Bữa nay gã thấy hảo sự đã thành ảo mộng, lại gặp Mã Xuân Hoa vào lúc nửa đêm, gã không nhẫn nại được nữa mới thốt ra.
Mã Xuân Hoa nghe gã nói vậy không khỏi ngạc nhiên. Ngày thường nàng thấy gã ôn nhu văn nhã, chỉ cho là gã là một công tử đại gia, vốn dĩ tính tình như vậy, nàng thực không hay gã lại ôm ấp mối tình sâu xa đến thế.
Nàng ngơ ngác một chút rồi cười hỏi: -Tiện thiếp muốn thiếu gia chết làm chi?
Thương Bảo Chấn nhớn nhác nhìn quanh, chỉ sợ đứng đây lâu có người ngó thấy, liền hạ thấp giọng xuống nói: -Nơi đây không tiện trò chuyện. Chúng ta ra ngoài kia.
Mã Xuân Hoa gật đầu. Hai người vượt tường ra ngoài.
Thương Bảo Chấn cầm tay Mã Xuân Hoa chạy đến ngồi dưới gốc cây hòe lớn.
Mã Xuân Hoa khẽ rút tay về hỏi: -Thương thiếu gia! Phải chăng thiếu gia nhận lời tiện thiếp rồi?
Thương Bảo Chấn lại thò tay ra nắm lấy tay nàng đáp: -Cô nương muốn thế nào là được thế, hà tất phải hỏi tại hạ.
Mã Xuân Hoa lại rụt tay về nói: -Tiện thiếp xin thiếu gia thả Hồ Phỉ ra, đừng làm khó dễ gì gã nữa.
Lúc này trên ngọn cây động đậy nhưng cả hai người đều không để ý nên chưa phát giác.
Trước khi Mã Xuân Hoa nói rõ câu này, Thương Bảo Chấn nghĩ tới mối tư tình giữa Điền Quy Nông và Miêu phu nhân, gã tràn trề hy vọng. Gã chỉ mong nàng cầu mình theo nàng đi trốn, ngờ đâu nàng lại yêu cầu buông tha tên tiểu tặc kia.

Gã thất vọng vô cùng, mặt buồn rười rượi không nói năng gì nữa.
Mã Xuân Hoa hỏi: -Sao! Thiếu gia không chịu ư?
Thương Bảo Chấn đáp: -Cô nương đã muốn vậy, tại hạ dĩ nhiên phải nghe theo, dù bị má má đánh cũng đành cam chịu.
Mã Xuân Hoa cả mừng nói: -Cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu gia.
Nàng dứng dậy nói tiếp: -Vậy chúng ta đi tha gã quách.
Thương Bảo Chấn năn nỉ: -Cô nương hãy ngồi đây một chút đã.
Mã Xuân Hoa cảm thấy gã đã nghe lời thả người, không tiện làm phật ý liền ngồi xuống.

10
Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt

Mã Xuân Hoa nghĩ tới mối tình si của Thương Bảo Chấn thực cũng đáng thương liền chìa tay cho gã cầm lấy.

Thương Bảo Chấn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, trong lòng cảm khái muôn vàn, cơ hồ sa lệ.

Sau một lúc Mã Xuân Hoa hỏi: -Hồ Phỉ bị thiếu gia cột chân tay treo lên thật là khá lâu. Thiếu gia hãy đi thả gã rồi tiểu muội lại cho thiếu gia cầm tay lúc nữa, có được không?

Nàng nói rồi rụt tay về.

Thương Bảo Chấn nhẹ buông tiếng thở dài, từ từ đứng dậy.

Đột nhiên trên ngọn cây có tiếng sột soạt. Một bóng đen nhảy xuống đứng lù lù trước mặt hai người, cười nói: -Bất tất phải buông tha, tại hạ đã tới đây.

Mã Xuân Hoa và Thương Bảo Chấn giật mình, nhìn kỹ lại thấy con người trước mặt bé nhỏ gầy nhom chính là Hồ Phỉ.

Hai người đang kinh hãi, vẻ mặt biến thành quái dị, đồng thanh hỏi: -Ai đã thả ngươi?

Hồ Phỉ cười đáp: -Hà tất phải có người thả? Tại hạ muốn ra là ra.

Nguyên gã bị Thương Lão Thái điểm huyệt nhưng chỉ sau bốn giờ, huyệt đạo tự động giải khai. Giây lòi tới cột gã không giữ được. Gã dùng phép thu cơ xúc cốt nhẹ nhàng rút chân tay ra khỏi vòng giây cột. Tuy gã bị đánh đòn rất đau nhưng chỉ gây thương ngoài da, chưa tổn hại gì tới gân cốt.

Hồ Phỉ hoạt động chân tay một lúc, toan đi cứu Bình A Tứ nhưng nghe tiếng Mã, Thương hai người ní chuyện rồi vượt tường ra ngoài, gã liền vọt lên trước ẩn trên ngọn cây để nghe lén, khinh công rất cao minh mà hai người mải nói chuyện nên chưa phát giác.

Thương Bảo Chấn nghe Hồ Phỉ nói tự mình thoát ra được, khi nào chịu tin là thật? Hắn nghi ngờ có gian tế trà trộn vào Thương Gia Bảo liền chụp lấy ngực gã.

Hồ Phỉ đã bị đánh mấy trăm roi đòn hãy còn oán hận đầy ruột. Gã lạng người đi một cái, thi triển thủ pháp Tả Hữu Khai Cung, tát "bốp, bốp" liên hồi bảy, tám cái vào mặt Thương Bảo Chấn.

Thương Bảo Chấn đưa tay lên đỡ gạt.

Hồ Phỉ vung tay trái dẫn dụ đối phương động thủ tiếp theo. Đồng thời gã vung quyền bên phải đánh vào sống mũi địch nhân làm cho máu tươi chảy ra lênh láng.

Thương Bảo Chấn ối lên một tiếng.

Hồ Phỉ lại vung chân đá móc một cái, hắn vội nhảy ra xa hai trượng.

Ngờ đâu Hồ Phỉ thi triển liên hoàn cước, thừa cơ đối phương vừa nhảy lên cao, hạ bàn không hư, phóng một đá hắn lộn đi mấy vòng.

Hồ Phỉ huy động chân tay cực kỳ thần tốc. Mã Xuân Hoa chưa nhìn rõ thì Thương Bảo Chấn đã bị tay đấm chân đá lăn lộn dưới đất.

Hồ Phỉ vẫn chưa nguôi giận nhưng thấy Mã Xuân Hoa ở bên, gã biết là nếu mình đánh nữa tất nàng ra mặt can thiệp mà nàng lại đối với gã bằng tấm lòng tốt.
Bậc đại trượng phu phải giữ những điều ân oán cho phân mình. Nàng nói một câu, dĩ nhiên là gã phải nghe lời.
Tiểu Hồ Phỉ tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng lắm mưu mẹo. Gã vỗ tay hô:
-Tên cẩu tặc họ Thương kia! Ngươi có dám đuổi theo ta không?
Gã nói rồi xoay mình chạy trốn.
Thương Bảo Chấn bị một hồi quyền cước một cách hồ đồ vì đối phương ra tay mau lẹ quá chừng. Nhưng hắn cho là vì mình sơ tâm mà bị đòn oan chứ không tin một thằng trẻ nít võ công lại thần diệu hơn Bát Quái công phu gia truyền của hắn.
Nhất là có ý trung nhân đứng bên, khi nào hắn chịu nổi vụ mất thể diện này? Hắn liền phát cước rượt theo.
Khinh công của Hồ Phỉ cao hơn Thương Bảo Chấn nhiều. Gã chạy một lúc lại phải dừng để chờ đối phương tới gần mới tiếp tục chạy nữa.
Chỉ trong khoảnh khắc Hồ Phỉ đã chạy xa bảy tám dặm, gần tới thị trấn.
Mã Xuân Hoa cũng chạy theo nhưng còn cách xa.
Hồ Phỉ dừng bước, lại nói: -Họ Thương kia! Bữa nay thiếu gia trúng phải gian kế của mẫu thân ngươi mà bị nhục. Bây giờ cho ngươi biết bản lãnh của thiếu gia.
Dứt lời gã tung mình như con chim khổng lồ vọt tới.
Thương Bảo Chấn chưa từng thấy cách đánh này bao giờ, sợ quá vội né tránh.
Hồ Phỉ khẽ điểm chân trái xuống đất, người gã đã xoay chuyển phương hương bám sát tiến đánh.
Lúc này Thương Bảo Chấn muốn tránh cũng không kịp nữa. Hắn quát lên một tiếng, vung song chưởng đánh ra. Chính là môn Bát Quái Chưởng gia truyền cực kỳ lợi hại.
Tay trái Hồ Phỉ chụp lấy cổ tay Thương Bảo Chấn dây đi kéo lại một cái làm cho hắn đau nhói lên. Nếu hắn không rụt tay về mau thì cổ tay đã bị vặn gẫy.
Hồ Phỉ vung quyền lên đấm binh một cái vào trước ngực mé hữu. Tiếp theo gã lại vung chân đá vào bụng dưới địch nhân. Gã luyện tập võ công trong quyền kinh của phụ thân để lại, bữa nay có dịp thí nghiệm thân chủ đã được toàn thắng.
Thương Bảo Chấn toàn thân co lại. Hai tay bảo vệ đầu và mặt, chỉ có phần chịu đòn chứ không phản kích được. Hắn cầu khổ luyện võ mười năm mà đối với thằng nhỏ này không thi triển được chút nào.
Hồ Phỉ vung chân trái đá lên chờ Thương Bảo Chấn lảng tránh qua mé hữu, liền phóng chân phải đá trúng vào huyệt Tiểu Yêu. Thương Bảo Chấn đứng không vững té nhào xuống đất.

Hồ Phỉ lột áo dài hắn ra xé thành từng mảnh cột chân tay hắn lại định treo lên cành liễu bên đường nhưng gã người nhỏ không đủ sức để cắp hắn nhảy lên cây.
Gã liền nhằm chỗ chạc ba chụp lấy Thương Bảo Chấn vận nội lực vào hai cánh tay tung mạnh một cái. Miệng gã quát: -Lên đó mà ngồi!
Hồ Phỉ bẻ bảy tám cành liễu làm roi quất vào đầu Thương Bảo Chấn.
Thương Bảo Chấn vừa kinh hãi vừa tức giận. Hắn biết gã định trả thù trận đòn ban ngày, van xin cũng bằng vô dụng. Hắn đành nghiến răng chịu đựng.
Hồ Phỉ đánh được ba bốn chục roi thì Mã Xuân Hoa chạy tới. Nàng thấy tình trạng này kinh hãi quá.
Trong lúc nhất thời không thốt nên lời.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Mã cô nương! Tiểu đệ không chờ cô bảo cũng tha gã rồi.
Gã nói đoạn nổi lên tràng cười khanh khách. Tuy gã là thằng nhỏ mười mấy tuổi mà ngôn ngữ cử chỉ hào khí ngất rời. Gã liệng cành liễu đi, cất bước dông tuốt.
Mã Xuân Hoa la lên: -Tiểu bằng hữu! Tiểu bằng hữu là ai?
Hồ Phỉ ại dõng dạc đáp: -Cô nương đã hỏi, tiểu đệ chẳng thể không nói. Tiểu đệ là con Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao tên là Hồ Phỉ.
Dứt lời gã cười một tràng dài. Chớp mắt, bóng sau lưng đã khuất vào sau rặng liễu.
Người gã đi xa rồi mà thanh âm còn văng vẳng.
Thương Bảo Chấn ở trên cây, Mã Xuân Hoa ở dưới đất, cả hai người đều kinh ngạc vô cùng.
Sau một lúc, Mã Xuân Hoa cất tiếng hỏi: -Thương thiếu gia! Thiếu gia có xuống được không?
Thương Bảo Chấn hết sức cựa mạnh mà không thoát ra được, hắn mắc cỡ vô cùng. Hiển nhiên hắn không xuống được nhưng nói ra lại thẹn thùng nên im lặng.
Mã Xuân Hoa nói tiếp: -Thiếu gia dừng cử động cho khỏi té xuống. Tiện thiếp lên giúp sức.
Nàng tung mình toan nắm lấy cành cây trèo lên nhưng cành cây cao quá, nàng nhảy một cái không với tới, đành dùng cả chân lẫn tay để leo cây.
Mã Xuân Hoa đang leo lên chợt nghe tiếng vó ngựa nhộn nhịp. Một đoàn kỵ mã chạy nhanh tới.
Lúc này phương đông hé sáng, trời đã bình minh. Mã Xuân Hoa tự hỏi: -Người ngựa này đi đâu sớm thế này?
Chớp mắt đoàn kỵ mã chạy tới gốc cây, cả thảy có chín người.
Đoàn kỵ mã thấy mọt vị cô nương đang trèo lên cây cao đều lấy làm lạ dừng ngựa lại coi.
Mã Xuân Hoa tức mình hỏi: -Có gì mà coi? Các vị đi đi.
Chín người nhìn lên ngọn cây thấy một gã thanh niên nam tử bị cột

trên đó lại càng kinh dị.
Mã Xuân Hoa chưa trèo tới ngọn cây liền đề khí nhảy lên. Tay trái vươn ra nắm lấy cành cây, nàng mượn đà vọt đến bên Thương Bảo Chấn.
Hai người đàn ông dưới gốc cây reo hò khen ngợi: -Công phu khinh thân hay quá!
Mã Xuân Hoa vội cởi trói chân tay cho Thương Bảo Chấn, khẽ hỏi: -Thiếu gia có bị thương không?
Câu hỏi này khiến Thương Bảo Chấn lấy làm an ủi. Hắn đáp: -Không sao.
Hắn níu lấy cành cây tung mình nhảy từ trên cao mấy trượng xuống đất.
Mã Xuân Hoa cũng nhảy xuống theo. Nàng thấy chín người kỵ mã giơ tay chỉ trỏ chẳng uý kỵ gì, tỏ ra rất là vô lễ. Nàng tức giận quá liền trợn mắt nhìn bọn họ.
Trong bọn chín người có già, có trẻ, ăn mặc lịch sự. Người nào cũng ra dáng khoẻ mạnh. Đứng giữa bọn người này là thanh niên công tử mặt đẹp như ngọc, hình dung tuấn tú, lối ba chục tuổi. Chàng công tử mình mặc áo trường bào màu lam, đầu đội mũ da cáo, trên chóp đính hai hạt minh châu lớn bằng đầu ngón tay.
Mã Xuân Hoa thường đi xe tiêu từ thuở nhỏ rất sành về châu báu. Nàng đứng cách mấy trượng đã nhìn rõ hai hạt minh chây lấp loáng ánh hào quang liền biết là bảo vật đáng giá liên thành. Thế mà công tử tuỳ tiện đính lên chóp mũ không sợ thất lạc. Nàng động tính hiếu kỳ, bât giác liếc nhìn hắn mấy lần.
Chàng công kia thấy nàng xinh đẹp lại chân tay mau lẹ cũng động tâm, liền quay lại khẽ nói mấy câu với hán tử trung niên bên cạnh.Hắn tử này lăm lăm gật đầu đột nhiên cười rộ lên tiếng: -Tên tiểu tặc tử này chắc đã trộm cắp cái gì của người ta mới bị trói quăng lên ngọn cây.
Mọt lão già cười hỏi: -Ngươi bảo gã trộm cắp gì? Sao em gái gã lại lần mò đến cứu gã?
Giọng nói của lão ra chiều khinh bạc, mặt càng lộ vẻ khả ố.
Thương Bảo Chấn đầy lòng phẫn nộ, không nơi phát tiết. Hắn nghe lão nói câu này liền tung người nhảy lại tát bốp vào mặt lão già.
Lão già cưỡi trên lưng ngựa lại đứng cách xa hơn trượng mà Thương Bảo Chấn hảy vọt toí nơi đánh một cái bạt tai khiến mọi người kinh ngạc, bất giác giựt cương ngựa lùi lại một bước nhìn nhau ngơ ngác.
Lão già bị vố bất ngờ không kịp đề phòng mà phải chịu nhục. Không nhịn nổi cái tức này, lão lập tức nảy xuống vươn tay túm lấy vạt áo Thương Bảo Chấn.
Thương Bảo Chấn xoay tay lại nắm lấy cổ tay lão.
Lão già cũng là người có võ công biến trảo thành chưởng, biến chưởng thành quyền. Hai người khai diễn cuộc đấu dưới gốc cây bên đường.

Thương Bảo Chấn tuy bị Hồ Phỉ đánh một trận nhưng không tổn thương đến gân cốt. Một là có ý trung nhân đứng bên cạnh theo dõi cuộc đấy, hai là lửa giận không nơi phát tiết, hắn thi triển tuyệt nghệ gia truyền là Bát Quái Chưởng, càng đánh càng hăng.
Lão già kia sơ ý một chút, bả vai bị trúng chưởng, chân bước loạng choạng lùi lại. Lão định thần toan xông tới thì một người trên lưng ngực lên tiếng: -Lão Trương hãy lùi lại. Thằng này có vẻ tà môn.
Tiếng nói vừa dứt, một bóng người trên lưng ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống. Lão già kia tránh sang một bên.
Thương Bảo Chấn và Mã Xuân Hoa thấy người này thân thủ mau lẹ, đều chú ý theo dõi cử động và nhìn kỹ lại thấy mặt hắn đỏ tía, ra chiều uy mãnh. Thân thể cao lớn, cao hơn Thương Bảo Chấn một cái đầu. Hai tay chắp sau lưng, hắn nhìn Thương Bảo Chấn hỏi: -Phải chăng ngươi ở Bát Quái Môn? Sư phụ ngươi họ Chữ hay họ Thương?
Thái độ rất ngạo mạn, không coi đối phương vào đâu.
Thương Bảo Chấn tức giận liền xẵng giọng hỏi lại: -Ngươi hỏi được ta ư?
Người kia tủm tỉm cười đáp: -Hễ là người Bát Quái Môn là ta cần hỏi ...
Thương Bảo Chấn vốn là người tinh tế nhưng mấy ngày liền, gã vừa thất vọng vừa chịu nhục đâm ra nóng nẩy. Trong cơn thịnh nộ, gã không nghĩ đến câu nói của hán tử còn có ngụ ý khác, liền ra chiêu Phách Lôi Truỵ Địa nhanh như điện chớp đánh vào đầu gối đối phương.
Người kia mỉm cười khẽ vẫy tay một cái, khoa chân bước sang bên trái một bước, lập tức hóa giải được ngay.
Thương Bảo Chấn liền thi triển môn Du Thân Bát Quái Chưởng không ngừng.
Mỗi bước chân gã đều theo Tiên Thiên Bát Quái Đồ Thức.
Thương Bảo Chấn xoay quanh đối phương mà chạy thật lẹ, liên tục phóng chưởng càng lúc càng mau.
Đại hán kia hai tay ra chiêu rất ngắn ngủi chỉ vừa đủ chống đối, thủy chung không đụng chạm vào quyền chưởng Thương Bảo Chấn nhưng chiêu nào cũng là khắc tinh về chưởng của đối phương. Thường thường hắn làm cho những chiêu thức của Thương Bảo Chấn chưa sử hoàn toàn đã bắt buộc phải biến thế.
Mới trong khoảnh khắc, Thương Bảo Chấn đá đánh hơn bốn chục chưởng mà chẳng chưởng nào đụng được vào tà áo của đối phương.
Những người bàng quan thấy bản lãnh đại hán rất cao thâm đều ngấm ngầm bội phục.
Thương Bảo Chấn nổi nóng, càng chạy nhanh, chưởng pháp càng cấp bách.
Đại hán vẫn ung dung chống đỡ, nét mặt vẫn tươi cười. Hai bàn tay vung ra nắm lại như một mình luyện quyền.

Bây giờ Thương Bảo Chấn mới nhận rõ tuy đối phương ra chiêu rất ngắn nhưng chân bước theo Tiên Thiên Bát Quái Đồ Thức, phương vị tuyệt đối không rối loạn chút nào.
Gã từng nghe mẫu thân nhắc tới trong Bát Quái Môn có Nội Bát Quái công phu rất cao thâm. Luyện môn này đến chỗ cực tinh vi thật khó khăn vô cùng nhưng ai luyện thành là có thể đem cái "tĩnh" để khắc chế cái "động" và trở nên thiên hạ vô địch.
Người đứng trước mắt gã có ý nhường nhịn. Hắn mà ra tay thực sự thì chỉ chiêu đầu đủ đánh ngã gã rồi.
Thương Bảo Chấn càng nghĩ càng sợ, đột nhiên nhảy lùi lại chấp tay nói: -Vãn bối có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Té ra đây là một bậc tiền bối của bản phái.
Người kia tủm tỉm cười nhắc lại câu hỏi: -Sư phụ ngươi họ Chử hay họ Thương?
Thương Bảo Chấn thường nghe mẫu thân căn dặn: trước mặt người ta chớ có thổ lộ thân thế mình để phòng ngừa đối phương hay biết làm khó cho công cuộc trả thù nên gã ngần ngừ trả lời.
Người kia lại cười hỏi: -Chưởng pháp của ngươi môn hộ mở rộng hiển nhiên cùng một lối với Thương Kiếm Minh sư huynh. Đại ca! Có đúng thế không?
Câu sau cùng hắn nói với một lão già ngồi trên ngựa.
Lão này tuổi ngót năm mươi, tung mình xuống ngựa nhìn Thương Bảo Chấn hỏi: -Sư phụ ngươi đâu? Ta là Vương sư bá ngươi đây. Còn vị này là huynh đệ của ta. Ngươi lại mừng sư thúc đi.
Lão nói rồi ha hả.
Thương Bảo Chấn biết sư phụ của phụ thân mình oai danh lừng lẫy vùng Hà Sóc tên gọi là Vương Duy Dương. Lão làm tổng tiêu đầu Trấn Viễn tiêc cực ở Bắc Kinh. Người đứng trước mặt tự xưng họ Vương mà lại là cao thủ Bát Quái Môn thì đúng là sư bá sư thúc không thể sai được. Nhưng gã vốn tính cẩn thận, hỏi lại một câu: -Hai vị xưng hô Vương lão tiền bối oai danh lừng lẫy đất Hà Sóc là gì?
Vương thị huynh đệ nhìn nhau mỉm cười. Lão già đáp: -Đó là tiên phụ của anh em ta. Ngươi còn chưa tin ư? Thương sư đệ đâu?
Thương Bảo Chấn không ngần ngừ nữa, phục xuống đất đập đầu mấy lạy, miệng hô sư bá sư thúc, rồi nói: -Tiên phụ qua đời. Ngày ấy sư bá cùng sư thúc không tiếp được tin cáo phó ư?
Vị võ sư tuổi già tên gọi Vương Kiếm Anh, người em là Vương Kiếm Kiệt. Hai nhân vật này là con Vương Duy Dương.
Ngày trước Vương Duy Dương nhờ cặp Bát Quái Chưởng và thanh Bát Quái Đao mà uy danh lừng lẫy chốn lục lâm. Phe Hắc Đạo đã có câu "Thà gặp Diêm Vương còn hơn chạm trán Lão Vương" đủ biết lão khét tiếng thiên hạ. Hiện nay lão qua đời đã lâu rồi.
Thương Kiếm Minh tuy là môn hạ Vương gia nhưng tình thầy trò rất đạm đà.

Sau khi dời khỏi sư môn, Thương Kiếm Minh ít khi được tin tức. Vương thị huynh đệ lại làm đương sai ở nha môn đường mây gặp bước. Hai người không để tâm đến những sư huynh đệ nữa. Vì thế mà Sơn Đông cách Bắc Kinh chẳng xa là mấy, cái tin Thương Kiếm Minh qua đời, Vương thị huynh đệ cũng không biết.
Vương Kiếm Anh buông tiếng thở dài rồi quay lại nói nhỏ mấy câu với chàng thanh niên công tử kia.
Chàng công tử kia liếc mắt nhìn Mã Xuân Hoa.
Vương Kiếm Anh ngó Thương Bảo Chấn nói: -Nhà ngươi cách đây không xa, vậy dẫn bọn ta về để tế trước linh vị phụ thân ngươi một chuyến. Anh em chia tay đã hơn hai chục năm, không ngờ chẳng còn cơ hộ nào gặp mặt nhau nữa.
Hắn dừng lại một chút rồi trỏ vào chàng công tử nói: -Ngươi bái kiến Phúc công tử đi. Chúng ta đều làm đương sai dưới trướng công tử.
Thương Bảo Chấn thấy chàng công tử có vẻ cao sang, gã chắc là dòng quý phái ở trong kinh, mới thu dụng được những hào kiệt bực này về làm đương sai. Gã liền khom lưng lạy xuống.
Phúc công tử khoát tay nói: -Tráng sĩ đứng dậy đi.
Nhưng hắn không đáp lễ.
Thương Bảo Chấn tức mình nghĩ thầm: -Cha này phách lối quá. Hắn làm như Hoàng Đế không bằng.
Đoàn người về đến Thương Gia Bảo. Trong Bảo đã phát giác vụ Hồ Phỉ trốn đi, gia nhân đang xục xạo tìm kiếm.
Thương Bảo Chấn vào nội đường báo tin. Thương Lão Thái nghe nói bạn hữu của tiên phu đến chơi, mụ vừa kinh ngạc vừa mừng thầm lật đật chạy ra nghênh tiếp, gác vụ Hồ Phỉ lại một bên.
Vương Kiếm Anh giới thiệu quần hào với Thương Lão Thái thì trong chín người có tới năm là cao thủ hạng nhất võ lâm. Ngoài Vương thị hynh đệ còn Trần Vũ ở phái Thái Cực, Hồ Bát Nhã ở phái Thiếu Lâm. Ân Trọng Tường thuộc phe Nam Tông ở Thiên Long Môn.
Trần Vũ và Ân Trọng Tường đã nổi tiếng giang hồ. Hồ Bất Nhã còn ít tuổi hơn, cặp mắt thần quang lấp loáng, tay khô như que củi cứng nhắc. Đúng là hảo thủ ngoại gia.
Còn ba người nữa là những nô bộc thân cận theo hầu Phúc công tử và lão già họ Trương vừa bị Thương Bảo Chấn đánh té. Mọi người kêu lão bằng Trương tổng quản, dĩ nhiên cũng là một nhân vật có quyền thế trong phủ Phúc công tử.
Thân thế công tử ra sao, Vương Kiếm Anh tuyệt không nhắc tới nguyên nhân cái chết của Thương Kiếm Minh nhưng Thương Lão Thái là người cao ngạo không chịu nói thật y bị Hồ Nhất Đao giết chết mà bảo là mắc bệnh mà thác. Mụ đã quyết chí để con trả thù, không mượn tay người ngoài.
Mã Xuân Hoa thấy Thương Lão Thái và Thương Bảo Chấn nói chuyện đồng môn với mọi người liền trở về phòng, đem những chuyện vừa

mắt thấy tai nghe kể cho phụ thân hay.
Mã Hành Không thấy con nói Hồ Phỉ là con của Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao rất lấy làm kinh dị. Lão biết thằng nhỏ này bản lãnh cao hơn Thương Bảo Chấn nhưng vẫn còn bán tín bán nghi.
Từ Tranh đứng bên lắng lặng nghe chuyện. Mặt chàng lúc xanh lè lúc đỏ bừng nhưng không nói gì.
Hai cha con nói chuyện một lúc rồi Mã Xuân Hoa về phòng riêng.
Từ Tranh theo sau gọi: -Sư muội!
Mã Xuân Hoa đỏ mặt lên hỏi: -Chuyện gì?
Từ Tranh hấy mặt nàng đỏ như ráng chiều, chàng động tâm rồi nén lòng không hỏi nữa, lại nắm lấy tay nàng.
Mã Xuân Hoa giựt tay ra chiều tức giận hỏi: -Sao lại vô ý thế? Để người ta ngó thấy thì làm thế nào?
Từ Tranh không nhịn được hằn học hỏi: -Hừ! Vô ý! Nửa đêm có đi theo gã tiểu tử họ Thương ra ngoài lén lút làm chuyện gì?
Mã Xuân Hoa sửng sốt một chút. Nàng thấy giọng nói của Từ Tranh tỏ ta bất thân thiện liền tức giận hỏi lại: -Sư huynh hỏi cái đó làm chi?
Từ Tranh đáp: -Gã tiểu tử kia có dụng ý gì với cô thì câu hỏi của ta cũng có dụng ý như vậy.
Trước nay chàng rất thân thiết với sư muội nhưng sáng sớm đã thấy nàng cùng Thương Bảo Chấn từ bên ngoài trở về, lại nghe cô thuật chuyện gặp Hồ Phỉ vào lúc nửa đêm nên nổi lòng ghen tức. Chàng có biết đâu nàng sự phụ thân trách mắng mới dấu nhẹm chuyện xin Thương Bảo Chấn tha cho Hồ Phỉ.
Mã Hành Không đem trước đã được nghe chuyện đối đáp giữa hai mẹ con Thương Lão Thái, lão biết Thương Bảo Chấn say mê con gái mình, cũng tưởng hai người quả có tư tình mới tương hội lúc đêm khuya. Nhưng thấy đồ đệ đứng bên, lão không tiện vặn hỏi.
Từ Tranh nghe chuyện trong lòng khó chịu. Bản tính chàng lỗ mãng mà hiện nay sư muội đã thành vị hôn thê, chàng không nhịn được mới vặn hỏi gắt gao, thái độ cứng cỏi.
Mã Xuân Hoa vấn tâm không có điều gì đáng thẹn: anh chàng sư ca trước nay vẫn thuận hòa nhân nhượng, không ngờ phụ thân mới hứa hôn chàng đã dở giọng ngang tàng bá đạo và nàng tưởng ngay sau này thành vợ chồng rồi chắc là suốt ngày bị chàng khinh rẻ.

11
Hồ Phỉ đánh té Thương Lão Thái

Giả tỷ Mã Xuân Hoa cứ nói thẳng cho Từ Tranh hiểu rõ thì chẳng có chuyện gì nhưng nàng tức giận đã không chịu nói mà còn hỏi lại: -Tiểu muội lén đi với ai là đi, sư huynh can thiệp được ư?

Từ Tranh đã ghen tức thì còn suy nghĩ gì nữa? Mặt đỏ ra đến ngang tai, chàng lớn tiếng quát: -Trước kia ta không can thiệp được nhưng từ nay ta có thể quản cố.

Mã Xuân Hoa tức giận đến chảy nước mắt, hỏi lại: -Bây giờ sư huynh đã thế mà còn mong sau này đối đãi tử tế với tiểu muội ư?

Từ Tranh thấy nàng sa lệ, lòng dạ cũng nhũn ra nhưng nghĩ tới cuộc diện thầm lén giữa nàng và Thương Bảo Chấn không sao nhịn được, hằn học hỏi: -Cô đi đâu? Làm gì? Nói mau! Nói mau!

Mã Xuân Hoa lẩm bẩm: -Ngươi còn ngang tàng bá đạo, ta càng không nói.

Giữa lúc ấy Thương Bảo Chấn vâng lệnh mẫu thân đến mời Mã Hành Không vào chơi với Vương thị huynh đệ mời Mã Hành Không vào chơi với Vương thị huynh đệ. Gã thấy Từ Tranh đang to tiếng cùng Mã Xuân Hoa ở hành lang bất giác dừng bước lại.

Từ Tranh tức giận cơ hồ bể ngực, muốn tát cho vị hôn thê một cái nhưng chưa dám. Chàng thấy Thương Bảo Chấn tới nơi liền thóa mạ: -Ta đánh thằng tiểu tử chó đẻ này.

Chàng vừa nói nói vừa vung quyền lại đánh liền.

Thương Bảo Chấn ngạc nhiên hỏi: -Từ huynh làm gì vậy?

Từ Tranh lại vung quyền đánh tới.

Lần này Thương Bảo Chấn không chịu tránh, bị thoi quyền đánh trúng ngực.

Từ Tranh vung thoi quyền thứ ba đánh tới,. Thương Bảo Chấn xoay tay phản kích.

Thế là hai người khai diên cuộc động thủ ngay trên hành lang.

Mã Xuân Hoa đang bực mình, bỏ mặc hai người đánh nhau, cắm đầu đi luôn.

Nàng bâng khuâng đi vào vườn hoa phía sau, ngồi trên ghế đá ngơ ngẩn xuất thần. Lòng tự hỏi lòng: -Chẳng lẽ việc chung thân của ta lại trao vào tay người sư huynh ngang ngược như vậy?

Gia gia còn đó hắn đã hung dữ đến thế. Không hiểu sau này hắn đối với mình còn tệ hại đến đâu?

Bất giác nàng tủi phận lại trào nước mắt.

Không hiểu nàng ngồi đã bao lâu, chiều trời dần dần đi vào cõi lơ mơ. Bỗng nghe tiếng tiêu ai oán từ trong bụi hoa vọng lại.

Mã Xuân Hoa đang lúc buồn bực trong lòng nghe tiếng tiêu tưởng như có người cất giọng ôn nhu an ủi, nói nhỏ vào tai. Nàng nghe vừa thương tâm lại vừa hoan hỷ, khác nào được uống một chung rượu mạnh khiến cho thần trí mơ màng ngây ngất.

Nàng nghe một lúc càng ngơ ngẩn tâm thần, bất giác đứng dậy đi về phía bụi hoa thì thấy một chàng nam tử áo lam ngồi dưới gốc hải đường, cầm cây ngọc tiêu mà thổi. Tay chàng trắng như ngọc. Chính là Phúc công tử mà nàng đã gặp lúc sáng sớm.
Phúc công tử mỉm cười gật đầu tỏ ý mong nàng đi tới. Tiếng tiêu vẫn réo rắt không ngớt.
Thái độ Phúc công tử vừa có vẻ uy nghiêm, vừa có sức hấp dẫn như đá nam châm, khiến người ta khó lòng mà kháng cự được.
Mã Xuân Hoa mặt đỏ lên, chậm chạp tiến lại. Tiếng tiêu uyển chuyển du dương lại rất tình tứ khiến tâm thần nàng không khỏi bâng khuâng.
Mã Xuân Hoa tiện tay ngắt một bông mai côi đưa lên mũi ngửa.
Tiếng tiêu thánh thót, mùi hoa thơm ngát. Chiều trời bảng lảng ánh hoàng hôn.
Chàng trai tuấn tú trước mắt lại lộ vẻ ôn nhu cao quý.
Nàng đột nhiên nhớ tới Từ Tranh, con người thô lỗ lại hung hãn nghen tuông, đem so với chàng công tử giàu sang trước mắt thật khác nhau một trời một vực.
Mã Xuân Hoa cũng nhìn Phúc công tử bằng khóe mắt ôn nhu. Nàng không muốn hỏi y là ai mà cũng không muốn biết ý có ý kêu nàng tới làm gì? Nàng chỉ nhận thức đưng trước mặt y là khoái lạc, thân cận một lúc cùng hay.
Quý công tử kia không cần nói, nàng đã đưa trái tim mình giao cho y rồi.
Quý công tử tựa hồ không có ý dẫn dụ nàng mà nàng là một cthiếu nữ ước mơ huyền ảo rồi nhân lúc hoàng hôn rực rỡ trong buổi xuân thiên đến lam quen với mình.
Sự thực không phải thế. Giả tỷ Phúc công tử không thấy nàng xinh đẹp thì đã không tới Thương Gia Bảo và nấn ná ở lại. Chẳng khi nào y vì người huynh đã quá cố của một tên võ sư dưới trướng mà khuất thân như vậy? Vậy y không biết nàng đang ngồi buồn một mình cũng chẳng đến ngồi trong bụi hoa mà thổi thôi.
Nên biết tiếng tiêu của Phúc công tử đã vào hàng nhất tuyệt đỉnh chốn kinh sư. Dù là vương tôn quý khách cũng khó lòng được nghe y thổi một khúc.
Nét mặt ô nhu của Phúc công tử ra chiều quyến luyến khóe mắt tình từ rào rạt.
Y không cần nói một vài câu mà thái độ đậm đà hơn cả thiên ngôn vạn ngữ cùng những lời thệ hải minh sơn.
Phúc công tử hạ ống tiêu xuống, đưa tay ra ôm lấy tấm lưng thon của Mã Xuân Hoa.
Mã Xuân Hoa thẹn thò né tránh. Lần thứ hai nàng đã chịu. Đến lần thứ ba, y vừa đưa tay ra, nàng đã say sưa trong làn hơi thở hồi hộp của chàng trai.
Bóng tịch dương chiếu vào lá mai côi biến thành những hình dài lê thê

trên mặt đất.
Bên cạnh bóng hoa một đôi nam nữ thanh niên kề cận quấn lấy nhau rồi không nhận rõ đâu la bóng chàng, đâu là bóng nàng.
Mã Xuân Hoa đã đi vào giấc mê ly, không nghĩ đến chuyện gì khác nữa. Nàng cũng chẳng bận tâm còn ai vườn hoa nữa hay không.
Phúc công tử trước khi vào vườn ha đã phái Trần Vũ ở Thái Cực Môn bồi tiếp Mã Hành Không, Vương thị huynh đệ nói chuyện với mẹ con Thương Lão Thái, Huỳnh Bát Nhã phái Thiếu Lâm đến an ủi Từ Tranh, Ân Trọng Tường ở Thiên Long Môn giữ cửa vườn hoa không cho ai vào.
Con gái của Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không hôm trước được phụ thân hứa hôn cho sư ca mà bữa nay đã trở nên người tình của kẻ khác. Tối hôm ấy tại Thương Gia Bảo mở yến tiệc kinh đình thết đãi Phúc công tử. Trên tiệc toàn là những nhân sĩ võ lâm, không cần phân biệt nam nữ nên Thương Lão Thái và Mã Xuân Hoa ngồi cùng với mọi người.
Mã Hành Không ngày trước có quen biết Vương Duy Dương, phụ thân của Vương thị huynh đệ. Từ ngày Vương Duy Dương qua đời, Vương Thị huynh đệ đầu thân vào chốn quan nha. Trấn Viễn tiêu cục giải tán nên hai bên không có sự liên lạc gì nữa. Nhưng Vương thị huynh đệ đã nghe danh Mã Hành Không nên cũng có mấy phần kính trọng.
Mã Xuân Hoa hai má ửng hồng, lông mày tràn ngập xuân sắc, ngồi cúi đầu xuống không nhìn ai. Mọi người biết nàng thiếu nữ e thẹn mà thực ra trong lòng đầy rẫy nhu tình mật ý.
Có lúc nàng không né tránh nhãn quang của Từ Tranh cũng không né tránh nhãn quang của Thương Bảo Chấn. Những nhãn quang hai chàng này có tiếp xúc với ánh mắt nàng cũng chẳng nhìn rõ được tâm sự nàng. Hai chàng cùng tự hỏi: -Lòng nàng đối với ta như thế nào?
Khóe môi nàng mỉm cười nhưng nụ cười lại không dành cho hai người.
Mắt nàng để vào họ mà không nhìn thấy họ. Nàng chỉ nghĩ tới hạnh phúc ngon ngọt vừa rồi.
Phúc công tử thỉnh thoảng ngó trộm nàng vài lần nhưng nàng không dám nhìn y vì nàng biết rõ, chỉ ngó y một lần mà bốn mắt đụng nhau là khó lòng dời ra chỗ khác.
Đột nhiên một tên gia đinh lật đật chạy ghé tai nói nhỏ với Thương Lão Thái: -Tên tặc tử họ Bình có người cứu đem đi rồi.
Thương Lão Thái giật mình một cái rồi trở lại bình tĩnh, nâng chung khuyên mời mọi người.
Mụ không muốn đểcho khách biết chuyện.
Bất thình lình nghe đánh "bình" một tiếng. Hai cánh cửa nhà khách bật ra khỏi khuôn, loảng choảng rớt xuống đất.
Một thân hình bé nhỏ gầy nhom đứng trước cửa sảnh đường.
Bọn Vương thị huynh đệ tuy đang dự tiệc vẫn không quên trách nhiệm

trọng đại là bảo vệ cho Phúc công tử, lúc nào cũng dắt binh khí bên mình.
Mấy người dời khỏi chỗ ngồi đến đứng xung quanh Phúc công tử.
Quần hào nhìn lại thì đấy chỉ là một thằng nhỏ sau gã không còn ai khác. Hết thẩy đều kinh ngạc tự hỏi: -Chẳng lẽ chưởng lực của thằng nhỏ này lại đánh bật tung được cánh cửa sảnh đường?
Thằng nhỏ đó chính là Hồ Phỉ. Gã cứu Bình A Tứ ra khỏi Thương Gia Bảo rồi nghĩ tới mối thù bị Thương Bảo Chấn đánh đòn tuy đã trả xong nhưng còn mối hận là Thương Lão Thái ám toán chưa rửa, liền sấn đến sảnh đường lớn tiếng hỏi: -Thương Lão Thái! Mụ có giỏi thì ra đây bắt ta nữa đi!
Gã nói câu này thái độ rất hào hùng song vẫn là thanh âm của trẻ nít mà cũng giống chuyện đùa với Thương Lão Thái.
Thương Lão Thái hấy khóe mắt của thằng con kẻ thù cơ hồ tóe lửa liền khẽ bảo con trai: -Ngươi chẹn mặt sau, đừng để tên tiểu tặc này trốn thoát.
Mụ quát lại hỏi gia nhân: -Ai đã buông tha gã? Có phải Mã lão quyền sư không?
Mụ không thể tin một thằng nhỏ bị cột bằng lòi tói lại thoát được,nhất đinh phải có gian tế trong bảo giải cứu.
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Không phải.
Thương Lão Thái rỏ vào Từ Tranh hỏi: -Có phải y không?
Hồ Phỉ vẫn lắc đầu.
Thương Lão Thái lại trỏ Mã Xuân Hoa hỏi: -Vậy thì vị cô nương này hay sao?
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Cô nương này bản tâm muốn cứu ta, tuy cô không động thủ giải cứu nhưng ta cũng cảm ơn cô.
Gã liền gật đầu mỉm cười, lớn tiếng đáp: -Đúng rồi! Vị cô nương đó là ân nhân cứu mạng ta.
Gã nói câu này cốt để Mã Xuân Hoa nghe tiếng. Đó là tấm lòng cảm kích của đứa nhỏ tỏ ra mình biết ơn, nhưng gã không nghĩ tới câu nói đó là một tai vạ lớn cho nàng.
Thương Lão Thái sa sầm nét mặt nhìn Mã Xuân Hoa.
Lúc này trang đinh đã đưa đao tới.
Thương Lão Thái tay cầm đao, tay mặt trỏ vào Hồ Phỉ hỏi: -Gia gia ngươi là Hồ Nhất Đao sao lại không đến?
Bọn Vương thị huynh đệ nghe nói thằng nhỏ trước mặt là con trai Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao không khỏi rúng động.
Hồ Phỉ đáp: -Gia gia ta qua đời từ lâu rồi. Mụ muốn trả thù thì cứ kiếm ta là được.
Thương Lão Thái mặt xám như tro tàn quát hỏi: -Ngươi nói thật chăng?
Hồ Phỉ đáp: -Gia gia mà sống ở thế gian thì liệu mụ có dám đánh ta một roi không?

Thương Lão Thái giơ cao thanh Tử Kim Bát Quái Đao lên, đột nhiên cất tiếng khóc ròng. Mụ vừa khóc vừa la: -Hồ Nhất Đao hỡi Hồ Nhất Đao! Sao ngươi chết sớm thế? Ngươi đừng chết sớm là phải.
Hồ Phỉ ngạc nhiên không hiểu tại sao mụ này lại nẩy lòng tốt khóc thương gia gia mình?
Thương Lão Thái kêu khóc ba câu rồi dừng lại, giơ vạt áo che mặt.
Mụ đạp chân trái xuống, đột nhiên quét ngang thanh Tử KIm Đao và xoay mình lại cho lưỡi đao lướt vào cổ Hồ Phỉ đánh vèo một cái.
Cử động của Thương Lão Thái ra ngaòi sự tiên liệu của quần hào. Phúc công tử, Mã Xuân Hoa, Từ Tranh đều bật tiếng la hoảng.
Thương Lão Thái ra chiêu Đồng Thân Phách Sơn Đao, một chiêu tuyệt kỹ trong Bát Quái Đao, lại động thủ bất ngờ. Đừng nói một thằng nhỏ mà ngay cả những tay hảo thủ giang hồ chưa chắc đã tránh kịp.
Dè đâu thân pháp Hồ Phỉ mau lẹ phi thường. Gã nghiêng người tránh khỏi lưỡi đao đồng thời vươn tay chụp vào cổ tay Thương Lão Thái. Ngay chiêu đầu gã đã phản kích khiến quần hào đều kinh ngạc.
Thương Lão Thái bình thời già lụ khụ mà lúc ra tay cực kỳ tàn độc. Mụ nghĩ tới cừu nhân chết rồi, kiếp này không trả thù được, chỉ còn cách giết chết thằng nhỏ trước mắt.
Sau khi trượng phu qua đời, sở dĩ mụ không tự vẫn chết theo chồng là vì trong lòng còn ôm ý niệm báo thù. Bây giờ mụ chẳng luyến tiếc gì nữa nên động thủ phóng ra toàn những chiêu liều mạng với đối phương.
Hồ Phỉ gặp cường địch lần đầu, gã phấn khởi tinh thần, đưa quyền tấn công vào những khe đao chứ không nhượng bộ chút nào.
Địch nhân vung đao đâm chém tới tấp, gã thi triển môn Đại Cầm Nã Long Hình Trảo cũng ghê gớm không vừa để phản kích.
Dưới ánh đèn nến, một mụ già tóc bạc và một thằng nhỏ miệng còn hơi sữa chiến đấu mãnh liệt dị thường.
Vương thị huynh đệ thấy Thương Lão Thái vừa khai diễn cuộc đấu này đã hạ sát thủ, không khỏi ngấm ngầm trách mụ lạm dụng công phu của Bát Quái Môn. Đối phó với một thằng nhỏ mụ đã sử dụng tuyệt chiêu, vậy gặp cao thủ hạng nhất thì làm thế nào?
Nhưng càng theo dõi cuộc đấu, họ càng kinh ngạc.
Thương Lão Thái sử đường Bát Quái Đao liên miên không ngớt và cực kỳ tàn độc và không sơ hở chút nào. Tuy đao pháp của mụ chưa đến chỗ xuất thần nhập hoá nhưng thêm vào chí cả quyết liều mạng đòn đánh càng ghê gớm. Đối thủ dù là tay lợi hại đến đâu cũng khó lòng chống nổi. Chẳng ngờ thằng nhỏ mười mấy tuổi đầu dùng tay không để chiến đấu với mụ mà dần dần gã chiếm được thượng phong.
Hai bên chiết chiêu thêm mấy hiệp, toàn thân Thương Lão Thái bị luồng chưởng phong của Hồ Phỉ vây hãm.
Đột nhiên nghe bốp một tiếng, má bên trái Thương Lão Thái bị trúng một cái bạt tai. Tiếp theo má bên phải lại trúng một phát.

Vương Kiếm Kiệt nói: -Thương tẩu tử hãy lùi lại. Để tiểu đệ đối phó với thằng nhỏ đó.
Tay hắn cầm đại đao, chân cất bước tiến ra.
Lại nghe một tiếng "úi chao" vang lên. Thương Lão Thái ngã lăn ra một bên.
Thanh Tử Kim Đao cũng bị Hồ Phỉ đoạt mất.
Vương Kiếm Kiệt đột nhiên thấy ánh thanh quang lấp loáng. Một thanh đao nhằm trước mặt hắn chém tới. Hắn vội giơ đao lên đỡ gạt.
Thanh đao kia liền biến chiêu quét ngang một cái. Khi bị đón đỡ thanh đao lại đổi thế móc một cái.
Nguyên Hồ Phỉ đánh Thương Lão Thái hai cái bạt tai, tâm nguyện đã thỏa mãn.
Gã còn ra chiêu cầm nã nắm lấy cổ tay mụ rồi vung chân đá mụ lăn long lóc.
Gã không chờ Vương Kiếm Kiệt tới gần đã chém veo véo ba đao liên hoàn làm cho hắn chân tay luống cuống.
Vương Kiếm Kiệt là tay cao thủ hạng nhất ở Bát Quái Môn. Ngày trước bản lãnh hắn đã chẳng kém gì Thương Kiếm MInh. Chỉ vì hắn thấy Hồ Phỉ nhỏ bé trong lòng khinh địch nên bị gã đoạt mất tiên cơ.
Sau khi trao đổi ba chiêu, hắn mới biết thằng nhỏ này là tay kình địch vội thu hết tâm tính cuồng ngạo lại, thận trọng ứng chiến, giữ môn hộ cực kỳ nghiêm mật.
Hắn muốn coi cho rõ xem đao pháp của thằng nhỏ thuộc gia phái nào.
Quần hào tay nắm binh khí theo dõi cuộc đấu kinh tâm động phách.
Dưới ánh đèn đỏ rực, đao quang xanh lè, người nào cũng mắt nhìn trừng trừng, đầu óc căng thẳng.
Phúc công tử thấy một thằng nhỏ nước da vàng ửng, thân thể gầy nhom, áo quần lam lũ mà võ nghệ tương đương với hảo thủ hạng nhất của mình thì trong lòng vừa kinh dị lại vừa hứng thú. Y chắp tay để sau lưng, ngưng thần theo dõi cuộc đấu.
Đột nhiên thoang thoảng ngửi thấy mùi thơm của son phấn toả ra, y liếc mắt nhìn thấy Mã Xuân Hoa đã đến bên mình liền tiến lại gần một bước đưa tay ra nắm tay nàng.
Lúc này quần hào đều để hết tinh thần chú ý vào cuộc đấu trong sảnh đường, chẳng ai lưu tâm đến y. Nhưng ở giữa nơi đông người mà y phóng tứ như vậy thì thật là lớn mật.
Phúc công tử chẳng coi ai vào đâu. Mã Xuân Hoa là một thiếu nữ mới bắt đầu luyến ái, gặp lúc mối tình dào dạt, nàng không tự chủ được.
Vương Kiếm Kiệt chém luôn mất đao đều bị Hồ Phỉ dùng thân pháp xảo diệu tránh khỏi.
Vương Kiếm Kiệt hết sức nhận xét môn phái võ công của đối phương mà không sao mò ra được. Hắn nghĩ bụng: -Gã này tự xưng là con Hồ Nhất Đao, tuy mình đã được nghe phụ thân nhắc tới nhân vật này nhưng Hồ Gia Đao Pháp thế nào Hồ Phỉ gia số làm sao? Theo cương

hay nhu? Nội hay ngoại gia? Mình đều không hiểu. Có điều chiêu số của thằng nhỏ này lúc ngưng trọng như non, lúc lưu chuyển như nước thì hoàn toàn không giống các loại đao pháp khác.
Hai bên lại đấu mấy hợp nữa. Vương Kiếm Kiệt nóng ruột vì hắn là một nhân vật địa vị khá cao trong phủ Phúc công tử mà bữa nay đã trao đổi mấy chục chiêu với một thằng nhỏ vẫn chưa hạ được. Nếu còn giằng co hồi lâu thì dù có giết được gã cũng chẳng vinh gì.
Hắn liền biến đổi thế đánh, cất bước chạy nhanh.
Nên biết Vương thị ở Bát Quái Môn nổi tiếng về công phu Bát Quái Du Thân.
Đó là võ lâm nhất tuyệt. Ngày trước Vương Duy Dương đã dùng môn này để chiến đấu với Hỏa Thủ Phán Quan Trương Triệu Trọng.
Một khi đã cất bước chạy quanh thì chợt đánh phía trước, chợt đâm phía sau.
Địch nhân xoay được mình lại thì hắn đã chuyển tới sau lưng, chân bước theo phương bị Bát Quái, hoặc trước hoặc sau, chợt tả chợt hữu, không cần nghĩ ngợi gì mà địch nhân phải đầu nhức mắt hoa.
Nếu địch nhân không chuyển động theo thì lập tức bị đánh sau lưng. Thật là phép đánh lợi hại vô cùng.
Vương Kiếm Kiệt được phụ thân rèn luyện cho từ thuở nhỏ. Sáng sớm hôm nào cũng phải chạy ba lần, mỗi lần chạy quanh một trăm hai chục vòng không dừng lại chút nào. Trước khi đi ngủ cũng vậy.
Công phu này là chạy liên tiếp không gián đoạn. Kể cả vòng lớn nhỏ vòng nhỡ và vòng nhỏ tất cả hơn ba ngàn lần xoay chuyển mà luyện tập ráo riết hơn hai chục năm. Chân bước đã thành tự động như máy chỉ cần ra tay phát chiêu là được.
Khi rèn luyện chạy vòng quanh, Vương Kiếm Kiệt ra tay phát chưởng còn bây giờ dùng đao chém.
Bóng người xoay chuyển không ngừng, đao quang lấp loáng. Chỉ nháy mắt đã vây Hồ Phỉ vào giữa.
Hồ Phỉ bỗng gặp phải tay kình địch vội thi triển khinh công né tránh. Thân hình gã đã linh diệu, khinh công lại cao thâm. Gã ngang nhiên tung hoành trong làn đao phong, tránh khỏi mấy chục chiêu đâm chém của đối phương.
Mã Hành Không theo dõi rất lấy làm kinh dị. Lão la thầm trong bụng: - Thật là mắc cỡ! Té ra đêm trước mình thấy bóng người nhỏ bé gầy nhom tưởng là ai, dè đâu lại chính là gã mà mình không biết. Nếu mình không rượt theo thiếu niên này thì làm sao phát giác được tấm lòng độc địa của Thương Lão Thái? ở Thương Gia Bảo chẳng có rồng ẩn cọp nấp nào khác, ngay thằng nhỏ gầy nhom này mình cũng không hay. Mình bôn tẩu giang hồ suốt đời đến lúc già nua vẫn chưa biết người biết của.
Lão liếc mắt nhì quanh không thấy con gái đâu cả, cả Từ Tranh cũng chẳng có ở sảnh đường.

Lão tức giận lẩm bẩm: -Cuộc tỷ võ giữa những tay cao thủ như bữa nay, trong đời người phỏng được mấy lần? Bọn thiếu niên thật là ngu dốt chỉ mãi mê tình ái, mai mốt nên vợ nên chồng hãy chuyện trò không chán hay sao?
Lão có biết đâu con gái mình tuy đi nói chuyện tình ái thật mà lại không phải trò chuyện với chàng rể chưa cưới.
Bỗng một tiếng "choảng" vang lên.
Tia lửa bắn tung tóe. Song đao của Hồ Phỉ và Vương Kiếm Kiệt đụng nhau.
Tiếng "choảng" bật lên rồi, tiếp theo còn vang rền hồi lâu không dứt.
Nguyên Vương Kiếm Kiệt càng xoay chuyển càng mau lẹ, càng đánh càng lợi hại. Hồ Phỉ nhỏ tuổi kiến thức thiển cận, không hiểu lộ số đao pháp của đối phương.
Sau gã né tránh không kịp, phải vung đao lên đỡ thành ra song đao đụng nhau.
Vương Kiếm Kiệt mừng thầm nghĩ bụng: -Thằng nhỏ này võ công tuy cao nhưng khí lực còn ít. Chỉ đánh mấy đao nữa là khí giới của gã phải tuột tay bay đi.
Hắn liền đánh rất rát, chém rất mạnh.
Hồ Phỉ lâm vào tình trạng phải thẳng thắn đỡ gạt. Sau năm sáu đao, cánh tay gã bị chấn động dần dần cảm thấy tê chồn.
Thành Tử Kim Đao của Thương Kiếm Minh rất trầm trọng. Hồ Phỉ ít sức sử đao không thuận lợi, bây giờ cảm thấy đuối sức.
Vương Kiếm Kiệt thân hình cao lớn. Đầu Hồ Phỉ chưa tới cổ hắn. Một người ở trên cao đánh xuống, một kẻ ngửa mặt tiếp chiêu. Thế cường nhược đã hiển nhiên.
Hồ Phỉ thấy mình không địch nổi, chợt động tâm cơ. Gã đưa đao lên gạt rồi nhảy ra ngài vòng la lên: -Hãy khoan!
Vương Kiếm Kiệt đã chẳng có thù oán gì với gã, lại thấy gã nhỏ tuổi mà đón đỡ được bấy nhiêu chiêu số, cũng nẩy dạ mến tài liến đáp: -Được rồi! Ngươi nhận thua là xong. Ta tha mạng cho ngươi.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Ai chịu thua đâu? Bất giác lão chỉ hơn ta con người cao lớn mà chiếm phần tiện nghi, chứ bản lãnh chẳng có chi đáng kể. Lão hãy chờ một chút.
Gã nói rồi vác ghế dài đặt vào giữa sảnh đường. Gã tung mình nhảy lên ghế hô: -Chúng ta lại đây tỷ đấu nữa.
Vương Kiếm Kiệt vừa tức mình lại vừa buồn cười hỏi: -Cái đó có ăn thua gì?
Hồ Phỉ đáp: -Ta xin nói rõ trước là lão không được đụng vào cái ghế. Nếu đụng vào là lão thua đó.

Vương Kiếm Kiệt phì một tiếng rồi hỏi: -Trong thiên hạ làm gì có chuyện tỷ võ cách này?
Hồ Phỉ cười đáp: -Chân ta chưa dài, dĩ nhiên thấp hơn lão. Nếu lão không muốn đấu nữa thì hãy chờ năm năm sau ta lớn lên cao bằng lão sẽ tới đây quyết một phen sống mãi.
Nên biết Hồ Phỉ tuy nhỏ tuổi nhưng cực kỳ thông minh ứng biến. Ngày thường gã nghe Bình A Tứ kể chuyện phụ thân gã là Hồ Nhất Đao oai phong như thế nào và bảo gã sau khi học thành võ công trong di thư của phụ thân để lại là cũng thành thiên hạ vô địch. Ngờ đâu vừa mới ra tay thì gã liền bị Thương Lão Thái nắm giữ huyệt mạch môn rồi bị ăn đòn một trận. Cái đó còn có thể bảo là trong lúc nhất thời không kịp đề phòng nhưng lần này động thủ với Vương Kiếm Kiệt, gã biết đao pháp mình tuy hơn đối phương nhưng công lực hãy còn kém xa. Gã liền giao hẹn mấy câu để thừa cơ thoát thân.
Không ngờ Vương Kiếm Kiệt một là sợ mất thể diện, hai là cầm chắc mình sẽ thắng.
Hắn liền thóa mạ: -Thằng khỉ con kia! Ta không đá vào ghế của ngươi thì đã sao? Chẳng lẽ lão gia không chém chết được ngươi?
Hắn nói rồi vung đao đâm tới sau lưng.
Hồ Phỉ quét ngang thanh đao đỡ gạt. Hai người bắt đầu động thủ.
Hiện giờ Hồ Phỉ cao hơn đối phương. Gã đứng trên chiếc ghế xoay tả chuyển hữu vung đao chiến đấu.
Cái ghế này dài hơn một trượng. Nếu Vương Kiếm Kiệt chuyển động xung quanh thì vòng rộng quá không thu lại được. Hắn rèn luyện hơn hai chục năm chạy vòng tròn lớn nhỏ. Môn công phu này hắn luyện rất tinh thục mà bây giờ đột nhiên biến đổi dĩ nhiên không khỏi bỡ ngỡ. Hắn liền thay đổi cách đánh đao xen với chưởng, trong chưởng có đao. Hắn thi triển đao phong cùng chưởng lực cương mãnh, định chấn động mạnh để hất đối phương té xuống.
Hồ Phỉ hiểu tâm ý địch nhân, gã không ngớt ngảy lên hạ xuống, chuồn qua chuồn lại chứ không thẳng thắn đón tiếp.
Vương Kiếm Kiệt chuyên luyện võ công của môn Bát Quái mà võ công Bát Quái Môn rất phức tạp. Nguyên đao pháp đã chia làm Đại giá, Tiểu giá, Nội giá, Ngoại gia.
Hắn biến đổi đao pháp cùng tả chém hữu chuyên đánh vào hạ bàn địch thủ.
Hồ Phỉ vẫn nhảy lên né tránh.
Vương Kiếm Kiệt chém mấy đao thấy Hồ Phỉ tiếp tục nhảy lên. Hắn không chờ gã hạ xuống đã lia đao trên mặt ghế để quét ngang. Lúc thu đao lại hớt từ tả sang hữu.
Hồ Phỉ mà hạ chân xuống tất bị chặt đứt. Muốn tránh khỏi hai nhát đao lia qua lia lại thì chỉ còn cách nhảy xuống đất.

Nhưng Hồ Phỉ quả là tay mưu trí phi thường. Gã thấy thế nguy, đột nhiên đưa đầu ngón chân hết sức điểm xuống đầu ghế mé tả, mượn đà nhảy lên. Cái ghế dài đột nhiên đứng dựng.
Vương Kiếm Kiệt trước biến diễn bất ngờ không kịp đề phòng bị đầu bên phải ghế dài đập vào hàm dưới đánh "binh" một cái. Luồng lực đạo khá nặng làm cho hắn đau đớn cơ hồ không nhịn được.
Hồ Phỉ đã đứng trên đầu cái ghế dựng. Gã ở trên cao vung đao đánh xuống. Tình trạng này coi rất hoạt kê. Người bàng quang không nhịn được phải bật cười.
Vương Kiếm Kiệt cả giận vung đao chém mấy chiêu nhưng Hồ Phỉ ở trên cao mà hắn ở dưới thấp là bị thế kém. Hắn không giữ được lời hứa, vung chân đá vào ghế cho đổ xuống rồi lại vung đao ra chiêu Thượng Bộ Phách Sơn Nguyệt chém vào ngực Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ người chưa hạ xuống đã quét ngang thanh đao một cái để mượn đà vọt ra xa nửa trượng. Gặp lúc nguy gấp, tay trái gã cầm ghế giơ lên làm lá mộc hình dài để đón đỡ lưỡi đao đối phương. Tay mặt gã dùng Tử Kim Đao liên tiếp chém ra.
Vương Kiếm Anh thấy người huynh đệ đánh lâu không thắng được, nóng ruột cau mày. Trong đám quần hào đứng bàng quan có những hảo thủ giang hồ như Ân Trọng Tường, Huỳnh Bát Nhã, Mã Hành Không nhận ra cuộc chiến biến ảo khôn lường. Hiển nhiên Hồ Phỉ sắp thất bại đến nơi rồi mà Vương Kiếm Kiệt không hạ được gã đều ngấm ngấm lấy làm kinh dị.
Lúc này Hồ Phỉ tay trái cầm ghế, tay mặt sử đao. Về binh khí gã chiếm phần tiện nghi.
Cái ghế bằng gỗ hồng rất rắn, bị Vương Kiếm Kiệt chém liền mấy đao chưa đứt.
Hồ Phỉ ẩn ở phía sau ghế, không ngớt tấn công.
Vương Kiếm Kiệt tức giận quát mắng: -Thằng khỉ con kia! Lão gia cho ngươi biết mùi lợi hại.
Đột nhiên hắn ra chiêu Thượng Oái Môn, vung đâm chém chênh chếch lại. Chát một tiếng! Nhát đao chém trúng giữa ghế. Nhưng hắn dùng sức mạnh quá, lưỡi đao ngập sâu vào thân ghế. Trong lúc nhất thời chưa rút ra được.
Đột nhiên tử quang lấp loáng. Mũi đao của đối thủ đã đâm tới trước ngực mình.
Chiêu này phóng ra như nước chảy mây trôi cực kỳ mau lẹ.
Vương Kiếm Kiệt kinh hãi đành buông đao rụt tay về. Hiển nhiên hắn đã thắng thế mà bị thằng nhỏ đoạt mất binh khí một cách hồ đồ thì trong lòng khi nào chịu phục?
Hắn liền tấn công bằng tay. Thế là một nhân vật nổi danh về Bát Quái Đao đã dùng hai tay để vãn hồi thể diện.
Vương Kiếm Kiệt nào phóng, nào điểm, quét ngang, bổ dọc. Song chưởng của hắn luồn vào khe đao tấn công. Uy thế chẳng kém gì lúc

hắn có đao trong tay.
Hồ Phỉ nội lực yếu kém, tay chân lại cầm cái ghế khá nặng thì làm sao quay trở nhẹ nhàng mau bẹ bằng người tay không được? Chỉ trong chớp mắt, gã đã gặp những chiêu rất nguy hiểm. Chát một tiếng! Đầu vai gã bị trúng chưởng xuýt nữa té xuống. Mọi người bàng quan đều bật tiếng la. Hồ Phỉ nhịn đau cúi đầu xuống.
Tay trái cầm ghế dài phóng ra. Tiếp theo gã chụp lấy thanh đơn đao trên mặt ghế.
Chân phải gã chụp lấy thanh đơn đao trên mặt ghế. Chân phải đá mạnh một cái cho ghế dời khỏi đao bay về phía Vương Kiếm Kiệt.
Vương Kiếm Kiệt thấy Hồ Phỉ chiến đấu không theo quy củ mà chỉ làm nhộn có ý hạn nhục mình. Trong lòng tức giận, hắn vung hai tay đánh mạnh vào ghế.
Cái ghế trước đã bị đao chém thành vết. Bây giờ chưởng lực làm cho chấn động.
Một tiếng rắc rắc vang lên. Cái ghế bị đứt làm hai đoạn.
Hồ Phỉ tay cầm sóng đao vung lên chém tới tấp.
Vương Kiếm Kiệt tay không chống đối với song đao mà không sợ hãi chút nào.
Tay mặt cầm nã, tay trái móc câu.
Đột nhiên la lên một tiếng. Đao tay trái của gã bị đối phương đoạt mất.
Vương Kiếm Kiệt quăng đao xuống đất, vẫn dùng tay không chiến đấu.
Chưởng pháp của hắn rèn luyện trên hai chục năm qua quả nhiên lợi hại phi thường. Thương Bảo Chấn đứng ngoài coi vừa chán nản vừa vui mừng. Gã chán nản vì thây mình khổ công học ghệ từ thuở nhỏ, tưởng đã vào hạng khá nhưng đem so với vị sư thúc này thì chẳng biết năm tháng nào mới luyện được công phu như vậy. Gã hoan hỷ vì võ công của bản môn thần diệu phi thường, ráng sức rèn luyện mãi thì bức tiền đồ không biết đến đâu mà hạn định.
Đột nhiên nghe Vương Kiếm Kiệt lớn tiếng quát: -Đi!
Hồ Phỉ cầm thanh Tử Kim Đao không vững tuột tay bay đi. Gã vội nhảy lui về phía sau.
Vương Kiếm Kiệt vung song chưởng thế mạnh như lay núi dốc biển đánh tới.
Hồ Phỉ thấy mình không chống đỡ nổi nhưng gã lắm mưu nhiều kế, bỗng nổi lên tràng cười ha hả và trỏ tay vào Vương Kiếm Kiệt. Vương Kiếm Kiệt hấy gã cười rộ chẳng hiểu ra làm sao, bất giác thu chưởng về ngơ ngác một chút rồi quát hỏi: -Thằng lỏi kia! Ngươi cười gì vậy?
Hồ Phỉ cười đáp: -Người trợ thủ cho ta đã tới, không còn sợ các vị ỷ đông người toan đồng tâm hiệp lực để khinh khị một thằng nhỏ như ta nữa.
Vương Kiếm Kiệt bất giác nghĩ thầm: -Ta là một nhân vật thành danh trên giang hồ mà chấp nhặt với thằng quỷ này quả là điều không nên.
Hồ Phỉ vừa cười vừa nói tiếp: -Ta hãy đi đón người trợ thủ. Các vị cứ

chờ ở đây, đừng sợ ta chuồn mất.
Gã thừa cơ Vương Kiếm Kiệt còn ngần ngừ rảo bước tiến ra cửa để đánh bài tẩu mã.
Thương Lão Thái đã lượm thanh Tử KIm Bát Quái Đao, vọt người lên trước chặn lại quát hỏi: -Quân tiểu tạp chủng này! Ngươi muốn trốn ư?
Nhưng mụ biết võ công Hồ Phỉ còn cao thâm hơn mình nên không dam tiến lại gần.
Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ đàng xa đang ruổi mau tới. Đêm khuya thanh vắng nghe càng rõ rệt. Vó ngựa dồn dập là chuyện thường nhưng lạ ở chỗ con ngựa này đập chân xuống nổ như mưa rào. Lộp độp! Lộp độp độp! Nghe chẳng khác gì hai con đồng thời chạy nhanh.
Những nhân vật trong sảnh đường quá nửa là những tay đại hàn gia trên chốn giang hồ. Họ thưởng thức bảo đao khoái mã mà như ăn cơm bữa. Vừa nghe tiếng vó ngựa có điều khác lạ đã lộ vẻ kinh dị.
Chỉ trong khoảnh khắc, con ngựa kia chạy tới trước trang bảo.
Tiếng trang đinh la ó lẫn với tiếng cánh cổng kẹt mở, cùng tiếng người té xuống huỳnh huỵch, tiếng khí giới rớt xuống đất loảng xoảng, náo loạn cả lên.
Quần hào còn đang ngơ ngác nhìn nhau thì trước cửa sảnh đường dã thêm một người xuất hiện.
Tiếng vó ngựa lúc bắt đầu nghe thấy còn ở ngoài xa mấy dặm mà trong chớp mắt người này đã sấn vaò trang bảo khác nào sét đánh không kịp bưng tai. Thật là một vụ hiếm có trên chốn giang hồ.
Trong bảo nghe tin cảnh báo, muốn chuẩn bị cự địch cũng không kịp chứ đừng nói chuyện bố trí nhân thủ.
Quần hào sửng sốt, mục quang đều chú ý nhìn người mới đến. Người này chừng năm chục tuổi, mình mặc áo bào vải rộng thùng thình. Môi trên hơi hếch. Mái tóc đã hao râm. Khổ người vừa phải, hơi mập một chút. Miệng cười hì hì, mặt mũi hiền hoà. Tay mặt lão dắt đứa con gái lối mười hai mười ba tuổi. Coi bộ dạng tựa hồ lão là một tài chủ ở nơi thôn dã hay là một nhà buôn trong tiểu thị trấn.
Lão cũng buộc miệng nói câu đầu lưỡi "Cung hỷ phát tài". Giọng nói tuy thô một chút nhưng thái độ thân cận, khác hẳn với uy thế hung hãn lúc mới tiến vào.
Hồ Phỉ vừa nói có trợ thủ tới nơi chỉ là câu nói ẩu, hy vọng quần hào không kịp đề phòng đặng chuồn đi cho lẹ, ngờ đâu xảy chuyện trùng hợp, quả có người tiến vào.
Gã nhân lúc mọi người đang chú ý nhìn lão béo mập bèn quanh ra phía sau quần hào từ từ lén đến cửa sảnh đường.
Nhưng mọi người lãng quên Hồ Phỉ còn Thương Lão Thái vẫn nhớ tới gã. Mụ chỉ ngó mục quang lão mập một lần lúc lão mứoi đến rồi mục quang thuỷ chung vẫn không dời khỏi Hồ Phỉ.

Mụ thấy gã toan trốn đi liền lớn tiếng quát tháo, tung mình nhảy tới vung chưởng đánh tới sau lưng gã.
Phát chưởng này là Bối Tâm Đình, một tuyệt chiêu trong Bát Quái Chưởng. Nếu đánh trúng Hồ Phỉ phải gãy xương đứt ruột ngay đường trường, hộc máu ra mà chết.
Lão mập thấy mụ thi triển thủ pháp tàn độc để đối phó với một thằng nhỏ, bất giác "ối" lên một tiếng.
Lão toan ra tay cứu viện thì thấy Hồ Phỉ chuyển động thân hình, tay trái gã khoắm khoắm như móc câu đưa lên hất tay mụ sang một bên. Thế là gã hóa giải được tuyệt chiêu của Thương Lão Thái.
Thương Lão Thái người lảo đảo xiêu đi ba bước mới đứng vững.
Lão mập thấy Hồ Phỉ là một đứa nhỏ gầy nhom bản lãnh đã cao siêu như vậy rất lấy làm kỳ. Bất giác lão liếc mắt nhìn gã luôn mấy lần.
Vương Kiếm Anh thấy lão mập phảng phất như người quen mặt nhưng chưa nghĩ ra là ai, liền chắp tay hỏi: -Cao tính đại danh tôn giá là gì? Đêm khuya giá lâm có điều chi dạy bảo?
Lão già chắp tay hoàn lễ đáp: -Không dám. Huynh đệ họ Triệu.
Vương Kiếm Anh chợt tỉnh ngộ la lên: -Ủa! Té ra là Triệu Tam Gia ở Hồng Hoa Hội. Xin tha thứ cho tiểu đệ mắt kém.
Quần hào nghe nói người trước mắt là đại đầu lĩnh Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn ở Hồng Hoa Hội đều lộ vẻ sửng sốt.
Bảy năm trước đây, những anh hùng ở Hồng Hoa Hội phóng hỏa đốt Ung Hoa Cung đại náo Tử Cấm Thành, là những vụ làm chấn động võ lâm. Sau đó Hồng Hoa Hội ra sao không ai nghe tin nữa. Bạn hữu giang hồ đồn đại quần hùng quy ẩn ở Hồi Cương. Không ngờ bữa nay Triệu Bán Sơn đột nhiên xuất hiện ở đây.
Vương Kiếm Anh hồi còn thanh niên đã gặp mặt Triệu Bán Sơn ở tiêu cục một lần. Nhưng sự việc này cách đây ngoài hai chục năm, dong nhan Triệu Bán Sơn khác trước nhiều rồi, vì thế ban đầu hắn chưa nhớ ra được. Bây giờ hắn càng chú ý, vẻ mặt niềm nở hỏi: -Triệu Tam Gia một mình tới Sơn Đông hay cùng các vị anh hùng nhất tề hạ sơn?
Hồi sinh thời, gia phụ thường nhắc tới chúng anh hùng ở Hồng Hoa Hội, tỏ ra rất quyến luyến.
Triệu Bán Sơn bản tính hiền hào bụng không thâm hiểm nên hoà hợp cả với mọi người. Lão đáp ngay: -Tiểu đệ đi có một mình vì việc riêng mà đến Sơn Đông. Xin hỏi lệnh tôn ...
Vương Kiếm Anh nghe lão nói đi một mình đã yên tâm dược phân nửa, bụng bảo dạ: -Nếu lão kéo hết cả anh em trong hội hạ sơn thì công việc ở đây thật là khó lòng hoàn hảo.
Hắn liền đáp: -Gia phụ ở Trấn Viễn Tiêu Cục.
Triệu Bán Sơn ngắt lời: -Ủa! Té ra đây là hiền lang của Vương lão tiêu đầu. Lão tiêu đầu đã qua đời trong trường hợp nào?
Vẻ mặt buồn rầu, sự thực có lòng thương tiếc.
Vương Kiếm Anh đáp: -Tiên phụ qua đời đã sáu năm.

Rồi hắn giới thiệu: -Đây là xá đệ Kiếm Kiệt.
Hắn quay lại nhìn Vương Kiếm Kiệt nói tiếp: -Triệu Tam Gia đây về Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm và phá huỷ ám khí đều nổi tiếng thiên hạ vô song. Bữa nay chúng ta được gặp mặt thật là may mắn.
Vương Kiếm Anh toan giới thiệu với mọi người thì Vương Kiếm Kiệt lòng dạ thẳng ngay, môi miệng nhanh nhẩu, đã đỡ lời: -Vị đây là Trần huynh cũng ở Thái Cực Môn. Chắc hai vị quen biết nhau.
Hắn và nói vừa trỏ vào Thái Cực Thủ Trần Vũ. Triệu Bán Sơn "ồ" một tiếng.
Nét mặt hiền hòa bỗng nổi sát khí. Lão nhìn Trần Vũ từ đầu đến chân rồi lại từ chân ngược lên đầu.
Trần Vũ thấy lão đột nhiên biến đổi sắc mặt, trong lòng hồi hộp, lại bị lão ngó dữ quá càng thêm bẽn lẽn.
Con nhỏ do Triệu Bán Sơn dắt đến trỏ vào Trần Vũ lớn tiếng: -Triệu thúc thúc! Hắn đây rồi! Hắn đây rồi!
Thanh âm lanh lảnh, giọng nói đầy vẻ phẫn nộ. Trần Vũ thấy con nhỏ nước da hơi đen, nét mặt lộ vẻ chán ghét mà hắn chưa gặp thị bao giờ. Hắn liền quay sang nhìn Vương Kiếm Kiệt nói: -Triệu Tam Gia thuộc Nam phái trong Thái Cực Môn ở Ôn Châu. Tiểu đệ cũng ở Thái Cực Môn thuộc phủ Quảng Bình, tỉnh Trực Lệ. Bọn tại hạ ở một phái nhưng khác phe. Triệu Tam Gia vào hàng tiền bối, tiểu đệ trước nay vẫn đem lòng ngưỡng mộ.
Hắn nói rồi tiến gần chắp tay thi lễ, vẻ mặt rất hân hoan, tỏ ý muốn thân cận.
Ngờ đâu Triệu Bán Sơn lờ đi như chẳng thấy gì. Hai tay chắp để sau lưng, không hèm dòm ngó Trần Vũ.
Lão quay lại bảo Vương Kiếm Anh: -Vương huynh! Bữa nay huynh đệ tới đây mọt cách đột ngột, xin có lời tạ lỗi cùng các vị.
Lão vừa nói vừa chắp tay xá một vòng. Quần hào vội hoàn lễ đồng thanh đáp: -Không dám, không dám! Triệu Tam Gia khách sáo quá.
Trần Vũ tức đến lạnh người, tay chắp lại rồi không bỏ xuống nữa, hắn đứng trơ ra, bụng bảo dạ: -Ta có đắc tội với hắn bao giờ đâu? Tuy hắn oai danh lừng lẫy chẳng lẽ ta sợ hắn sao?
Vương Kiếm Anh trỏ vào Hồ Phỉ hỏi: -Tiểu huynh đệ đây có điều xích mích với vợ người sư đệ của tại hạ do mối hiềm thù đời trước gây nên. Hiện giờ sư đệ của tại hạ đã qua đời, bọn tại hạ nể mặt Triệu Tam Gia bỏ qua vụ này không nhắc tới nữa. Chúng ta đình thủ nên chăng?
Hắn nói rồi nổi lên tràng cười khanh khách.
Nguyên hắn có bất hòa với Thương Kiếm Minh nhưng đã vô tình báo thù cho y.
Bây giờ hắn mượn cơ hội đình chỉ việc kia lại, đồng thời muốn lấy lòng Triệu Bán Sơn.
Triệu Bán Sơn ngạc nhiên chẳng hiểu gì. Lão còn đang ngơ ngác thì Thương Lão Thái đã la lên: -Triệu Bán Sơn hay Triệu Nhất Sơn gì gì

nữa mà đến Thương Gia Bảo cũng đừng hòng giở thói ngang tàng.
Triệu Bán Sơn hỏi lại: -Vương huynh nói chuyện gì tiểu đệ chưa hiểu?
Vương Kiếm Anh đáp: -Vị này là vợ của sư đệ tại hạ. Triệu Tam Gia đừng chấp với mụ. Tam Gia hãy lại đây! Tiểu đệ mượn hoa kính Phật, mời Triệu Tam Gia một chung.
Hắn nói rồi cầm hồ rượu rót.
Hồ Phỉ biết mình mà nói nữa là lập tức thò đuôi dối trá, liền lớn tiếng: -Triệu Tam Gia! Bọn bị thịt này nói khoác lắm. Họ bảo bọn Hồng Hoa Hội chỉ là phường giá áo túi cơm. Họ còn khoe Bát Quái Chưởng công phu thiên hạ vô địch. Một vị lão anh hùng trong bọn họ đơn thương độc mã có thể thu thập hết mọi nhân vật ở Hồng Hoa Hội. Tiểu tử nghe họ huyênh hoang tức quá, vì thế mà đứng ra cho họ một bài học. Nhưng họ không phục gây cuộc động thủ. Triệu Tam Gia!
Tam Gia bảo có đáng giận không? Vụ này xin để Tam Gia lý luận.
Triệu Bán Sơn chưa hiểu họ tranh chấp việc gì. Nhưng ngày trước, Vương Duy Dương đã từng động thủ với Hồng Hoa Hội là điều có thật. Hồng Hoa Hội không thắng lào bằng võ lực mà chỉ dùng kế bức bách lão chịu thua nên anh em Vương Kiếm Anh, Vương Kiếm Kiệt có nói vậy thì chỉ là để khoe trương bản lãnh anh hùng của phụ thân. Chuyện này cũng là thường tình.
Lão nghĩ vậy liền cười đáp: -Vương lão tiêu đầu võ công cao cường. Bọn tiểu đệ đều khâm phục.
Đột nhiên lão dương cặp mắt sáng như điện nhìn Trần Vũ nói: -Trần sư phó! Mời sư phó ra ngoài kia để chúng ta nói chuyện với nhau.
Trần Vũ trong lòng run sợ hỏi: -Giữa tại hạ và Triệu Tam Gia vốn không quen biết. Chẳng hiểu Tam Gia có điều chi dạy bảo? Các vị bằng hữu đây đều là hán tử quang minh lỗi lạc. Tam Gia có điều gì xin cứ nói ở đây cũng không sao.
Triệu Bán Sơn cười lạt rồi hỏi lại: -Đây là cái nhục của Thái Cực Môn, sao lại để cho người ngoài biết?
Trần Vũ biến sắc lùi lại một bước, lớn tiếng đáp: -Tam Gia thuộc phái Thái Cực ở Ôn Châu. Tại hạ cũng ở phái Thái Cực nhưng tại Quảng Bình. Chúng ta đồng phái bất đồng tông. Tại hạ không can dự đến Tam Gla, Tam Gia cũng không can dự đến tại hạ.
Triệu Bán Sơn nói: -Chỉ vì thủ đoạn của Trần huynh lợi hạ quá nên Thái Cực Môn ở phủ Quảng Bình không ai dám ra mặt. Huynh đệ từ đất Hồi Cương xa xôi muôn dặm tới đây.
Huynh đệ tới Bắc Kinh nghe nói Trần huynh đã đến Sơn Đông liền lật đật chạy đi tìm kiếm. Thật là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.
Quần hào nghe nói câu "lưới trời lồng lộng" đều giật mình kinh hãi, không hiểu Trần Vũ đã làm việc gì sai quấy trong môn hộ khiến cho Triệu Bán Sơn phải lặn lội đường xa muôn dặm để truy tầm hăn.
Trần Vũ rất tinh minh mẫn cán, nổi tiếng giang hồ lâu năm. Oai danh hắn tuy không vang dội bằng Triệu Bán Sơn nhưng cũng là nhân vật

cự phách trong Thái Cực Môn. Huống chi ngoài Phúc công tử, hắn còn có hậu thuẫn khác rất lớn nên chẳng sợ gì Triệu Bán Sơn liền xắng giọng: -Trước ta kính trọng ngươi, kêu ngươi là Triệu tiền bối là vì nể tuổi tác của ngươi. Hai phe Nam Bắc ở Thái Cực Môn đều có chỗ sở trường, chẳng lẽ ngươi uy hiếp được ta?

Hắn vừa dứt lời đã ra chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thao nhằm đánh vào bả vai Triệu Bán Sơn. Triệu Bán Sơn bôn ba mây tháng, muôn dặm tận khổ cũng vì chiêu trước mắt này. Lão thấy Trần Vũ động thủ ra chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thao liền hiểu ngay võ công của hắn đến trình độ nào. Lão liền cúi thấp xuống một chút ra chiêu Vân Thủ đưa cổ tay lên mặt hắn ra mé hữu.

Trần Vũ chân đứng không vững, lập tức toàn thân bị kiềm chế.

Nên biết các phe phái trong Thái Cực Môn, về quyền chưởng đều đại đồng tiểu dị. Chỗ sai biệt mạnh hay yếu là do công lực và trí hiểu biết bất đồng của mọi người.

Ân Trọng Tường, một hảo thủ võ học ở Thiên Long Môn, là chỗ bạn thân với Trần Vũ. Hắn thấy Triệu, Trần hai người tranh chấp một miệng đã rút kiếm cầm tay, nhơn nhơn muốn động thủ. Bây giờ lại thấy Trần Vũ mới ra một chiêu đã thất bại liền cầm kiếm đâm tới sau lưng Triệu Bán Sơn, miệng quát: -Buông tay ra!

Triệu Bán Sơn không quya đầu lại, tiện tay rút lấy bội kiếm sau lưng Trần Vũ, hươi kiếm ngược lại đón đỡ.

Thủ pháp của lão rất chuẩn đích. Song kiếm đụng nha bật lên tiếng choang rùng rợn.

Trường kiếm của Ân Trọng Tường bị gãy làm hai đoạn.

13
Kiếm Anh mắc bẫy bị tiêu thương

Triệu Bán Sơn lại đưa tay mặt xỏ kiếm vào vỏ trên lưng Trần Vũ để tra lại.

Cử động rút kiếm cực kỳ mau lẹ, công lực chặt kiếm rất dỗi tinh thuần, nhãn lực trả kiếm rất chuẩn đích, đều vào hạng hiếm có trên đời.

Quần hào thấy vậy cả kinh thất sắc. Chỉ một chiêu, lão đã kiềm chế được hảo thủ Trần Vũ ở Thái Cực Môn, vung nhát kiếm đã chặt được trường kiếm của hảo thủ Ân Trọng Tường ở Thiên Long Môn. Tài khắc địch chế thắng của Triệu Bán Sơn ra ngoài tiên liệu của mọi người.

Triệu Bán Sơn lạnh lùng hỏi Trần Vũ: -Sao? Trần huynh có chịu ra hay không?

Trần Vũ nét mặt hết xanh lét lại đỏ bừng, trong lòng hoảng hốt không biết làm thế nào?

Đột nhiên ánh kim quang lấp loáng. Bảy mũi kim tiêu chia ra thượng hạ tả hữu bắn tới Hồ Phỉ.

Nguyên Thương Lão Thái nhận thấy hy vọng báo thù sắp thành ảo mộng, liền nhân cơ hội quần hào đang chú ý nhìn vào Triệu Bán Sơn và Trần Vũ liền phát ra bảy mũi kim tiêu một cách đột ngột. Mụ chỉ cách Hồ Phỉ chừng hơn trượng lại phóng tiêu bất ngờ thì dối phương muốn tránh khỏi cả bảy mũi thật khó khăn vô cùng.

Mười mấy năm mụ hoài bão ý chí trả thù cho trượng phu, lại biết rõ võ công Miêu Nhân Phượng và Hồ Nhất Đao đã đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Nếu động thủ một cách quang minh chính đại tuyệt không hy vọng thủ thắng nên mụ đã bôi chất kịch độc Huyết Phong Hầu vào mũi kim tiêu.

Diễn biến xảy ra đột ngột. Hồ Phỉ la lên: -U¨i chao!

Gã vội nằm sấp xuống. Ba mũi tiêu bắn trên gã có thể tránh khỏi nhưng còn bốn mũi nhằm vào bụng dưới và hạ bàn thì chẳng còn cách nào tránh thoát.

Triệu Bán Sơn tiến ra một bước, vươn cánh tay dài khoa một cái rồi nắm lại.

Lão chụp được cả bảy mũi phi tiêu vào lòng bàn tay.

Ngoại hiệu của lão là Thiên Thủ Như Lai. Như Lai là tên hiệu một Đức Phật từ bi tỏ ra lòng dạ lão hiền từ. Còn Thiên Thủ là nói về tài phóng ám khí và tiếp nhận ám khí chẳng khác gì một người có ngàn bàn tay. Môn chụp ám khí đúng là một tuyệt kỹ sở trường của Triệu Bán Sơn.

Mọi người thấy hoa mắt lên một cái mà không rõ lão ra tay thế nào để nắm được hết bảy mũi kim tiêu.

Đừng nói chỉ có bảy mà bảy lần bảy là bốn mươi chín mũi lão cũng chẳng coi vào đâu.

Dưới ánh đèn lửa đầu mũi tên màu hồng thẫm. Lão cầm đưa lên mũi ngửi quả thấy mùi thơm liền biết ngay đầu tiêu bôi chất kịch độc.

Triệu Bán Sơn là ông tổ phóng ám nhưng rất căm hận kẻ nào dùng ám khí bôi chất độc.
Người ta thường nói: ám khí nguyên là một thứ khí giới chính phái. Nó nhỏ mà tới được xa nên so với quyền cước, khí giới cũng là một trong tam đại môn về võ học. Chỉ kẻ nào đê hèn mới bôi chất độc và bị khinh rẻ.
Lão quay lại nhìn Thương Lão Thái, vẻ mặt hầm hầm lên tiếng hỏi: -Vương Duy Dương là bậc anh hùng, lão nhân gia có dạy người bôi chất độc vào ám khí đâu?
Chẳng lẽ lão nhân gia lại dạy người đánh lén một cách hèn hạ?
Huống chi dùng thủ đoạn đánh lén bằng ám khí bôi độc đối với một thằng nhỏ càng đáng khinh bỉ.
Lão nói mấy câu này đại nghĩa lẫm liệt khiến Vương thị huynh đệ không khỏi ngấm ngầm hổ thẹn.
Thương Lão Thái thấy Vương thị huynh đệ lẳng lặng cúi đầu liền lớn tiếng hỏi lại: -Ngươi là cái thá gì mà đến Thương Gia Bảo khinh người?
Chỉ tiếc tiên phu ta là Thương Kiếm Minh chết rồi, trong Bát Quái Môn không còn anh hùng hảo hán.
Con ta còn nhỏ tuổi, ta là phận đàn bà đành chịu để ngươi khinh thị.
Đột nhiên mụ khóc rống lên nói tiếp: -Kiếm Minh chàng hỡi! Chàng chết đi rồi, Bát Quái Môn chỉ còn lại một lũ chó má đi bợ đỡ người ngoài, không một kẻ nào khí phách hào hùng giữ được cái danh cho môn hộ nữa. Kiếm Minh chàng hỡi! Mai đây tiện thiếp cho thằng con cả đầu Thái Cực Môn để gã khỏi chịu cảnh mặt tro mày muội trên chốn giang hồ. Cả một lũ chúng để người ta khinh rẻ. Thương Kiếm Minh! Nếu biết sớm người anh hùng đã quá cố không còn ai nối gót thì chẳng thà bỏ thanh Bát Quái Đao này vào trong quan tài cho khỏi bị nhơ nhuốc.
Mụ khóc một tiếng lại thóa mạ mấy câu. Mụ quăng Bát Quái Đao xuống đất, dẫm châm lên, nhổ nước bọt vào.
Anh em họ Vương tức giận vô cùng nhưng không tiện đồng môn gây lộn trước người ngoài.
Triệu Bán Sơn nóng lòng đem Trần Vũ đi nhưng thấy Thương Lão Thái dùng thủ đoạn tàn độc đối phó với Hồ Phỉ, lão nghĩ rằng mình mà bỏ đi thì thằng nhỏ kia tất lọt vào tay độc thủ.
Tuy lão chẳng có dây dưa gì với Hồ Phỉ nhưng giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng thể nhắm ắt bước qua.
Lão liền nhìn Vương thị huynh đệ chắp tay nói: -Thằng nhỏ này để tại hạ đưa đi. Ngày sau sẽ có dịp tạ lại tấm thịnh tình của hai vị.
Vương Kiếm Anh chưa kịp trả lời, Thương Lão Thái lại vừa khóc vừa la: -Kiếm Minh hỡi! Chàng chết là hết cả nhưng khỏi nhìn đến những chuyện mất mặt này. Sư đệ của chàng mang tiếng là một tay hảo thủ ở Bát Quái Môn nhưng bản lãnh không bằng một đứa nhỏ mười mấy

tuổi. Cả thanh đao giữ nhà cũng bị người đoạt mất. Sư huynh của chàng càng sợ thằng nhỏ, chỉ mong gã dời xa cho lẹ.
Vương Kiếm Anh bị mụ chửi móc không nhẫn nại được lớn tiếng quát: -Câm miệng đi!
Hắn quay sang nhìn Triệu Bán Sơn nói: -Triệu Tam Gia! Vừa rồi người vợ của tệ sư đệ nói gì Tam Gia đã nghe rõ.
Chẳng phải tại hạ không nể mặt Triệu Tam Gia nhưng để thằng nhỏ này ra đi như vậy thì Bát Quái Môn không còn đất đứng trên chốn giang hồ, tại hạ cũng chẳng còn mặt mũi nào làm người nữa.
Triệu Bán Sơn nghĩ thầm: -Hắn nói câu này là tình thật.
Lão quay sang bảo Hồ Phỉ: -Ngươi đắc tội với hai vị Vương sư phó trong trường hợp nào? Mau đập đầu xin lỗi đi rồi hãy theo ta!
Triệu Bán Sơn là tay già dặn nhưng lần này lão lầm lộn. Vừa rồi lão thấy Hồ Phỉ đánh lộn với Thương Lão Thái, thân thủ gã tuy không kém cỏi nhưng dù sao cũng là một đứa nhỏ. Ngờ đâu Hồ Phỉ bản tính cao ngạo khi nào chịu cúi đầu van xin một cách dễ dàng?
Gã cười hỏi: -Triệu Tam Gia! Tam Gia bảo họ đập đầu trước tiểu tử ư?
Tiểu tử không dám đâu.
Triệu Bán Sơn ngạc nhiên lẩm bẩm: -Sao thằng nhỏ này lại tranh hơn đến thế?
Vương Kiếm Anh cũng tưởng Hồ Phỉ xin lỗi rồi hạ đài, không ngờ lại nghe gã trả lời như vậy, trong lòng phẫn nộ đến cực điểm. Có điều hắn không muốn lộ ra trước mặt Triệu Bán Sơn mình là người thiếu công phu hàm dưỡng nên ráng giữ vẻ thản nhiên nói: -Tiểu huynh đệ! Võ công của tiểu huynh đệ khá lắm, trách nào tiểu huynh đệ chẳng có tính cuồng ngạo.
Nào! Vương mỗ muốn lãnh giáo mấy cao chiêu.
Hồ Phỉ nhảy vào giữa sảnh đường, vung quyền đánh véo một cái nhằm đấm vào mũi Vương Kiếm Anh.
Vương Kiếm Anh tủm tỉm cười, tiện tay đánh ra một chưởng.
Phát chưởng này đánh ra nhẹ nhàng nhưng tới nửa chừng rít lên vù vù xô vào mặt Hồ Phỉ.
Triệu Bán Sơn lẩm bẩm: -Võ công gia truyền của họ Vương rất cao thâm. Chưởng kình của y quả nhiên không phải tầm thường.
Lão sợ phát chưởng của Vương Kiếm Anh đánh trọng thương Hồ Phỉ liền nghiêng người về phía trước một chút đề phòng gặp lúc nguy cấp là phóng chưởng đánh vào hậu tâm họ Vương để tiêu giảm chưởng lực của hắn.
Ngờ đâu thân pháp Hồ Phỉ mau lẹ dị thường. Gã nghiêng người một chút khiến phát chưởng của Vương Kiếm Anh đánh trệch đi.
Nhưng Vương Kiếm Anh là đệ nhất cao thủ trong Bát Quái Môn hiện nay, tả chưởng đánh chênh chếch tới, hữu chưởng không ngừng đưa từ phía trên mé hữu đánh xéo xuống dưới mé tả.
Hồ Phỉ giơ song quyền lên! Chát một tiếng. Phát chưởng kia đánh

trúng vào thoi quyền của gã.
Hồ Phỉ la hoảng: -Trời ơi! Đau qúa!
Đột nhiên gã ra chiêu Trầm Trưu Cầm Nã. Gã vươn tay chụp vào huyệt Khúc Trì bên trái Vương Kiếm Anh. Chiêu này cực kỳ quái dị.
Vương Kiếm Anh sửng sốt lùi lại một bước.
Thương Lão Thái và Mã Hành Không đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tự hỏi: -Tại sao thằng nhỏ này lại biết sử quái chiêu đó?
Nguyên bữa trước, Diêm Cơ cướp tiêu. Hắn động thủ cùng Mã Hành Không đã thi triển mười mấy quái chiêu. Trong đó có chiêu Trầm Trưu Cầm Nã.
Vương Kiếm Anh lùi lại một bước rồi sử chiêu Mãnh Hổ Phục Trang, vươn tay ra chém vào cánh tay trái Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ xoay chuyển nửa mình móc chân đá ngược thành quái chiêu Câu Thoái Phân Thích.
Diễn biến này dĩ nhiên khiến cho bọn Mã Hành Không phải kinh ngạc, cả nhân vật biết nhiều rộng là Triệu Bán Sơn cũng lấy làm kỳ.
Vương Kiếm Anh thấy chiêu pháp của Hồ Phỉ có ẩn ý làm nhục mình, hắn tức giận tự nhủ: -Nếu không cho thằng lỏi này nếm mùi đau khổ, tất có người coi thường Bát Quái Môn.
Tuy hắn động thủ với Hồ Phỉ mà thực ra hắn không coi thằng nhỏ là đối thủ. Mỗi chiêu mỗi thức của hắn hoàn toàn phô trương cho một đại hành gia đứng bên là Triệu Bán Sơn theo dõi. Hắn ra tay ngưng trọng, di chuyển đúng phép, không dám để mất địa vị đại danh gia chút nào.
Vì trong lòng có ý nghĩ khác hắn không lo chiêu số kém bề tàn độc mà chỉ sợ Triệu Bán Sơn coi thường.
Trường hợp này khiến cho chưởng pháp của Vương Kiếm Anh rất kín đáo, chẳng có chỗ nào sơ hở nhưng muốn kiềm chế đối phương trong mấy chiêu lại không thể được.
Thương Bảo Chấn khổ công rèn luyện Bát Quái Chưởng từ thuở nhỏ thấy vị đại sư bá này ra tay bình thường chẳng có gì chi kỳ dị, lại sử toàn những chiêu số thiển cận nhất trong Bát Quái Chưởng, gã cho là sư bá uý kỵ Triệu Bán Sơn, chỉ kéo dài cuộc đấu chứ không có ý trả thù cho phụ thân nên trong lòng gã ngấm ngầm oán thán.
Gã có biết đâu chưởng pháp của Vương Kiếm Anh trong cái bình thường đã ẩn giấu những công phu rèn luyện mấy chục năm.
Ban đầu Hồ Phỉ còn nhảy nhót tung ra những quái chiêu nhưng về sau gã hoàn toàn bị chưởng phong của đối phương vây bọc.
Vương Kiếm Anh huy động chưởng lực dần dần đưa Hồ Phỉ vào chỗ bị kiềm chế. Mỗi quyền gã đánh tới, mỗi cước gã ra lập tức đụng phải Bát Quái Chưởng đẩy ngược lại.
Giả tỷ lúc này Vương Kiếm Anh muốn phát huy kình lực đả thương Hồ Phỉ thật chẳng khó gì nhưng hắn muốn phô trương thân thủ trước mặt Triệu Bán Sơn, quần cho Hồ Phỉ sức cùng lực kiệt đến phải có chuyện

gì.
Nên biết võ thuật khó nhất là luyện đến được trình độ này. Cất vật nặng cũng như vật nhẹ, dùng sức không phải phí sức, phát kình mà không cần vận động nội lực. Những võ học danh gia chỗ tối hậu là đưa mình vào cảnh giới này. Còn lúc tỷ đấu mà quát tháo hùng hổ cho toát mồ hôi, hơi thở hồng hộc, dĩ nhiên là hạ cách kém nhất.
Triệu Bán Sơn hiểu chỗ dụng ý của Vương Kiếm Anh, tự nhủ: -Đã vậy thì thằng nhỏ này tạm thời chưa lo gì đến tính mạng, ta hãy coi xem gã còn chống chọi được bao lâu?
Lão thấy Hồ Phỉ không tự chủ được để chưởng lực của đối phương làm cho chuyển động. Chân gã bước loạng choạng, đột nhiên người gã lăn long lóc. Tay mặt chống xuống đất, hai chân đồng thời quét ngang.
Đây là một quái chiêu.
Vương Kiếm Anh nhảy lên tránh khỏi.
Hồ Phỉ ngồi dậy. Hai chân đá theo kiêu liên hoàn. Chớp mắt đã phóng ra bảy tám cước. Chiêu thức vừa quái dị vừa thần tốc.
Trong quyền pháp có chiêu số Liên Hoàn Uyên ¦ơng Thoái nhưng chân trái đá ra rồi, chân phải đặt dưới đất. Đá liên hồi vẫn phải có trước có sau, dù mau lẹ cũng có hạn độ.
Đằng này Hồ Phỉ ngồi dưới đất, hai chân đá lên không như giã giò, phóng cước hanh như điện. Diễn biến này khiến cho Vương Kiếm Anh tay chân luống cuống.
Mã Hành Không và Thương Lão Thái lại đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng: -Quái chiêu này Diêm Cơ chưa hiểu. Xem chừng thằng nhỏ đây học võ còn nhiều hơn hắn.
Hai người đoán rất đúng.
Hồ Phỉ xoay mình, lập tức hai khuỷu tay thúc về đằng sau.
Hiện thời gã và Vương Kiếm Anh xây lưng đụng vào nhau. Người Hồ Phỉ thấp lùn, ra chiêu lại mau lẹ. Khuỷu tay gã thúc trúng đít Vương Kiếm Anh.
Mông đít bắp thịt đầy. Hồ Phỉ lại là người nhỏ sức yếu, gã ra chiêu bằng khuỷu tay chẳng thể đả thương được đối phương.
Mọi người bàng quang không nhịn được phải phì cười.
Vương Kiếm Anh nổi nóng, xoay mình phóng chưởng đánh véo vào trước ngực Hồ Phỉ.
Lúc này mặt hắn hung dữ chẳng còn chi là phong độ ung dung nữa. Hắn muốn đả thương ngay tên trẻ nist giảo hoạt khả ố dưới bàn tay mình cho bõ ghét.
Triệu Bán Sơn thở dài nghĩ bụng: -Vương Duy Dương oai danh lừng lây đất Hà Sóc nhưng con lão lại thua phụ thân nhiều lắm.
Một mặt lão theo dõi cuộc đấy, mặt khác khóe mắt cũng không dời Trần Vũ, quyết chẳng để cho hắn thừa cơ tẩu thoát.
Hồ Phỉ thấy song chưởng của đối phương đánh rát như gió táp mưa

sa, trong lòng không khỏi kinh hãi.
Vương Kiếm Anh là tay cao thủ hạng nhất võ lâm, Hồ Phỉ chỉ ỷ vào những quái chiêu gia truyền trong quyền phổ. Đối phương chưa biết nên hạ thủ có điều uý kỵ, gã mới miễn cưỡng chống chọi được một lúc rồi sau lâm vào tình trạng nguy ngập.
Thực ra trong Hồ Gia Quyền Phổ ghi những quái chiêu này chỉ để dùng vào việc luyện công, mục đích là rèn luyện thân thủ chứ không mong khắc địch chế thắng.
Những chiêu số chân chính cùng người động thủ chép vào nửa sau quyền phổ thì Hồ Phỉ công lực chưa đủ, khó bề lĩnh hội, chỉ thi triển được mấy chiêu thức dùng làm căn bản cho việc luyện công. Nếu những tay đại hiệp nổi tiếng một thời như bọn Phi Thiên Hồ Ly, Hồ Nhất Đao lúc cùng người động thủ cũng đưa ra những chiêu quái dị bất luận, bất loại này, chẳng hoá ra tự chôn danh dự mình?
Lại đấu thêm mười mấy chiêu, Hồ Phỉ né tả tránh hữu cực kỳ khổ sở.
Đột nhiên Vương Kiếm Anh tả chưởng đưa ra ngoài, Hồ Phỉ né mình qua mé hữu tránh khỏi. Vương Kiếm Anh tay mặt ra chiêu Du Không Thám Trảo đánh xéo lại. Chiêu này rất gấp rút. Hồ Phỉ vội hạ thấp vai xuống, tuy chưởng lực của đối phương đã giảm đi bảy thành mà gã còn bị hất té.
Quần hào bật tiếng la hoảng.
Vương Kiếm Anh lại phát chưởng đánh xuống.
Triệu Bán Sơn cả giận nghĩ thầm: -Hắn là một nhân vật thành danh, thằng nhỏ đã bị té sao còn hạ độc thủ?
Công phu Thái Cực Quyền của lão tuyệt ở chỗ phát động sau mà đến trước, kêu bằng Hậu Phát Phế Nhân. Chiêu số của địch nhân càng mạnh bao nhiêu thì bên mình càng thu hiệu quả lớn bấy nhiêu. Lão chỉ chờ cườm tay của Vương Kiếm Anh gần tới Hồ Phỉ là lập tức phóng chưởng giải cứu.
Đột nhiên ánh thanh quang lấp loáng. Vương Kiếm Anh vội thu tả chưởng về, nghiêng mình đi, đưa chân lên.
Nguyên Hồ Phỉ lúc té xuống ngó thấy nửa thanh kiếm bên mình.
Đó là khúc kiếm gãy của Ân Trọng Tường còn bỏ đó. Trong lúc nguy cấp Hồ Phỉ lượm lấy chĩa lên làm cho bàn tay địch nhân đánh xuống. Gặp diễn biến kỳ ảo này, nếu Vương Kiếm Anh không né tránh mau lẹ thì bàn tay sẽ bị đâm trúng.
Hồ Phỉ tâm tư cực kỳ linh mẫn. Gã đắc thủ rồi lập tức lăn người tới. Tay trái bám xuống đất, tay mặt dùng kiếm gẫy cắt một mảnh vạt áo để bọc lấy khúc kiếm rồi cười nói: -Vương đại gia! Cánh tay tại hạ ngắn quá mà cánh tay đại gia lại dài. Như thế thì hai người chúng ta tỷ võ không được công bằng. Bây giờ tại hạ tiếp tay mặt cho dài hơn một chút, nếu đại gia thấy sợ thì lấy Bát Quái Đao ra chiến đấu.
Từ đời Phi Thiên Hồ Ly trở xuống, Hồ Gia trải mấy đời đều trí kế hơn người.

Hồ Phỉ biết mình tay không chẳng thể địch lại liền thừa cơ lượm thanh kiếm gẫy làm binh khí. Nhưng gã sợ đối phương cũng sử dụng đao kiếm liền đưa lời khích tướng trước.
Vương Kiếm Anh địa vị cao cả, dù biết mình thua thiệt cũng đành, khi nào chịu dùng đao đối phó với gã. Hắn cho là dù gã có cầm một thanh kiếm gẫy cũng chẳng làm gì nổi. Hắn hắng đặng một tiếng ra chiêu cầm nã trong Bát Quái Chưởng toan bắt lấy cổ tay cầm kiếm của Hồ Phỉ. Tay trái hắn phát huy kình lực nhắm đánh vào mặt gã.
Hồ Phỉ xoay mũi kiếm lại dùng làm cây Nga Mi Thích để ra chiêu. Tay trái gã đột nhiên đưa lên lột cái mũ da trên đầu xuống cầm lấy cười nói: -Tay mặt tại hạ có mũi kiếm, tay trái có lá mộc, thử coi các hạ còn làm gì được nữa không?
Gã giơ cái mũ ra để ngăn chặn tay trái đối phương.
Vương Kiếm Anh mắng thầm: -Thằng lỏi thối tha này! Mi đỡ đòn như vậy thì tay trái tất nhiên phải gãy.
Hắn tăng gia kình lực đạo đập tay vào cái mũ.
Đột nhiên Vương Kiếm Anh "ối" lên một tiếng, nhảy lùi lại hơn trượng.
Tiếng rú của hắn rất thê thảm tựa hồ bị trọng thương.
Quần hào nhìn lại thấy lòng tay hắn máu chảy đầm đìa, chẳng hiểu vì sao mà bị thương?
Vương Kiếm Anh phẫn nộ đến cùng cực, trỏ tay vào mặt Hồ Phỉ quát mắng: -Ngươi ... ngươi dấu vật gì trong cái mũ kia?
Hồ Phỉ đặt mũ đội lên đầu. Trong tay trái gã cầm một mũi kim tiêu. Gã cười đáp: -Đây chính là ám khí của Bát Quái Môn chứ đâu phải của tại hạ đem đến. Tại hạ vừa tiện tay lượm được một mũi định đem về chơi nhưng các hạ nhất định phanh phui cho ra sự thật. Được rồi! Mũi kim tiêu nhỏ bé này, tại hạ cũng chẳng báu gì.
Gã nói rồi giơ tay lên nhằm trước ngực đối phương bắn tới.
Vương Kiếm Anh nghiêng mình vươn tay ra bắt mũi kim tiêu. Hắn nghiêng mình trước rồi mới vươn tay đủ tỏ hắn vẫn có lòng uý kỵ Hồ Phỉ, hắn sợ thủ pháp phóng tiêu của gã cũng quái dị, nếu bắt sểnh để mũi tiêu vào trúng ngực thì nguy.
Ngờ đâu hắn vươn tay ra chụp vào quãng không. Hồ Phỉ đưa thủ thế phóng tiêu về phí trước mà thực ra đã vận kình vào ngón tay bật mũi kim tiêu ra đằng sau.
Thương Lão Thái đứng ở phía sau Hồ Phỉ bỗng thấy ánh vàng lấp loáng. Mũi kim tiêu đã bay tới trước mặt, mụ vội rụt đầu xuống.
Xẹt một cái.
Mũi kim tiêu xuyên vào búi tóc mụ làm cho rung rinh.
Thương Bảo Chấn kinh hãi nhảy xổ lại trước mặt mẫu thân hỏi: -Má má! Má má có bị thương không?
Từ lúc Hồ Phỉ động thủ, cơ hồ mỗi chiêu mỗi thức đều quái dị khiến người ta khó nổi đề phòng. Cách phát tiêu quái dị này càng khiến mọi người hoang mang.

Quần hào thấy Thương Lão Thái chỉ khe cái chết chừng sợi tóc lại càng kinh hãi.
Triệu Bán Sơn vuốt râu nghĩ thầm: -Cách giơ tay lên phía trước mà phóng tiêu về phía sau nguyên là môn sở trường của ta. Nếu ta mà động thủ thì đến mười mụ Thương Lão Thái cũng phải chết hết.
Thằng nhỏ này làm bộ chân thực hãy còn kém ta nhiều lắm.
Thương Lão Thái chưa hết bở vía la lên: -Đại sư huynh! Hãy giữ lấy huyệt mạch môn. Đầu mũi tiêu có chất độc.
Thương Bảo Chấn run lên nói: -Tiểu tử đi lấy thuốc giải.
Gã nói rồi chạy vào nhà trong.
Vương Kiếm Anh tính tình cũng thâm độc chẳng kém gì tiên phụ hắn, lòng bàn tay hắn bị tiêu thương làm ngứa ngáy tê nhức. Hắn nghe Thương Lão Thái nói vậy, tay mặt xé mảnh vạt áo buộc chặt cổ tay trái lại. Mặt hắn xám xanh.
Vương Kiếm Kiệt rất quan tâm đến huynh trưởng vội chạy lại buộc giúp.
Vương Kiếm Anh hất tay trái lên quát: -Lui ra!
Vương Kiếm Kiệt không đề phòng bị hắn hất tay, phải lùi lại hai bước.
Hắn ngạc nhiên la lên: -Đại ca!
Vương Kiếm Anh giơ bàn tay bị thương lên đánh xuống đầu Hồ Phỉ.
Chân hắn sử tuyệt chiêu Du Thân Bát Quái Chưởng xuất ra.
Bây giờ hắn quyết chẳng dung tình muốn giết cho bằng được thằng nhỏ khả ố và xảo quyệt.
Hồ Phỉ từ khi học thành võ nghệ, lần đầu tiên gã đối địch với Thương Bảo Chấn.
Kế đó đối chiến với Thương Lão Thái và Vương Kiếm Kiệt. Bây giờ lại đấu chưởng với Vương Kiếm Anh là đối thủ thứ tư. Gã càng đánh lâu trong lòng càng sáng suốt, không sợ sệt gì nữa. Gã hết sức dùng cái khéo để bổ xung vào chỗ không đủ sức.
Gã đã lãnh giáo chiêu số Du Thân Bát Quái Chưởng ở nơi Vương Kiếm Kiệt.
Lúc đó gã chân tay luống cuống, xuýt nữa mất mạng dưới lưỡi đao đối phương.
Hiện giờ gã đã hiểu rõ chỗ ảo diệu bên trong, biết rằng nếu mình cũng xoay chuyển loạn lên theo địch nhân tất đi vào chỗ đầu nhức mắt hoa.
Chỉ trong chớp mắt, Vương Kiếm Anh đã xoay đến phía sau Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ chợt nhớ tới trong Hồ Gia Quyền Phổ có môn Tứ Tượng Bộ. Bộ pháp tuy đơn giản nhưng tựa hồ có thể dùng được.
Gã không kịp suy nghĩ nhiều, vừa thấy địch nhân chuyển tới sau lưng, lập tức khoa chân tiến về phía trước một bước đã đánh tới hậu tâm đối phương.

14
Triệu Bán Sơn thanh toán môn hộ

Quần hào thấy môn hộ sau lưng Hồ Phỉ sơ hở rất lớn chẳng phòng bị chi hết không khỏi lo thay cho gã. Dè đâu gã nhẹ nhàng bước tiến về phía trước khiến cho phát chưởng của Vương Kiếm Anh đánh vào quãng không.

Môn Du Thân Bát Quái Chưởng đã chuyển động là không dừng lại. Bất luận phát chưởng ra có đánh trúng hay không, chân vẫn cất bước đều, tay vẫn phát chưởng liên miên.

Hồ Phỉ mặt hướng về cửa sảnh đường ngó thấy Vương Kiếm Anh rảo bước chạy qua mé hữu, lập tức khoa chân bước qua mé tả. Giữa lúc ấy, Vương Kiếm Anh phóng chưởng lại đánh vào quãng không.

Nên biết Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái. Vậy pho Tứ Tượng Bộ cùng Bát Quái Chưởng theo nguyên lý có chỗ thông đồng.

Tứ Tượng Bộ trong Hồ Gia Quyền Phổ là bộ pháp nhập môn để tập quyền cước khí giới chứ không dùng để đả thương địch. Lúc này Hồ Phỉ luyện rất thuần thục.

Lát sau gã chắp hai tay để sau lưng ngưng thần nhìn không lý gì đến Vương Kiếm Anh có ra chiêu hay không, chỉ thấy hắn chuyển qua mé tả là gã bước sang mé hữu. Hắn chạy về phía trước thì gã lùi lại phía sau. Như vậy, bất luận đối phương chợt trước chợt sau, chợt tả chợt hữu, gã chỉ cần bước ngược chiều một bước là tránh được, miễn là bước đúng phương hướng và đúng kích thước.

Việc luyện Tứ Tượng Bộ cũng phải đúng tiết tấu hành động như Du Thân Bát Quái Chưởng.

Phép Du Thân Bát Quái Chưởng hễ đã động thủ là phải liên tục đánh ra bốn lần tám thành ba mươi hai chiêu.

Vương Kiếm Anh càng đánh không trúng càng nóng nẩy, cả đầu ngón tay cũng không đụng được tới Hồ Phỉ.

Triệu Bán Sơn theo dõi cuộc đấu không khỏi than thầm: -Vương Kiếm Anh học được tuyệt nghệ của phụ thân nhưng chỉ biết theo đúng phép cũ, lúc lâm địch chẳng hiểu tùy cơ ứng biến. Xem chừng Vương Duy Dương không còn ai kế tiếp được nữa rồi.

Vương Kiếm Anh đã sử xong ba mươi hai chiêu Bát Quái Chưởng trong đệ nhị tiết.

Thương Bảo Chấn lấy thuốc giải ra hô: -Đại sư bá! Đại sư bá uống thuốc rồi hãy thu thập thằng nhỏ đó.

Lúc này Vương Kiếm Anh cảm thấy tay trái dần dần tê dại, sử không linh nữa, biết là chất độc đã đưa lên.

Hắn liền nhảy ra ngoài vòng đón lấy thuốc giải uống.

Triệu Bán Sơn nói: -Vương sư huynh! Tại hạ xem chừng ...

Vương Kiếm Anh biết lão sắp đưa ra lời khuyên giải. Nếu để lão nói ra rồi mà không nghe theo là không nể mặt lão. Hắn liền xua tay lia lịa

gạt đi rồi nhảy vào vung chưởng lên đánh Hồ Phỉ.
Chưởng hắn ra rất ngắn mà ra tay rất trầm trọng.
Nguyên hắn đã hiểu rõ Bát Quái Chưởng Pháp cực kỳ lợi hại trong Bát Quái Môn. Trong lúc đó Vương Kiếm Kiệt mới đánh rú một đòn Nội Bát Quái đã khống chế được Thương Bảo Chấn.
Công phu của Vương Kiếm Anh còn tinh thâm hơn Vương Kiếm Kiệt nhiều. Môn Nội Bát Quái Chưởng Pháp ra tay tuy ngắn mà cực kỳ tàn độc.
Hồ Phỉ mới tiếp ba chiêu đã cảm thấy không chống nổi. Gã la thầm: -Hỏng bét!
Gã thấy đối phương bước qua mé tả vội cất chân lên dẫm vào tả cước đối phương.
Vương Kiếm Anh quắt mắng: -Ngươi muốn chết chăng?
Chân trái hắn co lại, lúc đưa chân phải ra liền trật vào Bát Quái.
Vương Duy Dương dạy con luyện nghệ quy củ rất nghiêm khắc, không được sai trật mảy may.
Người con lớn của lão lại bản tính cố chấp, lúc lâm địch, chân có đạp đúng phương vị mới chịu ra chiêu.
Lúc Vương Kiếm Anh xê dịch hai chân cho đúng lại thì Hồ Phỉ lại nhằm mu bàn chân hắn đạp vào.
Cách đánh láo nhào nào những bậc anh hùng thành danh không thèm làm nhưng Hồ Phỉ lại thích bướng bỉnh lỳ lợm.
Vương Kiếm Anh bị gã dẫm lên chân mấy lần, tâm thân đã hơi rối loạn.
Hồ Phỉ thấy có cơ hội, đột nhiên phóng chưởng đánh vào bụng dưới đối phương.
Vương Kiếm Anh quát: -Giỏi lắm!
Hắn đưa cả hai tay đẩy vào bàn tay đối phương.
Lúc này đã thành hai thế bên đối chưởng thực sự, không còn chỗ nào để đưa cái khéo cái khôn vào được.
Hồ Phỉ toàn thân chấn động. Tay trái gã đẩy chưởng ra nhưng bị luồng lực đạo của đối phương rất trầm trọng đè ép. Lúc này gã chỉ thoái nhượng mà nội tạng lập tức bị chưởng lực đối phương làm cho chấn động ra sức chống chọi.
Triệu Bán Sơn thấy Hồ Phỉ sắp thất bại đến nơi liền cười nói: -Hài Tử! Ngươi thua rồi. Còn liều mạng làm chi?
Lão đưa tay ra khẽ vỗ vào lưng Hồ Phỉ. Một luồng nội lực truyền qua người gã.
Vương Kiếm Anh liền cảm thấy hai tay tê chồn, trước ngực nóng lên. Hắn vội rút tay về lùi lại.
Triệu Bán Sơn nói: -Vương huynh! Công lực của Vương huynh cao thâm hơn thằng nhỏ này nhiều, còn tỷ thí làm chi nữa?
Lão lại khẽ vỗ vai Hồ Phỉ khen ngợi: -Giỏi lắm! Giỏi lắm! Chỉ năm sáu năm nữa là cả ta cũng không địch nổi ngươi.

Lão nói câu này dĩ nhiên bảo họ Vương không ăn thua gì đâu.
Vương Kiếm Anh mặt nóng lên, hắn tự biết công phu mình còn kém Triệu Bán Sơn xa. Hắn muốn đáp lại mấy câu để gỡ thể diện nhưng không biết nói sao, bất giác đứng ngây người ra.
Vương Kiếm Kiệt thấy bàn tay trái huynh trưởng tím đen, hiển nhiên trúng độc rất nặng liền nhìn Thương Lão Thái hỏi: -Có thuốc giải độc rịn ngoài da không?
Thương Lão Thái lắc đầu.
Triệu Bán Sơn lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ màu hồng, mở nút ra nói: -Tiểu đệ có chế lấy ít thuốc giải độc tán khá công hiệu.
Vương Kiếm Kiệt biết lão là một đại hành gia về môn ám khí. lão không uống thuốc giải chẳng nói làm chi mà đã mang theo tất nhiên công hiệu như thần. Hắn rất lo âu vệ an nguy của huynh trưởng.
Triệu Bán Sơn đổ vào bàn tay hắn một chút thuốc tán, cười nói: -Bấy nhiêu là đủ rồi.
Hành động này khiến cho Vương thị huynh đệ chẳng thể nào làm khó dễ cho Hồ Phỉ được nữa.
Triệu Bán Sơn tay chắp sau lưng, bước lui bước tới trong sảnh đường, miệng dõng dạc nói: -Chúng ta học võ nghệ, công phu dĩ nhiên có kẻ hơn người kém, chỉ cần tâm địa quang minh lỗi lạc, hành dộng không hổ với trời đất. Còn công phu cao thâm dĩ nhiên là hay, bằng võ nghệ kém một chút cũng vẫn được người kính trọng.
Triệu mỗ bình sinh rất căm giận những ai làm việc ác độc, những kẻ tiểu nhân đê hèn vô liêm sỉ bán bạn bè để cầu vinh hiển.
Giọng nói mỗi lúc một nghiêm khắc, lão trợn mắt lên nhìn Trần Vũ.
Trần Vũ cúi đầu xuống không dám tiếp xúc mục quang với lão.
Đột nhiên hắn liếc mắt, giật bắn người lên.
Nguyên Thương Lão Thái phát ra bảy mũi kim tiêu đều bị Triệu Bán Sơn bắt lấy liệng rơi xuống đất.
Hồ Phỉ dùng một mũi đâm thương Vương Kiếm Anh rồi kế đó hai bên đối chưởng, những mũi tiêu kia vẫn còn bỏ dưới đất.
Lúc này Triệu Bán Sơn ước lui bước tới trong sảnh đường, chân lão ngầm vận kình lực dẫm lên bảy mui kim tiêu cho cắm ngập xuống nền gạch. Mũi tiêu và mặt gạch phẳng lỳ lại rất ngay ngắn. Mọi người thấy Trần Vũ biến sắc liền ngó theo nhãn quang hắn, đều lấy làm kinh dọi. Ai cũng hiểu lão lộ ra chút công phu này một là để cảnh cáo Thương Lão Thái đừng dùng ám khí tôi chất độc nưã, hai là bức bách Trần Vũ phải đền nợ, người ngoài không cản trở.
Trần Vũ đảo mắt nhìn quanh, thấy anh em Vương Kiếm Anh buộc vết thương, Thương Lão Thái và Thương Bảo Chấn nghiến răng nghiến lợi ra chiều phẫn nộ đến cực điểm. Mã Hành Không lẩm nhẩm gật đầu, Ân Trọng Tường mặt xám như tro tàn.
Hắn biết là chẳng một ai dám ra tay viện trợ mình đâm liều lớn tiếng: -Hay lắm! Ngày thường chúng ta hô huynh gọi đệ, là chỗ hảo bằng hữu

nhưng bữa nay Trần mỗ bị cường địch uy hiếp, tình bằng hữu đi đâu mất cả rồi? Họ Triệu kia! Chẳng cần phải đi đâu. Cứ động thủ ngay ở đây quách.
Triệu Bán Sơn đáp: -Được lắm.
Bỗng lão nghe sau lưng tiếng gió rít đến liền biết có kẻ phóng ám khí tập kích.
Tiếp theo lại nghe tiếng người quát: -Hảo bằng hữu đã đến đây.
Triệu Bán Sơn không quay đầu lại, quay hai ngón tay đưa ra cắp ngay được lưỡi phi đao nhỏ bé. Lưỡi phi đao này phóng tới rất gấp bằng luồng kình lực dương cương.
Lão tiếp được phi đao, người hơi run lên vì thủ pháp phóng ám khí không giống như chi phái Thiếu Lâm ở Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến.
Lão liền cười hỏi: -Vị bằng hữu này nguyên là đồ đệ chùa Phúc Kiến ở núi Tung Sơn. Phải chăng ông bạn là cao đồ của Bất Nghi Đại sư?
Người phóng ám khí chính là Hồ Bát Nhã, một hảo thủ trẻ tuổi trong phái Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn.
Bọn Vương thị huynh đệ, ¢n Trọng Tường, Trần Vũ đều giật mình vì Triệu Bán Sơn chưa quay người lại, hình bóng Hồ Bất Nhã chưa thấy đâu mà lão đã đoán ra sư thừa cùng môn phái không sai chút nào.
Triệu Bán Sơn nghĩ thầm trong bụng: -Hồng Hoa Hội mở ra ở Hồi Cương mới cách đây mấy năm, ta dời khỏi Trung Nguyên chưa bao lâu mà xem chừng thanh danh không còn vang dội như trước. Ta cần bảo vệ đứa nhỏ, muốn gọi một người ra ngoài mà khong ngớt bị họ cản trở, thật là phiền phức vô cùng. Nếu bữa nay mình không lập oai thì bọn hậu sinh sẽ chẳng coi Hồng Hoa Hội vào đâu nữa.
Lão bèn dõng dạc nói: -Vị hảo bằng hữu nào đó hãy đứng yên đừng có nhúc nhích.
Lão không chờ Hồ Bát Nhã trả lời, hai tay đã đưa về phía sau giơ lên mấy cái rồi mới xoay mình lại. Lão vẫy tay liên hồi. Mọi người hoa mắt ra.
Bỗng thấy phi đao, kim tiêu, tụ tiễn, bối hỗ, thiết bố đề, phi hoàng thạch, thiết liên tử, kim tiền tiêu, vang lên những tiếng loảng xoảng không ngớt và đều nhắm bắn tới Hồ Bát Nhã.
Vương Kiếm Anh kinh hãi vô cùng, lớn tiếng la: -Triệu huynh đệ nên nhẹ đòn một chút.
Triệu Bán Sơn cười đáp: -Đúng thế! Đúng thế! Dĩ nhiên Triệu mỗ phải dung tình.
Lúc mọi người ngó thấy Hồ Bát Nhã, ai nấy không khỏi trợn mắt há miệng vì sau lưng y tựa vào tường, quanh mình cắm đầy ám khí mà không mũi nào làm thương tổn đến người y.
Hồ Bát Nhã bở vía cơ hồ ngất xỉu. Sau một lúc lâu y mới rời khỏi tường vá, quay đầu ngó lại thì thấy hơn một trăm mũi ám khí vào tường để trống hình người. Y buồn rầu không nói gì, nhìn Triệu Bán Sơn xá dài đấn giây lâu rồi đi thẳng ra cửa lớn dông tuốt, cũng không

ngỏ lời từ biệt Phúc công tử nữa.
Triệu Bán Sơn phô trương thủ pháp này tức là cảnh cáo Trần Vũ, cũng chẳng ai dám can thiệp.
Trần Vũ sắp chết đến nơi, còn miễn cưỡng lên tiếng: -Trước nay quan nha và giặc cướp chẳng đội trời chung. Tại hạ chết đi để báo đáp Phúc công tử là xong.
Triệu Bán Sơn cả giận, nhìn bọn Vương Kiếm Anh nói: -Trong Thái Cực Môn có hạng khốn kiếp này là cái nhục lớn cho môn hộ. Triệu mỗ tưởng kết án hắn ở nơi khác nhưng hắn bắt buộc Triệu mỗ phải nói huỵch toẹt ra.
Chính Trần Vũ thực tình khgông hoiểủ dã đắc tội gì với vị Tam đương gia này ở Hồng Hoa Hội. Nguyên hắn ladf người rất khôn ngoan, ít khi kết oán với ai. Hắn l;iền đáp: -Phải tồi! Việc thiên hạ không qua được chữ lý. Lão nói ra để quần hào bình nhị.
Triệu Bán Sơn hắng dặng một tiếng trỏ vào cô gái nước da đem nhẻm, cặp mắt thao láo nói:
Cần bảo vệ đứa nhỏ, muốn gọi một người ra ngoài mà khong ngớt bị họ cản trở, thật là phiền phức vô cùng. Nếu bữa nay mình không lập oai thì bọn hậu sinh sẽ chẳng coi Hồng Hoa Hội vào đâu nữa.
Lão bèn dõng dạc nói: -Vị hảo bằng hữu nào đó hãy đứng yên đừng có nhúc nhích.
Lão không chờ Hồ Bát Nhã trả lời, hai tay đã đưa về phía sau giơ lên mấy cái rồi mới xoay mình lại. Lão vẫy tay liên hồi. Mọi người hoa mắt ra.
Bỗng thấy phi đao, kim tiêu, tụ tiễn, bối hỗ, thiết bố đề, phi hoàng thạch, thiết liên tử, kim tiền tiêu, vang lên những tiếng loảng xoảng không ngớt và đều nhắm bắn tới Hồ Bát Nhã.
Vương Kiếm Anh kinh hãi vô cùng, lớn tiếng la: -Triệu huynh đệ nên nhẹ đòn một chút.
Triệu Bán Sơn cười đáp: -Đúng thế! Đúng thế! Dĩ nhiên Triệu mỗ phải dung tình.
Lúc mọi người ngó thấy Hồ Bát Nhã, ai nấy không khỏi trợn mắt há miệng vì sau lưng y tựa vào tường, quanh mình cắm đầy ám khí mà không mũi nào làm thương tổn đến người y.
Hồ Bát Nhã bở vía cơ hồ ngất xỉu. Sau một lúc lâu y mới rời khỏi tường vá, quay đầu ngó lại thì thấy hơn một trăm mũi ám khí vào tường để trống hình người. Y buồn rầu không nói gì, nhìn Triệu Bán Sơn xá dài đấn giây lâu rồi đi thẳng ra cửa lớn dông tuốt, cũng không ngỏ lời từ biệt Phúc công tử nữa.
Triệu Bán Sơn phô trương thủ pháp này tức là cảnh cáo Trần Vũ, cũng chẳng ai dám can thiệp.
Trần Vũ sắp chết đến nơi, còn miễn cưỡng lên tiếng: -Trước nay quan nha và giặc cướp chẳng đội trời chung. Tại hạ chết đi để báo đáp Phúc công tử là xong.

Triệu Bán Sơn cả giận, nhìn bọn Vương Kiếm Anh nói: -Trong Thái Cực Môn có hạng khốn kiếp này là cái nhục lớn cho môn hộ. Triệu mỗ tưởng kết án hắn ở nơi khác nhưng hắn bắt buộc Triệu mỗ phải nói huỵch toẹt ra.
Chính Trần Vũ thực tình khgông hoiêủ dã đắc tội gì với vị Tam đương gia này ở Hồng Hoa Hội. Nguyên hắn là người rất khôn ngoan, ít khi kết oán với ai. Hắn l;iền đáp: -Phải tồi! Việc thiên hạ không qua được chữ lý. Lão nói ra để quần hào bình nhị.
Triệu Bán Sơn hắng dặng một tiếng trỏ vào cô gái nước da đem nhẻm, cặp mắt thao láo nói:
Đoạn lão hỏi cô bé: -Tiểu cô nương lấy cái đó ra để các vị thúc bá coi.
Cô bé liền cởi cái bọn sau lưng xuống, lại cẩn thận lấy cái túi vải mở ra. Dưới ánh đèn lửa, mọi người trông rõ là đôi bàn tay khô đét. Bên cạnh còn mảnh vài trắng viết đầy chữ máu.
Triệu Bán Sơn lại bảo cô: -Cô nói hết chuyện cho các vị nghe đi!
Cô bé cầm hai cánh tay người., nớc mắt chan hòa, nghẹn ngào nói: -Gia phụ bị bệnh nằm liệt giường đã lâu. Một hôm tên họ Trần này đột nhiên dẫn ba tên đại hán tới vào nhà lúc nửa đêm. Chúng nói là vâng lệnh Vương Gia yêu cầu gia phụ nói chõ bí hiểm về cứu quyết ThaiCực Quyền gì đó. Không hiểu tại sao hai bên xảy cuộc tranh chấp. Gia đệ sợ quá oà khóc. tên họ Trần liền chụp lấy gã giơ bảo kiếm lên uy hiếp gia phụ và hăm người nếu không nói ra là hắn giết chết gia đệ. Gia phụ nói mấy câu, tiểu nữ chẳng hiểu gì. Hắn ... hắn liền giết chết gia phụ.
Cô nói tới đây nước mắt càng tuôn ra xối xả.
Hồ Phỉ la lên: -Hắn tàn ác như vậy sao còn không giết đi?
Cô bé đưa tay áo lên lau nước mắt kể tiếp: -Về sau gia phụ động thủ với chúng. Bọn chúng đông người mà gia phụ lại mắc bệnh nên bị bọn chung sát hại. Sau Tôn bá bá tới nơi, tiểu nữ liền kể lại với bá bá.
Cô bé không hiểu những chi tiết ân oán trong võ lâm nên cô nói không được rõ ràng.
Triệu Bán Sơn iả thích: -Tôn bá bá mà cô nói đây là Tôn Cương Phong, chưởng môn phái Thái Cực Môn ở phủ Quảng Bình.
Quần hào đều nghe danh tự nhân vật này liền gật đầu.
Tiểu cô nương lại nói: -Tôn bá bá ngẫm nghĩ mấy ngày, đột nhiên kêu tiểu nữ tới. Bá bá cầm đao chặt tay trái mình lấy vết máu viết một phong thư rồi đặt đao xuống bàn, đoạn dùng sức đập cánh tay vào lưỡi đao để chặt đứt bàn tay mặt. Bá bá lại hô đem tiểu nữ đưa tới Hồi Cương giao cho Triệu bá bá. Tôn bá bá còn nói: Trong môn hộ ngoại trừ Triệu bá bá, không ai trả được huyết thù cho gia phụ.
Quần hào nghe cô thuật chuyện ngơ ngác nhìn nhau, đều nhận thấy đây là một đại thảm sự ở nhân gian. Nhưng cô này còn nhỏ nói không được rõ ràng vì chính cô không hiểu.
Triệu Bán Sơn nói: -Tại hạ có biết Tôn Cương Phong. Ngày trước y

vẫn coi thường Triệu mỗ, đã đến Ôn Châu đánh nhau với Triệu mỗ một trận. Không ngờ do đó mà hình ảnh Triệu mỗ in vào trong tâm y.
Mọi người nghĩ thầm: -Nhất định là Tôn Cương Phong đã thất bại trong cuộc đấu này.
Triệu Bán Sơn lại nói: -Trong lá huyết thư Tôn Cương Phong tự than mình là chưởng môn phái Thái Cực ở Quảng Bình nhưng bất tài không thể triệt hạ tên bạn đồ họ Trần. Vì thế mà y chặt hai tay đưa cho Triệu mỗ, trong thư y còn nói những gì ngưỡng vọng Triệu gia nghĩa cả hãy cứu cấp người trong cơn hoạn nạn. Hà hà! Y tặng Triệu mỗ tay, lại còn "đội mũ" lên đầu cho, Triệu mỗ tuy chưa có tâm tình nào với y mà chẳng thể chối từ vụ này y đã giao cho.
Trần Vũ sắc mặt lợt lạt nói: -Phong thơ chưa chắc đã là thủ bút thật, hãy đưa tại hạ coi xem.
Hắn nói rồi từ từ đến bên cô bé lấy tờ huyết thư. Đột nhiên hắn xoay tay một cái.
A¨nh hào quang bập lánh. Tay trái hắn cầm lưỡi truỷ thủ chí vào sau lưng cô bé, la lên: -Hay lắm! Chết thì cùng chết cả.
Biến diễn đột ngôt xảy ra ngoài sự tiên liệu của quần hào.
Triệu Bán Sơn tiến lại hai bước định đoạt người nhưng thấy Trần Vũ tay trái chịt cổ Lữ tiểu muội, hắn trầm giọng quát: -Lão mà tiến thêm một bước thì chính là lão làm hại tính mạng con nhỏ này.
Triệu Bán Sơn kinh hãi, dĩ nhiên phải lùi lại một bước. Trong lúc nhất thời lão hoang mang, chẳng có kế gì, tự hỏi: -Làm thế nào bây giờ? Nếu có Thất đệ ở đây thì nhất định y tìm ra được kế hoạch.
Nên biết Triệu Bán Sơn bản tính nhân hậu, không sở trường về việc đối phó với bọn tiểu nhân gian trá. Gặp cảnh khốn quẫn, lão Hoành là người túc trí đa mưu.
Trần Vũ tay mặt cầm truỷ thủ đâm rách áo sau lưng của Lữ tiểu muội. Mũi đao chí vào da thịt. Hắn muốn cho Triệu Bán Sơn chẳng có cách nào dùng ám khí đánh rớt truỷ thủ, liền chợt mắt lên nhìn Triệu Bán Sơn: -Triệu Tam Gia! Giữa Tam Gia và tịa hạ trước nay chẳng có thù oán gì, nếu Triệu Tam Gia mà phát ám khí bắn mù mắt của tại hạ, tại hạ cũng liều mạng.
Triệu Bán Sơn tay cầm hai mũi kim tiền tiêu định bắn vào mắt Trần Vũ, tưởng rằng hắn cúi xuống hoặc né tránh, hoặc giơ tay lên che mắt. Không ngờ hắn thấy việc rất mau đã nói huỵch toẹt ý đồ của lão ra trước.
Trần Vũ không dời khỏi Triệu Bán Sơn phòng lão có cử động gì rồi nói với Vương thị huynh đệ: -Vương đại ca! Vương nhị ca! Bữa nay Triệu Tam Gia có điều xích mích với tiểu đệ.
Nhị vị có biết nguyên nhân thế nào không?
Vương thị huynh đệ cũng là đương sai trong phủ với Trần Vũ, tuy chẳng có gì thâm giao nhưng hắn là người tròn, đối với ai cũng được lòng. Giả tỷ Vương thị huynh đệ mà không uý kỵ võ công của Triệu

Bán Sơn thì đã tìm lời khuyên giải rồi.
Vương Kiếm Anh đáp: -Theo lời Triệu Tam Gia thì Tam Gia chịu uỷ thác của người, vị tất sự thực đã đúng thé. E rằng bên trong còn có chỗ hiểu lầm.
Trần Vũ cười lạt hỏi: -Hiểu lầm thì không có đâu. Vương đại ca! Trước khi tiểu đệ vào phủ Phúc công tử đã làm đương sai ở phủ Định Thân Vương. Cái đó Vương đại ca đã biết chưa?
Vương Kiếm Anh đáp: -Phải? rồi! Trần huynh do Định Vương Gia tiến cử cho Phúc công tử. Vương gia đại nhân khen Trần huynh mẫn cán lắm.
Trần Vũ hỏi: -Vừa rồi Triệu Tam Gia bảo tiểu đệ gia hại phụ thân cô bé này. Việc đó quả có thực nhưng tiểu đệ vâng lệnh Vương gia. Nhị vị đã ăn cơm nhà quan như tiểu đệ, vậy chủ nhân sai làm việc gì có dám trái lệnh không?
Vương Kiếm Anh bây giờ mới hiểu Trần Vũ mượn cuộc vấn đáp với mình để giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Triệu Bán Sơn nghe. Hắn liền đáp: -Cái đó kêu bằng đã vâng lệnh sai khiến là không tự chủ được nữa. Chẳng thể trách Trần huynh đệ.
Triệu Bán Sơn ở Hồi Cương tiếp được huyết thư của Tôn Cương Phong lập tức đưa Lữ tiểu muội đến phủ Quảng Bình nưng không tìm được Tôn Cương Phong liên tới Bắc Kinh để kiếm người. Lão điều tra biết Trần Vũ đã theo Phúc công tử trong cuộc Nam du.
Lão cưỡi con Ngân Sương Trục Diện Câu chạy rất nhanh, mới hai ngày đã từ Bắc Kinh đuổi đến Thương Gia Bảo.
Trần Vũ sát hại cha con Lữ Hy Hiền thế nào quả Triệu Bán Sơn không hay. Lữ tiểu muội nhỏ tuổi nói không được rõ ràng. Nếu có hỏi thêm mấy câu là mắt cô đỏ hoe, miệng cô méo xệch rồi khóc nức nở. Bây giờ lão cũng muốn nghe Trần Vũ kể hết căn do, liền đáp: -Ngươi đã bảo thiên hạ không qua được chữ lý. Vậy ngươi thử nói nghe. Lữ Hy Hiền là sư thúc ngươi thì dù lão có phạm tội tày đình, ngươi cũng không thể hạ thủ giết lão được.
Trần Vũ lúc này không sợ gì nữa. Hắn chắc mẩm bữa nay thoát chết chẳng khó khăn gì nhưng Triệu Bán Sơn không chịu bỏ qua, tất sau lại tiếp tục truy tầm cũng khó mà chống đỡ được.

15
Mến tài hào kiệt chỉ điểm võ công

Hắn nghĩ cách để Triệu Bán Sơn bỏ vụ này đi mới khỏi lo về sau, liền đáp: -Triệu Tam Gia! Tam Gia anh hùng hảo hán quang minh lỗi lạc. Người ta thường nói "Đặt điều đúng phương pháp có thể lừa được cả người quân tử". Phen này Tam Gia mắc lừa Tôn Cương Phong rồi.

Triệu Bán Sơn ngạc nhiên hỏi: -Sao? Sao lại mắc lừa?

Trần Vũ đáp: -Nguyên phái Thái Cực ở phủ Quảng Bình, tổ sư gia có ba người đệ tử. Tôn sư bá là Đại đệ tử, Tiên phụ thứ nhì, Lữ sư thúc thứ ba. Ba vị sư huynh đệ này không hòa mục với nhau. Cái đó Triệu Tam Gia biết chưa?

Triệu Bán Sơn không rõ nội vụ nhưng nghĩ mình đã dúng tay can thiệp vào việc môn hộ nhà hắn mà nhất thiết chẳng hiểu gì không khỏi đuối lý.

Lão liền hỏi lại: -Thế thì làm sao?

Trần Vũ đáp: -Lữ sư thúc là một tay hảo thủ tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Tông phái Thái Cực, tại hạ rất kính ngưỡng lão nhân gia. Lão nhân gia là giáo sư trong Định Vương Phủ nhưng chỗ bí ẩn về Thái Cực Quyền không truyền thụ cho Vương gia. Định Vương bản tính hiếu võ thấy lão nhân gia có ý giấu diếm dĩ nhiên trong lòng không thích.

Vương Gia đã hỏi mấy lần, Lữ sư thúc bị bức bách quá phải từ chức. Thế rồi Định Vương Gia tìm tại hạ tới để giải thích Âm Dương Quyết, Loạn Hoàn Quyết gì đó trong Thái Cực Quyền. Nhưng tiên phụ lại qua đời sớm, chưa truyền thụ thì tại hạ hiểu làm sao được? Định Vương Gia liền bắt tại hạ đi hỏi Lữ sư thúc.

Triệu Bán Sơn nghĩ thầm: -Hai phe Nam Tông và Bắc Tông phái Thái Cực Môn đều có chỗ bí ẩn võ công về bản môn không được truyền ra ngoài. Lữ Hy Hiền không chịu truyền thụ bí quyết có thể là sự thực.

Lão lẩm nhẩm gật đầu.

Trần Vũ vẻ mặt tỏ ra rất thành khẩn nói tiếp: -Tại hạ vâng lệnh Vương gia cùng ba vị đương sai đến nhà Lữ sư thúc. Khi ấy Lữ sư thúc mắc bịnh, can hỏa vượng quá, chỉ nói hai, ba câu đã hạ độc thủ với tại hạ. Triệu Tam Gia thử nghĩ coi. Võ công tầm thường của tại hạ có thể sát hại một tay hảo thủ đệ nhất ở môn phái Thái Cực ở Quảng Bình được không?

Triệu Bán Sơn hỏi: -Thế thì Lữ lão gia làm sao mà chết?

Trần Vũ đáp: -Sư thúc đã mang bịnh, tại hạ nói năng có điều nặng lời một chút, lúc sau sư thúc đờm đứt lên cổ, trượt chân té xuống, tại hạ vội cấp cứu nhưng không kịp nữa.

Nhưng câu này sơ hở rất nhiều. Triệu Bán Sơn toan bài bác thì Lữ tiểu muội đã la lên: -Gia gia bị hắn đánh chết. Hắn đánh chết ...

Thị chưa kịp dứt câu thứ hai. Trần Vũ bóp cổ chặt hơn khiến thị phải dừng lại.

Triệu Bán Sơn tức giận quát hỏi: -Ngươi bảo Lữ sư thúc mang bệnh

nặng, sao không đánh lại y? Hơn nữa thằng nhỏ con Lữ lão gia không thù oán gì với ngươi sao ngươi cũng giết kẻ vô tội?
Buông tay ra!
Trần Vũ đáp: -Triệu Tam Gia! Tam Gia ở ngoài muôn dặm làm sao mà biết được việc trong môn hộ tại hạ? Tại hạ khuyên Tam Gia mình hãy quét nhà mình cho sạch là hơn.
Hắn vừa nói vừa từ từ tiến ra cửa.
Triệu Bán Sơn mắt dường tóe lửa nhưng thấy Trần Vũ thủ đoạn tàn độc, nếu xông lại cản trở e nguy hại đến tính mạng Lữ tiểu muội.
Con nhỏ này tuy còn bé nhưng tính rất kiên nghị. Tấm thân côi cút đã vượt đường xa muôn dặm chịu hết mọi sự cay đắng tìm đến Hồi Cương. Cuộc lữ hành gian lao đó đừng nói một đứa nhỏ cô đơn mà ngay cả trang hán tử cường kiện bạt thiệp cũng không phải chuyện dễ dàng.
Triệu Bán Sơn quyết định dúng tay can thiệp vào vụ này cố nhiên vì Tôn Cương Phong chặt tay uỷ thác nhưng cũng phần nữa vì lòng hiếu thảo của cô bé. Lão cùng thị đông du ở với nhau lâu ngày nên coi thị chẳng khác con ruột.
Trần Vũ chỉ lùi thêm mấy bớc là ra tới cửa sảnh đường. Triệu Bán Sơn có tài phóng ám khí mà không dám phát ra. Lão tính thầm trong bụng: -Nếu mình dùng cây xà đầu trùy thật nặng thì chỉ cần đánh một cái là hắn toi mạng nhưng trước khi lâm tử hắn đẩy mạnh tay một chút. Tiểu muội cũng không sống được.
Lại thấy Trần Vũ lùi thêm một bước. Giữa lúc ấy ngọn đèn hồng đặt lên nhà kết thành hoa đăng nổ tách một tiếng. Ngọn đèn tối đi rồi lại sáng bừng sau Trần Vũ đột nhiên thêm một lão già.
Lão già giơ hai tay lên trước ngực nhưng chỉ có hai cái xương cụt ngủn. Bàn tay đã chặt tầy từ cổ tay. Lão người cao và gầy. mình mặc trường bào vải xanh. Gương mặt xám xịt coi gớm khiếp.
Trần Vũ hấy quần hào chăm chú nhìn phía sau hắn, vẻ mặt đều ra chiều quái dị, bất giác hắn quay đầu ngó lại.
Đột nhiên người kia giơ hai khúc xương cụt đến trước mặt hắn.
Trần Vũ giật mình vội né tránh, la lên: -Tôn sư bá! Sư bá đây ư?
Người kia không lý gì đến hắn, vén áo trường bào, tiến lên một bước nhìn Triệu Bán Sơn lạy xuống nói: -Triệu Tam Gia! Ân tình của Tam Gia Tôn Cương Phong này đành chờ kiếp sau hãy xin báo đền.
Triệu Bán Sơn vội đáp lễ nhưng hai mắt vẫn không dời khỏi Trần Vũ.
Trần Vũ vội lùi lại hai bước, toan cắp Lữ tiểu muội bước qua ngưỡng cửa nhưng Tôn Cương Phong lạng mình một cái, tranh tiên bít lối quát: -Vào đi!
Trần Vũ hỏi: -Sư bá có nhường lối hay không?
Tôn Cương Phong đáp: -Ngươi đã giết hại người ở Lữ gia, Tôn mỗ cũng không muốn sống nữa.
Lão quay lại nhìn Triệu Bán Sơn nói: -Triệu Tam Gia! Trần gia đây nói

gì tại hạ đứng ngoài đã nghe rõ hết, toàn là lời bịa đặt. Lữ sư đệ vì Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết mà chết về tay tên gian tặc này.
Triệu Bán Sơn nghếch mắt ngó Trần Vũ hắng đặng nói: -Té ra Trần gia đã nghiên cứu tinh thâm hai môn đại bí quyết của bọn ta. Bây giờ ta muốn lĩnh giáo.
Tôn Cương Phong đáp: -Không phải thế. Trần gia biết Thái Cực Quyền của chúng tra có chín đại bí quyết mà Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết là mấu chốt về quyền pháp.
Đáng tiếc phụ thân hắn qua đời sớm quá, chưa kịp truyền thụ cho hắn. Hắn tìm trăm phương ngàn kế yêu cầu tại hạ cùng Lữ sư đệ thổ lộ nhưng anh em tại hạ biết hắn tâm thuật bất chính nên không chịu nói. Thế rồi hắn dùng thé lực của Địch Vương Gia để áp bức. Lữ sư đệ mang bệnh, đang đêm sấn đến trước giường bệnh nắm lấy thằng con độc nhất của Lữ sư đệ bảo lão nếu không chịu thổ lộ Loạn Hoàn Quyết là hắn chém giết đứa nhỏ.
Lão quay sang hỏi Trần Vũ: -Ta nói vậy là chân hay giả?
Trần Vũ sắc mặt xám xanh, không nói nửa lời. Trong lòng hắn vừa kinh hãi vừa tức giận vì đã sắp thoát thân thì lão họ Tôn lại đến phá đám.
Tôn Cương Phong nghẹn ngào nói tiếp: -Thế là thằng nhỏ thông minh,lanh lợi chết dưới lưỡi cương đao của hắn. Lữ sư đệ đeo bệnh cũng dật liều mạng rồi bị hắn sử Vân Thủ công phu kéo dài cuộc đấu.
Lữ sư đệ công lực kiệt phải bỏ mạng. Triệu Tam Gia! Tôn Cương Phong biết mình làm chưởng môn, đã tuổi già lại bất tài. Phe Bắc Tông lâm vào tình trạng nhân vật điêu linh. Hiện giờ chỉ còn họ Trần đây là bản lãnh hơn hết. Tôn mỗ đành mặt dầy xin Nam Tông giữ công đạo.
Lão quay lại ngó Trần Vũ nói tiếp: -Trần đại gia! Những lời Tôn mỗ nói đây chẳng có nửa câu nào vu oan cho cho Trần gia.
Triệu Bán Sơn đầy lòng nghĩa phẫn rảo bước tiến lại nói: -Muốn học bí quyết về quyền thuật thì từ cổ chí kim phải cầu thầy, chẳng ai lại hành động cầm thú như ngươi.
Trần Vũ quát: -Biết điều thì đứng yên đó.
Hắn nói rồi riết tay thêm một chút. Lữ tiểu muội ọc lên một tiếng.
Triệu Bán Sơn quả nhiên phải dừng bước không dám cử động nữa.
Trần Vũ dõng dạc: -Họ Triệu Vương Kiếm Anh! Lão muốn kiếm ta thì đến phủ Phúc công tử ở Bắc Kinh. Bữa nay xin lão bảo dùm họ Tôn hãy nhường lối.
Triệu Bán Sơn không sao được, nhìn Tôn Cương Phong hỏi: -Tôn sư huynh! Bữa nay chúng ta đành tha hắn một phen sao?
Tôn Cương Phong bồn chồn ấp úng hỏi lại: -Triệu Tam Gia bảo bữa nay ... bữa nay tha ... tha hắn ư?
Triệu Bán Sơn đáp: -Sư huynh! Sư huynh cứ yên lòng. Triệu mỗ đã

dính vào vụ này nhất định làm cho có thủy có chung.
Tôn Cương Phong nóng nảy không nói nên lời, miện lắp bắp: -Tam Gia ... Tam Gia ...
Triệu Bán Sơn nói: -Cứ nhường lối cho hắn đi. Triệu mỗ mà không lo liệu xong vụ này sẽ chặt hai tay để trả lại Tôn huynh.
Lão nói mấy câu như đinh đóng cột. Tôn Cương Phong đành tránh sang một bên, mắt hầm hầm nhìn Trần Vũ đầy vẻ oán độc.
Trần Vũ bụng bảo dạ: -Bữa nay mà ta thoát nạn thì lập tức xa chạy cao bay. Vòm trời bát ngát làm gì chẳng có chỗ dung thân? Ta tìm chốn mai danh ẩn tích thì hắn kiếm hàng trăm năm cũng không thấy.
Nét mặt lộ vẻ đắc ý, hắn bảo Triệu Bán Sơn: -Triệu Tam Gia! Sau này chúng ta còn có ngày tái hội. Tôn sư bá nói đúng.
Tại hạ thực tình muốn học Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết của Thái Cực Môn. Tam Gia đến Bắc Kinh, tiểu đệ xin Tam Gia chỉ điểm.
Trần Vũ hắng đặng một tiếng không nói gì nữa.
Trần Vũ không dám xoay mình, cắp Lữ tiểu muội đi giựt lùi từng bước, lúc qua bên Tôn Cương Phong hắn mỉm cười rồi hoa chân bước qua ngưỡng cửa.
Hồ Phỉ sau khi đấu chưởng cùng Vương Kiếm Anh vẫn đứng đó chú ý lắng nghe câu chuyện giữa ba người là Triệu Bán Sơn, Trần Vũ và Tôn Cương Phong. bây giờ gã thấy Trần Vũ nhờ xảo kế sắp thoát thân liền ghĩ bụng: -Triệu Tam Gia đã giúp đỡ ta. Bây giờ lão gặp việc nan giải khi nào ta lại bỏ mặc lão được?
Đầu óc gã rất minh mẫn mà tính lại gan kỳ. Gã vừa động tâm đã nghĩ ngay được kế hoạch. Gã vận khí cho bọng nước tiểu đu vào đường rồi dừng lại. Gã thấy Trần Vũ sắp bước qua cửa đột nhiên cầm ghế đứng lên nói: -Trần Vũ! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.
Trần Vũ ngẩn người ra nhưng chẳng coi thằng nhỏ vào đâu không thèm để ý đến.
Hồ Phỉ đặt ghế xuống trước mặt hắn, nahỷ lên cởi quần đột nhiên đi tiểu cho nước đái bắn vào mặt hắn.
Trần Vũ vừa nóng nẩy vừa tức giận không kịp suy nghĩ vội giơ tay trái lên che trước mặt để nước tiểu khỏi bắn vào. tay mặt hắn cầm trủy thủ đâm tới trước ngực Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ trước khi cởi quần đã dự bị sẵn. Gã thấy trủy thủ phóng tới, hai tay vịn lấy thành ghế nhảy vọt lên không.
Cái ghế đã nhằm đầu hắn đè xuống.
Trần Vũ giơ tay lên gạt, miệng quát mắng: -Quân tiểu tặc này!
Hồ Phỉ chân chưa hạ xuống tới mặt đất đã lao về phía trước ôm lấy Lữ tiểu muội lăn ra xa nửa trượng.
Trần Vũ cả kinh vọt tới cướp lại.
Hồ Phỉ vung chân đá móc rồi đứng dậy thi triển công phu Không Thủ Đoạt Bạc nhân, cướp lấy đao trủy thủ trong tay đối phương.
Trần Vũ biết là có điều bất tiện không dmá ham đánh đâm mạnh một

đao, lập tức xoay mình ra khỏi sảnh đường nhưng gặp Triệu Bán Sơn hai tay chắp để sau lưng, thần oai lẫm liệt đứng đó.
Hồ Phỉ cười khanh khách nói: -Tại hạ chưa phóng hết bọng nước tiểu.
Biến diễn này dĩ nhiên Triệu Bán Sơn không ngờ tới mà còn ra ngoài sự tiên liệu của mọi người trong sảnh đường. Khi quần hùng hiểu rõ chỗ dựng ý của gã thì Lữ tiểu muội đã được giải cứu. Trần Vũ đã bị hãm vào trùng vi.
Thương Lão Thái nhìn diễn biến càng thêm căm hận.
Vương thị huynh đệ cũng ghen ghét.
Mã Hành Không ngấm ngầm bẽn lẽn.
Ân Trọng Tường cũng tức giận lẩm nhầm mắng thầm.
Nhưng bất luận là ai dù hận hay ghen, dù bẽ bàng hay thóa mạ cũng đều khâm phục Hồ Phỉ, miệng lẩm bẩm: -Nếu không có thằng nhỏ này dùng xảo kế thì sao ngăn chặn được Trần Vũ?
Triệu Bán Sơn trong lòng rất lầm làm cảm kích Hồ Phỉ nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì.
Lão nhìn Trần Vũ lạnh lùng nói: -Trần gia! Các hạ muốn học Loạn Hoàn Quyết, Âm Dương Quyết mà sát hại hai nhân mạng thực là không đáng. Hai thiên bí quyết đó ở trong Thái Cực môn chẳng có chi trân kỳ.
Triệu mỗ bất tài cũng còn nhớ cả, Trần gia đã nói muốn thỉnh giáo Triệu mõ thì bữa nay Triệu mỗ truyền cho cũng chẳng hề gì.
Quần hào ngẩn người ra nghĩ bụng: -Trần Vũ đã khó lòng trốn khỏi tay lão mà sao lão còn đưa ra phán quyết này?
Triệu Bán Sơn lại nói tiếp: -Triệu mỗ lại nói Loạn Hoàn Quyết cho Trần gia nghe, Trần gia ghi nhớ lấy.
Rồi lão lớn tiếng đọc:
Loạn hoàn thuật pháp tối nan thông.
Dưới trên tùy hợp diệu vô cùng.
Hãm địch vào sâu vòng rối loạn.
Bốn lạng nhấc nổi cả ngàn cân.
Thủ cước đưa lên ngang rồi dọc.
Loạn hoàn trong chưởng bỗng thành.
Muốn biết nơi đâu là ảo diệu?
Phát lạc cho đang tức thành công.
Lão đọc tám câu này ra, Tôn Cương Phong và Trần Vũ ngơ ngác nhìn nhau không thốt nên lời.
Nguyên tám câu trên thơ chẳng ra thơ, ca chẳng ra ca. Chính là Loạn Hoàn Quyết trong Thái Cực Môn.
Trần Vũ hồi còn nhỏ phảng phất đã nghe phụ thân đọc tới nhưng không hiểu chỗ ảo diệu bên trong.
Hắn không ngờ Triệu Bán Sơn lại ngang nhiên đọc ra, hắn đánh bạo gác chuyện sống chết ra ngoài nói: -Nhưng ý nghĩa trong Loạn Hoàn Quyết thế nào? Xin Tam Gia chỉ điểm được chăng?

Triệu Bán Sơn đáp: -Theo công phu của Thái Cực Môn thì lúc ra chiêu quyền thành vòng tròn nên gọi là Loạn Hoàn.
Quyền chiêu tuy có hình nhất định nhưng biến hóa cả người.
Thủ pháp tuy đều thành vòng tròn nhưng có cao có thấp, có tiến có thoái, có ra có vào có công có thủ, mỗi thứ một khác.
Vòng có vòng nhỏ vòng to, vòng ngang, vòng dọc, vòng ngay vòng chếch, vòng hữu hình vòng vô hình.
Khi lâm địch cần lấy lớn khắc nhỏ, lấy tà khắc chính, lấy vô hình khắc hữu hình.
Mỗi chiêu phát ra phải ngầm vận hoàn kình.
Lão vừa nói vừa vạch những hình tròn các thứ vòng.
Triệu Bán Sơn nói tiếp: -Ta lấy hình vòng có lực để đẩy địch nhân vào vòng vô hình. Khi ấy muốn tả thì tả, muốn hữu thì hữu. Lại lấy sức nhỏ ở mé Tây phát động sức nặng ngàn cân, dùng thụ lực đánh xuống hoành lực của đối phương.
Lão nói quyền lý một cách minh bạch, ai cũng hiểu được mà thực ra rất chí lý.
Quần hùng trong sảnh đường đều là những tay hảo thủ về võ học nghe lão nói đều chú ý lắng tai.
Ai cũng biết nghe được một vị võ học danh gia giải thích quyền lý là một cơ hội may gặp chứ không phải cầu mà được.
Ban đầu bọn Vương thị huynh đệ, Thương Lão Thái, Mã Hành Không, Ân Trọng Tường nghe Triệu Bán Sơn giảng bí quyết về Thái Cực Quyền chưa lộ vẻ thiết tha, nhưng sau càng nghe càng thấu triệt.
Nhiều vấn đề nguy nan chứa trong lòng từ thuở nhỏ, sư phụ giải không thông tự cho mình nghĩ không ra, thì nay Triệu Bán Sơn chỉ nói một vài câu là rõ rệt.
Triệu Bán Sơn giảng xong Loạn Hoàn Quyết rồi nói: -Bí quyết chỉ có mấy câu nhưng vòng chếch, vòng vô hình sử đúng hay trật, phát điểm chuẩn đích hay không chuẩn đích lại là công phu rèn luyện cả một đời. Trần gia có hiểu không?
Trần Vũ suốt đời ao ước Loạn Hoàn Quyết thì bữa nay được nghe và hiểu rõ.
Hắn biết chỉ cần cố công khổ luyện mười mấy năm nữa là có thể thành võ học đại sư.
Bất giác lòng mừng hớn hở, hắn lại hỏi: -Còn Âm Dương Quyết thế nào? Triệu gia cho nghe được chăng?
Triệu Bán Sơn đáp: -Âm Dương Quyết cũng là tám câu ca. Trần gia ráng ghi nhớ lấy.
Trần Vũ ngưng thần lắng nghe chẳng khác gì ngày trước được sư phụ truyền thụ võ công.
Hắn buột miệng đáp: -Dạ! Đệ tử xin dụng tâm ghi nhớ.
Câu nói ra khỏi cửa miệng, hắn chợt tỉnh ngộ bất giác mặt đỏ bừng lên.

Nhưng quần hùng đều chú ý vào việc Triệu Bán Sơn giảng võ chẳng ai để tâm đến lời nói và cử động của hắn.
Triệu Bán Sơn lại dõng dạc đọc:
Thái Cực Âm Dương thiểu nhân tu
Thôn thổ khai hợp vấn cương nhu
Chính ngưng thu phóng nhiệm quân tẩu
Động tĩnh biến lý hà tu sầu?
Sinh khắc nhị pháp tuỳ trước dụng
Thiệm tiến toàn tại động trung cầu
Khinh trọng hư thực xạ đích thị?
Trọng lý hiện khinh vật sao lưu.
Khẩu quyết này Trần Vũ đã được nghe qua nhưng hắn cũng không hiểu nghĩa gì hết dụng tâm ghi nhớ.
Triệu Bán Sơn vừa ra chiêu thức vừa nói: -Vạn vật đều chia thành âm dương.
Trong quyền pháp, âm dương gồm có chính phần nhuyễn ngạc, cương nhu, thân triển, thượng hạ, tả hữu, tiền hậu, vân vân.
Ruỗi ra là dương, co lại là âm.
Thượng là dương, hạ là âm ...
Xoè tay ra dùng thôn pháp làm đều, vận cương kình tiến đánh như rắn húp đồ ăn.
Nắm tay lại lấy thể pháp làm gốc, dùng nhu kình hãm người như trâu nhả cỏ, cần phải lạnh lùng cấp bách, mau lẹ.
Còn về chính thì có bốn chính diện, ngang có bốn góc.
Lúc lâm địch mình cần lấy chính đối để xông vào chỗ ngưng của địch.
Nếu chính đối chính cũng như cứng đối cứng là thí mạng.
Mình tuổi nhỏ sức yếu, công lực không bằng đối thủ tất phải thất bại.
Hồ Phỉ từ nãy tới giờ cũng ngưng thần nghe lão giảng giải quyền lý.
Gã nghe tới đây, trong lòng run lên, tự hỏi: -Chẳng lẽ lão nói những câu này để ta nghe?
Phải chăng lão bảo ta dùng sức để đấu với Vương Kiếm Anh là lầm lẫn?
Nhưng gã thấy lão không nhìn mình, chân tay tiếp tục ra chiêu miệng không ngớt giảng giải: -Bằng lấy góc vuông xông vào góc thì cái đó kêu bằng "Khinh đối khinh hoặc bàn rơi vào chỗ không".
Cần hảo mình Trọng đánh vào chỗ Khinh của địch. Mình dùng chữ Khinh để tránh chỗ Trọng của địch.
Còn về hai chữ Thiểm Tiến là lúc né tránh bên địch tiến kích vẫn ra chiêu phản. Thế là trong thủ có công.
Lúc mình công kích cũng đồng thời nên né tránh hoàn chiêu của địch, cái đó là trong công có thủ.
Hồ Phỉ nghe lão nói khác nào như mình đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc, bụng bảo dạ: -Nếu ta biết lý lẽ này từ trước thì vừa rồi tỷ võ với Vương thị huynh đệ chưa chắc đã bị thất bại.

Gã đem lòng kính trọng Triệu Bán Sơn hết chỗ nói.
Triệu Bán Sơn giải tiếp: -Kình lực về võ công thiên biến vạn hóa nhưng đặc biệt chia làm ba loại tức là "Khinh", "Trọng", "Không".
Dùng "Trọng" không bằng dùng "Khinh". Dùng "Khinh" không bằng dùng "Không".
Trong quyền quyết có câu "song trọng hành bất thông, đơn trọng đảo thành công".
Song trọng là lấy sức tranh giành với sức.
Mình đánh người, người cũng đánh mình thì sức mạnh kiềm chế được sức yếu.
Đơn trọng là mình dùng tiểu lực để đánh vào chỗ vô lực thì chỉ một phát là thành công.
Ta làm cho đại lực của địch rơi vào chỗ không thì nội lực của ta dù ít cũng thắng.
Như vậy mới kể là cao thủ võ học.
Lão vừa nói vừa giơ tay chỉ chỏ, vạch ngang vạch dọc.
Nhiều chỗ quyền pháp giống như chiêu thức Hồ Phỉ vừa đối chưởng với Vương Kiếm Anh.
Lão lại giải thích tường tận là cách nào chiêu thức rơi vào quãng không, chiêu thức đánh thế nào cho có công hiệu.
Hồ Phỉ nghe tới đây càng tỉnh ngộ, miệng lẩm bẩm: -Té ra Triệu Tam Gia phí bao nhiêu hơi sức là có ý chỉ điểm võ công cho ta.
Nên biết Trần Vũ là tên gian đồ phản bạn, mạo phạm người trên thì Triệu Bán Sơn dạy bí pháp Thái Cực Quyền cho hắn làm chi?
Lão thấy quyền chiêu của Hồ Phỉ rất kỳ diệu nhưng gã chỉ ỷ vào đặc tính thông minh của mình để biến thế mà chưa hiểu về căn bản của quyền lý, lão cho là gã chưa gặp được danh sư chỉ điểm.
Quy củ của võ lâm rất nhiều. Nếu là đệ tử phái khác muốn cầu giáo mình không nên chỉ điểm một cách khinh xuất để tránh khỏi làm mếch lòng vị sư trưởng của họ.
Đã nhiều họa hoạn xẩy ra vì đệ tử phái này lại học võ của phái khác.
Thực tình Triệu Bán Sơn không biết Hồ Phỉ đã tự luyện chưa có thầy dạy.
Gã nhờ cuốn quyền kinh tổ truyền tự học mà nên.
Lão thấy gã là một lương tài chưa được gọt dũa, rất lấy làm tiếc. Lão đoán sư trưởng của gã chưa hiểu đến nơi đạo lý về võ học nên nhân dịp Trần Vũ hỏi về Loạn Hoàn Quyết là Âm Đương Quyết liền đem những nét cơ bản võ học giảng giải cho gã nghe.
Câu nói nào của lão cùng nhằm vạch những chỗ kém cỏi trong quyền pháp của Hồ Phỉ, có thể nói lão đã dốc diếm ra hết để truyền thụ.
Lão còn biết Hồ Phỉ thông tuệ hơn người đủ khả năng lĩnh hội được.
Còn bọn Vương Kiếm Anh, Mã Hành Không cũng nghe đấy nhưng những người này lớn tuổi thì dù có hiểu đạo lý chưa chắc đã trở lại gắng công rèn luyện cho đến trình độ này.

Hồ Phỉ trải qua một phen được chỉ điểm rồi mai hậu đi đến chỗ trở thành một tay cao thủ võ học. Đó là chuyện về sau.
Triệu Bán Sơn giảng giải xong, nhìn Trần Vũ hỏi: -Triệu mỗ nói vậy có đúng không?

Trần Vũ đáp: -Nhờ ơn Triệu Tam Gia chỉ điểm, tại hạ khác nào ở chỗ tối thấy được ánh sáng.
Nếu biết sớm thế này, tại hạ chẳng cần phải năn nỉ hai vị Tôn, Lữ.
Triệu Bán Sơn lạnh lùng nói: -Đúng thế! Trần huynh cũng bất tất phải giết chết hai mạng người.
Trần Vũ kinh hãi, lạnh toát xương sống, nghĩ bụng: -Lão đã truyền thụ quyền pháp cho ta hẳn hoi mà sao còn nhắc tới vụ này?
Hắn ngước mắt nhìn Vương thị huynh đệ, Ân Trọng Tường thấy mọi người đều lộ vẻ băn khoăn.
Triệu Bán Sơn lại nói: -Trần gia! Hai môn đại quyền này Triệu mỗ đã truyền cho Trần gia nhưng e rằng Trần gia chưa lĩnh hội được cách sử dụng. Vậy chúng ta hãy động thủ xem sao.
Trần Vũ tuy trong lòng kinh nghĩ nhưng không tiện cự tuyệt, liền đáp: -Triệu Tam Gia! Kỹ thuật của tại hạ hãy còn tầm thường, mong rằng Triệu Tam Gia bao hàm cho.
Triệu Bán Sơn biến sắc hỏi: -Tay cao thủ đệ nhất phe Bắc Tông phái Thái Cực Quyền là Lữ Hy Hiền còn chết về tay các hạ, sao lại bảo kỹ thuật tầm thường. Coi chiêu đây?
Lão ra chiêu Thủ Huy Tỳ Bà đánh Trần Vũ.
Trần Vũ kinh hãi, vội vàng phát chiêu Như Phong Tự Bế để phòng thủ.
Mới trao đổi mấy chiêu, đường quyền của Trần Vũ lâm vào tình trạng hoàn toàn bị địch nhân kiềm chế.
Hai người cùng sử Thái Cực Quyền tuy chia làm hai phe Nam, Bắc mà thực ra quyền lộ đại đồng tiểu dị nhưng công lực thì phân biệt hẳn kẻ thâm người thiển.
Hai bên lại chiết chiêu mấy đường nữa, song quyền của Trần Vũ tựa hồ bị Triệu Bán Sơn giữ chặt.
Cho tới lúc này, Tôn Cương Phong mới yên tâm, khác nào được trút bỏ khối đá nặng đeo ở bên hông.
Lại nghe Triệu Bán Sơn hỏi: -Tôn huynh! Có phải Tôn huynh bảo Lữ Hy Hiền bị bọn chúng dùng phép Vân Thủ làm cho kiệt lực mà chết.
Tôn Cương Phong vội đáp: -Đúng thế! Tôn mỗ thấy thi thể Lữ sư đệ tỏ ra gân cốt thoát hết lực.
Trần Vũ càng tỷ đấy lâu càng kinh hãi liền lên tiếng: -Triệu Tam Gia! Tại hạ không phải là đối thủ của Tam Gia! Chúng ta đình thủ phách.
Triệu Bán Sơn đáp: -Được rồi! Trần gia hãy tiếp thêm một chiêu nữa của Triệu mỗ.
Tay trái lão nắm lấy tay phải vạch một đường vòng lớn. Một luồng kình lực rất mãnh liệt huy động tay trái lão. Chính là môn Vân Thủ của phái Thái Cực Môn.
Môn Vân Thủ phát huy nội lực liên miên bất tuyệt, xoay hết vòng này tới vòng khác.

Ngày trước Trần Vũ sát hại Lữ Hy Hiền đã dùng thủ pháp này. Bây giờ hắn nghĩ tới tình trạng thê thảm của Lữ Hy Hiền lúc lâm tử và tiếng kêu la bi thiết của y nhưng hắn vẫn tiếp tục huy động kình lực kỳ cho đến lúc một phân khí lực cuối cùng của y cũng bị bắn thúc đẩy ra ngoài, bất giác hắn sợ lụt mồ hôi.
Triệu Bán Sơn thấy Trần Vũ lộ vẻ khiếp sợ đến cực điểm, lòng lão mềm nhũn.
Hấp lực dừng lại, bàn tay phân khai. Lão cất giọng ôn nhu nói: -Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Đã hành động tàn ác tất gặp quả báo.
Trần gia thử nghĩ kỹ mà coi.
Lão bản tính nhân hậu, tuy biết Trần Vũ chết là đáng lắm nhưng lão không muốn hành hạ hắn đến thảm tử như Lư Hy Hiền.
Lão xoay mình lại, hai tay chắp để sau lưng, ngửa mặt lên trời thở dài nói: -Con người học võ, nếu chẳng thế vệ quốc an dân thì cũng nên làm điều nghĩa hiệp cứu khốn phò nguy. Còn hạng dùng võ nghệ hành động tàn ác thì không bằng kẻ nông phu tầm thường chỉ biết cày ruộng để nuôi thân.
Thực ra mấy câu này lão muốn nói cho Hồ Phỉ nghe. Lão sợ mai hậu bản tính thông minh của gã lầm đường lạc lối đi vào tà đồ.
Suốt đời Triệu Bán Sơn chưa gặp được người nào tư chất hoàn mỹ như Hồ Phỉ nên rất đem lòng thương mến gã. Lão nghĩ đến sau khi xong việc này mình trở về Hồi Cương chưa chắc còn cơ hội nào gặp gã nên lão truyền thụ võ học thượng thừa xong lại chỉ điểm những điều khuyến giới, ngõ hầu nhắc nhở gã theo chính đạo.
Hồ Phỉ thông tuệ hơn người làm gì chẳng hiểu ý tứ của Triệu Bán Sơn. Gã liền lớn tiếng quát: -Họ Trần kia! Con người đã làm việc tàn ác thì dù người ngoài không hỏi tới cũng nên tự tử mà chết để khỏi hoen ố thanh danh của tổ tiên.
Thực ra gã nói câu này để trả lời Triệu Bán Sơn.
Triệu Bán Sơn rất dỗi hoan hỷ quay lại nhìn gã bằng cặp mắt tán thưởng.
Hồ Phỉ cũng ra chiều cảm kích.
Trong lúc một già một trẻ lộ vẻ thương yêu nhau bằng khóe mắt, Trần Vũ chợt thấy sau lưng Triệu Bán Sơn sơ hở rất lớn, tuyệt không đề phòng mà hắn chỉ cách lão chưa đầy hai thước, hắn lẩm bẩm: -Lão không chết thì ta hết sống.
Hắn vận kình lực ra tay mặt ra chiêu Tiến Bộ Ban Lan Trùy đánh tới sau lưng Triệu Bán Sơn.
Thoi quyền này là thoi quyền thục mạng mà lại đánh ra vào lúc nguy cập, dĩ nhiên uy thế chẳng phải tầm thường.
Xem chừng Triệu Bán Sơn né tránh không kịp. Thoi quyền này mà đánh trúng thì lập tức lão phải hộc máu đến bị trọng thương.
Trần Vũ đã đề tụ công lực đến độ chót để phát chiêu. Hắn tự biết nếu

đòn này không đưa được đối phương vào đất chết thì hắn không còn cơ hội sống sót.
Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, Triệu Bán Sơn cong người đi như cánh cung.
Đó chính là một thân pháp trước khi ra chiêu Bạch Hạc Lượng Xí trong Thái Cực Quyền.
Thoi quyền của Trần Vũ lập tức đánh vào quãng không.
Triệu Bán Sơn vặn lưng một cái đánh ra nửa chiêu Lãm Tước Vĩ rồi xoay mình lại, từ từ đẩy song chưởng ra.
Nửa chiêu trước lão hóa giải được thế đánh của bên địch, nửa chiêu sau lập tức phản công. Hai nửa chiêu này đủ đưa toàn thân Trần Vũ vào phạm vi chưởng lực bao trùm của gã.
Thái Cực Quyền là một quyền thuật rất thông thường, những kẻ sĩ học võ đều biết cả.
Mọi người thấyy Triệu Bán Sơn vừa thủ vừa công đều sử một nửa chiêu theo như ý muốn, quả là thủ đoạn của danh gia khác thường phàm tục, ai cũng thán phục.
Trần Vũ rít chặt hai hàm tăng vận hết toàn thân công lực để chống lại.
Lúc mới tiếp chiêu, hắn cảm thấy lực đạo đối phong chẳng lấy gì làm mạnh lắm, liền tăng gia kình lực ra bàn tay. Nhưng hắn tăng thêm cường lục thì sự phản ứng của đối phương cũng gia tăng rất nhiều.
Hắn kinh hãi vội nhả bớt kình lực thì sức phản kích của đối phương cũng nới ra nhưng hắn muốn thoát khỏi lực lượng khiên chế thì không thể được.
Hồ Phỉ theo dõi cuộc đấu, lẳng lặng ngẫm nghĩ về những yếu quyết Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết mà Triệu Bán Sơn vừa truyền thụ để ấn chứng những yếu nghĩa về quyền quyết.
Gã nhận thấy Trần Vũ phóng quyền, phát chưởng tuy kình lực mãnh liệt nhưng bị Triệu Bán Sơn hướng dẫn cho quyền chiêu biến đối phương vị. Cái đó chính là phép hãm địch nhân vào sâu trong Loạn Hoàn, dùng bốn lạng để chống sức nặng ngàn cân trong Loạn Hoàn Quyết.
Gã coi một lúc rồi cười nói: -Trần lão huynh! Lão huynh đã bị hãm trong vòng Loạn hoàn của Triệu Tam Gia rồi đó. Tại hạ xem chừng bữa nay lão huynh đến ngày tận số.
Trần Vũ để hết tâm thần vào việc đối phó với Triệu Bán Sơn nên Hồ Phỉ nói mấy câu này hắn chẳng nghe thấy chi hết.
Lại mấy chiêu tiếp diễn, Hồ Phỉ nhận thấy trong quyền chiêu của Trần Vũ đã lộ sơ hở, liền hỏi: -Triệu bá bá! Cạnh sườn bên trái hắn trống trải, sao bá bá không đánh vào?
Triệu Bán Sơn cười đáp: -Đúng thế!
Lão chưa dứt lời đã phóng quyền đánh vào cạnh sườn mé tả đối phương.
Trần Vũ hốt hoảng né tránh, Hồ Phỉ lại hô: -Đánh vào vai bên phải

hắn.
Triệu Bán Sơn đáp: -Hay lắm!
Lão phóng chưởng đánh vào vai bên phải Trần Vũ.
Trần Vũ hạ thấp vai xuống vung chưởng lên gạt.
Triệu Bán Sơn vừa cười vừa hỏi: -Bây giờ đánh vào đâu?
Hồ Phỉ đáp: -Đá vào lưng hắn.
Triệu Bán Sơn xoay tay đi, Trần Vũ vận kình vừa đứng vững lại, quả nhiên Triệu Bán Sơn đá vào lưng hắn.
Hồ Phỉ hô liền mấy lần mà chiêu nào cũng đúng.
Triệu Bán Sơn tán dương gã: -Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ nói rất hợp lý.
Hồ Phỉ đột nhiên hô: -Đánh vào xương sống hắn.
Lúc này Triệu Bán Sơn đang đứng đối diện với Trần Vũ, lão sửng sốt tự hỏi: -Chiêu này gã hô không đúng. Ta đang đứng đối diện với địch nhân thì đánh vào xương sống hắn thế nào được?
Nhưng lão chỉ ngần ngừ một chút rồi tỉnh ngộ ngay, nghĩ bụng: -Té ra thằng nhỏ muốn đưa một vấn đề nan giải cho ta làm.
Lão liền nghiêng nửa người dưới đi đưa tay mặt ra ngoài.
Trần Vũ cũng nghiêng mình để ứng phó.
Triệu Bán Sơn liền đưa tay trái xoay về mé hữu. Người Trần Vũ lại nghiêng đi mấy độ, để chìa sống lưng cho người ra.
Triệu Bán Sơn khẽ đạp tay một cái đánh trúng xương sống hắn.
Nếu phát chưởng này đi nhanh hơn một chút và luồng lực đạo mạnh thêm thì Trần Vũ đã chết rồi.
Hắn sợ quá vội xoay mình đi, mặt cắt không còn hột máu.
Triệu Bán Sơn quay lại cười hỏi: -Có đúng thế không?
Hồ Phỉ chĩa ngón cái lên tán dương: -Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!
Trần Vũ thoát chết, chỉ bị một phen bở vía. Dù sao hắn cũng là một đệ tử danh gia chưa hết kinh hãi đã nhìn ngay thấy cơ hội có thể khai thác.
Nguyên Triệu Bán Sơn đang đối đáp với Hồ Phỉ, hạ bàn không hư.
Trần Vũ nghĩ bụng: -Ta đánh gấp hai đòn, xem chừng có thể trốn thoát.
Hắn ra chiêu Chuyển Thân Đắng Cước, phóng chân đá tới. Hắn thấy đối phương nghiêng mình lùi lại, liền quát to một tiếng ra chiêu Thủ Huy Tỳ Bà đánh xéo tới vai trái địch nhân.
Hai chiêu liên hoàn đánh ra thế mạnh như cuồng phong sâu vũ nhưng chỗ dụng ý của Trần Vũ hông mong đả thương địch, chỉ cần Triệu Bán Sơn lùi lại một bước để có cơ hội vọt qua cửa cướp đường chạy trốn.
Hắn ỷ mình tuổi ít sức mạnh, chân dài chạy lẹ. Còn Triệu Bán Sơn con người mập ú, quyền thuật tuy cao nhưng khinh công chắc là kém hắn.
Triệu Bán Sơn vừa thấy Trần Vũ cất chân đã đoán ra được chỗ dụng ý. Lão chờ chiêu Thủ Huy Tỳ Bà của hắn đánh tới lão không lùi mà lại

tiến lên một bước, cũng ra chiêu Thủ Huy Tỳ Bà.
Chiêu này lấy sức chọi sức, chiêu số giống nhau mà Triệu Bán Sơn ở vào nghịch thế bất lợi. Đây là một điều đại kỵ trong Thái Cực Quyền như lão nói "Song trọng hành bất thông". Quyền lý đã tương phản thì dù cao thủ gặp đê thủ cũng phải thất bại.
Mọi người bàng quan bất giác khẽ la lên một tiếng: -Ô hay!
Trần Vũ xoay tay lại vươn ra chụp ngay được cổ tay Triệu Bán Sơn, tiện đà đẩy mạnh lên, nhấc bổng con người to lớn của lão hất mạnh ra.
Tôn Cương Phong và Lữ tiểu muội đồng thanh la hoảng: -Trời ơi!
Nhưng Hồ Phỉ vừa cười vừa reo: -Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!
Triệu Bán Sơn người đang chơi vơi trên không, than thầm trong bụng: -Trách nào phe Bắc Tông phái Thái Cực đang cường thịnh chẳng đi vào chỗ suy vi. Tôn Cương Phong làm chưởng môn một phái cũng uổng mà thôi, kiến thức y không bằng đứa nhỏ. Gã lại nhìn ra chỗ diệu dụng về chiêu thức của ta.
Lão hoan hỷ lẩm bẩm: -Thằng nhỏ này quả là thông minh đĩnh ngộ. Ta mới chỉ điểm tinh nghĩa về quyền lý mà gã đã thông hiểu được ngay. Thật là hiếm có.
Trần Vũ chụp được địch nhân, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, tưởng là thành công rồi. Hắn chắc mẩm hết sức hất lão đi dù chẳng làm cho lão bị thương thì ít ra hắn cũng giữ được toàn thân dời khỏi Thương Gia Bảo.
Ngờ đâu hắn vừa đẩy tay ra thì Triệu Bán Sơn xoay tay lại nắm trúng cổ tay hắn nên hắn không hất lão đi được.
Trần Vũ kinh hãi. Hắn vội vung tay trái đánh ngược lên.
Triệu Bán Sơn ở trên cao đánh xuống. Tay mặt lão đẩy mạnh ra.
Chát một tiếng! Song chưởng đụng nhau rồi dính chặt như keo sơn.
Trần Vũ đưa chưởng tay tái về phía trước. Triệu Bán Sơn lại rút tay mặt về phía sau.
Nếu Trần Vũ thu về thì lão lại đưa tay tới.
Tấm thân mập ú của Triệu Bán Sơn vẫn lơ lửng trên không, hai chân dời khỏi mặt đất.
Theo lẽ thông thường thì con người chơi vơi là mất điểm tựa, ở vào thế thất bại.
Nhưng Triệu Bán Sơn đã biết người biết mình. Lão liệu trước được công lực của đối phương còn kém mình xa nên lão cố ý mạo hiểm để đem chỗ tinh diệu về quyền lý mà lão đã tốn hơi sức nửa đời người mới nhận ra chỉ điểm cho Hồ Phỉ.
Lão muốn dạy gã biết lúc lâm thơìu không nên câu nệ phương thức, phải biết dùng cái chính làm căn cơ, dùng cái kỳ làm biến ảo, đừng bắt chước tính cố chấp của anh em Vương Kiếm Anh, Vương Kiếm Kiệt mới hiểu được đạo lý về xuất kỳ chế thắng.
Tay trái Triệu Bán Sơn dính vào tay mặt Trần Vũ, tay mặt lão dính vào

tay trái hắn khiến hắn hất mạnh thế nào cũng không để chân lão xuống được.
Người Triệu Bán Sơn nặng tới hơn hai trăm cân đè lên hai cánh tay của đối phương.
Nếu là khối đá thực sự cũng chưa đáng kể, vì Triệu Bán Sơn người ở trên không chân lão cử động tự do, không ngớt tìm những sơ hở ở trên đầu và ở mặt của hắn để đá vào.
Trần Vũ cầm cự một lúc trán đã toát mồ hôi. Đột nhiên hắn tiến thêm một bước đưa tay về phái cột trụ, vận lực vào tay toan đạp người đối phương vào cột.
Nhưng khi nào Triệu Bán Sơn để hắn sinh cường. Lão đưa chân phải đạp vào cột trụ.
Lúc trước người lão lơ lửng trên không đã đè nặng trên hai cánh tay Trần Vũ đến độ chót tưởng chừng thêm một phân hắn cũng không chịu nổi mà lúc này Triệu Bán Sơn mượn đà cây cột để lấy sức đè xuống khác nào thế Thái Sơn áp đỉnh.
Hai cánh tay Trần Vũ bật lên những tiếng rắc rắc tựa hồ sắp gẫy nát.
Hắn la thầm: -Nguy rồi!
Hắn vội nhảy lùi ra.
Lúc này toàn thân Trần Vũ mồ hôi đầm đìa, dần dần làm cho quần áo ướt hết.
Bất luận hắn sử đại đường quyền hay nhảy nhót tung hoành, Triệu Bán Sơn vẫn lơ lửng trên không đem sức mạnh của con người đè xuống.
Hồ Phỉ thấy võ công của Triệu Bán Sơn thần diệu như vậy rất lấy làm kinh kỳ lại cực kỳ hoan hỷ. Tuy lão hạ bàn không hư mà hoàn toàn mượn sức địch nhân phản kích.
Trong võ công đã có chỗ nói đến thủ pháp Tá Lực Đả Lực cùng Tứ Lạng Bạt Thiên Cân nhưng ít ra cũng phải có bốn lạng. Đằng này tựa hồ lão chẳng có chút gì, hoàn toàn mượn sức bên địch mới thật là kỳ.
Trong lòng Trần Vũ trước còn mồ hôi nhỏ giọt, sau đổ ra như mưa, chẳng bao lâu lai láng đầy mặt đất. Công lực tiêu hao dần dần. Khi mồ hôi hết chảy thì Trần Vũ chẳng khác ngọn đèn khô dầu chỉ còn đường chết.
Dĩ nhiên Trần Vũ cũng hiểu thế. Hắn cảm thấy toàn thân mềm nhũn. Trong ngực trống rỗng cực kỳ khó chịu. Chợt hắn nghĩ tới: -Ta dùng Vân Thủ làm hại Lữ Hy Hiền khiến y phải chịu khổ sở. Bây giờ ta cùng lâm vào tình trạng như vậy. Cái đó kêu bằng mình làm mình chịu, cơ báo nhãn tiền.
Hắn nghĩ tới mình không thoát chết, bất giác sinh lòng khiếp sợ đến cực điểm.
Chí khí cương dũng đã suy tàn, không còn lấy nửa phần lực đạo để kháng cự với đối thủ. Đột nhiên hắn quỳ gối xuống van lơn: -Triệu Tam Gia tha mạng cho.

Triệu Bán Sơn người lơ lửng trên không, hoàn toàn trông vào khí lực của địch nhân chống lấy. Bây giờ Trần Vũ đột nhiên kiệt lực quỳ xuống, lão liền nhẹ nhàng nhảy vọt về phía sau, giơ chưởng lên quát: -Để hạng gian đồ như ngươi sống làm gì?
Lão toan vung chưởng đập xuống Thiên Linh Cái Trần Vũ thì ngó thấy mặt hắn đầy vẻ khiếp sợ, miệng không ngớt năn nỉ.
Triệu Bán Sơn vốn lòng dạ nhân từ. Dù gặp kẻ cùng hung cực ác nhưng nếu lão không mắt thấy hành động tàn ác của họ liền sinh lòng lân mẫn, chỉ giáo huấn một lúc rồi buông tha cho đi để họ sửa mình hối lỗi.
Hiện nay Trần Vũ cân mạch tán loạn, võ công toàn thân mất hết, chẳng khác gì phế nhân. Dù hắn không chịu sửa đổi lỗi lầm cũng chẳng thể làm ác được nữa.
Lão thấy vẻ mặt đáng thương của Trần Vũ liền dừng tay, không đánh xuống, quay lại nhìn Tôn Cương Phong nói: -Tôn huynh! Võ công hắn đã mất hết rồi. Đệ tùy Tôn huynh xử trí. Tiểu đệ chỉ yêu cầu huynh đừng giết chết hắn.
Tôn Cương Phong ngó Triệu Bán Sơn rồi lại nhìn Trần Vũ, trong lòng lấy làm khó nghĩ, tự hỏi: -Tên gian tặc này đã làm tội đại ác. Ta phải chặt hai tay mới cầu được lão đến báo thù có lý nào lại buông tha hắn. Nhưng gian tặc đã do lão kiềm chế mà chính lão phát ngôn tha mạng, ta cự tuyệt thế nào được.
Y quay lại ngó Lữ tiểu muội thì thấy mắt cô tựa hồ tóe lửa, hằn học nhìn Trần Vũ.
Bồng y nảy ra chủ ý liền xoay mình vọt đến trước mặt Triệu Bán Sơn lạy xuống nói: -Triệu Tam Gia! Bữa nay Tam Gia vì tại hạ mà thanh lý môn hộ cho phái Bắc Tông, Tôn mỗ vĩnh viễn ghi ơn.
Y nói rồi đập đầu binh binh.
Triệu Bán Sơn vội quỳ xuống đáp lễ nói: -Tôn huynh bất tất phải đa lễ. Giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay can thiệp là bổn phận của người nghĩa hiệp. Huống chi chúng ta cùng một môn phái, lý nghĩa chia sẽ vui buồn, sao còn nói đến chuyện ơn đức?
Tôn Cương Phong đứng dậy. Miệng ngậm ngang thanh tiêm đao sáng loáng.
Triệu Bán Sơn đứng thẳng người lên chợt nhìn thấy thanh đơn đao không khỏi giật mình lùi lại một bước.
Nguyên thanh trủy thủ này là của Trần Vũ. Hắn vừa dùng nó chí vào Lữ tiểu muội. Sau Hồ Phỉ thi kế cứu người, gã đoạt được thanh trủy thủ liệng xuống đất.
Tiếp theo, Triệu Bán Sơn chỉ điểm quyền cước rồi lại xảy ra việc nọ tới việc kia.
Trần Vũ thủy chung không lúc nào rảnh để lượm đao.
Tôn Cương Phong cụt cả hai tay. Y nhân lúc dập đầu, dùng miệng ngậm lấy.

Tôn Cương Phong tiến lên hai bước đến trước mặt Lữ tiểu muội cúi xuống để đưa trủy thủ cho thị.
Lữ tiểu muội chìa tay ra nắm lấy chuôi đao, đưa mắt hỏi ý.
Tôn Cương Phong há miệng ra đáp: -Triệu Tam Gia! Tam Gia bảo sao, tiểu đệ không dám nửa lời bác khước.
Nhưng phụ thân của Lữ tiểu muội bị tên gian tặc này đánh chết tươi. Vậy tha hay không là tùy ở tiểu muội. Trong thiên hạ không còn người thứ hai nào quyết định được. Tam Gia nghĩ có đúng không?
Triệu Bán Sơn buông tiếng thở dài lẩm nhẩm gật đầu.
Tôn Cương Phong nhìn Lữ tiểu muội lớn tiếng: -Tiểu muội! Cô muốn báo thù và có gan thì giết tên gian tặc này đi. Bằng cô sợ hãi thì tha cho hắn.
Quần hào đều đưa mắt nhìn Lữ tiểu muội. Có người nghĩ rằng cô đã quyết chí đến tận Hồi Cương cầu viện thì dĩ nhiên cô đủ đởm lược để trả thù. Có kẻ lại cho là cô bé nhỏ khiếp nhược, cầm lấy thanh đao đã run rồi, làm gì đủ nghị lực giết chết một hán tử cao lớn như Trần Vũ?
Lữ tiểu muội người run lẩy bẩy nhưng trong lòng không ngần ngại chút nào. Cô cầm thanh tiêm đao đi thẳng về phía Trần Vũ. Cô đứng chưa tới ngực hắn. Mũi đao lao về phía trước trúng vào bụng địch nhân.
Lúc này Trần Vũ tứ chi bải hoải, đứng cho khỏi té đã là miễn cưỡng. Hắn thấy Lữ tiểu muội phóng đao đâm tới la lên một tiếng quay đầu bỏ chạy.
Lữ tiểu muội tuy đã luyện được một chút quyền cước nhưng võ công chưa giỏi.
Đối phương co mình lại, thanh đao đâm vào quãng không. Cô liền cầm đao rượt theo.
Trần Vũ chân bước loạng choạng chạy ngay về phía sảnh đường nhưng không biết cánh cửa đóng chặt từ lúc nào. Hắn vội xuống tay đẩy ra cửa, ngờ đâu lúc này cánh cửa nóng bỏng.
Vèo vèo vèo mấy tiếng. Khói trắng phun ra. hai bàn tay Trần Vũ dính chặt vào cửa lớn.
Hắn kinh hãi vội giật tay về nhưng kình lực toàn thân mất hết. Hắn lảo đảo người đi một cái rồi mình hắn cũng dính vào cửa, chỉ bật lên một tiếng rú nhỏ nhẹ rồi im bặt.
Biến cố xảy ra bất ngờ không ai tiên liệu được.
Quần hào ngơ ngác một chút rồi kéo lại gần coi thì mũi ngửi thấy mùi khét lẹt.
Nguyên cửa sảnh đường là một tấm sắt dầy, không hiểu ai đã nung lên mà sức nóng kịch liệt.
Trần Vũ bị dính vào cửa chỉ trong khoảnh khắc đã chết cháy.
Mọi người coi rõ chân tướng đều kinh ngạc phi thường.
Vương Kiếm Anh lớn tiếng hỏi: -Đệ phụ! Vụ này là thế nào đây!
Nhưng không thấy Thương Lão Thái trả lời. Hắn xoay mình tìm kiếm thì chẳng những không thấy mẹ con Thương Lão Thái đâu mà cả gia

nhân đưa rượu thịt vào sảnh đường cũng trốn lánh đi hết chẳng còn một ai.

17
Vương Thị huynh đệ toan giết Hồ Phỉ

Vương Kiếm Anh đột nhiên biến sắc, vội chạy vào nội đường nhưng khuôn cửa thông vào trong cũng đã đóng chặt.

Chính giữa cửa vẽ hình bát quái đen sì như bằng gang thép đúc nên. Hắn không dám đưa tay ra đẩy, tiến lại gần hai bước nữa liền cảm thấy hơi nóng quạt vào mặt.

Té ra cả cửa sau cùng bị nung lên rồi.Vương Kiếm Kiệt lớn tiếng hô: -Thương tẩu tẩu! Tẩu tẩu làm trò quỷ gì vậy. Ra đây mau.

Thanh âm hắn đã vang dội mà bốn vách đóng kín lại càng vang dội hơn.

Quần hào bất giác đứng cả dậy nhìn quanh thì chẳng thấy một khuôn cửa sổ nào.

Cửa vào mặt trước và mặt sau đều đóng chặt, đến con ruồi cũng không bay ra được.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bây giờ mới tỉnh ngộ.

Nguyên tòa nhà đại sảnh trong Thương Gia Bảo lúc kiến tạo đã có chỗ dụng tâm. Họ không đặt cửa sổ, còn cửa ra vào đều bằng sắt đúc. Tường vách cũng cực kỳ kiên cố.

Mã Hành Không vận kình vào hai cánh tay cầm chiếc ghế dài giơ lên đạp vào tường đánh chát một tiếng. Cái ghế dài lập tức gẫy đôi. Bụi trắng trên tường rào rào rớt xuống để lộ bên trong xây bằng đá hoa cương.

Vương Kiếm Anh đứng theo mã bộ, vận kình ra bàn tay phóng song chưởng đánh vào tường vách.

Chưởng lực của hắn mãnh liệt phi thường. Nếu là tường vách thường dù không xuyên thủng cũng bị nứt rạn. Nhưng tưởng vách ở đây vừa dầy vừa kiên cố, chưởng lực của Vương Kiếm Anh đánh vào vẫn không chuyển động mảy may.

Vương Kiếm Anh trong lòng rối loạn, không ngớt kêu gọi: -Thương tẩu tẩu! Tẩu tẩu làm gì vậy? Mở cửa mau! Mở cửa mau!

Triệu Bán Sơn trầm tĩnh muốn tìm đường ra nhưng lão nghĩ thầm: -Nhà đại sảnh đã kiến tạo cách này là cố ý hại người. Trên nóc nhà chắc cũng bố trí nghiêm ngặt không thể xông lên được.

Vương Kiếm Kiệt hô hoán mấy câu trong lòng khiếp sợ. Hắn dừng lại đưa mắt nhìn huynh trưởng nhưng lão cũng chẳng có chủ ý gì.

Lúc này trong nhà đại sảnh còn chín người là Triệu Bán Sơn, Hồ Phỉ, Tôn Cương Phong, Lữ tiểu muội, Vương thị huynh đệ, Mã Hành Không, Từ Tranh, Ân Trọng Tường. Ngoài ra còn thi thể của Trần Vũ.

Trừ Lữ tiểu muội, tám người kia đều là những tay hảo thủ võ lâm nhưng bị khốn trong sảnh đường kiên cố này, có võ công cũng không thi triển được. Trong lúc nhất thời người nọ nhìn người kia không biết thế nào?

Bỗng nghe thanh âm the thé vọng lên: -Các vị tự mệnh là anh hùng

hảo hán nhưng bữa nay muốn trốn ra khỏi toà thiết sảnh ở Thương Gia Bảo cũng muôn vàn khó khăn. Toà thiết sảnh này do chính tay tiên phụ Thương Kiếm Minh kiến tạo. Tuy y chết đã lâu nắm vẫn có thể hãm các vị vào đất chết. Các vị anh hùng! Đã chịu phục chưa?
Mụ nói rồi nổi lên một tràng cười the thé khiến mọi người nghe lông tóc đứng dựng cả lên.
Quần hào nhìn về phía phát âm thì thấy tiếng nói của Thương Lão Thái do lỗ chó chui lọt vào trong nhà.
Vương Kiếm Anh cúi xuống cho miệng vào lỗ chó chui la gọi: -Đệ phụ! Anh em ta đồng môn với Kiếm Minh, chỉ có ân tình chứ không thù oán mà sao mụ lại giam hãm trốn này là nghĩa lý gì?
Thương Lão Thái lại bật lên mấy tiếng cười rùng rợn.
Củi khô bên ngoài đang cháy thỉnh thoảng bật tiếng nổ rắc rắc luồn qua lỗ chó chui vào trong nhà, hiển nhiên ngọn lửa đang bốc mạnh.
Lại nghe Thương Lão Thái cất tiếng ấm ớ: -Kiếm Minh bất hạnh bị gian tặc Hồ Nhất Đao sát hại. Các hạ đã có tình đồng môn với Kiếm Minh đáng lý phải tìm cách báo thù cho y. Thế mà bữa nay gặp con kẻ thù, anh em các hạ lại sợ người ngoài, tụ thủ bàng quan. Hạng người bất nghĩa như vậy sống ở trên thế gian phỏng được ích gì?
Vương Kiếm Anh đáp: -Bữa nay bọn ta mới biết tin Kiếm Minh sư đệ qua đời, lại không hiểu y bị hại về tay Hồ Nhất Đao. Nếu mà biết trước thì dĩ nhiên đã báo thù cho y rồi.
Thương Lão Thái cười lạt nói: -Các hạ là kẻ vô lương tâm, nói toàn chuyện lừa gạt.
Vương Kiếm Anh dậm chân luôn mấy cái toan biện bạch bỗng nghe đánh "véo" một tiếng. Một mũi tên bay qua lỗ chó chui bắn vào. Nếu Vương Kiếm Kiệt không nhanh mắt vội lại ngăn thì Vương Kiếm Anh nằm phục dưới đất đã bị thương rồi.
Ân Trọng Tường từ lúc bị Triệu Bán Sơn chặt gẫy kiếm, lẳng lặng không nói nửa lời. Hắn nghĩ rằng mình chẳng dính líu gì vào vụ này mà đến đây bỏ mạng thì thật là oan uổng, liền cất tiếng nói: -Thương Kiếm Minh dựng tòa thiết sảnh này định để gia hại ai?
Vương Kiếm Anh tức giận đáp: -Cha này đã học nghệ ở nơi tiện phu không phải là người chính phái, hắn âm thầm dựng lên nhà cửa kiểu này thì còn có hảo tâm gì nữa?
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Thương Kiếm Minh không đánh lại gia gia ta mà dựng lên tòa thiết sảnh này dĩ nhiên là muốn gia hại lão nhân gia, ai ngờ tên bị thịt đó lại chết về tay gia gia ta.
Lòng gã nghĩ như vậy nhưng không nói ra, chỉ để ý quan sát bốn mặt tìm kế thoát thân.
Hồ Phỉ đoán thế là đúng. Thương Kiếm Minh cùng Hồ Nhất Đao vốn không quen biết. Hắn kết mối thâm thù với Miêu Nhân Phượng và biết nhân vật mang ngoại hiệu Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ không nên dây vào. Nhưng có một ngày kia Miêu Nhân Phượng tìm đến nhà mà

tỷ võ không thắng được thì dùng toà thiết sảnh này để kiềm chế y.
Không ngờ người tìm đến Thương Gia Bảo lại chẳng phải Miêu Nhân Phượng mà là Hồ Nhất Đao.
Thương Kiếm Minh vốn tính tự phụ, chẳng coi Hồ Nhất Đao vào đâu. Xảy cuộc chiến đấu, hắn chưa kịp dùng đến thiết sảnh đã bị chặt đầu.
Mối thù này Thương Lão Thái lúc nào cũng ôm ấp trong lòng. Mụ biết Hồ Nhất Đao chết rồi mà con y là Hồ Phỉ võ công cực kỳ lợi hại.Mụ thấy mối thù khó trả liền nhân cơ hội Triệu Bán Sơn đấu với Trần Vũ, quần hùng chú ý theo dõi cuộc chiến cùng con trai lén lút ra khỏi sảnh đường đóng chặt cửa sắt cả ngả trước ngả sau lại rồi chỉ huy gia đinh khuân củi chất đống phóng hỏa đốt lên.
Toà nhà thiết sảnh tường vách và cửa sắt rất dày, bề ngoài đã phóng hỏa mà mọi người trong nhà vẫn chưa phát giác. Mãi đến lúc Trần Vũ bị tấm cửa sắt đốt chết mới biết mình lâm vào cảnh cá chậu chim lồng, có mọc cánh cũng không bay thoát.
Mọi người trong sảnh đường đi vòng quanh rất dỗi bàng hoàng.
May tòa nhà này rất lớn, cửa sắt đã cháy đỏ hồng mà mọi người còn nhẫn nại được.
Triệu Bán Sơn lên tiến: -Chẳng lẽ chúng ta chịu chết ở đây? Hãy đồng tâm hiệp lực đào một đường hầm để ra ngoài.
Ân Trọng Tường chau mày đáp: -Ở đây không có thuổng cuốc thì đường đất chưa thành người đã bị nướng chín rồi.
Từ Tranh chỉ lo cho vị hôn thê Mã Xuân Hoa ở bên ngoài sảnh đường chẳng hiểu có gặp nguy hiểm không.
Gã là một tên lỗ mãng nóng nảy không đâu, chẳng tìm ra được biện pháp gì.
Bây giờ gã nghe Triệu Bán Sơn nói tới chuyện đào đường hầm liền lớn tiếng phụ họa: -Ân gia nói đúng. Dù sao cũng còn hơn bó tay chịu chết.
Gã rút đơn đao nậy viên gạch lớn để đào hầm thì đột nhiên một luồng khí nóng xông lên.
Gã giật nẩy mình, lại vung đao đâm xuống chỗ luồng khí nóng.
Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Đúng là tiếng sắt thép chạm nhau. Mọi người đều kinh ngạc.
Vương Kiếm Kiệt hỏi: -Dưới nền cũng bằng sắt đúc sao?
Hắn liên tiếp dùng đao đào thêm mấy phiến gạch xanh thì quả nhiên phía dưới liền thành một phiến. Nền nhà sảnh đường là một phiến sắt rất lớn. Như vậy việc đào đường hầm dĩ nhiên không thể thực hành được.
Mọi người càng kinh hãi vì sức nóng ở mặt đấta mỗi lúc một tăng.
Từ Tranh thóa mạ: -Con mẹ nó! Mụ hồ lang kia đốt lửa ở phía dưới thì tòa sảnh đường này biến thành cái chảo sắt không lồ.
Hồ Phỉ cười nói: -Đúng thế! Mụ muốn nấu chín người bọn ta để ăn thịt.

Quần hào thấy khí nóng bốc lên cuồn cuộn lại càng kinh hãi.
Sau một lúc trên đỉnh đầu cũng thấy hơi nóng. Nguyên nóc nhà cũng bằng thiết bản và mặt trên đang xếp củi đốt.
Vương Kiếm Anh đột nhiên nằm phục xuống trước lỗ chó chui la lên: -Thương gia đệ phụ! Mụ tha mạng bọn ta ra. Anh em ta sẽ giết thằng lỏi họ Hồ cho mụ.
Hồ Phỉ nghe hắn nói vô lễ liền vung cước đá vào đít hắn.
Triệu Bán Sơn cầm cánh tay gã kéo lại khiến chân gã đá vào quãng không.
Triệu Bán Sơn khẽ bảo gã: -Hiện chúng ta đang lâm vào tình trạng nguy nan phải biết nghĩa đồng chu cộng tế. Mình đừng gây lộn với mình, hãy nghĩ cách ra khỏi nơi đây đã.
Lão nghĩ thầm: -Chỉ cần Thương Lão Thái chịu tha anh em họ Vương là ai cũng có cơ hội thoát thân.
Lại nghe Thương Lão Thái đáp: -Tính mạng tên tiểu tạp chủng đó đã ở trong tay lão thân, cần gì phải các vị giúp đỡ? Chỉ trong vòng nửa giờ hết thẩy các vị đều biến thành cục than. Ha ha! Trong đó không có một bảo nhân nào. Thằng lỏi họ Hồ kia! Mã lão đầu tử! Trong sảnh đường có mát không?
Mã Hành Không chau mày chẳng nói gì.
Thương Lão Thái lại bật tiếng cười như tiếng cú kêu vọ khóc. Mụ la lên: -Mã lão đầu tử! Con gái lão ta đã chiếu cố cẩn thận rồi. Lão cứ yên tâm đi. Ta kiếm cho thị hàng ngàn hàng vạn tôn bảo nữ tế.
Mã Hành Không lòng đau như cắt. Lão đã tuổi già, mình sống chết hay không chẳng quan tâm mấy nhưng đứa con gái yêu độc nhất lạc lõng bên ngoài tất bị mụ già ác độc hành hạ, cảnh đau khổ kể sao cho xiết?
Vương Kiếm Anh đứng dậy nghé vào tai em nói thì thầm mấy câu.
Vương Kiếm Kiệt lẩm nhẩm gật đầu.
Vương Kiếm Anh lại nhìn Tôn Cương Phong, Triệu Bán Sơn chắp tay nói: -Triệu Tam Gia! Chúng ta cùng ở trong cơn hoạn nạn, tiểu đệ có lời khó nghe muốn nói.
Triệu Bán Sơn dắt tay Hồ Phỉ đáp: -Nhất nhất đều theo lời Vương đại ca nhưng gia hại chú nhỏ này thì không được.
Nguyên Triệu Bán Sơn thấy Vương thị huynh đệ châu đầu thì thầm đã biết hai người vì muốn sống mà định giết Hồ Phỉ để năn nỉ Thương Lão Thái.
Vương Kiếm Anh bị lão khám phá tâm sự và nói huỵch toẹt ra, mặt nổi sát khí miệng lớn tiếng: -Triệu Tam Gia! Kẻ đối đầu với Thương Lão Thái chỉ có một mình thằng nhỏ đó. Oan có đầu, nợ có chủ. Bao nhiêu người ở đây không lẽ phải làm quỷ để theo gã?
Hắn đưa mắt nhìn mọi người nói tiếp: -Các vị huynh đệ! Như vậy có oan uổng hay không?
Ân Trọng Tường liền nói theo: -Ngoài thằng này chẳng ai dính líu gì

đến chuyện ở đây.
Vương Kiếm Anh hỏi: -Mã lão tiêu đầu! Lão gia tính sao?
Mã Hành Không tự nghĩ: Thương Lão Thái đã có thù với mình chưa chắc đã chịu buông tha thầy trò mình nhưng tình thế trước mắt nguy hiểm dị thường, phải tìm cách thoát thân cho mình đã. Hồ Phỉ sống hay chết lão cũng chẳng quan tâm.
Lão liền đáp: -Vương đại gia nói đúng. Chuyện này không can thiệp đến người ngoài.
Vương Kiếm Anh lại nói: -Tôn đại ca! Đại ca đưa mình vào chỗ nước đục này mới thật oan uổng. Lão họ Trần chết cháy rồi, thề là mối thù của đại ca cùng Lữ tiểu muội đã trả xong.
Tôn Cương Phong nhận thấy hắn nói có lý nhưng trong lòng rất nể Triệu Bán Sơn, không tiện công nhiên đối nghịch liền nói: -Triệu Tam Gia! Chẳng phải tiểu đệ không nghĩ đến điều nghĩa khí nhưng Triệu Tam Gia ...
Triệu Bán Sơn lớn tiếng ngắt lời: -Các vị sáu người mà bọn tại hạ chỉ có hai. Chúng ta hãy coi xem họ Hồ, họ Triệu chết trước hay họ Vương, họ Ân các vị chết trước.
Lão nói rồi đứng chắn trước mặt Hồ Phỉ thần oai lẫm liệt.
Bình thời diện mục Triệu Bán Sơn rất hiền từ, nói năng hòa nhã, lòng dạ mềm, hai chữ "nhân hiệp" lại rất coi trọng. Lão nói mấy câu như chém đinh chặt sắt chẳng nể nang gì nữa.
Bọn Vương thị huynh đệ một là sợ bản lãnh Triệu Bán Sơn rất cao, hai là thấy mình ham sống sợ chết tỏ ra con người bất nghĩa nên không dám xông vào động thủ. Nhưng con người gặp lúc nguy nan sinh tử, chân tướng tất bị bại lộ, không còn giả dối được nữa.
Quần hùng cảm thấy bàn chân mỗi lúc một nóng bỏng, không đứng vững được nữa. Ai nấy liền kéo ghế dài ghế ngắn để đứng lên.
Vương Kiếm Kiệt giơ thanh Bát Quái Đao lên hô: -Triệu Tam Gia! Bữa nay tiểu đệ cam bề đắc tội.
Hắn đưa tay trái vẫy Ân Trọng Tường, Mã Hành Không, Từ Tranh rồi hô lớn: -Chúng ta sóng vai tiến lên.
Hắn biết Tôn Cương Phong quyết chẳng thể nào giúp mình đối nghịch với Triệu Bán Sơn nhưng thấy bên mình năm người chọi với một già một trẻ cũng có nhiều phần thắng rồi.
Mọi người tới tấp lấy binh khí ra, chỉ còn chờ Triệu Bán Sơn chuyển động thân hình là năm người vung đao kiếm đồng thời đánh tới.
Cuộc động thủ này xảy ra tất ai cũng liều mạng vì thấy trong sảnh đường mỗi lúc một thêm nóng rát. Chần chờ một khắc là thêm một phần nguy hiểm.
Hồ Phỉ bụng bảot dạ: -Vì một mình ta mà mấy người phải chết theo. Vương thị huynh đệ chết chẳng có gì đáng tiếc. Nhưng Triệu Tam Gia là một bậc đại anh hùng, đại hảo hán thì khi nào để lão vì ta mà uổng mạng? Bây giờ khai diễn cuộc đấu thì dù ta cùng Triệu Tam Gia giết

được bọn họ rồi, mình vẫn khó lòng thoát nạn. Xem chừng chỉ mình ta chịu chết về tay Thương Lão Thái mới cứu được tính mạng của Triệu Tam Gia.
Gã thấy anh em Vương thị lăm le chỉ chực động thủ nhưng chưa ai dám ra tay trước. Gã quyết định chủ ý rồi, dõng dạc hô: -Các vị hãy khoan rồi hãy động thủ.
Gã cúi xuống thò đầu qua lỗ chó chui lớn tiếng gọi: -Thương Lão Thái! Tại hạ ở đây không nhúc nhích. Lão Thái phóng tiêu bắn chết tại hạ rồi mở cửa buông tha Triệu Tam Gia ra.
Thương Lão Thái ngửa mặt lên trời cười rộ. Mụ móc kim tiêu trong bọc ra, miệng hô: -Kiếm Minh! Kiếm Minh! Bữa nay tiện thiếp ra tay báo thù cho chàng đây.
Mụ đưa tay mặt lên. Một mũi kim tiêu bôi thuốc độc nhằm bắn tới trước mặt Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thấy ánh kim quang lấp loáng. Mũi kim tiêu bắn tới huyệt Mi Tâm. Gã nhắm mắt lại nghĩ thầm: -Thương Lão Thái bắn chết ta rồi là thoả mãn tâm nguyện. Mụ chẳng có thù oán gì với Triệu Tam Gia, tất buông tha lão.
Giữa lúc ấy, đột nhiên chân phải gã bị kéo mạnh một cái. Người gã lùi lại rồi bật lên cao. Gã mở mắt ra nhìn thấy mình đang chơi vơi trên không, liền vươn tay bám vào cột nhà, nhẹ nhàng hạ xuống. Gã thấy Triệu Bán Sơn tay cầm mũi kim tiêu thì ra lão cứu mạng gã.
Vương Kiếm Anh thấy Hồ Phỉ xả thân cứu người lại bị Triệu Bán Sơn cản trở, hắn không khỏi tức giận đáp: -Họ Triệu kia! Bậc đại trượng phu phải biết đường ân cần phân minh. Vụ này không liên quan gì đến chúng ra. Gã đã tự nguyện chịu chết sao lão còn dúng tay vào làm chi.
Triệu Bán Sơn mỉm cười không đáp.
Lão quay lại hỏi Hồ Phỉ: -Tiểu huynh đệ! Vừa rồi tiểu huynh đệ đưa được đầu ra ngoài lỗ chó chui phải không?
Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế!
Gã thấy vẻ mặt lão rất bình tĩnh, miệng lại mỉm cười, tựa hồ đã tìm ra được kế thoát thân liền nói: -Triệu bá bá! nên thế nào xin bá bá chỉ giáo.
Triệu Bán Sơn đáp: -Đầu là vật rắn không thể co lại được. Bả vai mình đều mềm nhũn.
Hồ Phỉ lĩnh hội liền. Gã kêu lên: -Phải rồi! Đầu đã chuồn ra được thì mình cũng chui ra được.
Gã liền cởi áo cuốn thành một bó đội lên đỉnh đầu, một là để chuồn ra cho dễ, hai là để đề phòng mũi kim tiêu tôi chất độc của Thương Lão Thái.
Triệu Bán Sơn lại nói: -Tiểu huynh đệ hãy lùi lại sau để Triệu mỗ mở đường cho.
Từ Tranh la lên: -Không xong! Triệu tam Gia mập ú như vậy thì chui qua làm sao được.

Triệu Bán Sơn nổi lên tràng cười khanh khách, không lý gì đến gã, lão cúi xuống giơ hai tay lên một cái. Một mũi tụ tiễn phóng qua lỗ chõ chui ra ngoài.
Bỗng nge một tên trang đinh kêu thét lên: -Chân ... chân ... chân ta ...
Hiển nhiên chân gã bị trúng tiêu.
Triệu Bán Sơn rúng động tay trái. Lão lại phóng mũi kim tiêu của Thương Lão Thái ra ngoài.
Nhưng lần này không thấy động tĩnh gì, chắc mọi người đều đã tránh ra.
Bỗng có người la: -Mau mau vít lỗ chó chui lại.
Thương Lão Thái quát: -Không được cử động! Để ta nghe bọn chúng kêu la lúc bị nướng cháy. Các ngươi cứ tránh ra một bên là được. Ám khi có đi đường vòng đâu mà sợ?
Triệu Bán Sơn giơ hai tay lên luôn mấy cái.Hơn chục mũi ám khí liên tiếp bắn ra đường thế đạo gấp rút dị thường. Mũi nào cũng ra xa đến ngoài mười trượng.
Lão phóng gần hai chục mũi tên rồi dùng tay trái khẽ đẩy vào sau lưng Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ xô về phía trước. Gã đưa bọc áo ra ngoài.
Thương Lão Thái đã đề phòng. Dưới ánh hoả quang mụ thấy một vật đen sì chuồn qua lỗ chó chui liền vung thanh Tử Kim Đao chém đánh vèo một cái, trúng vào mớ áo.
Mụ cảm thấy chỗ đao chém xuống mềm nhũn, biết là không trúng đích vội nhấc đao lên.
Hồ Phỉ đã đưa tay ra đón được, xoay đi một cái chụp được cổ tay mụ, tiếp theo cái đầu gã chuồn qua lỗ chó chui ra ngoài. Thương Lão Thái la lên một tiếng.
Thương Bảo Chấn nhảy vọt tới vung đao nhằm chém xuống đầu Hồ Phỉ.
Lúc này cả vai Hồ Phỉ cũng thoát ra ngoài rồi nhưng lỗ chó chui chật quá, ngực gã cùng cánh tay trái trong lúc nhất thời còn bị kẹt chưa chuồn ra được. Gã đành mượn cổ tay Thương Lão Thái để hất lên.
Choang một tiếng! Hai thanh đao của hai mẹ con đụng nhau.
Thủ pháp này là công phu Tá Lực Đả Lực mà Hồ Phỉ mới được Triệu Bán Sơn truiyền thụ.Gã là người thông tuệ hơn đời, vừa học đã sử dụng được ngay, nếu không tất mất mạng dưới lưỡi đao của Thương Bảo Chấn rồi.
Triệu Bán Sơn nghe tiếng song đao đụng nhau, lại thấy mình Hồ Phỉ chưa chuồn ra ngoài được, lão liền vận động Thái Cực nhu kình đẩy đùi gã một cái.
Hồ Phỉ không tự chủ được, vọt lên không, vừa gặp lúc thanh đao của Thương Bảo Chấn chém xuống. Nhát đao này kình lực rất mạnh chém vào tường xây bằng đá hoa cương. Tia lửa bắn tung tóe. Lưỡi đao quằn lại.

Hồ Phỉ ở trên không lội đi một vòng. Trong ánh hoả quang, gã nhìn thấy Thương Lão Thái quét ngang thanh đao để chém chân mình vội dùng phễn Thiên Cân Truỵ hạ xuống thật mau.
Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Thanh Bát Quái Đao lướt qua trên đỉnh đầu gã.
Hồ Phỉ chân chưa chấm đất đã xoay tray trái lại thi triển công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhận đoạt thanh đao trong tay Thương Lão Thái.
Thương Lão Thái thấy cừu nhân sắp chết rồi mà lại sống sót, mắt mụ đỏ sòng, mụ vung Bát Quái Đao chém lên chém xuống, đâm ngang đâm dọc.
Hồ Phỉ tay không tấn công mấy chiêu mà chẳng chiếm được chút tiện nghi nào.
Lại nghe bọn trang đinh lớn tiếng hô hoán. Trong cành khói lửa, Thương Bảo Chấn cầm đao xông lại.
Hồ Phỉ nghĩ tới lúc này trong dsảnh đường lửa nóng dị thường. Nếu cuộc chiến kéo dài là bọn Triệu Bán Sơn khó nỗi bảo toàn tính mạng.
Gã biết rằng nhân mạng trong sảnh đường hoàn toàn trông vào mình. Gã có đả bại mẹ con Thương Lão Thái trong khoảnh khắc và đuổi tan bọn trang đinh mở cửa sảnh đường mới cứu vãn được nguy cơ cho họ.
Trong lòng nóng nẩy, gã đưa hai bàn tay bằng xương thịt xuyên qua xuyên lại giữa hai thanh đao, liều mạng chiến đấu.
Mẹ con Thương Lão Thái cũng biết cuộc chiến đấu này can hệ đến sự tồn vong sinh tử của mình nên đánh rất rát. Song đao rít lên veo véo như hai con rắn lớn vây quanh Hồ Phỉ.
Trong nhà đại sảnh, Triệu Bán Sơn cùng bọn Vương thị huynh đệ đều xúm xít bên cạnh lỗ chó chui mà lắng tai nghe cuộc đấu giữa Hồ Phỉ và mẹ con Thương Lão Thái xem ai thắng ai bại.
Vương thị huynh đệ tuy ghét cay ghét đắng Hồ Phỉ nhưng lúc này lại cùng một ý nghĩ với Triệu Bán Sơn là mong gã giết được mẹ con Thương Lão Thái cho lẹ.
Khí nóng trong nhà đại sảnh mỗi lúc một thêm khủng khiếp, cơ hồ chịu không nổi.
Bàn ghế bị sức nóng làm cho nức toác, nến sáp nóng quá chảy hết ra.

18
Tiểu Hồ Phỉ giải cứu quần hùng

Đột nhiên hỏa quang loé lên, những bức thư họa treo trên tường bị sức nóng là cho đỏ rực, chỉ trong khoảng khắc đã bị cháy tàn.

Kế đó lại tối om, giơ bàn tay không trông rõ ngón. Chẳng bao lâu mọi người sợ cháy đến bàn ghế.

Quần hào lòng nóng như lửa đốt mà chẳng một ai lên tiếng, chỉ ngưng thần lắng nghe thanh âm cuộc chiến giữa ba người bên ngoài.

Vương Kiếm Anh chõ miệng la lên: -Hồ gia tiểu huynh đệ! Đánh lẹ vào hạ bàn Thương Lão Thái. Đường đao pháp này của mụ có ba chỗ không ổn.

Hắn đã rèn luyện môn Bát Quái Đao mấy chục năm nên chỉ nghe đao phóng là biết mụ sử đao như thế nào.

Hồ Phỉ đang cay cực vì trong lúc nhất thời khó bề thủ thắng. Gã nghe Vương Kiếm Anh hô hoán bất giác trong lòng hoan hỷ, con người như cánh cung vung quyền đấm vào đùi Thương Lão Thái.

Thương Lão Thái không né tránh, lại giơ đao lên chém thẳng xuống sống lưng gã. Mụ chỉ mong đả thương địch chứ chẳng lo gì đến thân mình.

Hồ Phỉ vặn lưng nghiêng mình tránh khỏi nhát đao này thì chiêu thứ hai của Thương Lão Thái lại chém tới.

Mụ nghe rõ tiếng Vương Kiếm Anh hô địch nhân đánh vào hạ bàn mình mà vẫn không phòng thủ.

Vương Kiếm Anh lại hô: -Mụ nóng lòng liều mạng. Tiểu huynh đệ không đoạt được kim đao của mụ đâu.

Hãy nghĩ mau biện pháp khác.

Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Cái đó ta cũng biết rồi, hà tất hắn phải nhắc nhở? Gặp mụ khùng này thôi còn có biện pháp nào nữa?

Cuộc chiến đấu ngoài lỗ chó đang lúc kịch liệt. Hồ Phỉ một mình chọi hai, dần dần chiếm được thượng phong nhưng muốn thắng, e rằng còn phải đánh đến hơn trăm hiệp nữa.

Thương Lão Thái coi chừng tình thế bất lợi, lại nghe Vương Kiếm Anh không ngớt hô hoán chỉ điểm địch nhân, đem những yếu quyết phá giải Bát Quái Đao nói ra từng điểm một khiến mụ căm hận dị thường.

Mụ ngấm ngầm thóa mạ: -Hắn chẳng báo thù cho đồng môn là một điều tệ hại, lại còn quay ra giúp giặc.

Đúng là một tên gian tặc lòng lang dạ chí.

Mụ không nghĩ tới Vương Kiếm Anh ở vào tuyệt đại. Nếu hắn không giúp đỡ Hồ Phỉ thì tính mạng khôn toàn trong khoảng khắc.

Đang lúc giận như người điên, Thương Lão Thái tự nhủ: -Quân tiểu tạp chủng này võ nghệ cao cường. Gã đã trốn xa e rằng khó lòng giết được gã. Nhưng bọn gian nhân trong sảnh đường chết hết thì ta cũng hả giận được một phần.

Mụ liền la gọi gia đinh chất thêm củi để đốt cho thật dữ.

Ân Trọng Tương không ngớt dậm chân oán tránh Hồ Phỉ vô dụng.
Vương Kiếm Kiệt nói: -Triệu Tam Gia! Mau phóng ám khí ra giúp gã.
Triệu Bán Sơn trong tay đã cầm sẵn mười mấy mũi ám khí nhưng bọn Thương Lão Thái ba người lại ác đấu ở mé bên lỗ chó chui ra, ám khi không đi đường cong được.
Kể ra lão còn mấy ngón phi yến, ngân thoa độc đáo có thể đi quanh theo đường cánh cung đả thương người nhưng Hồ Phỉ đánh nhau với mẹ con Thương Lão Thái mà họ dùng binh khí ngắn ngủi đứng gần nhau, lão không nhìn được chuẩn đích mà cứ phát ra liều lĩnh, lỡ trúng phải Hồ Phỉ thì sao?
Chú nhỏ Hồ Phỉ tâm cơ linh mẫn, đã nghĩ tới điểm này, mấy lần muốn dẫn dụ Thương Lão Thái ra phía trước lỗ chó chui nhưng mụ rất uý kỵ tài phóng ám khí của Triệu Bán Sơn, thủy chung không chịu mắc lừa.
Lúc này trong sảnh đường mùi khói khét lẹt đã dàn dụa. Ban đầu mọi người cháy râu tóc, tiếp theo tà áo cũng dần dần quăn lên.
Lữ tiểu muội không chịu nổi khí nóng nung nấu đã sắp ngất đi.
Từ Tranh trong lúc nóng nảy, thò đầu vào lỗ chó chui định liều mạng chui ra nhưng lỗ nhỏ mà đầu lớn làm sao chui lọt được?
Bốn mặt lỗ chó đều xây bằng đá hoa cương rất dày. Hắn đưa hai tay hết sức rung chuyển mà không di động được chút nào.
Vương Kiếm Kiệt chợt nghĩ ra điều gì lẩm bẩm: -Nếu thằng nhỏ Hồ Phỉ mà có binh khí thì Thương Lão Thái địch nổi gã thế nào được? Sao ta không nghĩ ra điểm này từ trước?
Hắn liền thò tay ra lượm thanh Bát Quái Đao dưới đất. Không ngờ lưỡi đao chạm vào thiết bản nền nhà đã nung lên nóng cháy. Hắn vừa chụp lấy tay đau rát không chịu nổi, rú lên một tiếng.
Nhưng lúc này không thể chần chờ ở trong sảnh đường được nữa, hắn nhịn đau xé một mảnh áo quấn lấy chuôi đao. Tay trái hắn đẩy Từ Tranh ra miệng la gọi: -Tiểu Hồ Phỉ! Binh khí đây này. Đón lấy cho mau.
Hắn rung tay một cái liệng thanh đao qua lỗ chó chui.
Hồ Phỉ quay lại đón tiếp.
Thương Bảo Chấn cũng nghe tiếng hô hoán, nhảy xô lại tới tranh cướp.
Bỗng nghe hai người đồng thừoi bật tiếng la hoảng.
Một tiếng loảng choáng lên. Một thanh đao đều rớt xuống. Nguyên thanh đao của Vương Kiếm Kiệt liệng ra, Hồ Phỉ chụp được trước nhưng đao nóng quá, gã phải buông tay.
Thương Bảo Chấn nhảy tới trước chỗ chó chui liền bị Triệu Bán Sơn phóng mũi kim tiền tiêu bán trúng vào cổ tay. Hắn phải liệng cả thanh Bát Quái Đao của mình xuống.
Hồ Phỉ chụp không trúng, Thương Lão Thái đã vung Bát Quái Đao chém tới sau lưng. Gã nghiêng người đi một chút lạng đến bên Thương Bảo Chấn, đột nhiên sử chiêu Hắn Ngưu Khát Thuỷ đưa tay

lên chịt cổ Thương Bảo Chấn.
Thương Bảo Chấn bị gã đè xuống nếu không xoay mình đi thì xương cổ bị gẫy.
Hắn lăn người áp mặt nóng xuống đất lại đụng phải thanh đao nóng bỏng của Vương Kiếm Kiệt. Mấy tiếng xèo xèo vang lên, tiếp theo là tiếng rú thê thảm. Nửa bộ mặt xinh đẹp của Thương Bảo Chấn bị cháy sém một vệt dài.
Tiếng rú này khiến mọi người trong sảnh đường đều vui mừng. Ai cũng cho là Thương Bảo Chấn bị Hồ Phỉ đả thương.
Thương Lão Thái vừa nóng lòng rửa hận. lại xót tình mẫu tử nhưng mụ không chiếu cố cho con, giơ đao lên chém xuống bả vai Hồ Phỉ.
Choang một tiếng!
Hồ Phỉ không né tránh, xoay tay quét ngang thanh đao chống đỡ. Nguyên gã thừa cơ Thương Bảo Chấn bị ngã đoạt lấy thanh Bát Quái Đao trong tay hắn.
Mọi người trong sảnh đường vừa bị sức nóng khủng khiếp hành hạ vừa ở trong bóng đen chẳng nhìn thấy gì nhưng nghe bên ngoài song đao chạm nhau choang choảng biết là Hồ Phỉ đã đoạt được binh khí và đang chiến đấu mãnh liệt, trong lòng lại thêm phần hy vọng.
Vương Kiếm Anh lớn tiếng hô: -Chém vào vai bên phải mụ! Chém vào vai bên phải mụ!
Mã Hành Không cũng la lên: -Hãy đánh đuổi bọn trang đinh đang khuân củi chất thêm vào đống lửa.
Tôn Cương Phong quát bảo: -Không cần dằng co với lão thái bà nữa, hãy tìm cách mở cửa sảnh đường cho lẹ.
Từ Tranh gầm lên: -Nóng chết người rồi! Nóng chết người rồi!
Mọi người la hét một câu rồi loạn xà ngầu.
Hồ Phỉ cũng biết mở cửa sảnh đường là việc khẩn yếu nhất nhưng Thương Lão Thái quấn lấy gã để liều mạng, khi nào mụ chết mới buông tha, thủy chung gã chẳng có lúc nào rảnh tay một chút.
Đao pháp của Hồ Phỉ cao thâm hơn Thương Lão Thái nhiều nhưng cục diện lúc này rối ren vô cùng. Gã còn nhỏ tuổi khó bề trấn tĩnh tâm thần để ứng phó nên mấy phen đã có cơ hội hạ đối phương mà đều bị đối phương ra chiêu liều lĩnh giải khai được.
Hai người chiến đấu ráo riết đã bảy tám hiệp, Thương Lão Thái không ngớt lùi lại phía sau.
Thương Bảo Chấn rút lấy thanh đao trong tay một tên gia đinh tiến lại giáp công.
Bọn trang đinh ban đầu thấy chủ mẫu cùng thiếu chủ nhân tay cầm binh khí đối phó với một thằng nhỏ xích thủ không quyền, đã tưởng thế nào cũng thắng. Bây giờ chúng thấy chủ mẫu đầu tóc bơ phờ không ngớt lùi lại, hiển nhiên không chống nổi. Chúng liền cầm đao tới tấp nhảy vào trợ chiến.
Bọn trang đinh võ nghệ thấp kém bị Hồ Phỉ đao đâm chân đá, chớp

mắt đã mấy tên bị thương nhưng tên nào cũng khỏe mạnh gan dạ. Chúng mang thương mà vẫn ở lại cực chiến không bỏ chạy.
Tiếng người hô hoán quát tháo, tiếng khí giới chạm nhau chát chúa, tiếng chửi bới om sòm, tiếng củi nổ lắc rắc hoà với nhau thành một khúc nhạc hỗn độn.
Mọi người trong sảnh đường thấy bên ngoài mỗi lúc một náo loạn lại nghĩ thầm: -Hồ Phỉ tuy võ công cao cường như gã chỉ có một người mà lại là một thằng nhỏ phải đối phó với cả đoàn người trong Thương Gia Bảo thì làm sao mà thủ thắng được?
Thế rồi kẻ thì thoá mạ, người thì thở dài. Có người kêu gào rất bi thảm, thật là huyên náo.
Bỗng có tiếng người hô: -Tiểu Hồ Phỉ hãy nghe đây. Dùng Âm Dương Quyết để đối phó với chủ nhân, dùng Loạn Hoàn Quyết xua đuổi bọn phụ thuộc.
Thanh âm này trung khí đầy rẫy lấn át những tiếng tạp nhạp. Câu nói rõ từng chữ. Chính là Triệu Bán Sơn.
Hồ Phỉ thấy địch nhân mỗi lúc một nhiều, trong lòng gã đang bực bội chưa biết làm thế nào, bỗng nghe Triệu Bán Sơn nói mấy câu liền nghĩ ngay lão là một bậc anh hùng cái thế, đã chỉ thị tất nhiên không lầm.
Bất giác gã phấn khởi tinh thần, vung thanh cương đao vù vùi chém vào trung bàn Thương Lão Thái.
Thanh đao này gã lấy của Thương Bảo Chấn, tuy lưỡi đao đã quằn lên nhưng chỉ cần chém trúng đao vẫn có thể giết người được.
Thương Lão Thái thấy thế đánh của gã cực kỳ mãnh liệt phải quét ngang thanh đao đón đỡ.
Hai đao đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng hai lần. Đến lần thứ ba Hồ Phỉ đang từ cương kình đột nhiên đổi sang nhu kình, từ dương biến sang âm.
Thu về một chiêu phóng ra một chiêu. Cổ tay gã đột nhiên xoay chuyển ba vòng.
Hồ Phỉ xoay chuiyển theo thế thuận. Thương Lão Thái xoay chuyển theo thế nghịch.
Đến vòng thứ hai, Thương Lão Thái không xoay chuyển được nữa vì cảm thấy xương khuỷu tay đao nhói lên, mụ đành phải buông đao rút tay về.
Thanh Tử Kim Bát Quái Đao đang ngon trớn bay vọt lên không.
Hồ Phỉ lần đầu dùng Âm Dương Quyết đã thành công, tiếp đó gã vung đao chém xuống vai Thương Lão Thái.
Lưỡi đao còn cách chừng nửa thước, gã thấy mái tóc bạc phơ của mụ xoã xuống vai. Nửa bên mặt đầy huyết tích lem luốc.
Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu óc gã: -Mụ già này kể cũng đáng thương, sao ta lại chém chết mụ?
Gã vội xoay chuyển thanh đao, định đập sống đao xuống vai mụ khiến mụ không còn sức chiến đấu rồi mình đi mở cửa cứu người.

Không ngờ Thương Lão Thái tuột tay mất thanh đao rồi, trong lòng nghĩ ngay đến kế chết cả đôi với kẻ thù.
Mụ thấy Hồ Phỉ vung đao chém xuống vẫn không né tránh mà lại tiến lên một bước nhảy xô vào bụng gã. Tay mụ nắm huyệt Thần Phong ở trước ngực, một tay nắm huyệt Trung Chủ ở bụng dưới đối phương rồi níu chặt lấy.
Hồ Phỉ cả kinh đánh mạnh sống đao xuống.
Thương Lão Thái ú lên một tiếng. Xương vai mụ gẫy tan nát nhưng mụ chẳng nghĩ gì nữa cứ nắm chặt lấy huyệt đạo Hồ Phỉ chết cũng không buông. Đồng thời mụ đưa chân phải móc mạnh một cái. Cả hai người cùng ngã lăn ra.
Đến đây Hồ Phỉ mới rút kinh nghiệm lâm địch, gã tuyệt không ngờ địch nhân lúc liều mạng còn có biện pháp độc địa như vậy. Gã bị mụ nắm giữ rồi liền hết sức dẫy dụa.
Thương Lão Thái lại há miệng cắn vào vạt áo trước ngực gã để lăn đi máy vòng.
Cả hai người lăn đến bên đống lửa lớn.
Hồ Phỉ gầm lên: -Lui lại mau! Mụ không sợ lửa đốt ư?
Trong lúc tâm thần hỗn loạn, gã quên cả sử dụng tiểu cầm nã thủ để thoát khỏi cuộc níu kéo này mà chỉ hết sức cậy cựa.
Hai người lại lăn hai vòng nữa vào đến đống lửa.
Thương Bảo Chấn la gọi: -Má má!
Gã nhảy vọt lại cứu viện. Hắn cầm đơn đao nhắm trúng đầu Hồ Phỉ chém xuống.
Hồ Phỉ nghiêng đầu tránh khỏi nhưng bị chuôi đập trúng vào trán, gã đau quá cơ hồ ngất đi.
Thương Bảo Chấn sợ mẫu thân bị thương liền vươn tay nhấc cả hai người ra khỏi đống lửa. Hắn lại nhằm sau lưng Hồ Phỉ vung đao chém xuống.
Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Phỉ đột nhiên tỉnh táo lại, xoay chân đá một cước, trúng vào cổ tay Thương Bảo Chấn.
Gã đá phát thứ hai và đã vận dụng toàn lực hất đối phương ra ngoài năm, sáu trượng. Trong lúc nhất thời Thương Bảo Chấn không bò dậy được.
Quần áo Hồ Phỉ đã bị lửa cháy, trán lại đau như muốn vỡ đầu. Gã quát một tiếng thật to. Hai tay vung mạnh một cái.
Mấy tiếng lách cách vang lên. Gã đã thoát khỏi bàn tay Thương Lão Thái.
Gã liền lăn dưới chân để dập tắt lửa cháy áo.
Thương Lão Thái tuổi già bị khói lửa nung nấu làm cho chết giấc.
Bọn trang đinh vội dập tắt lửa cháy trên người mụ.
Hồ Phỉ tay không chạy vào giữa đám trang đinh. Tong lòng gã rất hối hận và giận thân, tự trách: -Đã gặp lúc thập tử nhất sinh, chiến đấu khốc liệt đến cùng cực mà ta còn nảy dạ thương xót kẻ thù mới thật là

ngu xuẩn. Vừa rồi mà ta phải chết uổng thì thật là vô lý.
Bây giờ gã không dung tình nữa, đoạt lấy một thanh đơn đao rồi quyền đấm chân đá, đao chém túi bụi khác nào con hổ xông vào đàn dê.
Chỉ trong khoảnh khắc, gã đánh bọn trang đinh chạy tán loạn.
Hồ Phỉ vọt đến trước cửa sảnh đường, đoạt một thanh hỏa xa trong tay một trang đinh. Gã cầm hỏa xa gạt đống củi lửa tung đi.
Gã thấy cánh cửa sắt đã đỏ rực không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: -Nếu then khoá cửa mà chảy liền nhau thì cánh cửa này đành chịu không mở ra được.
Trong lúc nguy cấp, gã không kịp nghĩ nhiều, giơ đơn đao lên vận kình lực vào tay mặt, hết sức chém xuống.
Chát một tiếng vang lên. Khóa cửa rớt xuống liền. Gã dùng sức mạnh quá, thanh đơn đao cong vèo đi.
Hồ Phỉ liệng đơn đao xuống, cầm cây hỏa xa móc vào vòng cửa kéo mạnh một cái mà cánh cửa vẫn không nhúc nhích.
Hồ Phỉ trống ngực đánh thình thình, miệng lẩm bẩm: -Chẳng lẽ sắp thành công mà còn hỏng? Cánh cửa này không mở ra được thì làm thế nào?
Gã lẩm bẩm cầu khấn đồng thời hết sức giật mạnh hơn. Mấy tiếng kẹt vang lên.
Cánh cửa từ từ mở rộng. Khói đen lửa đỏ từ phía trong cửa tuôn ra ngoài.
Hồ Phỉ không ngờ trong sảnh đường lại cháy dữ thế, vội cất tiếng la gọi: -Triệu bá bá! Ra lẹ đi!
Bỗng thấy trong đám khói mù dầy đặc, một người nhảy vọt ra trước. Chính là Vương Kiếm Anh. Kế đến bọn Ân Trọng Tường, Từ Tranh, Mã Hành Không, Tôn Cương Phong lục tục chạy theo. Sau cùng là Triệu Bán Sơn ôm Lữ tiểu muội chạy ra. Mọi người áo quần cháy khét lẹt coi rất thảm hại.
Lúc này những đồ gỗ trong sảnh đường đều bị lửa sém, bàn ghế dĩ nhiên cháy rồi. Cả rường cột cũng bốc lửa bừng bừng. Thật là thời cơ chỉ cách nhau trong giây lát. Nếu sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới phá được cửa thì bấy nhiêu người đều chết hết.
Hồ Phỉ thấy Triệu Bán Sơn vẫn bình yên liền nhảy xổ lại gọi luôn mấy tiếng: -Triệu bá bá! Triệu bá bá.
Triệu Bán Sơn bị cháy sém râu tóc mà vẫn bình tĩnh như thường. Lão tủm tỉm cười khen ngợi: -Hảo hài tử! Hài tử giỏi quá!
Bỗng nghe Vương Kiếm Anh la gọi: -Kiếm Kiệt! Kiếm Kiệt! Huynh đệ ở đâu?
Triệu Bán Sơn đảo mát nhó quanh quả nhiên chẳng thấy Vương Kiếm Kiệt đâu.
Lão kinh hãi hỏi: -Chẳng lẽ y còn chưa ra?
Vương Kiếm Anh lại réo lên: -Huynh đệ chưa ra ư? Huynh đệ chưa ra ư?

Lúc này trong sảnh đường cột cháy rồi ngổn ngang đổ xuống. Trong nhà biến thành cái lò lửa.
Vương Kiếm Anh tuy thủ túc tình thâm cũng không dám tiến vào cứu viện, chỉ lớn tiếng hô hoán: -Kiếm Kiệt! Ra lẹ đi! Ra lẹ đi!
Triệu Bán Sơn và Hồ Phỉ cùng nghĩ thầm: -Nếu hắn có thể ra được thì dĩ nhiên đã chạy ra rồi! Có lý nào hắn còn ngồi lại chờ chết?
Cả hai người cùng hoài bão tấm lòng nghĩa hiệp, không nghĩ ngợi gì nữa, một già một trẻ đồng thời xông vào lò lửa để tìm Vương Kiếm Kiệt.
Hồ Phỉ dẫm chân trên gạch nóng bỏng không ngớt nhảy loạn lên.
Triệu Bán Sơn giục: -Hài tử! Ngươi ra đi thôi!
Hồ Phỉ đáp: -Không! Triệu bá bá ra đi! Ra lẹ đi!
Bỗng gã lớn tiếng hô: -Đây rồi.
Gã cúi xuống lôi Vương Kiếm Kiệt dậy chạy vội ra ngoài.
Nguyên Vương Kiếm Kiệt không chịu nổi sức nóng, thò mũi qua lỗ chó chui để hít không khí, chẳng ngờ một luồn khí đen từ ngoài vòng xông vào khiến hắn ngất xỉu.
Hồ Phỉ bị luồng khói xông phát ho một lúc. Gã kéo Vương Kiếm Kiệt ra đến cửa thì đột nhiên người bên ngoài bật tiếng la hoảng vì thấy tấm rương trên nóc nhà cháy đùng đùng rớt xuống sắp trúng đầu Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ bước lẹ muốn xông ra nhưng cây rương dài quá coi chừng không ra kịp.
Triệu Bán Sơn hắng đặng một tiếng, tiến lên nửa bước ra chiêu Phiến Thông Bối,tay mặt gã đỡ lấy cây rương đang cháy.
Cây rương này đã nặng tới bốn, năm trăm cân lại từ trên cao rớt xuống thế đạo càng khủng khiếp.
Triệu Bán Sơn đè chân chèo đứng thật vững. Tay mặt hứng lấy.
Cây rương lại bật lên. Nửa chiêu dưới về Phiến Thông Bối đẩy nốt ra, tay trái đu mạnh một cái.
Bỗng thấy một con rồng lửa từ trong sảnh đường bay qua cửa vọt ra ngoài mười trượng mới hạ xuống.
Mọi người ở cửa sảnh đường thấy Triệu Bán Sơn thi triển công phu đặc biệt đều ngẩn người ra một lúc mới hò reo vang dội.
Cả bọn trang đinh ở Thương Gia Bảo đứng ở đằng xa thấy thế cùng bật tiếng hoan hô.
Vương Kiếm Anh đỡ lấy Vương Kiếm Kiệt vội vàng dập tắt lửa cháy quần áo hắn, trong lòng ngấm ngầm hổ thẹn vì chính là thân huynh lại không giải cứu được thân đệ phải mượn tay người khác.
Mã Hành Không cùng Từ Tranh ra khỏi sảnh đường lập tức đi tìm Mã Xuân Hoa nhưng nhìn ngang nhìn ngửa chẳng thấy bóng nàng đâu.
Từ Tranh sinh dạ hoài nghi nghĩ bụng: -Nhất định thị cùng thằng lỏi họ Trương đã đưa nhau đi chỗ kín để làm trò khỉ rồi.
Gã vừa ra khỏi lửa, lửa hờn ghen trong lòng lại càng nóng bỏng. Gã

nói: -Sư phụ! Đệ tử đi kiếm y.
Rồi co giò chạy ngay.
Mã Hành Không đã tuổi già, không mau lẹ như bọn trẻ. Lão còn bị lửa cháy, khói ngạt làm cho đầu nhức mắt hoa, chỉ muốn tìm nơi nằm nghỉ thì đột nhiên sau lưng có chưởng phong xô tới.
Vụ tập kích đột ngột này ra ngoài sự tiên liệu của lão. Phát chưởng đánh tới vừa mạnh vừa mau. Mã Hành Không không kịp né tránh đành phải đón tiếp.
Bình một tiếng vang lên. Người lão lảo đảo muốn té.
Lão không nhận ra kẻ đánh lén lão là ai.
Mặt lão tối sầm lại, toàn thân nhũn ra. Tiếp theo lão bị đá một cước vào mông đít. Người lão không tự chủ được bị hất vào trong lò lửa.
Trong lúc mê man, lão nghe Thương Lão Thái nổi lên tràng cười rộ, miệng hô: -Kiếm Minh! Kiếm Minh! Rút cục tiện thiếp đã báo thù cho chàng được một phần.
Làn hơi nóng bao bọc hết mình lão, lão ngất đi không biết gì nữa.
Triệu Bán Sơn vừa mới cứu tỉnh Lữ tiểu muội bỗng thấy Thương Lão Thái đột nhiên từ trong đám khói lửa chui ra đánh hất Mã Hành Không vào lò lửa khiến lão không khỏi ngẩn người.
Lão thấy Thương Lão Thái cong lưng đi vào cửa sảnh đường. Lửa cháy ầm ầm mà tựa hồ mụ không trông thấy.
Lão liền lớn tiếng la: -Ra lẹ đi! Mụ muốn tự tự hay sao?
Lão vừa dứt lời, lại một cây hoành rất lớn lửa cháy đùng đùng rớt xuống.
Uỳnh một tiếng vang dội. Khói lửa nhảy múa bốn mặt vít lấy cửa sảnh đường.
Thương Lão Thái ôm thanh Tử Kim Bát Quái Đao, mặt lộ vẻ tươi cười, ngồi ngay ngắn giữa đám khói lửa. Quần áo đầu tóc toàn thân mụ đã bén lửa mà tựa hồ mụ không biết đau khổ.
Trong bụng mụ nghĩ thầm: -Tâm nguyện trả thù của ta đến đây là hết, không thể làm hơn được nữa, vậy là lúc ta nên đi hội họp với Kiếm Minh.
Triệu Bán Sơn buông tiếng thở dài, lấy lòng cảm khái nghĩ thầm: -Lão thái thái này tuy là nữ lưu mà tính tình cương liệt hơn cả bọn mày râu.
Lão lại nghĩ tới cuộc Đông du phen này ngẫu nhiên được quen biết một chàng thiếu niên anh hùng kể ra cũng không uổng.
Lão thấy bọn Tôn Cương Phong, Vương Kiếm Anh đang bận rộn liền quay lại bảo Hồ Phỉ: -Tiểu huynh đệ! Chúng ta đi thôi. Cũng đi một đường có được không?
Hồ Phỉ đáp: -Hay lắm! Hay lắm!
Trong tâm linh nhỏ bé của gã, gã đã nhìn thấy trên thé gian thật là lắm chuyện vạn ảo khôn lường. Cuộc trả thù của Lữ tiểu muội như vậy, cuộc trả thù của Thương Lão Thái là thế.
Gã cùng Triệu Bán Sơn dắt tay nhau đi.

Hai người cùng lăng lung nghĩ điều tâm sự.

19
Triệu Bán Sơn từ biệt Hồ lang

Hai người đi chừng hơn một dặm, quay đầu nhìn lại thấy Thương Gia Bảo lửa cháy rực trời.

Triệu Bán Sơn nói: -Tiểu huynh đệ! Những việc bữa nay thât là thảm bại. Có phải thế không! Tình tình Thương Lão Thái ...! Hỡi ôi! ...

Lão lắc đầu mấy câu rồi đứng lại.

Hồ Phỉ nói: -Triệu bá bá! ...

Triệu Bán Sơn quay đầu lại ngắt lời: -Tiểu huynh đệ! Bữa nay ta cùng tiểu huynh đệ bèo nước gặp nhau, ý hiệp tâm đầu. Tuy ta lớn hơn ít tuổi nhưng thấy tiểu huynh đệ là người nghĩa hiệp nhân hậu nên rất lấy kính phục. Sau này tiểu huynh đệ tất lừng danh thiên hạ, khi nào ta dám tự coi mình vào hàng trưởng bối.

Lúc này trời mới sáng. ánh triêu dương chiếu vào mặt Triệu Bán Sơn. Lão vừa lộ vẻ trang nghiêm lại vừa thành khẩn.

Hồ Phỉ mặt đầy bụi bặm cùng vết máu nghe lão nói mấy câu, bất giác đỏ bừng, lại hô: -Triệu bá bá!

Triệu Bán Sơn xoa tay ngắt lời: -Từ nay ba chữ "Triệu bá bá" tiểu huynh đệ đừng thốt ra nữa. Ta cùng tiểu huynh đệ kết nghĩa anh em khác họ được chăng?

Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn địa vị là thế, oai danh là thế mà bữa nay muốn kết nghĩa kim bằng với thằng nhỏ hơn mười tuổi thì thật là một chuyện phi thường. Không phải lão nhằm vào võ công của Hồ Phỉ mà là kính trọng lòng nhân hiệp xả thân cứu người của gã. Lão nhận thấy gã tuy còn nhỏ tuổi mà hành vi giống hệt những anh em ở Hồng Hoa Hội.

Hồ Phỉ nghe Triệu Bán Sơn nói vậy, trong lòng xiết bao cảm kích, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi. Gã nhẩy xổ lại sụp lạy, miệng hô: -Triệu ... Triệu ...

Triệu Bán Sơn quỳ xuống đáp lễ nói: -Hiền đệ! Từ nay hiền đệ kêu ta bằng Tam ca.

Thế rồi một già một trẻ, hai anh em kết nghĩa cùng nhau bát bái.

Triệu Bán Sơn trong lòng rất hoan hỷ. Lão chúm môi huýt lên một tiếng dài.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp từ phía tây chạy đến.

Con ngựa này lông trắng như tuyết tung vó lao nhanh như bay. Chớp mắt đã đến trước mặt.

Hồ Phỉ cất tiếng khen: -Thật là con ngựa tuyệt hảo.

Triệu Bán Sơn nghĩ thầm: -Đáng tiếc con ngựa này lại của Tứ đệ muội mà y quý hơn tính mạng mình, nếu không thì gã thích, ta quyết tặng cho gã.

Rồi lão mỉm cười chứ không giải thích, hỏi lại: -Hiền đệ! Nơi đây hiền đệ còn việc gì nữa không?

Hồ Phỉ đáp: -Tiểu đệ đến nói với Bình Tứ Thúc một tiếng rồi đưa chân

Tam ca một đoạn đường.
Triệu Bán Sơn cũng quyến luyến không nỡ dời tay, liền nói: -Thế thì hay lắm.
Lão dắt ngựa sóng vai cùng đi với Hồ Phỉ.
Vừa chuyên qua sườn núi bỗng thấy một người đứng sau gốc cây lớn đang thò đầu nghểnh cổ dường như dòm ngó chuyện gì.
Hồ Phỉ ngó sau lưng hắn đã nhận ra là ai liền nói khẽ: -Đó là Từ Tranh.
Rồi gã lẩm bẩm: -Sư phụ hắn bị thảm tử mà hắn ẩn nấp ở đây chẳng hiểu đã biết chưa? Hắn lén lút định làm chuyện gì.
Đoạn gã nói tiếp: -Tiểu đệ lại coi xem.
Gã lẳng lặng tiến về phía trước đi tới sau lưng Từ Tranh.
Từ Tranh đang ngơ ngẩn xuất thần, không biết phía sau có người đến.
Dưới gốc cây phía trước cách đó mười trượng, một đôi nam nữ đang gối tựa vai kề thái độ rất thân thiết.
Hồ Phỉ ngưng thần nhìn kỹ thì người đàn ông là Phúc công tử, tân khách của Thương Gia Bảo. Thiếu nữ chính là Mã Xuân Hoa.
Phúc công tử một tay ôm lưng nàng, miệng không ngớt hôn vào mặt.
Mã Xuân Hoa người bủn rủn tựa vào lòng gã trai, thì thầm không hiểu nói chuyện gì.
Hồ Phỉ còn nhỏ tuổi chưa hiểu mấy về chuyện nam nữ nên coi cũng thú bất giác cười thầm nghĩ bụng: -Mã cô nương kia mới quen biết chàng công tử này trong hai ngày mà đã thân mật nhau quá.
Bỗng nghe mấy tiếng "Hừ hừ" từ miệng Từ Tranh phát ra.
Nguyên hắn đang nghiến răng nghiến lợi. Hắn lại đưa quyền lên không ngớt đấm vào ngực mình, ra chiều phẫn nộ đến cực điểm.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Từ đại ca! Đại ca ra đây làm chi?
Từ Tranh đang để hết tinh thần vào Mã Xuân Hoa nên Hồ Phỉ nói gì hắn cũng không nghe tiếng.
Đột nhiên Từ Tranh lớn tiếng quát: -Ta liều mạng với ngươi một phen.
Rồi rút lưỡi đao ở sau lưng xông về phía Phúc công tử.
Hồ Phỉ tuy là người thông minh lanh lợi nhưng tuyệt không hiểu gì về chuyện tư tình rắc rối này. Gã chỉ phập phòng biết Mã Xuân Hoa là người xinh đẹp, nên đêm trước Thương Bảo Chấn đã trò chuyện với nàng rồi bữa nay Phúc công tử cùng Từ Tranh vì nàng mà xẩy cuộc đánh đấm.
Nguyên Phúc công tử cùng Mã Xuân Hoa chuồn ra khỏi nhà đại sảnh rồi, sợ bị người ngó thấy nên đưa nhau tới dưới gốc cây đại dương này quấy lấy nhau rồi thủ thỉ những lời ngon ngọt.
Đôi trai gái mải miết trong cuộc hoan lạc, không hiểu trời đã sáng rồi.
Tại Thương Gia Bảo xảy ra cuộc náo loạn trời long đất lở, hai người cũng chẳng hay biết gì. Đột nhiên thấy Từ Tranh toàn thân cháy sém, hai người giật mình đứng phắt dậy.
Từ Tranh cặp mắt cơ hồ tóe lửa, phóng tay chém tới cực kỳ mãnh liệt.

Phúc công tử không hiểu võ công, thấy thanh cương đao bổ xuống đầu, hốt hoảng lùi lại. Nhát đao của Từ Tranh chém mạnh quá. Bỗng nghe chát một tiếng.
Lưỡi đao ngập sâu vào cây đại dương không rút ra được ngay.
Mã Xuân Hoa vội hỏi: -Sư huynh làm gì vậy? Sư huynh làm gì vậy?
Từ Tranh tức giận đáp: -Làm gì ư? Ta phải giết tên tiểu tử này.
Hắn nghiến răng vận nội lực giật mạnh một cái. Thanh đao dời khỏi thân cây bật ngược lại đánh "binh" một tiếng. Sống đao đụng vào trước ngực hắn.
Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi la lên: -Coi chừng! Sư huynh có đau không?
Từ Tranh vận kình đẩy nàng ra quát: -Đừng giả vờ làm hảo nhân nữa.
Hắn sấn lại giơ đao chém Phúc công tử.
Mã Xuân Hoa thấy anh chàng sư ca trước nay vẫn nghe theo lời mình không hề dám trái ý mà lúc này đột nhiên như kẻ phát khùng, nàng biết lửa ghen đốt cháy tâm can nên hắn không kiềm chế được. Nàng vừa hổ thẹn lại vừa nóng nẩy, liền bước tới đứng trước mặt hắn hai tay chấp để sau lưng, nói: -Sư ca! Sư ca có giết người thì giết tiểu muội trước.
Từ Tranh thấy nàng vẫn o bế Phúc công tử càng tức giận như người điên, lớn tiếng quát: -Ta hãy giết gã trước rồi hãy giết ngươi.
Tay trái hắn đẩy vai Mã Xuân Hoa một cái.
Mã Xuân Hoa loạng choạng người đi xuýt nữa té nhào. Nàng lượm một cành khô dưới đất vừa đỡ gạt đơn đao vừa nhìn Phúc công tử la lên: -Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi!
Phúc công tử không hiểu Từ Tranh là vị hôn thê của nàng, lớn tiếng đáp: -Thằng cha này phát điên rồi. Nàng phải coi chừng.
Đồng thời gã tránh xa ra.
Từ Tranh múa tít đơn đao. Chỉ mấy chiêu đã kiềm chế được cành khô của Mã Xuân Hoa. Hắn lớn tiếng: -Ngươi mà không tránh ra thì đừng trách ta vô tình.
Mã Xuân Hoa bỏ khúc cành khô xuống đất, quay đầu lại đưa cổ vào lưỡi đao của Từ Tranh đáp: -Kiếp này tiểu muội không thể làm vợ của sư ca được. Sư ca chém một đao giết tiểu muội đi.
Từ Tranh giận tím mặt lại quát: -Ta ... ta ...
Tay trái hắn chụp lấy trước ngực Mã Xuân Hoa miệng không nói nên lời.
Hồ Phỉ thấy gã một tay cầm đơn đao múa lên, vẻ mặt giận dữ như phát điên, chỉ sợ hắn không dằn lòng được, tiện tay chém chết Mã Xuân Hoa. Gã lạng mình một cái đứng ngăn cách giữa hai người. Gã lại đưa tay trái ra nắm ngực Từ Tranh đẩy hắn lùi ra ba bước rồi nói: -Từ đại ca! Người nào trong thiên hạ mà muốn đụng đến một sợi lông của Mã cô nương thì hãy giết Hồ Phỉ này đi đã.
Từ Tranh ngạc nhiên tức giận, ấp úng hỏi: -Ngươi ... ngươi ... Cả

thằng lỏi miệng còn hơi sữa này cũng giăng mắc với thị ư?
Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng. Mã Xuân Hoa đã vọt tới đánh Từ Tranh một cái tát.
Từ Tranh một đang cơn thịnh nộ, thần trí hồ đồ, hai là Hồ Phỉ đứng giữa che mắt nhỡn tuyến của hắn nên hắn không kịp tránh, bị đánh một cái tát trúng mặt sưng vù lên.
Hồ Phỉ không hiểu ý tứ câu nói của Từ Tranh cũng không hay tại sao Mã Xuân Hoa nổi cơn tức giận. Trong lòng gã chỉ nghĩ tới lúc mình bị Thương Lão Thái bắt được khảo đã. Mã Xuân Hoa đã năn nỉ Thương Bảo Chấn sai khi yêu cầu y tha cho mình. Tuy gã đã thoát khỏi trăng chói từ trước nhưng gã vẫn ghi lòng tạc dạ cái ơi quyến cố của nàng. Bây giờ gã thấy Mã Xuân Hoa xẩy cuộc tranh chấp với sư ca, liền hết sức che chở cho nàng.
Từ Tranh đã chứng kiến cuộc động thủ giữa Hồ Phỉ và Vương thị huynh đệ, biết võ công của mình còn kém gã xa, nhưng trong lúc phẫn nộ đến cực điểm, tính mạng hắn còn chẳng kể, khi nào lại nghĩ tới chuyện thắng bại?
Từ Tranh cầm đơn đao chém xuống vào đầu vào cổ Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ không tiến cũng không thoái vẫn đứng nguyên một chỗ nghiêng mình né tránh.
Đột nhiên gã vung tay trái đấm một quyền vào sống mũi Từ Tranh.
Từ Tranh vội giơ đao lên quét ngang một cái để chém cổ tay đối phương.
Thoi quyền của Hồ Phỉ mới đánh ra một nửa đột nhiên xoay tay chụp lấy cổ tay Từ Tranh vặn đi một cái. Gã đoạt được đơn đao.
Hồ Phỉ quay lại đưa đao cho Mã Xuân Hoa, xoay lưng về phía Từ Tranh. Gã ỷ mình nghề cao mật lớn, không thèm đề phòng chi hết.
Từ Tranh biết rằng có đấu nữa cũng bằng vô dụng. Hắn buông tiếng thở dài rồi không nhịn được lớn tiếng bi ai: -Sư phụ hỡi sư phụ! Cái chết của lão nhân gia thật là thê thảm!
Rồi hắn bưng mặt xoay mình bỏ đi.
Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi bảo: -Sư ca bảo sao?
Nàng cầm đao rượt theo.
Từ Tranh không đáp, cúi đầu lầm lũi bước mau.
Mã Xuân Hoa hỏi liền mấy câu: -Gia gia làm sao? Gia gia làm sao? Sư huynh bảo gia gia chết thảm làm sao?
Nàng tiếp tục rượt theo.
Phúc công tử đứng đằng xa không nghe rõ câu chuyện dối đáp giữa hai người, chỉ thấy Mã Xuân Hoa rượt theo Từ Tranh, trong lòng nóng nẩy lớn tiếng gọi: -Xuân muội! Xuân muội! Trở lại đây. Đừng lý gí đến hắn.
Mã Xuân Hoa lo lắng chuyện phụ thân, bỏ mặc Phúc công tử, vẫn chạy theo Từ Tranh.
Phúc công tử thấy thanh cương đao của Từ Tranh đã vào tay Mã

Xuân Hoa, không sợ hắn nữa cũng cất bước chạy theo.
Y đuổi được mười mấy bước bỗng thấy một người từ sau gốc cây chuyển ra.
Người này lối ngoài năm chục tuổi, thân thể to béo, để ria mép, chính là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn.
Phúc công tử vừa ngó thấy lão mặt đã tái mét, sợ quá không nói nên lời. Triệu Bán Sơn cười hỏi: -Phúc công tử mạnh giỏi a?
Y không rượt theo Mã Xuân Hoa nữa, xoay mình đi ngay, lảng ra xa mấy chục trượng quay đầu nhìn lại Triệu Bán Sơn một lần nữa rồi tăng gia cước bộ chạy nhanh hơn.
Trong khoảnh khắc, Phúc công tử chạy về hướng Bắc. Từ Tranh và Mã Xuân Hoa chạy về phía Nam đều mất hút cả rồi. Triệu Bán Sơn khóe miệng vẫn mỉm cười.
Còn Hồ Phỉ thần sắc bâng khuâng. Hai người nhìn nhau đứng trên chỗ sườn núi cao.
Hồ Phỉ hỏi: -Tam ca! Dường như Phúc công tử quen biết Tam ca và y có vẻ sợ hãi lắm thì phải?
Triệu Bán Sơn mỉm cười đáp: -Đúng thế! Y đã lọt vào trong tay bọn ta và nếm mùi đau khổ rồi.
Nguyên Phúc công tử tên gọi Phúc Khang An được Càn Long Hoàng Đế rất sủng ái. Hoàng Đế trọng đãi y vì y là con tư sinh của nhà vua.
Phúc An Khang đã bị quần hùng ở Hồng Hoa Hội bắt được rồi đòi nhà vua trùng tu chùa Thiếu Lâm và từ đó triều đình không dám làm khó dễ gì tổ chức này. (Coi truyện Thư Kiếm Ân Cừu Lục)
Vụ này xảy ra cách đây đã mấy năm, nay đột nhiên Phúc An Khang lại gặp Triệu Bán Sơn ở Sơn Đông thì cho là quần hùng trong Hồng Hoa Hội dã từ Hồi Cương tiến vào phía Đông. Dù bên mình y có bao nhiêu hảo thủ võ lâm hộ vệ cũng chẳng thể địch nổi quần hùng nên y sợ đến hồn bay phách lạc, khi nào còn dám truy lùng Mã Xuân Hoa nữa?
Phúc công tử liền cùng bọn Vương Kiếm Anh hội họp rồi hối hả trở về Bắc Kinh không dám chần chờ trong khoảnh khắc.
Hồ Phỉ thấy Phúc An Khang không hiểu võ nghệ, gã không chú ý đến y nên cũng không hỏi lai lịch nữa.
Triệu Bán Sơn cầm tay Hồ Phỉ đi chừng hơn dặm đến một quán trà bên đường.
Triệu Bán Sơn nói: -Hiền đệ! Tiễn đưa ngàn dặm rồi cũng đené lúc phải phân ly. Chúng ta chia tay chỗ này thôi.
Hồ Phỉ tuy quyến luyến không nỡ dời tay nhưng gã là người khoát đạt, mau lẹ, liền nói: -Tam ca! Mấy năm nữa tiểu đệ lớn lên sẽ đến Hồi Cương tương hội Tam ca.
Triệu Bán Sơn gật đầu đáp: -Ta về Hồi Cương chờ hiền đệ.
Dứt lời lão móc trong bọc ra một bông đại hồng hoa bằng nhung đỏ nói: -Hiền đệ! Anh hùng hảo hán trong thiên hạ ngó thấy bông hoa này liền biết là tín vật của Tam ca. Gặp trường hợp hiền đệ cần người hay

cần tiền cứ cầm bông hoa này mà hỏi bạn hữu là được.
Hồ Phỉ đón lấy bông hoa cất vào bọc, nghĩ thầm trong bụng: -Ngày sau ta muốn học thành bản lãnh như Tam ca chưa chắc đã phải chuyện khó nhưng học được mối giao tình với bạn hữu khắp thiên hạ như lão thì thật không phải chuyện dễ dàng.
Triệu Bán Sơn vào quán trà rtót hai chung lớn, đưa cho Hồ Phỉ một chung nói: -Dùng trà thay rượu. Hiền đệ uống chung này để chia tay.
Hai người cầm chung trà ngửa cổ uống cạn ngay.
Triệu Bán Sơn đặt chung xuống, tay cầm giây cương ngựa nói: -Hiền đệ! Lúc lâm biệt ca ca muốn hỏi hiền đệ một câu.
Hồ Phỉ đáp: -Ca ca có câu gì xin cứ hỏi.
Triệu Bán Sơn hỏi: -Ngoài chuyện Thương Gia Bảo hiền đệ còn cừu nhân nào lợi hại nữa không?
Hồ Phỉ run lên nghĩ thầm: -Không biết kẻ nào hại gia đình mình? Hắn đã giết được gia gia, dĩ nhiên võ công không phải tầm thường. Nhưng nếu Tam ca mà biết ta chưa trả được mối đại thù, tất điều tra ra họ tên cừu nhân. Tam ca lại coi trọng về nghĩ khí, còn đi tìm hắn để quyết đấu. Một là ta không thể mượn người trả thù thay mình, hai là không nên để Tam ca mạo hiểm.
Tuy gã còn nhỏi tuổi nhưng trong lòng đầy tính khí cao ngạo, ngửng đầu lên đáp: -Tam ca bất tất phải quan hoài. Dù tiểu đệ có cừu địch đối đầu cũng tự mình liệu lấy.
Triệu Bán Sơn cười khanh khách, chìa ngón tay cái lên nói: -Hay lắm!
Rồi lão tung mình nhảy lên ngựa cho chạy về hướng Tây.
Hồ Phỉ còn nghe tiếng lão từ đằng xa vọng lại: -Cái gói nhỏ trên phiến đá là của ca ca tặng cho hiền đệ.
Hồ Phỉ quay đầu nhìn lại thấy một cái bọc để trên phiến đá. Bọc này lúc trước Triệu Bán Sơn đeo ở yên ngựa. Gã nhấc lên thấy nặng chĩu vội cởi ra xem thì toàn là hoàng kim ánh vàng lóa mắt. Cả thảy đến hai chục đĩnh vàng, mỗi đĩnh nặng tới hai mươi lạng, cộng là bốn trăm lạng hoàng kim.
Hồ Phỉ cười ha hả nghĩ bụng: -Ta nghèo mà Tam ca giàu. Tam ca tặng hoàng kim dĩ nhiên ta phải nhận. Tam ca sợ ta khước từ nên bỏ lại rồi chạy đi thì ra coi Hồ Phỉ này là thằng trẻ nít.
Gã quay lại thấy vó ngựa chạy nhanh bốc bụi cát lên mịt mờ một quãng dài. Gã nghĩ tới bữa nay kết giao được một người bạn tâm can bất giác mừng rỡ khôn xiết.
Gã xách bọc vàng, miệng huýt sáo rảo bước đi ngay.
Hồ Phỉ đến kiếm Bình A Tứ chia cho lão hai ngàn lạng hoàng kim, bảo lão trở về Thương Châu trước. Còn gã tự mình ngao du thiên hạ hàng ngày rèn luyện đao nghiên cứu yếu quyết võ học mà Triệu Bán Sơn đã truyền thụ cho. Gã lại dùi mài thật kỹ Quyền Kinh Đao Phổ là những môn gia truyền.
Mấy năm sau, Hồ Phỉ người cao lớn, khí lực cũng trường đại, kiến

thức cùng võ công ngày một tăng tiến, bốn bể là nhà, chàng ung dung tự tại, đi đâu làm điều nghĩa hiệp đến đấy.
Hồ Phỉ chuyên việc cứu khốn phò nguy không biết đã làm nên bao nhiêu vụ.
Nhưng chàng tính tình khoát đạt, Triệu Bán Sơn tặng cho mấy trăm lạng vàng, trừ một đĩnh nhỏ để làm kỷ niệm còn chàng đã tiêu hết sạch sành sanh.
Hồ Phỉ nghe nói Quảng Đông là nơi trù phú náo nhiệt lại nhiều hào khách hiệp sĩ. Gặp buổi ung dung không có việc gấp, chàng cưỡi con ngựa gầy xuyên qua Lĩnh Nam tiến tới.
Một hôm chàng đến Phật Sơn trấn thủ thuộc tỉnh Quảng Đông. Phật Sơn, Chu Tiên, Cảnh Đức, Hán Khẩu là bốn đại trấn trong thiên hạ. Cư dân nơi đây đều giàu có, nên thị trấn càng tấp nập.
Hồ Phỉ tới thị trấn vào lúc giữa trưa, trong bụng đói ngấu, bỗng ngó thấy mé Nam có tòa đạo tửu điếm rộng ba gian, treo biển đề ba chữ "Anh Hùng Lâu" nền đỏ chữ vàng.
Phía trong cửa sổ, hai bên những tiếng đũa chén đụng nhau vang lên. Mùi rượu thơm thơm tỏa ra sực nức.
Hồ Phỉ nghĩ thầm trong bụng: -Tấm biển tòa tửu lâu này thật là quái dị.
Chàng thò tay sờ trong mình chỉ còn được hơn trăm đồng tiền, bụng bảo dạ: -Bữa nay uống rượu thì không đủ tiền, hãy ăn bát mì cho no bụng rồi tính.
Chàng liền buộc ngựa vào cọc trước tửu lâu toan đi thẳng lên lầu.
Tiểu nhị thấy chàng quần áo cũ mèm liền lộ vẻ chán chường, đưa tay ra chắn lại hỏi: -Khách quan! Trên lầu toàn chỗ khách sang. Khách quan không ngại đắt tiền ư?
Hồ Phỉ nghe nói, khí tức xông lên, bụng bảo dạ: -Cái chiêu bài của các ngươi bảo đây là Anh Hùng Lâu mà đối với người nghèo bằng thái độ chó má thế này. Ta không làm cho chúng một phen thất điên bát đảo thì Hồ Phỉ này còn là đấng anh hùng thế nào được?
Chàng cười khanh khách đáp: -Chỉ cần rượu ngon nhắm tốt, còn giá tiền không ngại.
Tửu bảo nửa tin nửa ngờ, nghiêng mình nhường lối cho chàng lên lầu.
Bàn ghế trên lầu rất sạch sẽ. Thực khách toàn ăn mặc sang trọng, mười phần có đến chín là đại phú thương.
Bọn tiểu nhị coi bộ dạng Hồ Phỉ biết chàng chẳng làm gì có tiền thưởng bọn chúng nên để chàng ngồi trơ hồi lâu vẫn không lại chào mời.
Hồ Phỉ ngấm ngầm tìm cách gì thú vị để ăn không một bữa.
Đột nhiên ngoài đường phố nổi lên trận náo loạn. Một nữ nhân vừa cười hố hố vừa vỗ tay đi tới.
Hồ Phỉ ngồi bên cửa sổ nhìn thấy một phụ nhân đầu bù tóc rối, mặt mũi áo quần, tay chân dính đầy máu tươi. Tay mặt mụ cầm con dao

thái rau. mụ khóc một trận, lại cười một hồi, dậm chân trỏ tay như người điên.
Khách qua đường đứng lại coi chỉ đứng xa xa, không dám tới gần, nét mặt đầy vẻ khung cụ, có người lại ra chiều thương xót.
Phụ thân trỏ vào tấm chiêu bài "Anh Hùng Lâu" vỗ tay cười rộ hô: -Phụng lão gia! Lão gia sống lâu trăm tuổi, phú quý song toàn. mụ già này bái lậy cầu Hoàng Thiên có mắt bảo vệ cho lão gia.
Mụ nói rồi quỳ xuống đất dập đầu binh binh, trán đổ máu tươi mà mụ chẳng lộ vẻ đau đớn chút nào.
Mụ vừa đạp đầu vừa hô tiếp: -Phụng lão gia! Lão gia ban ngày được một đầu vàng, ban đêm được một đầu bạc trở nên đại phú đại quý, trăm con ngàn cháu.
Trong tửu lầu, bóng người thấp thoáng, tay cầm cái dọc tẩu rất dài, coi có vẻ chưởng quỷ.
Hắn trỏ phụ nhân thóa mạ: -Chung Tứ Tẩu! Mụ nổi cơn điên rồi! Về nhà đi thôi, đừng ở đây là quý khách mất cả nhã hứng.

Phụ nhân kêu bằng Chung Tứ Tẩu, không lý gì đến lão chủ quán vẫn lúc khóc lúc cười hướng về phía tửu lâu đập đầu.
Chủ quán vẫy tay một cái. Hai tên đại hán từ trong tửu lâu đi ra. Một tên đoạt lấy con dao thái rau của mụ, còn một tên đẩy mạnh một cái khiến người mụ lăn lóc ra đến giữa đường phố.
Chung Tứ Tẩu đứng dậy vẻ mặt ngơ ngác, hồi lâu không nói gì. Đột nhiên mụ đấm ngực cười rộ gầm lên: -Thằng con Tiểu Tam bảo bối kia! Ngươi chết thật là khổ sở. Hoàng Thiên có mắt, ngươi đừng trộm gà chó nhà người ta mà ăn.
Hán tử đoạt con thái rau của mụ giơ lên quát: -Mụ còn nói nhăng nói càn là ta chém một nhát.
Chung Tứ Tẩu chẳng sợ hãi gì, vẫn kêu gào khóc lóc.
Chủ quán thấy những người hàng phố đều lộ vẻ giận dỗi ra điều đồng tình với mụ, lão hít một hơi thuốc lào sòng sọc, nhả một luồng khói trắng rồi vẫy tay ra hiệu cho hai hán tử trở vào tửu lâu.
Hồ Phỉ thấy chủ quán khinh khi một người đàn bà cũng lấy làm điên không hiểu đạo lý. Bỗng nghe ở bàn phía sau, hai tửu khách đang thì thầm nghị luận.
Một người nói: -Vụ này Phụng lão gia nóng nẩy quá. Lão gia bức tử một người phải chết oan e rằng sẽ gặp báo ứng.
Hồ Phỉ nghe nói câu này, trong lòng run lên.
Người khác nói: -Cái đó cũng không phải lỗi ở Phụng lão gia. Trong nhà mất cắp người ta tra hỏi là chuyện thường. Ai bảo mụ điên khùng này mổ bụng moi ruột đứa con thân sinh của mình?
Hồ Phỉ nghe nói mấy câu sau cùng không nhẫn nại được nữa, đột nhiên xoay mình lại.
Chàng thấy hai người vừa nói đều vào trạc bốn mươi tuổi. Một người mập ú, một người gầy nhom. Cả hai cùng mặc áo trường bào bằng gấm đoạn. Coi phục sức đều ra vẻ phú thương.
Hai người thấy Hồ Phỉ quay lại, đưa mắt nhìn nhau, không nói gì nữa.
Hồ Phỉ biết loại người này rất nhát gan sợ phiền lụy. Nếu chàng có hỏi họ cũng chối phắt là không biết chứ chẳng khi nào kể rõ đầu đuôi.
Chàng liền đứng dậy chấp tay xá dài, vẻ mặt niềm nở hỏi: -Hai vị lão bản! Từ buổi chia tay ở Quảng Châu, thấm thoắt đã mấy năm chưa được gặp mặt.
Hai vị mạnh giỏi chứ?
Hai người này vốn không quen biết chàng mà nghe khẩu âm lại là người tỉnh khác nên rất lấy làm kỳ. Nhưng mọi người buôn bán lấy chuyện hòa khí sinh tài liền chấp tay hoàn lễ đáp: -Ông bạn mạnh giỏi chứ?
Hồ Phỉ cười nói: -Chuyến này tiểu đệ đến Phật Sơn Trấn đem đi một vạn lạng bạc, tưởng mua một chuyến hàng nhưng đất lạ người đông

còn đang ngần ngại. Bữa nay được gặp hai vị thật là may quá! Tiểu đệ nhờ hai vị chứng kiến cho. Khách hàng của tiểu đệ tuy ra vẻ người có tiền nhưng một vạn lạng bạc chẳng phải tầm thường mà không đưa vào chỗ chắc chắn thì thật là phiền. Mong hai vị giúp cho.
Hai người kia nghe nói đến khoản tiền một vạn lạng bạc đã thấy vui dạ đồng thanh đáp: -Vậy mời lão huynh đệ qua đây uống với nhau một chung rồi thủng thẳng nói chuyện được chăng?
Hồ Phỉ chỉ mong có thế, khi nào còn từ chối.
Chàng liền cầm đũa chén qua ngồi bên ngay.
Chàng lộp chộp hỏi ngay: -Vừa rồi nghe hai vị nói tới vụ bức tử nhân mạng gì đó, tiểu đệ muốn thỉnh giáo.
Hai người biến sắc toan chối từ nhưng Hồ Phỉ đã luồn tay xuống gầm bàn đưa từ tả qua hữu chộp lấy cổ tay hai người bóp mạnh một chút.
Hai người "ối" lên một tiếng, sắc mặt lợt lạt.
Tiểu nhị đứng ở đầu cầu thang và các thực khách nghe tiếng là đều quay đầu nhìn lại.
Hồ Phỉ khẽ quát: -Không được lên tiếng!
Hai người khi nào còn dám chống lại, đành gượng cười.
Mọi người thấy chẳng có chuyện gì cũng không chú ý đến nữa.
Cổ tay hai người bị Hồ Phỉ nắm giữ khác nào đống đai sắt, không nhúc nhích được.
Hồ Phỉ khẽ nói: -Tại hạ vốn là một tên đại đạo giết người không gớm tay nhưng hiện nay đã cải tà quy chính, học nghề buôn bán làm ăn, cần một vạn lạng bạc mua hàng mà không có tiền. Vậy mượn mỗi vị năm ngàn lạng.
Hai người giật mình kinh hãi đồng thanh ấp úng đáp: -Tiểu đệ ... tiểu đệ ... không có ...
Hồ Phỉ nói: -Được rồi! Các vị đem vụ Phụng lão gia bức tử nhân mạng nói cho tại hạ hay.
Vị nào nói được rành mạch, tại hạ không cần mượn tiền nữa. Vạn lạng bạc này sẽ lấy ở nơi người khác.
Hai người tranh nhau đáp: -Tiểu đệ xin nói! Tiểu đệ xin nói!
Lúc trước chẳng ai chịu nói, bây giờ sợ một mình phải gánh một vạn lạng bạc, đâm ra tranh nhau đòi nói cả.
Hồ Phỉ thấy mình chơi kiểu này thu lượm được kết quả.
Chàng nghe tiếng nói của hán tử phương Bắc rõ ràng hơn liền trỏ vào hắn bảo: -Ông bạn mập nói trước đi! Lát nữa sẽ tới lượt ông bạn ốm. Vị nào nói không được rõ ràng tức là trái chủ ý của lão gia.
Dứt lời chàng buông cổ tay hai người, cởi bọc đeo trên lưng xuống, mở lấy thanh cương đao sáng loáng.
Hai người ngơ ngác nhìn nhau, miệng há hốc ra không ngậm lại được, trống ngực đánh hơn trống làng.
Hồ Phỉ đưa hai tay lên đầu hai người sờ, tựa hồ để tìm bộ vị xuống đao. Hai người sợ quá, sắc mặt tái mét.

Hồ Phỉ lẫm nhẩm gật đầu, tự nói để mình nghe: -Hay lắm! Hay lắm!
Rồi chàng cất đao vào bọc.
Nhà buôn mập ú vội nói: -Thiếu gia! Tiểu nhân xin nói và bảo đảm nói rành mạch hơn y.
Nhà buôn ốm nhắt cũng lên tiếng: -Cái đó chưa chắc. Hãy để tiểu đệ nói trước cho.
Hồ Phỉ sa sầm nét mặt, dằn giọng: -Lão gia đã bảo để y nói trước. Làm gì mà ngươi vội thế?
Nhà buôn ốm nhắt vội vâng dạ luôn miệng.
Hồ Phỉ hỏi: -Ngươi không tuân lệnh ta phải phạt mới được.
Nhà buôn ốm nhắt chẳng còn hồn vía nào nữa nhưng nhà buôn mập ú lại lộ vẻ tươi lên.
Hồ Phỉ nói tiếp: -Rượu nhắm sơ sài thế này sao phải đạo thết khách? Mau kêu lấy một bàn thịnh soạn hạng nhất đem ra đây.
Nhà buôn ốm nhắt thấy được phạt nhẹ khác nào ân xá, liền kêu tiểu nhị lại bảo dọn một bàn cơm rượu đáng giá năm lạng bạc.
Tiểu nhị thấy Hồ Phỉ ngồi chung với bọn này rất dỗi kinh ngạc. Gã nghe nói đến dọn một thôi đến năm lạng vạn liền hỷ hạ, vâng dạ liên thanh.
Hồ Phỉ thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống đường thấy mụ Chung Tứ Tẩu đầu tóc rũ rượi ngồi dưới đất trên đường phố đối diện. Mụ ngửng đầu trông trời, miệng lẩm nhẩm mà không hiểu nói gì.
Nhà buôn mập nói: -Thiếu gia! Tiểu nhân thuật lại vụ này nhưng thiếu gia đừng cho ai hay là tiểu nhân nói.
Hồ Phỉ chau mày đáp: -Ngươi không nói thì thôi để cho y nói.
Chàng quay qua ngó nhà buôn ốm nhắt.
Nhà buôn mập ú vội nói: -Tiểu nhân xin nói! Bẩm thiếu gia! Phụng lão gia đây tên gọi là Phụng Thiên Nam là một tay đại tài chủ ở Phật Sơn. Y mang tước hiệu là ...
Nhà buôn ốm nhắt nói luôn: -Là Nam Bá Thiên.
Hồ Phỉ khẽ quát: -Ai bảo ngươi nói xen vào?
Nhà buôn ốm nhắt cúi đầu xuống không dám nói nữa.
Nhà buôn mập ú kể tiếp: -Phụng lão gia mở một tiệm cầm đồ lớn ở Phật Sơn Trấn kêu bằng "Anh Hùng Đường Phố" và một tòa tửu lâu, tức là "Anh Hùng Lâu" này. Phụng lão gia tiền nhiều thế mạnh, giao du rất rộng. Võ nghệ của lão gia vào hạng đệ nhất ở Quảng Đông.
Hắn dừng lại một chút rồi tiếp: -Người ở thị trấn còn thì thầm bàn tán: Mỗi tháng ở Việt Đông, Việt Tây, Việt Bắc ba nơi vẫn có người đưa tiền về kính biếu. Nghe nói Phụng lão gia lại làm chưởng môn phái Ngũ Hổ gì gì đó. Anh em phái Ngũ Hổ ở các nơi mà phát tài cũng trích một phần đưa về cho lão gia. Đó là công việc trên chốn giang hồ. Tiểu nhân không được biết rõ.
Hồ Phỉ gật đầu đáp: -Phải rồi! Hắn là một đại tài chủ mà cũng là cường đạo, ngồi một nơi để mà chia sẻ của ăn cướp.

Hai nhà buôn đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm: -Chính gã cũng là quân ăn cướp như Nam Bá Thiên sao còn chê người ta?
Hồ Phỉ đã hiểu rõ tâm ý hai người liền cười nói: -Giữa ta và Phụng lão gia chẳng có tình bằng hữu chi hết. Vậy hắn làm sao các ngươi nói đúng làm vậy, bất tất phải giấu diếm.
Nhà buôn mập ú kể tiếp: -Nhà Phụng lão gia này gồm năm tòa liền, kể ra đã lớn lắm. Nhưng lão gia mới đây lấy một phòng Thất di thái nên muốn xây thêm một tòa kêu bằng Thất Phụng Lâu gì gì đó để cho vị di thái thái kia ở.
Nhà buôn mập ú dừng lại một chút rồi nói tiếp: -Phụng lão gia đi coi đất đã vừa ý khu vườn rau của Chung Tứ Tẩu. Mảnh đất này chỉ rộng hai mẫu mấy sào, do Chung A Tứ trồng rau làm kế sinh nhai. Một nhà năm miệng ăn trông vào vườn rau đó mà sống. Phụng lão gia liền cho gọi Chung A Tứ tới đòi mua khu đất với giá năm lạng bạc. Dĩ nhiên Chung A Tứ không chịu.
Phụng lão gia trả thêm mười lạng. Chung A Tứ vẫn không chịu, nói dù một trăm lạng cũng không bán vì có một trăm lạng bạc rồi ăn cũng hết. Nhưng còn mảnh vườn thì hàng ngày bới đất tưới nước là một nhà mấy người không bao giờ chết đói.
Phụng lão gia tức giận đuổi Chung A Tứ ra rồi hôm qua xẩy chuyện.
Nhà buôn thở phào một cái kể tiếp: -Trong hậu viện của Phụng lão gia có nuôi mười con ngỗng béo. Hôm qua đột nhiên mất một con. Gia đinh bảo Tiểu Nhị và Tiểu Tam nhà họ Chung bắt trộm.
Khi tìm đến vườn rau quả nhiên thấy có nhiều lông ngỗng.
Hồ Phỉ chăm chú lắng tai nghe thấy thương gia dừng lại cũng không hỏi.
Nhà buôn mập ú kể tiếp: -Chung Tứ Tẩu kêu oan. Mụ nói là hai đứa con mụ trước nay vẫn giữ khuôn phép, quyết chẳng lấy trộm đồ của ai. Đám lông ngỗng đó là do người ngoài vứt vào.
Bọn gia đinh kiếm Tiểu Nhị, Tiểu Tam tra hỏi thì hai đứa cũng bảo không ăn cắp.
Phụng lão gia hỏi: -Sáng sớm hôm nay các ngươi ăn gì?
Tiểu Tam đáp: -Ăn thịt.
Phụng lão gia vỗ bàn quát mắng: -Tiểu Tam thú nhận rồi mà còn cãi là không ăn cắp ư?
Lão liền kêu người nhà cầm cáo trạng lên kiện ở huyện Nam Hải. Chẳng bao lâu trên huyện cho sai dịch đến bắt Chung A Tứ khóa tay đưa đi.
Chung Tứ Tẩu biết nhà mình tuy nghèo nhưng hai đứa con rất ngoan ngoãn mà lại khiếp sợ Phụng gia, quyết chẳng khi nào ám vào bắt trộm ngỗng ăn thịt. Mụ đến Phụng gia lý luận bị Phụng lão gia đánh đuổi.
Chung Tứ Tẩu lên huyện Nam Hải kêu oan cũng bị sai dịch đuổi ra khỏi nha môn.

Tri huyện lão gia đã được lời ủy thác của Phụng lão gia liền sai đánh đập Chung A Tứ chỉ còn thoi thóp thở thở.
Chung Tứ Tẩu vào thăm thấy trượng phu khắp mình máu thịt bầy nhầy, không nói lên nên lời lời, chỉ hầm hồ kêu la: -Đừng ... bán đất. Đừng bán ... đất. Không ăn cắp ... không ăn cắp ...
Chung Tứ Tẩu bồn chồn trong dạ, đâm liều. Mụ chạy về nhà một tay dắt Tiểu Tam, một tay cầm dao thái rau, kêu hàng xóm đến cùng ra tổ miếu.
Những người hàng xóm tưởng mụ đến phát thệ trước thần linh nên đi theo để chứng kiến.
Nhà buôn mập ú kể tới đây rồi nói: -Tiểu nhân ở gần nhà Chung Tứ Tẩu nên cũng theo mụ đi coi.
Chung Tứ Tẩu quỳ lạy trước tượng Bắc Đế gia và khấn: -Bắc Đế gia gia! Thằng nhỏ con của tiểu phụ quyết chẳng thể vào nhà người ta ăn cắp ngỗng được. Năm nay nó mới lên bốn tuổi, chưa nói sõi. Nó nói trước mặt tài chủ gia ăn thịt gì đó mà cả nhà tiểu phụ phải chịu mối oan khiên khó bề biện bạch. Tham quan lại ăn của đút, xử sự bất minh. Chỉ còn trông vào Bắc Đế gia gia thanh oan cho.
Mụ nói rồi cầm đao mổ bụng Tiểu Tam.
Hồ Phỉ từ nãy giờ chỉ chú ý lắng tai nghe. Chàng nghe tới đây bất giác quát to một tiếng, lại vung tay đập xuống bàn đánh "binh" một cái. Bát chén cùng thức ăn đổ tung tóe. Chàng gầm lên: -Có chuyện đó ư?
Hai nhà buôn thấy chàng thần oai lẫm liệt đều cất giọng run run đáp: -Đúng là sự thật không sai chút nào.
Hồ Phỉ đạp chân lên ghế dài lấy đơn đao trong bọc cắm xuống mặt bàn, giục: -Nói hết đi!
Nhà buôn mập ú đáp: -Vụ này không liên quan gì đến tiểu nhân.
Tửu khách cùng tiểu nhị trên tửu lâu thấy Hồ Phỉ dữ như hung thần, chẳng ai là không kinh hãi. Những tửu khách nhát gan chưa ăn xong cũng lén lút chuồn xuống đất.
Bọn tiểu nhị đứng đằng xa ngó lại không dám tới gần.
Hồ Phỉ quát hỏi: -Nói lẹ đi! Trong bụng Tiểu Tam có thịt ngỗng không?
Thương gia mập ú đáp: -Không có thịt ngỗng! Không có thịt ngỗng! Trong bụng nói toàn là thịt ốc nhồi. Nguyên nhà Chung nó nghèo nàn, chẳng óc gì lót dạ. Anh em Tiểu Nhị Tiểu Tam phải xuống ruộng mò ốc về luộc ăn. Thịt ốc nhồi lại cứng. Tiểu Tam không nhai nát được nuốt cả con vào đã đến nửa ngày vẫn chưa tiêu hóa. Hỡi ơi! Một đứa nhỏ chẳng tội trạng gì mà bị thảm tử như vậy ở trong tổ miếu. Từ đó Chung Tứ Tẩu mắc chứng điên khùng.
Hồ Phỉ rút đơn đao giơ lên hỏi: -Lão họ Phụng hiện giờ ở đâu?
Thương gia mập ú chưa kịp trả lời bỗng nghe có tiếng chó sủa từ đằng xa vọng lại.
Thương gia ốm nhắt thở dài nói: -Thật là tội nghiệp! Thật là tội nghiệp!
Hồ Phỉ hỏi: -Còn chuyện gì nữa không?

Thương gia ốm nhắt đáp: -Đó là trang đinh của Phụng lão gia đem ác khẩu đi rượt theo Chung Tiểu Nhị.
Hồ Phỉ tức giận hỏi: -Mối oai khiên của người ta đã rõ rồi, còn bắt Tiểu Nhị làm gì?
Thương gia ốm nhắt đáp: -Phụng lão gia bảo Tiểu Tam không ăn thịt ngỗng thì nhất định là Tiểu Nhị đã ăn rồi. Vì vậy lão gia muốn bắt nó về truy vấn. Những nhà hàng xóm biết là Phụng lão gia thẹn quá hóa giận, muốn bắt Tiểu Nhị để đổ mối oan khiên lên đầu gã nên ngấm ngầm xúi Tiểu Nhị chạy trốn. Bọn gia đinh nhà Phụng lão gia đi khắp nơi tìm kiếm đã nửa ngày.
Bây giờ Hồ Phỉ lại cố nén giận cười hỏi: -Hay lắm! Hay lắm! Cả hai vị cùng nói rõ ràng minh bạch. Vậy một vạn lạng bạc này ta sẽ mượn ở nơi Phụng lão gia.
Dứt lời chàng nâng chung rượu lên uống cạn. Chàng uống hết cả ba hồ không còn một giọt và quát tửu bảo lấy rượu thêm.
Tiếng chó sủa mỗi lúc một gần đã về tới đầu đường.
Hồ Phỉ thò đầu ra cửa sổ ngó thấy thằng nhỏ chừng mười ba, mười bốn tuổi đang chạy thục mạng quanh góc đường. Ga chạy hai chân không, quần áo gã bị chó cắn rách nát tươi. Phía sau người gã máu nhỏ giọt trên đường. Không hiểu làm cách nào gã cầm cự với ác khuyển mà chạy trốn được đến đây.
Phía sau thằng nhỏ cách xa chừng bảy., tám trượng, mười mấy con chó dữ như sài lang tiếp tục rượt theo. Hồ Phỉ xem chừng bày chó chỉ chồm mấy cái nữa là nhẩy xổ tới Chung Tiểu Nhị.
Lúc này Chung Tiểu Nhị đã sức cùng lực kiệt. Đột nhiên gã ngó thấy mẫu thân, bật tiếng gọi: -Má má!
Hai chân gã nhũn ra té nhào xuống đất không đứng dậy được nữa.
Chung Tứ Tẩu tuy thần trí hồ đồ nhưng cũng nhận ra con mình. Mụ đứng phắt dậy xông tới đứng chắn trước mặt bầy ác khuyển bảo vệ cho thằng con.
Bầy ác khuyên liền đứng lại, nhe hai hàm răng trắng sủa gâu gâu để thị uy.
Bầy chó này con nào cũng hùng mãnh phi thường. Ngày thường chúng chỉ theo Phụng lão gia đi săn, dám đánh nhau với mãnh hổ, gấu lớn nhưng thấy Chung Tứ Tẩu tỏ thái độ liều chết bảo vệ cho con, chúng chưa dám sấn đến gần.
Bọn gia dinh lớn tiếng quát tháo thuíc giục bầy ác khuyển.
Bầy ác khuyển gầm gừ mấy tiếng rồi hùng hồ nhảy lại toan cắn Chung Tiểu Nhị vẫn nằm lăn dưới đất.
Chung Tứ Tẩu nằm phủ lên mình thằng nhỏ. Con chó di đầu nhe răng cắn vào tai mụ.
Con ác khuyển thứ hai cắn chân bên trái thằng nhỏ.
Cả hai con cùng vừa cắn vừa lôi, tựa hồ lúc sắn bắt được con hươu nai cầy báo.

Bọn gia đinh reo hò trợ oai.
Chung Tứ Tẩu chẳng kể gì đến sự đau đớn thân mình, vẫn hết sức bảo vệ cho con không để bầy chó xông cả vào cắn gã.
Chung Tiểu Nhị lồm cồm bò dậy vừa kêu gào khóc lóc vừa đánh nhau với con chó dữ để cứu nguy mẫu thân.
Chỉ trong chớp mắt mười mấy con ác khuyển từ bốn mặt tám phương bao vây hai mẹ con mụ để tấn công.
Ngoài đầu đường tuy đông người đến coi nhiệt náo nhưng ai cũng sợ uy thế Phụng lão gia, trong lòng căm hận mà ngoài miệng không dám nói ra.
Có người không nỡ ngó tấn thảm kịch này, bưng mặt lánh đi. Bọn gia đinh cao hứng reo hồ tựa hồ săn bắt được vật gì trọng đại.
Hồ Phỉ ngồi trên tửu lâu nhìn rõ mọi sự. Chàng chần chờ chưa ra tay cứu người là còn muốn chính mắt mình trông thấy Phụng Thiên Nam có tàn độc đúng như lời hai thương gia kia nói không, để tránh khỏi chuyện tin lầm người mà nghi oan cho kẻ vô tội.
Ban đầu chàng nghe thương gia mập ú thuật chuyện thảm khốc, trong lòng đã cực kỳ phẫn nộ. Sau chàng lại nghe nói Phụng Thiên Nam vô cớ bức tử một mạng người, lại phái ác khuyển rượt theo một thằng nhỏ, chàng nghĩ ngay dù là người tàn ác nhất đời cũng chưa hành động quá tệ như vậy nên chàng còn bán tín bán nghi.
Lúc này chính mắt chàng nhìn thấy ác khuyển xông vào cắn mẹ con Chung thị lôi đi không ngờ vực gì nữa. Đầu đường máu thịt tả tơi, nếu chàng còn chần chờ thì từ mẫu hiếu tử tất phải chết ngay đương trường. Chàng liền chụp lấy ba đôi đũa vận kình vào cánh tay liệng xuống.
Bỗng nghe những tiếng "gâu, gâu" rồi những tiếng rú thê thảm "u ú" vang lên.
Sáu con ác khuyển bị đũa đánh trúng giữa đầu lăn ra chết liền. Những con khác dừng lại ngẩn ra, dường như chúng đang ngẫm nghĩ nên tiếp tục nảy lại cắn hay nên tháo chạy.
Hồ Phỉ lại lượm những chung rượu trên bàn liệng xuống đường.
Thủ pháp chàng rất chuẩn đích. Cái chung nào cũng liệng trúng vào mũi ác khuyển. Lại ba con nữa kêu ăng ẳng mấy tiếng rồi lăn ra rẫy đành đạch mấy cái mà chết.
Những con còn lại sợ quá cúp đuôi lùi chạy dài. Chớp mắt đã trốn sạch.
Bọn gia đinh dẫn dắt đàn chó có sáu tên. Chúng ỷ vào oai thế của Phụng Thiên Nam làm mưa làm gió ở Trấn Phật Sơn. Bây giờ chúng thấy Hồ Phỉ thi triển tuyệt nghệ giết chó, đều tức giận lớn tiếng quát hỏi: -Kẻ nào đến Trấn Phật Sơn ngang tàng như vậy? Đã đánh chết chó của Phụng lão gia thì ngươi phải đền mạng.
Bọn này mang theo đơn đao xích sắt bên mình, chúng tới tấp lấy ra kéo ùa lên lầu.

Các tửu khách thấy xảy chuyện rắc rối to liền nào loạn cả lên.
Anh Hùng Lâu cùng là sản nghiệp của Phụng Thiên Nam. Từ lão chưởng quỷ đến tiểu nhị cùng những người làm trong bếp lớn bếp nhỏ thấy gia đinh lên lầu bắt người cùng cầm que đun, đao thái rau, đòn gánh, gậy gộc chạy lên để động thủ.
Hồ Phỉ thấy bọn chúng hung hăng vẫn ngồi yên vị cười lạt.
Một trong sáu tên gia đinh hùng hổ đến trước mặt chàng cầm dây xích loảng xoảng lớn tiếng quát: -Thằng lỏi thối tha này! Hãy đi theo lão gia!
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Gia đinh của một tên hương thân mà dám cầm dây xích cột người thì ra nhà họ Phụng này cũng thành nha môn ở Phật Sơn Trấn hay sao?
Chàng không đứng dậy, xoay tay phóng chưởng đánh trúng vào má bên trái gã.
Lúc chàng rụt tay về thì đã điểm trúng huyệt Tử Cung ở cổ và huyệt Phủ Phong ở sau gáy gã. Hai huyệt đạo này là đại huyệt trong người. Tên gia đinh kia lập tức đứng trơ ra không nhúc nhích được nữa.
Những tên gia đinh thứ hai, thứ ba chưa nhìn rõ đều cầm đơn đao xông vào tập kích hai bên.
Hồ Phỉ thấy hai tên này cầm song đao đâm chém khá mạnh. Hiển nhiên chúng đã luyện võ mấy năm chứ không phải hạng ác nô, cáo mượn oai hùm.
Nhưng do đó, chàng càng biết rõ Phụng Thiên Nam hung dữ ngang tàng đến thế nào.
Bốp bốp hai tiếng! Hồ Phỉ lại theo hành động vừa rồi đánh hai tên hai cái bạt tai khiến chúng đứng thộn mặt ra.

Còn ba tên tên đinh nữa thấy thế đầu bất lợi, một tên trở gót toan đi thì tên khác la gọi: -Phụng Thất Gia! Thất Gia lại coi xem gã đã dùng tà môn gì?
Phụng Thất đây là em họ xa của Phụng Thiên Nam và làm chưởng quĩ ở tòa Anh Hùng Tửu Lâu này. Võ công của hắn cũng tầm thường nhưng rất cơ mưu. Hắn đứng đầu cầu thang đã nhận ra Hồ Phỉ không phải hạng tầm thường liền tiến lại hai bước chắp tay nói: -Té ra bữa nay có anh hùng giá lâm mà Phụng mỗ đui mắt không nhìn núi Thái Sơn.
Hồ Phỉ thấy ba tên gia đinh từ từ cất bước đi ra đã tưởng chúng thừa cơ bỏ trốn.
Chàng liên rút xích sắt trong tay ba tên đứng bên cạnh không nhúc nhích vung ra một cái quấn lấy cả sáu chân của ba tên.
Bống nghe mấy tiếng "úi chao". Cả ba tên ngã lăn xuống thành một đống.
Hồ Phỉ kéo chúng vào gần xiết chặt hai đầu dây xích khóa lại.
Đoạn chàng tự rót rượu ngồi xuống không nhìn gì đến Phụng Thất.
Bọn gia nhân ở Anh Hùng Lâu thấy Hồ Phỉ tuy ra tay lợi hại nhưng vẫn chắc một mình chàng không địch nổi số đông. Chúng cầm binh khí bày thành trận thế, chỉ còn chờ Phụng Thất hô một tiếng là xông vào.
Hồ Phỉ uống cạn chung rượu rồi hỏi: -Phụng Thiên Nam với ngươi là thế nào?
Phụng Thất cười đáp: -Phụng lão gia là tộc huynh của tại hạ. Tôn giá có quen biết lão gia không?
Hồ Phỉ nói: -Không quen biết. Ngươi kêu y ra hội kiến với ta.
Phụn THất trong lòng bực tức mắng thầm: -Một thằng lỏi như người mà dám mời đến Phụng lão gia? Dù ngươi lên cửa đạp đầu, chưa chắc lão gia đã thèm tiếp kiến.
Ngoài miệng hắn cười hì hì hỏi: -Xin tôn giá cho biết cao tính đại danh để tại hạ vào thông báo.
Hồ Phỉ đáp: -Ta họ Bạt. Chữ Bạt có nghĩa là nhổ lông.
Phụng Thất lẩm bẩm: -Họ gì mà lạ vậy?
Hắn vẫn nàêm nở tươi cười: -Té ra đây là Bạt gia. Cái gì có hiếm mới quý. Họ Bạt ở phương Nam rất hiếm.
Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế! Tục ngữ thường nói có hiếm mới quý nên ta được ca tụng bằng bốn chữ Phụng Mao Lâm Sơn tên gọi là Phụng Mao.
Phụng Thất cười hỏi: -Cao nhã! Thật cao nhã!
Đột nhiên hắn xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi: -Không phải! Cả ba chữ Bạt Phụng Mao há chẳng là gã có ý đến tầm cừu?
Hắn biến sắc lớn tiếng hỏi: -Đích thực tôn giá là ai? Đến Phật Sơn

Trấn có việc gì?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ nghe nói ở Phật Sơn Trấn có con phụng hoàng dữ lắm mà tại hạ lại tên là Bạt Phụng Mao nên tới đây để nhổ mấy cái lông của nó chơi.
Phụng Thất lùi lại một bước. Những tiếng loảng xoảng vang lên, hắn rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra, vung tay trái một cái, bảo bọn thủ hạ coi chừng. Hắn rung động tay mặt. Cây nhuyễn tiên rít lên vù vù nhằm đánh xuống đầu Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ tính thầm trong bụng: -Một tên Phụng Thiên Nam không thể tàn ác đến như vậy. Bọn thủ hạ giúp hắn gây thêm tội nghiệt. Tên nào chết cũng không oan. Bữa nay ta chẳng cần nể nang gì nữa.
Trông thấy nhuyễn tiên vụt xuống liền đưa tay chụp lấy đầu nhuyễn tiên một cái.
Hắn đứng không vững chúi về phía trước.
Hồ Phỉ tay trái đập vào vai hắn.
Một luồng kình lực rất lớn đè nén, hắn không tự đứng được, hai chân nhũn ra quỳ mọp ngay xuống.
Cây nhuyễn tiên mười ba đốt quấn vào người hắn quấn vào chân bàn, tựa hồ trói hắn vào chân bàn vậy.
Bọn tiểu nhị toan xông tới động thủ. Đột nhiên chúng thấy có biến cố này xảy ra sợ quá phải dừng bước lại.
Hồ Phỉ trỏ vào một tên đầu bếp béo mập cất tiếng gọi: -Này! Cầm con dao thái lại đây!
Tên đầug bếp há hốc miệng ra không dám trái lệnh, cầm dao đưa tới.
Hồ Phỉ hỏi: -Món thịt rán làm bằng gì?
Đầu bếp đáp: -Đó là thịt thăn ở hai bên xương sống con heo. Tôn giá còn muốn ăn thịt xào ngọt, xào chua gì nữa không?
Hồ Phỉ thò tay kéo roạc một cái. Vạt áo sau lưng Phụng Thất bị rạch một vệt dài, để hở cả sống lưng trắng trẻo ra. Tay chàng nắn vào thăn thịt Phụng Thất, miệng hòi: -Có phải hạ đao chỗ này không?
Tên đầu bếp béo mập há miệng lớn hơn không dám trả lời.
Phụng Thất đạp đầu lia lịa la lên: -Xin anh hùng tha mạng! Xin anh hùng tha mạng!
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Tha mạng ngươi cũng được nhưng phải cho nếm mùi đau khổ để ngươi biết rằng làm ác tất bị quả báo.
Chàng cầm con dao thái rau vạch xuống xương sống hắn một vạch dài rồi hỏi: -Nửa cân đã đủ chưa?
Tên đầu bếp ngơ ngác đáp: -Một người ăn đủ rồi.
Phụng Thất chẳng còn hồn vía nào nữa, lại thấy sau lưng đau đớn kịch liệt. Hắn tưởng chừng bị địch nhân cắt nửa cân thịt ở nửa sống lưng thực sự.
Bỗng nghe Hồ Phỉ nói: -Sào gan heo to bằng gì? Nấu óc heo bằng gì?
Phụng thất lại la thầm: -Gã lóc thịt sau lưng cũng đủ chết rồi, lại còn làm món gan heo óc heo thì còn chi là cái mạng già này?

Hắn đạp đầu binh binh, lạy như tế sao miệng không ngớt la: -Anh hùng có chuyện gì xin cứ truyền dạy, chỉ cầu tha mạng cho tiểu nhân.
Hồ Phỉ thấy mình hăm dọa như thế là đủ rồi liền quát hỏi: -Ngươi còn dám giúp đỡ Phụng Thiên Nam làm điều tàn ác nữa hay thôi?
Phụng Thất vội đáp: -Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!
Hồ Phỉ nói: -Hay lắm! Hay lắm! Bây giờ mời tân khách trên lầu ra hết. Còn tân khách trong đại đường và dưới lầu phải ở lại không một ai bỏ đi.
Phụng Thất hô lớn: -Các ngươi hãy làm mệnh lệnh của hảo hán gia.
Những tửu khách trên lầu nếu không phải tài chủ thì là phú thương, đều nhát gan sợ lụy. Họ thấy xẩy cuộc đánh lộn đã muốn chuồn đi nhưng đầu cầu thang có bọn gia đinh cầm binh khí đứng đó, không xuống được. Bây giờ chẳng cần xua đuổi, tự họ lật đật đi ngay.
Thực khách nhà dưới đều là hạng nghèo nàn. Trong mười người có đến bảy, tám đều bị Phụng Thất hà hiếp. Bữa nay họ thấy có người đến gây chuyện, trong lòng khoan khoái vô cùng, đều muốn ở lại để coi náo nhiệt.
Hồ Phỉ tuyên bố: -Bữa nay ta mời khách, vậy tiền cơm rượu của các bạn hữu đều do ta trả hết, không được thu của ai một đồng nào. Mau đi khiêng mấy hũ rượu ra đây và có những món gì tốt hả cũng bưng lên hết. Đem chín con chó dữ mổ làm thịt để quần hào nhắm rượu.
Chàng sai một điều, Phụng Thất lại dạ một tiếng.
Bọn tiểu nhị hành động chậm chạp một chút, Hồ Phỉ liền giơ con dao thái rau lên hỏi đầu bếp: -Muốn làm món Hồng Siêu Đại Trường phải làm thế nào? Làm sao yêu hoa dùng những thứ gì?
Tên đầu bếp kia cứ có thực đáp lại là phải dùng một khúc ruột già và hai trái cật.
Phụng Thất sợ tái mặt không ngớt thôi thúc gia nhân đi làm cho mau.
Sáu tên gia đinh thấy Hồ Phỉ hung dữ ghê quá, chưa hiểu chàng đối phó với mình bằng cách nào, trong lòng cực kỳ hồi hộp tưởng chừng bị dội mười thùng nước lạnh lên đầu. Chúng lấm lét nhìn trộm Hồ Phỉ rồi lại nhìn nhau tự hỏi: -Bao giờ Phụng lão gia mới đến giải cứu. Nếu chậm trong khoảnh khắc thì tên hung thần này chắc xử trí tới bọn mình.
Hồ Phỉ thấy bọn tiểu nhị nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của mình, chàng liền rảo bước xuống lầu rót một bát rượu lớn rồi nói: -Bữa nay tiểu đệ mời khách. Xin các vị ăn uống thả cửa. Muốn món gì kêu món đó. Nếu chúng chậm trễ thì lúc trở lại, tiểu đệ sẽ cho một mớ lửa đốt tòa nhà tửu lầu này.
Các tửu khách hoan hỷ ăn uống. Có điều ai nấy vẫn sợ oai Phụng Thiên Nam nên không dám tiếp lời Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ trở lại lên lầu giả khai huyệt đạo cho ba tên gia đinh, dùng xích sắt khóa cổ chúng lại cùng với ba tên kia là sáu người kéo hết xuống lầu. Chàng hỏi: -Phụng Thiên Nam mở tiệm cầm đồ ở đâu? Tại hạ

muốn cầm sáu con chó dữ.
Một tửu khách trỏ đường nói: -Ở đây đi về phía đông qua ba đường phố nằm ngang với một ngôi nhà tường cao là đúng.
Hồ Phỉ cảm ơn rồi dắt sáu người đi.
Bọn người ưa coi náo nhiệt theo sau ở phía xa xa xem vụ cầm người ra sao.
Hồ Phỉ tay nắm sáu sợi dây xích đi tới trước tòa Anh Hùng Điển Đương, lớn tiếng nói: -Anh hùng cầm chó đã tới!
Chàng dắt sáu tên gia đinh đến trước quầy nói: -Triều Phụng! Tại hạ cầm sáu con chó dữ, mỗi con một ngàn lạng bạc.
Tên triều phụng ngồi bên quỹ giật mình kinh hãi.
Những người ở trấn Phật Sơn đều biết toà nhà Anh Hùng Điển Đương này của Phụng Thiên Nam mở ra đã mười mấy năm chẳng ai dám đến quấy phá mà sao bữa nay lại có hán tử điên khùng đến cầm người?
Triều phụng chú ý nhìn, nhận ra sáu người này là gia đinh ở Phụng phủ lại càng kinh hãi hơn.
Hắn ấp úng hỏi: -Các hạ ... các hạ cầm món gì?
Hồ Phỉ quát: -Ngươi không có tai ư? Ta cầm sáu con chó mỗi con một ngàn lạng bạc công đủ sáu ngàn lạng. Cầm như vậy là rẻ quá rồi.
Tên triều phụng kia biết chàng có ý quấy phá liền ghé tai một tên triều phụng khác nói nhỏ bảo hắn đi kêu bọn võ sư hộ vệ đến phát lạc tên điên khùng này. Một mặt hắn nhìn Hồ Phỉ lễ phép đáp: -Theo luật lệ điển đương, những vật sống động không thể đem cầm được. Xin tôn giá lượng thứ cho.
Hồ Phỉ đáp: -Được rồi! Các ngươi không cầm chó sống thì ta cầm chó chết.
Sáu tên gia đinh bở vía đồng thanh la lên: -Du gia sư! Gia sư thu lẹ đi để cứu mạng bọn tiểu nhân là việc cần kíp.
Nhưng bọn triều phụng ở nhà cấm bán làm việc rất tinh minh cẩn thận, khi nào chịu bỏ ra sáu ngàn lạng bạc một cách khinh xuất?
Hắn liền cười đáp: -Mời lão gia hãy ngồi chơi dùng trà.
Hồ Phỉ nói: -Để ta biến sáu con chó sống thành chó chết rồi hãy uống trà.
Chàng đảo mắt nhìn quanh, trong lòng đã nẩy kế hoạch. Chàng bước tới bên cửa lớn tháo tấm cánh cửa sơn đen xuông.
Du triều phụng thấy sự tình mỗi lúc một thêm nghiêm trọng liền hỏi: -Này này! Tôn giá làm chi vậy?
Hồ Phỉ không ký gì đến hắn, vung chân đá sáu tên gia đinh té xuống rồi nhấc tấm cánh cửa đè lên mình chúng.
Du triều phụng la lên: -Trời ơi! Tôn giá đừng làm nhộn nữa. Đây là đâu? Sản nghiệp này của ai? Tôn giá có biết không?
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Coi bộ thằng cha này cũng điêu bạc lắm. Nhất định rất nhiều người cùng nghèo ở Trấn Phật Sơn này phải khổ vì hắn

rồi.
Chàng bước lại trước quỹ vươn tay nắm lấy búi tóc hắn, nhấc bổng lên qua quầy hàng đem gã đặt xuống dưới cánh cửa.
Tiếp theo, chàng ra ngoài bê một cái đôn đá vừa cao vừa lớn quăng trên mặt cánh cửa đánh rầm một tiếng.
Cái đôn đá ít ra nặng hơn năm trăm cân gieo xuống tấm cánh cửa khiến bảy người nằm phía dưới kêu rú lên. Có người đau đến vãi phân.
Những người ở ngoài cửa và bọn triều phụng trong nhà đều bật tiếng la hoảng.
Hồ Phỉ lại bê một cái đôn đá nữa, miệng nói: -Bọn ác cẩu chưa chết, phải đè thêm cái đôn này lên.
Dứt lời chàng tung đôn đá lên không.
Bọn người nằm dưới cánh cửa ngó thấy đôn đá sắp rớt xuống lại kêu thét lên.
Hồ Phỉ hai cánh tay vòng lại đón lấy đôn đá rồi đặt xuống cánh cửa.
Lúc này trên cánh cửa đã đè một sức nặng trên ngàn cân. Bảy người bên dưới chia nhau chịu đựng mà cũng còn qúa nặng tưởng chừng gân cốt gẫy nát đến nơi.
Du triều phụng la lên: -Xin hảo hán tha mạng. Mau lấy bạc ra đi!
Hồ Phỉ hỏi: -Sao? Ngươi còn đòi tiền ta nữa ư?
Du triều phụng thân thể gầy yếu, bị đè nặng xuống không thở được ấp úng đáp: -Không ... không phải. Tiểu nhân kêu người trong tiệm lấy bạc ra ...
Bọn triều phụng trong tiệm thấy tình thế nguy hiểm đánh lấy ra từng gói bạc đưa cho Hồ Phỉ. Mỗi gói là một trăm lạng. Cả thảy sáu mươi gói.
Hồ Phỉ lại xếp những gòi bạc lên cánh cửa rồi hỏi: -Sáu con chó dữ sáu ngàn lạng, còn tên triều phụng thì sao? Chẳng lẽ đường đường là một vị đại triều phụng ở Anh Hùng Điển Đương lại không bằng một con chó? ít ra phải cầm lấy ba ngàn lạng.
Sáu ngàn lạng bạc nặng tới hơn ba trăm bảy chục cân lại đè lên cánh cửa khiến bảy người phía dưới chịu không nổi nữa.
Giữa lúc náo loạn, đột nhiên ngoài cửa có tiếng người quát hỏi: -Tên tiểu tạp chủng nào nuốt mật báo hay sao mà dám đến cửa tiệm Phụng lão gia gây sự?
Đoàn người bàng quan rẽ ra hai bên. Hai hán tử sấn vào.
Hai người này đều thân thể cao lớn mặc quần áo đen thắt đai lưng trắng, cách ăn vận theo kiểu võ sư.
Hồ Phỉ lạng mình đi một cái chuồn tới phía sau hai người, mỗi tay túm lấy một người.
Hai người này chính là võ sư hộ vệ ở Anh Hùng Điển Đương, đang lúc rảnh việc ngồi đánh bạc chơi, nghe tiệm hàng có người quấy phá mới lật đật chạy về. Ngờ đâu chúng chưa nhìn rõ mặt mũi đối thủ đã bị

nắm cổ xách lên.
Hồ Phỉ rung hai cánh tay một cái, một người rớt ra tám chín quân bài câu, còn một người tay cầm hai quân xúc xắc rơi xuống.
Hồ Phỉ cười nói: -Hay quá! Té ra là hai tên đồ quỷ.
Chàng đụng đầu hai ngườì vào nhau côm cốp rồi cũng đặt ngồi lên trên cánh.
Hai tên võ sư hộ vệ viện tuy võ côbng tầm thường nhưng thân thể khá nặng. Thế là hơn bốn trăm cân nữa đè lên cánh cửa.
Bảy người nằm dưới muốn rên lên một tiếng cũng bất lực.
Đại chưởng quỹ trong nhà điển đương sợ xẩy ra án mạng, vội sai người nhà lấy ra ba ngàn lạng bạc nữa và không ngớt khom lưng lạy lục. Ngoài miệng hắn niềm nở tươi cười mà trong bụng ngấm ngầm xao xuyến tự hỏi: -Sao mãi không thấy Phụng lão gia thân hành đến đây liệu lý?
Hồ Phỉ ở tửu lâu sai người mổ chó lại đến nhà điển đương cầm bọn gia đinh cố ý chọc cho Phụng Thiên Nam chường mặt.
Từ ngày còn nhỏ tuổi sau khi ngộ hiểm ở Thương Gia Bảo, Hồ Phỉ hành động rất thận trọng. Chàng nghĩ thầm: -Phụng Thiên Nam đã mang ngoại hiệu là Nam Bá Thiên thì e rằng cách bố trí còn ghê gớm hơn cả Thiết Sảnh ở Thương Gia bảo.
Chàng nghĩ tới câu "Cường long bất đấu địa đầu xà", nếu gây sự ở nhà hắn e sẽ trúng phải độc kế nên chàng địa náo tửu lâu, đại náo điển đương phố mà thủy chung hắn vẫn không lộ diện là một điều ngoài sự tiên liệu của chàng.
Hồ Phỉ thấy người nhà lại đem ra ba ngàn lạng bạc liền gật đầu bảo: -Đặt cả lên tấm cánh cửa này.
Bọn người nhà biết rằng đặt một trăm chín chục cân nữa lên là nặng quá nhưng không dám trái lệnh, đành khuân từng gói một đặt vào.
Hồ Phỉ lại la lên: -Tiệm cầm đồ của các ngươi đây của Hoàng Đế mở ra phải không? Sao lại làm việc ngang ngược thế?
Đại chưởng quỹ tươi cười đáp: -Không dám! Không dám! Hảo hán đại gia có điều chi dạy bảo?
Hồ Phỉ hỏi: -Cầm đồ sao lại không làm hóa đơn?
Đại chưởng quỹ nghĩ bụng: -Sáu tên gia đinh khỏe mạnh thì để một luíc chưa việc gì nhưng Du triều phụng không khéo chết mất.
Hắn liền hô: -Mau viết hóa đơn đi!
Tên triều phụng ở bên quầy không biết hạ bút thế nào mà đại chưởng quỹ thôi thúc, liền cấm bút viết:
" Nay cầm sáu tên gia đinh và một tên Du triều phụng ở Phụng phủ rách da nát thịt, chân tay tàn khuyết, lấy số bạc chín ngàn lạng. Tiền lời hàng năm là hai phân.
Khi đến chuộc phải theo đúng trong hóa đơn. Nếu gặp nạn binh hỏa mà đồ vật bị tổn thất thì đó là mệnh trời"
Nguyên theo luật lệ cầm đồ khắp thiên hạ thì dù đồ vật mới tinh cũng

viết là đã tàn khuyết, hư nát, để lúc chuộc khỏi có sự tranh chấp. Nhưng cổ lai chưa có chuyện cầm người nên tên triều phụng phải thêm tám chữ "rách da nát thịt, chân tay tàn khuyết".
Đại chưởng quỹ cầm hóa đơn cung kính đưa lại.
Hồ Phỉ mỉm cười thu l;ấy rồi nhấc bổng hai tên võ sư lên bảo chúng: -Khuân những đôn đá kia xuống.
Hai tên võ sư đầu nhức mắt hoa tự biết một người không bê nổi đôn đá, đành hai người hợp lực khiêng từng cái một xuống.
Hồ Phỉ lại nói: -Được rồi! Chúng ta đến đổ trường chơi. Hai người khiêng tiền đi cho ta.
Hai tên võ sư nem nép vâng lời. Một trước một sau khiêng tấm cánh cửa dựng chín ngàn lạng bạc đi theo Hồ Phỉ.
Những người bàng quan tới coi náo nhiệt thấy chàng xích thủ không quyền mà dám đến uy hiếp tiệm cầm đồ lớn nhất ở Trấn Phật Sơn đều khoan khoái lớn tiếng reo hò, nhưng vẫn sợ Phụng Thiên Nam thù hằn không dám lại cùng chàng trò chuyện.
Mọi người nghe chàng nói đến đại náo đổ trường càng phấn khởi tinh thần kéo đi coi mỗi lúc một đông.
Đổ trường thiết lập trong một tòa miếu cũ đổ nát ở tận đầu trấn Phật Sơn.
Trên cổng lớn viết bốn chữ đại tự "Anh Hùng Hội Quán".
Hồ Phỉ rảo bước qua cửa tiến vào thì thấy trên đại điện đầu đen lố nhố vây quanh một bàn bạc.
Hắn để hở ngực đầy lông lá.
Chủ sòng thấy Hồ Phỉ tiến vào, đằng sao lại có hai tên võ sư khiêng tấm cửa lớn trên đặt gần trăm gói bạc thì trong lòng không khỏi sửng sốt la lên: -Xà bì Trương! Ông bạn làm trò gì vậy?
Võ sư họ Trương bĩu môi đáp: -Hảo hán đây muốn đến chơi một canh.
Chủ sòng nghe Xà bì Trương nói bằng một giọng cung kính, lại biết Phụng lão gia giao du rất rộng. Hắn đoán chàng trẻ tuổi này chắc là bạn của lão nhân gia, bất giác nghĩ thầm: -Hay lắm! Ngươi khiêng bạc để biếu đổ trường chúng ta thì còn gì bằng? Mở phạn điếm còn chẳng sợ bụng lớn thì mở đổ trường khi nào lại sợ tài chủ? Dù các ngươi có khiêng mấy cảnh cửa bạc nữa đến đây ta cũng chẳng chê nhiều.
Hắn toét miệng cười nói: -Quý tính bằng hữu đây là gì? Mời bằng hữu ngồi chơi.
Hồ Phỉ bệ vệ ngồi xuống nói: -Ta họ Bạt tên gọi Phụng Mao.
Chủ sòng lẩm nhẩm: -Ửa! Gã vẫn có bụng khiêu khích.
Hắn cầm hộp xúc xắc lắc mấy cái rồi đặt xuống bàn.
Mấy chục đổ khách xung quanh lục tục đặt cuộc. Có người đặt bên "Tài", người thì đặt bên "Xỉu".
Hồ Phỉ muốn kéo dài thời gian để chờ Phụng Thiên Nam thân hành tới nơi đặng chiến đấu với hắn.
Chàng ngồi cười hì hì chứ không đặt cuộc.

Bỗng thấy chủ sòng mở hộp ra. Ba con xúc xắc cộng được mười ba điểm. Những đổ khách bên "Tài" nổi tiếng hoan hô còn bên "Xỉu" mặt buồn rười rượi.

22
Sát Quan Ẩu Lại Bạt Phụng Mao

Chủ sòng mở bát ba lần, bên "Tài" đều thắng cả.

Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Trong mười sòng bạc có đến chín sòng gian lận. Phụng Thiên Nam đã là tay hoành hành bất pháp mà mở sòng bạc tất nhiên giở trò quỷ quái. Ta phải điều tra cho tệ đoan, đại náo một phen mới được.

Chàng liền chú ý nhìng bát xúc xắc, lại lắng tai nghe thanh âm xem trong con xúc xắc có đổ chì không. Chàng nghe một lúc không thấy gì khác lạ.

Nguyên chàng đã luyện qua thuật nghe tiếng gió, nhĩ lực rất tinh vi. Dù là trong bóng tối có ám khí tập kích cũng nghe thanh âm để biết phương vị cùng ám khí loại gì? Thủ kình thế nào? Tỷ như Triệu Bán Sơn là một tay đại hành gia, hôm ấy ở Thương Gia Bảo nghe ám khí tứ phía bắn tới liền đoán được đối phương là đệ tử của Bất Nghi đại sư ở chùa Thiếu Lâm. Thuật nghe ám khí tinh vi đến thế là cùng.

Nhĩ lực của Hồ Phỉ tuy còn kém Triệu Bán Sơn nhưng nghe một lúc lâu cũng nhận được ba con xúc xắc hướng lên trên mặt nào, điểm số cộng được bao nhiêu.

Nên biết con xúc xắc có sáu mặt, điểm sỗ mỗi mặt đều khác nhau. Mặt nhất điểm hướng lên thì mặt lục ở phía dưới đối lại. Lúc ba con xúc xắc nằm xuống thanh âm có khác nhau một ly nhưng người nội lực tinh thâm nghe ám khí đều có thể phân biệt được một cách rõ ràng.

Hồ Phỉđể chủ sòng mở bát thêm mấy lần, chàng nghe không lầm nữa, liền cười hỏi: -Nhà cái có hạn định đặt cửa bao nhiêu không?

Chủ sòng lớn tiếng đáp: -Khắp tỉnh Quảng Đông đều biết đổ trường của Nam Bá Thiên tha hồ đặt cửa bất chấp bao nhiêu cũng ăn hết. Nếu không thế thì còn gọi là Anh Hùng Hội Quán sao được?

Hồ Phỉ mỉm cười chìa ngón tay cái lên nói xỏ: -Phải rồi! Nếu còn hạn định chẳng hóa ra là Cẩu Hùng Hội Quán ư?

Chàng nghe tiếng xúc xắc hạ xuống thành mười hai điểm liền quay lại hỏi: -Xà Bì Trương! Đặt một ngàn lạng xuống bên "Tài".

Chủ sòng hòa mình ở đổ trường mấy chục năm cũng phải mở bát mới biết Tài hay Xỉu.

Hắn thấy chàng đặt cuộc một ngàn lạng thì không khỏi sửng sốt.

Hắn mở bát đĩa ra thấy cả ba con xúc xắc đều hướng mặt "Tứ" lên, bất giác sắc mặt lợt lạt, đành phải giao một ngàn lạng.

Tiếp theo hắn lắc hộp xúc xắc thanh âm lẫn lộn. Hồ Phỉ nghe không rõ, ngồi yên không đặt cuộc. Lúc mở bát thành tám điểm.

Tiếng bạc sau Hồ Phỉ đặt hai ngàn lượng bên "Xỉu". Mở bát ra quả nhiên sáu điểm. Xỉu ăn.

Hồ Phỉ tiếp tục đánh năm, sáu tiếng và đã được giam một vạn một ngàn lạng.

Nhà cái hai tay ướt đẫm mồ hôi cầm hộp xúc xắc lắc thật mạnh.

Hồ Phỉ ghe rõ tiếng bạc này mười bốn điểm liền hô: -Xà Bì Trương! Đặt hai vạn lạng xuống bên "Tài".
Hai tên võ sư khuân những gói bạc trên cánh cửa đặt xuống bàn.
Nhà cái bẻ một góc bát lên coi thấy ba con xúc xắc cộng mười bốn điểm. Chân tay hắn rất linh lợi. Hắn thò ngón tay út vào bên hộp sẽ đẩy một cái cho con Lục điểm lật ngược lại thành Nhất điểm. Thế là mười bốn điểm biến thành chín điểm.
Bạc đang Tài mà hóa Xỉu.
Thủ pháp này nếu không luyện mấy chục năm không thể thành tựu được. So với học võ công chẳng kém gì một tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại.
Nhà cái thấy Hồ Phỉ không hay biết đã chắc mẩn ăn bàn này rồi. Hắn nhơn nhơn đắc ý hô: -Đại gia nhất định đặt bấy nhiêu chứ?
Hồ Phỉ đẩy đống bạc giữa bàn đáp: -Hai vạn lạng đây. Nếu Xỉu thì nhà cái thu hết đi.
Nhà cái hô: -¡n tiếng bạc lớn quá!
Hắn mở bát ra, bất giác miệng há hốc không ngậm lại được vì ba con xúc xắc cộng thành mười hai điểm.
Các đổ khách dừng tay không đánh từ lâu rồi. Ai ngó thấy mấy chục gói bạc trên bàn cũng phải kinh tâm động phách. Họ thấy mở bạc thành "Tài" đều bật tiếng la hoảng: -Úi chà!
Tiếng là vừa đầy vẻ kinh dị lại có ý hoan hô.
Nên biết bọn chúng đều là tay ham mê cờ bạc mà suốt đời chưa từng gặp qua canh bạc lớn thế này.
Hồ Phỉ cười ha hả, đứng một chân trên ghế hô: -Hai vạn lạng bạc trắng ngầu! Mau giam vào đi!
Nguyên lúc nhà cái tác tệ, thủ pháp mau lẹ nhưng che mắt Hồ Phỉ thế nào được.
Chàng không hiểu nhà cái giở trò gì song cũng đoán chắc ba con xúc xắc bị hắn lật đi rồi.
Nguyên ba con xúc xắc này, một con Lục, một con Ngũ và một con Tam cộng là mười bốn điểm. Nhà cái định lật con L:ục thành Nhất không ngờ đàn lực của hắn lại đụng cả ba con biến thành Tứ điểm, Lục điểm và Lưỡng điểm. Cộng thành mười hai điểm, vẫn là "Tài".
Nhà cái mặt xám như tro tàn, đập tay xuống bàn quát hỏi: -Xà Bì Trương! Cha này lai lịch thế nào mà đến quấy rối đổ trường của Phụng lão gia?
Xà Bì Trương giơ mặt đưa ma ra đáp: -Tại hạ cũng không biết.
Hồ Phỉ giục: -Giam tiền đi! Giam tiền đi! Lẹ lên! Giam đủ hai vạn lạng bạc. Lão gia được bấy nhiêu là đủ rồi, thôi không đánh nữa.
Nàh cái lại vỗ bàn đánh binh một tiếng quát mắng: -Gã kia! Ngươi làm trò quỷ gì mà lão gia không biết ư?
Hồ Phỉ cười đáp: -Hay lắm! Ngươi thích vỗ bàn cũng được.
Chàng vung tay đập xuống góc bàn. Lập tức góc bàn gẫy rời.
Chàng lại giơ tay trái đập vào góc khác cũng gẫy ngay rớt xuống.

Mọi người thấy võ công chàng đều kinh hãi. Khi nào chủ sòng còn dám ngang ngược?
Đột nhiên hắn phóng cước toan đá đổ bàn để nhân lúc nhốn nháo chạy đi.
Mấy tên hồ lỳ và đổ khách reo lên như tiếng sấm: -Cướp bạc anh em ơi!
Hồ Phỉ vươn tay mặt ra chụp lấy chủ sòng xách ngược lên đập đầu hắn xuống mặt bàn.
Luồng lực đạo nặng quá, mặt bàn thủng ra một lỗ đầu hắn chui xuống dưới. Từ vai đến chân chìa lên mặt bàn. Chân tay hắn rẫy rụa loạn lên coi rất tức cười.
Các đổ khách bật tiếng la hoảng, tới tấp lùi lại.
Đột nhiên một thanh niên lỗi hai chục tuổi từ cửa lớn tiến vào.
Thanh niên này mình mặc áo trường bào bằng lụa màu lam, tay phe phẩy cây quạt giấy. miễng gã hô: -Có vị hảo bàng hữu giá lâm mà tiểu đệ chưa kịp nghênh tiếp. Xin miễn trách cho.
Hồ Phỉ thấy người này chân bước nhẹ nhàng, vẻ mặt anh tuấn, tỏ ra võ công không phải tầm thường, bất giác chàng hơi sửng sốt.
Thiếu niên gấp quạt lại nhìn Hồ Phỉ chắp tay xá dài hỏi: -Xin hỏi quý tính đạo danh tôi huynh là gì?
Hồ Phỉ thấy gã cử chỉ lễ độ, cũng vái chào đáp: -Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo tôn tính các hạ.
Thiếu niên nói: -Tiểu đệ họ Phụng.
Hồ Phỉ dựng cặp lông mày lên cười khanh khách nói: -Nếu vậy thì họ tên của tại hạ không khỏi có điều thất kính. Tại hạ họ Bạt tên gọi Phụng Mao. Lão huynh cùng Phụng Thiên Nam là thế nào?
Thiếu niên đáp: -Đó là gia phụ. Gia phụ nghe nói tôn giá quang lâm đáng lẽ thân hành đến đây đón tiếp, không ngờ đang có việc gấp nên sai tiểu đệ đến mời tôn giá dời gót ngọc tới hạ xá uống chung rượu nhạt.
Gã quay lại ngó hai tên võ sư hộ việc ở Anh Hùng Đường Phố quát hỏi: -Nhất định là các ngươi vô lễ gậy sự khiến lão nhân gia bực mình. Sao còn chưa tạ tội?
Hai tên võ sư hộ vệ vâng dạ luôn miệng rồi khom lưng thỉnh an nói: -Bọn tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn.
Hồ Phỉ cười lạt nghĩ bụng: -Ta thử coi bọn chúng dỡ trò quỷ gì?
Chủ sòng đầu vẫn bị cắm vào mặt bàn, hai chân rẫy loạn lên, miệng la ôi ối.
Gã thiếu niên nắm lấy lưng hắn nhẹ nhàng nhấc bổng lên rồi đặt ngược xuống.
Cổ hắn vẫn đeo mặt bàn, thành ra cái bàn chỏng ngược chân lên trời, coi chẳng khác người bị đeo gông.
Chủ sòng hai tay nâng đỡ mặt bàn coi rất hoạt kê và rất thảm bại.
Hắn nhìn thiếu niên nói: -Đại gia! Đại gia đến vừa may. Hắn ... hắn ...

Hắn đưa mắt nhìn Hồ Phỉ rồi không dám nói nữa.
Hồ Phỉ hỏi: -Ngươi không dám đánh nữa gì? Thế cũng được. Vậy giam tiền cho ta đi. Chẳng lẽ Anh Hùng Hội Quán định cải xóa?
Thiếu niên mắng chủ sòng: -Bạt gia được bao nhiêu tiền mau lấy ra trả đi, còn ấp úng gì nữa?
Gã nói rồi cầm hai góc bàn kéo mạnh ra. Rắc một tiếng! Mặt bàn bị tách làm hai mảnh.
Công phu này rất ngoạn mục và mau lẹ khiến mọi người trong đổ trường đều cất tiếng hoan hô.
Chủ sòng bây giờ được thiếu chủ đỡ đòn, mật lớn lên một ít, ngó Hồ Phỉ bằng cặp mắt hằn học nói: -Cha này là xuất lão thiên?
Thiếu niên lớn tiếng quát: -Nói bậy! Ngươi ta là đấng anh hùng hảo hán, sao lại bảo là "xuất lão thiên"?
Nếu ở đây không đủ tiền thì sai người lại tiệm cầm đồ mà lấy.
Hồ Phỉ không hiểu ba chữ "xuất lão thiên" nghĩa là gì nhưng cũng đoán ra hắn bảo mình là phường bịp bợm.
Chàng lẫm bẩm: -Gã thiếu niên này võ công vào hạng khá mà hành động cũng có điều khoát đạt, ta chẳng thể lơi là được.
Lại nghe thiếu niên nói: -Tiền bạc của Bạt gia quyết chẳng dám thiếu nửa đồng. Bọn tiểu nhân quê mùa này mắt nhỏ như hai hạt đậu, trước nay chưa nhìn thấy chân hảo hán, đại anh hùng bao giờ. Bạt gia bất tất chấp nhặt với chúng. Bây giờ xin mời Bạt gia qua tệ xá chơi được chăng?
Gã biết rõ ba chữ "Bạt Phụng Mao" quyết chẳng phải tên thật của chàng và chàng có ý gây chuyện thị phi với Phụng gia nhưng gã vẫn một điều Bạt gia, hai điều Bạt gia, tuyệt không lộ vẻ gì khó chịu.
Hồ Phỉ nói: -Ở đây các vị rất nhiều phụng hoàng, tại hạ chưa hiểu tôn hiệu là gì?
Thiếu niên nghe giọng hỏi của Hồ Phỉ có ý châm chọc liền đáp: -Không dám! Không dám! Tiểu đệ tên gọi Nhất Minh.
Hồ Phỉ nói: -Tại hạ đánh bạc đang thích muốn lại đây chơi một lúc nữa. Chi bằng mời lệnh tôn đến đây hội diện.
Chủ sòng nghe chàng nói muốn đánh bạc nữa, sợ tái mặt vội lên tiếng: -Không ... không ...
Phụng Nhất Minh sa sầm nét mặt quát: -Chúng ta đang nói chuyện, sao ngươi được chõ miệng vào?
Gã quay lại nhìn Hồ Phỉ cười nói: -Gia phụ đối với bạn bè trước nay chưa dám thất lễ với ai, được tin Bạt gia quang lâm Phật Sơn trong lòng mừng rỡ khôn xiết, hận mình chẳng được lập tức cùng nhau tương kiến vì đúng bữa nay có hai vị Ngự tiền thị vệ ở trong kinh ra. Gia phụ phải ở nhà bồi tiếp chẳng thể phân thân đến nghinh đón Bạt gia, mong Bạt gia miễn thứ cho.
Hồ Phỉ cười lạt đáp: -Ngự tiền thị vệ là các quan lớn. Nhất Minh huynh! Tiểu đệ ở ngoài giang hồ có cái ngoại hiệu, chắc huynh đài đã

biết rồi.
Phụng Nhất Minh đang nghi ngờ tự hỏi: -Không hiểu tên thật thằng cha này là gì?
Gã vội nói: -Tiểu đệ là kẻ cô lậu quả văn, xin Bạt gia cho biết.
Hồ Phỉ đặng hắng một tiếng rồi đáp: -Lạ ở chỗ Nhất Minh huynh cũng là người võ lâm mà sao cái tên Sát Quan Ẩu Lại Bạt Phụng Mao lừng lẫy trên chốn giang hồ cũng không biết?
Phụng Nhất Minh sửng sốt nói: -Bạt gia nói giỡn rồi.
Hồ Phỉ đột nhiên vươn tay trái chụp lấy vạt áo gã quát hỏi: -Hừ hừ! Tên này lớn mật thật! Sao ngươi dám ăn vụng miếng thịt phụng hoàng của ta nuốt vào bụng?
Phụng Nhất Minh không thể nhẫn nại được nữa. tay phải gã đánh rứ một chưởng, tay trái ra chiêu cầm nã định chụp lấy cổ tay Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ xoay tay một cái nhanh như điện chớp khiến đối phương không kịp đề phòng.
Bốp một tiếng. Phụng Nhất Minh bị đánh một cái bạt tai vào má bên trái. Tay mặt chàng chụp trước ngực gã, miệng quát: -Trả lại miếng thịt phụng hoàng cho ta.
Phụng Nhất Minh cũng là tay gia học uyên thâm, võ công không đến nỗi hèn kém mà cảm thấy cổ tay mình tựa hồ bị kìm sắt riết chặt, gân cốt cơ hồ gẫy nát. Gã vội phóng cước nhằm đá vào bụng dưới Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ giơ chân lên. Chân chàng ở trên không đáp trúng vào mu bàn chân Phụng Nhất Minh.
Bàn chân Phụng Nhất Minh khác nào bị thiết truỳ đánh cho một đòn. Gã không nhịn được rú lên một tiếng.
Hồ Phỉ xoay tay trái đánh một chưởng lại trúng vào má bên phải Phụng Nhất Minh. Thế là cả hai má gã vừa đỏ vừa sưng như gan heo.
Hồ Phỉ lớn tiếng hô: -Các vị hảo bằng hữu hãy nghe đây. Tại hạ đường xa ngàn dặm từ phương Bắc đến Trấn Phật Sơn mua cho cho Chung A Tứ lão huynh một miếng thịt phụng hoàng mà bị gã này ăn vụng mất. Các vị bảo có nên đánh hay không?
Mọi người tron đổ trường ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai dám nói gì nhưng trong lòng đều biết chàng đến trả thù và thân can cho Chung Tiểu Tam bị chết oan.
Phụng Nhất Minh bị Hồ Phỉ dẫm lên chân, chịt cổ tay, toàn thân không cử động được.
Bỗng thấy một lão già từ trong đám ông đi ra, tay cầm một cái tẩu hút thuốc bào ngắn. Chính là đại chưởng quỹ ở Anh Hùng Đương Phố.
Lão bị Hồ Phỉ uy hiếp lấy chín ngàn lạng khi nào chịu bỏ qua? Bây giờ lão thấy tiểu chủ nhân bị bắt liền tiến ra tươi cười nói: -Hảo hán gia. Đây là người con duy nhất của Phụng lão gia. Phụng lão gia coi y quý hơn cả tính mạng mình. Hảo hán gia cần dùng tiền bạc thế nào xin cứ cho hay và xin tha tiểu chủ nhân của bọn tại hạ ra.

Hồ Phỉ bảo: -Ai bảo gã ăn thịt phụng hoàng của ta?
Hễ là con cưng của Phụng lão gia thì muốn ăn cắp cái gì cũng được hay sao?
Đại chưởng quý cười nói: -Hảo hán gia khéo nói giỡn. Trong thiên hạ làm gì có người bán thịt phụng hoàng? Dù có đi chăng nữa thì tiểu chủ nhân của bọn tại hạ cũng không ăn vụng.
Hồ Phỉ lại quát: -Thịt phụng hoàng bổ lắm. Thực là món ăn quý vô giá. Hễ nuốt vào bụng là nét mặt hồng hào béo mập lên ngay. Các vị hãy coi đó, có phải mặt gã vừa đỏ vừa mập hơn bao giờ hết. Vậy mà còn cãi là không ăn vụng thịt phụng hoàng của ta.
Đại chưởng quỹ vẫn cười đáp: -Đó là hảo hán gia hạ thủ, đánh sưng cả lên, chẳng có liên gì đến thịt phụng hoàng.
Hồ Phỉ hỏi: -Các vị thử bình nghị coi có phải tên tiểu tử này đã ăn vụng thịt phụng hoàng của tại hạ không?
Trong đổ trường nửa số người là thủ hạ của Phụng Thiên Nam còn một nửa nếu chẳng phải bọn lưu manh thì cũng là hạng phá gia chi tử. Ai nấy đều sợ uy thế Phụng Thiên Nam nên nghe Hồ Phỉ hỏi vậy đều mồm năm miệng mười đáp: -Bọn tại hạ có thấy thịt phụng hoàng của hảo hán gia đâu?
-Phụng thiếu gia quyết không ăn vụng thứ đó.
-Ở phủ Phụng lão gia còn thiếu thứ gì mà phải ăn vụng ăn cắp?
-Nới giỡn là hảo hán nói giỡn.
-Hảo hán tha ngay y ra để khỏi xẩy chuyện tày đình.
Hồ Phỉ đáp: -Được rồi! Các vị bảo gã không ăn vụng chẳng lẽ ta cãi được ư? Bây giờ chúng ta đưa nhau đến Bắc Đế miếu để ngài phán xét.
Mọi người sửng sốt. Họ nghĩ ngay đến vụ Chung Tứ Tẩu mổ bụng con ở miếu Bắc Đế.
Đại chưởng quỹ ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng: một khi đã đến Bắc Đế miếu thì câu chuyện khó mà vãn hồi được.
Hắn không ngớt khom lưng xá dài nói: -Hảo hán dạy thế là phải. Bọn tại hạ đều lầm rồi. Thiếu chủ nhân đúng là đã ăn vụng thịt phụng hoàng của hảo hán gia. Hảo hán gia đòi bồi thường thế nào xin hoàn lại đúng như vậy là xong.
Hồ Phỉ cười lạt: -Ông bạn nói coi dễ dàng quá. Bao nhiêu người ở đây đều bất phục mà không tới Bắc Đế miếu làm cho minh bạch thì ta còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa?
Dứt lời chàng cắp nách Phụng Nhất Minh rảo bước ra khỏi đổ trường, bỏ cả tiền bạc lại không lấy nữa. Chàng hỏi thăm đường lối khách bộ hành đi thẳng về phía miếu Bắc Đế.
Bắc Đế miếu cách kiến trúc rất hùng vĩ với toàn thần tử thật rộng.
Qua cổng tới một cái ao lớn. Trong ao toàn là rùa đá rắn đá.
Hồ Phỉ kéo Phụng Nhất Minh vào lục điện nghĩ tới vụ Chung Tứ Tẩu phải mổ bụng con để phân oan. Bầu máu nóng trong ngực trồi lên,

chàng đẩy Phụng Nhất Minh té xuống rồi ngửng đầu nhìn tượng thần Bắc Đế dõng dạc hô: -Bắc Đế gia! Xin ngài hiển linh thân oan cho tiểu dân trả mối oán hờn. Tên giặc này ăn vụng thịt phụng hoàng của tiểu dân mà mọi người bảo gã không ăn ...
Chàng chưa dứt lời đột nhiên thấy sau lưng nổi tiếng gió, biết là gần đó có người tập kích hai bên.
Chàng cúi đầu xuống co mình lại. Hai người kia đánh vào quãng không.
Hai tay phân ra đẩy sau lưng hai người đánh "cốp" một tiếng. Hai người đụng mặt vào nhau lập tức ngất đi.
Lại nghe một người tức giận gầm lên nhảy xổ vào.
Hồ Phỉ thấy tiếng bước chân trầm trọng bụng bảo dạ: -Người này bản lĩnh không phải tầm thường.
Chàng nghiêng mình né tránh.
Bỗng thấy đao quang lấp loáng. Một đại hán lớn như con trâu mộng đã lướt qua bên mình. Thanh đao chém toi Phụng Nhất Minh.
Những người này võ công cao cường. Trong lúc nguy cấp đưa cánh tay trệch đi một chút. Nhát đao chém xuống viên gạch xanh. Mành gạch bay tứ tung.
Hồ Phỉ la lên: -Tuyệt diệu!
Chàng đưa chân trái đè lên khuỷu tay đối phương.
Đại hán rú lên một tiếng., buông tay bỏ đao ra.
Hồ Phỉ móc chân phải một cái. Thanh đơn đao bay lên. Tiện tay chàng đón lấy rồi cười nói: -Tại hạ đang bực vì chuyện không có đao mổ bụng gã này mà các hạ lại đem đến cho. Xin cảm ơn các hạ.
Đại hán tức giận đến cực điểm, hết sức rãy rụa.
Hồ Phỉ nhấc chân lên một chút. Đại hán liền xoay mình nhảy vọt lên được ngay, đủ biết cường lực của hắn hơn người.
Hắn đẩy chân phải một cái. Mời đầu ngón tay như móc câu chụp xuống Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ xoay mình một cái đã quanh ra phía sau đối phương. Tay trái chàng đẩy mạnh vào vai hắn, miệng quát: -Lên trời đi!
Phát đẩy này mười phần có đến tám là mượn đà nhảy lên của đại hán. Đại hán không tự chủ được bay thẳng lên không.
Những người bàng quan bật tiếng là hoảng tưởng chừng người hắn sẽ xuyên thủng nóc miếu ra ngoài.
Đại hán vội đưa hai tay ôm lấy cây hoàng ở giữa đại điện.
Dù hắn không bị đụng té đầu nhưng cứ phải đeo ton ten trên không ngó xuống cách mặt đất mấy trượng.
Đại hán không luyện môn khinh công, thân thể lại trầm trọng. Tuy công lực ngoại gia vào hạng khá mà không dám nhảy xuống.
Đại hán này là nhân vật thứ ba trong Ngũ Hổ Môn, một tay trợ thủ rất đắc lực của Phụng Thiên Nam. Những người ở Trấn Phật Sơn đều sợ hắn một vành.

Bây giờ hắn như người bị treo trên tường nhà, lên không được xuống cũng không xong, coi rất hoang mang.
Hồ Phỉ kéo vạt áo Phụng Nhất Minh đánh roạc một miếng, da bụng hở ra.
Chàng cầm thanh đao nhìn mọi người ở trong điện hô lớn: -Gã có ăn thịt phụng hoàng hay không, các vị cứ mở mắt ra mà coi cho rõ, đừng bảo ta đổ oan cho người ngay.
Bốn năm người ăn mặc như kiểu hương thân đứng bên đều khuyên giải, nói: -Xin hảo hán gia hãy nương tay, Nếu mổ bụng y thì người chết không thể sống lại được.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Bọn người này úp úp mở mở, chắc cũng cùng một phe với Phụng Thiên Nam.
Chàng tức giận quát hỏi: -Chung Tứ Tẩu mổ bụng thằng nhỏ sao các vị không khuyên can? Chỉ con em nhà giàu mới đáng tiền còn con kẻ nghèo cũng không phải là mạng người hay sao?
Các vị hãy về đi. Mỗi vị bắt một đứa con đưa đến đây. Nếu ai không chịu đưa đến, ta sẽ thân hành tới nơi tìm kiếm. Thịt phụng hoàng của ta nếu không phải gã ăn vụng thì là con các vị ăn rồi.
Ta sẽ mổ bụng từng người một để điều tra cho ra vụ này.

23
Trong tổ miếu Hồ lang đả bại Thiên Nam

Hồ Phỉ nói mấy câu này khiến bọn hương thân sợ bở vía vội co mình lùi vào đám đông không dám nói gì nữa.

Giữa lúc nhốn nháo, ngoài cửa miếu có tiếng sức lạc huyên náo. Một lũ người chạy vào.

Người đi trước thân thể cao lớn, mình mặc áo đoạn màu đồng tự. Hắn đưa hai bàn tay gạt một cái. Bảy, tám người trên điện liền bị té xuống lăn ra xa mấy thước.

Hồ Phỉ thấy người này khí thế uy mãnh lại thái độ ngang tàng, liền lẩm bẩm: -Ha ha! Chính hắn đã đến rồi!

Chàng đưa mục quang nhìn đại hán từ đầu xuống chân, lại từ gót chân lên đến đầu.

Đại hán là một lão già chừng ngoài năm chục tuổi, môi trên để ria mép đã đốm bạc. Cổ tay mặt đeo một đôi vòng ngọc. Tay trái cầm cây tẩu màu biếc. Hiển nhiên là một tay đại hương thân ăn ở cực kỳ sung sướng và rất giống một tên ác bá trong võ lâm ngồi nhà để chia tang vật. Có điều chân lão bước ngưng trọng, cặp mắt rất oan nghiêm. Hiển nhiên là tay võ nghệ cao cường.

Đại hán này chính là Nam Bá Thiên Phụng Thiên Nam, chưởng môn phái Ngũ Hổ.

Phụng Thiên Nam đang ăn yến bồi tiếp hai thị vệ nghe gia nhân liên tiếp về báo cáo là có người đại náo tửu lâu, đường phố, đổ trường.

Lão không muốn để mất uy danh trước mặt bọn Ngự Tiền thị vệ, toan bỏ mặc không lý gì đến. Lão cho là chuyện nhỏ nhặt này bọn thủ hạ cũng đủ đối phó. Sau hắn nghe nói con bị bắt đưa đến Bắc Đế miếu để mổ bụng mới lật đật chạy tới.

Lão tưởng một tay đối đầu ghê gớm nào đến tầm cừu, ngờ đâu lão vừa ngó thấy Hồ Phỉ thì chỉ là một gã thiếu niên quê mùa chưa từng quen biết.

Lão chưa nói gì đã cúi xuống toan ôm con dậy.

Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Lão này có vẻ cuồng ngạo lắm. Hắn coi ta không vào đâu.

Chàng chờ Phụng Thiên Nam cúi xuống rồi phóng chưởng đánh vào sau lưng lão.

Phụng Thiên Nam không quay lại chỉ xoay tay bên trái gạt bàn tay đối phương.

Chát một tiếng. Hai chưởng đụng nhau. Người Phụng Thiên Nam lảo đảo, xuýt nữa té xuống đè lên mình Phụng Nhất Minh. Bây giờ lão mới biết chàng thiếu niên quê mùa này quả là tay kình địch.

Lão đành bỏ con đó giơ tay mặt lên đánh vào sau lưng Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ thấy lão biến chiêu rất thần tốc, quyền đánh như gió. Quả là một thân thủ danh gia. Chàng cầm đao chém xuống nắm tay lão.

Nhát đao này tuy mãnh liệt Phụng Thiên Nam chỉ rút tay một cái là

tránh được ngay nhưng Phụng Nhất Minh nằm ngang dưới đất, lão rụt tay về chẳng khác gì lại để cho con hứng lấy nhát đao tất phải mất mạng.
Trước tình trạng nguy cấp này, Phụng Thiên Nam ứng biến cực kỳ mau lẹ. Lão kéo tấm dạ cá ở cái bàn trước thần đàn hất lên đón đỡ chiêu đao.
Hồ Phỉ la: -Giỏi lắm!
Chàng vươn tay trái lên chụp lấy một tấm dạ cá. Cả hai người cùng kéo mạnh.
Bỗng nghe đánh "rắc" một tiếng. Tấm dạ cá gãy ngay khúc giữa thành hai đoạn.
Bây giờ Phụng Thiên Nam không dám coi thường nữa. Lão vội nhảy lùi lại nửa trượng.
Một tên đệ tử đưa cây Hoàng Kim Côn vào tay lão.
Cây côn dài đến tám thước, đường kính rộng một tấc rưỡi. Toàn thân đúc bằng vàng. Có thể nói là một thứ binh khí nặng nhất và sang nhất của nhà hào phú trong võ lâm.
Phụng Thiên Nam vung cây kim côn lên trỏ vào Hồ Phỉ nói: -Các hạ là môn hạ của ai? Phụng mỗ có chỗ nào đắc tội với các hạ xin cho hay?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ có miếng thịt phụng hoàng bị lệnh lang ăn vụng mất. Phải mổ bụng gã ra để coi cho rõ mới được.
Phụng Thiên Nam nhờ cây Thục Đồng Côn mà khắp tỉnh Lĩnh Nam không ai địch nổi. Lão mới sáng lập ra phái Ngũ Hổ và định cư ở trấn Phật Sơn. Sau lão đại phát tài mới đúc cây Hoàng Kim Côn để thay cho cây Thục Đồng Côn.
Những cây côn các võ gia thường dùng bao giờ cũng chống xuống là ngang bằng lông mày nên kêu bằng Tề Mi Côn để xoay xở cho vừa. Cây ngắn không tới năm thước, cây dài cũng chỉ hơn sáu thước là cùng. Cây côn của Phụng Thiên Nam dài đến tám thước mà hoàng kim lại nặng gần gấp đôi sắt thép.
Phụng Thiên Nam nhờ tỷ lực hơn người, vung côn ra trong phạm vi hai trượng ánh vàng rực rỡ. Quả là lợi hại vô cùng.
Bọn thuộc hạ của Phụng Thiên Nam tuy đông người nhưng chưa được chỉ thị của lão nên không dám xông vào trợ chiến. Vả lại hai người tung nhảy như gió, bọn ngoài võ công kém xa, có muốn trợ chiến cũng chẳng biết ra tay vào chỗ nào.
Cuộc ác đấu đang lúc khủng khiếp thì ba người từ cửa miếu tiến vào.
Người đi đầu là một phụ nhân đầu tóc tán loạn, đầy mình những máu. Chính là Chung Tứ Tẩu.
Mụ vừa đập đầu vừa bò vào. Hai người theo sau là Chung A Tứ, chồng mụ và Chung Tiểu Nhị, con mụ.
Chung Tứ Tẩu vẫn quỳ dưới đất nhìn Phụng Thiên Nam đập đầu không ngớt.
Mụ cười la lên: -Phụng lão gia! Lão gia là người đại nhân đại nghĩa.

Bắc Đế gia phù hộ cho lão gia phước nhiều lộc lắm, con cháu đầy đàn. Bắc Đế gia lại phù hộ cho lão kim ngọc mãn đường quanh năm phát đạt. Gã Tiểu Tam, con của tiểu phụ đã làm cáo trạng kiện tới Diêm Vương nhưng Diêm Vương gia bảo lão gia đại phúc đại quý, hưởng phúc vô cùng.
Mụ điên điên khùng khùng vừa quỳ vừa lạy chợt khóc chợt cười.
Chung A Tứ nét mặt xám xanh không nói một lời.
Phụng Thiên Nam mới chiết chiêu cùng Hồ Phỉ một hợp đã lâm vào thế kém.
Cây kim côn vung lên thành vòng tròn mỗi lúc một nhỏ. Lão lại thấy Chung Tứ Tẩu dở khôn dở dại quỳ trước mặt mình thành ra tâm thần bối rối.
Lão biết còn chiến đấu nữa tất bị đại bại khó bề thu thập liền vận kình lực vào hai bàn tay sử chiêu Dương Mi Thổ Khí đánh vào hàm dưới Hồ Phỉ.
Nhát côn này kình phong rít lên, kim quang loá mắt. Hồ Phỉ không né tránh cũng không lùi lại, vươn tay đoạt lấy kim côn.
Phụng Thiên Nam vừa kinh ngạc vừa mừng thầm nghĩ bụng: -Gã định chụp kim côn của mình thì dù cánh tay đúc bằng sắt cũng phải gãy tan.
Lão liền vận nội lực xuống cổ tay, sức đánh càng mạnh.
Bàn tay Hồ Phỉ bám vào đầu côn khẽ đẩy một cái rồi cong ngón tay lại nắm chặt lấy.
Phụng Thiên Nam phát huy công lực đã luyện trên ba chục năm vội sử chiêu Thương Đạo Hạ Kiếp tiếp theo là chiêu Phiên Thiên Triệt Địa dùng luồng ngoại kình cương mãnh giựt lại.
Hồ Phỉ la lên: -Nhổ lông con gà thối tha rồi!
Hai tay chàng từ ngoài đưa vào trong bóp lấy cổ họng lão.
Không hiểu chàng di động thân hình thế nào mà vừa giật vừa chụp lại thuận đà tiến đánh môn hộ.
Cây kim côn của Phụng Thiên Nam vung ra ngoài rồi dĩ nhiên không đánh được chàng.
Phụng Thiên Nam sợ quá vội cúi đầu xuống đồng thời đưa tay ra giữ lấy cổ.
Hồ Phỉ dùng tay trái khẽ đập vào đầu đối phương rồi lột mũ lão ra. tay trái chụp lấy búi tóc lão la lên: -Phát chưởng này tạm thời chưa hạ sát các hạ.
Tay trái chàng nắm búi tóc của lão rồi hai tay giựt mạnh ra hai bên một cái.
Một tiếng "ối" vang dội. Búi tóc lão dứt thành hai đoạn.
Phụng Thiên Nam sợ tái mặt, vội nhảy lùi lại.
Hồ Phỉ lại giơ tay mặt lên. Cái mũ của Phụng Thiên Nam bay ra chụp trúng vào con rắn đá.
Chàng lại tiến lên hai bước phóng chưởng đánh vào đầu con rùa đá

nghển cổ lên.
Choang một tiếng. Tia nước bắn tung tóe. Đầu con thạc quy bị dứt gẩy cổ rớt xuống ao nước.
Hồ Phỉ nổi lên tràng cười ha hả. Chàng cầm mớ tóc dài của Phụng Thiên Nam quấn vào đầu con rùa đó. Hai chân chàng phủi bụi trên mình cười hỏi: -Còn đánh nữa hay thôi?
Bọn người bàng quan thấy Hồ Phỉ phô trương thân thủ như vậy đều sợ hãi tái mặt.
Phụng Thiên Nam biết phát chưởng vừa rồi quả chàng đã lưu tình, không thì chưởng lực đánh gãy đầu con thạch quy mà đánh vào đẫu lão thì còn chi là tánh mạng?
Nhưng lão nghĩ tới Hồ Phỉ lấy búi tóc mình quấn lên đầu rùa, lấy mũ đội đầu rắn là một điều kỳ sĩ đại nhục, còn nhịn làm sao được?
Lão liền múa kim côn ra chiêu Thanh Long Quyển Vi quét mạnh một cái.
Lúc này lão đánh liều mạng chứ không giữ thân phận chưởng môn tỷ võ cùng người.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Thằng cha này hoành hành tác tệ đến cùng cực, bữa nay mà ta không làm cho hắn mất hết thể diện thì không giải được mối thù oan khí cho người trấn Phật Sơn, Chàng thấy uy lực cây kim côn có gia tăng nhưng côn pháp đã kém bề linh động. Chàng dùng tay không đỡ gạt mấy chiêu rồi thấy lão sử chiêu Thiết Ngưu Canh Địa đánh tới. Chàng liền đứng xoạc chân ra, chờ đầu côn quét xuống đất liền dẫm chân lên.
Phụng Thiên Nam vội vận kình giựt lại. Hồ Phỉ cử động rất mau lẹ, thấy chân phải rung động liền đạp chân trái lên mình côn, dập mạnh một cái.
Phụng Thiên Nam không nắm chắc được nới hai tay ra, cán côn tớt xuống đập trúng mu bàn chân phải lão làm gãy ra hai cái xương nhỏ.
Lão đau quá, mặt vàng như nghệ nhưng chỉ nghiến răng chịu đựng chứ chẳng rên la một tiếng. Lão đưa hai tay chắp để sau lưng dõng dạc lên tiếng: -Tại hạ học nghệ chưa tinh, các hạ muốn giết muốn mổ thế nào tuỳ ý.
Chung Tứ Tẩu vẫn đập đầu lão không ngớt. Mụ vừa khóc vừa la: -Đa tạ Phụng lão gia đã thành toàn cho nhà tiểu phụ. Tiểu Tam quả đã ăn vụng thịt ngỗng của lão gia.
Hồ Phỉ thấy Phụng Thiên Nam bị thua nhục nhã như vậy, không muốn hành hạ lão nữa nhưng lại thấy thảm trạng của Chung Tứ Tẩu thành người điên khùng, cùng những vết máu trước thần đàn, chàng nghĩ tới Phụng Thiên Nam ngoài vụ này nhất định còn nhiều điều tàn ác, không thể buông tha một cách khinh xuất.
Chàng liền sấn sổ bước tới chụp lấy lưng Phụng Nhất Minh giơ lên, nhổ thanh đao cắm dưới đất rồi quay lại Phụng Thiên Nam: -Phụng lão gia! Giữa tại hạ và lão gia chẳng có thù oán gì nhưng lệnh lang ăn

cắp miếng thịt phụng hoàng của tại hạ thật là vô lý. Những người ở trấn Phật Sơn đều bênh vực gã. Nỗi oan của tại hạ khó mà biện minh được, đành phải mổ bụng lệnh lang để liệt vị coi cho biết rõ.
Dứt lời chàng đưa mũi đao khá mạnh rạch vào bụng Phụng Nhất Minh. Trên làn da trắng như tuyết lập tức ứa máu.
Phụng Thiên Nam dĩ nhiên làm lắm điều tàn ác nhưng cũng có khí phách hán tử giang hồ. Lão bị bại dưới tay Hồ Phỉ rồi mà vẫn cứng cỏi không để mất thân phận một vị chưởng môn. Nhưng bây giờ thấy thằng con yêu độc nhất sắp bị thảm họa mổ bụng moi gan, bất giác bao nhiêu oai phong mất hết, hào khí tiêu hao. Lão la lên: -Hãy khoan!
Rồi đoạt lấy một thanh đơn đao của người đứng bên.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Lão gia còn chưa chịu phục, muốn đánh một trận nữa chăng?
Phụng Thiên Nam vẻ mặt sầu thảm đáp: -Phụng mỗ mình làm mình chịu, đã hành động tội lỗi để tôn giá ôm mối bất bình. Cái đó không liên quan gì đến nhục nhi. Phụng mỗ không dám sống nữa, chỉ cầu tôn giá tha mạng cho thằng con.
Lão nói rồi vung đao toan đâm vào cổ tự vẫn.
Bỗng nghe người trên rường nhà hô lớn: -Phụng đại ca! Làm thế không được.
Nguyên là đại hán to lớn hai tay bám lấy rường nhà người đeo tòn ten.
Phụng Thiên Nam cười lạt một tiếng vung đao chém liền.
Mọi người giật mình kinh hãi nhưng chẳng ai dám ngăn cản.
Thanh đơn đao những lướt qua cổ thì lập tức máu chảy đương trường, thây nằm lăn trong cổ miếu.
Đột nhiên mấy miếng veo véo rít lên. Một môn ám khí từ ngoài cửa điện ở trên cao chênh chếch bắn vào.
Keng một tiếng. ám khi đựng vào đơn đao làm cho trệch đi nhưng cũng vạch thành một vết thương trên vai bên trái của lão, máu chảy đầm đìa.
Hồ Phỉ định thần nhìn lại ám khí thì chính là một cành ngân thoa cài trên đầu phụ nữ.
Khí lực của Phụng Thiên Nam rất mạnh mà cây kim thoa nhỏ bé phóng trệch được đơn đao thì người phát ám khí võ công không pahỉ tầm thường.
Hồ Phỉ trong lòng kinh ngạc vội chạy ra nhảy vọt lên nóc nhà.
Chàng thấy góc Tây Nam có bóng người thấp thoáng trong chớp mắt rồi mất hút.
Hồ Phỉ điểm chân phải xuống nhảy vọt đi.
Dưới ánh đèn lờ mờ, chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người miệng lẩm bẩm: -Coi bóng sau lưng người này thân hình mảnh dẻ tựa hồ một thiếu nữ. Chẳng lẽ trong bọn nữ nmân trên đời này lại có cao thủ đến thế?
Chàng sợ cha con Phụng Thiên Nam trốn mất không dám chần chờ ở

trên nóc nhà liền xoay mình nhảy xuống trở vào đại điện thì thấy cha con Phụng Thiên Nam ôm nhau một chỗ.
Mặt lão nước mắt đầm đìa không hiểu lão yêu thương hay lão đau khổ hối hận?
Hồ Phỉ lòng dạ nhân từ thấy tình cảnh có ý muốn thứ cho cha con lão.
Phụng Thiên Nam buông con ra, quỳ xuống trước mặt Hồ Phỉ nói: -Cái mạng già của lão phui xin trao vào tay các hạ, chỉ hy vọng các hạ nương tay tha mạng cho thằng con.
Phụng Nhất Minh xông lại cướp lời: -Không được! Không được! Các hạ giết tiểu nhân đi để báo thù cho họ Chung.
Xin cứ mổ bụng, tiểu nhân không hối hận.
Trong lúc nhất thời, Hồ Phỉ không biết phát lạc bằng cách nào. Chàng không nỡ giết cả hai người nhưng thấy cha con khóc lóc mà buông tha tất thì phước cho họ quá.
Chàng còn đang ngần ngừ đột nhiên Chung A Tứ tiến lại nhìn Hồ Phỉ nói: -Hảo hán gia đã cứu mạng cho vợ con tiểu nhân, lại minh oan cho cả nhà. Ân đức cao dầy, tiểu nhân tan xương nát thịt cũng khôn bề báo đáp.
Y vừa nói vừa đập đầu lạy binh binh.
Hồ Phỉ vội đỡ y dậy.
Chung A Tứ quay lại, nét mặt xám xanh nhìn Phụng Thiên Nam nói: -Phụng lão gia! Bữa nay ở trước thần tượng Bắc Đế, lão gia có chịu nói theo lương tâm một câu là Tiểu Tam không ăn vụng thịt ngỗng chăng?
Phụng Thiên Nam bị uy thế Hồ Phỉ trấn áp cúi đầu đáp: -Không có! Đó là Phụng mỗ lầm lỗi.
Chung A Tứ lại nói: -Phụng lão gia! Lão gia theo lương tâm nói thực đi. Có phải lão gia xui quan phủ hành hạ tiểu nhân, bức tử nhục nhi chỉ vì muốn chiếm mảnh vườn rau của tiểu nhân.
Phụng Thiên Nam đưa mắt nhìn y thì thấy bộ mặt chất phách của con người quê mùa đang nghiến răng nghiến lợi, mắt đường tóe lửa, thái độ rất khủng khiếp, bất giác cúi đầu xuống không dám trả lời.
Chung A Tứ lại giục: -Lão gia nói đi. Có đúng thế không?
Phụng Thiên Nam ngửng đầu lên đáp: -Đúng thế thật! Giết người thì phải thường mạng. Ngươi giết Phụng mỗ đi.
Bỗng nghe ngoài cửa miếu có tiếng người hô: -Tên tiểu tặc tự xưng là Bạt Phụng Mao kia! Ngươi có giỏi thì ra đây đấu với ta ba trăm hiệp? Ngươi chỉ rụt đầu rụt cổ trong Bắc Đế miếu không dám ra ngoài là hèn hạ lắm.
Mấy câu này thanh âm rất vang dội. Bao nhiêu người trong đại điện đều nghe rõ nhìn nhau kinh ngạc. Thanh âm lại nặng trịch và thô lỗ, đầy vẻ vô lại lưu manh.
Hồ Phỉ sửng sốt chạy ra cửa miếu thấy ba người cưỡi ngựa đang chạy về phía Tây.

Một người kỵ mã quay đầu lại la: -Con rùa rụt đầu kia! Chắc ngươi không dám động thủ cùng lão gia.
Hồ Phỉ tức giận vô cùng. Chàng thấy dưới gốc cây lớn bên cổng miếu có cột hai con ngựa, liền nhảy lên lưng một con, giựt giây cương thúc vế vào bụng cho ngựa rượt theo.
Ba con ngựa chạy trước men theo bờ sông lao về phái tây.
Hồ Phỉ thấy ba người kỵ mã tư thế rất vụng về, thuật kỵ mã thật kém cỏi. Chàng không hiểu phải chăng họ có ý giả bộ nhưng mấy con ngựa đúng là giống lương câu.
Hồ Phỉ đuổi chừng hơn dặm, thuỷ chung vẫn không gần hơn được chút nào.
Thỉnh thoảng lại nghe ba người lên tiếng thóa mạ chẳng uý kỵ gì hết. Chàng cho là chúng sợ hãi mình thì chắc có kẻ lợi hại nâng đỡ.
Trong lòng nóng nẩy, chàng cúi xuống lượm mấy viên đá rồi rung tay một cái.
Năm sáu viên đá bay ra,. Bỗng nghe những tiếng "ối chao", "Trời ơi" vang lên không ngớt. Cả ba hán tử đều bị đánh trúng ngã ngựa.
Hai tên bò lồm cồm dưới đất, kêu la ầm ỹ. Người thứ ba chân móc vào bàn đạp bị ngựa lôi đi, chớp mắt đã chuyển vào khu bóng liễu âm u.
Hồ Phỉ nhảy xuống ngựa thấy hai tên kia vẫn nằm lưng kêu đau.
Chàng đá một tên quát: -Ngươi bảo muốn đấu cùng ta ba trăm hiệp sao còn chưa đứng lên?
Người kia lồm cồm đứng dậy đáp: -Thua bạc chưa trả còn đánh người ư? Một ngày kia Phụng lão gia sẽ thân hành thu thập ngươi.
Hồ Phỉ sửng sốt hỏi: -Ai thiếu tiền cờ bạc ngươi hồi nào?
Một người khác nhảy xổ lại vung quyền đánh Hồ Phỉ. Thoi quyền này tuy nặng mấy cân nhưng chẳng vào chưởng pháp nào hết. Hiển nhiên hắn chưa học võ công.
Hồ Phỉ tủm tỉm cười, đưa tay khẽ gạt cho thoi quyền của hắn trệch đi.
Binh một tiếng. Thoi quyền đánh trúng vào mũi đồng bọn đổ máu tươi dàn dụa.
Người phóng quyền sợ giựt nảy mình không hiểu tại sao thế quyền của mình lại không chuẩn đích. Hắn đứng thộn mặt ra.
Người bị đòn tức giận nói: -Quân chó đẻ này! Sao lại đánh lão gia?
Hắn vung chân đá vào lưng đồng bọn.
Người kia xoay tay lại tấm binh binh.
Thế là hai người đánh nhau kịch liệt không lý gì đến Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thấy hai người thực tình không hiểu võ công mà dám kêu mình ra thách đấu thì hcắc nội vụ có điều ngoắt ngéo. Hai tay chàng nắm lấy cổ tay hai người lôi về phía sau để phân khai.
Nhưng hai người đỏ mặt tía tai không ngớt tuôn ra những lời thô tục để nhục mạ
nhau. Một tên chửi đối phương môn ăn cắp rau cỏ nhà người ta, một tên chửi đối phương chuyên ăn cắp gà ở trấn Phật Sơn.

24
Hồ lang dò la tin Phụng lão

Hồ Phỉ xem chừng hai người này đều là hạng vô lại quê mùa, càng sinh lòng ngờ vực, liền lớn tiếng quát hỏi: -Ai sai bọn ngươi đến thóa mạ ta?

Dứt lời hai tay chàng đập đầu hai người cho trán đụng vào nhau. Lập tức cả hai trán đều sưng vù mọc lên như sừng.

Hán tử cắp gà rất nhát gan. Gã vừa bị đâu đã lạy lục rối rít: -Gia gia! Công công! Tiểu nhân chỉ là đứa con cháu khốn nạn của lão nhân gia.

Hồ Phỉ lại quát: -Ta không có hạng con cháu đê hèn như ngươi. Nói mau!

Tến ăn cắp gà nói: -Chủ sòng ở Anh Hùng Hội Quán nói là anh hùng thiếu nợ cờ bạc không trả, bảo bọn tiểu nhân ba tên dẫn dụ anh hùng ra ngoài để đánh một trận. Lão cho bọn tiểu nhân mỗi tên năm đồng tiền bạc. Những con ngựa này cũng của lão cho mượn.

Anh hùng thiếu nợ hay không trả nợ chẳng liên quan gì đến bọn tiểu nhân.

Hồ Phỉ nghe tới đây "ủa" lên một tiếng, chàng lẩm bẩm: -Hỏng bét! Hỏng bét! Sao ta lại hồ đồ đến thế? Đây là kế Diệu Hổ Ly Sơn của địch nhân.

Chàng đẩy hai tay một cái khiến hai tên vô lại ngã chúi đi.

Hồ Phỉ tung mình lên ngựa hấp tấp quay về đường cũ. Chàng nghĩ thầm trong bụng: -Bây giờ chắc cha con Phụng Thiên Nam lẩn trốn cả rồi. tòa Phật Sơn trấn rộng lớn thế này biết đi đâu kiếm họ? May mà hắn chiếm sản nghiệp của người ta rất nhiều. Ta lại đến mọi nơi của hắn đại náo một lúc cho thành trời long đất lở, thử xem lão lẩn tránh đến bao giờ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hồ Phỉ trở về đến miếu Bắc Đế. Lúc trước bên ngoài cửa miếu người tới nơi coi đông nghịt nhưng bây giờ bỏ đi hết rồi, đến một thằng nhỏ cũng không còn.

Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Quả nhiên Phụng Thiên Nam đi mất rồi.

Chàng tung mình xuống nựgạ chạy thẳng vào.

Chàng vừa khoa chân bước lên đại điện, bất giác hít một hơi khí lạnh. Hơi thở trước ngựa tựa hồ ngưng trệ. Người chàng lảo đảo muốn ngồi phệt xuống.

Trước đại điện miếu Bắc Đế máu tươi lênh láng khắp mặt đất. Chính là Chung A Tứ, Chung Tứ Tẩu và Chung Tiểu Nhị. Người nào cũng bị loạn đao chém nhừ tử, máu thịt bầy nhầy. Tình cảnh cực kỳ thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Hồ Phỉ đứng thộn mặt ra hồi lâu. Bầu nhiệt huyết trồi ngược lên. Chàng không nhịn được, phục xuống đất khóc ròng.

Chàng vừa khóc vừa la: -Chung Tứ Ca! Chung Tứ Tẩu! Chung gia huynh đệ! Hồ Phỉ này ngu dốt khiến cho các vị phải chết oan.

Chàng thấy ba người chết rồi, mắt mở trừng trừng mặt đầy vẻ phẫn

nộ.
Chàng đứng lên trỏ vào thần tượng Bắc Đế gia tuyên thệ: -Bắc Đế gia gia! Bữa nay xin Bắc Đế gia gia làm chứng cho. Nếu Hồ Phỉ này chẳng giết được cha con Phụng Thiên Nam để rửa hận cho Chung gia cả nhà bị thảm sát thì sẽ trở về tự tử trước mặt gia gia.
Chàng đập tay đánh "binh" một cái khiến một góc thần án gáy tan tành. Bao nhiêu đồ thờ, lò hương cùng cây đèn trên án đều rớt xuống đất lổng chổng.
Chàng định thần lại ra ngoài cửa miếu dắt ngựa vào. Chàng đặt ba xác người lên lưng ngựa, trong lòng hối hận tự trách: -Ta nhỏ tuổi ngu ngốc không hiểu những trò ma quỷ trên chốn giang hồ lại đòi can thiệp vào việc bất bình làm hạ ba mạng người. Trong nhà họ Phụng dù đầy đao kiếm vạc dầu, bữa nay ta cũng phải sấn vào giết bọn chúng một trận tơi bời hoa lá.
Chàng liền dắt ngựa đi ra đường lớn.
Hồ Phỉ vừa đi vừa chú ý nhìn quanh. Sau khi chuyển qua mấy góc phố, chàng ngó thấy một tòa phủ đệ lớn tường trắng ngói đen. Trên cổng treo tấm biển đề bốn chứ lớn Nam Hải Phụng Đệ, khí thế hùng vĩ. Cổng ngoài cổng trong đều mở toang.
Trong nhà trống trải không một bóng người.
Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Dù hắn có bố trí cơ quan khắp nơi, ta cũng cho một mớ lửa đốt cái động rùa của hắn đi, thử xem hắn có chường mặt ra không?
Chàng toan đi tìm củi đuốc và cỏ khô để phóng hỏa thì đột nhiên dẫy nhà phía sau và ở hai bên đều có khói lửa bốc lên. Chàng ngơ ngác một chút rồi hiểu ngay, nghĩ thầm: -Phụng Thiên Nam đã là tay lợi hại chẳng khi nào chịu vứt bỏ sản nghiệp mà không tiếc rẻ. Nay hắn tự mình châm lửa đốt cháy hết gia tài là đã nhất định xa chạy cao bay. Ta không rượt theo ngay thì e rằng hắn trốn biệt không còn thấy tông tích đâu nữa.
Chàng liền dắt ngựa đi ra thấy ngoài đường phố nhà nào nhà nấy đóng cửa cài then. Bốn bề im lặng không một bóng người. Chỉ nghe tiếng chân ngựa của mình lộp cộp bước trên đường lát đá.
Hồ Phỉđến Anh hùng dương phố và Anh Hùng tửu lâu đạp cưqả mở tung cũng đều vắng ngắt như tờ, tưởng chừng mới trong khoảnh khắc mà mấy vạn người ở trấn Phật Sơn đột nhiên tận số mất hết.Chàng chỉ thấy ở Đương Phố và Tửu Lâu chỗ nào cũng chất đầy củi khô và rơm cỏ tựa hồ chuẩn bị phóng hỏa.
Hồ Phỉ lại tới đổ trường cũng chẳng thấy bóng người nào. Hàng vạn lạng bạc đặt trên cánh cửa còn y nguyên không một ai dám động đến.
Hồ Phỉ tiện tay cầm lấy mấy trăm lạng bỏ vào bọc. Trong lòng ngấm ngầm kinh ngạc tự nghĩ: -Chắc là Phụng Thiên Nam bày ra quỷ kế gì đó để đối phó với ta. Bọn chúng đông mà ta chỉ có một mình, nếu ta mắc bẫy là nguy lắm.

Chàng liền dắt ngựa đến vườn rau của nhà họ Chung bên cạnh Phụng trạch, tìm thuổng cuốc đào huyệt mai táng ba người.
Chàng ngó thấy vườn rau rất xanh tốt. Trên lối đi còn bỏ một cái mũ trẻ con, mối thương tâm và phẫn nộ lại nổi lên, chàng phục xuống đất lạy mấy lạy, miệng lầm rầm khấn khứa: -Chung gia huynh tẩu! Huynh tẩu có khôn thiêng thì giúp cho tiểu đệ bắt được hung thủ, đừng để chúng chạ thoát.
Bỗng nghe tiếng chân bước vang lên. Mấy chục người hô hoán ồn ào: -Phải bắt cho được hung thủ đã giết người phóng hỏa.
-Đừng để tên gian đương đại đạo hành động vô pháp vô thiên tẩu thoát.
-Tên tiểu cường đạo đó hiện còn lẩn quất gần đây.
Hồ Phỉ đi quanh đến sau một gốc cây lớn hìn thấy bốn, năm chục tên nha dịch binh đinh tay cầm cung nỏ đao thương thiết xích lòi tói ở ngoài Phụng trạch la ó rầm rĩ để hư trương thanh thế.
Chàng chú ý trong đám người này không thấy cha con Phụng Thiên Nam, nghĩ thầm: -Phụng Thiên Nam kinh động quan nha nhưng lão cũng biết rõ không bắt nổi ta mà chỉ muốn ngăn trở ta một lúc.
Chàng liền nhảy lên ngựa nhằm về phía hoang lương chạy đi.
Ra khỏi thị trấn, Hồ Phỉ quay đầu nhìn lại thấy khói lửa ở Phụng trạch đã bốc lên cao. Đồng thời mấy nơi khác như Đương Phố, Tửu Lâu, đổ trường cũng có lửa cháy. Xem chừng Phụng Thiên Nam quyết ý phá huỷ tận số cơ nghiệp ở trấn Phật Sơn, vĩnh viễn không quay trở lại.
Hồ Phỉ trong lòng phẫn nộ nhưng không khỏi bội phục con người nham hiểm tàn độc, quyết đoán mau lẹ, chẳng tiếc gì cơ nghiệp kinh doanh mấy chục năm mà phó cho ngọn lửa.
Rồi chàng lẩm bẩm: -Con người tâm kế sâu xa như vậy thì nhất định đã có diệu sách lánh hoạ. Ta làm thế nào tìm cho thấy hắn.
Trong lúc nhất thời chàng dừng ngựa lại ở ngoài trấn Phật Sơn, trong dạ bồi hồi không tìm ra được quyết định.
Chàng vẫn nghe thấy những tiếng nhốn nhào từ phía xa xa cùng tiếng xe vòi rồng cứu hoả chạy lọc cọc trên đường giải đá. Chàng tự hỏi: -Ta vừa đi rượt ba tên vô lại, cả đi lẫn về không đầy nửa giờ. Cơ nghiệp của Phụng Thiên Namđồ sộ như vậy thì làm sao thu xếp đâu vào đấy trong khoảnh khắc được? Đêm nay nếu hắn không thân hành trở về giải quyết mọi việc tất cũng có người nhà tâm phúc đến chỗ hắn ẩn thân để xin chỉ thị. Ta chỉ cần giữ ở đầu đường là được.
Chàng chắc ban ngày họ không lộ diện liền ẩn mình trên cây cao ở nơi vắng vẻ.
Chàng nhắm mắt dưỡng thần nhưng nghĩ tới thảm trạng bốn người Chung gia bị sát hại, trong lòng bi phẫn, khó về yên tĩnh tâm thần. Chàng hối hận, lẩm bẩm: -Nếu không giết được toàn gia Phụng Thiên Nam thì Hồ Phỉ này làm người cũng uổng mà thôi.
Hồ Phỉ chờ cho đến lúc gần tới mới tiến ra gần đường lớn ẩn mình

trong bụi cỏ rậm. Chàng dương mắt nhìn quanh bốn phía. Mấy giờ trôi qua chẳng thấy động tĩnh gì.
Trời sáng rõ, ngoài mấy người hương nông gánh rau đi bán, chẳng một ai tiến vào Phật ơn trấn.
Hồ Phỉ đang buồn rầu chán nản bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ trong thị trấn chạy ra ngoài. Những người kỵ mã đều vận sắc phục võ quan theo kiểu thị vệ trong kinh.
Hồ Phỉ động tâm sực nhớ tới Phụng Thiên Nam đã nói phụ thân gã bận tiếp mấy vị thị vệ đại nhân không thể phân thân đến gặp chàng. Chàng chắc hai tên thị vệ này có dính líu đến Phụng Thiên Nam.
Vừa nghĩ tới đây thì hai con ngựa lướt qua gần chỗ chàng ẩn nấp.
Chàng liền lượm một viên đá nhỏ búng ra đánh "vèo" một cái, trung chân sau một con ngựa.
Con ngựa đang chạy lẹ đột nhiên thét lên, chân sau co lại. Mình nó ngồi ngửa về phía sau. Chân nó bị gãy rồi.
Thuật kỵ mã của người ngồi trên lưng ngựa rất tinh thâm. Biến cổ xảy ra đột ngột hắn cũng kịp tung mình nhảy vọt đi đứng xuống bên tường. hắn thấy con ngựa bị gãy chân không khỏi chau mày lẩm bẩm:
-Hỏng bét! Hỏng bét!
Chỗ Hồ Phỉ ngồi cách đó chừng tám trượng. Chàng nghe tên thị vệ kia dừng ngựa quay lại hỏi: -Chuyện gì vậy?
Tên thị vệ này đáp: -Con súc sinh của tiểu đệ đột nhiên trượt chân gẫy giò thành vô dụng mất rồi.
Hồ Phỉ nghe thành âm hắn quen thuộc chợt nhớ ra hắn họ Hà mà chàng đã gặp mấy năm trước ở Thương Gia Bảo.
Tên thị vệ kia nói: -Chúng ta đành trở lại Phật Sơn kiếm con khác vậy.
Tên thị vệ họ Hà chính là Hà Tư Hào ngày ấy đã đánh nhau với Từ Tranh. Hắn đáp: -Không biết Phụng Thiên Nam đi đâu rồi? Trong trấn Phật Sơn đang rối loạn xà ngầu, chẳng ai lý gì đến mình. Qua huyện Nam Hải tìm ngựa quách.
Hắn nói rồi rút đao truỷ thủ đâm vào đầu ngựa cho chết đi để nó khỏi chịu đau khổ.
Tên thị vệ kia hỏi: -Hà đại ca! Chúng ta cưỡi chung một con đến huyện Nam Hải. Đại ca tính Phụng Thiên Nam có trở về Phật Sơn nữa hay không?
Hà Tư Hào đáp: -Y đã hủy nàh lánh nạn thì còn về thế nào được.
Tên thị vệ kia nói: -Chuyến đi này bọn mình xuống Nam Hải chẳng những uổng một phen tân khổ lại hỏng mất con ngựa tốt.
Hà Tư Hào trèo lên lưng nựgạ rồi đáp: -Chưa chắc đã uổng công. Trong phủ Phúc đại sư mở cuộc đại hội các chưởng môn thiên hạ là một thịnh sự hiếm có. Y làm chưởng môn phái Ngũ Hổ chắc là cũng phải đến.
Hắn nói rồi vỗ vào mông ngựa một cái.
Con ngựa bị hai người cưỡi trên lưng không chạy nhanh được phải

cất bước chậm chạp.
Hồ Phỉ nghe nói trong phu Phúc đại sư mở cuộc đại hội các chưởng môn, trong bụng mừng thầm tự nghĩ: -Cuộc họp các chưởng môn khắp thiên hạ dĩ nhiên là nhộn nhịp. Phụng Thiên Nam dù không đi nhưng hắn lánh mình ở đâu, ta cũng có thể nghe được tin tức ở trong hội này. Nhưng không hiểu Phúc đại sư mở đại hội các chưởng môn để làm gì?
Chàng liền trở lại gốc cây lên ngựa đi về phía Bắc. Dọc đường chàng lưu tâm tìm dấu vết Phụng Thiên Nam và Ngũ Hổ Môn nhưng tuyệt không thấy manh mối chi hết.
Một hôm chàng vượt qua núi Ngũ Lĩnh tiến vào địa giới tỉnh Hồ Nam. Nơi đây dọc đường đều là đất đỏ, so với phong vật ở Lĩnh Nam khác nhiều.
Hồ Phỉ giục ngựa đi mau qua Mã gia phố rồi sắp đến bến Thê Phụng, bỗng nghe tiếng vó ngựa mau lẹ dị thường. Chàng quay lại nhìn thấy con ngựa trắng tung vó phi nước đại nhanh như gió. Chàng liền dừng ngựa tránh sang bên đường.
Hồ Phỉ vừa đứng yên bên tai nghe đánh vù một tiếng. Con ngựa trắng đã lướt qua tưởng chừng bốn vó không chấm đất.
Người cưỡi trên lưng ngựa là một thiếu nữ mình mặc áo tía. Vì ngựa chạy nhanh quá nên Hồ Phỉ không nhìn rõ diện mạo chỉ ngó thấy sau lưng con người mảnh dẻ mà cưỡi ngựa rất vững vàng.
Hồ Phỉ giật mình kinh hải tự hỏi: -Con ngựa trắng này rất giống con ngựa của Triệu tam ca. Sao nay nó lại đến Trung Nguyên?
Lòng chàng vẫn tưởng nhớ Triệu Bán Sơn muốn rượt theo để hỏi cho rõ biết.
Chàng vừa mở miệng vừa hô: -Này! Này!
Con ngựa trắng đã chạy xa rồi.
Dưới bóng liễu rườm ra, phảng phất nhìn thấy thiếu nữ áo tía quay đầu ngó lại.
Con ngựa trắng vẫn không dừng bước. Chỉ trong khoảnh khắc cả người lẫn ngựa đều mất hút.
Hồ Phỉ nổi tính hiếu kỳ, giục ngựa rượt theo nhưng con ngựa trắng cước trình mau lẹ như vậy thì dùng chàng có giục ngựa mình đi nhanh gấp đôi hay chạy suốt ngày đêm cũng chẳng thể nào kịp được. Chàng rượt theo đây là chỉ làm hết sức mình mà thôi.
Ngày thứ ba Hồ Phỉ đến Hành Dương, một trong trấn mình Tương Nam, cách núi Nam Hải trong dãy Hành Sơn không xa mấy. Dọc đường toàn những cổ tùng, trên trời mây trắng bao quanh khiến lòng người thư thái.
Hồ Phỉ vừa vào cửa Nam thành Hành Dương đột nhiên ngó thấy con ngựa trắng buộc dưới mái hiên một phạn điếm. Con ngựa mình dài chân cao, tướng mạo thần tuấn. Chính là con bạch mã mà chàng đã gặp ở giữa đường.

Hồ Phỉ hồi nhỏ tuổi kết giao với Triệu Bán Sơn, chàng rất thích con ngựa này, bây giờ lại nhìn thấy khác nào vật cũ. Chàng vui mừng khôn xiết vội vàng chạy vào phạm điếm để kiếm Tử Y nữ lang nhưng chẳng thấy bóng người đâu.
Hồ Phỉ muốn hỏi thăm tiểu nhị nhưng lại nghĩ mình công nhiên dò hỏi hành tung một thiếu nữ chưa quen biết là một điều bất tiện.
Chàng liền ngồi xuống cửa quán gọi lấy cơm rượu ăn uống.
Tiểu nhị đưa cơm rượu ra. Người Hồ Phỉ ăn cơm bằng đũa thật dài, bát thật lớn.
Món ăn nào cũng chua cay sè, mùi vị mặn mà, thật có vẻ hào oai, hợp với tính Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thủng thẳng uống rượu, nghĩ cách dò hỏi tin tức tử Y nữ lang. Chàng tự nhủ: -Cô này đã cưỡi con bạch mã của Triệu tam ca tất nhiên cô có mối quan hệ sâu xa với y. Sao ta không đặt bông hoa hồng của Triệu tam ca tặng cho lên bàn này.
Cô mà trông thấy tự nhiên tìm dến ta để trò chuyện.
Tay mặt chàng cầm chung rượu, tay trái thò ra lấy bọc nhưng chụp vào chỗ không. Chàng quay đầu nhìn lại thì cái bọc đã mất biến.
Rõ ràng chàng đặt cái bọc trên bàn ở phía sau, mới chớp mắt sao đã mất được?
Hồ Phỉ đảo mắt nhìn mọi người trong phạn điếm thì chẳng thấy nhân vật nào có vẻ khác lạ.
Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng tự nhủ: -Nếu là kẻ cắp tầm thường mà thò tay đụng vào tất nhiên ta phải biết. Người này đã lấy cắp không một tiếng động nên ta không không phát giác. Nếu đột nhiên họ ám toán tất mắc độc thủ rồi. Xem chừng bữa nay ta chạm trán một cao nhân ở Hồ Nam.
Chàng liền hỏi tiểu nhị: -Cái bọc của tại hạ để ở bàn bên sao lại không thấy nữa? Tiểu huynh đệ có nhìn thấy ai lấy không?
Nhà quán nghe nói khách mất đồ lập tức nhốn nháo cả lên. Chủ quán lên tiếng: -Quí khách có tiền bạc hay đồ vật xin tự trông coi lấy. Trừ phi đồ vật gửi trong quầy không thì miễn cho tiểu điếm khỏi chịu trách nhiệm.
Hồ Phỉ cười đáp: -Có ai đòi nhà quán bồi thường đâu? Tại hạ chỉ hỏi chúng có ngó thấy ai lấy không mà thôi.
Chủ quán nói: -Không có đâu! Không có đâu! Trong nhà quán làm sao mà biết được kẻ cắp?
Khách quan không nên hồ đồ.
Hồ Phỉ biết lằng nhằng với họ cũng vô ích. Chàng tự nhủ: -Đến mình còn chưa phát giác thì họ biết làm sao được?
Chủ quán lại nói: -Chỗ cơm rượu khách quan dùng cộng một đồng năm phân bạc. Xin khách quan thanh toán cho.
Trong bọc chàng để mấy trăm lạng bạc lấy ở đổ trường của Phụng Thiên Nam.

Còn bên mình chẳng có một đồng. Chàng thấy chủ quán đòi tiền không khỏi ngẩn người ra.
Chủ quán cười lạt nói tiếp: -Nếu khách quan không đem theo tiền trong mình cũng bất tất phải đổ cho mất bọc.
Hồ Phỉ không muốn tranh biện với nhà quán. Chàng ra hiên dắt ngựa của mình thì con ngựa bạch không thấy đâu nữa. Chàng không khỏi sửng sốt nghĩ thầm: -Con ngựa trắng này có liên quan với kẻ lấy cắp cái bọc của ta.
Chàng liền sinh lòng cảnh giới thêm một tầng đối với Tử Y nữ lang.
Chàng đưa con ngựa cho chủ quán nói: -Con vật này trị giá ít ra cũng được tám chín lạng bạc, tại hạ hãy gửi lại làm tin, để tại hạ lấy được tiền sẽ đem đến chuộc.
Nhà quán tươi cười đáp: -Vậy khách quan hãy thủng thẳng lên đường.
Hồ Phỉ toan chạy đi kiếm tông tích con ngựa trắng thì chủ quán tiễn ra cười nói: -Khách quan! Bữa nay khách quan hết tiền xài, vậy tại hạ chỉ điểm cho khách quan qua nẻo đường có chỗ ăn chỗ ngủ.
Hồ Phỉ không thích lắm chuyện muốn bỏ đi nhưng chàng lại nghĩ: -Đường lối nào? Phải chăng hắn chỉ điểm cho mình tìm cái bọc?
Rồi chàng gật đầu.
Chủ quán cười nói: -Chuyện này trăm năm chưa chắc đã được gặp một lần. Khách quan đã vận lắm.
Nguyên Vạn lão quyền sư ở Phong Diệp Trang tạ thế trước đây bảy ngày. Bữa nay bắt đầu mở đám.
Hồ Phỉ hỏi: -Cái đó có liên can gì đến tại hạ?
Chủ quán cười đáp: -Liên can lắn chứ.
Hắn quay lại lấy một đôi bạch lạp, một mớ giấy vàng đưa cho Hồ Phỉ nói: -Ở đây đi về hướng Bắc không đầy ba dặm thì đến một nơi có mấy trăm cây phong bao quanh một trang viện lớn. Chính là Phong Diệp Trang. Khách quan cầm hương nến đi điếu tang vào vái trước linh đường Vạn lão quyền sư rồi ăn ở ngay đó. Sáng mai khách quan lại bảo thiếu tiền lộ phí thì ít nhất người ta cũng đưa một lạng bạc để tiễn chân.
Hồ Phỉ nghe nói người mới chết là Vạn lão quyền sư thì ngay đến lão là người võ lâm, cũng muốn tới viếng. Chàng liền hỏi: -Sao ở Phong Diệp Trang người ta hiếu khách như vậy?
Chủ quán đáp: -Trong vòng mấy trăm dặm dải Tương Nam còn ai không biết Vạn lão quyền sư là người khẳng khái hào hiệp? Có điều hồi sinh tiền Vạn lão quyền sư thích kết giao anh hùng hảo hán. Con người không biết võ nghệ như khách quan thì nay nhân lúc lão gia chết rồi đến kiếm chác cũng không sao.
Hồ Phỉ toan nổi nóng nhưng chàng lại cười, chắp tay: -Đa tạ quán chủ có lòng chỉ điểm.
Rồi chàng hỏi: -Thế thì những bậc anh hùng bạn hữu với Vạn lão quyền sư hồi sinh tiền chắc bữa nay cũng đến điếu tang phải không?

Chủ quán đáp: -Cái đó đã hẳn! Khách quan đến coi cho rộng tầm mắt.
Hồ Phỉ nghe chủ quán nói hợp lý liền lấy hương nến ra đi về phía Bắc. Chàng đi chưa đầy ba dặm quả đúng như lời chủ quán, đã đến một tòa trang viện xung quanh có mấy trăm cây phong vây bọc. Ngoài cổng trang có treo đèn lồng giấy trắng viết chữ màu lam. Đây là tiêu biểu của nhà có tang.
Hồ Phỉ bước qua cổng tiến vào liền nghe kẻ đánh trống người thổi kèn.
Trong tòa linh đường rộng lớn, hai bên treo đầy đối trướng bằng vải trắng.
Hồ Phỉ tiến vào trước linh tòa quỳ xuống đập đầu nghĩ bụng: -Bất luận lão là ai nhưng đã là tiền bối võ lâm thì ta có lạy mấy lạy cũng đáng.
Lúc chàng quỳ lạy, ba người hiếu tử mặc áo trắng quỳ xuống đáp lễ.
Hồ Phỉ đứng lên, ba người hiếu tử vái chàng, chàng cũng vái lại.
Trong ba người này, hai người thân thể cao lớn còn một người vừa thấp vừa nhỏ nhưng đầy vẻ tinh lanh. Tướng mạo lại khác nhau không ai giống ai chút nào. Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Ba cậu con của Vạn lão quyền sư chắc không phải do một bà sinh ra mà là con của ba bà.
Chàng quay ra đã thấy trong đại sảnh chật ních khách đến viếng tang. Một nửa là thân sĩ ở trong làng, một nửa là hào sĩ võ lâm. Chàng chẳng quen biết một người nào. Dĩ nhiên cha con Phụng Thiên Nam không có ở đây mà Tử Y nữ lang cũng vắng bóng.

25
Lựa chọn chưởng môn phái Vi Đà

Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Nơi đây quần hào tụ hội rất đông. Ta thử chú ý nghe ngóng không chừng lượm được tin tức về cha con Phụng Thiên Nam ở Ngũ Hổ môn.

Trong khoảnh khắc, trên nhà đại sảnh phía đông và phía tây dọn cơm chay cộng đến bảy chục bàn.

Hồ Phỉ ngồi một bàn chú ý dò la động tĩnh các điếu khách. Chàng thấy số đông người già lộ vẻ lo âu thương xót. Còn bọn trẻ lại cao đàm hùng biện, ý khí hiên ngang, chắc là không có mối giao tình tha thiết với vạn lão quyền sư nên họ không lộ vẻ bi thương.

Bỗng thấy ba người hiếu tử kính cẩn đưa hai vị võ quan mời vào thủ tịch. Chỗ ngồi trông ra ngoài.

Hai vị võ quan mặc sắc phục Ngự tiền thị vệ.

Hồ Phỉ sửng sốt vì nhận được hai người này chính là Hà Tư Hào và đông bọn của y.

Ngoài thủ tịch còn ba vị võ sư tuổi già cũng ngồi hướng ra ngoài. Hồ Phỉ chắc đây là những bậc tiền bối võ lâm.

Ba người hiếu tử ngồi ở phía dưới bồi tiếp.

Tân khách an tọa rồi, hiếu tử bé nhỏ thấp lùn đứng dậy nâng chung tạ khách đến điếu tang. Sau y, tiếp đến người hiếu tử thứ hai rồi người thứ ba lần lượt tạ khách.

Ngôn ngữ cùng cử động của hiếu tử giống hệt nhau. Tân khách cùng ba người lần đứng lên đáp lễ thật là phiền phức.

Hồ Phỉ đang lấy làm kỳ thì nghe một kẻ hậu sinh ngồi cũng bàn khẽ hỏi: -Ba vị hiếu tử tạ cùng một lúc là đủ rồi. Giả tỷ Vạn lão quyền sư sinh hạ mười cậu con mà làm thế này thì phải tạ đến mười lần hay sao.

Một võ sư trung niên lạnh lùng đáp: -Vạn Hạc Thành có một con cũng đủ hay rồi còn nói chi đến chuyện mười con?

Gã hậu sinh lấy làm kỳ hỏi: -Chẳng lẽ ba vị hiếu tử kia không phải con Vạn lão gia?

Võ sư trung niên đáp: -Té ra tiểu ca không phải là thân nhân trình cố hữu với Vạn lão quyền sư mà cũng đến điếu tang. Mối nhiệt tình này thật là hiếm có.

Gã hậu sinh mặt đỏ lên cúi đầu xuống không nói nữa.

Hồ Phỉ cười thầm nghĩ bụng: -Té ra gã này cũng như mình đánh hơi đến kiếm ăn.

Võ sư trung niên lại nói tiếp: -Tại hạ có nói cho tiểu ca nghe cũng không sao. Cái đó còn phòng khi có người hỏi đến tiểu ca biết đường mà trả lời cho khỏi trơ trẽn. Vạn lão quyền sư công thành danh toại, đáng tiếc là không con dưới gối. Lão nhân gia thu ba tên đồ đệ, chú nhỏ người thấp lùn là Tôn Phục Hổ, Đại đệ tử của Vạn lão gia. Hán tử mặt trắng tên gọi là Uất Trì Liên là Nhị đệ tử. Người mặt đỏ tên là

Dương Tân là Tam đệ tử. cả ba người đều được lão quyền sư truyền nghệ, võ công khá lắm. Nhưng người thô hào không hiểu lễ tiết, Vì thế mà Đại sư huynh tạ rồi, Nhị sư huynh cũng ra theo, Tam sư đệ sợ thất lễ lại tạ một lần nữa.
Gã hậu sinh đỏ mặt gật đầu lãnh giáo.
Thực ra ba vị sư huynh đệ đều tạ ơn, mỗi người một lần nguyên nhân chân chính không phải vì họ không hiểu lễ tiết.
Hồ Phỉ tuy không ngồi gần thủ tịch nhưng chàng chú ý lắng tai nghe đến câu chuyện giữa hai vị Ngự tiền thị vệ nên cũng nghe thấy họ nhắc tới Ngũ Hổ Môn ở Phật Sơn và tiết lộ hành tung của cha con Phụng Thiên Nam. Lại nghe Hà Tư Hào dõng dạc lên tiếng: -Huynh đệ vâng lệnh Phúc công tử đến mời Vạn lão quyền sư uy danh lừng lẫy cõi Tương Nam đến kinh sư tham dự cuộc đại hội các chưởng môn trong thiên hạ để võ công của Vi Đà phái Thiếu Lâm ra mắt trước mặt các võ sư. Không ngờ Vạn lão sư mắc bệnh mà thác. Thật là đáng tiếc!
Mọi người cũng thở dài.
Hà Tư Hào lại hỏi: -Vạn lão quyền sư qua đời nhưng Vi Đà môn ở phái Thiếu Lâm là một tôn giáo phái nổi danh trong võ lâm, chưởng môn chẳng thể không tới được. Vậy chưởng môn quý phái sẽ do vị nào kế nhiệm?
Bọn Tôn Phục Hổ ba người đưa mắt nhìn nhau. Sau một lúc Tam sư đệ là Dương Tân lên tiếng: -Gia sư mắc chứng trúng phong. Bệnh phát tác rồi lão nhân gia không biết gì nữa, chưa kịp di ngôn cho ai kế nhiệm.
Tên thị vệ kia nói: -Ồ! ồ! Nếu thế thì các vị tôn trưởng trong quý phái phải một phen thương nghị.
Nhị đệ tử là Uất Trì Liên nói: -Mấy vị sư thúc ở bản môn tản mát đi các nơi, chưa có tin tức gì về.
-Ba vị sư huynh đây đều là đệ tử đắc ý của Vạn lão quyền sư, mỗi vị một tuyệt nghệ riêng biệt, người võ lâm ai cũng kinh phục. Nhưng nhân vật siêu quần xuất chúng lại là người đến sau nhất tức tiểu sư đệ Dương Tân.
Người võ sư thứ nhất hắng đặng một tiếng đáp: -Cái đó chưa chắc. Về võ học luyện thêm một năm công phu cao thâm hơn một bực. Dương huynh tuy tư chất thông minh nhưng về công lực hãy còn kém Tôn sư huynh xa. Về công phu đao thương quyền cước không thể miễn cưỡng được.
Người võ sư thứ hai nói: -Muốn thủ thắng lúc lâm địch, đấu trí là cần hơn đấu lực. Tiểu đệ là người ngoài cuộc cứ bình tĩnh nhận xét thì Uất Trì Liên sư huynh túc trí đa mưu hơn hết.
Ba vị sư mỗi người nói một câu, ban đầu còn ôn hòa lịch sự, về sau đi đến chỗ tranh luận mặt đỏ tía tai, mỗi lúc một to tiếng.
Mấy chục bàn tân khách đều dừng lại không ăn uống, để ý nghe cuộc

tranh luận giữa ba người.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Té ra ba vị võ sư này đều chịu lời uỷ thác của người ta đến làm thuyết khách và dĩ nhiên ai cũng bênh bè khách hàng của mình.
Trong bọn điếu khách có đến hơn trăm người là đệ tử Vi Đà môn và phần lớn là đồ tôn của Vạn lão quyền sư. Người nào cũng ủng hộ sư phụ mình. Ban đầu họ còn nói khẽ, tranh luận một cách trào phúng, sau không nhịn được cũng lớn tiếng gây lộn.
Những bạn bè cùng tân khách có người phân giải khuyên răn, có người bảo thủ ý kiến của mình, có người ủng hộ bạn bè mạt sát đối phương. Trong đại sảnh rối loạn cả lên.
Lại còn một số người nóng nẩy đạp bàn quát mắng, tưởng chừng sắp phòng thủ múa đao sử quyền đến nơi.
Vạn lão quyền sư chết chưa lạnh xác mà bọn đồ tử đồ tôn đã xẩy cuộc tranh dành chức vị chưởng môn không khéo xẩy chuyện ẩu đả.
Tên thị thủ tịch nghe mọi người tranh chấp vẫn không nói gì. Hắn ngồi trước linh vị Vạn lão quyền sư thỉnh thoảng mỉm cười. Sau hắn thấy cuộc tranh chấp mỗi lúc một gay go liền đứng dậy lên tiếng: -Xin các vị hãy ngừng cuộc tranh luận để nghe tiểu đệ nói một câu.
Mọi người kính hắn là một quan chức liền dừng lại.
Tên thị vệ hỏi: -Vị lão sư này vừa nói rất đúng. Chưởng môn phái Vi Đà phải là nhân vật võ công cao nhất bản phái. Các vị có đồng quan điểm về điều kiện tiên quyết đó không?
Quần hào đều khen phải.
Tên thị vệ lại nói: -Võ công ai cao ai thấp không thể tranh hơi bằng miệng mà được phải tỷ đấu quyền cước đao thương là lập tức rõ ràng ngay. Nay ở chỗ ba vị sư huynh đệ đồng môn bất luận thắng hay bại cũng chẳng để mất hòa khí thì uy phong của Vi Đà môn không bị tổn thương chi hết. Chúng ta mở cuộc tỷ võ ngay trước linh vị Vạn lão quyền sư để anh linh lão gia lựa chọn lấy chưởng môn, tưởng cũng là một giai thoại trong võ lâm.
Mọi người nghe nói đều hoan hô, mỗi người nói một câu: -Vậy là công bình lắm rồi!
-Đây cũng là một dịp để quần hào hiểu biết tuyệt nghệ của Vi Đà môn.
-Có phân thắng bại bằng võ công mới tránh khỏi những cuộc tranh luận sau này.
-Thị vệ lão gia ở Bắc Kinh tới chứng kiến khiến cuộc tỷ thí thêm phần long trọng.
Tên thị vệ thấy quần hào đều phụ họa đề nghị của mình. Hắn vô cùng đắc ý lại nói: -Huynh đệ đồng môn tỷ võ là chuyện rất thông thường. Tại hạ mong ba vị ưng thuận một điều trước mặt mọi người.
Trong ba vị sư huynh sư đệ, Uất Trì Liên là người mẫn cán hơn hết, lên tiếng đáp: -Đại nhân chỉ giáo thế nào thì bọn tiểu nhân tuân theo như vậy.

Tên thị vệ lại nói: -Đã lấy võ công để phân giải cao thấp thì bản lãnh vị nào cao thâm hơn hết sẽ làm chưởng môn. Sau này đừng ai phân tranh hay có điều chi dị nghị gì nữa.
Ba người đồng thanh đáp: -Dĩ nhiên là thế!
Cả ba người đều có môn sở trường về võ công. Chúng tự lượng dù không nắm vững phần thắng nhưng hết sức phấn chấn, vị tất đã thua ai.
Tên thị vệ lại nói: -Đã vậy các vị cho dọn bàn đi để khaỏng trống trước linh vị.
Mọi người thấy có chuyện tỷ võ đều không để ý đến chuyện ẩm thực nữa. Chỉ còn một số ít bản lãnh tầm thường cúi đầu ngồi ăn.
Tên thị vệ kia hỏi: -Hai vị nào đấu trước? Có phải Tôn huynh cùng Uất Trì sư huynh không?
Tôn Phục Hổ đáp: -Được rồi! Tiểu đệ xin phô trường cái dở.
Một tên đệ tử đưa đao cho hắn.
Tôn Phục Hổ đón lấy đao tiến lại trước linh vị sư phụ đập đầu ba cái rồi quay lại nói: -Mời Uất Trì Liên sư đệ!
Uất trì Liên là con người xảo quyệt. Gã nghĩ thầm: -Nếu mình động thủ với đại sư huynh thì thắng rồi còn phải đấu với Tam sư đệ.
Chi bằng để hai người hạ đấu trước cho hao hơi tổn sức rồi mình hãy đấu trận sau được là ăn ngay.
Gã liền chắp tay đáp: -Võ nghệ của tại hạ đã không bằng sư huynh lại kém cả sư đệ. Vậy chức chưởng môn này không dám tranh dành. Có điều các vị lão sư đã ra lệnh, dĩ nhiên phải miễn cưỡng tuân theo. Xin để Dương sư đệ ra chiêu trước với đại sư huynh.
Dương Tân tính khí nóng nảy lớn tiếng: -Được rồi! Đệ tử đấu trước cũng không sao.
Hắn rút một thanh đơn đao trong tay tên đệ tử của mình rảo bước tiến ra. Hắn quên cả đập đầu trước linh vị sư phụ.
Hắn đứng theo môn hạ. Tay mặt cầm đao đặt ngang vai bên trái. tay trái thành móc câu ngồi xuống cẳng chân phải. Chân trái đưa ra ngoài. Đây là chiêu Hộ Kiêm Đao, một chiêu khởi điểm trong Lục Hợp Đao Pháp.
Vi Đà Môn ở phái Thiếu Lâm có ba môn tam tuyệt về quyền, đao thương đều theo Lục Hợp Pháp.
Nguyên Lục Hợp thình tinh, khí thần là nội tam hợp, dùng nhãn hợp với tâm, tâm hợp với khí, khí hợp với thân, thân hợp với thủ, thủ hợp voí cước, cước hợp với bạng. Toàn thân nội ngoại đều cùng một thể.
Trong bọn tân khách chẳng thiếu gì đại hành gia võ học. Họ thấy Dương Tân cầm ngang thanh đao đứng thủ thế, thân định khí ngưng đều nghĩ bụng: -Võ công tên này không phải hèn kém.
Tôn Phục Hổ đao đấu cạnh sườn bên mặt. Tay trái thành chưởng ra chiêu Tổn Thủ Thích Trát.
Võ sư ngồi cạnh bàn Hồ Phỉ đã đứng tuổi có vẻ là một nội gia chuyên

môn.
Lão quay lại nhìn tên hậu sinh đứng bên nói: -Đơn đao thì coi tay, song đao coi cất bước. Sử đơn đao thì cần đao che mặt, tay trái không cầm vật gì mà giữ yên được là khó. Vì thế nên họ ra tay có hợi hại hay không chỉ ngó tay trái cũng đủ biết cao thấp rồi. Vị Tôn huynh xoay tay đánh lại trong thủ võ công mà nội lực hùng hậu biết chừng nào?
Hồ Phỉ nghe lão nói đúng, lẩm bẩm gật đầu.
Trong khi hai người đang trò chuyện thì bên ngoài Tôn Phục Hổ và Dương Tân đã khai diễn cuộc đấu. Song đao động nhau thỉnh thoảng bật lên những tiếng loảng xoảng.
Võ sư trung niên lại nói: -Đao pháp của hai vị đều theo trong Lục Tự Quyết là Triển, Mạt, Câu, Cát, Phá,Phách, Pháp độ rất đúng.
Gã hậu sinh hỏi: -Toàn mẫu câu đó là thế nào?
Võ sư trung niên cười lạt đáp: -Trong đao pháp làm gì còn có chuyện dùi mẹ con nó, móc vào bụng nó? Lưỡi đao hướng ra ngoài gọi là Triển, hướng vào trong là Mặt, đường đao đi theo đường con gọi là Câu, đưa lên đầu chém xuống gọi là Phá. Cả hai tay vung đao bổ xuống là Phách, chém những chỗ ngang với bàn tay gọi là Cát".
Gã hậu sinh mặt đỏ lên không dám hỏi nữa.
Đao pháp của Hồ Phỉ tuy đã tinh kỳ nhưng trong đao phổ tổ truyền của chàng không đề cập đến những chi tiết tỷ mỷ này mà chỉ chú ý đến những biến chiêu tinh diệu đặng bảo vệ thân mình và đả thương địch nhân. Bây giờ nghe võ sư trung niên giảng rành mạch, chàng tự nhủ: -Té ra trong đao pháp còn rất nhiều đạo lý. Nhưng coi đao pháp của hai vị sư huynh sư đệ kia chẳng có chỗ nào là kỳ dị cho lắm.
Hai người càng đấu càng hăng. Tôn Phục Hổ mau lẹ linh hoạt. Dương Tân uyển lực hùng hậu. Trong lúc nhất thời khó mà phân cao thấp được.
Giữa lúc ấy, một người đột nhiên từ ngoài cửa lớn tiến vào cất giọng the thé: -Đao phảp của Vi Đà môn sao lại có hạng bị thịt này? Đừng rỏ rói ra với đời nữa.
Hai vị Tôn, Dương giật mình kinh hãi đồng thời thu đao nhảy lùi lại.
Hồ Phỉ đã nhìn thấy người mới đến là một cô gái nhỏ tuổi, mình mạc áo tía, thân mình mảnh dẻ. Chính là thiếu nữ cưỡi ngựa bạch mà chàng đã gặp ngoài đường.
Trên lưng nàng đeo cái bọc mà chàng đã mất cắp ở ngoài phạn điếm.
Thiếu nữ gương mặt trái dưa, cặp lông mày dài, nước da hơi đen mà không mất vẻ xinh đẹp.
Hồ Phỉ kinh hãi tự hỏi: -Thiếu nữ này tuổi mới xuýt xoát bằng ta, chẳng lẽ võ công cao thâm đến thế?
Sao nàng lấy cắp cái bọc mà ta lại không hay biết một tý gì?
Tôn Phục Hổ và Dương Tân nghe thiếu nữ buông lời cuồng ngạo, trong lòng tức giận nhưng dừng đao lại có thấy người mới đến là một nữ lang tha thướt yểu điệu thì rất dỗi ngạc nhiên.

Nữ lang nói: -Trong Lục Hợp đao Pháp tinh diệu có bốn chữ "Hư, Thực, Xảo, Đả".
Các vị đầm chém vụng về hung bạo như vậy thì còn chi là đao pháp của Vi Đà môn? Còn chi là Lục Hợp Đao? Không ngờ oai dành của Vạn lão quyền sư lừng lẫy xa gần mà lại điều giáo ra bọn đệ tử kém cỏi này.
Thanh âm nàng vang dội nhưng trong trẻo rất lọt tai.
Giả tỷ một hán tử ăn nói kiêu ngạo như vậy thì hai gã Tôn. Dương đã phát tác và gây sự rồi nhưng đây lại là một nữ lang thân hình mảnh dẻ tựa hồ đi không lướt cỏ chẳng giống người hiểu võ công chút nào. Chúng nghe nàng nói bốn chữ yếu quyết "Hư, Thực, Xảo, Đả" trong Lục hợp ĐaoPháp là rất đúng nên không biết đối đáp thế nào.
Uất Trì Liên tiến lên chắp tay nói: -Xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của cô nương.
Nữ lang hắng đặng một tiếng chứ không trả lời.
Uất Trì Liên lại nói: -Bữa nay bọn tại hạ lựa chọn chưởng môn trước linh tòa tiên sư. Mời cô nương ngồi chơi coi lễ.
Gã vừa nói vừa xòe tay mời nàng.
Nữ lang dương cặp mắt lông mày xinh đẹp lên hỏi: -Vi Đà môn ở phái Thiếu Lâm là môn phái có danh tiếng mà lại lựa chọn chưởng môn trong những người này há chẳng là tiêu tán uy danh từ Vô Tướng đại sư trở xuống đến liệt tổ.
Nàng nói câu này khiến cho các bậc tiền bối trên chốn giang hồ hiện diện cũng không khỏi kinh hãi.
Nguyên Vô Tướng đại sư là một cao tăng đắc đạo ở chùa Thiếu Lâm. Ngày trước Vô Tướng đại sư đã nghiên cứu Vi Đà chưởng và Lục Hợp chưởng pháp và là tổ sư dựng ra Vi Đà môn. Không ngờ một cô gái đầy vẻ yếu ớt kia lại biết gốc ngọn một cách rõ ràng như vậy.
Uất Trì Liên chắp tay hỏi: -Cô nương đã vâng lệnh vị tiền bối nào tới đây? Đối với tệ môn có điều chi chỉ giáo?
Gã vẫn nói bằng một giọng lịch sự hòa nhã.
Tôn Phục Hổ và Dương Tân không nhẫn nại được nữa nhưng nghe thấy nữ lang đưa ra luận điệu ghê người, chúng tạm thời nhẫn nại và chưa phát tác.
Nữ lang đáp: -Ta muốn đến là đến, hà tất phải vâng lệnh ai? Giữa ta và Vi Đà môn có mối quan hệ mà thấy các vị làm chẳng ra trò gì nên phải nói mấy câu.
Bây giờ Dương Tân không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi: -Cô có mối quan hệ gì với Vi Đà môn mà sao chẳng một ai nhận ra? Bọn ta đương có việc khẩn yếu. Cô nên tránh ra đứng ngồi đó cho bận chân tay bọn ta.
Hắn quay lại nhìn Tôn Phục Hổ nói: -Đại sư huynh! Anh em mình chưa phân thắng bại. Bây giờ chúng ta lại tái đấu.
Gã bước chân trái ra. Thanh đơn đao đặt ở sau lưng toan phóng

chiêu.
Nữ lang nói: -Chiêu này là Hoành Thân Lạn Yêu Trảm, hư bộ bước thành thực, ngưng bộ lại không vững. Mục quang chẳng nhìn đối phương mà lại ngó chênh chếch về phía thế là hỏng bét.
Tôn Phục Hổ. Uất Trì Liên, Dương Tân cả ba người đều sửng sốt nghĩ bụng: -Mấy câu này thị nói rất đúng, chẳng khác lời giáo huấn của sư phó truyền đạt ngày trước. Chẳng lẽ thị hiểu Lục Hợp Đao Pháp thật sự?
Hà Hư Hào từ lúc nghe nữ lang đối đáp vưới Uất Trì Liên vẫn ngồi yên lặng bây giờ mới lên tiếng: -Đúng thế!
Nữ lang lại hỏi: -Chỉ cần là người bản môn, hễ ai võ công cao thâm nhất là đứng lên làm chưởng môn, người ngoài không được dị nghị. Có đúng thế không?
Hà Tư Hào đáp: -Đúng thế!
Nữ lang nói: -Hay lắm! Vậy bữa nay ta tranh đoạt chức chưởng môn phái Vi Đà.
Mọi người thấy nàng vẻ mặt trịnh trọng, lời nói nghiêm nghị, không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.
Hà Tư Hào thấy nữ lang xinh đẹp liền nổi lòng tiếc ngọc thương hương cười đáp: -Nếu cô nương đã luyện võ nghệ thì xin chờ lát nữa biểu diễn mấy đường quyền cước để quần hào mở rộng tầm mắt. Bây giờ hãy nhường ba vị sư huynh đệ phân cao thấp được chăng?
Nữ lang hắng đặng một tiếng đáp: -Bọn họ bất tất phải đấu với nhau nữa. Cho từng tên một ra tỷ đấu với tiện thiếp là xong.
Nàng trỏ vào một tên đệ tử Vi Đà môn nói: -Cho ta mượn thanh đao một lúc.
Tuy nàng nhỏ tuổi nhưng giọng nói uy nghiêm khiến người nghe khó bề kháng cự.
Tên đệ tử kia ngần ngừ một chút rồi cầm đao đưa tới nhưng không xoay chuôi đao mà lại hướng mũi đao về phía nữ lang.
Nữ lang đưa hai ngón tay nhẹ nhàng cặp lấy sống đao khẽ nhắc lên.
Nàng lại đưa ngón tay út ra ngoài tựa hồ cô gái chốn phòng khuê đang may áo.

26
Viên Tử Y đả bại Tam Đồ

Nàng kẹp đao bằng hai ngón tay giơ lên lạnh lùng hỏi: -Hai vị cùng ra một lúc ư?

Dương Tân tuy lỗ mãng nhưng trước nay vẫn coi thường phái nữ và nhớ câu "Hảo nam bất dữ nữ đấu", gã tự nhủ: -Ta đường đường là một nam hán tử có lý đâu lại động thủ với nữ nhân? Huống chi thiếu nữ này điên điên khùng khùng đầy vẻ tà môn. Ta không lý gì đến thị hay hơn.

Hắn liền cầm đao lùi lại nói: -Đại sư ca! Sư ca hãy phát lạc y đi!

Tôn Phục Hổ ngần ngừ đáp: -Không, không.

Gã chưa dứt lời nữ lang đã hô lớn: -Yến Tử Lược Thủy.

Hai ngón tay mặt nàng mới ra cho đơn đao rớt xuống. Đồng thời nàng hạ thấp bàn tay chụp lấy chuôi đao. Tay trái nàng đỡ cổ tay mặt. Lưỡi đao từ dưới đưa lên trên. Tay trái thành móc câu. Tư thế này chính là một đao pháp trong Lục Hợp Đao chính tông của Vi Đà môn.

Tôn Phục Hổ không ngờ nàng ra chiêu mau lẹ như vậy nhưng đường đao này hắn đã rèn luyện hai chục năm tinh thục hơn ai hết liền trả lại bằng chiêu Kim Tỏa Trụy Địa.

Nữ lang hô: -Quan Bình Hiến Ấn.

Nàng xoay mũi đao phóng ngược lên.

Theo lẽ nàng đã đã sử chiêu Yến Tử Lược Thủy đưa đơn đao từ dưới phóng lên thì chiêu thứ hai kế tiếp không nên sử Quan Bình hiến ấn vẫn đưa đao từ dưới lên trên.

Ngờ đâu nàng đưa chênh chếch lưỡi đao lên qua đỉnh đầu rồi đột nhiên biến thành kỳ chiêu quét ngang một cái.

Tôn Phục Hổ sợ giật bắn người, vội cúi đầu xuống né tránh.

Nữ lang lại hô: -Phụng Hoàng Hoàn Oa!

Tay trái đột nhiên phóng ra nhắm đánh vào cổ tay Tôn Phục Hổ. Đơn đao từ trên chém xuống.

Bỗng nghe đanh choang một tiếng, Tôn Phục Hổ để rớt đao xuống đất. Thanh đơn đao của nữ lang liền kề vào cổ hắn.

Người bàng quan bật tiếng la hoảng: -U¨i chà!

Ai cũng nhìn thấy nhát đao của nữ lang mà chém gấp thì cái đầu của Tôn Phục Hổ rớt xuống liền. Không ngờ nhát đao đang bổ lẹ xuống rất cấp bách đột nhiên dừng lại. Lưỡi đao chỉ vừa kề cổ đối phương chứ chưa sẩy da chút nào. Công phu này đủ khiến cho người ta phải hoảng sợ.

Hồ Phỉ trống ngực đánh hơn trống làng. Chàng tự lượng trong ba chiêu đả bại Tôn Phục Hổ không phải là việc khó nhưng chiêu đao tối hậu như nàng vận kình chuẩn đích đến thế thì e rằng chàng không bằng được.

Quần hào trong sảnh đường chỉ có mình chàng là hiểu được võ công nữ lang đến trình độ nào nhưng sau khi nàng ra ba chiêu, mọi người

đều trợn mắt há miệng.
Tôn Phục Hổ hạ thấp đầu để tránh đao. Nữ lang cũng theo đà đưa đao xuống.
Tôn Phục Hổ đã cong lưng cúi đầu, bây giờ trán hắn gần chạm đất coi chẳng khác người đang đập đầu trước nữ lang. Hắn mình mang bản lãnh cao thâm nhưng bị lợi đao kề cổ không sao phát huy được.
Nữ lang đảo mắt nhìn quanh mọi người một lượt rồi thu đao về hỏi: -Các hạ đã luyện được tuyệt chiêu Phụng Hoàng Hoàn Oa chưa?
Tôn Phục Hổ đứng ngây người lên cúi đầu xuống đáp: -Luyện qua rồi!
Hắn nghĩ bụng: -Chiêu này mình sử đến mầy ngàn mấy vạn lần nhưng trước nay chưa từng dùng tới trong trường hợp này, chẳng hiểu có chống nổi thị không?
Trong lòng rất dỗi kinh nghị, tâm thần rối loạn, gã cầm đao lùi lại.
Dương Tân thấy nữ lang mới ra ba chiêu đã chế phục được đại sư huynh không khỏi sinh lòng ngờ vực tự hỏi: -Chẳng hiểu đại sư huynh đã bày ra ngụy kế cấu kết với con nhỏ này đoạt chức chưởng môn để thị đến hý lộng quỷ thần?
Y càng nghĩ càng thấy mình đoán đúng liền hỏi: -Đại sư ca! Mới ba chiêu mà đại sư ca đã nhường người ta là có dụng ý gì? Đại sư ca không nghĩ đến oai danh của Vi Đà môn nữa ư?
Tôn Phục Hổ chưa hết kinh hãi. Gã cũng không hiểu tại sao mình bị người kiềm chế một cách hồ đồ. Trong lúc nhất thời gã không thể trả lời được, miệng ấp úng: -Ta ... ta ...
Dương Tân tức giận hỏi: -Ta làm sao?
Y cầm đao nhảy ra trỏ tay vào mặt Tôn Phục Hổ quát: -Vụ này đại sư ca ...
Đột nhiên trước mặt bạch quang lấp lánh. Đơn đao của nữ lang từ dưới đưa lên.
Đao pháp của nàng nhanh quá, chưa ai nhìn rõ, có phảng phất như chiêu Yến Tử Lược Thủy. Dương Tân trong lúc hoang mang tiện tay đánh trả lại bằng chiêu Kim Toàn Trụy Địa.
Đó là chiêu y đã luyện rất thành thuộc.
Nữ lang không chờ song đao đụng nhau đã biến thành chiêu Quan Bình Hiến Ấn phóng đao chênh chếch rồi quét ngang một cái.
Dương Tân giật bắn người lên la hoảng: -Phụng Hoàng Hoàn Oa!
Y chưa dứt lời đã thấy cổ tay tê chồn. Đơn đao rớt xuống đất, cương đao của đối phương liền kề vào cổ y.
Nữ lang lại sử ba chiêu đúng như đao pháp đối phó với Tôn Phục Hổ. Có điều lần này ra tay mai lẹ hơn khiến đối phương không kịp đề phòng. Thanh đao bổ xuống còn cách mặt đất không đầy ba thước mà trán Dương Tân đã gần chạm đất.
Nữ lang lạnh lùng hỏi: -Đã chịu phục chưa?
Dương Tân tức giận lớn tiếng quát: -Không phục.
Nữ lang tăng gia kình lực chí mũi đao xuống thêm. Nhưng Dương Tân

rất quật cường tự nhủ: -Ngươi có chặt đầu ta, ta cũng không chịu đập đầu xuống đất.
Y lại ngửng đầu lên.
Nữ lang không có ý sát hại đối phương liền nhấc đơn đao lên một chút hỏi: -Ông bạn muốn sao mới chịu thua?
Dương Tân cho là đao pháp của nàng có tà môn, còn võ công chân thực quyết chẳng thể hơn y được. Y liền lớn tiếng đáp: -Cô có giỏi thì đấu thương với ta.
Nữ lang nói: -Được lắm!
Nàng thu đao về quẳng trả lại cho tên đệ tử kia rồi nói tiếp: -Ta thử xem ông bạn luyện Lục Hợp Thương Pháp đến đâu rồi.
Dương Tân mặt đỏ bây giờ tức quá tím lại. Y hỏi đệ tử: -Lấy thương mau đi! Lấy thương mau đi!
Một tên đệ tử chạy vào luyện võ sảnh lấy một cây thương ra.
Dương Tân đang tức giận như người điên xoay tay lui tát tên đệ tử kia một cái và quát mắng: -Thị muốn tỷ thương pháp với ta, ngươi không nghe thấy ư?
Tên đệ tử bị y tát một phát đến đầu nhức mắt hoa. Một tên đệ khác sợ y đánh nữa vội nói: -Để đệ tử đi lấy thêm cây nữa.
Rồi gã chạy vào nội đường lấy thêm một cây thương ra.
Nữ lang đón lấy trường thương hô: -Tiếp chiêu đây!
Hồ Phỉ chuyên nghiên cứu đơn đao và quyền cước còn về những khí giới khác chàng không tinh thục, liền nhìn lên võ sư trung niên tỏ vẻ thỉnh giáo.
Võ sư này võ công cũng bình thường nhưng đi theo Vạn lão quyền sư lâu năm nên các môn khí giới dùng quyền cước về Lục Hợp môn đã được nghe nhiều. Lão thuộc bài ca quyết liền đọc ra:
Trung bình thương, thường trung vương ...
Cao dê viễn cận độ bất phương ...
Khứ như tiếng, lại như tuyết ...
Lão chưa đọc hết đã thấy Dương Tân trả lại một chiêu.
Nữ lang đè đầu thương xuống.
Võ sư liền la lên: -Chiêu này là Mỹ Nhân Nhận Châm chiêu số tầm thường thôi. E rằng thương pháp của cô không bằng Dương sư huynh.
Đột nhiên hai tay nữ lang ấn mũi thương xuống đè lên đầu thương của Dương Tân. Đây chính là chiêu Linh Miếu Bộ Thử trong Lục Hợp thương pháp. Chiêu này kêu bằng Vô Trung Sinh Hữu Thương. Nó là một hư thức rồi biến thành chiêu số cực kỳ lợi hại.
Cũng trong ba chiêu, Dương Tân bị kiềm chế.
Dương Tân vận nội lực vào hai cánh tay gầm thét như sấm, hất mũi thương lên.
Nữ lang rung tay một cái. Rắc một tiếng! Mũi thương của Dương Tân bị gãy rồi.

Nữ lang xoay mũi thương lại chỉ vào bụng dưới Dương Tân khẽ hỏi: -Thế nào?
Quần hào nhìn cả về phía Dương Tân thấy mặt hắn đang tím như gan heo đột nhiên không còn chút huyết sắc rồi biến thành lợt lạt như tờ giấy trắng. Người hắn rung lên, quẳng thương xuống đất đánh "chát" một tiếng, miệng la: -Hỏng rồi! Hỏng rồi!
Hắn xoay mình chạy ra ngoài.
Một tên đệ tử của hắn la gọi: -Sư phụ! Sư phụ!
Rồi co giò rượt theo.
Dương Tân phóng cước đá tên đệ tử này lăn long lóc. Hắn không quay đầu lại, tiếp tục chạy ra cửa lớn.
Quần hào trong nhà đại sảnh đều kinh hãi không bút nào tả xiết.
Đao pháp và thương pháp của nữ lang đúng là những môn chính tông của Vi Đà môn. Tôn Phục Hổ và Dương Tân đều là hảo thủ nổi tiếng ở bản môn mà bất luận về đao hay về thương mới trong vòng ba chiêu đã bị nàng kiềm chế không ngóc đầu lên được.
Uất Trì Liên dẹp lòng tự ái, mặc cho nữ lang tỏ vẻ khinh thị. Hắn quyết định chủ ý rồi chắp tay tiến lại nói: -Võ công của cô nương tinh diệu tuyệt luân dĩ nhiên tại hạ không thể đối phó được nhưng ...
Nữ lang hơi nhíu cặp lông mày ngắt lời: -Ông bạn dài dòng quá ta chịu không nổi. Nếu ông bạn tâm phục khẩu phục thù ủng hộ ta làm chưởng môn. Bằng không bạn không phục thì động thủ lẹ đi là xong.
Uất Trì Liên hơi đỏ mặt nghĩ bụng: -Con nhỏ này thủ đoạn đãlợi hại, miệng lưỡi còn lợi hại hơn.
Hắn đáp: -Sư huynh sư đệ của tại hạ đã chịu thua rồi. Tại hạ chẳng rở rói làm gì nữa ...
Nữ lang liền chận họng: -Được rồi! Ông bạn thích tỷ đấu môn gì?
Uất Trì Liên đáp: -Trước nay Vi Đà môn đã nổi tiếng quyền, đao, thương tam tuyệt.
Nữ lang liệng thương đi, nói: -Ồ! ông bạn muốn tỷ quyền cước, Nào chúng ta động thủ đi.
Uất Trì Liên đáp: -Về chính tông Lục Hợp Quyền chúng ta bất tất phải tỷ đấu nữa vì tại hạ biết còn thua cô nương xa, xin thỉnh giáo môn Xích Khào.
Nữ lang chẳng do dự gì nói ngay: -À! Ông bạn chuyên nghiên cứu Xích Khào Liên Quyền. Thế cũng được.
Nàng giơ tay mặt chém xuống xương tỳ bà ở bả vai đối phương.
Nguyên Xích Khào Liên Quyền cũng là một quyền pháp trong Vi Đà môn, lấy Lục Hợp Quyền làm căn cơ, Hầu Quyền làm hình thức. Nó còn là một thủ pháp tiểu cầm nã trong lúc chiến đấu xát lá cà. Chiêu nào cũng là cầm, trảo, câu, tỏa, hay điểm huyệt.
Uất Trì Liên thấy chiêu số về đao thương của nàng rất lợi hại mà môn Xích Khào Liên Quyền của hắn đã rèn luyện cực kỳ tinh thục. Hắn tự nhủ: -Võ công cô này có cao cường đến đâu thì tỷ lực của thị còn kém

ta rất xa. Vả lại cuộc đánh xát lá cà, đàn bà con gái có nhiều chỗ cố kỵ khiến ta dễ thừa cơ thủ thắng.
Nữ lang đã hiểu tâm lý của hắn nên vừa ra tay đã phóng chưởng chém liền.
Uất Trì Liên vung tay trái lên gạt tay mặt đối phương, tiện tay lại điểm vào huyệt Kiên Tỉnh củanàng.
Nữ lang không để đụng tay vào đối phương đưa trệch đi một chút. đầu ngón tay thiến về mé tả điểm tới huyệt đạo ở mé trái trước ngực đối phương.
Dứt lòi hắn bật tiếng cười khô khan.
Hà Tư Hào không thấy ai đáp lại liền nhìn nữ lang nói tiếp: -Không còn ai nghị dị thì chức chưởng môn dĩ nhiên vào tay cô nương rồi. Tiểu đệ đã gặp rất nhiều chưởng môn các phái nhưng chưa vị nào nhỏ tuổi xinh đẹp mà lại anh hùng bằng cô nương. Thế mới biết bậc hào kiệt có chí lớn xuất phát ngay từ hồi mới niên thiếu. Chúng ta nói chuyện hàng nửa ngày mà chưa hiểu cao tính đại danh của cô nương.
Nữ lang ngần ngừ một chút, nàng muốn nói lại thôi.
Hà Tư Hào nói tiếp: -Các vị đệ tử ở Vi Đà môn bữa nay mười phần có đến tám, chín đang chờ đại lễ bái kiến tân chưởng môn. Họ chẳng thể không biết đại danh của cô nương.
Nữ lang gật đầu đáp: -Các hạ nói phải lắm. Tiện thiếp họ Viên ... tên là ... tên là Tử Y.
Hà Tư Hào võ công tầm thường nhưng kiến thức rất rộng, nghe giọng nàng nói đã nghĩ ngay đến Tử Y chưa chắc đã phải tên thật. Hắn cho là nàng mặc áo tía nên thuận miệng đưa ra hai chữ Tử Y. Nhưng hắn không tiện nói ra, liền vừa cười vừa mời: -Xin Viên cô nương ngồi lên thượng tọa. Chỗ thủ tịch này phải nhường lại cô nương mới đúng.
Theo lễ thì Hà Tư Hào là một võ quan không nhỏ ở trong kinh lại là tân khách của phái Vi Đà thì dù Viên Tử Y có tiếp nhiệm chức chưởng môn cũng nên ngồi dưới để bồi tiếp nhưng nàng chẳng cần nhún nhường, thấy Hà tư Hào nhường chỗ liền bệ vệ ngồi vào chủ vị.
Bỗng nghe trong góc nhà có tiếng ấm ở khóc oà lên. Người này vừa khóc vừa nói: -Ngày trước Vi Đà môn oai danh lừng lẫy một thời, bữa nay sao lại suy vì đến thế? Có một môn phái để con nhỏ miệng còn hơi sữa đến tận nơi khinh mạn. Hu hu.
Tiếng khóc lộ vẻ đau đoán thật sự chứ không phải có ý mạt sát.
Viên Tử Y lớn tiếng: -Lão bảo ta miệng còn hơi sữa thì hãy ra đây để phân cao thấp.
Lần này nhìn rõ người phát thoại là một lão già hơn sáu chục tuổi, thân hình ốm nhắt, để túp râu chuột, đầu đội nói hình trái dưa. Búi tóc củ hành mười phần bạc đến tám, chín.
Lão già nằm phục xuống bàn vừa khóc thật lớn vừa la gọi: -Vạn Hạc Thành hỡi Vạn Hạc Thành! Người ta bảo dù lão còn sống lại cũng không địch nổi vị cô nương nhỏ tuổi mà xinh đẹp kia.

Lão nói mấy câu sau hiển nhiên có vẻ châm chọc Hà Tư Hào.
Những người nhỏ tuổi không nhịn được bật tiếng cười khúc khích.
Lão già lại vừa khóc vừa nói: -Những anh hùng hảo hán ở các võ lâm mình đã biết nhiều nhưng chẳng ai mặt dầy như quan lão gia kia kìa.
Hai câu nói sau khiến mọi người đều động dùng vì là câu khiêu chiến ra mặt với Hà Tư Hào.
Hà Tư Hào không nhịn được lớn tiếng quát: -Có giỏi thì chường mặt ra đây nói chuyện đường hoàng, sao lại lén lút rụt đầu như con rùa đen.
lão già vẫn vừa khóc vừa nói: -Tiểu đệ vâng lệnh Diêm La mời quan lão gia xuống dự đại hội dưới âm cung và sẽ được làm quan lớn hơn, tiểu đệ cũng thêm phần hãnh diện.
Hà Tư Hào đứng phắt dậy chạy về phía góc nhà. tay trái hắn đánh từ trên không, tay mặt hắn nhằm đúng đầu lão chụp tới.
Lão già kia vẫn không ngừng tiếng khóc. Mọi người đứng lên coi thì đột nhiên một bóng đen từ trong góc sảnh đường bay vọt ra.
Huỵnh một tiếng. Người té xuống đất chính là Hà Tư Hào.
Quần hùng chưa ai nhìn rõ hắn bị té trong trường hợp nào.
Tên thị vệ kia thấy đồng bạn gặp điều bất lợi liền rút đao ở sau lưng xông lại.
Lập tức trong sảnh đường nhốn nháo cả lên. Một bóng đen vọt ra, tiếng gió rít lên vù vù. Tên thị vệ lại té huỵch xuống trước tiệc.
Hồ Phỉ vẫn chủ ý đến lão già, thấy lão hất hai tên thị vệ bằng thủ pháp cực kỳ mau lẹ và lợi hại phi thường. Lão cùng dùng Xích Khào Liên Quyền như những chiêu thức của Uất Trì Liên và Viên Tử Y vừa thi triển.
Xem chừng lão cũng là người ở Vi Đà môn nhưng võ công còn cao thâm gấp mấy lần Uất Trì Liên. Nhất định lão là một tay danh thủ bản môn và không thiện cảm với bọn thị vệ ở Thanh đình. Hai tên thị vệ tình trạng rất tất tưởi, sau một lúc mới lồm cồm bò dậy được.
Hồ Phỉ cũng ngấm ngầm cao hứng.
Viên Tử Y ngó thấy kình địch liền rời khỏi chỗ ngồi nói: -Lão có điều chi dạy bảo sao không nói huỵch toẹt ra? Ta không ưa những người nào hý lộng quỷ thần, dấu đầu hở đuôi.
Lão già từ trong góc sảnh đường uể oải bước ra, trên mặt còn đầy nước mắt nước mũi.
Viên Tử Y thấy lão da mặt vàng ửng, lưỡng quyền nhô cao, cặp mắt sấu hắm như người bị bệnh kinh niên. Có điều thần quang lấp loáng tỏ ra con người quắc thước.
Viên Tử Y không dám coi thường, ngưng thần chờ đợi.
Lão già không dở giọng châm chọc nữa, cất tiếng giọng nghiêm nghị hỏi: -Cô nương! Cô đã không phải là người bản môn mà giữa cô và bản môn lại chẳng thù oán gì thì tội gì dính líu vào chuyện ở đây?
Viên Tử Y hỏi lại: -Chẳng lẽ các hạ là người Vi Đà môn? Tôn tính đại danh là gì?

Lão già đáp: -Lão phu họ Lưu, tên gọi Lưu Hạc Châu. Cô nương đã nghe đến tên Vi Đà Song Hạc bao giờ chưa? Nếu lão phu chẳng phải là đệ tử Vi Đà môn thì sao lại cùng Vạn Hạc Thành hợp xưng là Vi Đà Song Hạc.

Về Vi Đà Song Hạc, những người lớn tuổi trong sảnh đường đều nghe qua nhưng quá nửa chỉ nhận được Vạn Hạc Thành và biết lão chuyên làm điều hiệp nghĩa, nổi tiếng tốt trên chốn giang hồ. Còn một hạc nữa thì ít ai biết đến.

Bây giờ nghe lão già tự xưng mình là một nhân vật trong Song Hạc, lại nhìn thấy lão cất tay một cái đã đánh té hai tên thị vệ không nhúc nhích được, mọi người thì thầm bàn tán nhưng không hiểu gốc gác lão mà cũng không tiện nói ra.

Viên Tử Y lắc đầu hỏi: -Vi Đà Song Hạc gì gì đó tiện thiếp chưa được nghe qua. Có phải lão muốn làm chưởng môn không?

Lưu Hạc Châu vội đáp: -Không, không phải! Đừng đổ oan cho lão phu. Lão phu là sư huynh, Vạn Hạc Thành là sư đệ. Nếu lão phu ham làm chưởng môn thì làm từ trước rồi, hà tất phải đợi đến ngày nay.

Viên Tử Y bĩu môi nói: -Hừ! Lão nói trăng nói cuội ai mà tin được? Vậy lão muốn làm gì?

Lưu Hạc Châu đáp: -Điều thứ nhất là chưởng môn phái Vi Đà phải do đệ tử chân chính của bản môn tiếp nhiệm. Bất luận ai làm chưởng môn cũng không nên xu phụ quyền thế lại kinh để kết giao với những nhà quyền quý.

Chúng ta là những người võ biền thô lỗ thì kết giao bằng hữu với quan nha thế nào được?

27
Tỷ Mai Hoa tử y thủ thắng

Lão đảo cặp mắt tam giác nhìn mọi người một lượt nói tiếp: -Điều thứ ba là đề nghị dùng võ công để ấn định chưởng môn có điều không ổn. Nhân phẩm những người học võ có kẻ hay người dở. Nếu người võ công cao cường mà tư cách đê hèn tiểu nhân thì suy tôn lên làm chưởng môn thế nào được?

Lão vừa nói câu này, nhiều người lẩm nhẩm gật đầu. Họ cho rằng hành động của lão tuy cổ quái, hình thù tay kỳ dị nhưng lão nói rất hợp lý.

Viên Tử Y cười lạt hỏi lại: -Nếu cả ba điều kiện mà ta không theo điều nào thì sao?

Lưu Hạc Chân đáp: -Còn sao nữa? Lão phu đành đưa mấy rẽ xương khô cho cô nương bẻ nát ra.

Hồ Phỉ nghe hai người lý luận gay go biết rằng khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ. Từ ngày chàng trưởng thành hành hiệp trên chốn giang hồ, từng gặp quan lại nhà Thanh lấn ác bách tính, tham quan bạo ngược, đã đem lòng chán ghét, bây giờ thấy Lưu Hạc Chân tuy tướng mạo quê mùa mà dám công nhiên nhục mạ bọn thị vệ Đại Thanh, giọng nói đầy vẻ chính khí nên ngấm ngầm mong lão đắc thắng.

Nhưng Tử Y nữ lang ra tay mau lẹ, bản lãnh cao thâm muốn thắng nàng không phải chuyện dễ.

Viên Tử Y thái độ ngạo mạn, coi Lưu Hạc Chân chẳng vào đâu. Nàng hững hờ nói: -Lão định tỷ quyền cước hay đao thương?

Lưu Hạc Chân đáp: -Cô nương đã tự xưng là đệ tử của Vi Đà môn, vậy chúng ta tỷ thí môn pháp bảo trấn sơn của phái Vi Đà.

Viên Tử Y hỏi: -Báu vật trấn sơn là gì? Lão nói huỵch toét ra đi! Ta rất ngán những người nói lòng vòng.

Lưu Hạc Chân ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp: -Cô nương đến bảo vật trấn sơn của bản môn cũng không biết thì còn làm chưởng môn thế nào được?

Viên Tử Y hơi lộ vẻ bối rối nhưng chỉ nháy mắt bình tĩnh lại, hỏi: -Võ công của bản môn đã tinh thông lại cực kỳ rộng lớn. Chỉ luyện được một chiêu nửa thức đến trình độ cao đã đủ hoành hành thiên hạ. Lục Hợp Đao cũng vậy, Lục Hợp Thương cũng thế, chẳng môn nào không phải là vật chí bảo của bản môn.

Lưu Hạc Chân không khỏi ngấm ngầm bội phục con người thông tuệ. lão biết rằng nàng không hiểu báu vật trấn sơn là môn gì nhưng lời đáp của nàng thật đường hoàng khiến người ta khó mà bài bác được.

Lưu Hạc Chân thấy bọn đệ tử bản môn nghe nàng nói vậy có vẻ đem lòng khâm phục, lão đưa tay lên vuốt mấy sợi râu chuột rồi nói: -Được lắm! Lão phu dạy không cô nương. Báu vật trấn sơn của bản môn là Thiết Cương Mai Hoa Trang.

Cô nương đã hiểu qua chưa?
Viên Tử Y cười lạt hỏi: -Ha ha! Cái đó mà bảo là bảo bối ư? Ta cũng dạy khôn cho lão một điều là trong võ công đường ngay và bằng phẳng là đáng quý trọng và hữu dụng. Còn những Mai Trang, Tiền Đao trận gì gì đó chỉ là những cái lòe loẹt xảo diện để hăm người, gạt trẻ nít. Có điều ta không tỷ thí thì e rằng trong lòng lão không phục. Vậy Mai Hoa Trang của lão ở đâu, cứ trổ ra đi!
Lưu Hạc Chân cầm một chung rượu trên bàn ngửa cổ uống một hơi cạn sạch rồi tiện tay liệng xuống đất.
Quần hào đều giật mình kinh hãi, chắc rằng cái chung rượu bể tan tành và bật lên những tiếng kêu loảng xoảng.
Không ngờ lão vận dụng kình lực vừa đúng độ. Cái chung rượu rớt xuống đất khẽ trượt đi. Luồng lực đạo tiêu hết rồi, cái chung đứng vững lại trên viên gạch vuông dưới sảnh đường, không sức mẻ một chút.
Lão liệng cái chung thứ nhất xong lại nâng chung thứ hai lên uống rượu rồi liệng xuống.
Hai tay lão hoạt động liên tiếp không ngừng. Gặp chung không lão quăng liền mà chung có rượu bất luận đầy vơi, lão cùng uống một hơi cạn sạch.
Chỉ trong khoảnh khắc, dưới đất đã bày đầy những chung rượu úp xuống đất tất cả ba mươi sáu chiếc.
Thủ pháp của lão tuyệt xảo khiến ai nấy đều khâm phục. Tửu lượng của lão cũng không phải tầm thường. Trong lúc liệng chung ít ra lão đã uống đến mười bốn, mười năm chung lớn. Có điều lão càng uống nhiều rượu, sắc mặt càng vàng khè.
Người lão rung động mộ cái, nhẹ nhàng nhảy ra. Chân mặt để trên không, chân trái đạp lên trên chung. Lão chắp hai tay lại nói: -Xin lãnh giáo!
Viên Tử Y thực tình không hiểu cách luyện Thiên Cương Mai Hoa Trang này thế nào nhưng nàng ỷ mình khinh công rất cao thâm nên trong lòng chẳng thấy sợ hãi gì. nàng điểm chân trái xuống cũng nhảy lên đứng trên một cái tròn chung.
Viên Tử Y đứng ở phía trên. Hai tay khẽ giơ lên nhưng chưa phát chiêu. Nàng còn chờ xem đối phương ra tay cách nào rồi mới tuỳ cơ ứng biến. Có điều nàng ngó thấy thủ kình của đối phương liệng chung cực kỳ xảo diệu liền biết ngay lão chẳng phải là hạng Tôn Phục Hổ, Uất Trì Liên nên không dám khinh địch chút nào.
Lưu Hạc Chân tiến lên một bước. Tay mặt vung quyền đánh tới Viên Tử Y. Đây là đệ nhất thức trong chiêu Tam Hoàn Sáo Nguyệt về Lục hợp Quyền.
Viên Tử Y hấy từ ngón tay út của lão nắm lại so le không đều để chia ra ba hình tam giác. Nàng biết Tam Giác Quyền phát chuyên dùng cách đánh vào huyệt đạo địch nhân. Lão đã thi triển quyền pháp đó dĩ

nhiên là tay hảo thủ về môn điểm huyệt. Nàng liền đưa chân trái chênh chếch lùi lại một bước phản kích một chiêu Tài Truỳ trong Lục Hợp Quyền. Tay mặt cũng nắm lại thành Tam Giác Quyền.
Lưu Hạc Chân thấy thân pháp, bộ pháp, quyền pháp của Viên Tử Y bề ngoài đúng là công phu chính tông của bản môn nhưng vừa rồi nàng chế phục bọn Tôn Phục Hổ ba người lại sử tâm pháp biến hoá không do bản môn truyền thụ. Có điều chỗ khác biệt nếu chẳng phải là tay cao thủ hạng nhất ở bản môn thì không nhận ra được. Trong lòng vừa kinh dị lại vừa phẫn nộ, lão bước qua mé tả đánh ra chiêu Phản Cung Tự Đinh.
Thoi quyền này dùng mu bàn tay để đấm người. Trong Lục Hợp Quyền kêu bằng Khổ Não Quyền vì quyền pháp này rất khó, lúc luyện tập thật là khổ sở nên mang tên như vậy.
Khổ Não Quyền mà luyện được đến nơi thì uy lực cực kỳ mãnh liệt nhưng ít ra cũng phải luyện mười mấy năm mới thành.
Viên Tử Y chưa luyện đến trình độ đó, nàng đành bỏ cái khó dùng cái dễ, ra chiêu Suất Chưởng Xuyên Chưởng. Tay trái sử Phất Diệp Chưởng, tay mặt sử Suất Bi Chưởng và cũng là công phu chính tông của Lục hợp Quyền.
Hai người xoay chuyển trên ba mươi sáu cái trôn chén và thi triển toàn Lục Hợp Quyền Pháp.
Động thủ đổi chiêu trên Thiên Cương Mai Hoa Trang cốt là ở chỗ cướp được trung trang dồn đối phương ra ngoài lề và chờ cơ hội xuất thủ trầm trọng khiến đối phương hết đường lui là phải rớt xuống dưới trang.
Lưu Hạc Chân từ thuở nhỏ đã luyên thành thuộc môn này, lão lại khổ luyện mấy chục năm nên bước lui bước tới, qua tả qua hữu, bộ pháp không sai mảy may. Chỉ mấy chiêu lão đã đoạt được trung trang, lão liền tăng gia trọng lực vào thoi quyền.
Lão biết thiếu nữ tuy nhỏ tuổi nhưng võ công được cao nhân truyền thụ nên không dám coi thường. Lão định bụng chỉ giữ trung trang là nắm chắc phần thắng.
Viên Tử Y động thủ với bọn Tôn Phục Hổ tuy nói là ba chiêu thủ thắng mà thực ra ngay chiêu đầu đã chiếm được tiên cơ nhưng hiện giờ nàng tỷ quyền với Lưu Hạc Chân trên Mai Hoa Trang, nàng đánh ra một quyền một chưởng đều gặ phải luồng lực đạo hùng hậu phản kích.
Chân nàng đạp trên trôn chén mà bước mạnh một chút là làm bể ngay. Cuộc tỷ võ này kể như thua rồi, chỉ vì đặt chân xuống một chút lại phải cất bước liền, không dám ra chiêu hết sức.
Võ công nàng tuy cao thâm nhưng kinh nghiệm lâm địch hãy còn non nớt. Nàng thấy địch nhân giữ vững vị trí khó bề lay động đành thi triển khinh công thượng thừa bước trên trôn chén để bao vậy chung quanh đối thủ và chỉ nhằm chỗ đối phương sơ hở đánh vào.

Hai người trao đổi mười mấy chiêu và đã sử dụng hết một lượt Lục Hợp Quyền Pháp mà Lưu Hạc Chân thân hình ốm nhắt vẫn đứng vững như núi. Quyền phong của lão dần dần rít lên. Hiển nhiên lão đã gia tăng kình lực.

Theo võ công các môn phái thì cuộc tỷ thí trên Mai Hoa Trang có thể biến đổi trăm cách ngay trên đấu cọc. Cọc hoặc bằng gỗ hoặc bằng trúc xanh hoặc chồng gạch đá hay cùng lắm là căm đao xuống đất nhưng đằng này lại úp chén làm Mai Hoa Trang, các võ sư trong sảnh đường chưa từng thấy qua.

Ba mươi sáu cái chung rượu dường như Lưu Hạc Chân đã loạn xạ chứ không tề chỉnh theo hình hoa mai nhưng bên trong vẫn có quy củ. Lão đã truyền tập thuần thục thì dù nhắm mắt tỷ đấu, chân bước cũng không sai trật.

Còn Viên Tử Y thì mỗi bước chân phải dòm xuống nhắm trúng bộ vị trôn chén mới dám đặt chân vào. Cái đó là mất thì giờ và ảnh hưởng đến quyền cước nên dần dần nàng lâm vào tình trạng hạ phong.

Lưu Hạc Chân mừng thầm trong bụng. Lão từ từ biến đổi quyền pháp. Tay mặt lão sử Tam Giác Quyền nhằm đánh vào đại huyệt trong người đối phương, tay trái thi triển Khổ Não Quyền phát huy luồng kình lực trầm trọng để phóng trả đối phương và sử dụng Triệt Thủ Pháp.

Viên Tử Y thấy mình không địch nổi liền biến chưởng thành chỉ một cách đột ngột phóng về phía trước. Đây là chiêu Tứ Di Tân Phụ trong Lục Hợp Thương Pháp.

Lưu Hạc Chân giật mình kinh hải không kịp suy nghĩ vội nghiêng mình né tránh.

Dè đâu Viên Tử Y lại vung tay mặt chém ngay bằng chiêu Cây Quải Tiến Bộ Liên Hoàn Đao xuống trong Lục Hợp Đao Pháp.

Lưu Hạc Chân bất ngờ nàng lại biết quyền pháp thành đao pháp không khỏi hoang mang một chút, đầu vai lão bị đáo chém trúng. Nhưng lão hạ thấp vai xuống đã giảm bớt tám thành lực đạo của đối phương đồng tìơi lão phản kích ra một quyền.

Viên Tử Y tay tráit hi triển chiêu Bạch Hầu Hiến Đào chém xuống hạ bàn. Thế là hai tay cùng sử đao pháp mà là song đao chứ không phải đơn.

Nàng dùng chưởng làm đao chém tới, Lưu Hạc Chân tránh không kịp. Binh một tiếng vang lên. Lão trúng chưởng dưới nách, người lão đảo phải bước xuống.

Hồ Phỉ đứng bên nhìn rõ nghĩ bụng: -Một tay cao thủ võ học như lão mà bị bại về quái chiêu của đối phương thật là đáng tiếc.

Chàng chụp lấy hai cái chung rượu trên bàn cũng học thủ pháp của Lưu Hạc Châu liệng ra.

Hai cái chung nhẹ nhàng trượt đi dừng lại đúng chỗ bàn chân Lưu Hạc Chân rớt xuống.

Lưu Hạc Chân bước ra ngoài Mai Hoa Trang nắm chắc thất bại. Đột

nhiên lão thấy dưới hai chân mình đặt hai chung rượu sửng sốt một chút rồi biết có cao nhân đứng bên ám trợ.
Quần hào đều dể mục quang chăm chú theo dõi duộc tỷ đấu giữa hai người nên không phát giác ra Hồ Phỉ đã liệng chung xuống. Viên Tử Y dùng chỉ làm thương, dùng tay làm đao, tuy vẫn là công phu về Lục Hợp Thương và Lục Hợp Đao nhưng ở Vi Đà môn trước nay chưa từng có những chiêu quái dị đó.
Lưu Hạc Chân rất dỗi kinh ngạc chắp tai hỏi: -Võ công của cô nương thật là thần diệu, tại hạ chưa từng thấy qua. Xin hỏi cô nương đã được cao nhân phái nào truyền thụ?
Viên Tử Y hỏi lại: -Phải chăng lão không nhận ra đệ tử bản môn?
Nếu vậy thì ta chỉ dùng Lục Hợp Quyền để thắng lão thì lão tính sao?
Lưu Hạc Chân chỉ mong nàng nói câu đó liền kính cẩn đáp: -Nếu cô nương mà dùng võ công chân thực để chế phụ tại hạ thì thật là đáng mừng cho bản môn có cơ phát triển. Tiểu lão cam tâm tình nguyện đi theo cầm roi ngựa cho cô nương.
Vừa rồi lão đã lãnh giáo võ công của Viên Tử Y bao nhiêu tính cuồng ngạo đều dẹp hết.
Lão lại liếc mắt nhìn Hồ Phỉ rồi chắp tay nói: -Tiểu lão xin phô trương cái dở.
Lão chắp tay là để tạ ơn Hồ Phỉ đã liệng chung giúp mình. Tuy lão không hiểu ai đã xuất thủ viện trợ nhưng cũng biết hai chung rượu từ phía Hồ Phỉ liệng ra.
Viên Tử Y tâm tư cực kỳ linh mẫn. Nàng thấy Lưu Hạc Chân vặn hỏi môn phái đã nghĩ ngay cách thắng lão. Lúc nào lão cũng chấp tay trở về vị trí đoạt trung trang, nàng liền ra chiêu Cổn Thủ Hổ Tọa đúng là võ công chính tông Lục Hợp Quyền.
Sau mấy chiêu Lưu Hạc Chân lại dần dần chiếm được thương phong. Lần này lão động thủ, cất bước càng thận trọng hơn trước chỉ sợ trong quyền chiêu của đối phương lại xảy biến hóa.
Lão chiết giải mấy chiêu nữa thấy đối phương không biến đổi quyền pháp đã hơi yên dạ.
Viên Tử Y sử chiêu Đả Hổ Thức, lão liền hư điểm chân phải về phoá trước đồng thời ra chiêu Long Thám Hải.
Đột nhiên bàn chân phải cảm thấy có điều khác lạ liền đưa mắt ngó xuống không khỏi giật mình kinh hãi vì thấy cái chung rượu nguyên trước đặt úp xuống không biết đã lật ngửa lên từ hồi nào. May mà lão chỉ hư điểm chân phải vào, nếu thực sự bước lên nhất định phải bể chung đồng thời người chúi về phía trước và thất bại rồi. Lưu Hạc Chân trong lúc hoang mang vội dời bước qua trôn chung khác, người lão lảo đảo, lưng toát mồ hôi lạnh.
Bỗng thấy Viên Tử Y lúc giơ chân trái lên, cả chung rượu cũng lên theo, lão không hiểu bàn chân nàng vận kình cách nào mà lúc đặt xuống đã lật ngửa chung lên rồi.

Chân trái Viên Tử Y đặt xuống, chân phải nàng nhấc lên lại lật ngửa cái chung khách, khinh công của nàng thật ít người bì kịp.
Lưu Hạc Chân bụng bảo dạ: -Chỉ còn cách hạ nặng tay gấp rút khiến thị chưa kịp lật hết chung đã bị đánh rớt xuống Mai Hoa Trang là được.
Lão liền gia trọng chưởng lực tiến đánh mau lẹ.
Ngờ đâu Viên Tử Y lại không chịu thẳng thắn đối quyền với lão mà chỉ du tẩu xung quanh, thân pháp mau lẹ dị thường. Chân nàng vừa đặt vào chén lập tức thay đổi không dừng lại trong nháy mắt.
Khoảnh khắc, trong ba mươi sáu chung rượu nàng đã lật được ba mươi tư chiếc chỉ còn hai chiếc Lưu Hạc Chân đặt chân lên là chưa lật.
Trước tình trạng này, Lưu Hạc Chân mà đưa chân dời qua nơi khác là bể chung.
Chỉ còn đường đứng nguyên tại chỗ.
Lão ngẩn người ra vẻ mặt thê thảm nói: -Cô nương thắng rồi!
Dứt lời lão bước xuống đất, mặt vàng như nghệ.

28
Viên Tử Y tỷ kiếm với Lam Tần

Viên Tử Y rất lấy làm đắc ý hỏi: -Vậy chức chưởng môn về ta rồi chứ?
Lưu Hạc Chân buồn rầu đáp: -Tiểu lão chịu phục rồi, còn người khác không hiểu.
Viên Tử Y toan lên tiếng hỏi mọi người chợt nghe ngoài cổng có tiếng vó ngựa cực kỳ cấp bách chạy về phương Bắc.
Nàng nghe rõ tiếng chân ngựa đập xuống đất, đúng là con bạch mã của mình vì nó khác biệt với ngựa thường.
Viên Tử Y biến sắc rảo bước ra cửa quả thấy con bạch mã của mình đang chuyển qua khu rừng phong.
Người kỵ mã là một chàng trao mặc áo xám tên gọi Hồ Phỉ và chính là người nàng đánh cắp cái bọc.
Nàng lớn tiếng gọi: -Tên giặc ăn cắp ngựa kia! Dừng lại cho mau!
Hồ Phỉ quay đầu lại cười đáp: -Cô lấy cắp bọc của ta thì ta lấy ngựa thế là ta đánh bài hòa.
Chàng nói rồi nổi lên tràng cười khanh khách, phóng ngựa chạy thật nhanh.
Viên Tử Y cả giận đề khí chạy như người điên rượt theo. Khinh công nàng tuy tinh thâm nhưng làm sao chạy nhanh bằng con khoãi mã một ngày có thể vượt qua ngàn dặm đường?
Nàng rượt theo một lúc thấy bóng người ngựa mỗi lúc một nhỏ đi rồi mất hút.
Viên Tử Y bị vố này khiến cho cuộc thắng bốn cao thủ Vi Đà môn mà nàng đang cao hứng bỗng tiêu tan hết. Nàng vốn là người tính khí cao ngạo thì nín nhịn thế nào được?
Nàng vừa tức giận vừa lấy làm kỳ tự hỏi: -Con bạch mã của ta rất khôn ngoan sao nó để cho tên tiểu tặc cưỡi lên mà không phản kháng?
Viên Tử Y chạy mấy dặm đến một tòa tiểu trấn. Nàng biết đuổi không kịp nữa toan tìm vào quán trà ngồi uống nước nghỉ ngơi thì chợt nghe tiếng ngựa hý rất quen. Chính là con bạch mã. Nàng liền rảo bước theo vừa chuyển qua một khúc quanh đã ngó thấy Hồ Phỉ đang cưỡi con ngựa trắng. Chàng quay lại mỉm cười vẫy tay.
Viên Tử Y tức quá, lượm một viên đá liệng về phái sau lưng chàng. Hồ Phỉ lột mũ trên đầu ra, xoay tay lại chụp lấy viên đá cười hỏi: -Cô có trả cái bọc cho ta hay không?
Viên Tử Y tung mình vọt lên phía trước định đoạt lại bạch mã thì đột nhiên nghe đánh "vù" một cái. Một món ám khí bắn rất gấp đang xô tới trước mặt.
Nàng đưa tay trái ra đón lấy ám khí thì chính là viên đá vừa rồi nàng đã liệng đi.
Nàng chậm lại một chút, Hồ Phỉ thúc vế vào bụng ngựa cho nó vọt một cái ra ngoài mười trượng.

Viên Tử Y tức giận lẩm bẩm: -Gã tiểu tử này thật là khả ố!
Nàng không tự trách mình đã lấy cắp bọc của người ta mà chỉ hận đối phương hai lần trêu chọc. Cước trình của con bạch mã lẹ quá, nếu không thì nàng đuổi kịp, ngoài việc đoạt ngựa nàng còn định đánh Hồ Phỉ một trận nhừ đòn cho hả nỗi căm tức trong lòng.
Bỗng thấy dưới mái hiên quá trà có buộc một con ngựa xanh, Viên Tử Y bất chấp là ngựa nào chạy lại cởi giây cương, nhảy lên phi nước đại rượt theo Hồ Phỉ.
Khi chủ vật phát giác, vừa la vừa gọi vừa thóa mạ thì con ngựa đã chạy ra xa rồi.
Viên Tử Y tuy có ngựa cưỡi nhưng muốn rượt kịp Hồ Phỉ cũng không được.
Nàng tăng gia roi vụt tới tấp lên lưng con vật. Nó đã chạy hết sức mà nàng còn cảm thấy rất chậm chạp.
Mới rượt theo được mấy dặm, con ngựa xanh đã thở phì phì, dần dần không chống nổi.
Khi gần đến khu rừng cây bỗng nàng ngó thấy con vật sắc trắng buộc dưới gốc tùng. Nàng giục ngựa chạy tới gần thì đúng là con bạch mã.
Viên Tử Y rất dỗi vui mừng nhưng vẫn sợ Hồ Phỉ bày đặt nguỵ kế dẫn mình vào bẫy, nàng đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người mới tung ngựa chạy đến gốc tùng.
Còn cách con bạch mã chừng mấy trượng thì đột nhiên một bóng người từ trên cây tùng nhảy xuống trúng vào lưng con Bạch mã.
Người này cười ha hả nói: -Viên cô nương! Chuyến này chúng ta lại thi đấu một phen nữa.
Lần này khi nào Viên Tử Y để chàng trốn thoát. Nàng thấy mình chỉ cách con ngựa trắng có vài trượng liền hai chân chí mạnh vào bàn đạp tung mình lên vọt đi như con chim khổng lồ về phía Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ không ngờ nàng dám liều lĩnh như vậy. Nếu người nàng đang lơ lửng trên không mà chàng phóng quyền đánh thì nàng còn tránh làm sao kịp?
Chàng liền dừng ngựa cho đứng tránh sang bên đường. Không ngờ con bạch mã nhận ra chủ, miệng nó "hi he" mấy tiếng hân hoan. Chẳng những nó không tránh mà lại nhảy tới hai bước.
Viên Tử Y người đang lơ lửng trên không dùng tay mặt đấm xuống đầu Hồ Phỉ, tay trái chụp xuống vai chàng.
Hồ Phỉ từ thuở nhỏ chưa từng động thủ với thiếu nữ. Lần này chàng ăn cắp ngựa, một là nhận ra con vật của Triệu Bán Sơn cưỡi trước muốn hỏi nàng cho biết rõ, hai là trách nàng sao lại đùa giỡn lấy bọc áo của mình, hiển nhiên ra chiều khinh mạn. Chàng chỉ muốn trả đũa một chút nhỏ mọn nhưng đột nhiên thấy nàng động thủ thật sự, bất giác mặt đỏ bừng lên, nghiêng mình nhảy ra khỏi lưng ngựa lướt qua bên nàng cưỡi lên lưng con ngựa xanh.
Lúc hai người ở trên không lướt bên cạnh nhau, Hồ Phỉ vươn tay ra

vận chỉ lực móc cái bọc đeo trên lưng nàng và lấy lại được ngay.
Viên Tử Y đoạt lại ngựa trắng rồi vẫm chưa hết giận lại thấy mất bọc liền quát hỏi: -Tiểu Hồ Phỉ! Sao ngươi dám vô lễ thế?
Hồ Phỉ kinh hãi hỏi lại: -Sao cô nương biết tên tại hạ?
Viên Tử Y bĩu môi cười lạt đáp: -Triệu tam thúc khen ngươi anh hùng lắm nhưng ta coi rất tầm thường.
Hồ Phỉ nghe nói đến ba chữ "Triệu tam thúc" trong lòng hớn hở vội hỏi: -Cô nương có biết Triệu Bán Sơn tam ca ư? Hiện giờ y ở đâu?
Viên Tử Y càng tức giận hơn quát: -Tên tiểu tử họ Hồ kia! Ngươi dám chiếm phần tiện nghi của ta!
Hồ Phỉ ngạc nhiên hỏi: -Tại hạ làm gì mà chiếm phần tiện nghi của cô?
Viên Tử Y đáp: -Tại sao ta kêu y bằng Triệu tam thúc mà ngươi kêu bằng Triệu tam ca? Như vậy chẳng phải ngươi muốn làm trưởng bối của ta ư?
Hồ Phỉ từ thuở nhỏ vốn tính hoạt kê liền thè đầu lưỡi ra cười hỏi: -Không dám! Không dám! Cô nương kêu y bằng Triệu tam thúc thật ư?
Viên Tử Y đáp: -Chẳng lẽ ta còn gạt ngươi?
Hồ Phỉ dương mặt lên nói: -Hay lắm! Nếu vậy tại hạ còn ở vai trên. Cô kêu bằng Hồ thúc thúc mới phải.
Này Viên Tử Y! Triệu tam ca hiện giờ ở đâu?
Viên Tử Y không ưa nói giỡn. Tuy nàng biết Hồ Phỉ cùng Triệu Bán Sơn kết nghĩa anh em là chuyện thực nhưng thấy chàng tuổi nhỏ bằng mình mà dám mặt dầy hô huynh gọi đệ với Triệu Bán Sơn lại ra điều hàng trưởng bối khiến nàng tức quá, rút nhuyễn tiên ra quát: -Tên tiểu tử này nói nhưng nói càn. Ta phải giáo huấn ngươi một phen.
Hồ Phỉ ngó thấy cây nhuyễn tiên của Viên Tử Y là những sợi tơ bạc quấn lại.
Đầu cây nhuyễn tiên có một trái tim cầu bé nhỏ xinh xắn, coi rất ngoạn mục.
Nàng gung cây nhuyễn tiên một vòng. Bóng dương quang chiếu vào ánh vàng lấp loáng.
Nàng muốn cùng Hồ Phỉ động thủ tức khắc nhưng lại sợ chàng ngụy kế đa đoan tìm cách đoạt ngựa. nàng liền ngục ngựa tiến lại vung roi đánh xuống đầu chàng.
Cây nhuyễn tiên này dài một trượng một thước vươn ra đến sau lưng Hồ Phỉ.
Đầu cây tiên cong lại. Trái tim cầu đánh xuống huyệt Đại Truy trên lưng chàng.
Hồ Phỉ cong người đi phục xuống lưng ngựa. Chàng cho là cong mình theo thế của cây roi, nó sẽ lướt qua. Ngờ đâu chàng chợt nghe tiếng gió khác lạ, biết là có điều bất diệu. Tay trái rút đơn đao, chàng không kịp quay đầu nhìn lại, xoay tay đưa đao theo tiếng gió hất lên.
Choang một tiếng. Đơn đao đụng vào kim cầy đẩy ngược cây nhuyễn

tiên của Viên Tử Y trở lại và khiến tay nàng hơi bị tê chồn.
Hồ Phỉ ngửng đầu lên cười hì hì nhưng trong lòng không khỏi kinh dị về võ công của nữ lang rất cao thâm. Nàng đã dùng cầu cây nhuyễn tiên để điểm huyệt là một công phu khó khăn trong võ học. Huống chi ra chiêu nửa vời nàng còn biến thế được thứ binh khí vừa dài vừa mềm oặt chẳng khác gì điều khiển một ngón tay không sai chút nào. May mà công phu điểm huyệt của chàng cũng rất cao thâm mới không đến nỗi bị thương nhưng chàng cũng ngấm ngầm tự thẹn.
Nguyên chàng tuy đã chứng kiến Viên Tử Y đả bại liên tiếp bốn cao thủ ở Vi Đà môn và biết võ công nàng rất cao cường nhưng chàng vẫn tưởng nghệ thuật nàng còn kém mình, trong lòng có ý khinh thị.
Viên Tử Y hấy Hồ Phỉ vẻ mặt tự nhiên không khỏi sinh lòng chán nản, thực ra trong lòng chàng rất kinh hãi.
Viên Tử Y vung cây tiên cho rít lên một tiếng. Đầu tiên lại nhằm đánh xuống đầu chàng.
Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm: -Ta muốn dò hỏi tin tức Triệu tam ca nơi vị tỷ nương này mà y tính khí cao ngạo,nếu không để y chiếm chút tiện nghi thì khi nào y chịu nói với ta? Vì nể mặt Triệu tam ca ta hãy nhường y một chiêu.
Chàng thấy đầu roi sắp đánh xuống đầu mình liền nghiêng qua mé tả một chút,phương vị rất vừa vặn, thời khắc chậm một nháy mắt.
Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Cái mũ đột trên đầu chàng đã bị ngọn roi cuốn lấy.
Hồ Phỉ thúc vế vào bụng ngựa lùi lại hơn trượng. Chàng tra đao vào vỏ quay lại cười hỏi: -Thần kỹ sử nhuyễn tiên của cô nương khiến Hồ mỗ khâm phục vô cùng! Triệu tam ca vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Hiện giờ tam ca ở Hồi Cương hay cũng đến Trung Nguyên?
Giả tỷ Hồ Phỉ chân tâm nhường để Viên Tử Y thắng một chiêu thì nàng trong lòng cao hứng không chừng sẽ đem tin tức Triệu Bán Sơn nói cho chàng hay nhưng chàng là một thiếu niên cực kỳ hiếu thắng. Chàng nhường một chiêu mà lại nhường một cách rõ rệt, chờ đầu roi đánh tới mới né tránh khiến cho cái mũ bị cuốn, mặt chàng lại không lộ vẻ lẽn bẽn chút nào, còn cười ruồi để hỏi nàng, vẫn giữ thái độ người trên trêu cợt vãn bối. Viên Tử Y là người thông mình làm gì chẳng hiểu liền hỏi lại: -Ngươi cố ý tương nhượng cho là ta không biết chăng? Đây ta trả mũ cho ngươi.
Nàng rung cây trường tiên một cái, cái mũ bay ra chụp vào đầu chàng.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Ta để yên cho mũi tự chụp vào đầu mới là kỳ diệu. Bằng ta giơ tay ra đón lấy làm cho y mất hứng.
Chàng liền mỉm cười đứng yên.
Bỗng thấy đầu cây roi treo một cái mũ từ dưới đưa lên nhưng đến ngang mặt thì kình lực ở đầu roi đã suy giảm. Cây roi mềm oặt, cái mũ rớt xuống.
Hồ Phỉ vội đưa tay ra đón. Đột nhiên thấy bạch quang lấp loáng.

Chàng biết có điều bất tiện lại nghe đánh chát một tiếng. Mắt nẩy đom đóm, nửa mặt đau thấu xương. Chàng biết đã bị đối phương ám toán. Chàng liền nín chặt chân phải, buông chân trái ra chui vào dưới bụng ngựa.
Lại nghe đánh chát một tiếng, gỗ vụn bay tứ tung. Yên ngựa bị đầu roi đập tan.
Con ngựa đau quá thét lên be be.
Hồ Phỉ tránh khỏi chiêu liền hoàn thuận thế rút đơn đao ra rồi xoay mình vọt lên lưng ngựa. Tay phải cầm đao tay trái đưa lên sờ mặt thấy đầy máu tươi. Chàng bị roi đòn vừa rồi rất nặng.
Viên Tử Y cười lạt hỏi: -Ngươi còn xưng là trưởng bối nữa hay thôi? Đó là bản cô nương còn nhẹ đòn, nếu không thì cả mười tám cái răng của ngươi đều rụng hết rồi.
Nàng nói vậy là đúng sự thực. Nếu roi đòn vừa rồi nàng vận dụng toàn lực tất đập gẫy xương trán Hồ Phỉ và bao nhiêu răng ở bên trái đều bị rớt hết.
Từ ngày Hồ Phỉ học nghề thành tài chưa bao giờ bị đại bại như lần này bất giác lửa giận bốc lên. Cặp mắt tròn xoe, chàng vung đao chém xuống đầu vai Viên Tử Y.
Viên Tử Y trong lòng cũng hơi khiếp sợ, nàng biết đối thủ không phải hạng tầm thường. Chuyến này Hồ Phỉ bị thất bại tất vận toàn lực để động thủ.
Nàng liền vận kình ra tới đầu roi múa tít cây trường tiên đón dỡ lưỡi đao của Hồ Phỉ từ ngoài hai trượng khiến chàng không thể vào gần được.
Giữa lúc ấy tiếng nhạc ngựa trên đường lớn vang lên. Ba người kỵ mã từ từ đi tới. Họ thấy có đám đánh nhau liền dừng lại coi.
Hồ Phỉ và Viên Tử Y đồng thời ngoảnh đầu nhìn ra thấy hai người mặc sắc phục thị vệ của Thanh triều. Đi giữa là một người mặc thường phục thân thể cao lớn, lối ngoài năm chục tuổi.
Tiên dài đao ngắn. Về binh khí Hồ Phỉ còn thua kém. Huống chi con ngựa của chàng là ngựa tầm thường lại bị thương rồi. Viên Tử Y cưỡi con thần tuấn mã mà thuật cưỡi ngựa của nàng rất tinh thâm.
Hai bên mới trao đổi ngoài chục chiêu, Hồ Phỉ vẫn không sao tiến vào gần được.
Chàng biến đổi đao pháp toan phát huy toàn lực tấn công. Bỗng nghe một tên thị vệ lên tiếng: -Nữ lang người đã đẹp mà ra đòn lại rất ác liệt.
Tên thị vệ kia cười đáp: -Nếu Tào đại ca thích mắt thì nên ra tay trước đừng để gã tiểu tử này sinh cường nữa.
Tên thị vệ họ Tào nổi lên tràng cười khanh khách.
Hồ Phỉ thấy hai tên thị vệ thốt lời khinh bạc tức quá trợn mắt nhìn chúng.
Viên Tử Y nhân cơ hội này vung roi đánh tới. Hồ Phỉ cúi đầu xuống

chuồn dưới gầm cây roi rồi xông về phía trước mấy thước.
Viên Tử Y vặn mình một cái. Con ngựa trắng vọt qua mé tả.
Thế vọt lẹ quá. ánh ngân quang lấp loáng. Tên thị vệ họ Tào bị đánh trúng vai một roi rất nặng.
Viên Tử Y lại xoay đầu roi đnáh tới Hồ Phỉ. Hồ Phỉ đưa ngang thanh đao đón đỡ. Con ngựa trắng đã lướt qua bên mình tên thị vệ kia. Viên Tử Y đưa bàn tay trắng nỏn chụp vào huyệt Thiên Trụ ở sau gáy thị vệ họ Tào. Thế xông của con ngựa trắng rất mãnh liệt. Viên Tử Y không cần vận nội lực, đưa tay gạt tên thị vệ kia ngã xuống ngựa.
Viên Tử Y không xoay mình lại, nàng đưa trường tiên qua đầu vai quất ngược về
phía sau vào đại hán thứ ba.
Bốn roi đòn tung lên vụt xuống mau lẹ phi thường.
Hồ Phỉ không khỏi khen thầm trong bụng và chàng chắc mẩm đại hán kia sẽ bị trúng roi.
Ngờ đâu đại hán dừng ngựa lại vươn tay không ra bắt lấy đầu roi.
Viên Tử Y thấy hắn vươn bàn tay như móc câu biết là gặp phải kình địch liền rung động cổ tay hất đầu roi lên cười lạt hỏi: -Phải chăng các hạ lai kinh để tham dự cuộc đại hội các chưởng môn?
Đại hán ngạc nhiên hỏi lại: -Sao cô nương lại biết thế?
Viên Tử Y đáp: -Coi bộ dạng các hạ có vẻ là một chưởng môn nhân. Danh tính các hạ là gì, chưởng môn phái nào?
Hai câu này nàng hỏi một cách vô lễ. Đại hán chỉ hắng đặng một tiếng chứ không nói gì.
Thị vệ họ Tào lồm cồm bò dậy lớn tiếng la: -Lam sư phó! Sư phó cho con lỏi thố tha đó một bài học.
Viên Tử Y khẽ thúc vế đùi một chút. Con ngựa trắng đột nhiên xông về phía thị vệ họ Tào.
Thị vệ họ Tào cực kỳ kinh hãi vội nghiêng mình qua mé tả né trénh. Cây ngân tiên của Viên Tử Y đánh tới sau lưng hắn.
Đại hán kia thấy tình thế cấp bách rút đoản kiếm ra chiêu Lạn Yêu Thủ Thuỷ Tứ Kiếm đưa kiếm chênh chếch tới gạt đầu roi.
Viên Tử Y nhấn chân xuống bàn đạp khẽ lùi lại về phía sau con bạch mã đột nhiên lùi lại. Nó vọt tới hay nhảy lùi lại đều mau lẹ phi thường.
Đại hán lớn tiếng hoan hô: -Ngựa hay quá! Ngựa hay quá!
Viên Tử Y cười lạt đáp: -Ta tưởng ai, té ra là Lam Tần chưởng môn Bát Tiên Kiếm ở Ngô Châu.
Đại hán này đúng là Lam Tần. Y thấy thiếu nữ chỉ độ mười tám, mười chín tuổi nhan sắc xinh đẹp. Nàng ra tay mau lẹ mà lại duyệt lịch giang hồ, mới ngó thấy một chiêu đã gọi ra tên họ và thân phận của y, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng y cũng có phần đắc ý tự nhủ: -Lam mổ ở nơi hẻo lánh đất Nam Cương mà cả thiếu nữ nhỏ tuổi này cũng biết uy danh.
Y tủm tỉm cười hỏi: -Sao cô nương lại biết tính danh tại hạ?

Viên Tử Y đáp: -Ta đang muốn kiếm là lại gặp đây, thật là may quá!
Lam Tần rất lấy làm kỳ hỏi ngay: -Cao tính địa danh cô nương là gì? Kiếm Lam mỗ có điều chi dạy bảo?
Viên Tử Y đáp: -Ngu quá! Thế mà còn không hiểu. ta bảo các hạ nhường chức vị chưởng môn Bát Tiên Kiếm lại cho ta.
Lam Tần thấy nàng ăn nói vô lễ, bất giác nổi giận đùng đùng nhưng y vừa thấy nàng tập kích cả bốn người, thủ pháp cao thâm khôn lường, chính y cũng chưa nhìn rõ. Nếu không thì khi nào để cho hai tên thị vệ đi bên cạnh thảm bại đến thế.
Lam Tần vốn là người cẩn thận, y thấy Viên Tử Y nói khoác liền cho là nàng có chỗ ỷ mình, y vẫn không phát tác, chấp tay nói: -Tôn tính địa danh cô nương là gì? Lệnh sư là ai?
Viên Tử Y đáp: -Ta đã không kết giao với các hạ thì còn hỏi tên hạ làm chi. Danh hiệu sư phụ ta càng không thể nói ra cho các hạ biết được. Gia sư đã có duyên gặp mặt các hạ một lần. Nếu các hạ nhắc tới việc đã qua thì ta lại không tiện đòi các hạ nhường chức chưởng môn cho mình.
Lam Tần chay mày nghĩ mãi không ra những nhân vật nổi danh trong võ lâm mà y quen biết, vị nào là tay năng thủ sử nhuyễn tiên.
Hai tên thị vệ, một tên bị trúng tiên, một tên bị hất té xuống ngựa nên phẫn nộ vô cùng. Bọn này quen thói ngang tàng, phen này bị hạ nhục khi nào chịu bỏ qua?
Cả hai tên huýt một tiếng còi. Một tên trên ngựa, một tên dưới đất đồng thời nhảy xô về phía Viên Tử Y. Một tên rút đao, một tên cầm trường kiếm.
Viên Tử Y rung động cây nhuyễn tiên đánh chát một tiếng quất trúng vào sau lưng tên thị vệ sử đao. Ngón tay hắn sờ vào chuôi đao chưa kịp rút ra đã bị đau điếng người không còn sức rút yêu đao nữa.
Cây ngân ty nhuyễn tiên của Viên Tử Y vừa nhỏ vừa dài, không giống những cây tiên khác. Nàng ra chiêu đánh trúng cổ tay tên thị vệ. Ngọn tiên vẫn không dừng lại quấn lấy đốc kiếm của thị vệ họ Tào tiện đà hất lên. Thủ pháp của nàng lẹ quá. bàn tay của thị vệ họ Tào chưa kịp sờ vào chuôi kiếm thì thanh kiếm đã rút khỏi vỏ. Hắn sợ quá vội đưa tay ra ngoài mà cũng bị lưỡi kiếm hớt đứt bàn tay, máu chảy đầm đìa.
Viên Tử Y rung động cây nhuyễn tiên. Thanh trường kiếm bay lên không cao đến mấy chục trượng. Nàng lại thu cây nhuyễn tiên về quấn vào lưng.
Nàng không ngửng đầu nhìn thanh kiếm quay lại hỏi Lam Tần: -Các hạ có nhường chức chưởng môn cho ta không?
Lam Tần ngửa mặt lên trời nhìn thanh trường kiếm đang rới xuống, nghe nàng hỏi vậy y buộc miệng hỏi lại: -Làm sao?
Viên Tử Y đáp: -Ta muốn các hạ nhường chức chưởng môn Bát Tiên Kiếm cho ta.

Giữa lúc ấy thanh trường kiếm đã rớt xuống trước mặt nàng. Nàng vừa nói vừa nghe tiếng gió liền đưa tay ra chụp lấy trường kiếm.
Thanh trường kiếm từ trên cao mấy chục trượng rớt xuống uy thế lợi hại vô cùng. Thế mà Viên Tử Y không thèm liếc mắt nhìn cũng chụp trúng chuôi kiếm không sai một chút nào.
Công phu này khiến cho Lam Tần chaná động tâm thần. Hồ Phỉ đứng bên cũng ngấm ngầm bội phục. Chàng tự hỏi: -Vừa rồi nàng đã tranh đoạt chgức chưởng môn phái Vi Đà sao còn muốn đoạt cả chức chưởng môn Bát Tiên Kiếm?
Lam Tần thấy nàng phô trương tuyệt nghệ này càng không dám hành động lỗ mãng. y định dùng lời nói khéo đẻ tìn ra gốc gác của đối phương liền cất tiếng khen: -Công phu thính phong biện khí của cô nương rất hay. Dường như đây là tuyệt nghệ của Đông gia ở Sơn Tây?
Viên Tử Y cười đáp: -Nhãn quang của các hạ khá lắm. Vậy còn công phu liệng kiếm lên trời này thì sao?
Nàng nói rồi vung tay mặt một cái. Thanh trường kiếm bay vọt lên không. Lần này thì không phải mũi kiếm hướng thẳng lên trời mà là thanh kiếm quay tròn thành một quang sáng bạc từ từ đưa lên. Tuy thế đi không gấp lắm nhưng hình trạng kỳ dị coi rất ngoạn mục.
Lam Tần ngửng đầu nó thanh kiếm đột nhiên thấy tiếng gió lay động trước mặt có điều khác lạ. Y vội nhảy lùi lại hơn trượng. Y thấy ánh sáng lấp loáng. Quả kim cầu ở đầu cây nhuyễn tiên lướt qua sau lưng y. Nếu y không cơ trí mau lẹ thì thanh bội kiếm đã bị Viên Tử Y đoạt mấy rồi.
Viên Tử Y biết võ công Lam Tần cao thâm hơn hai tên thị vệ rất nhiều nên nàng cố ý liệng kiếm để đối phương chú ý vào thanh kiếm. Nàng đột nhiên ra tay đoạt kiếm. Không ngờ bị Lam Tần phát giác nhảy lùi lại né tránh khiến nàng không khỏi hối tiếc.
Lam Tần la thầm: -Thật đáng hổ thẹn!
Y độc bá miền Tây Nam. Môn đồ của uy khắp vùng Lưỡng Quảng và Vân Nam.
Đã hai chục năm chưa bao giờ y bị toa nhuệ. Chẳng ngờ bữa nay gặp con nha đầu tóc vàng dở quẻ với mình.
Y không nhẫn nại được nữa. rút trường kiếm đánh soạt một tiếng hô: -Hay lắm! Tại hạ muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của cô nương.
Giữa lúc ấy thanh trường kiếm trên không rớ thẳng xuống Viên Tử Y vung cây nhuyễn tiên quấn lấy đốc kiếm đột nhiên đưa về phía trước nhằm đâm vào ngực Lam Tần.
Hai bên đứng cách nhau đến hai trượng mũi kiếm cách ngực y không đầy một trượng, khác nào cánh tay dài chụp lấy trường kiếm rồi đâm lại.
Chiêu này lại vọt ra ngoài sự tiên liệu của Lam Tần. Y vội quét ngang thanh kiếm để đỡ gạt.

Viên Tử Y hô: -Tương Tử Xuy Tiêu!
Lam Tần ra chiêu Tương Tử Xuy Tiêu trong Bát Tiên Kiếm. Môn Bát Tiên Kiếm rất thịnh hành ở các tỉnh miền Tây Nam nên y cho rằng Viên Tử Y gọi ra được cũng chẳng có chi kỳ lạ. Y dương cặp lông mày lên lớn tiếng hỏi: -Tương Tử Xuy Tiêu thì sao?
Viên Tử Y hô: -Âm Dương Bảo Phiến!
Tiếng hô chưa dứt, cây nhuyễn tiên đã cuốn thanh trường kiếm đâm vào hai bên tử hữu trước ngực Lam Tần. Đúng là chiêu ¢m Dương Bảo Phiến của Hán Chung Ly trong Bát Tiên Kiếm.
Lam Tần lại một phen kinh hãi nghĩ bụng: -Thị biết sử Bát Tiên Kiếm Phảp chưa lấy chi làm kỳ nhưng kỳ ở chỗ thị vận dụng trường kiếm bằng cây nhuyễn tiên mà luồng lực đạo ra tới mũi kiếm.
Y đạp chân xuống tiến tới một bước định tấn công. Y cho là đối phương dùng tiên sử kiếm thì luồng lực đạo hời hợt. Hai kiếm đụng nhau tất binh khi của đối phương bị hất xuống.
Không ngờ Lam Tần vừa giơ trường kiếm lên chưa kịp ra chioêu, Viên Tử Y đã lớn tiếng hô: -Thái Hòa Hiến Hoa!
Đột nhiên nàng thu nhuyễn tiên về chuyển hướng.
Lúc này cây tiên đã hết đà, thanh kiếm rớt xuống. Viên Tử Y đưa tay trái đón lấy trường kiếm, tay mặt cầm nhuyễn tiên cười hì hì nhìn đối thủ.
Lam Tần thấy nàng hô chiêu thức của mình, bất giác nghĩ thầm: -Tiên dài mà kiếm ngắn. Thị ngồi trên ngựa mà mình đi dưới đất. Thế là mình kém cả hai đường. Huống chi thị còn trổ nhiều quái chiêu để đùa bỡn. Mình chỉ sơ ý một chút là mắc bẫy thị, há chẳng đem oai danh một đời buông theo dòng nước?
Y liền cầm kiếm để ngang trúoc ngựa nghiêm nghị nói: -Nếu cô nương quả dùng chiêu thức chân thực của Bát Tiên Kiếm thì tại hạ đây xin bồi tiếp.
Viên Tử Yđáp: -Hay lắm! Nếu không dùng Bát Tiên Kiếm Pháp chính tông để thắng các hạ thì chắc các hạ chẳng chịu cam tâm nhường ngôi chưởng môn cho ta.
Dứt lời nàng nhẩy xuống ngựa đồng thòi quấn cây nhuyễn tiên vào đai lưng.
Lam Tần đưa mũi kiếm chênh chếch lên. Tay trái bắt kiếm quyết. Y sử chiêu Thiết Quái Lý Hồ Lô Hệ Tiêu còn chờ đối phương phóng kiếm ra là lập tức phát động nửa chiêu dưới.
Viên Tử Y rung động thanh trường kiếm muốn tiến chiêu, bất giác nàng quay lại ngó Hồ Phỉ rồi nhìn Lam Tần nói: -Ta tỷ đấu với các hạ chẳng có gì đáng kể nhưng đừng để con hảo mã cho gã này đánh cắp.
Hồ Phỉ đáp: -Lúc cô nương cùng động thủ, tại hạ không lấy cắp ngựa của cô nương là xong.
Viên Tử Y nói: -Hừ! Tên tiểu Hồ Phỉ này nguỵ kế đa đoan ai mà tin

được.
Tay trái cầm cương ngựa, tay kiếm đánh vèo một chiêu Trương Quả Lão Đảo Kỵ Lư chênh chếch phóng ra.
Lam Tần thấy nàng tay trái dắt ngựa, tay mặt cầm kiếm, bụng bảo dạ: -Đây chính là ngươi tự tìm lấy cái chết, không còn trách ai được nữa.
Y liền phóng ra ba chiêu Bát Vân Kiếm Nhật, Tiên Nhân Chỉ Lộ, Khôi Tinh Điểm Nguyên. Thế là y hóa giải bằng một chiêu còn hai chiêu để phản kích.
Viên Tử Y thấy kiếm chiêu của đối phương rất lợi hại. Ngoài mặt tuy nàng vẫn mỉm cười mà trong lòng không dám khinh thị địch thủ nữa. Nàng nghĩ thầm: -Sư phụ nói đúng lắm. Bát Tiên Kiếm Pháp quả là một môn tuyệt nghệ trong kiếm thuật. Cha này sử kiếm nội lực còn thâm hậu hơn ta nhiều.
Nàng cùng dùng Bát Tiên Kiếm Pháp để chiết chiêu. Tay trái nàng cầm cương ngựa, không thể xoay mình tấn công mà cũng khó bề di chuyển nhảy nhót. Nhưng nàng giữ môn hộ rất kín đáo, Lam Tần không sao tìm ra được chỗ sơ hở mà thấy nàng sử đúng kiếm pháp chính tông của bản môn không khỏi lấy làm kỳ, tự hỏi: -Trong bổn môn sao lại nảy ra nhân vật này?
Chỗ đấu kiếm diễn ra trên đường lớn, hai mặt Nam Bắc thành Hành Dương người đi lại rất nhiều.
Hai người mới trao đổi mười mấy chiêu, mé Bắc có một đoàn đẩy xe hàng đi tới.
Tiếp theo trên đường lớn mé Nam cũng có hai xe lừa đi lại.
Những nhà buôn thấy trên đường có cuộc tỷ võ liền dừng lại ở đằng xa để coi náo nhiệt.
Chẳng mấy chốc hai mặt nam bắc có bọn khách thương đi tới.
Mọi người một là muốn coi cuộc đấu, hai là sợ hai tên võ quan của triều đình nên dừng lại.
Lại đấu một hồi nữa, Lam Tần nhận ra tuy đối phương đã học qua Bát Tiên Kiếm thuật nhưng chưa lĩnh hội đến chỗ ảo diệu tinh vi. Có điều võ công nàng rất phức tạp. Mỗi lúc gặp nguy cấp, đột nhiên nàng sử một chiêu tựa hồ cũng là Bát Tiên Kiếm Pháp mà thực ra không phải để hóa giải chiêu thức của y. Vì thế trong lúc nhất thời y khó bề thủ thắng.
Lam Tần thấy người bàng quan mỗi lúc một đông mà đối thủ chẳng những là một cô gái, tay cô còn dắt ngựa tức là chỉ dùng một nửa lực lượng để đối phó với y và nàng vẫn giữ thế quân bình thì còn mặt mũi nào đi tham dự cuộc đại hội ở Bắc Kinh.
Y liền huy động kiếm lực đến độ chót và phát huy môn tâm pháp mà y đã nghiên cứu mấy chục năm để sử chiêu.
Mọi người bàng quan thấy y càng đánh càng hăng, kiếm quang lấp loáng xoay quanh Viên Tử Y tấn công ráo riết đều không khỏi lo thay cho nàng. Chỉ có hai tên thị vệ là mong Lam Tần đắc thắng để rửa

nhục thay chúng.
Viên Tử Y đánh lâu không hạ được, ngẫu nhiên xoay mình lại thấy nét mặt Hồ Phỉ như cười mà không phải là cười, lại tựa hồ có ý chế riễu. Bất giác nàng lẩm bẩm: -Thằng lỏi kia! Ngươi cứ cười ta đi! Bản cô nương cho ngươi biết thủ đoạn.

29
Phải chăng các hạ là Tiểu Nê Thu?

Khốn nỗi cuộc đấu này lại hạn chế ở trong Bát Tiên Kiếm còn ngoài ra không được sử môn võ nào khác. Tay trái Viên Tử Y dắt con bạch mã nếu đấu một lúc rồi lại buông giây ngựa, ỷ vào khinh công để thủ thắng tất khiến cho Hồ Phỉ coi thường.

Viên Tử Y nặng lòng hiếu thắng lại thấy Lam Tần chiêu nào cũng hết sức tranh đoạt thượng phong. Kiếm quang của nàng bị trường kiếm của y uy hiếp. Đột nhiên nàng khẽ đẩy tay trái về phía trước. Con bạch mã là giống vật có linh tính, nó thấy chủ nhân chỉ dần liền xông lại đứng thẳng mình lên tựa hồ muốn đạp vào đầu Lam Tần.

Lam Tần kinh hãi nghiêng mình né tránh. Bỗng y cảm thấy cổ tay tê chồn.

Thanh trường kiếm tuột khỏi tay bay vọt lên không. Y để hết tinh thần né tránh vó ngựa không đề phòng thanh kiếm trong tay mình bị đối phương ám toán.

Võ công Lam Tần tuy chưa đáng kể vào hạng nhất võ lâm nhưng mấy chục năm trời y hành động nghiêm cẩn vẫn bảo toàn được uy danh. Không ngờ suốt đời thận trọng bữa nay chỉ sơ hở một chút mà bị thất bại về tay một thiếu nữ.

Lam Tần mất binh khí rồi vội tiến lại mấy bước rút thanh trường kiếm ở bên yên ngựa của mình. Nguyên y là người phòng xa, cả trường kiếm cũng đem theo thêm một thanh.

Bỗng thấy bạch quang lấp loáng. Viên Tử Y liệng thanh trường kiếm trong tay ra. Hai kiếm đụng nhau bật ra những tiếng choang choảng. Thanh trường kiếm của Lam Tần ở trên không bị dứt làm hai đoạn. Những người bàng quan đồng thanh hoan hô.

Viên Tử Y dùng thủ pháp chặt kiếm tuyệt diệu không thì hai thanh kiếm ở trên không chẳng có chỗ nào kê cho vững làm sao chặt gẫy thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất được.

Nàng dùng thủ pháp này cốt để lóa mắt mọi người, cũng như diễn kịch dở trò lạ khách bàng quang chẳng hề không hoan hô. Tiếng hoan hô nổi dậy là khiến cho Lam Tần phải tức giận. Có đấu nữa cũng khó bề thủ thắng.

Quả nhiên Lam Tần ngẩn người ra một chút rồi biến đổi sắc mặt.

Viên Tử Y tiến lên một bước., vung kiếm đâm tới trước ngực lam Tần, miệng hô: -Tào Quốc Cữu Phách Bản!

Lam Tần đưa kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Thanh trường kiếm này lại gãy làm hai đoạn.

Đây vẫn là thủ pháp xảo diệu của Viên Tử Y, tuy nàng ra chiêu bằng Bát Tiên Kiếm Pháp nhưng lúc song kiếm giao nhau một chút và đã biến chiêu.

Lam Tần phóng kiếm vào quãng không rồi bị đối phương đánh cho một đòn bất ngờ, không còn chút sức lực nào để kháng cự. Vừa vận

kình xong thì thanh kiếm đã bị gãy rồi. Nói một cách khác thì chẳng hơn gì y cầm ngang thanh kiếm để mặc đối phương chém xuống.
Viên Tử Y nóng ruột, ra chiêu như sấm sét. Kế nay chưa xong đã tính kế khác khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được.
Khách bàng quan thấy thiếu nữ xinh đẹp chặt đứt liền hai kiếm, lại hoan hô như sấm dậy.
Lam Tần tính thầm trong bụng: -Con nhỏ này tuy chưa thể thắng ta bằng Bát Tiên Kiếm nhưng võ công thị rất rộng rãi lại kỳ bí khôn lường. Ta còn đấu nữa với thị cũng bằng vô ích.
Y thấy Viên Tử Y vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý liền nhảy xuống ngựa chắp tay nói: -Tại hạ rất khâm phục! Rất khâm phục!
Y cúi xuống lượm ba khúc kiếm gãy lên hỏi: -Nay tại hạ về làng suốt đời không nhắc đến kiếm thuật nữa. Nhưng nếu người ta hỏi tại hạ vị thua về tay anh hùng hào kiệt nào thì tại hạ trả lời làm sao?
Viên Tử Y đáp: -Tiện thiếp họ Viên tên gọi Tử Y. Còn danh hiệu gia sư ...
Nàng dắt ngựa đến bên Lam Tần ghé tai nói nhỏ mấy câu.
Lam Tần nghe rồi sắc mặt biến đổi, bao nhiêu nét buồn nản tức giận đều mất hết biến thành sợ hãi kính cẩn. Y nói: -Nếu biết sớm thế này khi nào tiểu nhân còn dám động thủ với cô nương? Khi cô nương trở về bái kiến tôn sư xin nói dùm Lam mỗ ở Tô Châu có lời thỉnh an.
Dứt lời y dắt ngựa lùi lại ba bước đứng chờ ở bên đường.
Viên Tử Y vỗ vào lưng con ngựa trắng cười nói: -Tiện thiếp cam bề đắc tội.
Nàng quay lại nhìn Hồ Phỉ mỉm cười.
Con bạch mã chưa cất bước đột nhiên nhảy vọt lên không vượt qua mười mấy cái xe hàng lao về phía bắc. Chớp mắt đã mất hút.
Trên đường lấy mấy chục cặp mắt nhìn bóng sau lưng nàng. Người ngựa đã khuất bóng mà ai nấy vẫn đứng ngây ra nhìn nhau.
Trong một ngày, Viên Tử Y đánh bại những cao thủ hai phái lớn ở phương Nam, nàng đắc ý sao cho xiết.
Nàng thấy cây hai bên đường không ngớt chạy lùi về phía sau bất giác cất tiếng hát ngao.
Nàng vừa hát được hai câu đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng bỏng, vội xoay tay lại sờ. Bỗng nghe tiếng lửa cháy ào ào khiến nàng kinh hãi không biết đến thế nào mà kể. Nàng liền sử chiêu Nhũ Yến Đầu Tâm từ trên lưng ngựa nhảy xuống sông ở bên đường. Ngọn lửa cháy ở trên lưng lập tức tắt ngấm. Nàng đứng dưới sông sờ lưng thấy vạt áo bị cháy một mảng lớn, tuy chưa ném đến da thịt nhưng đã bén vào áo trong.
Nàng tức giận vô cùng khẽ cất tiếng thóa mạ: -Tiêu tiểu tặc Hồ Phỉ! Nhất định gã dở trò ma quỷ rồi!
Nàng lấy trong bọc ra một tấm áo ngoài toan thay đổi bỗng ngó thấy trên vai ngựa đen lại và sưng lên. Hai con rết lớn đang hút máu.

Viên Tử Y giật mình kinh hãi vội dùng roi ngựa khều con rết xuống rồi đạp nát ra.
Hai con rết này rất độc. Con bạch mã tuy là thần tuấn cũng không chịu nổi đau đớn, nó thét lên những tiếng thê thảm, quỳ chân trước xuống rồi nằm lăn ra.
Viên Tử Y bàng hoàng không biết làm thế nào, miệng thóa mạ liên thanh: -Tiểu tặc Hồ Phỉ! Hồ Phỉ tiểu tặc!
Nàng không kịp thay áo ướt đưa tay ra toan nặn chất độc cho ngựa nhưng con ngựa sợ đau né tránh hoàn.
Đang lúc hoang mang bỗng nghe tiếng vó ngựa ở phía nam vang lên. Ba người kỵ mã chạy nhanh tới. Đi đầu chính là Hồ Phỉ.
Nhãn quang lấp loáng, Viên Tử Y cầm nhuyễn tiên trong tay tung mình nhảy lại vung roi đánh xuống đầu Hồ Phỉ đồng thời cất tiếng thóa mạ: -Tiểu tặc! Dùng ám tiến để hại người há phải là trang hảo hán?
Hồ Phỉ giơ đơn đao lên gạt đánh choang một tiếng, vừa cười vừa hỏi lại: -Ta dùng ám tiến hại người bao giờ?
Viên Tử Y cảm thấy cánh tay tê chồn không khỏi nghĩ thầm: -Võ công của tên tiểu tặc này quả nhiên không phải tầm thường,ta chớ nên khinh địch.
Nàng lại thóa mạ: -Ngươi dùng độc vật đả thương ngựa của ta. Đó chẳng phải là hành vi của kẻ đê hèn hạng bét?
Hồ Phỉ cười nói: -Cô nương thóa mạ như vậy. nhưng có trông thấy Hồ mỗ ra tay không?
Viên Tử Y sững sờ. Nàng ngó thấy hai con ngựa đằng sau chàng là hai tên thị vệ đồng bọn với Lam Tần.
Hai người này cúi đầu buồn bã. Hai tay đều bị cột. Hồ Phỉ tay cầm đầu giây còn đầu giây nữa buộc vào cương ngựa của hai người. Nguyên hai tên thị vệ này đã bị chàng bắt được.
Viên Tử Y động tâm, nàng đã đoán ra mấy phần liền quát hỏi: -Chẳng lẽ lại là hai thằng cha này?
Hồ Phỉ cười nói: -Tôn tính đại danh của hai vị cùng ngoại hiệu trên chốn giang hồ, cô nương bất tất phải nhọc lòng hỏi nữa.
Viên Tử Y nguýt chàng đáp: -Ngươi biết rồi thì nói ra cho ta nghe.
Hồ Phỉ nói: -Hay lắm. Tại hạ xin giới thiệu cùng Viên cô nương hai nhân vật nổi danh trong võ lâm. Vị này là Tiểu Chúc Dung Tào Mãnh còn vị nữa là Thiết Yến Tử Thôi Bách Thắng. Ba vị thân cận nhau đi.
Viên Tử Y vừa nghe ngoại hiệu của hai người lập tức tỉnh ngộ. Tiểu Chúc Dung dĩ nhiên là tay chuyên dùng hỏa khí. Thiết Yến Tử đương nhiên đã phóng độc vật.
Nàng đoán ra hai người này bị sỉ nhục, trong lòng oán hận rồi nhân lúc nàng kịch đấu với Lam Tần chúng đã ra tay ngấm ngầm làm hại.
Nàng liền quất mỗi tên ba roi ngựa vào đầu. Hai tên thị vệ bị đánh máu chảy đầm đìa ra đầy mặt.
Viên Tử Y trỏ vào Thiết Yến Tử Thôi Bách Thắng nói: -Mau lấy thuốc

giải để điều trị cho con ngựa của ta, không thì lại ăn ba roi đòn nữa mà lần này ta dùng thứ roi khác chứ không phải roi ngựa.
Nàng nói rồi vung cây nhuyễn tiên đập vào cành cây bên cạnh đánh "chát" một tiếng. Cành cây bị gẫy liền.
Thiết Yến Tử hoảng vía giơ hai tay lên ấp úng đáp: -Tại hạ làm sao có thể ...
Hồ Phỉ không chờ hắn dứt lời đã vung đơn đao cắt giây cột tay đánh "xẹt" một cái. Hay là ở chỗ đao chém chỉ đứt giây chứ không đụng đến da thịt hắn chút nào.
Viên Tử Y lại lườm chàng, kịt mũi hỏi: -Muốn khoe khoang bản lãnh phải không? Cái đó phỏng có chi đáng kể?
Thiết Yến Tử lấy thuốc giải trong bọc ra lại rịt cho ngựa, miệng khẽ nói: -Đã có thuốc giải độc môn của tiểu nhân thì không có gì đáng ngại nữa.
Hắn dừng lại một chút rồi tiếp: -Nhưng phải cho con ngựa này nghỉ ba ngày để khỏi tổn thương gân cốt.
Viên Tử Y nói: -Ngươi hãy cởi trói cho Tiểu Chúc Dung.
Thiết Yến Tử mừng thầm nghĩ bụng: -Tuy bị ba roi ngựa nhưng may ngoài Tào đại ca không một người quen nào ngó thấy. Chính y cũng bị ba roi dĩ nhiên không tiết lộ ra ngoài.
Nên biết bọn này làm thị vệ, chúng bị đau khổ về thân xác chẳng có chi đáng kể mà chỉ sợ tổn thương đến oai phong để đồng bọn khinh thường.
Hắn lại cởi trói cho Tào Mãnh rồi toan đi ngay nhưng Viên Tử Y hỏi: -Toan bỏ đi ư? Trên thế gian này sao lạ có chuyện dễ dàng thế được?
Hai tên thị vệ liếc mắt nhìn nàng rồi lại nhìn nhau. Cả hai tên mà một mình Hồ Phỉ vừa ra tay đã bắt được liền huống chi thêm một cô gái võ nghệ cao cường.
Chúng đành dừng ngay để chờ phát lạc.
Viên Tử Y nói: -Tiểu Chúc Dung lấy hết hỏa khí trong mình bỏ ra, Thiết Yến Tử có gì cũng lấy ra hết. Chỉ lưu lại một vật là ăn roi của bản cô nương.
Nàng vung roi trên không cho bật lên những tiếng lách tách.
Hai tên thị vệ không sao được đành lấy ám khí đưa ra.
Hoả khí của Tiểu Chúc Dung là cái hộp có lẫy nỏ. Thiết Yến Tử tay cầm ống trúc. Dĩ nhiên ống này đựng rết. Cái ống trúc nhẵn thín và nổi màu vàng, hiển nhiên hắn đã sử dụng lâu năm.
Viên Tử Y ngó thấy liền nghĩ tới độc vật lông lá ở trong ống không khỏi phát sợ.
Nàng nói: -Hai người đã ngấm ngầm hạ độc thủ đối với bản cô nương là lớn mật lắm. Bữa nay nhất định các ngươi phải chết nhưng may cô nương đã có lệ, trong một ngày chỉ giết một người. Vậy các ngươi trông vào vận khí của mình.
Hai tên Tào, Thôi đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng: -Không hiểu bữa nay

thị đã giết ai chưa?
Lại nghe Viên Tử Y nói tiếp: -Trong hai người chỉ một tên chết là đủ. Tên nào chết tên nào sống, bản cô nương khó bề quyết định. Bây giờ đành thế này vậy. Các ngươi dùng ám khí bắn nhau. Ai trúng trước là người đó đáng chết. Ai tránh khỏi là ta tha mạng. Ta đã nói sao là đúng như vậy. các ngươi có năn nỉ cũng bằng vô dụng. Này. Các ngươi động thủ đi. Một, hai, ba ...
Hai tên còn đang do dự, không biết nàng nói thật hay nói dối nhưng lại nghĩ thầm: -Nếu mình chưa ra tay để y động thủ trước há chẳng mất mạng ư?
Cả hai tên đều là người thủ đoạn độc ác, tâm địa hung hãn. Chúng vừa nghĩ vậy lập tức ra tay.
Bống thấy hỏa quang lấp loáng. Cả hai tên cùng rú lên một tiếng thê thảm. Tiểu Chúc Dung bị con rết lớn cắn vào cổ. Thiết Yến Tử bị trái hỏa cầu nhảy múa trước mặt cháy sém cả râu tóc.
Viên Tử Y cười khanh khách nói: -Hay lắm! Bất phân thắng bại! Bản cô nương hả giận rồi, cho các ngươi chạy đi.
Hai tên thị vệ tuy trong mình đau đớn nhưng vừa nghe có hai câu, chúng chẳng kể rắn độc cắn cổ, rtâu tóc cháy sém nhất tề lên ngựa chạy ngay. Chúng chạy một quẵng xa mới giải cứu cho nhau.
Viên Tử Y cười rộ không ngớt. Bỗng một cơn gió lạnh thổi tới sau lưng, nàng nhớ ra áo mình bị thủng lớn, lại thấy Hồ Phỉ nhìn mình mà cười hì hì, bất giác thẹn đỏ mặt lên quát hỏi: -Ngươi ngó gì vậy.
Hồ Phỉ quay sang chỗ khác, cười đáp: -Tại hạ mừng cho cô nương chưa bị rết cắn.
Viên Tử Y bất giác run lên nghĩ thầm: -Gã nói vậy là đúng. Mình mà bị rết cắn liệu mà còn sống được chăng?
Rồi nàng đáp: -Ta sắp thay áo, ngươi hãy tránh đi.
Hồ Phỉ nói: -Cô nương định thay áo ngay trên đường lớn này ư?
Viên Tử Y vừa tức mình lại vừa bật cười. Nàng nghĩ tới mình trong lúc nóng nảy ăn nói không cẩn thận, nàng lộ vẻ tất tưởi dòm chàng một cái rồi đi vào bụi rậm lật đật cởi áo ngoài, mặc tấm áo màu vàng vào. áo trong còn ướt, nàng đành để vậy.
Tấm áo bị đốt cháy nàng cuốn lại liệng xuống sông.
Hồ Phỉ chờ nàng trở ra rồi hỏi: -Bây giờ cao tính đại danh của cô nương là Viên Hoàng Sam phải không?
Viên Tử Y hắng đặng một tiếng biết chàng đã đoán ra Viên Tử Y không phải là tên thật của mình. Đột nhiên nàng kêu thét lên: -Trời ơi! Ta bị rết cắn!
Rồi đưa tay ra nắm lấy sau lưng.
Hồ Phỉ kinh hãi vội hỏi: -Thật không?
Chàng tung mình vọt lại để giúp nàng bắt con rết.
Nào ngờ Viên Tử Y đã đánh lừa. Hồ Phỉ người đang lơ lửng trên không, nàng đột nhiên phóng chưởng đẩy mạnh ra.

Hồ Phỉ không kịp đề phòng liền bị lộn đi mấy vòng té xuống đống bùn ở bờ sông. Bùn ngập đến tận ngực rất hôi hám.
Viên Tử Y vỗ tay cười hì hì, lớn tiếng hỏi: -Cao tính đại canh của các hạ phải chăng là Tiểu Nê Thu Hồ Phỉ?
Nàng chế giễu chàng là con lươn.
Hồ Phỉ cười dở khóc dở. Chàng đã vì lòng hảo tâm, không ngờ nàng lại ra tay một cách đột ngột. Dưới chân chàng toàn bùn đất nhão nhão, không có chỗ rắn để lấy đà nhẩy lên, đành đi từng bước một, toàn thân vừa bùn lại vừa nước lẫn lộn coi rất thảm bại.
Hồ Phỉ đang tức giận nhưng thấy miệng cười tươi như hoa của Viên Tử Y, chàng lại cảm thấy mùi vị ngon ngọt.
Chàng giang hai tay đầy bùn lớn tiếng quát: -Con tiểu nha đầu kia! Ta bảo ngươi đổi tên là Viên Nê Xam.
Viên Tử Y giật nảy mình, co giò chạy trốn.
Ngờ đâu Hồ Phỉ lên được bờ rồi, khinh công chàng hán phải tầm thường. Viên Tử Y chạy quanh chạy quẩn thủy chung vẫn bị Hồ Phỉ giang hai tay cản đường.
Nàng thấy chàng cứ giang hai tay nhảy xô đến nhưng không dám động thủ ra chiêu vì chàng mà phải kích một đòn tất giây bùn vào mình. Nàng lâm vào tình trạng trốn không được, đánh không xong. Hồ Phỉ xông lại mà không đường né tránh tất bị nàng ôm lấy. Nàng đánh bạo dừng bước, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi: -Ngươi dám đụng vào ta chăng?
Hồ Phỉ giang hai tay qua nhảy lại chỉ để hăm dọa Viên Tử Y. Bây giờ thấy nàng đứng yên, chàng vội dừng bước. Mũi ngửi mùi hương thoang thoảng, chàng lùi lại hai bước hỏi: -Ta vì hảo ý giúp cô, cô chẳng ơn thì chớ lại giở trò chó cắn Lữ Đồng Tân là nghĩa làm sao?
Viên Tử Y cười đáp: -Đó cũng là một chiêu trong Bát Tiên Kiếm kêu bằng Lữ Đồng Tân Thôi Cẩu.
Nếu người không tin thì cứ đi hỏi họ Lam kia sẽ rõ.
Hồ Phỉ nói: -Lấy oán trả ơn là hạng bất lương.
Viên Tử Y đáp: -Hừ! Ngươi còn kể ơn với ta. Cái đó là mua ơn. Hạng người tồi bại mới thế. Ta hỏi ngươi. Sao ngươi biết hai thằng cha đó phóng hỏa và hạ độc mà bắt lại cho ta?
Nàng nói câu này khiến Hồ Phỉ cứng lưỡi.
Nguyên hai tên thị vệ ngấm ngầm bắn hỏa chung và bỏ rết độc trên vai ngựa của nàng, Hồ Phỉ đứng bên quả đã trông rõ mà không nói huỵch toẹt ra. Chàng chờ Viên Tử Y đi rồi mới bắt hai người chạy theo.
Viên Tử Y hỏi tiếp: -Vì vậy ta không nhận cái ơn của ngươi, có đúng không?
Nàng rút khăn bưng mũi chau mày hỏi: -Mình ngươi hôi thúi lắm, ngươi có biết không?
Hồ Phỉ đáp: -Đây là Lữ Đồng Tân ban cho?

Viên Tử Y mỉm cười hỏi: -Thế ra ngươi tự nhận mình là chó.
Nàng đảo mắt nhìn quanh bốn mặt rồi cười nói: -Ngươi xuống sông tắm rửa sạch sẽ đi rồi ta sẽ nói chuyện Triệu tam ... tiểu tử Triệu Bán Sơn cho ngươi nghe.
Nàng định nói là Triệu tam thúc nhưng e Hồ Phỉ tự coi mình vào hàng trưởng bối đành liều lĩnh đổi giọng kêu bằng tiểu tử Triệu Bán Sơn.
Hồ Phỉ cả cười đáp: -Hay lắm! Xin cô nương qua bên kia nghỉ một lát, tại hạ tắm rửa thật mau lẹ.
Viên Tử Y nói: -Tắm rửa vội vàng thì hết mùi hôi làm sao được?
Hồ Phỉ cười xòa, thi triển thân pháp Nhất Hạc Xung Thiên tung mình nhảy xuống sông.
Viên Tử Y coi lại vết thương con bạch mã nhận thấy thuốc giải của Thiết Yến Tử quả nhiên linh nghiệm. Mới trong khoảnh khắc chỗ sưng đã nhẹ đi. Con ngựa không kêu thét nữa, chắc là đỡ đau rồi.
Nàng đứng ra xa liếc mắt nhìn về phía Hồ Phỉ thấy chàng bỏ quần áo giầy vớ ở bờ sông rồi đi xa mấy chục trượng để tắm rửa. Nàng chắc chàng sợ thân thể lõa lồ bị nàng ngó thấy. Nàng động tâm liền cởi bọc lấy một tấm áo cũ rón rén đi tới trùm lên đống quần áo giầy vớ của Hồ Phỉ cuốn lại ôm ở tay rồi cưỡi con ngựa xanh,một tay dắt con ngựa trắng từ từ đi về phía Bắc.
Bỗng nàng quay lại lớn tiếng hô: -Ta chờ ngươi lâu quá mà có việc gấp bây giờ phải đi ngay.
Dứt lời nàng giục ngựa chạy nhanh, chỉ sợ Hồ Phỉ để trần truồng nhảy lên rượt theo nên thủy chung không dám ngoảnh cổ lại.
Bỗng nge tiếng Hồ Phỉ la gọi: -Này này! Cô nương! Ta chịu thua rồi. Cô bỏ quần áo lại cho ta.
Tiếng la mỗi lúc một xa. Hiển nhiên chàng không dám rượt theo.
Viên Tử Y vừa đi đường vừa buồn cười. Mấy lần nàng không nhịn được phải buông tiếng cười cho nổi lên.
Sau cùng nàng tự nghĩ: -Ta trêu gã thế này là mạo hiểm quá! Nếu gã đâm liều chẳng uý kỵ gì nữa thì cứ cắm cổ rượt theo thì thật bẽ bàng cho ta.
Hôm ấy nàng đi được hơn mười dặm thì đến một toà tiêu khách điếm liền vào nghỉ chân. Nàng tự nhủ: -Con bạch mã trúng độc Thiết Yến Tử đã dặn đừng cho nó chạy để khỏi tổn thương gân cốt.
Nhưng trong thâm tâm nàng rất mong Hồ Phỉ đuổi tới để lý luận gây lộn với nàng.
Một đêm trôi qua không có chuyện gì xẩy ra. Nàng chẳng thấy tông tích của Hồ Phỉ đâu.
Sáng sớm hôm sau, Viên Tử Y thủng thẳng lên đường. Nàng nghĩ tới không hiểu Hồ Phỉ ở dưới sông lên lấy quần áo đâu mà mặc, không nhịn được lại bật cười.
Mỗi ngày nàng chỉ đi có năm chục dặm đường mà thủy chung Hồ Phỉ vẫn không đuổi tới, nàng đã yên dạ nhưng thực ra nàng vẫn nhớ con

người mình đầy bùn lầy nhơ nhớp mà nàng kêu bằng Tiểu Nê Thu Hồ Phỉ.
Một hôm Viên Tử Y đi tới Dịch Gia Loan, phía bắc giải Tương Tiêu còn cách Trường Sa không xa mấy.
Nàng muốn tìm vào phạm điến ăn uống bỗng nghe ở bến đò có tiếng người đức lác.
Nàng thấy một con thuyền lớn đậu ở bến Tương Giang. Một lão già đứng trên đầu thuyền chấp tay cáo biệt những người tiễn hành lão.
Viên Tử Y liếc mắt ngó thấy phần lớn là nhân vật võ lâm. Người nào cũng vai vuông lưng thẳng, tinh thần quắc thước. Nàng lại ngó đến phía sau lão già thấy hai tên võ quan của triều đình.
Viên Tử Y động tâm tự hỏi: -Phải chăng đây là chưởng môn một phái đến Bắc Kinh tham dự hội nghị do Phúc đại soái chủ trương?

30
Cuộc chiến đấu trên ngọn cột buồm

Viên Tử Y chú ý nhìn lão già thấy lão để hai hàng ria mép. Ngón tay cái đeo một cái nhẫn bích ngọc, ánh dương quang chiếu vào lóng lánh.

Lại nghe lão lớn tiếng hô: -Xin các vị hiền đệ trở về thôi!

Lão chấp tay đứng nghiêm coi vững như núi Thái Sơn.

Những người ở trên bờ sông đồng thanh đáp: -Cung chúc lão sư thuận buồm xuôi gió. Chuyến đi này lão sư sẽ làm cho phái Cửu Long ta dương danh ở đất kinh sư.

Lão già mỉm cười nói: -Dương danh ở đất kinh sư thì không dám, chỉ mong sao phái Cửu Long không bị tổn thương về tay lão phu là đủ rồi.

Viên Tử Y nghe tiếng nói vang dội, trung khí đầy rẫy. Tuy là câu nói khiêm tốn nhưng thực ra có vẻ tự phụ.

Bỗng nghe những tiếng đùng đùng nổi lên điếc tai. Những mẩu giấy đỏ nhảy múa trên bến sông Tương Giang. Trên đầu thuyền đậu gần bờ người ta đốt pháo tiễn đưa.

Viên Tử Y biết là khi tiếng pháo dứt, thuyền lớn sẽ khởi hành. Nàng nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, lượm hai viên đá liệng vào hai tràng pháo.

Hai tràng pháo này đều dài hơn hai trượng bị đá liệng dứt ngay khúc giữa. Nửa tràng pháo rơi xuống sông liền tắt ngấm.

Diễn biến này xảy ra khiến cho những người ở trên thuyền nhốn nháo cả lên vì đây là một điềm bất lợi.

Mọi người đã trông rõ thiếu nữ áo vàng liệng đá làm đứt hai tràng pháo.

Lập tức sáu, bảy đại hán nhảy lại bao vây lớn tiếng quát tháo mỗi người một câu: -Ngươi là ai? Ai phái ngươi đến đây phá đám? Ngươi bắn đứt hai tràng pháo là có ý gì? Ngươi nuốt mật báo hay sao mà dám gây sự với Dịch lão sư ở phái Cửu Long?

Nếu nàng không phải là thiếu nữ xinh đẹp cô thân thì chúng đã xông vào thượng cẳng chân hạ cẳng tay rồi.

Viên Tử Y đã hiểu rõ gốc gác võ công của Vi Đà môn và Bát Tiên Kiếm nên lúc ra tay chẳng uý kỵ gì. Còn phái Cửu Long này nàng không hiểu rõ lai lịch, lại thấy mọi người hùng hổ làm dữ, nàng mỉm cười đáp: -Tiểu nữ liệng con sẻ trên mặt nước, chẳng ngờ lỡ tay làm đứt hai tràng pháo, trong lòng rất hối hận.

Mãi người nghe thanh âm trong trẻo mà là khẩu âm người đương ngoài liền mồm năm miệng mười mỗi người hỏi một câu: -Lỡ tay đánh dứt một tràng pháo còn có lý khi nào đánh đứt cả hai tràng pháo?

-Tên hã ngươi là chi?

-Đến Dịch gia trang làm gì?

-Bữa nay là ngày hoàng đạo, Dịch lão sư ra đi mà bị ngươi phá quấy khiến lão sư phải bực mình.

Viên Tử Y cười đáp: -Hai tràng pháo thì đáng gì mà kể? Bây giờ đi mua hai tràng khác về đốt cũng được chứ sao?
Nàng nói rồi móc trong bọc ra lấy một đĩnh hoàng kim nặng chừng hơn năm lượng để trong lòng bàn tay.
Đĩnh vàng này có thể mua được cả ngàn tràng pháo. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau đều nhận thấy cô bé rất cổ quái, không ai thò tay ra đón lấy đĩnh vàng.
Viên Tử Y cười hỏi: -Phải chăng các vị đều là đệ tử phái Cửu Long? Dịch lão sư là chưởng môn quý phái hay sao? Lão nhân gia đến Bắc Kinh tham dự đại hội chưởng môn của Phúc đại soái, có đúng thế không?
Nàng hỏi một câu, mọi người lạ gật đầu một cái.
Viên Tử Y lắc đầu hỏi: -Pháo đang nổ mà tắt ngấm là điểm đại bất tường. Vậy Dịch lão sư đừng đi nữa, ở nhà hưởng phúc hay hơn.
Trong đám đông, một hán tử lỗ mãng không nhịn được hỏi: -Tại sao vậy?
Viên Tử Y nghiêm trang đáp: -Tiểu nữ thấy sắc diện lão sư có triệu chứng không hay. ấn đường nổi lên một quầng hắc ám mà lông mi lại nổi sát khí, nếu lão gia đến kinh sư thì chẳng những uy danh phái Cửu Long bị tàn tạ mà Dịch lão sư e còn bị họa sát thân.
Mäi người nghe nàng nói bất giác nhìn nhau biến sắc. Có người lớn tiếng thóa mạ, lại một số thì thầm bàn tán chỉ sợ cô gái này biết coi tướng. Lời cô đoán có mấy phần đạo lý.
Chỗ mäi người vừa đứng cách thuyền lớn không xa. Thanh âm của Viên Tử Y lại vang dội nên câu nào cũng lọt vào tay Dịch lão sư.
Dịch lão sư nhìn kỹ người Viên Tử Y thấy nàng thân hình mảnh dẻ, dáng điệu thướt tha tựa hồ không hiểu võ công nhưng vừa rồi nàng liệng đá làm đứt giây pháo là ra tay cực kỳ xảo diệu, kình lực không phải tầm thường. Con bạch mã của nàng là giống thần tuấn chứ không phải ngựa thường. Lão chắc nàng đến đây có chuyện gì liền chắp tay nói: -Xin cô nương cho biết quý tính. Mời cô nương xuống thuyền nói chuyện.
Viên Tử Y đáp: -Tiểu nữ hä Viên. Dịch lão sư lên bờ nói chuyện được chăng?
Theo phong tục người Tương Giang thời bấy giờ ai ngồi thuyền đi xa đã xuống thuyền rồi lại bước lên bờ là một điều bất lợi.
Dịch lão sư nhíu cặp lông mày trầm ngâm không nói. Tuy lão võ công cao thâm làm đến chưởng môn một phái mà bình sinh rất tin tưởng những thuật chiêm tinh bói toán cùng coi phong thủy. Lão thấy tràng pháo bị cô gái nhỏ tuổi này đánh đứt, lại nghe nàng nói những điềm bất tường bị họa sát thân. Nếu nghe nữa chắc còn lắm điều bất lợi, lão liền bảo nhà đò: -Khai thuyền quách!
Rồi lão tự nhủ: -Cõi âm có điều bất tường đành chờ khi đến kinh sẽ mua phẩm vật cầu thần giải từ tai nạn.

Nhà đò vâng lời. Người thì kéo neo, kẻ lại nhổ sào.
Viên Tử Y thấy lão không lý gì đến mình, chuẩn bị khai thuyền liền lớn tiếng hô: -Hãy khoan! Hãy khoan! Nếu lão nhân gia không nghe lời khuyên can của tiểu nữ thì đi không đầy trăm dặm, thuyền gẫy cột buồm chìm đắm, bao nhiêu người chết hết.
Dịch lão sư sắc mặc âm trầm lớn tiếng đáp: -Lão phu thấy cô nhỏ tuổi không muốn chấp nhặt. Nếu cô còn nói nhăng nói càn thì đừng trách lão phu không nhẫn nại được.
Viên Tử Y nhảy xuống thuyền mỉm cười nói: -Tiểu nữ hoàn toàn vì hảo ý. Dịch lão sư bất tất phải động nộ. Xin lão sư cho biết đại danh để tiểu tự chiết tự coi. Đó là một điều có lợi cho lão sư.
Dịch lão sư hừ một tiếng đáp: -Không cần.
Viên Tử Y nói: -Thôi được! Dịch lão sư không chịu nói tôn hiệu thì tiểu nữ chiết tự chữ họ cũng được. Chữ Dịch trên là chữ nhật dưới là chữ vật. Vật nhật cũng như "bất nhật" ý nói sinh mạng không lâu nữa. Chuyến này Dịch lão sư ngồi thuyền đi đường thủy.
Chữ "Dịch" thêm vào chữ "Thủy" thì thành chữ "Thang". Phó thang đạo hỏa là dấn mình vào dầu sôi lửa bỏng, thật rất nguy hiểm. Dùng thuyền làm khí mịnh.
Chữ "Thang" dưới thêm chữ "Mịnh" thì thành chữ "Đãng". Đãng nhiên vô tồn là người trong thuyền đều chết hết không còn một ai. Bên trên chữ "Thang" thêm "thảo đôi" thì thành chữ "Đáng". Thơ cổ có câu "Đáng tử hành bất quý". Dịch lão sư đi chuyến này e rằng phải chết ở tha hương đất khách.
Dịch lão sư nghe tới đây không nhịn được nữa, giơ tay đập mạnh vào cột buồm đánh chát một tiếng khiến cây cột lảo đảo không ngớt. Lão quát hỏi: -Cô nói đã hết chưa?
Viên Tử Y cười đáp: -Dịch lão sư đi chuyến này mà mong cát lợi thì khó khăn lắm. Lão sư đến Bắc Kinh để cùng người trang hùng, chẳng động quyền cước cũng động đao thương.
Chữ "Dịch" thêm chữ "Túc" là chân thì thành chữ "Thích" là đá mà thêm chữ "Đao" thì thành chữ "Dịch" là xé nát. Vì thế chẳng những lão sư bị người đá chết mà phái Cửu Long còn bị diệt trừ.
Dịch lão sư càng nghe càng tức giận, khốn nỗi nàng nói có nghĩa lý, bất giác trong lòng kinh hãi liền miễn cưỡng hỏi: -Lão phu tên là Cát. Thế là Cát Tường, Cát Lợi. Cô còn nói gì được nữa không?
Viên Tử Y lắc đầu đáp: -Lại càng nguy hiểm! Nguyên chữ Cát nghĩa rất tốt nhưng đối với Dịch lã sư lại bất tường. Dịch là thay đổi, Dịch Cát là thay đổi cái tốt lành hỏi nghĩa là gì? Dĩ nhiên là bất cát.
Dịch Cát buồn rầu lẳng lặng.
Viªn Tử Y lại nói: -Chữ Cát theo pháp chiết tự thành ba chữ "Thập nhất khẩu". Dịch lão sư!
Người ta chỉ có một miệng mà lão sư mười một miệng là thừa mơi miệng phải không? Dĩ nhiên đây là thương khẩu, đao khẩu. Cứ đó mà

suy thì chuyến này lão sư đến Bắc Kinh bị trúng mười nhát đao thương mà thi thể không đưa về cố hương được.
Con người càng mê tín càng không dám nghe những điều bất tường. Dịch Cát trước nay thái độ khoan hòa, suốt đời phú quý mà bât giờ trên mi mắt bỗng nổi sát khí. Lão liếc mắt nhìn Viên Tử Y cười lạt hỏi:
-Đa tạ những lời kim ngăc của Viên cô nương. Xin hỏi cô nương là môn hạ của ai?
Viên Tử Y mỉm cười hỏi lại: -Phải chăng lão nhân gia cũng muốn chiết tự để coi số mạng cho tiểu nữ? Nếu vậy là hà tất phải hỏi đến sư thừa?
Dịch Cát cười lạt đáp: -Cô còn nhỏ tuổi mà chúng ta lại chưa biết nhau. Nhất định cô nương được ai sai khiến đến quấy Dịch mỗ. Dịch mỗ là người lớn không muốn đấu với trẻ nhỏ huống chi "Hảo nam bất dữ nữ đấu". Vậy cô nương cho biết người đứng sau lưng để cô xem ai bị trúng mười đao chết bỏ xác nơi đất khách quê người?
Viên Tử Y cười lạt hỏi lại: -Người đứng sau lưng tiểu nữ ư?
Nàng giả vờ quay lại không khỏi giật mình kinh hãi vì người đứng trên bờ mặc áo xanh bằng vải thô, hóa trang làm nông dân chính là Hồ Phỉ. Nàng mải lý luận với Dịch Cát nên chàng đến từ hồi nào nàng chưa phát giác.
Viên Tử Y giữ vẻ thản nhiên quay lại cười đáp: -Tiểu nữ coi gã là một tên tiểu tử hốt phân trâu ở trong làng.
Dịch Cát tức giận nói: -Cô đứng giả vờ hồ đồ nữa. Dịch mỗ nói người đứng sau lưng là nhân vật ném đá dấu tay đẩy cô ra chịu đòn, sao y lại dấu đầu hở đuôi làm trò lén lút, chẳng ra tuồng đại trượng phu chút nào.
Lão đoán kẻ thù ngấm ngầm sai khiến Viên Tử Y đến trước quấy phá cho cuộc xuất hành của mình gặp điều bất lợi. Người đó tất nhiên biết rõ tính lão hay uý kỵ, không thì nàng nói những điều bất cát làm cho?
Thực ra Viên Tử Y còn muốn quấy nhiễu nữa, nàng thấy lão càng sợ nghe điều bất lợi càng muốn nói những chuyện hung hiểm.
Nàng liền nghiêm nghị đáp: -Dịch lão sư! Người ta thường nói: thuốc đắng dã tật, nói thật mất lòng. Tiểu nữ nói những lời trung thực, nghe hay không là ở lão sư, còn việc Cửu Long phái cần có người đến Bắc Kinh mà lão sư không tiện đi thì để tiểu nữ thay mặt cũng được.
Viên Tử Y nhảy xuống thuyền một lát thì Hồ Phỉ theo dõi hành tung tới nơi.
Hôm ấy chàng nhảy xuống sông tắm gội mất cả quần áo không tiện lên bờ. May mà ở chỗ lúc đo trời sắp tối. Chàng chờ đến đêm lần vào nhà hương nông đánh cắp một bộ y phục. Chàng rất quan tâm đến pho quyền kinh đao phổ gia truyền của mình mà chàng vẫn để trong túi áo lót của mình và đều bị Viên Tử Y cuốn mang đi.
Trong lòng nóng nẩy buồn phiền, Hồ Phỉ đuổi đến hôm sau mới kịp nhưng thấy Viên Tử Y cho ngựa đi thong thả chứ không ra kiểu ăn cắp

đao phổ rồi xa chạy cao bay.
Chàng hoài nghi mà không sao đoán ra được ý nàng muốn gì.
Hồ Phỉ đã định động thủ đoạt lại nhưng sợ không làm nổi liền ngấm ngầm theo dõi để coi động tĩnh xem nàng có người tiếp ứng chăng? Sau mấy bữa chàng vẫn chẳng thấy gì khác lạ.
Hôm nay đến Dịch Gia Loan ở bờ sông Tương Giang, chàng thấy Viên Tử Y gây hấn coi Dịch Cát lại có ý muốn đoạt chức chưởng môn.
Chàng ngấm ngầm lấy làm kỳ nghĩ bụng: -Cô này sao lại khoái làm chưởng môn nhiều phái? Hễ gặp chưởng môn là muốn cướp ngôi. Phải chăng cô muốn dương oai trấn chốn giang hồ hay còn có thâm ý nào khác? Xem chừng hai người này sắp đi tới chỗ động thủ. Ta hãy đợi cò trai tranh đấu, mình làm ngư ông thủ lợi, tìm cách đoạt đao phổ đem về.
Lúc này mà chàng lấy cắp con ngựa bỏ đi thật dễ như trở bàn tay. Nhưng chàng không muốn diễn lại tấn tuồng cũ để Viên Tử Y coi chàng là kẻ bất tài.
Chàng liền từ từ dần gần đầu thuyền để chờ cơ hội đoạt cái bäc trên lưng nàng.
Bỗng thấy Dịch Cát mặt đỏ bừng rồi tím bầm. Lão cất tiếng ấm ớ hỏi: -Cô nương nói vậy là chê Dịch mỗ không đủ tài làm chưởng môn phái Cửu Long chăng?
Viên Tử Y mỉm cười đáp: -Không phải thế. Dịch lão sư đi đã bất lợi. Mạng người há phải trò đùa? Sao bằng nhường chức chưởng môn phải Cửu Long cho tiểu nữ. Đây là tiểu nữ vì hảo tâm muốn đỡ tai n¹n cho lão sư ...
Nàng chưa nói dứt lời đột nhiên hai hán tử trong khoang thuyền chuồn ra. Trong tay mỗi người đều cầm một cây Cửu Tiết Tiên.
Một hán tử trung niên lên tiếng: -Con nhỏ này điên điên khùng khùng. Sư phó bất tất hỏi đến thị làm chi. Để đệ tử đuổi thị lª n bờ cho khỏi lỡ giờ tốt khai thuyền.
Hắn nói rồi vươn tay trái ra đẩy đầu vai Viên Tử Y.
Viên Tử Y đưa ngón tay khẽ búng vào cánh tay hắn vào bảo: -Giờ tốt đã lỡ rồi.
Bàn tay đại hán chưa đụng vào vai Viên Tử Y đã thấy khuỷu tay tê chồn và cánh tay mềm rũ xuống.
Một tên đại hán khác quát: -Đại sư ca! Báo động đi!
Hai người cùng thổi lên một hồi còi lanh lảnh. Hai cây Cửu Tiết Tiên đồng thời quấn vào đầu gối Viên Tử Y. Bọn họ không muốn hạ sát nàng nên không đánh vào chỗ nguy hại.
Viên Tử Y thấy hai người đều sử Cửu Tiết Tiên, nàng động tâm tự nhủ: -Môn phái của chúng kêu bằng Cửu Long phái, đại khái là họ chuyên dùng Cửu Tiết Tiên.
Nàng đã nói chuyện đường dài với Dịch Cát một là để lão rối loạn tâm thần, hai là để dò la võ công cùng gia số của lão. Bay giờ nàng thấy

cây tiên đánh tới, trong bụng mừng thầm tự nghĩ: -Hay lắm! Thế là các ngươi chạm trán bà tổ nhà ngươi sử nhuyễn tiên rồi.
Nàng vung hai bàn tay nhỏ nhắn chụp lấy hai đầu roi nhanh như chớp móc vào nhau. Nàng mỉm cười đứng nguyên chỗ.
Hai hán tử không phát giác, chỉ thấy đầu roi chưa đánh tới người nàng đã dính vào nhau. Cả hai người cùng hết sức kéo m¹nh một cái. Thế là trúng kế của Viên Tử Y. Nguy^{a}n hai đầu cây tiên kết thành từng đốt nên càng kéo mạnh càng thắt chặt lại.
Hai hán tử kinh ngạc đến ngẩn người lại kéo mạnh lần nữa. Tý lực hai người này ngang nhau, không ai kéo nhúc nhích được đối phương mà hai đầu nhuyễn tiên càng thắt chặt hơn.
Dịch Cát quát lên: -Những quân ngu xuẩn lỗ mãng! Mau mau lùi lại.
Lão nắm vạt áo trường bào kéo mạnh một cái, những tiếng lách cách vang lên.
Bảy khuy áo lập tức bật ra. Lão xoay tay kéo ngược về phía sau, lập tức cởi được trường bào để lộ bộ võ phục bên trong, nai nịt găn gàng, đầy vẻ oai phong.
Những người trên bờ số đông là đệ tử cùng bạn hữu của lão, còn một phần là người ngoài. Ai thấy thế cũng nổi tiếng hoan hô.
Viên Tử Y lắc đầu nói: -Cái này không hay đâu. Đây là thủ pháp Thoát Bào Nhường Vị thì không sao, nhường vị là nhường lại ngôi chưởng môn cho tiểu nữ.
Dịch Cát run lên cảm thấy quả là triệu chứng bất tường. Lão thò tay mặt ra đằng sau rồi vung lên một cái. Tay lão đã cầm cây Cửu Tiết Tiên sáng loáng.
Lão vung tay mặt mà không phát ra tiếng động vì chín đốt cây roi không đụng vào nhau.
Viên Tử Y la thầm: -Trời ơi! Hỏng bét! Công phu này ta không hiểu được. E rằng bữa nay đến phải mất mặt.
Nàng thấy mỗi đốt cây roi này đều lớn bằng quả trứng gà. Người lão cao lớn đứng ở đầu thuyền coi như cây tháp bằng sắt, lại tay cầm cây tiên to lớn khiến cho oai phong càng thêm lẫm liệt.
Lúc này nhà đò đã kéo neo. Con thuyền ở dưới sông rung rinh không đứng vững.
Dịch Cát vung tay một cái. Cây Cửu Tiết Tiên quăng ra cuốn lấy mỏ neo sắt.
Lão lại vung tay một cái. mỏ neo rớt xuống đánh "bòm" một tiếng. Tia nước bắn trung tóe. Neo bỏ xuống rồi, con thuyền lập tức đứng vững.
Nếu cánh tay lão không mang nổi sức nặng bảy, tám trăm cqân thì làm sao nhấc nổi mỏ neo sắt. Cây trường tiên chín đốt vừa và nhuyễn tiên vừa là cương tiên nhưng phải người nội ngoại kiêm tu mới sử dụng được.
Viên Tử Y nghĩ bụng: -Tý lực của lão này ghê quá! Lão vung tiên không thành tiếng động. Ta chẳng thể dùng sức để địch lại lão mà

phải dùng trí mới thắng lão được.
Nàng nghĩ ngay đến thân hình lão to lớn, lại nhiều tuổi rồi thì công lực có thâm hậu nhưng thủ cước chưa chắc đã mau lẹ. Nàng liễn nghĩ ra một kế rồi nói: -Dịch lão sư! Tiểu nữ là đàn bà con gái mà tỷ đấu ngay ở đầu thuyền thì bất luận thắng hay bại đều bất lợi cho chuyến đi của lão sư. Chúng ta kiếm nơi nào khác để tỷ đấu hay hơn.
Dịch Cát thấy nàng nói có lý nhưng lại không muốn lên bờ.
Viên Tử Y hỏi: -Dịch lão sư! Chúng ta nên nói trước. Nếu tiểu nữ thắng được lão sư thì ngôi chưởng môn phái Cửu Long dĩ nhiên được lão sư chắp tay nhường lại nhưng không hiểu quần đệ tử dưới trướng có tâm phục chăng?
Dịch Cát tức quá sắc mặt lợt lại lớn tiếng: -Không phục thì cũng phải phục. Nhưng cô thua thì sao?
Viên Tử Y cười đáp: -Tiểu nữ đập đầu bái lão sư làm can gia và yêu cầu lão sư thương mến can nữ.
Dứt lời đột nhiên nàng nhảy vọt lên. Chân phải đạp vào giây lèo thuyền. Chân trái đạp vào đáy lá buồm. Nàng rút cây nhuyễn tiên ở đai lưng vung lên quấn vào khoảng giữa cột buồm, vận kình ra cánh tay níu lấy nhuyễn tiên tung người lên cao.
Tay trái nàng ôm lấy cột buồm, tay mặt lại vung nhuyễn tiên ra quấn lấy cột buồm rồi thi triển thân pháp Nhất Hạc Xung Thiên tung mình lên cao hơn cột buồm, từ từ hạ xuống đứng trên nóc lá buồm.
Thân pháp nhẹ nhàng coi rất ngo¹n mục của Viên Tử Y khiến những người bàng quan trên bến đều nổi tiếng hoan hô.
Trong bọn đệ tử phái Cửu Long có người la: -Này! Dở trò chơi đó là có ý gì? Ngươi có giỏi thì hãy xuống đấu với Dịch lão sư lừng danh đất Tam Tương về môn Cửu Long tiên.
Dịch Cát hắng đặng một tiếng quấn cây Cửu long Tiên vào ngang lưng. Tay trái lão nắm lấy cột buồm, người lão đã dời khỏi mặt thuyền hai bước. Tiếp theo lão lại bám tay phải để trèo lên.
Cây cột buồm này lớn bằng miệng bát. Tay trái lão không nắm vững được nhưng chỉ kình của lão rất lợi hại, chưởng lực cũng hùng hậi phi thường. Hai tay lão bám vào cột buồm, người lão trèo lên một cách bình yên. tuy thân pháp không mau lẹ và ngoạn mục bằng Viên Tử Y nhưng những tay sỏi đời đều biết là công phu của lão không phải tầm thường.
Viên Tử Y thấy lão còn cách cây cột buồm chừng hơn trượng liền tự nhủ: -Nếu để lão trèo lên ngăn thì khó ăn lắm. Chỉ còn cách ở trên cao đánh xuống, hãy kiềm chế lão trước không để lão trèo lên được nữa.
Nàng liền vung cây ngân ty tiên một cái hô lớn: -Tiểu nữ có cây Thập Bát Long Tiên còn dài gấp đôi Cửu Long Tiên của lão sư.
Đầu cây tiên rung chuyển trên không chụp xuống đầu lão.
Hai tay Dịch Cát đều không rảnh thì làm sao chống được? Nếu lão né tránh người sẽ tuột khỏi cột buồm. Thế là chưa đánh đã thua.

Băn đệ tử trên bến lớn tiếng thóa mạ: -Quân mặt dầy kia! Giao thủ như vậy là công bằng ư?
-Con điếm kia! Có giỏi thì xuống đây động thủ!
Bỗng thấy Dịch Cát nghiêng đầu đi. Tay trái lão ôm cột buồm, tay mặt vung cây Cửu Thiết Tiên để đối địch.
Viên Tử Y sợ hai câu nhuyễn tiên đụng nhau sẽ bị quấn lấy. Nàng ít sức giựt lại không nổi tất phải thất bại.
Nàng liền rung tay cho cây Ngân Ty Tiên lảng ra, chờ cơ hội tái chiếm.
Không ngờ Dịch Cát sử chiêu Sáp Họa Cái Đinh múa cây cương tiên bảo vệ đầu và mặt. tay trái lão buông ra. Người lão tung liền bốn năm lần rồi ngồi vững trên nóc cột buồm.
Dưới bến tiếng vỗ tay vang như pháo nổ.
Tuy lão chiếm được lợi thế mà Viên Tử Y lại yên tâm một phần vì nàng thấy lão vung tiên, lực đạo tuy mãnh kiệt nhưng chiêu số không có biến hóa khác biệt, tức là còn kém xa nàng. Về tiên pháp nàng đã luyện đến trình độ rất tinh vi, rất xảo diệu.

31
Toà cổ miếu dưới trận mưa rào

Viên Tử Y quay sang mé tả. Tay cầm cây Ngân Ty Tiên từ mé hữu đánh lại.

Dịch Cát ngồi vững rồi xoay cây Cửu Tiết Tiên gạt cây nhuyễn tiên của đối phương.

Lúc này ánh dương quang chiếu xuống nước sông Tương Giang hiện ra muôn đạo kim quang. Hai người ngồi trên cao bảy, tám trượng tỷ võ. Hai cây nhuyễn tiên chẳng khác hai con linh xà di chuyển cũng ngửng đầu coi cuộc chiến đấu.

Dịch Cát tự biết khinh công của mình không bằng đối phương. Lão ngồi vững trên đầu cột, hai chân quặn lấy cột buồm để ghì thế bất phân thắng bại đã.

Viên Tử Y đi lại trên rường buồm công kích Dịch Cát. Lão chỉ giữ thế thủ chứ không phản kích được.

Sau khi trao đổi năm, sáu chục chiêu, cây Ngân Ty Tiên trong tay Viên Tử Y nhảy múa chẳng khác con rắn bạc. Những chiêu số của nàng mỗi lúc một thêm kỳ diệu.

Dịch Cát trở đi trở lại chỉ có bảy, tám chiêu một mặt để hộ vệ toàn thân, một mặt tuỳ cơ quấn lấy cây nhuyễn tiên của đối phương.

Cứ hiện tình mà nói thì dường như Viên Tử Y đã chiếm hết phần thượng phong nhưng phép đánh của nàng rất tốn hơi sức. Nếu chiến đấu lâu, tiên pháp thế nào cũng lộ sơ hở, hoặc vướng chân, trượt bước là tất bị thua.

Nguyên chỗ dụng tâm của Dịch Cát là theo binh pháp của Tôn Tử ban đầu không thắng được ngay, phải chờ địch mệt mới đả bại.

Viên Tử Y cũng hiểu ý của lão nhưng bất luận nàng biến chiêu thế nào lão cũng chỉ đưa ra bảy, tám chiêu bảo vệ toàn thân một cách nghiêm mặt dị thường, không có chỗ hở nào để địch đánh vào.

Hai bên lại tỷ đÊu lúc nữa mà tình thế chẳng có gì biến đổi.

Viên Tử Y cảm thÊy mình hơi thở đã trầm trọng chạy nhảy không được linh hoạt như trước.

Dịch Cát thấy thời cơ đã đến. Lão chờ cây Ngân Ty Tiên lướt tới trước mặt, đột nhiên vươn tay trái ra chụp lấy trái kim cầu.

Viên Tử Y kinh hãi hạ thấp cây nhuyễn tiên. Không ngờ cây Cửu Long Tiên của Dịch Cát lại vụt tới đè lên, móc lấy. Nếu cây Ngân Ty Tiên không tr¸nh mau thì hai cây tiên sẽ quÊn vào nhau.

Dịch Cát nhìn chuẩn đích chỗ đầu roi của đối phương tung lên về, cây Cửu Long Tiên của lão liền ra chiêu Kim Ty Chiên Hồ. Lão quát to một tiếng đã quấn được cây Ngân Ty Tiên.

Viên Tử Y cảm thấy tay trái tê chồn. Trường tiên trong tay nàng bị một luồng cường lực kéo mạnh ra. Nàng biết nếu dùng sức để tranh cướp tất mình bị thua,trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau.

Gặp lúc nguy cấp đột nhiên nàng ra chiêu mạo hiểm. Tay phải hất

mạnh ra. Cây roi tuột bay đi rồi quấn vào cột buồm vang lên những tiếng lách tách.
Cả cây Cửu Tiết Tiên lẫn cây Ngân Ty Tiên quấn lấy hai chân và cánh tay Dịch Cát như người trói vào cột buồm.
Biến cố xảy ra bất ngờ khiến Dịch Cát giật mình kinh hãi. Lão liền vươn tay phải để cởi hai cây tiên. Bỗng thấy Viên Tử Y vọt tới trước mặt. Nàng đưa tay trái móc mắt lão.
Dịch Cát vội buông roi ra để đón dỡ.
Nhưng Viên Tử Y chỉ ra đòn đánh rứ. Tay trái nàng ở trên không dừng lại một chút để kiềm chế tay trái lão, tay mặt nàng phóng tới nhanh như điện điểm vào Uyển huyệt dưới nách lão.
Dịch Cát bị điểm trúng huyệt đạo, cánh tay trái nhũn ra, hai chân cùng cánh tay mặt lại bị quấn vào cột buồm. Xem chừng lão phải thất bại nặng nề không còn cách nào xoay sở hơn được nữa.
Hồ Phỉ đứng dưới đất thấy Viên Tử Y sắp thua mà lại thắng, thủ pháp xảo diệu vô cùng. Chàng vừa reo lên một tiếng thì đột nhiên chín mũi kim tiêu phóng lên nhằm bắn vào các huyệt đao sau lưng Viên Tử Y.
Viên Tử Y thấy Dịch Cát thảm bại đến nơi trong lòng đang đắc ý muốn lớn tiếng khoa trương mấy câu, bắt buộc lão phải nhận lời nhường chức chưởng môn mới buông tha lão, không ngờ phía dưới có người đánh lén.
Chín mũi kim tiêu phóng tới rất nhanh mà bộ vị lại chia ra bốn mặt. Người Viên Tử Y đang đứng trên cây xà ngang nóc buồm thuyền, nàng chỉ bước ra nửa bước là hững chân phải té từ trên cao sáu, bảy trượng xuống thì né tránh thế nào được?
Nhưng nàng là người cấp trí liền ngửa về phía sau cho hạ mình xuống. Chín mũi kim tiêu đều lướt qua nóc buồm.
Những người dưới thuyền và trên bờ đều bật tiếng la hoảng thì thấy hai chân nàng đã móc vào cây xà ngang như người treo ngược lơ lửng trên không.
Người trên bờ phóng ám khí lại bắn ba mũi kim tiền tiêu. Lần này một mũi nhằm bắn vào mình nàng còn hai mũi bắn vào cây xà ngang. Nếu nàng lộn người lên liền trúng phải kim tiêu.
Hồ Phỉ thấy tình trạng này lo rằng Viên Tử Y không còn cách thử sau nhưng thủ kình lợi hại hơn. Chế tiền đuổi kịp kim tiền tiêu. Sáu mũi đụng nhau ở trên không bật lên những tiếng leng keng rồi rớt cả xuống sông.
Viên Tử Y sợ quá khắp mình toát mồ hôi lạnh. Nàng toan lộn người lên bỗng nghe Hồ Phỉ lớn tiếng quát: -Thế là nghĩa làm sao?
Chàng nhảy xuống đầu thuyền.
Những tiếng rắc rắc vang lên. Cây xà buồm bị gẫy đôi.
Viên Tử Y cũng theo cây xà rớt xuống sông.
Viên Tử Y vừa rồi đầu chúc xuống, chân móc lên xà buồm. Nàng đã nhìn rõ người lén lút phóng ám khí và được Hồ Phỉ ra tay giải cứu

nàng bằng cách nào nhưng cây xà buồm làm sao mà gẫy thì nàng chưa ngó thấy.
Nguyên Dịch Cát bị điểm huyệt nơi cánh tay trái nửa người không nhúc nhích được nhưng tay phải vẫn còn có thể ra sức. Lão thấy Viên Tử Y treo ngược người trên xà liên vận hết nội lực toàn thân vào bàn tay mặt đánh xuống cây xà. Tý lực của lão cực kỳ mãnh kiệt. Cây xà bị gẫy liền.
Giữa lúc ấy Hồ Phỉ bật tiếng quát rồi nhảy xuống thuyền. Chàng thấy Viên Tử Y đang rớt xuống rồi mà lão họ Dịch vẫn ngồi liền trên đầu cột buồm rồi tụt xuống dần dần là lão thắng. Chàng liền vận kình ra sau lưng đập mạnh vào cột buồm. Cột buồm này vừa lớn lại vừa cứng. Chàng đập lưng chỉ làm cho nó rung rinh chứ không đổ xuống. Trong lòng nóng nảy, chàng liền rút đơn đao đánh roạt một cái chém vào cột buồm.
Cả Viên Tử Y lẫn Dịch Cát cùng rớt xuống nhưng cây xà ngang bị gãy trước.
Nếu để cột buồm gẫy đè trúng thì nguy hiểm đến tính mạng nàng. Hồ Phỉ liền chụp lấy sợi dây thừng nhằm phía Viên Tử Y liệng ra vừa liệng vừa quát.
Viên Tử Y người đang chơi vơi, trong lòng hoảng loạn. tuy nàng biết bơi lội nhưng trước mắt đám đông ngã xuống nước ướt đầm đìa thật cũng khó coi. Đột nhiên thấy quãng giây thừng bay tới. Nàng vội chụp lấy.
Hồ Phỉ giựt mạnh một cái. Viên Tử Y mượn thế tung mình hạ xuống đầu thuyền.
Nàng vừa đặt chân xuống ván đã nghe một tiếng "ùm" vang lên, tia nước bắn tung tóe bắn vào mặt nàng như hạt châu. Đó là khúc cột buồm cùng Dịch Cát rớt xuống sông.
Những người trên bờ kêu la rầm rĩ rồi những tiếng lỏm bõm không ngớt.
Nguyên Dịch Cát không biết bơi lội. Mươi bảy, mười tám tên đệ tử phái Cửu Long tới tấp nhảy xuống sông Tương Giang để cứu vớt sư phụ.
Viên Tử Y nhìn Hồ Phỉ mỉm cười nói: -Hồ đại ca! Cảm ơn đại ca nhé!
Hồ Phỉ cười đáp: -Tại hạ họ Hồ theo cách chiết tự thành ba chữ "Nguyên Thập Khẩu". Chắc là mỗi tháng phải trúng chín đao.
Viên Tử Y bật lên tiếng cười khoan khoái nghĩ bụng: -Vừa rồi ta chiết tự với Dịch Cát bị thằng cha này nghe hết rồi.
Nàng liền cười nói: -May ở chỗ tên của đại ca có chữ Phỉ. Phỉ dã nghĩa là không phải đâu, không phải đâu. Cái nạn chín đao gặp dữ hóa lành.
Hồ Phỉ cười đáp: -Đa tạ kim khẩu của cô nương.
Chàng ra tay giải cứu có ý muốn đi đến chỗ giao hảo liền cười nói: -Chữ Phỉ là văn vẻ thì bất tất phải nói nữa.

Viên Tử Y nói: -Chữ Phỉ phía dưới thêm vào chữ Vũ thành chữ Phí. Phí là ngọc thuý chủ việc được kim ngọc. Thêm thảo dầu vào thành chữ Phi cũng chủ việc tốt đẹp. Thêm vào chữ Ty vào thành chữ Phỉ lại có tướng mặc áo hồng bào đeo đai ngọc chỉ làm quan lớn.
Hồ Phỉ thè lưỡi ra đáp: -Chủ việc thăng quan phát tài thì tại hạ không dám đâu.
Hai người ở đầu thuyền cười cười nói nói coi như bên cạnh chẳng có ai. Bỗng nghe trên bến nhốn nháo cả lên. Bọn đồ đệ phái Cửu Long khiêng Dịch Cát cùng cây cột buồm gẫy đang đưa lên bờ.
Dịch Cát tuổi già, không biết bơi lội, uống nhiều nước lại tức giận quá chừng nên đã ngất đi.
Viên Tử Y ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng: -Không khéo xẩy án mạng thì vụ này thành ra lớn chuyện.
Nàng khẽ nói: -Hồ đại ca! Chúng ta chạy đi thôi.
Dứt lời chàng nhảy lên bờ, thò tay rút lấy cây nhuyễn tiên quấn ở cột buồm.
Bọn đệ tử phái Cửu Long quát tháo ầm ầm. Sáu, bảy cây nhuyễn tiên vung lên đánh tới người nàng.
Những tiếng loảng xoảng vang lên. Sáu, bảy cây nhuyễn tiên đụng vào nhau tựa hồ tấm lưới sắt chụp xuống đầu Viên Tử Y.
Viên Tử Y tay cầm nhuyễn tiên dùng phép tá lực đả lực, vung cây nhuyễn tiên ngang trên đỉnh đầu. Đồng thời người nàng vọt lên chênh chếch đi.
Nàng liếc mắt nhìn trộm Dịch Cát thấy con người béo mập nằm ngang dưới đất không nhúc nhích, không hiểu lão còn sống hay đã chết rồi.
Hồ Phỉ tung mình lên ngựa. Tay mặt chàng dắt con bạch mã miệng la gọi: -Cái chức chưởng môn này có điểm bất lợi. Thôi không làm nữa.
Viên Tử Y cười đáp: -Tiểu muội xin tuân lời đại ca.
Nàng cũng nhảy lên ngựa.
Bọn đệ tử phái Cửu Long lớn tiếng kêu réo, tới tấp chạy ra chẹn đường. Hai cây nhuyễn tiên quét ngang dưới chân để đánh chân ngựa.
Viên Tử Y quiay lại vung roi phản kích quấn lấy hai cây tiên kia. Tay mặt nàng giựt cương. Con ngựa trắng vọt về phía trước.
Con ngựa này thần tuấn phi thường, chạy nhanh vô kể mà sức mạnh cũng nghê gớm. Nó tung mình vọt đi lôi theo cả hai hán tử tay cầm nhuyễn tiên.
Biến diễn bất ngờ khiến hai hán tử cực kỳ kinh hãi. Người chúng đã bị con bạch mã lôi đi hơn mười trượng.
Hai gã muốn đứng lên nhưng ngựa chạy nhanh quá. Chúng vừa đứng dậy được lại bị kéo té xuống. Chúng sợ quá quên cả buông nhuyễn tiên, tay vẫn giữ khư khư.
Viên Tử Y thấy thế cười rộ. Đột nhiên nàng dừng ngựa lại. Hai hán tử đứng lên mặt mũi tím bầm, chân tay mình mẩy cũng bị thương máu

chảy đầm đìa. Nàng cất tiếng hỏi: -Trong cây nhuyễn tiên của các ngươi có bảo vật hay sao mà không buông ra.
Nàng vừa dứt lời, không chờ chúng đáp lại đã nện gót chân vào bụng ngựa. Con bạch mã lao về phía trước lại kéo theo hai hán tử. bây giờ hai hán tử mới tỉnh ngộ buông tay ra. Tai chúng còn nghe Viên Tử Y cười khanh khách. Nàng cùng Hồ Phỉ sóng vai cho ngựa chạy song song.
Bọn đệ tử phái Cửu Long ở Dịch Gia Loan rất đông, thanh thế rất lớn. Hôm nay chúng tiễn hành Dịch lão sư lên đường lai kinh đều tự tập ở bến sông, chúng thấy Dịch Cát bị thất bại thảm hại muốn xông lại bắt Viên Tử Y.
Viên Tử Y cùng Hồ Phỉ tuy võ công cường nhưng ít người khó địch nổi số đông.
May mà Viên Tử Y lúc ra đi thi triển một chiêu Hồi Tiên Lạp Nhân rất kỳ ảo khiến chúng trợn mắt há miệng, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào. Khi chúng tỉnh táo lại muốn chạy đến vây đánh thì hai người đã ruổi ngựa đi xa rồi.
Hiện giờ Dịch Cát từ từ hồi tỉnh. Bọn đệ tử tới tấp thỉnh an và thóa mạ Viên Tử Y là con người xảo trá. Chúng nhao nhảo bàn tán mà chẳng ai hiểu lai lịch nàng ra sao.
Viên Tử Y đi xa rồi, quay đầu nhìn lại không thấy Dịch Gia Loan nữa mới liệng cây Cửu Tiết Tiên vừa đoạt được quẳng xuố ng đất.
Nàng quay lại ngó Hồ Phỉ thấy chàng mặc bộ áo của người hương nông trông thật buồn cười. Nhưng nàng nghĩ tới nếu vừa rồi chàng không ra tay giải cứu thì không chừng nàng đã bỏ mạng ở Dịch Gia Loan rồi. Bây giờ nàng nhớ lại hãy còn kinh hãi.
Hai người đi một lúc nữa, Hồ Phỉ bỗng cất tiếng hỏi: -Viên cô nương! Trong thiên hạ có tất cả bao nhiêu môn phái võ học?
Viên Tử Y cười đáp: -Tiểu muội không rõ. Đại ca có biết không?
Hồ Phỉ lắc đầu nói: -Tại hạ không hiểu mới hỏi cô. Hiện giờ cô đã làm chưởng môn ba ph¸i lớn là Vi Đà môn, Bát Tiên Kiếm, Cửu Long phái, cô còn muốn làm chưởng môn mấy phái nữa mới vừa lòng?
Viên Tử Y cười đáp: -Tuy tiểu muội đã thắng Dịch Cát nhưng bọn tử không phục. Vậy chức chưởng môn phái Cửu Long coi như chưa đoạt ở vào tay. Còn những phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Thái Cực thì tiểu muội không dám tranh đoạt chức chưởng môn. Chỉ đi nhặt nhanh mấy "món đồng nát" cũng đủ rồi.
Hồ Phỉ thè lưỡi ra nói: -Võ Lâm Thập Tam Gia tổng chưởng môn. Cái danh hiệu này thật oai phong.
Viên Tử Y cười hỏi: -Hồ đại ca! Võ công đại ca cao cường như vậy sao không cướp mấy ngôi chưởng môn làm chơi? Chúng ta đi dọc đường thu thập. Đại ca thu một nhà, tiểu muội lại thu một nhà, cứ luân lưu như vậy cho đến Bắc Kinh thì tiểu muội thành Thập Tam gia tổng chưởng môn, đại ca cũng thành Thập Tam gia tổng chưởng môn. Anh

em mình đến Bắc Kinh tham dự đại hội chưởng môn của Phúc đại soái như vậy há chẳng thú lắm ru?
Hồ Phỉ lắc đầu quầy quậy đáp: -Tại hạ không có gan, mà võ nghệ cũng không giỏi bằng cô nương. Chắc là muốn cướp nửa chức chưởng môn cũng không xong mới bị người ta ra chiêu "Lữ Đồng Tân Thôi Cẩu" hất xuống sông biến thành con chó khắp mình bùn lầy hôi hám. Giả tỷ chỉ lên chưởng môn phái Nê Thu cũng là danh gi¸ lắm rồi.
Viên Tử Y cười ngặt cười nghẹo, chắp tay nói: -Hồ đại ca! Bây giờ tiểu muội xin lỗi đại ca.
Hồ Phỉ chắp tay đáp lễ nghiêm nghị nói: -Thưa Thập Tam gia đại chưởng môn lão gia! Tiểu tử không dám.
Viên Tử Y coi bộ điệu giả vờ chất phác của chàng cùng lời nói móc máy rất dí dỏm, lòng nàng tăng thêm mấy phần hoan hỷ. Nàng cười đáp: -Thảo nảo lão tiểu tử Triệu tam ca về khoe đại ca hay lắm.
Hồ Phỉ trong lòng vẫn nhớ Triệu Bán Sơn không lúc nào quên. Chàng vội hỏi: -Triệu tam ca làm sao? Tam ca đã nói những gì với cô nương?
Viên Tử Y cười đáp: -Đại ca đuổi kịp tiểu muội, tiểu muội sẽ nói còn nghe.
Nàng khẽ đã vào bụng ngựa.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Cô mà cho con bạch mã phi nước đại thì còn ai đuổi kịp?
Chàng thấy chân sau con ngựa vừa chống lên toan phát lực, chàng vội tung mình nhảy lên. tay trái nắm lấy vai ngựa đè xuống. Người chàng vọt qua lưng ngựa trắng ngồi phía sau Viên Tử Y.
Con bạch mã lưng đeo thêm một người vẫn không để ý, phóng luôn bốn vó chạy nhanh như gió.
Con ngựa xanh tuy không người cưỡi nhưng chạy theo trong khoảnh khắc đã bỏ con ngựa trắng đến mười mấy trượng.
Viên Tử Y ngửi thấy hơi thở của chàng trai ở phía sau, mặt nóng bừng, muốn lên tiếng nhưng lại im miệng.
Con ngựa chạy được một lúc bỗng nghe trên không có tiếng sét nổ, nàng ngửng đầu nhìn lên thấy mây đen che nửa bầu trời. Hiện nay đang mùa hạ, trời mưa bất thình lình là thường. Nàng riết cương cho ngựa chạy nhanh hơn.
Sau khoảng thời gian chừng uông cạn chén trà, gió Tây thổi rất dữ. Những giọt mưa lớn bằng hạt đậu đổ xuống. Hai bên đường không có nhà cửa chi hết. ở mé Tây sườn núi bỗng lộ ra một bức tường vàng.
Viên Tử Y phóng ngựa chạy đến gần thì ra là một tòa cổ miếu.
Trên tấm biển đã mục nát để bốn chữ Tương Phi Thẩn Tử nét vàng bong hết.
Hiển nhiên lâu ngày không ai tu sửa.
Hồ Phỉ xuống ngựa mở cửa miếu. Chàng không kịp nhìn kỹ, dắt ngựa trắng đi vào.
Bỗng trên không lại có một tiếng sấm chớp giật nhoang nhoáng.

Viên Tử Y tuy võ nghệ cao cường mà không ngớt lộ vẻ sợ hãi.
Hồ Phỉ vào hậu điện dòm ngó không thấy một bóng người. Chàng trở ra tiền điện nói: -Hậu điện có vẻ còn sạch sẽ hơn.
Chàng kiếm nắm rơm quét nửa gian điện rồi nói: -Trận mưa này chắc không lâu. Chờ trời tạnh lại ra đi, bữa nay có thể đến Trường Sơn.
Viên Tử Y "ừ" một tiếng rồi không nói nữa.
Hai người lúc trước vẫn cười cười nói nói nhưng từ lúc ngồi chung một ngựa,Viên Tử Y cảm thấy trong lòng có điều khác lạ, nàng nhìn Hồ Phỉ không được tự nhiên ra chiều bẽn lẽn.
Hai người sóng vai ngồi. Đột nhiên đồng thời quay đầu lại. Bốn mắt chạm nhau.
Hai người cùng tủm tỉm cười rồi quay ra chỗ khác.
Sau một lúc Hồ Phỉ hỏi: -Triệu tam ca có bình yên không?
Viên Tử Y đáp: -Bình yên lắm. Làm sao không bình yên.
Hồ Phỉ hỏi: -Y ở đâu? Tại hạ nhớ y muốn đến thăm.
Viên Tử Y đáp: -Vậy đại ca đến Hồi Cương. Chỉ cần đại ca không chết y cũng không chết là lại gặp nhau.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Cô nương ở Hồi Cương đến đây phải không?
Viên Tử Y quay lại mỉm cười đáp: -Phải rồi! Đại ca coi tiểu muội có giống không?
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Tại hạ không biết. Trước kia tại hạ cứ tưởng Hồi Cương là đất sa mạc hoang vu không ngờ có vị cô nương xinh đẹp thế này.
Viên Tử Y đỏ mặt lên phì một tiếng rồi hỏi: -Đại ca nhắm mắt nói liều phải không?
Hồ Phỉ biết mình lỡ lời trong bụng cũng hơi hối hận vì lẽ cô nam quả nữ trong tòa cổ miếu này không nên thốt ra những điều khinh bạc. Chàng liền hỏi qua chuyện khác: -Phúc đại soái mở cuộc đại hội các chưởng môn thiên hạ, không hiểu vì mục đích gì? Cô nương có biết chăng?
Viên Tử Y thấy chàng đột nhiên xoay sang câu chuyện đứng đắn bất giác liếc mắt nhìn chàng đáp: -Y là bậc vương công quyền quý, ăn no rồi chẳng có chuyện gì làm, muốn kiếm một ít hảo thủ võ lâm để tiêu khiển cũng như chó chọi gà chọi dế mà thôi. Đáng tiếc là rất nhiều cao thủ võ lâm bị hắn làm cho ngu muội mà không tự giác.
Hồ Phỉ vỗ đùi đùi lớn tiếng: -Cô nương nói phải quá. Cô cao kiến như vậy khiến tại hạ khâm phục vô cùng.
Té ra cô nương dọc đường cố ý tranh đoạt chức chưởng môn là muốn quấy phá Phúc đại soái.
Viên Tử Y cười đáp: -Chi bằng hai người chúng ta đồng tâm hiệp lực đoạt lấy phân nửa chức chưởng môn trong thiên hạ. Như vậy là cuộc đại hội của Phúc đại soái đâm ra loạc choạc,chẳng thành bề thế gì hết. Chúng ta lại đến hội trường đại náo một phen khiến hắn không dám coi thường nhân sĩ trong thiên hạ.

Hồ Phỉ vỗ tay reo lên: -Hay lắm! Hay lắm! vậy cứ thế mà làm. Cô nương lãnh đạo, tiểu nhân Hồ Phỉ xin đi theo để ra sức mọn.
Viên Tử Y nói: -Võ công đại ca còn cao hơn tiểu muội sao lại còn khách khí?
Hai người nói đến lúc cao hứng mà trận mưa rào vẫn chưa ngớt. Trái lại mỗi lúc một mưa to hơn. Sau miếu là một khe suối. Nước trên núi đổ xuống ầm ầm như thác lũ. Tòa cổ miếu lâu ngày tàn tạ, chỗ nào cũng dột nát. Hồ Phỉ cùng Viên Tử Y ngồi thu vào trong góc miếu. Ngoài trời vẫn tối đen. Mây thấp kà kà tựa hồ đè xuống đầu. Xem chừng không thể lên đường.
Hồ Phỉ vào bếp kiếm ít cành khô đốt lên rồi cười nói: -Trời mưa không ngớt. Chúng ta đành nhịn đói suốt đêm nay.
Ánh lửa chiếu vào mặt Viên Tử Y. Hai má đỏ hồng càng tăng thêm vẻ đẹp.
Nàng từ Hồi Cương muôn dặm đi về phía Đông, đã từng ngủ đêm ở những nơi hoang sơn dã lĩnh vẫn coi là thường. Bữa nay nàng cùng ở trong cổ miếu với một chàng trai trẻ là một điều chưa từng trải qua nên trong lòng nẩy ra một mùi vị khôn tả.

32
Trong cổ miếu oan gia chạm trán

Hồ Phỉ kiếm ít rơm khô giải lên thần đàn một mớ, lại giải dưới đất một mớ rồi nói: -Lữ Đồng Tân ngủ trên trời, Lạc Thuỷ Cẩu ngủ dưới đất.
Chàng nói rồi nằm xuống đống rơm dưới đất, quay mặt vào vách nhắm mắt lại.
Viên Tử Y cúi đầu ngẫm nghĩ: -Y quả là người quân tử biết thủ lễ.
Nàng liền cười đáp: -Lạc Thuỷ Cẩu! Sáng mai lại gặp nhau.
Đoạn nàng nhảy lên thần đàn.
Viên Tử Y nằm xuống rồi nhưng tâm thần bất định, tai nghe tiếng mưa rào đổ xuống mái ngói đồm độp.
Sau nửa giờ nàng mới đi vào giấc ngủ chập chờn.
Chừng nửa đêm, Viên Tử Y lắng nghe tiếng vó ngựa rần rần chạy tới gần. Nàng trở mình ngồi dậy.
Hồ Phỉ cũng phát giác, khẽ cất tiếng gọi: -Lữ Đồng Tân! Có người tới đó.
Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần trộn lẫn với tiếng bánh xa lọc cọc.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Trận mưa lớn này bắt đầu từ lúc xế chiều cho đến bây giờ không lúc nào ngơi. Sao lại có người đội mưa đi suốt đêm?
Cỗ xe ngựa tới ngoài cửa miếu thì dừng lại.
Viên Tử Y nói: -Bọn họ sắp tiến vào miếu đấy.
Nàng từ trên thần đàn nhảy xuống, lại ngồi bên Hồ Phỉ.
Quả nhiên cửa miếu kẹt mở. Cả xe lẫn ngựa đến dãy hành lang ở điện trước.
Hai tên xa phu vào hầu viện ngó thấy Hồ Phỉ cùng Viên Tử Y liền lên tiếng: -Trong này có người. Chúng ta nghỉ ở tiền điện quách.
Chúng nói rồi quay gót trở ra.
Tai nghe ngoài tiền điện tiếng người lao xao nổi lên, có đến hai chục người. Kẻ thì chặt củi đốt lửa, người thì vo gạo nấu yên cơm. Bọn này nói tiếng Quảng Đông. Sau một hồi nhốn nháo, tiền điện dần dần yên tĩnh lại.
Bỗng một người tuyên bố: -Bất tất phải chuẩn bị giường nằm. Chúng ta ăn cơm xong bất luận mưa lớn hay mưa nhỏ lại tiếp tục thượng lộ nhân khi đêm tối.
Hồ Phỉ nghe khẩu âm bất giác trong lòng run lên.
Lúc này tại hậu điện đốt cành cây lửa chưa tắt. Dưới ánh hỏa quang chàng ngó thấy Viên Tử Y cũng hơi biến sắc.
Lại nghe tiếng một người khác ở ngoài tiền điện cất lên: -Sao lão gia lại cấp bách quá vậy? Mưa lớn thế này ...
Giữa lúc ấy tiếng mưa rào ầm ầm đổ xuống át hẳn tiếng người nói.
Nhân vật nói trước trung khí đầy rẫy, ngữ âm vang dội. Đang lúc mưa to, thanh âm cách một cái sân mà còn nghe rõ: -Giữa lúc đêm khuya lại trời mưa lớn là thời cơ thuận tiện nhất cho chúng ta thượng lộ. Không thể ham một giấc ngủ mà để toàn gia phải mất mạng. Nơi đây

cách đại lộ không còn xa mấy, chỉ mong đừng có chuyện ma đưa lối quỷ đưa đường chạm trán tên tiểu tặc kia.
Hồ Phỉ nghe nói tới đây không còn hoài nghi gì nữa. Lòng mừng hớn hở, miệng lẩm bẩm: -Quả là ma đưa lối quỉ đem đường, hắn lại chạm trán ta.
Chàn khẽ nói: -Lữ Đồng Tân! Bên ngoài là một vị chưởng môn. Chuyến này xin nhường cho tại hạ.
Viên Tử Y chỉ ậm ừ chứ không nói gì.
Hồ Phỉ thấy nàng không ra chiều hoan hỷ trong lòng hơi lấy làm kỳ.
Chàng thắt lại đai lưng, cài yêu đao vào trong áo rồi rảo bước tiến ra tiền điện.
Chàng thấy đầu đằng đông bảy người ngồi xuống đất. Trong đám này có một người thân thể to lớn, cao hơn những người xung quanh đến nửa cái đầu. Hắn đang nhìn ra ngoài.
Hồ Phỉ mới ngó thấy nửa mặt đã nhận ra hắn chính là tên đại ác bá Phụng Thiên Nam ở trấn Phật Sơn. Cây Hoàng Kim Côn của hắn dài tám thước để tựa bên cạnh. Hắn ngửng đầu trông chiều trời ngơ ngẩn xuất thần.
Không hiểu hắn luyến tiếc cơ nghiệp đồ sộ ở Phật Sơn trấn hay là hắn đang trù tính kế hoạch đối phó với địch nhân để chấn chỉnh lại phong oai ngày trước.
Hồ Phỉ từ phía sau khám thờ đi ra lại gặp lúc trời tối mịt nên những người ở tiền điện chẳng một ai hay.
Đầu đằng Tây tiền điện đốt một đống củi lớn và vắc cháo thổi cơm.
Nhưng hắn đãgiao thủ với Hồ Phỉ ở trấn Phật Sơn biết bản lãnh mình không địch nổi nên chẳng dám lơ là, vội thu côn về lùi lại một bước.
Bỗng nghe trên đỉnh đầu một tiếng "phập" vang dội. Mọi người tuy đứng trước đại địch cũng không nhịn được phải ngửng đầu lên nhìn. Nguyên thanh đơn đao của Hồ Phỉ tung lên chém vào rường nhà rồi nằm yên trên đó không rớt xuống nữa.
Hồ Phỉ bật tiếng cười rộ xuyên vào đám đông, hai tay giơ lên hạ xuống. Chàng đã điểm trúng huyệt đạo cả tám, chín tên vừa đệ tử vừa gia nhân của Phụng Thiên Nam. Chàng vung tay hất chân đấm đá bọn này tung ra hai bên. Trong nháy mắt, trên đại điện chỉ còn lại cha con Phụng Thiên Nam và Hồ Phỉ là ba người.
Phụng Thiên Nam nghiến răng khẽ quát: -Minh nhi! Ngươi còn chưa chạy chẳng lẽ muốn cho Phụng gia phải tuyệt tự chăng?
Phụng Nhất Minh ngần ngại, tay cầm đơn đao, không hiểu nên sấn vào giáp kích hay là nên cướp đường chạy trốn.
Hồ Phỉ rùng mình một cái đã lẻn ra phía sau Phụng Nhất Minh.
Phụng Thiên Nam quát to một tiếng vung kim côn lên để ngăn chặn.
Hồ Phỉ cúi đầu chuồn qua dưới nách Phụng Nhất Minh khẽ đẩy vai gã một cái.
Phụng Nhất Minh đứng không vững. Người ngã ngửa về phía sau

trúng vào chỗ cây côn nện xuống.
Phụng Thiên Nam giật mình kinh hãi vội thu cây côn lại. Hắn khổ công rèn luyện mấy chục năm nên gặp lúc nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc còn thu côn về kịp, không thì đã đập vỡ đầu con trai rồi. Hồ Phỉ ra chiêu đắc thủ, không ngờ Phụng Nhất Minh vẫn đứng vững, chàng liền một tay chụp vào sau gáy gã, tay trái giơ lên đập xuống đầu gã.
Phụng Thiên Nam nhớ tới khi ở Bắc Đế miếu, chàng vung chưởng đánh gẫy đầu con Thạch Quy, nếu để phát chưởng này đánh trúng đầu con mình thì con gì là tính mạng?
Hắn vội đưa côn ra điểm tới bên trái sau lưng Hồ Phỉ để bức bách chàng xoay tay tự cứu.
Hồ Phỉ tay trái giơ lên không rồi dừng lại một chút, chờ cho cây kim côn sắp đến sau lưng mới vươn tay mặt chụp lấy đầu Phụng Nhất Minh đưa vào đầu cây côn. Thủ pháp của chàng cực kỳ mau lẹ.
Phụng Thiên Nam lập tức biến chiêu xoay đầu côn đánh vào hạ bàn chàng.
Hồ Phỉ la lên: -Hay lắm!
Tay trái chàng đẩy sau lưng Phụng Nhất Minh để nười hắn đỡ lấy cây côn.
Thế là Phụng Nhất Minh biến thành một thứ khí giới trong tay Hồ Phỉ.
Phụng Thiên Nam động thủ chậm, lại muốn bãi đấu. Hồ Phỉ liền thủ thế như muốn đánh vào chỗ yếu hại trong người Phụng Nhất Minh khiến Phụng Thiên Nam phải ra tay cứu gấp. Nhưng hắn giải cứu mà vẫn gặp nguy cơ trùng điệp thành ra chiêu nào cũng đưa đến tình trạng như chính hắn đánh chết con mình.
Đấu thêm mấy chiêu nữa, Phụng Thiên Nam cảm thấy tâm thần mỏi mệt. Đột nhiên hắn lùi lại ba bước, liệng cây kim côn xuống đất đánh "choang" một tiếng. Mấy viên gạch xanh vỡ nát. Mặt hắn thê thảm không nói gì nữa.
Hồ Phỉ quát hỏi: -Phụng Thiên Nam! Lão th ương con như vậy thì con người khác cũng thế, có khác gì con lão.
Phụng Thiên Nam sững sờ một chút rồi lại nổi lòng kiêu hảnh lớn tiếng đáp: -Phụng mỗ hoành hành thiên hạ, làm chưởng môn phái Ngũ Hổ, đã từng giết ng ười không biết bao nhiêu. Con ta cũng đã hạ sát đến ba, bốn chục nhân mạng. Bữa nay chúng ta có chết về tay ngươi cũng là đáng rồi.
Sao không động thủ đi, còn nói gì lắm thế?
Hồ Phỉ lớn tiếng: -Vậy lão tự xử mình đi, đừng để tiểu gia phải bận chân tay.
Phụng Thiên Nam lượm cây kim côn lên nổi tràng cười khanh khách rồi xoay đầu côn đập vào đầu mình.
Đột nhiên ánh vàng lấp loáng, một cây nhuyễn tiên rất dài từ phía sau Hồ Phỉ bung ra cuốn lây đầu côn kéo trệch đi.
Tý lực của Phụng Thiên Nam rất mạnh vẫn giữ được cây côn trong

tay nhưng không thể đập vào đầu mình được nữa.
Người vung tiên đoạt côn chính là Viên Tử Y. Nàng dùng sức kéo mạnh vào trong mà cây kim côn của Phụng Thiên Nam vẫn đứng nguyên không nhúc nhích. Nàng liền mượn thế nhảy ra.
Viên Tử Y cười nói: -Hồ đại ca! Chúng ta chỉ cần đoạt ngôi chưởng môn không nên giết hại mạng người.
Hồ Phỉ nghiến răng đáp: -Cô nương chưa biết. Cha này tội ác ngập đầu không phải như những chưởng môn khác.
Viên Tử Y lắc đầu nói: -Ta sang đoạt chưởng môn, sư phụ có biết ra cũng chỉ cười xòa nhưng nếu sát thương nhân mạng thì lão nhân gia trị tội.
Hồ Phỉ hỏi: -Người này do tại hạ giết thì có liên quan gì đến cô nương?
Viên Tử Y đáp: -Không đúng! Không đúng! Việc cướp ngôi chưởng môn do tiểu muội đề ra. Lão đã là chưởng môn phái Ngũ Hổ thì sao lại chẳng liên quan đến tiểu muội?
Hồ Phỉ vội nói: -Tại hạ theo hút từ Quảng Đông đến Hồ Nam là để bắt tên ác tặc này.
Hắn làm chưởng môn cũng vậy mà chẳng làm chưởng môn cũng thế. Bữa nay tại hạ nhất định phải giết hắn.
Viên Tử Y nghiêm nghị đáp: -Hồ đại ca! Tiểu muội nói chuyện đứng đắn với đại ca. Đại ca nên nghe đã.
Hồ Phỉ gật đầu.
Viên Tử Y nói tiếp: -Đại ca không biết gia sư là ai phải không?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ không rõ. Bản lãnh cô nương như vậy thì lệnh sư nhất định là bậc đại hiệp khét tiếng giang hồ. Xin cô cho hay cách xưng hô lão nhân gia.
Viên Tử Y nói: -Danh tự của lão nhân gia mai đây đại ca sẽ biết. Bây giờ tiểu muội chỉ kể chuyện lúc dời khỏi Hồi Cương, gia sư dặn kỹ tiểu muội. Ngươi đến Trung Nguyên quấy phá thế nào cũng được, hễ giết một người là lập tức ta hạ sát cái mạng nhỏ bé của ngươi. Trước nay gia sư nói một là một, hai là hai, quyết không thể hàm hồ.
Hồ Phỉ nói: -Chẳng lẽ con người tệ hại phạm tội thập ác cũng không cho giết?
Viên Tử Y đáp: -Đúng thế. Khi đó tiểu muội đã hỏi sư phụ câu này thì lão nhân gia bảo "Người tệ hại đáng lý nên giết nhưng sự đời biến ảo. Con ngưng lý nêng hay tàn ác ngươi còn nhỏ tuổi làm sao mà phân biệt được? Trên đời có kẻ bề ngoài hung ác mà lòng Bồ Tát, lắm người ngoài mặt tử tế mà trong lòng thâm hiểm tàn độc. Ai chết rồi không thể sống lại. Giết lầm một người là phải ân hận suốt đời".
Hồ Phỉ gật đầu nói: -Lão nhân gia bảo thế là đúng. Nhưng thằng cha này chính miệng hắn tự nói ra đã giết người không biết bao nhiêu mà kể. Ở trấn Phật Sơn, hắn sát hại mạng người lương thiện, chính tại hạ nhìn thấy rõ ràng, không còn sai lầm được.

Viên Tử Y nói: -Tiểu muội phải khép mình tuân lời sư mạng. Hồ đại ca! Xin đại ca nễ mặt tiểu muội mà cao đài quy thủ trong vụ này.
Hồ Phỉ nghe nàng nói khẩn thiết như người năn nỉ. Từ ngày chàng biết nàng chưa bao giờ nghe nàng nói tha thiết đến thế.
Chàng không khỏi động tâm, nhưng nhớ tới tử trạng thảm khốc của cha con vợ chồng Chung A Tứ. Chàng còn liên tưởng đến Chung Tứ Tẩu mổ bụng con trước thần tượng Bắc Đế rồi Chung Tiểu Nhị bị ác khuyển cắn xé. Bầu nhiệt huyết trồi ngược lên, chàng lớn tiếng: -Viên cô nương! Nếu vậy cô nương đừng ngó thấy vụ này. Xin cô hãy lên đường trước rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở Trường Sa.
Viên Tử Y sa sầm nét mặt tức giận nói: -Bình sinh tiểu muội chưa từng hạ mình xin ai điều gì. Người này lại không có thâm cừu đại hận với đại ca. Đây bất quá là giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay can thiệp mà thôi. Hắn đốt nhà chạy trốn ngày nghỉ đêm đi đủ biết hắn sợ đại ca lắm rồi. Đại ca ơi! Con người không nên dồn kẻ địch vào bước đường tuyệt lộ.
Hồ Phỉ dõng dạc đáp: -Viên cô nương! Người này chẳng thể bỏ qua không hạ sát được.
Trước hết là tại hạ xin lỗi cô nương. Sau này tôn sư có trách phạt thì tại hạ cam bề lĩnh tội một mình.
Dứt lời chàng xá dài đến tận đất.
Bỗng nghe đánh "soạt" một cái. Viên Tử Y đãvung cây ngân tiên cuốn lấy đơn đao trên rường nhà của Hồ Phỉ kéo xuống. Nàng nhẹ nhàng đưa lại trước mặt chàng nói: -Đại ca đón lấy!
Hồ Phỉ đưa tay chụp lấy chuôi đao, lại nghe nàng nói tiếp: -Hồ đại ca! Đại ca hãy đả bại tiểu muội trước đi rồi hãy giết toàn gia hắn. Có thế thì sư phụ mới không trách phạt tiểu muội.
Hồ Phỉ tức giận hỏi: -Cô nương cố ngăn chặn tại hạ nhất định phải có biệt tình. Tôn sư đường đường là một bậc đại hiệp tiền bối cao thâm chẳng lẽ lại không chịu hiểu tình lý.
Viên Tử Y khẽ "ồ" một tiếng, cất giọng ôn nhu hỏi: -Hồ đại ca! Đại ca nhất định không nễ mặt tiểu muội một chút ư?
Ánh lửa chiếu vào gương mặt đẹp như hoa, miệng nhỏ nhẹ khiến Hồ Phỉ không khỏi mềm lòng. Nhưng chàng thấy nàng càng khẩn cầu càng nghi ngờ trong vụ này có điều trá nguỵ, liền tự nhủ: -Hồ Phỉ hỡi Hồ Phỉ! Nếu ngươi để cho nữ sắc làm mê hoặc, không nhìn nhận đại nghĩa thì làm anh hùng hảo hán cũng uổng mà thôi. Gia gia ngươi là Hồ Nhất Đao oanh liệt một thời sao lại có hạng con cháu uỷ mỵ như ngươi?
Chàng thấy không động võ thì khó mà giết được kẻ gian ác. Chàng đành la lên: -Nếu vậy tại hạ đánh đắc tội.
Đơn đao vung lên, đao quang lấp loáng bao phủ thượng bàn Viên Tử Y. Chàng giơ tay trái lên, một đĩnh bạc phóng ra nhằm đánh tới trước ngực Phụng Thiên Nam.

Viên Tử Y ngó thấy chàng nhìn mình như ngây như dại, tựa hồ ngầm ngầm nảy mối nhu tình, lòng nàng đang khấp khởi mừng thầm. Ngờ đâu chàng lại ra tay một cách đột ngột.
Hai người đứng cách nhau rất gần. Chiêu Đại Tam Phách của chàng đanh tới mãnh liệt. Cây ngân ty tiên của nàng vừa dài vừa mềm đón đỡ thì không phải dễ dàng mà tay trái chàng lại phóng ám khí. Nàng nghe phong thanh biết là thủ pháp trầm trọng.Viên Tử Y nghĩ thầm: -Y nhất định không muốn đả thương ta.
Nàng liền vung trường tiên rượt theo để ngăn cản đĩnh bạc. Choang một tiếng! Nàng không lý gì đến chiêu đao của Hồ Phỉ đánh mình.
Nguyên Hồ Phỉ biết võ công nàng chẳng kém gì mình, dù động thủ thực sự cũng khó lòng thủ thắng được, chàng rất lấy làm khó nghĩ. Chàng nhớ đến bên mình có mấy đĩnh bạc, dẫu bắn trúng cũng không chết ng ười.
Chàng liền phóng đĩnh văn ngân nặng năm lạng mà sử kình rất trầm trọng để đánh Phụng Thiên Nam. Chàng chắc mẫm một chiêu thành công, ngờ đâu Viên Tử Y lại mạo hiểm không bảo vệ thân mình để đi cứu người khác. Chàng thấy mũi đao còn cách nàng mấy tấc, vội dừng lại quát lên: -Cô nương làm gì thế này?
Viên Tử Y đáp: -Tiểu muội lâm vào tình trạnh bất đắc dĩ.
Đột nhiên nàng nhảy lùi lại hơn trượng rút cây tiên và la lên: -Coi chiêu đây!
Hồ Phỉ giơ đao lên gạt để chờ thời cơ lại tập kích Phụng Thiên Nam nhưng Viên Tử Y dùng cây nhuyễn tiên đánh ráo riết không chịu nới tay chút nào.
Hồ Phỉ đã thấy nàng sử tiên nhiều lần trong lòng rất bội phục. Nhưng trước kia gặp những địch thủ tầm thường, nàng chưa vận dụng toàn lực. Bây giờ kỳ phùng địch thủ, hai người cùng phấn khởi tinh thần, càng đấu càng mau lẹ.
Trong đại điện cây nhuyễn tiên hóa thành một vòng lớn ngân quang.
Đơn đao múa thành những vòng nhỏ sáng bạc, công thủ tiến thoái. Thỉnh thoảng đao tiên đụng nhau bật lên tiếng choang choang.
Đang tỷ đấu nửa chừng, Viên Tử Y quét ngang cây tiên một cái đánh rớt cây đàn nên trên thần đàn xuống đất.
Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm: -Ngàng muốn lửa tắt để lão họ Phùng chạy trốn.
Nhưng trong lúc nhất thời không biết đối phó thế nào đành thi triển Hồ Gia Đao Pháp bằng những chiêu tấn công rất gấp.
Viên Tử Y hô: -Hảo đao pháp!
Nàng quét ngang ngọn roi gạt chiêu đao của đối phương. Đầu roi cuốn lấy một cành khô còn cháy ở dưới đất về mé Tây liệng tới Hồ Phỉ.
Cái chảo gang để nấu cơm tuy Hồ Phỉ hất đổ nhưng lửa cháy đang mạnh. Hai, ba chục cành khô chưa tắt. Viên Tử Y chẳng cần có liệng

trúng đối phương hay không, nàng dùng trường tiên cuốn lấy một cành liệng ra.
Hồ Phỉ không dám dùng đao đỡ gạt vì sợ tia lửa bắn tung tóe làm cho đầu mặt bị thương vội nhảy sang bên né tránh. Nh ưng đã né tránh thì không thể tiển lên phản kích.
Viên Tử Y từ từ động thủ, quấn lấy cành củi cháy liệng ra hết cây này đến cây khác.

33
Trong khám thờ Lưu gia lánh nạn

Trên đại điện ánh lửa nhảy múa tựa hồ những con hỏa xà chạy lướt trên không gian.

Trong bóng tối ánh lửa lập lòe coi rất ngoạn mục.

Hồ Phỉ thấy những cành khô lửa cháy bay lại rất nhanh chóng, chàng đành thi triển khinh công chạy quanh đại điện để né tránh. Chàng thấy gia nhân, đệ tử, xa phu, tỳ bộc nhà Phụng Thiên Nam đều chạy vào hậu điện.

Cha con Phụng Thiên Nam mắt lộ hung quang đứng một bên.

Hồ Phỉ sợ Phụng Thiên Nam thừa cơ lúc nhốn nháo chạy trốn. Chàng cầm đơn đao hàn quang lấp lánh, mắt không dời khỏi cửa sơn môn.

Sau một lúc ánh lửa nhảy múa trên không dần dần nhỏ đi rớt xuống đất rồi từ từ tắt hết.

Viên Tử Y cười hỏi: -Hồ đại ca! Cuộc đấu bữa nay thật cao hứng. Chúng ta đấu đến phân cường ngược nên chăng?

Nàng huy động cây nhuyễn tiên hết điểm trước ngực lại đánh vào cánh tay mặt Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ giơ đao lên gạt được chiêu trước thì gặp chiêu thứ hai lại càng quái dị.

Chàng vội lăn mình dưới đất để né tránh.

Viên Tử Y cười nói: -Đại ca bất tất phải hoang mang, tiểu muội không đả thương đại ca đâu.

Hai câu này chạm lòng tự ái của Hồ Phỉ. Chàng lẩm bẩm: -Chẳng lẽ ta lại sợ cô ư?

Lúc này cành củi lửa cuối cùng trong đại điện đột nhiên cháy bùng.

Lại nghe Viên Tử Y nói: -Đường tiên pháp này của tiểu muội chiêu số rất ly kỳ. Đại ca hãy coi chừng.

Đột nhiên sấm nổ ầm ầm gió thổi ào ào. Không hiểu nàng làm thế nào để cây nhuyễn tiên phát ra được thanh âm như vậy.

Hồ Phỉ la lên: -Hay quá!

Chàng giữ kín môn hộ để coi rõ mấu chốt về tiên pháp của Viên Tử Y rồi mới tiến hành.

Ngọn lửa đột nhiên phát ra tiếng nổ. Tia lửa bắn tung tóe rồi trong nháy mắt lửa tắt phụt. Đại điện tối đen như mực.

Bên ngoài mưa càng lớn, nước trút xuống mái ngói ầm ầm lẫn với tiếng tiên ào ào của Viên Tử Y làm cho đinh tai nhức óc.

Hồ Phỉ tuy lớn mật nhưng trước tình cảnh này không khỏi sợ run.

Bỗng trong đầu chàng lóe lên một tia sáng. Chàng lẩm bẩm: -Hôm ấy ở trong miếu Bắc Đế trấn Phật Sơn, Phụng Thiên Nam toan giơ đao tự sát, một người đàn bà dùng ngân thoa đánh rớt đơn đao của hắn.

Thân hình cùng thủ pháp ng ười đó giống hệt, nhất định là Viên cô nương rồi.

Chàng nghĩ tới đây bất giác run lên, miệng lẩm bẩm: -Nàng cùng ta kết

bạn đồng hành té ra muốn làm điều bất lợi cho ta.
Vì trong óc ngấm ngầm suy nghĩ thành ra phân tâm, bất giác bàn tay nới lỏng. Thanh đao bị cây nhuyễn tiên cuốn lấy suýt nữa tuột mất. Chàng vội vận nội lực giật mạnh một cái.
Viên Tử Y là một cô gia, chiêu số tuy tinh diệu nhưng tý lực còn kém Hồ Phỉ, cảm thấy cánh tay tê chồn. Nàng liền rung cây nhuyễn tiên buông thanh đao ra, xoay chiều điểm vào huyệt âm ốc trên khuỷu tay chàng.
Lúc này toà cổ miếu tối đen như mực. Hai người chỉ nghe tiếng gió để dỡ gạt.
Hồ Phỉ để hết tâm thần đề phòng, chàng nghĩ bụng: -Nguyên một Viên cô nương ta đã không thắng nổi, huống chi còn thêm bọn Phụng Thiên Nam sắp trợ lực cho cô.
Chàng đoán Viên Tử Y cùng Phụng Thiên Nam là một phe đảng và bữa nay chàng đãlọt vào cạm bẫy của thị.
Hai người trao đổi mấy chiêu nữa, mỗi khi gần vào nhau đều gặp nguy hiểm.
Hồ Phỉ xoay tay chém một đao. Viên Tử Y vội ngửa người về phía sau, cảm thấy đao phong lạnh toát qua mặt, cách da thịt không đầy mấy tấc.
Nàng không khỏi giật mình kinh hãi vì phát giác chàng hạ thủ chẳng nể nang gì. Nàng cười nói: -Hồ đại ca! Đại ca nổi nóng rồi ư?
Nàng rung cây nhuyễn tiên nhảy lùi lại phía sau.
Hồ Phỉ không đáp, lắng tai nghe xem cha con Phụng Thiên Nam ẩn chỗ nào để đề phòng bị họ ngấm ngầm tập kích hoặc phóng ám khí.
Viên Tử Y lại cười nói: -Đại ca không lý gì đến tiểu muội, làm phách quá chừng.
Đột nhiên nàng tung cây roi móc lấy gót chân chàng.
Nàng ra đòn không một tiếng động. Hồ Phỉ chưa kịp đề phòng, chàng muốn nhảy lên né tránh cũng không được nữa. Chàng vội quét đao xuống đất để gạt cây nhuyễn. Không ngờ cây nhuyễn tiên quấn lại rồi hất qua một bên đẩy văng trảo lực của Hồ Phỉ, nhẹ nhàng đoạt lấy đơn đao của chàng.
Chiêu số đoạt đao này rất xảo diệu. Hồ Phỉ la thầm: -Nguy rồi! Ta bị đoạt mất binh khí, bữa nay không khéo phải bỏ mạng trong tòa cổ miếu này.
Trong lúc nguy cấp, chàng tung mình nhảy xô về phía trước đưa tay ra nắm lấy cổ họng nàng.
Chiêu Ưng Trảo Câu Thủ này thật là tàn độc. Hồ Phỉ tuy theo quyền phổ rèn luyện rất tinh thục nhưng bình sinh chưa dùng qua.
Viên Tử Y cảm thấy một luồng nhiệt khí xô đến, bàn tay địch nhân đưa vào cổ họng nàng mà lúc này nhuyễn tiên ở ngoài không rút về kịp để đón đỡ, nàng đánh buông tay, ngửa người về phía sau. Mấy tiếng "choang choảng" vang lên. Cả đơn đao lẫn nhuyễn tiên đồng thời

rớt xuống đất.
Hồ Phỉ ra chiêu trảo đắc thủ liền thi triển chiêu thứ hai là Tiến Bộ Liên Hoàn tấn công ráo riết.
Viên Tử Y xoay tay đâm vào cánh tay Hồ Phỉ. Trong bóng tối nàng không trông rõ huyệt đạo đối ph ương, đâm vào chỗ da thịt dầy và cứng.
Nàng rút tay về la lên một tiắng "úi chao" ra chiều đau đớn.
Hồ Phỉ la thầm: -Thật đáng hổ thẹn. May cô không nhìn rõ thân hình, không thì phát chỉ này mạnh như vậy mà trúng huyệt đạo là hết đường rồi.
Hai người tay không tỷ đấu trong bóng tối đều thủ nhiều mà công ít, vừa đánh vừa chờ cơ hội để đoạt binh khí dưới đất.
Viên Tử Y thấy đối phương càng đánh càng khủng khiếp, không phải là cuộc tỷ võ để so tài cao thấp. Nàng càng nghĩ càng kinh hãi.
Từ ngày nàng dời khỏi Hồi Cương đã chạm trán rất nhiều cao thủ nhưng chưa từng gặp cuộc ác đấu nào như đêm nay.
Đột nhiên nàng biến đổi thân pháp chạy quanh bốn phía không cho Hồ Phỉ đến gần.
Hồ Phỉ thấy đối phương không áp bức, chàng cũng chẳng truy kích chỉ giữ kín môn hộ, lắng nghe chỗ cha con Phụng Thiên Nam ẩn nấp, hễ chàng phát giác là phóng ch ưởng đánh chết chúng liền. Nhưng Viên Tử Y chạy rất lẹ, xiêm áo nàng phát ra tiếng gì, chưởng lực cũng nổi lên veo véo khiến chàng không tài nào nghe thấy hơi thở của cha con Phụng Thiên Nam.
Chàng liền nghĩ ra một kế cũng chạy quanh trong địa điện từ Đông qua Tây, từ Nam qua Bắc theo phương vị Tứ Đại Tượng và nhắm mắt phóng chưởng cốt để đụng vào cha con Phụng Thiên Nam thì chúng chẳng chết cũng bị trọng thương. Hay chúng né tránh là phát giác ra chỗ chúng ẩn thân.
Hai người lúc trước chiến đấu gần nhau bây giờ đột nhiên đâm bừa đánh ẩu. Hễ ai mon men tới chỗ binh khí rớt xuống là lập tức đối phương xông lại cản trở. Hai bên trao đổi mấy chiêu rồi lại ra xa.
Hồ Phỉ di chuyển trong đại điện hết một vòng mà chẳng phát giác ra hành tung của Phụng Thiên Nam đâu cả. Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ bọn chúng chuồn vào hậu điện?
Rồi chàng lại nghĩ: -Không có lý nào được. Hiện giờ họ mạnh mà ta yếu. Nếu chúng xông cả lại là đưa ta vào đất chết được ngay. Nhất định họ ngấm ngầm bố trí cạm bẫy dụ ta vào tròng. Bậc đại trượng phu phải biết tuỳ cơ hành động.
Bữa nay ta cần tìm đường thoát thân trước rồi ngày sau sẽ lo mà trả oán.
Chàng liền từ từ tiến về phía cửa định để chờ cơ hội nhảy vọt ra.
Bỗng nghe tiếng phành phạch vang lên rồi một cơn gió lạnh quạt vào mặt. Trong bóng tối chàng nhìn thấp thoáng thấy bóng người cao lớn

nhảy xô tới. Chàng cả mừng hô lớn: -Giỏi lắm!
Chàng vung song chưởng đánh ra đánh "sầm" một tiếng trúng vào trước ngực người kia. Chàng đã vận đến mười thành công lực vào hai tay.
Đáng lý Phụng Thiên Nam phải xương gẫy gân bong ngay đương trường mới phải.
Nhưng bàn tay chàng đụng phải người kia liền biết mình mắc bẫy vì đó là một vật vừa cứng vừa lạnh. Chưởng phóng ra rồi thu về không kịp. Bụi đất bay tứ tung rớt xuống ào ào. Nguyên chàng đã đánh vào pho thần tượng trong miếu.
Lại nghe mấy tiếng ầm ầm. Thần tượng đập vào tường vách, gẫy thành hai đoạn.
Viên Tử Y cười nói: -Chưởng lực nặng quá!
Thanh âm này phát ra từ ngoài cửa sơn môn. Tiếp theo là những tiếng loảng xoảng. Nguyên đơn đao và nhuyễn tiên đều bị nàng cướp vào tay rồi.
Hồ Phỉ tự hỏi: -Khí giới cô đã cướp mất. Bây giờ nên tiếp tục đánh nữa hay là tìm kế thoát thân?
Chàng biết đối phương tuy là một thiếu nữ nhỏ tuổi nhưng võ công cao cường chẳng thể coi thường được. Hai người cùng cầm binh khí tỷ đấu chàng còn chưa địch nổi.
Chàng nghĩ tới đây bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên.
Viên Tử Y la gọi: -Này này! Nam Bá Thiên! Sao lại bỏ đi ngay! Như vậy há chẳng khiếm khuyết tình bằng hữu?
Tiếng mưa rào sinh sịch hòa lẫn với tiếng vó ngựa dồn dập.
Viên Tử Y đã lên ngựa đuổi theo.
Hồ Phỉ la thầm: -Hỏng rồi! Hỏng rồi!
Thế là phen này chàng bị thua liểng xiểng. Tuy bọn gia nhân cùng tuỳ bộc của Phụng Thiên Nam còn ở cả đó nhưng tên tội khôi bỏ đi rồi mà chàng giết bọn này cho hả giận thì chẳng anh hùng chút nào. Chàng móc đá lửa trong bọc bật lên châm vào đống củi vừa mới tắt. Chàng ngó lại trong điện thì thấy thần tượng Tương Phi đầu gãy tay đứt thành mấy mảnh, gạo trắng và cành cây cùng rơm cỏ tung tóe khắp mặt đất.
Ngoài miếu vẫn mưa như trút nước. Hồ Phỉ nhìn dấu vắt cuộc ác đấu lại nhớ tới những sự nguy hiểm vừa qua không khỏi kinh tâm động phách.
Chàng ngồi trước thần đèn nhìn đống lửa ngơ ngác xuất thần.
Chàng tự nhủ: -Giữa Viên Tử Y và Phụng Thiên Nam tất có liên quan. Đó là một điều chắc chắn. Nam Bát Thiên có hậu thuẫn hùng hậu như vậy, lại nhiều người thế lớn ở trấn Phật Sơn thì hắn dư lực kiềm chế ta mà sao hắn đốt nhà bỏ đi? Bữa nay bọn họ bố trí mai phục ở trong cổ miếu dĩ nhiên ta bị trúng kế. Nếu họ nhất tề bao vây thì ta phải nguy đến tính mạng? Sao họ đã chiếm được thượng phong mà còn rút lui? Ta coi Phụng Thiên Nam hai lần toan tự sát tuyệt không phải giả trá.

Thế thì Viên Tử Y ngấm ngầm tương trợ dường như hắn không biết trước.
Chàng lại nghĩ tới Viên Tử Y võ công độc đáo trí kế đa đoan.
Mỗi phen cùng nàng tỷ thí đều bị nàng đoạt mất tiên cơ. Vừa rồi chiến đấu trong bóng tối, chàng coi nàng như đại địch. Bây giờ chàng bỗng lộ nụ cười trên môi, trong lòng nẩy ra mối nhu tình êm ái.
Bất giác chàng tự hỏi: -Vừa rồi đấu kiếm, ta đãra tay chẳng nể nang gì là nghĩa làm sao?
Chàng khó mà trả lời được câu hỏi này. Dường như chàng đã vận toàn lực để công kích nhưng sự thật không hạ sát thủ.
Rồi chàng lẩm bẩm: -Lúc nàng xông vào gần, ta có giết nàng bằng chiêu Xuyên Tâm truỳ mà sao ta không hạ thủ. Ta phóng chiêu Thương Mã Đao, nàng cúi đầu né tránh, sao ta không sử tiếp chiêu Bá Vương Tá Giáp? Hồ Phỉ hỡi Hồ Phỉ!
Phải chăng ngươi sợ đả thương nàng?
Đột niên chàng động tâm tự nghĩ: -Nàng đã vung roi đánh xuống đầu vai ta, đột nhiên thu về phải chăng nàng có y tương th ượng? Lại còn lúc nàng phóng chỉ đâm tới thì sao?
Hồ Phỉ ôn lại những chiêu số vừa rồi nghiên cứu tỷ mỷ, trong lòng cảm thấy ngon ngọt, tự nhủ: -Nhất định nàng không muốn sát hại ta. Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ...
Chàng nghĩ tới đây không dám gì nữa, bỗng cảm thấy bụng đói liền bưng cái chảo gang mà lúc nẫy chàng đá lộn đi, coi lại thấy trong chảo hãy còn ít gạo trắng. Chàng liền đải sạch bụi đất rồi đổ nước vào nấu chín.
Chẳng bao lâu, mùi cơm thơm ngát trong chảo bốc ra.
Hồ Phỉ thở phào nghĩ bụng: -Nếu lúc này ta cùng nàng ngồi sóng vai nấu cơm ăn với nhau há chẳng sung sướng ư? Không dè thằng cha Phụng Thiên Nam ở đâu lần đến.
Nhưng chàng lại tự nhủ: -Chạm trán kẻ thù là một điều hay, ta không nên nghĩ với nghĩ vẩn để lạc vào đường rẽ.
Lòng chàng ngầm ngấm hồi hộp, chàng nghĩ tới nét mặt mỉm cười của Viên Tử Y mà bâng khuâng trong dạ. Mùi cơm cháy khét lẹt dần dần tiết ra mà chàng cũng không hay.
Giữa lúc ấy ngoài cửa miếu có tiếng bước chân vang lên rồi cửa miếu kẹt mở. Hồ Phỉ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhảy bổ lên, tự hỏi: -Phải chăng nàng đãquay trở lại?
Dưới ánh hỏa quang chàng ngó thấy hai ngươi tiến vào. Một lão già lối năm mươi tuổi nước da vàng ửng, người ốm nhách. Chính là Lưu Hạc Chân mà chàng đã gặp ở Phong Diệp Trang thành Hành Dương. Còn người nữa là một thiếu phụ lối ngoài hai chục tuổi.
Lưu Hạc Chân một cánh tay băng bó bằng vải xanh treo lên cổ. Hiển nhiên lão bị thương. Thiếu phụ cũng đi tập tễnh, chân mụ bị thương khá nặng. Cả hai người đều ướt hết, bộ dạng rất thảm hại.

Hồ Phỉ toan đứng dậy cất tiếng thì Lưu Hạc Chân đưa mắt lạnh lùng nhìn chàng rồi bảo thiếu phụ: -Qua bên kia coi.
Thiếu phụ dạ một tiếng, rút đơn đao ở sau lưng ra cầm tay đi vào hậu điện.
Lưu Hạc Chân đứng tựa vào tường thở hổn hển. Đột nhiên, lão ngồi phệt xuống, vẻ mặt dường như đang chú lắng nghe tiếng động bên ngoài.
Hồ Phỉ thấy lão chưa nhận ra mình, chàng nghĩ bụng: -Hôm ấy xảy cuộc tỷ võ ở Phong Diệp Trang, mọi người đều nhận được lão và Viên cô nương. Ta lẫn vào đám đông như một thằng nhỏ quê mùa, dĩ nhiên là không chú ý nên không ...
Chàng mở vung ra, mũi ngửi thấy mùi khét lẹt. Nửa chảo cơm cháy cả rồi. Chàng tủm tỉm cười, bốc từng nắm một đút vào miệng nuốt.
Lưu Hạc Chân thấy chàng ăn uống thô lỗ như vậy liền không để ý chàng nữa.
Sau một lúc, thiếu phụ từ hậu điện trở ra. Tây cầm một thanh củi đang cháy nhìn Lưu Hạc Chân nói: -Không có gì cả.
Lưu Hạc Chân thở phào một cái, tấm lòng giới bị cởi mở được một chút. Lão nhắm mắt ngồi tựa thần đàn điều dưỡng. Áo lão chảy nước xuống đất thành vũng. Trong nước có lẫn máu tươi.
Thiếu phụ cũng cực kỳ mỏi mệt, mụ ngồi bên lão không nhúc nhích.
Coi điệu bộ hai người tựa hồ là đôi vợ chồng, có điều chồng già vợ trẻ chẳng xứng đôi chút nào.
Hồ Phỉ tự hỏi: -Bản lãnh của Lưu Hạc Chân võ lâm ít người địch nổi mà sao lão bị thảm bại đến thế? Thế mới biết ngoài vòm trời này còn vòm trời khác, ngoài cõi người này còn cõi người khác, mình không thể coi thường được.
Giữa lúc ấy văng vẳng có tiếng vó ngựa vọng lại. Lưu Hạc Chân đứng phắt dậy, rút binh khí ở sau lưng ra, binh khí là một cây đoản thương.
Lão nói: -Trọng Bình! Nàng chạy đi. Ta ở lại đây để liều mạng với hắn.
Lão nói rồi lấy trong bọc ra một cái vó dài chừng hơn thước trao tay cho mụ và dặn: -Nàng đưa cho y.
Thiếu phụ kia họ Vương chính là vợ kế của lão. Vành mắt đỏ hoe, mụ đáp: -Không! Nếu phải chết thì cùng chết với nhau.
Lưu Hạc Chân tức mình nói: -Chúng ta bôn ba muôn dặm mang thương chiến đấu là vì cái gì?
Việc này mà chẳng làm xong thì ta chết cũng không nhắm mắt, nàng mau ra cửa sau trốn đi để ta kìm hãm địch nhân.
V ương Trọng Bình vẫn quyến luyến không chịu bỏ đi. Mụ cười đáp: -Lão gia ơi! Chúng ta đã nên một trường phu thê. Tiện thiếp không được phục thị lão gia thì ... thì ...
Lưu Hạc Chân giậm chân ngắt lời: -Nàng làm xong việc lớn này cho ta là hay hơn hết.
Lão vẫy tay giục: -Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi!

Hồ Phỉ hấy vợ chồng lão tình nghĩa thâm trọng không nỡ rời tay, nghĩ thầm: -Lưu Hạc Chân là người chính phái. Không hiểu ai làm khó dễ với lão? Ta đãgặp đây chẳng thể bỏ qua được.
Giữa lúc ấy tiếng vó ngựa dừng lại ngoài cửa miếu. Hồ Phỉ nghe thanh âm nhận ra ba người kỵ mã thì hai người dừng lại ở cửa trước, còn một người quanh lại cửa sau.
Lưu Hạc Chân ra chiều tức giận nói: -Họ chặn cửa sau, không đi được nữa rồi.
Vương Trọng Bình đảo mắt nhìn quanh nâng đỡ trượng phu đưa lên thần đàn ẩn vào trong khám thờ. Mụ lại nhìn Hồ Phỉ giơ tay ra hiệu tỏ vẻ khẩn cầu chàng chớ có tiết lộ.
Bức màn vàng trước khám thờ buông xuống vừa xong thì hai người tiến vào trong cửa miếu.
Hồ Phỉ vẫn ngồi dưới đất, bốc cơm nắm lại mà ăn.
Dưới ánh hỏa quang, chàng liếc mắt nhìn hai người bỗng giật mình kinh hãi, mặc dù chàng đã gặp quái nhân rất nhiều. Hai người này mặc áo vải dầu, cặp lông mày đi chênh chếch xuống, cặp mắt hình tam giác một lớn một nhỏ, mũi to và hếch lên. Tướng mạo cực kỳ xấu xa. Hai người ngó Hồ Phỉ nhưng không nói gì. Chúng đi vào hậu điện chẳng mấy chốc lại trở ra. Đột nhiên người mé tả hú lên một tiếng quái gở. Ngoài sân khẽ có tiếng động. Một người từ nóc nhà nhảy xuống.
Nguyên lúc hai người xục tìm trước sau thì người đứng chặn cổng hậu nhảy lên nóc nhà.
Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Người này khinh công trác tuyệt!
Lại thấy bóng ng ười thấp thoáng. Ng ười đó vọt vào trong điện.
Tướng mạo hắn cũng chẳng khác hai người kia mấy, vừa trông đã biết là huynh đệ đồng bào, có điều hắn nhỏ tuổi hơn một chút.
Ba người bỏ áo mưa ra. Hồ Phỉ lại một phen kinh hãi vì ba người này đều hiếu phục xô gạt, lưng thắt giày cỏ, tựa hồ cha mẹ mới mất.
Trên đại điện soi sáng bằng một thanh củi. Trời mưa rả rích. gió lạnh phập phù thổi ngọn lửa tạt đi lúc mờ lúc sáng khiến cho ba bóng người in vào tường vách chợt lớn chợt nhỏ, khi tỏ khi mờ chẳng khác chi loài quỷ mỵ.
Bỗng nghe người đến sau cùng hỏi: -Đại ca! Đôi nam nữ đó đều bị thương rồi lại không cưỡi ngựa, theo lẽ ra chúng chưa thể đi xa hơn mà gần đây lại không có nhà cửa thì còn ẩn vào đâu được?
Người lớn tuổi nhất đáp: -Chắc chúng ẩn vào trong bụi cỏ hay sơn động nào đó. Chúng ta đừng ngại khó nhọc hãy ra ngoài xục tìm. Bọn chúng tuy bị thương nhưng không nặng lắm. Ta nên thận trọng.
Người kia xoay mình toan đi, đột nhiên dừng bước hỏi Hồ Phỉ: -Này tiểu tử! Ngươi có thấy một lão già và một người đàn bà trẻ tuổi không?
Hồ Phỉ miệng vẫn nhai cơm, ngơ ngác lắc đầu.
Người anh lớn đảo mắt nhìn quanh thấy dưới đất đồ vật tung tóe, hòm siểng bừa bải, một pho thần tượng bể thành nhiều mảnh bỏ dưới chân

tường liền sinh lòng nghi hoặc. Hắn nhìn kỹ thấy dưới đất có vết chân còn dính bùn nước.
Vợ chồng Lưu Hạc Chân tiến vào miẩu lúc mưa rào, dĩ nhiên bàn chân đem theo vừa bùn vừa nước.
Hồ Phỉ liếc mắt ngó trên thần đàn cũng rõ vết chân, vội nói: -Lúc nẫy mấy người đánh nhau ở đây, có trai có gái, có già có trẻ, đánh cả Tương Phi nương té xuống đất. Một bọn chạy trốn một bọn đuổi theo và người nào cũng cưỡi ngựa.
Tên em út chạy ra hành lang, quả thấy rất nhiều vết chân ngựa. Hắn tin lời Hồ Phỉ là sự thực. Hắn liền hỏi Hồ Phỉ: -Bọn họ đi về ngả nào?
Hồ Phỉ đáp: -Dường như họ chạy về mặt Bắc. Tiểu nhân ẩn dưới gầm bàn, không dám dòm lên.
Tên tam đệ gật đầu nói: -Phải rồi!
Gã lấy ra một đĩnh bạc chừng bốn lạng liệng xuống trước mặt Hồ Phỉ nói: -Cho ngươi đó.
Hồ Phỉ cả mừng, tạ ơn không ngớt miệng.
Chàng lượm đĩnh bạc lên vuốt ve hoài, nét mặt lộ vẻ hoan hỷ khôn xiết nhưng trong bụng nghĩ thầm: -Ba tên ác quỷ này có vẻ đều là những nhân vật võ công cao cường.
Nếu chúng đuổi kịp bọn Phụng Thiên Nam, đánh loạn một hồi thì thật là hay.
Tên nhị ca nói: -Lão đại! Lão tam! Chúng ta đi thôi.
Ba người khoác áo mưa ra cửa miếu, Hồ Phỉ còn phảng phất nghe tiếng người nói: -Đồ vật đó không phải tầm thường. Bất luận trường hợp nào cũng không thể để hắn tranh tiên.

34
Giúp Lưu lão Hồ lang dùng kế hoãn binh

Người khác đáp: -Nếu không ngăn chặn được thì đi báo tin hay hơn.
Người tr ước lại nói: -Hỡi ơi! Y đâu có chịu tin lời nói của chúng ta. Huống chi ...
Lúc này trời mưa lớn nên ba người nói gì chàng không nghe rõ nữa.
Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ, tự hỏi: -Không hiểu đồ vật mà chúng nói đó là vật gì?
Lại nghe trong khám thần khẽ vang lên mấy tiếng lách cách. Vương Trọng Bình đỡ Lưu Hạc Chân xuống.
Ngày trước Hồ Phỉ thấy lão cùng Viên Tử Y tỷ võ ở Phong Diệp Trang, thân thủ mau lẹ phi thường mà bây giờ lên xuống cái thần đàn thấp tè cũng phải bò lòm cồm, người run bây bẩy chỉ sợ té nhào, bất giác chàng lẩm bẩm: -Lão bị thương trầm trọng đến thế, ba tên ác quỷ kia liên thủ tấn công thì thấy lão địch nổi thế nào được?
Lưu Hạc Chân ở thần đàn xuống rồi nhìn Hồ Phỉ thi lễ nói: -Đa tạ tiểu ca đã cứu mạng cho.
Hồ Phỉ vội đáp lễ nhưng chàng không muốn tiết lộ lai lịch, vẫn giả vờ làm kẻ hương nông ngớ ngẩn, mỉm cười đáp: -Ba người đó hoành hành bá đạo chẳng khác gì bọn hung thần ác sát.
Tại hạ không muốn nói thật với chúng.
Lưu Hạc Chân hỏi: -Lão phu họ Lưu tên gọi Hạc Chân. Quý tính đại danh của tiểu ca là gì?
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Lão đã xưng danh tính với mình, mình không tiện giấu diếm nhưng tên mình không giống một nông dân, cần đổi đi một chút.
Chàng liền đáp: -Tại hạ họ Hồ tên gọi A Đại.
Chàng nghĩ rằng song thân chàng chỉ sinh hạ một mình chàng thì có xưng là A Đại cũng không phải là nói dối.
Lưu Hạc Chân nói: -Tiểu ca còn nhỏ tuổi lắm chắc ngày sau được hưởng phúc vô cùng.
Lão nói tới đây lại chau mày nghiến răng nhịn đau.
Vương Trọng Bình vội hỏi: -Lão gia làm sao vậy?
Lưu Hạc Chân lắc đầu, tựa vào tường mà thở.
Hồ Phỉ chắc hai vợ chồng lão có chuyện muốn nói với nhau, chàng là người ngoài không tiện ngồi gần liền nói: -Lưu lão gia! Tại hạ ra nhà sau.
Dứt lời đi vào hậu điện.
Hồ Phỉ nhìn đống rơm cả trên thần đàn không khỏi ngơ ngẩn xuất thần vì trước đây chưa lâu Viên Tử Y đã nằm ở đó. Không ngờ diễn biến xảy ra liên tục, người ngọc đi rồi chỉ còn lại cổ miếu hoang lương tịch mịch.
Chẳng biết sau này còn có dịp gặp nàng nữa hay không?
Đột nhiên chàng la thầm: -Trời ơi! Nguy rồi! Bản Quyền Kinh Đao Phổ

của ta bị nàng lấy cắp đem đi. Bây giờ ta còn có thể ngang sức với nàng nhưng mà hậu nàng rèn luyện Quyền Kinh Đao Phổ thì những chiêu thức của ta nàng đều thuộc lòng. Nếu xây ra cuộc động thủ, nàng có thể đưa ta vào đất chết.
Những mối như tình biến thành khủng khiếp. Chàng liệng thanh củi, ngồi phệt xuống đống rơm.
Lúc chàng nằm bỗng đè lên cái bọc của mình. Trong bóng tối chàng cảm thấy cái bọc có điều khác lạ, dường như nặng hơn trước nhiều. Tiện tay chàng sờ vào thấy có vật cứng rắn.
Nguyên trước chàng dùng bọc để gối đầu sau nghe tiếng Phụng Thiên Nam, chàng ra tầm cừu, chưa đụng đến cái bọc. Bây giờ cái bọc đã dời đến giữa lưng.
Hồ Phỉ lấy làm kỳ nghĩ bụng: -Vợ chồng Lưu Hạc Chân và ba anh em quái nhân đều vào hậu điện chẳng lẽ bọn họ đã đụng vào cái bọc của ta.
Chàng liền quệt lửa đốt vào cành thông mở bọc ra coi bất giác ngẩn người.
Chàng thấy ngoài quần áo của mình còn thêm một bộ áo ngoài, một tấm áo trắng, một đôi giầy, một đôi tất. Những quần áo, tất, là vật của chàng. Hôm ấy chàng bị Viên Tử Y đẩy xuống đống bùn. Sau chàng xuống sông tắm rửa, mớ quần áo giầy tất này bị nàng đoạt đem đi mất. Không ngờ bây giờ được giặt rõ sạch sẽ như áo mới.
Chàng mở áo ra coi thấy cuốn Quyền Kinh Đao Phổ nằm trong đó.
Bên đao phổ còn mấy đĩnh vàng và một con phụng hoàng bằng ngọc bích.Con phụng hoàng này điêu khắc rất tỷ mỷ, toàn thân bóng loáng.
Hồ Phỉ ngẩn người ra một lúc rồi gói bọc lại. Chàng cầm con Ngọc phụng hoàng trong tay, dập tắt thanh củi đốt lửa. Lưu Hạc Chân tựa trên cánh tay vợ vào hậu điện nói: -Hãy ngủ một lúc nữa đi!
Lão nói rồi đi về phía thần đàn coi bộ muốn lên nằm vào đống rơm của Viên Tử Y.
Hồ Phỉ hãy còn tính trẻ, chàng nóng nẩy nói: -Lưu lão gia! Lão gia trèo lên nhảy xuống không tiện thì ngủ dưới tiện hơn.
Chỗ nằm của tại hạ xin nhường cho lão gia đó.
Chàng nói rồi chạy đến bên thần đàn bước lên nằm xuống đống rơm.
Lưu Hạc Chân cảm ơn đáp: -Tiểu ca thật là tử tế!
Hồ Phỉ nằm trong đống rơm còn phảng phất ngửi thấy mùi u hương.
Không hiểu tâm thần chàng tưởng tượng hay là Viên Tử Y còn để lại mùi thơm thực sự. Lòng chàng vừa mừng lại vừa giận nẩy ra những ý vị khôn tả.
Chàng nằm lúc lâu bỗng nghe Lưu Hạc Chân khẽ hỏi: -Trọng Bình! Chú nhỏ này là người thật tử tế. Vợ chồng mình nên đối đáp với y cho phải đạo.
Vương Trọng Bình đáp: -Phải rồi! Nếu y không hết sức che đậy cho thì vợ chồng chúng ta đã thành hai xác chết rồi.

Lưu Hạc Chân thở dài nói: -Vừa rồi thật nguy hiểm đến cực điểm. Chung thị huynh đệ muốn làm khó dễ tiểu ca. Dù ta có phải liều cái mạng già này mà cứu được y, ta cũng chẳng quản.
Vương Trọng Bình đáp: -Dĩ nhiên là thế. Người ta đem lòng nghĩa hiệp đối đãi mình, mình cũng phải đáp lại bằng tấm lòng nghĩa hiệp. Chú nhỏ này tuy không hiểu võ nghệ nhưng lòng dạ còn to hơn những hào kiệt giang hồ.
Lưu Hạc Chân bảo vợ: -Nói khẽ chứ! Đừng quấy nhiễu giấc ngủ của y.
Tiếp theo lão gọi khẽ mấy tiếng: -Tiểu ca! Tiểu ca!
Hồ Phỉ chưa ngủ nhưng nghe hai vợ chồng lão tán dương mình đoán là lão muốn ngỏ lời tạ ơn, chàng liền giả vờ ngủ say không đáp lại.
Vương Trọng Bình nói: -Y ngủ say rồi.
Lưu Hạc Chân ừ một tiếng.
Sau một lúc lão khẽ hỏi vợ: -Trọng Bình! Lúc này ta bảo nàng trốn đi một mình sao nàng không đi?
Giọng nói đầy vẻ trách móc.
Vương Trọng Bình buồn rầu đáp: -Hỡi ơi! Lão gia bị thương trầm trọng thế này có lý nào thiếp đi ?
Lưu Hạc Chân nói: -Nàng có biết phong thơ này quan trọng thế nào không? Nếu chăng được đến tay Kim Diện Phật Miêu đại hiệp thì còn không biết anh hùng hào kiệt phải chết uổng nữa ...
Hồ Phỉ nghe đến sáu chữ "Kim Diện Phật Miêu đại hiệp" trong lòng run lên xuýt nữa bật tiếng la. Chàng biết Miêu Nhân Phượng có mối liên quan trọng đại với phụ thân chàng hồi sinh tiền. Theo lời đồn đại trên giang hồ thì phụ thân chàng chết về tay y nhưng mỗi khi hỏi đến Bình Tứ Thúc là người nuôi chàng từ nhỏ cho đến khi khôn lớn thì lão nói vụ này không chính xác chút nào. Hiện giờ chàng còn nhỏ tuổi. Sau này chàng nhất định điều tra cho rõ gốc ngọn.
Năm trước, Hồ Phỉ ở Thương Gia Bảo đã có cơ duyên gặp Miêu Nhân Phượng một lần nhưng chàng không nhớ rõ bộ mặt, chỉ biết y thần oai lẫm liệt. Khi đó chàng còn là đứa trẻ nít mà đã đem lòng khâm phục y. Mỗi khi chàng nhớ tới nhân vật này, trong lòng lại nổi lên mối xúc động khôn tả. (Muốn biết rõ mối ơn oán giữa Miêu Nhân Ph ượng và Hồ Nhất Đao xin coi bộ Tuyết Sơn Phi Hồ)
Lại nghe Vương Trọng Bình lên tiếng: -Im đi! Vụ này cực kỳ cơ mật. Ta ở chỗ vắng người cũng không nên nhắc lại.
Lưu Hạc Chân đáp: -Phải rồi! Chúng ta bôn tẩu phen này bản tâm vì muốn cứu vãn biết bao nhiêu anh hùng nghĩa sĩ trong thiên hạ, tuyệt không một chút tư tâm.
Hoàng thiên mà linh thiêng nhất định phù hộ cho chúng ta thành công.
Mấy câu nói đầy nghĩa khí khiến Hồ Phỉ ngấm ngầm nảy lòng khâm phục. Chàng nghĩ bụng: -Đây là một việc nhân hiệp. Bất luận Miêu Nhân Phượng là ân nhân hay thù nghịch với ta, ta cũng nhất định giúp

Lưu Hạc Chân đưa thơ này đến nơi.
Hai vợ chồng nói tới đấy rồi im tiếng.
Sau một lúc lâu, Hồ Phỉ đã hơi buồn ngủ, chàng vừa nhắm mắt lại bỗng nghe mặt Bắc có tiếng vó ngựa vang lên. Chung thị huynh đệ ba người đi rồi quay trở lại.
Hồ Phỉ ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng: -Ba người này trở lại miếu lần thứ hai thì e rằng Lưu Hạc Chân khó lòng trốn l;ánh. Chi bằng ta ra ngoài miếu phát tác bọn chúng tr ước. Dù ta không địch nổi họ thì vợ chồng Lưu thị cũng có thể thừa cơ chạy trốn để đem thơ đi.
Chàng liền rón rén ra khỏi thần đàn tiến ra cửa miếu, đi về phía ba anh em họ Chung.
Lúc này trời đã tạnh mưa, mặt đường ngập nước cao đến một thước.
Hồ Phỉ chạy rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã ngó thấy ba con ngựa chạy nối đuôi nhau đi tới. Hồ Phỉ đứng lại ở giữa đường lớn tiếng quát: -Đường núi này do ta mở ra, những cây này do ta trồng nên. Hãy để tiền mãi lộ.
Chung lão tam đi đầu, phá lên cười rồi quát lớn: -Tên tiểu tặc con nít kia ở đâu chui ra.
Gã cầm roi ngựa xông về phía Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ đột nhiên vươn tay chụp lấy cương ngựa kéo mạnh một cái.
Con ngựa đang lao rất nhanh thế nặng đến tám, chín trăm cân. vậy mà Hồ Phỉ kéo giây cương ngựa bắt nó lùi lại mấy bước. Chàng đã sử thần kỹ tá lực. Chàng lôi ngược lại rồi tiện đà buông ra. Con ngựa cao lớn đứng không vững té huỵch xuống. May mà Chung lão tam trí cao mau lẹ nhảy xuống bên đường trước không thì cũng ngã theo.
Diễn biến này khiến cho Chung Thị huynh đệ đều kinh hãi thất sắc.
Chung lão đại và Chung lão nhị đồng thời xuống ngựa. cả ba người trong tay đều cầm một món binh khí cổ quái.
Trời đã bình minh. Trước khi sáng tỏ phải một lúc tối sầm lại. tuy trận mưa lớn đã tạnh nhưng mây đen đầy trời chưa tiêu tan. Hồ Phỉ dương mắt lên nhìn chưa rõ khí giới trong tay ba người là thứ gì.
Bỗng nghe một tiếng người cất lên ồm ồm: -Chung thị huynh đệ ở Ngạc Bắc đi qua quý địa chưa kịp đến sơn môi bái phỏng quả là thất lễ. Xin các hạ cho biết tôn tính đại danh.
Ba người nghe khẩu âm Hồ Phỉ còn non nớt biết chàng chưa lớn tuổi vốn có coi thường nhưng thấy chàng kéo giây cương đẩy ra một cái khiến con kỵ mã lăn xuống đất mới biết công lực chàng không phải tầm thường. Chúng liền thay đổi sắc mặt. Lão đại là Chung Triệu Anh ngôn ngữ đầy vẻ lễ mạo.
Hồ Phỉ tuy tính hay đùa giỡn và đa trí nhưng vốn không phải kẻ khinh bạc. Chàng liền đáp: -Tại hạ họ Hồ quên chưa thỉnh giáo đại hiệu của ba vị.
Chung Triệu Anh nghĩ bụng: -Chung thị huynh đệ nổi danh khắp thiên hạ, người võ lâm còn ai không biết? Ta đã xưng là Chung thị huynh đệ

ở Ngạc Bắc mà gã còn hỏi danh hiệu đủ tỏ kiến thức gã nông cạn lắm.
Hắn đáp: -Tại hạ là Triệu Anh. Nhị đệ là Triệu Văn, tam đệ là Triệu Năng.
Anh em tại hạ có việc gấp xin Hồ đại ca nhường lối. Hồ đại ca đã lập sơn trại ở đây thì lúc anh em tại hạ trở về nhất định sẽ đến nơi bái tạ.
Hắn nói rồi chắp tay thi lễ.
Chung Triệu Anh là nhân vật nổi tiếng giang hồ mà đối với hậu bối tỏ vẻ khiêm cung như vậy thật là hiếm có. Chỉ vì hắn thấy Hồ Phỉ phô trương bản lãnh, võ công cực kỳ thâm hậu, biết là khó lòng đánh bại huống chi chưa chắc chàng chỉ có một người nếu còn thầy còn bạn ở bên cạnh càng thêm rắc rối.
Hồ Phỉ cũng chắp tay đáp lễ hỏi: -Chung lão sư thật quá đa lễ. Phải chăng ba vị đi kiếm vợ chồng Lưu Hạc Chân?
Lúc này trời đã sáng hơn. Ba người nhận ra chàng chính là gã thiếu niên quê mùa vừa gặp lúc hãy còn ở trong miếu Tương Phi. Chung thị huynh đệ nhìn nhau nghĩ bụng: -Mình nhận lầm người. Té ra thằng nhỏ này cùng một phe với vợ chồng Lưu Hạc Chân.
Hồ Phỉ cũng nhìn rõ Chung thị huynh đệ tay cầm những khí giới kỳ hình. Chung Triệu Anh cầm Thiết bài dài chừng hơn thước trên mặt có khắc chữ. Chung Triệu Văn sử cây khốc tang bổng. Binh khí của Chung Triệu Năng càng lạ nữa. nó là một cành phướn cắm trên linh tỏa của người chết để chiêu hồn. Cây phướn phất phơ bay trước gió kỳ bí khôn lường.
Tướng mạo ba người đã cực kỳ xấu xa, phục sức cũng quái dị mà khí giới đều hung hiểm toàn dùng vào việc đưa ma. Người ngoài chưa động thủ mới ngó thấy đã kinh hãi rồi.
Hồ Phỉ chỉ sợ bọn chúng đột nhiên sinh sự, chàng lại không hiểu cách sử dụng ba món binh khí này nên để hết tinh thần phòng bị không dám lơ đảng.
Chung Triệu Anh hỏi: -Giữa các hạ và Lưu Hạc Chân lão sư có mối liên quan gì?
Hồ Phỉ đáp: -Bữa nay tại hạ mới gặp lão sư lần thứ hai chẳng có liên quan chi hết. Nhưng thấy ba người bức bách họ thái quá mà phải năn nỉ giùm. Người ta thường nói: nếu đình thủ được nên đình thủ, có thể tha người nên tha ngay.
Vợ chồng Lưu lão đã bị thương. Ba vị khoan dung mấy phần được chăng?
Chung triệu Anh trong lòng nóng nẩy nghĩ thầm: -Mình đã mất bao nhiêu thì giờ mà còn chần chờ nữa thì Lưu Hạc Chân tất thừa cơ tẩu thoát.
Hắn liền đưa mắt ra hiệu cho đại ca đồng thời từ từ cất bước toan quanh qua mé bên Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ giơ tay ra nói: -Giữa ba vị và Lưu lão sư có điều chi xích mích, tại hạ tuyệt không hay biết. Nhưng Lưu lão sư cũng có công sự gấp

rút, xin ba vị để Lưu lão sư hoàn thành sứ mạng rồi các vị sẽ tìm lão trả oán nên chăng?
Chung Triệu Văn tức giận đáp: -Bọn ta không để lão làm việc đó, các hạ có nhường lối hay không?
Hồ Phỉ nhớ tới lời đối đáp giữa vợ chồng Lưu Hạc Chân thì bức thơ kia liên quan đến tánh mạng rất nhiều nghĩa sĩ, lại thấy Chung thị huynh đệ tướng mạo hung dữ, hiển nhiên làm ác đã nhiều. Nếu bữa nay không động thủ thì vụ này khó lòng kết liễu.
Chàng liền cười khanh khách đáp: -Muốn nhường lối cũng không sao, chỉ cần ba vị đưa ba trăm lạng bạc tiền mãi lộ.
Chung Triệu Văn cả giận vung cây Khốc tang bổng tiến lên toan động thủ.
Không ngờ Chung Triệu Anh cản lại nói: -Nhị đệ hãy khoan!
Hắn thò tay vào bọc lấy bốn đĩnh bạc nói: -Chỗ này có dư ba trăm lạng bạc. Xin các hạ thu lấy.
Chung Triệu Văn lại la lên: -Đại ca! Sao đại ca lại làm thế?
Hắn nghĩ đến Chung thị huynh đệ tam hùng tung hoành đất Kinh Sở sao lại tỏ ra khiếp nhược với một gã hậu bối? Nhưng Chung Triệu Anh biết là cơ sự cấp bách nếu không ngăn chặn Lưu Hạc Chân mau lẹ thì hỏng đại sự. Hắn đã cân nhắc việc có trọng khinh tuỳ cơ hoàn cấp. Và đối với gã thiếu niên chẳng có tiếng tăm gì mà hợp lực ba người để thủ thắng cũng là bất võ.
Vì thế hắn thấy chàng đòi tiền mãi lộ liền đưa ra ba trăm lạng bạc cho chàng.
Cử động này ra ngoài sự tiên liệu của Hồ Phỉ. Chàng cười hì hì lắc đầu nói: -Đa tạ! đa tạ! Chung lão sư nói bốn đĩnh bạc này có dư ba trăm lạng nhưng vản bối định giá mỗi vị một trăm lạng. ba vị cộng là ba trăm lạng.
Nếu lấy nhiều quá là bất công. Bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta đến tòa thị trấn trước mặt để cân lại coi. vản bối chỉ lấy đúng ba trăm lạng nếu dư sẽ hoàn lại không dám thủ thêm một phân hào nào.
Chung thị tam hùng nghe tới đây, lông mày đều dựng đứng cả lên.
Chung Triệu Anh bỏ bạc vào bọc rồi nói: -Nhị đệ! Tam đệ! Hai vị hãy đi trước.
Rồi quay lại bảo Hồ Phỉ: -Mời các hạ lấy khí giới ra. Tại hạ đành lĩnh giáo mấy cao chiêu của các hạ.
Hồ Phỉ thấy hắn ung dung bình tĩnh biết là một tay kình địch mà đơn đao của chàng bị Viên Tử Y lấy đem đi rồi. Bây giờ xích thủ không quyền đấu với ba người e rằng khó bề thủ thắng.
Chàng nghĩ tới Viên Tử Y lại thấy mát ruột. Nhưng rồi chàng nghiến răng lẩm bẩm: -Nếu nàng không lấy binh khí của ta thì bây giờ ta không đến nỗi lâm vào cảnh hiểm nghèo.
Chàng thấy Chung Triệu Văn và Chung Triệu Anh đi qua hai mé bên mà không biết ngăn trở cách nào?

Chàng động tâm đột nhiên lạng người đi hai bước vung quyền đấm bình một cái vào mũi con ngựa của Chung Triệu Anh.
Thoi quyền này rất trầm trọng và chính là một chiêu cực kỳ lợi hại trong Hồ Gia Quyền. Con ngựa vàng lập tức bị gẫy xương óc. Nó nằm lăn xuống đất, không nhúc nhích nữa. Nó đã chết rồi.
Thủ pháp tiên thanh đoạt nhân này khiến cho Chung thị tam hùng đều thộn mặt ra. Hồ Phỉ tiện ta chụp lấy cái yên ngựa của con ngựa vàng khẽ giựt một cái, bao nhiêu giây buộc đứt hết.
Chàng úp yên ngựa vào trước ngực để hộ vệ chỗ khẩu yếu. Hai tay đều cầm một cái bàn đạp nói: -Xin lỗi! Xin lỗi! Chỉ vì tại hạ không đem theo binh khí nên phải lấy yên ngựa và bàn đạp để dùng tạm.
Dứt lời tay trái chàng cầm bàn đạp vung lên nhằm đánh vào mặt Chung Triệu Văn. Tay mặt cầm bàn đạp tới cánh tay Chung Triệu Năng. Hai bàn đạp đồng thời đưa ra ngăn cản lối đi của hai anh em họ Chung.
Chung thị tam hùng vừa kinh hãi vừa tức giận. Nguyên nhà này trước kia vẫn sử phán quan bút nhưng tám năm trước chúng bị bại về tay Miêu Nhân Ph ượng gây nên mối đại nhục. Từ đó chúng bỏ không dùng phán quan bút và mỗi người luyện một thứ binh khí cổ quái. Tám năm chuyên cần rèn luyện, võ công tiến bộ rất nhiều. Chúng muốn đi kiếm Miêu Nhân Phượng để quyết sống mái. Không ngờ ở nơi quê mùa hẻo lánh này chúng lại bị một gã thiếu niên vô danh làm nhục.
Chung Triệu Anh hú lên một tiếng. Chung Triệu Văn và Chung Triệu Năng cũng hú lên để đáp lại. Tiếng hú the thé khiến người nghe phải bở vía.
Hồ Phỉ cũng ngấm ngầm kinh hãi.
Cả ba người vung Thiết lịnh bài, Khốc tang bổng và Chiêu hồn phán chia ra ba mặt tấn công.
Hồ Phỉ dùng yên ngựa để che ngực, hai tay múa hai cái bàn đạp tựa hồ cặp Lưu tinh truỳ. Chàng cũng vừa công vừa thủ.
Hồ Phỉ tinh thông về đao pháp và quyền pháp song kém Viên Tử Y ở chỗ chưa tinh thông võ công các phái lại chưa rèn luyện cách dụng Lưu tinh truỳ. Chàng chỉ ỷ vào tâm cơ minh mẫn, thủ pháp mau lẹ, võ học căn cơ của chàng cao hơn người một bậc mới chống đối được. Nhưng Chung thị tam hùng đều là hảo thủ hạng nhất. Về công lực bản thân người nào cũng còn hơn chàng. May mà chàng không hiểu chiêu thuật của Lưu Tinh truỳ mới cùng ba người trao đổi hai, ba chục chiêu vẫn chưa thất bại.
Nguyên Chung thị tam hùng là người biết nhiều hiểu rộng, thấy Hồ Phỉ lây hai cái bàn đạp để làm Lưu Tinh truỳ liền để ý nhận định gia số cũa chàng. Chúng lại thấy chàng tay mặt cầm bàn đạp đánh tới liền nghĩ ngay đây là truỳ pháp bạch Hồng Quán Nhật của Trương gia ở Thanh Châu.
Chúng yên trí cái bàn đạp nơi tay trái chàng thuận đà quét ngang.

Ngờ đâu Hồ Phỉ thấy cây Khốc tang bổng của Chung Triệu Văn từdưới móc lên. Đỉnh đầu hắn sơ hở liền rung động bàn đạp bổ dọc xuống thiên linh cái đối phương.
Chung thị tam hùng trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi: -Đây là gia số nào?
Hồ Phỉ thấy Chung Triệu Văn giơ bổng lên gạt, cái bàn đạp bên tay mặt chàng liền quét tới Chung Triệu Năng.
Chung thị tam hùng lẩm bẩm gật đầu nghĩ bụng: -Phải rồi! Té ra gã là môn hạ Chữ Thập Trùy ở Diên Châu tỉnh Thiểm Tây. Nửa dưới chiêu này là Dương Mi Thổ Khí, tất dùng cả hai bàn đạp đánh tới trước ngựa.
Ba người thấy chàng đẩy ngựa đánh ngựa, tý lực cực kỳ hùng mạnh.
Nếu để song truỳ đánh trúng ngực thì nguy đến tính mạng. Ba người liền đưa binh khí lên bảo vệ trước ngựa.
Không ngờ Hồ Phỉ chẳng biết chiêu số Dương Mi Thổ Khí là gì, chàng thấy ba người đưa binh khí lên hộ vệ trước ngựa liền quét ngang cặp bàn đạp để đánh vào hạ bàn ba người.
Chung thị huynh đệ giật nảy mình lên tự hỏi: -Sao gã lại ra chiêu Phiên Thiên Phúc Địa?

35
Bị ám toán miêu gia đui mắt

Chung Triệu Năng vừa chiến đấu vừa lớn tiếng hỏi: -Này! Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng lão sư là người thế nào với đại hiệp?

Nguyên Đồng lão sư ở phú Thái Nguyên tỉnh Sơn Tây ngoại hiệu là Lưu Tinh Cản Nguyệt có mối thâm giao với Chung thị tam hùng. Chiêu Thiên Phiên Địa Phúc là một tuyệt kỹ đơn truyền đối với bọn họ, người ngoài sử dụng Lưu tinh truỳ không biết chiêu này.

Hồ Phỉ tấn công bừa bãi không ngờ lại phảng phất giống như chiêu Thiên Phiên Địa Phúc. Chàng nghe Chung Triệu Năng hỏi vậy liền cười đáp: -Đồng lão sư là tệ sưđệ.

Đoạn chàng vùng hai cái bàn đánh thẳng tới.

Chung Triệu Năng phì một tiếng thóa mạ: -Tên tiểu tử này nói nhăng nói càn.

Ba người thấy Hồ Phỉ dùng đối bàn đạp phóng ra những chiêu xuất quỷ nhập thần không sao mò được gia số võ công cùng sư thừa của chàng đều nghĩ thầm trong bụng: -Lốt chân mình đi khắp thiên hạ chưa thấy một gia phái nào sử dụng lưu tinh truỳ như vậy. Chắc thằng lỏi này thuộc về tà môn.

Nên biết trong khi động thủ nếu dò ra được gia số võ công của đối phương là có thể chiếm được tiên cơ một cách dễ dàng. Nhưng Chung thị tam hùng phỏng đoán mấy lần đều sai trật không khỏi rối loạn tâm thần và sử những chiêu số không chuẩn đích. Nguyên nhân vụ phát sinh là bởi Hồ Phỉ dùng thần quyền đám chết ngựa khiến ba người đem lòng úy kỵ không thì bọn chúng bất tất phải nhận định gia số cùng môn phái của chàng, cứ việc xông vào thi triển tuyệt chiêu là đủ dồn chàng vào chỗ thất bại.

Sau khi trao đổi hai chục chiêu.

Chung thị tam hùng nhận ra chiêu số của Hồ Phỉ tuy kỳ dị nhưng uy lực chẳng có chi đáng kể, chúng liền huy động ba món binh khí quái dị là thiết bài, khốc tang bổng và chiêu hồn phán tấn công tới tấp.

Tấm lịnh bài của Chung Triệu Anh bằng thép đúc đi toàn những đường cương ngạch. Bây giờ Hồ Phỉ mới nhìn rõ bốn chữ "Nhất kiếm sinh tài" trên tấm linh bài.

Chung Triệu Năng sử Chiêu hồn phán phát huy toàn nội lực âm nhu.

Cây phướn giống như vải mà không phải là vải, giống như da mà không phải là da. Bàn đạp đánh vào chẳng ăn thua gì nhưng nầu bị cây phướn phất trúng thì chắc là khó chịu.

Chung Triệu Văn sử cây khốc tang bổng tựa hồ ở vào giữa cương và nhu. Cây bổng chiêu số lại càng phức tạp.

Binh khí của Chung thị tam hùng khác biệt nhau, cương như hỗ trợ cho nhau. Hồ Phỉ không khỏi la thầm. Chàng biết nếu còn tiếp tục chiến đấu thỉ chỉ trong khoảnh khắc là phải thất bại.

Đột nhiên chàng thu hai tay về đặt ở phía sau yên ngựa rồi đẩy mạnh

ra. Phát đẩy này luồng lực đạo không phải tầm thường. Yên ngựa vọt ra khiến Chung thị tam hùng phải nhảy lên né tránh. Chúng không hiểu chàng lại sắp sử dụng quái chiêu gì.
Hồ Phỉ lớn tiếng hô: -Bản tâm tại hạ chỉ là khuyên các vị một điều tuyệt không có ý động thủ nên chẳng đem binh khí chi hết. Dùng tấm yên ngựa thì làm sao chống nổi ba vị anh hùng? Bữa này kể như Hồ Phỉ nhận thua là xong.
Dứt lời chàng tránh sang bên đường để nhường lối.
Chung thị tam hùng tưởng chàng nói khích nhưng trong mình có việc gấp không muốn dằng co nữa. Chung Triệu Năng lên tiếng đáp: -Hay lắm! Lần sau đại hiệp lấy binh khí quen dùng, bọn tại hạ sẽ lãnh giáo những cao chiêu.
Dứt lời hắn co giò đi nhanh.
Hồ Phỉ vừa cười vừa nói: -Lần sau, lần sau, cái hẹn lần sau hay quá! Té ra Chung thị tam hùnglà những nhân vật như thế đó.
Chung Triệu Văn tức giận hỏi: -Như thế là làm sao? Ngươi không đem binh khí lại còn trách ai nữa?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ có một biện pháp tuyệt diệu chỉ sợ các vị không dám tỷ thí với tại hạ.
Chung thị tam hùng thấy chàng nói khích lần nữa không thể nhịn được đồng thanh giục: -Đại hiệp vạch đường ra đi.
Chung Triệu Anh nói tiếp: -Hai vị huynh đệ của tại hạ ở lại lãnh giáo. Tại hạ xin cáo từ.
Hắn nói rồi tung mình chạy đi.
Hồ Phỉ cũng vọt lên giang hai tay ra cản đường.
Chung Triệu Anh không ngờ thân pháp chàng mau lẹ đến thế. Hắn vung cây thiắt bài nhằm đánh tới trước mặt chàng.
Thủ cước của Hồ Phỉ còn cao mình hơn hắn nhiều. Người chàng đang lơ lửng trên không chẳng cần né tránh xoay tay mặt tranh tiên chụp vào cổ tay hắn vặn một cái. Xuýt nữa tấm thiết bài Chung Triệu Văn, Chung Triệu Năng đều giật mình kinh hãi chia hai bên tả hữu đánh tới.
Hồ Phỉ nổi lên tràng cười nhảy lùi lại hơn hai trượng. Tiện tay chàng bẻ một cành thông bên đường, miệng hô: -Các vị có giỏi thì tỷ thí đao pháp với tại hạ.
Vừa rồi Chung Triệu Anh tuy chưa bị chàng đoạt mất thiết bào nhưng cổ tay bị chụp hãy còn ngâm ngẩm đau, trong lòng thêm mấy phần ngờ vực úy kỵ. Hắn nghĩ: -Gã thiếu niên này không phải là hạng người tầm thường. Nếu mình ta bỏ đi rượt theo Lưu Hạc Chân để nhị đệ và tam đệ ở lại đây cũng không yên lòng được, đành là ba anh em hợp lực thu thập xong gã này đã. Dù chần chờ mà lỡ việc cũng đành vậy.
Chung Triệu Văn thấy Hồ Phỉ tay cầm một cành tùng dài bốn thước, không hiểu chàng giở trò gì, đưa mắt ngó đại ca để hỏi.
Chung Triệu Anh nén giận đáp: -Các hạ muốn tỷ đao pháp, đáng tiếc

là bọn tại hạ cũng không dắt đơn đao đi theo. Nếu có cũng xin bồi tiếp.
Hồ Phỉ nói: -Đúng thế.
Hồ Phỉ vứt bỏ những cành lá trên cành tùng rồi nói: -Cành tùng này cũng coi như thanh đao. Mời ba vị tiến lên. Chúng ta nên giao hẹn với nhau trước. Cành tùng này đâm trúng chỗ nào cũng coi như đơn đao chém trúng. Lời nói của ba vị có đáng kể không.
Chung Triệu Văn thấy chàng khoác lác lại càng tức mình lớn tiếng: -Chung thị tam hùng ở Ngạc Bắc là những nhân vật chính nghĩa trên chốn giang hồ có khi tiểu huynh đệ chưa biết?
Hồ Phỉ nói: -Thế thì hay lắm! Coi chiêu đây!
Chàng vung cành tùng quét ngang đánh véo một tiếng.
Chung Triệu Văn ở phía sau tiến lên vung cây bổng phản kích.
Hồ Phỉ nhảy lên né tránh, đồng thời cành tùng chém vào cổ Chung Triệu Năng.
Chung Triệu Năng xoay ngược lá phướn đập vào cành tùng. Đồng thời Chung Triệu Anh cầm thiết bài đánh tới.
Hồ Gia Đao Pháp quả là cao thâm khôn lường. Chung thị tam hùng tuy võ công cao cường nhưng Hồ Phỉ dùng cành tùng làm thanh đao tấn công trước, tung hoành giữa ba người bên đối phương. Chàng vừa đâm vừa chém tỏ ra uy lực không phải tầm thường.
Chung thị tam hùng càng đấu càng đưa ra những chiêu kỳ diệu.
Nhưng Hồ Phỉ quyết không để cành tùng nhỏ bé đụng vào ba thứ binh khí quái dị kia nên chiêu nào chàng cũng đánh vào nơi yếu hại. Chung thị tam hùng dù bị cành tùng đánh trúng cũng chẳng sao nhưng đã có lời giao ước,quyết không để đụng vào người.
Chung Triệu Văn nổi nóng quét ngang cây bổng đánh vào xương đùi Hồ Phỉ.
Ba anh em chúng chiêu nào cũng hưởng ứng với nhau, chỉ chờ Hồ Phỉ hảy lên né tránh là Chung Triệu Năng vung chiêu hồi phán đánh vào đầu chàng, Chung Triệu Anh đưa thiết bài đánh sau lưng mé hữu.
Ngờ đâu Hồ Phỉ không nhảy lên mà tiến lại gần một bước đập cành tùng trúng vào vai bên tả Chung Triệu Văn.
Chiêu này rất ác liệt. Nếu cành tùng mà là thanh cương đao thì Chung Triệu Văn phải đứt một cánh tay còn cành tùng đánh trúng dĩ nhiên không có gì đáng kể.
Nhưng Chung Triệu Văn cũng tái mặt la lên: -Hỏng rồi! Hỏng rồi!
Hắn liệng cây Khốc tang bổng xuống đất, buông tay lùi lại.
Chung Triệu Anh và Chung Triệu Năng run lên, chúng múa thiết bài, chiêu hồn phán đánh rát hơn, chỉ mong đập trúng Hồ Phỉ một phát trả lại là hòa. Nh ưng sau mấy chiêu Chung Triệu Anh bị cành tùng quét trúng cổ, Chung Triệu Năng bị vạch một đường vào chân phải. Hai người nhìn nhau nét mặt thảm đạm, quăng binh khí đi.
Đột nhiên Chung Triệu Anh ọe một tiếng, miệng hộc máu tươi.
Hồ Phỉ thấy bọn chúng tuân giữ lời ước., chàng nghĩ thầm:

Chung thị huynh đệ tuy là người hung ác nhưng biết thủ tín. Ta không đả thương Chung Triệu Anh mà hắn lửa giận công tâm đến thổ máu tươi kể cũng đáng tiếc.
Chàng chắp tay nói mấy câu từ tạ.
Chung Triệu Anh hừ một tiếng đáp: -Võ công của các hạ đã đến trình độ kinh người. Bọn tại hạ rất khâm phục có điều đáng tiếc là các hạ còn nhỏ tuổi, bản lãnh như vậy mà không đi vào đường chính đạo thật uổng quá.
Hồ Phỉ ngạc nhiên hỏi: -Tại hạ đi vào chỗ tà ở chỗ nào?
Chung Triệu Văn tức giận đáp: -Tam đệ! Còn nói với y làm chi?
Rồi chúng đỡ Chung Triệu Anh lên ngựa dắt đi ngay. Ba món binh khí cổ quái bỏ cả lại không lấy nữa.
Hồ Phỉ thấy ba người cắm đầu đi rồi chỉ còn lại một xác ngựa. Cả ba món binh khí chúng cũng không dùng nữa, chàng không khỏi cảm xúc, ngó theo một lát rồi quay lại cổ miếu.
Chàng kiếm cả điện trước sau không thấy bóng vơ chồng Lưu Hạc Chân đâu, biết là hai người đã đi xa rồi. Chàng cảm thấy mình làm nên hảo sự, trong lòng rất lấy làm đắc ý rồi chắc.
-Không hiểu Miêu Nhân Phượng ở đâu? Tuy y mang ngoại hiệu là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ nhưng bản lãnh ra sao mình chưa biết.
Chàng nghĩ tới giữa nhân vật này và tiên phụ có mối liên quan trọng đại, muốn xem hình dạng y thế nào.
Chàng lại lẩm bẩm: -Phụng Thiên Nam trốn thoát khỏi bàn tay ta. Không trả được mối thù này sao phải đấng trượng phu?
Trong lúc nhất thời, chàng không quyắt định được nên truy tìm Phụng Thiên Nam hay là theo dõi Lưu Hạc Chân?
Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ rồi theo đường cũ mà đi. Chàng đến chỗ vừa động thủ với Chung thị huynh đệ thì xác ngựa còn đó nhưng không thấy ba món binh khí cổ quái đâu nữa. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi: -Ta vừa đi vừa về chỉ trong khoảng khắc mà bây giờ trời hãy còn sớm, chưa có người qua lại. Chẳng lẽ Chung thị huynh đệ đi rồi còn quay trở lại lượm binh khí?
Chàng kiểm điểm bốn mặt không thấy có gì khác lạ, vẫn chưa chịu thối, dọc đường vừa đi vừa quan sát.
Sau chàng nhận ra trên cành cây cách chỗ tỷ đấu chừng ba chục trượng có vết chân dính bùn. Vết chân cách mặt đất chừng hơn hai trượng, in vào cành cây cách đường không xa mấy, những ai không để ý thì khó mà nhìn thấy được.
Vết chân dính bùn hãy còn ướt tỏ ra dấu vết này lưu lại chưa lâu. Vết chân đi giầy nhỏ bé, hiển nhiên là giầy đàn bà.
Hồ Phỉ động tâm tự hỏi: -Chẳng lẽ lại là nàng? Lúc ta tỷ đấu với Chung thị tam hùng, nàng ìn trên gọn cây để theo dõi? Ở trên cây ngó xuống thì tốt lắm, cành lá rậm lại cách xa đấu trường nên nàng không bị ta phát giác.

Chàng nghĩ tới đây tung mình nhảy lên nhắm lấy một cành cây lộn mình trèo lên. Quả nhiên trên một cành đâm ngang, chàng lại nhìn thấy hai vết chân còn ướt của đàn bà. Bên cạnh cành nằm ngang có hai cành như bị gẫy.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Nếu là Viên cô nương thì khinh công nàng rất cao minh quyết không đến nỗi đạp chân vào làm gẫy hai cành nhỏ này.
Chàng trèo cao hơn lại thấy trên một cành nằm ngang khác có hai vết chân đàn ông. Mối nghi ngờ liền được giải thích nhưng lại cảm thấy thất vọng, chàng lẩm bẩm: -Té ra hai vợ chồng Lưu Hạc Chân đã đi coi cuộc chiến đấu chứ không phải Viên cô nương.
Lòng chàng nẩy ra hai nghi vấn: -Hai người này đều bị trọng thương thì làm sao lên ẩn trên cây cao được mà không bị ta phát giác? Chung thị tam hùng đi rồi sao vợ chồng lão không gọi ta?
Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tự nói một mình: -À phải rồi! Hai vị tưởng ta không hiểu võ nghệ rồi đột nhiên thấy ta đả bại Chung thị tam hùng nên sinh lòng ngờ vực và sợ ta có điều bất lợi cho họ nên không dám lộ diện. Trên chốn giang hồ rất nhiều luồng gió hung hiểm, các bậc tiền bối thường để tâm đề phòng khắp mọi chỗ. Huống chi họ đang có việc gấp, khi nào dám lơ đảng.
Hồ Phỉ nhảy xuống thấy vết đi về phía Đông Bắc liền động tính hiếu kỳ theo dõi về phía đó.
Trời mưa suốt đêm, đường đất chỗ nào cũng bùn lầy. Đôi bàn chân một nam một nữ nói lên rất rõ, việc truy lùng chẳng khó khăn gì.
Thuỷ chung vết bàn chân này đều tránh đường đường lớn, pha vào những bụi cỏ quanh co mà đi.
Chàng đi chừng hơn một giờ thì đến một tòa thị trấn. Bên ngoài thị trấn, dấu chân rất phức tạp không nhận được rõ.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Hai người nhịn đói một đêm, bây giờ rất cần ăn uống. E rằng họ chỉ mua bánh bao ăn lót dạ rồi xuyên qua thị trấn mà đi. Như vậy việc truy lùng không phải dễ dàng.
Hồ Phỉ vào thị trấn mua một cái nón lá. Chàng khoác áo đội nón rộng vành che sụp nửa mặt và dòm ngó thấy mấy phạn điếm cùng những hàng lừa ngựa.
Thị trấn này nhỏ bé, chớp mắt đã ra tới đầu, chàng toan quay lại mua cơm ăn thì đột nhiên nghe thanh một phụ nữ cất lên: -Đại tẩu có kim chỉ xin cho tiểu muội mượn một chút.
Người nói câu này chính là Vương Trọng Bình.
Hồ Phỉ nghe rõ rồi liếc mắt nhìn qua dưới vành nón thấy đây là một căn nhà dân thường, chàng lẩm bẩm: -Vợ chồng lão sợ địch nhân theo dõi hành tung nên không dám vào điếm nghỉ chân. Họ đề phòng nghiêm mật như vậy, e rằng ngoài Chung thị huynh đệ còn có những đối đầu khác lợi hại hơn. Đã thế thì ta phải ngấm ngầm bảo vệ cho họ cho bức thơ kia được đến tay Miêu đại hiệp.

Chàng quay lại ngó thấy bảy, tám nhà thấy một tiểu khách điếm liền vào đó nghỉ chân ăn uống nhưng thuỷ chung mắt chàng vẫn không dời khỏi căn nhà có vợ chồng Lưu Hạc Chân.
Từ sáng đến chiều tối, vợ chồng Lưu Hạc Chân không lộ diện lần nào.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Các bậc tiền bối làm việc rất thận trọng, Nhất định họ chờ đến trời tối mới khởi hành.
Quả nhiên vào khoảng canh hai, vợ chồng Lưu Hạc Chân dời căn nhà hương dân và rảo bước ra khỏi thị trấn. Thân pháp rất mau lẹ chẳng giống ng ười bị thương chút nào.
Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Té ra lúc trước hai vị đã giả vờ bị thương, chẳng những lừa được Chung thị huynh đệ mà vẫn cả ta cũng không hay biết.
Chàng không dám chần chờ, nhẩy qua cửa sổ rượt theo, chàng thấy dưới nách Lưu Hạc Chân cắp một cái bọc dài dài, không hiểu trong bọc đựng gì.
Khinh công của Hồ Phỉ so với Lưu Hạc Chân còn cao thâm hơn nhiều. Chàng rón rén theo sau hai người tuyệt không phát giác.
Hai người đi chừng năm, sáu dặm đến trước một căn nhà. Lưu Hạc Chân đánh mắt ra hiệu cho vợ ẩn vào trong bụi cỏ. Lão tiến lại mấy bước dõng dạc nói: -Kim Diện Phật Miêu đại hiệp có nhà không? Bạn hữu từ phương xa đến thăm.
Trong nhà có ng ười hỏi vọng ra: -Vị bằng hữu nào đó? Xin miễn lễ cho Miêu Nhân Phượng mắt kém chưa nhận ra được.
Thanh âm y rất vang dội làm cho mọi người phải ù tai.
Lưu Hạc Chân đáp: -Tiểu nhân họ Chung, vâng lệnh của Chung thị huynh đệ ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc đem thơ đến cho Miêu đại hiệp.
Miêu Nhân Phượng nói: -Mời ông bạn vào đây.
Trong nhà thắp đèn lên. Cánh cửa kẹt mở.
Hồ Phỉ ẩn ở phía sau gốc cây, ngó thấy bóng người cao nghêu gầy nhom đứng ở trong cửa. Đầu y gần chạm vào quang cửa, tay mặt cầm cây đèn nến.
Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ, tự hỏi: -Thơ này của Chung thị huynh đệ đưa tới ư? Vật mà sao bọn họ lại định cản trở Lưu Hạc Chân?
Lưu Hạc Chân chắp tay thi lễ rồi tiến vào nhà.
Miêu Nhân Phượng hỏi: -Còn hai vị nữa không vào ư?
Lưu Hạc Chân nghĩ thầm: -Làm gì còn những hai người?
Miệng lão ậm ừ cho xuôi chuyện.
Hồ Phỉ chờ hai người vào nhà rồi mới rón rén đi vòng tới bên cửa sổ mé tả dòm ngó. Chàng nghe Miêu Nhân Phượng nói còn hai vị, trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: -Lão này quả là ghê gớm. Ta bước chân rất nhẹ mà lão biết cả thảy có ba người đến.
Chàng lẩm bẩm: -Ta lẻn vào đây dòm ngó nhất định bị lão phát giác.
Bỗng nghe Lưu Hạc Chân hỏi: -Tám năm trước đây, Chung thị huynh

đệ đã lãnh giáo những cao chiêu của Miêu đại hiệp, trong lòng khâm phục vô cùng. Hiện giờ ba lão đã luyện được ba món khí giới đặc biệt nên sai tiểu nhân đến trước đưa thơ cho Miêu đại hiệp coi để khi động thủ Miêu đại hiệp khỏi cho là ba dùng binh khí quái dị đặng chiếm phần tiện nghi.
Lão nói rồi mở bao. Mấy tiếng loảng soảng vang lên. Lão lấy ba món binh khí để trên bàn.
Hồ Phỉ nhận thấy hành động của Lưu Hạc Chân mỗi lúc một thận trọng khôn lường, chàng nhìn qua lần giấy gián cửa vào trong thì thấy ba món binh khí để trên bàn là tấm Thiết bài, cây Khốc tang bổng và cành Chiêu hồn phán. Trên binh khí hãy còn dính bùn đất loang lổ, chưa kịp lau chùi sạch sẽ.
Miêu Nhân Phượng đặng hắng một tiếng liắc mắt nhìn ba món binh khí không nói gì.
Lưu Hạc Chân móc trong bọng lấy phong thơ hai tay đưa lên rồi nói: -Xin Miêu đại hiệp mở coi. Tiểu nhân đưa thơ tới nơi là xong nhiệm vụ. Vậy xin cáo từ.
Dứt lời lão chắp tay thi lễ lui ra.
Miêu Nhân Ph ượng nói: -Hãy khoan! Sao khi ta coi xong thơ còn phiền ông bạn gởi lời nói lại.
Y tưởng đây là một chiến thư liền mở bóc ra coi.
Hồ Phỉ nhân lúc y coi thơ, nhìn kỹ lại dong mạo thì thấy y so với mấy năm trước chàng gặp ở Thương Gia Bảo dường như già di rất nhiều. Vẻ mặt lại càng tiều tụy.
Y coi thơ, cặp mắt dần dần dựng ngược lên, chiếu ra những tia kỳ quang.
Hồ Phỉ kinh hãi toan lùi ra thì đột nhiên thấy Miêu Nhân Phượng hai tay cầm lá thơ xé roạt một cái thành hai mảnh.
Thơ vừa rách bỗng thấy trước mặt xuất hiện một làn khói vàng mờ mịt.
Miêu Nhân Phượng la lên thất thanh: -Trời ơi!
Hai tay y rụi mắt. Mặt lộ vẻ đau khổ đến cùng cực.
Lưu Hạc Chân nhảy lùi xa hơn trượng.
Biến cố xảy ra trong khoảnh khắc nhưng Hồ Phỉ đã hiểu rõ. Chàng lẩm bẩm: -Té ra Lưu Hạc Chân dấu thuốc độc trong thơ để làm đui cặp mắt của Miêu đại hiệp.
Chàng quát lên: -Tên cẩu tặc kia! Đừng chạy nữa!
Chàng tung mình nhảy xổ về phía Lưu Hạc Chân.
Lưu Hạc Chân rút đao cầm tay xoay lại chém một nhát.
Hồ Phỉ trong lòng vừa thẹn vừa giận, nghiêng mình né tránh rồi vươn tay ra đoạt đao. Bỗng thấy phía sau có tiếng gió rất gấp. Một luồng chưởng lực mãnh liệt vô cùng xô tới sau lưng chàng. Chàng đánh vung song chưởng phản kích, đẩy chưởng lực của đối phương trệch đi.

Chàng biết Miêu Nhân Phượng trong lúc nóng giận, phóng chưởng lực ra không phải tầm thường. Chàng không dám thẳng thắn đón tiếp liền sử Loạn Hoàn Quyết trong Thái Cực Quyền mà Triệu Bán Sơn đã truyền thụ cho để đẩy trệch chưởng lực của đối phương đi.
Ngờ đâu hai tay chàng vừa đụng phải chưởng lực của Miêu Nhân Phượng liền cảm thấy mắt tối sầm lại, trước ngực cơ hồ nghẹt thở, chàng loạng choạng lùi lại ba bước liền. Chưởng lực của Miêu Nhân Phượng mới đẩy đi một nửa còn một nửa chàng phải hứng chịu. Chàng vội la lên: -Miêu đại hiệp! Tại hạ giúp đại hiệp để bắt giặc đây mà.
Lưu Hạc Chân thừa cơ hai người đấu chưởng dông tuốt.
Miêu Nhân Phượng cảm thấy hai mắt đau đớn kịch liệt, chẳng khác gì mấy chục mũi kim đâm vào. Y cùng Hồ Phỉ trao đổi một chiêu cảm thấy võ công chàng rất hùng hậu đúng là một tay kình địch mà y lại đui mắt rồi thì bữa nay chắc phải chắt về tay đối ph ương.
Y coi thơ rồi trong lòng phiền não rối loạn, lại bị người ám toán nên câu Hồ Phỉ nói "Tại hạ giúp đại hiệp bắt giặc" y không nghe thấy.

36
Điền Quy Nông ám hại Miêu gia

Hồ Phỉ ngó thấy vợ chồng Lưu Hạc Chân chạy về phía tây toan co gò rượt theo,bỗng phía trước có ba người chạy tới. Ba người này đều mặc hiếu phục. Không cần nhìn rõ mặt cũng nhận ra Chung Thị Tam Hùng.

Hồ Phỉ thấy Miêu Nhân Phượng hay tay bưng mắt, vẻ mặt cực kỳ đau khổ muốn đến cứu trợ nhưng lại sợ đột nhiên y phóng chưởng đánh ra. Vừa rồi chàng đã cùng y trao đổi một chiêu là chưởng lực đối phương ghê gớm vô cùng.

Chàng vội hô lớn: -Miêu đại hiệp! Tại hạ tuy chẳng phải bạn hữu của đại hiệp nhưng quyết không gia hại đại hiệp đâu. Đại hiệp tin được chăng?

Mấy câu này chàng nói bằng một giọng rất thành khẩn. Miêu Nhân Phượng tuy chưa nhìn thấy mặt, lại mới bị gian nhân ám toán, cặp mắt đau như dao cắt nhưng vừa nghe thấy thanh âm Hồ Phỉ tự nhiên cảm thấy thiếu niên này không phải hạng tồi bại. Thật là anh hùng lại biết anh hùng, mới nửa câu đã ý hiệp tâm đầu. Y nói ngay: -Tiểu huynh đệ ngăn chặn gian nhân ở ngoài cửa cho ta.

Y không trả lời câu hỏi của Hồ Phỉ mà bảo chàng ngăn chặn ngoại địch thì dĩ nhiên coi chàng như bạn thân.

Hồ Phỉ trước ngực nóng bừng cảm thấy câu nói này hào khí ngất trời. Nếu chẳng phải bụng dạ khoát đạt của bậc đại anh hùng đại hào kiệt quyết không thể thốt ra được.

Miêu Nhân Phượng nói một câu đủ khiến cho Hồ Phỉ khâm phục. Chàng thấy Chung thị huynh đệ còn cách cửa nhà chừng hai chục trượng liền cầm cây đèn nến chạy vào bếp múc bầu nước trong đưa cho Miêu Nhân Phượng nói: -Đại hiệp rửa mắt lẹ đi!

Miêu Nhân Phượng tuy mắt đau kịch liệt nhưng tâm trí hãy còn sáng suốt. Y nghe rõ trên đường lớn trước mặt có ba người chạy tới. Mặt sau nhà lại có bốn người đã nhảy lên nóc nhà.Y đón lấy bầu nước lạng mình tiến vào nội phòng, bồng đứa con gái nhỏ lên rồi mới cúi đầu xuống rửa mắt.

Thứ độc dược này thật là khủng khiếp, dùng nước rửa lại càng đau thấu tâm can.

Con nhỏ đang mơ màng cất tiếng hỏi: -Gia gia! Gia gia chơi với Lan nhi ư?

Miêu Nhân Phượng đáp: -Ừ! Lan nhi ngoan lắm! Gia gia đang bồng Lan nhi đây, Lan nhi đừng mở mắt ra, cứ nhắm mắt lại mà ngủ.

Con nhỏ hỏi: -Con sói già không ăn thịt cừu non chứ?

Miêu Nhân Phượng đáp: -Không có đâu. Người đi săn tới nơi, con sói già chạy mất rồi.

Con nhỏ thở phào một cái, nét mặt lộ vẻ mỉm cười rồi cúi vào ngực phụ thân mà ngủ.

Hồ Phỉ nghe hai cha con đối đáp ban đầu sửng sốt một chút rồi chàng hiểu ngay trước khi con nhỏ đi ngủ đã nghe phụ thân kể chuyện cổ tích con sói già muốn ăn thịt con cừu non. Nó đang ngủ sực tỉnh nhớ câu chuyện này mới hỏi vậy.
Hiện giờ Chung thị tam hùng chỉ còn cách cửa lớn chừng mười trượng lại nghe hai tiếng vèo vèo. Hai người từ trên nóc nhà nhảy xuống sân.
Hồ Phỉ đóng cửa lại, kéo cái bàn chặn phía trong khín cho Chung thị huynh đệ không thể vào nhà ngay được để khỏi bị tiền hậu giáp công. Tiếp theo chàng phất tay áo quạt tắt ngọn nến.
Hai người nhảy xuống sân rồi thấy trong nhà không có lửa sáng chưa dám sấn vào ngay.
Miêu Nhân Phượng khẽ nói: -Để bọn bốn người tiến vào.
Hồ Phỉ đáp: -Dạ!
Chàng lấy hỏa tập quệt lửa lên châm vào đèn nến, đặt xuống bàn.
Bỗng nghe ngoài cửa lớn Chung Triệu Anh cất tiếng hô: -Chung thị huynh đệ là Triệu Anh. Triệu Văn, Triệu Năng ở Ngạc Bắc xin bái kiến Miêu đại hiệp để báo việc khẩn cấp.
Miêu Nhân Phượng hắng đặng một tiếng chứ không trả lời.
Hai người trong sân một cầm đao còn một sử cây Tam tiết côn. Chúng thấy Miêu Nhân Phượng cặp mắt nhắm nghiền không mở ra được nhưng khiếp oai con người Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ vẫn chưa dám tiến vào nhà. Người cầm đao nhìn lên nóc nhà vẫy tay một cái, hô: -Hắn đui mắt rồi!
Hai người trên nóc nhà cả mừng nhảy xuống.
Hồ Phỉ ngó thấy thân thủ hai người rất này rất mau lẹ. So với hai người kia, bản lãnh của chúng còn cao cường hơn nhiều. Chàng đẩy song chưởng về phía trước quát: -Vào đi!
Luồng chưởng lực này cực kỳ cương mãnh, hai người không dám đón tiếp, lùi lại phía sau ba bước. Chúng đi lối cửa bên tiến vào nhà khách.
Hồ Phỉ đứng ngoài cửa lớn khẽ hít một hơi chân khí rồi thở mạnh ra. Cây đèn nến lại tắt phụt.
Trong nhà khách tối đen. Bốn người đến tập kích giật nảy mình. Chúng cầm binh khí xông vào đánh Miêu Nhân Phượng.
Con nhỏ ngủ trong lòng Miêu Nhân Phượng trở mình hỏi: -Gia gia! Tiếng gì thế? Con sói già trở lại ư?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Không phải con sói già, chỉ có bốn con chuột cống.
Bỗng nghe tiếng binh khí rít lên nhằm đầu mình đánh xuống, lại có tiếng loảng xoảng, y biết đây là những loại võ khí như Tam tiết côn, Liễu tử thương. Y vươn tay chụp lấy đầu cây Tam tiết côn rung mạnh một cái.
Người kia ối lên một tiếng, cánh tay tê chồn để cây Tam tiết côn tuột mất.
Miêu Nhân Phượng thuận tay vung ra đánh chát một tiếng trúng vào

sau lưng hắn. Người đó ngất đi.
Còn hai người sử đao, một người sử thiết tiên từ ba mặt đánh tới.
Con nhỏ hỏi: -Gia gia! Con chuột có cắn người không?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Chuột mò đến toan cắn trộm người nhưng thấy con mèo liền chạy trốn.
Con nhỏ lại hỏi: -Tiếng gì vang lên thế? Có phải gió bão không? Gia gia! Trời sắp mưa rồi ư?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Đúng thế! Lát nữa sấm nổ.
Con nhỏ hỏi: -Lôi công Bồ Tát chỉ đánh người tàn ác chứ không đánh người tử tế phải không?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Phải rồi! Lôi công Bồ Tát rất thích những đứa nhỏ ngoan ngoãn.
Miêu Nhân Phượng một tay chiết giải ba món binh khí, miệng lại đối đáp với con gái tựa hồ chẳng có ba địch nhân vào đâu.
Ba người kia sử tuyệt chiêu đều bị Miêu Nhân Phượng đưa tay mặt ra phản kích,hóa giải.
Hán tử sử đao thứ nhất kinh hãi la lên: -Gió dữ! Chạy đi!
Hắn trở gót toan chạy ra ngoài vừa tới bên cửa lớn liền bị Hồ Phỉ vung chân trái đá té xuống đất, tiện tay chàng đoạt lấy đơn đao.
Miêu Nhân Phượng nói: -Bảo bảo ngoan lắm! Có muốn nghe sấm nổ không?
Y vung quyền đấm trúng vào hàm dưới hán tử sử thiết tiên đánh binh một tiếng.
Người hán tử sử thiết tiên tung mình lên bay qua đầu Hồ Phỉ rớt xuống đất.
Còn hán tử sử đao nữa, võ công cao hơn cả bọn. Miêu Nhân Phượng đánh luôn hai quyền, hắn đều tránh thoát.
Miêu Nhân Phượng sợ con gái khiếp vía liền ngồi xuống ghế không rượt theo.
Bây giờ người kia biết rõ Miêu Nhân Phượng tuy đui mắt nhưng hắn không thể
địch nổi. Hắn còn biết người giữ cửa cũng là tay lợi hại. Hắn bị khốn trong căn nhà nhỏ chẳng gì ba ba trong rọ. Chẳng lẽ bó tay chịu chết, đột nhiên hắn vung đao chém xuống đầu Miêu Nhân Phượng. Hắn nhân lúc Miêu Nhân Phượng né tránh lạng người tiến vào phòng ngủ bật lửa lên đốt rèm rồi dở cửa sổ chuồn ra nhảy lên nóc nhà.
Tấm rèm cửa sa cháy rất lẹ, chớp mắt đã khói um cả nhà.
Chung Triệu Anh ở ngoài cửa gô lớn: -Miêu đại hiệp! Ba anh em tại hạ đến đây để tỷ võ nhưng hiện giờ quyết chẳng nhân lúc đại hiệp nguy cấp mà động thủ. Đại hiệp cứ yên lòng.
Chung Triệu Văn thấy ngọn lửa ló ra ngoài cửa sổ liền la hoảng: -Cháy! Cháy!
Chung Triệu Năng cũng lên tiếng: -Bọn tặc tử đê hèn như vậy. Đại ca, chúng ta phải cứu hỏa đã.

Ba người nhảy lên nóc nhà muốn tìm nước chữa lửa.
Hồ Phỉ biết Chung thị huynh đệ võ công rất cao thâm chứ không phải như bọn bốn người vừa rồi. Miêu Nhân Phượng bản lãnh có cao cường đến đâu nhưng hai mắt không nhìn thấy gì, lại bồng đứa nhỏ trong lòng thì khó bề chống đối. Chàng liền lớn tiếng quát: -Quân gian đồ vô sỉ kia không được tiến vào.
Chung thị huynh đệ còn đang ngơ ngác thì thế lửa rất lớn.
Con nhỏ la lên: -Gia gia! Nóng quá!
Miêu Nhân Phượng đẩy cái bàn sang bên, vung chân đá ra. Cánh cửa bay đi đến bảy, tám thước. Y bồng đứa nhỏ ra khỏi cửa lớn rồi lại quay lên nóc nhà vẫy tay nói: -Bây giờ động thủ được rồi.
Y sợ cho con gái kinh hãi nên cất tiếng nhỏ nhẹ gọi địch nhân.
Y nghĩ tới tám năm trước đối địch với Chung thị tam hùng cũng gặp lúc trong nhà bốc lửa và y cũng bị trọng thương, chỉ khác ở chỗ người bầu bạn với y không phải là con nhỏ mà là một vị cô nương sau làm vợ y. Vị cô nương kia gặp lúc nguy cấp liền bỏ chạy ra ngoài.
Hồ Phỉ thấy thế lửa dữ quá, chàng cho Miêu Nhân Phượng còn chống được một lúc liền tìm cách cứu hỏa là việc khẩn yếu hơn. Chàng chạy vào bếp thấy ba cái lu lớn, lu nào cũng đầy nước. Chàng liền ôm một lu, quát to một tiếng nhấc bổng cái lu lên. Tuy chàng lúc này công lực đã vào hạng nhất mà chân bước lảo đảo. Chàng phải nín hơi bê lu nước đến ngoài phòng ngủ, liệng cả lu lẫn nước vào.
Ngọn lửa bị lu nước dội lên liền nhỏ đi nhưng chưa tắt.
Chàng lại đi bên lu thứ hai đến trước cửa phòng ngủ, toan vận hết sức liệng vào thì đột nhiên nghe sau lưng đánh véo một tiếng. Có người tập kích. Nguyên hán tử mới đây bị chàng đá té đã lượm đơn đao nhằm chém xuống sau lưng chàng.
Hồ Phỉ hai tay bê lu nước không còn sức kháng cự vội xoay chân đá moc về phía sau. Phát đá rất quái dị. Ngày trước Diêm Cơ học được chiêu này mà cả Mã Hành Không, một võ sư nổi danh cũng khó bề chiết giải. Bây giờ Hồ Phỉ đá trúng vào bụng dưới hán tử đánh binh một tiếng. Cả người lẫn đao hán tử vọt qua đầu Hồ Phỉ rớt xuống lu nước mà chàng đang ôm trong tay. Thế là sức nặng tăng thêm một trăm năm, sáu chục cân nữa. Chàng không chịu đựng nổi, tiện tay đẩy một cái cả lu nước lẫn người bay vào trong đống lửa. Cái lu vỡ tan làm cho hán tử khắp mình bị thương. May mà ngọn lửa tắt rồi nên hắn chưa bị uổng mạng.
Hồ Phỉ thấy lửa tắt toan lại trợ lực Miêu Nhân Phượng bỗng nghe phía sau chát chúa. Cuộc chiến đấu rất kịch liệt. Tiếng quát mắng hiển nhiên là thanh âm Lưu Hạc Chân. Lão quát: -Hảo gian tặc! Ngươi mắc bẫy ta rồi!
Hồ Phỉ tự hỏi: -Lão động thủ với ai vậy? Chính lão là kẻ đầu tội trong vụ này, ta phải bắt lão mới được.
Chàng từ cửa sau chạy ra thì thấy hai thanh đao bay lên không. Lưu

Hạc Chân cùng một người nữa đang chiến đấu tay không. Chàng nhìn kỹ thì chính là hán tử vừa phóng hỏa.
Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng: -Những chuyện bữa nay thật khó hiểu. Hai người này hiển nhiên cùng một phe kia mà? Tại sao họ lại đánh nhau? Nhưng chúng đều là quân bất lương.
Chàng liền vọt lên trước thi triển đại cầm nã thủ chụp vào yếu huyệt sau lưng hai người. Vì hai người đang đanh nhau kịch liệt không kịp kháng cự nên Hồ Phỉ ra tay một cái đã thành công.
Hồ Phỉ lắng tai nghe thanh âm cuộc đấu ngoài cửa lớn, chàng sợ Miêu Nhân Phượng chẳng nhìn thấy gì tất sẽ bị Chung thị huynh đệ thừa cơ hãm hại. Chàng ngó thấy bên cạnh có cái giếng liền hai tay liệng hai người xuống đó. Chàng lại sợ hai người bò lên trốn mất liền chạy vào bếp ôm cái lu thứ ra lấp miệng giếng rồi mơí chạy quanh căn nhà về cửa trước.
Chàng thấy Chung thị huynh đệ đã nhảy xuống đất đứng cách Miêu Nhân Phượng bảy, tám trượng. Tay chúng đều cầm một cặp phán quan bút mà không vào gần để động thủ. Chàng nói: -Miêu đại hiệp! Đại hiệp để tại hạ bồng em nhỏ cho.
Miêu Nhân Phượng đang nghĩ mình mắt đui rồi, dù có đánh lui được Chung thị huynh đệ nhưng bình sinh kết oán đã nhiều. Tin mình bị đui mắt đồn đại ra ngoài giang hồ, cường địch tới tấp kéo đến thì làm sao chống cự nổi? Nhận thấy mình khó lòng bảo toàn được tính mạng, chỉ lo cho đứa con nhỏ không biết ra làm sao?
Bỗng nghe Hồ Phỉ vừa lui địch vừa dập tắt lửa. Quả là người trí dũng kiêm toàn.
Tuy y chưa từng quen biết nhưng thấy chàng đầy lòng nghĩa khí, có thể giao con gái được, y liền cất tiếng hỏi: -Tiểu huynh đệ! Tôn tính đại danh là chi? Có liên quan gì với ta không?
Hồ Phỉ nghĩ tới tiên phụ không hiểu có phải chết về tay Miêu Nhân Phượng hay không nhưng lúc này chưa tiện nhắc tới liền đáp: -Bậc đại trượng phu giao kết chỉ cần lấy gan ruột đối đãi nhau hà tất phải nhắc tới họ tên? Miêu đại hiệp mà tin được thì tại hạ có tan xương nát thịt cùng quyết bảo vệ cho lệnh ái được chu toàn.
Miêu Nhân Phượng nói: -Hay lắm! Bình sinh Miêu Nhân Phượng một mình qua lại giang hồ chỉ có hai người bạn tri giao. Một là Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao và hai là tiểu huynh đệ mà chưa biết họ tên.
Dứt lời y bồng đứa nhỏ đưa cho Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ tuy rất khâm phục Miêu Nhân Phượng nhưng vẫn e là kẻ thù giết cha,giữa mối ân oán khó bề xử sự. Chàng nghe y nói là bạn tri giao của phụ thân, trong dạ mừng thầm. Hai tay đón lấy đứa nhỏ, chàng thấy nó mới bảy, tám tuổi mà coi rất ngộ. Con nhỏ vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại đang nhắm mắt ngủ, hơi thở đều đặn, khóe miệng lộ nụ cười rất khả ái.
Chung thị tam hùng thấy Hồ Phỉ cũng ở đây lại nghe hai người đối

đáp thân mật trong lòng rất lấy làm kỳ.
Miêu Nhân Phượng xé mảnh áo buộc lấy mắt, hai tay chắp để sau lưng, cất giọng trầm trầm nói: -Loài gian tặc vô sỉ kia! Xông vào cả đi! Con gái ta đang ngủ các ngươi đừng lớn tiếng làm kinh động đến y.
Chung Triệu Anh tiến lên một bước tức giận nói: -Miêu đại hiệp! Ngày trước đồ đệ của bọn ta chết về tay đại hiệp. Anh em ta đến vấn hội và trả thù, sau mới biết ra tệ đồ nhi dòm đồ lợi khí của người khác,hành sự không đoan chính, chết là đáng kiếp. Vụ này bọn ta đa tạ đại hiệp đã thanh lý môn hộ dùm cho.
Miêu Nhân Phượng hừ một tiếng đáp: -Ngươi nói nhỏ ta cũng nghe được.
Chung Triệu Anh tức giận lại nói: -Có điều khi ấy đại hiệp bị thương ở chân, ba anh em ta vẫn không địch nổi,trong lòng bất phục nên bữa nay đến thỉnh giáo. Dọc đường được biết có gian nhân mưu đồ ám toán đại hiệp, anh em ta đi suốt đêm ngày tới đây để báo cho đại hiệp biết mà đề phòng. Bây giờ gian nhân chạy đi rồi, tứ giáo hay không là tuỳ ở nơi đại hiệp. Sao đại hiệp lại buông lời khinh bạc? Sao đại hiệp còn buộc mắt lại? Phải chăng Chung thị tam hùng không đáng để đại hiệp mở mắt trông? Hay là đại hiệp tự cho võ công mình tinh tuyệt, bịt mắt lại cũng thừa sức đả bại anh em ta?
Miêu Nhân Phượng nghe hắn nói thì dường như vụ mình bị trúng độc đui mắt,hắn chẳng tri tình, hạ thấp giọng xuống đáp: -Mắt ta đui rồi!
Chung Triệu Anh cả kinh cất tiếng run run: -Trời ơi! Nếu vậy thì bọn tại hạ trách lầm miêu đại hiệp. Anh em tại hạ khổ công rèn luyện bảy, tám năm trời, võ công chẳng lấy gì làm tiến bộ. Vậy xin lãnh giáo bỏ đi không nhắc tới nữa. Đại hiệp có biết một nhân vật ở Vì Đà Môn tên gọi Lưu Hạc Chân không? Vừa rồi trong những người bị đại hiệp đánh đuổi không thấy hắn. Chỉ một hai ngày nữa, hắn sẽ tới đây mà đại hiệp lại bị mục mắt nên phải đề phòng.
Hồ Phỉ hỏi xen vào: -Chung đại gia! Vụ Lưu Hạc Chân hạ độc, đại gia không biết thật ư?
Chung Triệu Anh hỏi lại: -Ngươi cũng đến đây rồi ư? Ngươi là bạn hay là thù của Miêu đại hiệp? Chúng ta muốn ngăn chặn Lưu Hạc Chân sao ngươi lại cực lực giúp hắn.
Hồ Phỉ đáp: -Vụ này nói ra lại mắc cỡ. Những điều ngoắt ngoéo bên trong tiểu đệ không biết rõ. mau mà ở chỗ tiểu đệ đã bắt bọn Lưu Hạc Chân và đẩy xuống giếng ở phía sau.
Chúng ta hỏi hắn thì sẽ biết đầu đuôi.
Chàng quay lại hỏi Miêu Nhân Phượng: -Chung thị huynh đệ là hảo nhân hay là hoại nhân?
Chung Triệu Văn lạnh lùng xen vào: -Chúng ta không hành hiệp trượng nghĩa, lại chẳng tế bần trợ cô thù còn là hảo nhân gì nữa?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Chung thị tam hùng không phải là hạng tiểu nhân đê hèn.

Chung thị huynh đệ nghe Miêu Nhân Phượng bình phẩm câu này, lòng mừng hớn hở.
Chung Triệu Văn cùng Chung Triệu Năng quanh ra sau nhà, khiêng lu nước đặt sang một bên, quát lớn: -Lên đây?
Bỗng nghe trong giếng có tiếng thở hồng hộc mà là thanh âm hai người.
Bình một tiếng vang lên rồi chát một tiếng tiếp theo, lại còn tiếng nước động bì bõm. Dường như hai người đang đánh nhau kịch liệt.
Cái giếng này một người xoay sở còn khó khăn thì hai người đánh đấm nhau làm sao được?
Chung Triệu Anh cầm sợi dây đầu có buộc thùng thả xuống lớn tiếng hô: -Bám vào miệng thùng để ta lôi các ngươi lên.
Y cảm thấy giây nặng chĩu biết là người phía dưới nắm lấy rồi liền vận kình lực kéo dây lên. Quả nhiên thấy hai người ướt đầm đìa.
Lưu Hạc Chân chân chưa chấm đất đã phóng chưởng đánh người kia.
Người kia võ công kém hơn lão, ở trong giếng đã bị an đòn và bị uống nước no,người hôn mê ly bì.
Chung Triệu Nang cầm cặp quán quan bút chí vào sau lưng hai người quát: -Muốn sống thì đừng động thủ nữa.
Chung thị huynh đệ nắm hai người lôi lên nhà. Lúc này Hồ Phỉ đã giao đứa nhỏ lại cho Miêu Nhân Phượng. Chàng thắp đèn rồi cùng Chung Triệu Anh đứng hai bên.
Phòng ngủ bị trận hỏa tai, nước đổ đầy nhà không còn chỗ đứng. Miêu Nhân Phượng đặt con gái xuống giường ở trong sương phòng, lúc quay ra thì Chung thị huynh đệ đã bắt Lưu Hạc Chân và một người nữa đưa tới.
Miêu Nhân Phượng thở dài nói: -Thanh danh của Vi Đà Song Hạc hai mươi năm trước ta đã nghe nói đến. Vạn sư huynh không phải là hạng tồi bại trên chốn giang hồ.
Lưu Hạc Chân đáp: -Miêu đại hiệp! Tại hạ mắc lừa gian nhân, hối hận thì đã không kịp nữa. Mắt đại hiệp bị thương nặng lắm không?
Chung thị huynh đệ "ủa" lên một tiếng. Họ không hiểu Miêu Nhân Phượng bị thương ở mắt là việc vừa xảy ra.
Miêu Nhân Phượng xoay về phái hán tử sử đao nói: -Phải chăng ngươi là đệ tử của Điền Quy Nông? Võ công của Thiên Long Môn ngươi đã học đến bảy thành hỏa hầu rồi.
Hán tử chẳng còn hồn vía nào nữa, quỳ mọp xuống đập đầu lia lịa đáp: -Miêu đại hiệp! Tiểu nhân vâng lệnh người sai khiến chứ không phải tự mình hành động. Xin lão nhân gia rộng lượng dung tha.
Hắn oẹ hai tiếng miệng thổ nước ra.
Lưu Hạc Chân thóa mạ: -Gian tặc! Ngươi lừa gạt ta thật là đau khổ!
Lão nhảy xổ lại toan động thủ.
Chung Triệu Anh giơ tay cản lại hỏi: -Có điều gì cứ nói tử tế. Đầu đuôi vụ này ra làm sao?

Lưu Hạc Chân cũng là nhân vật nổi danh trong võ lâm vì mắc lừa kế kẻ khác,mà khi cấp bại hoại không kiềm chế được. Lão bị Chung Triệu Anh cản lại liền nghĩ tới mình hành động sai lầm lại bị người liệng xuống giếng, tình trạng rất thảm bại, bình sinh lão chưa gặp chuyện gì đại nhục thế này bao giờ. Mắt tối sầm lại, lão ngồi thứ người ra đáp: -Hỏng rồi! Hỏng rồi! Miêu đại hiệp! Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn.
Miêu Nhân Phượng đáp: -Trong một đời người chẳng ai là không bị tiểu nhân lừa. Cái đó chẳng có chi đáng kể. Chắc Lưu huynh bị kẻ khác lừa gạt đưa thơ cho tại hạ?
Hai mắt y trúng độc đui mù rồi mà nói năng vẫn ôn hòa khiến Hồ Phỉ cùng Chung thị huynh đệ ngấm ngầm bội phục.
Lưu Hạc Chân đáp: -Người này tên gọi Trương Phi Hùng, ngày trước dã chịu ơn của Vạn sư ca nên được tin Vạn sư tạ thế đến điếu tang.

Miêu Nhân Phượng hỏi: -Vạn Hạc Thanh lão sư chết rồi ư?
Lưu Hạc Châu đáp: -Đúng thế! Tại hạ thấy gã họ Trương này nói năng một cách thành khẩn mới kết nạp gã không nghi hoặc gì cả. Bọn tại hạ kết bạn ngược Bắc. Dọc đường gã thấy Chung thị tam hùng liền tỏ ra khiếp sợ. Tối hôm ấy tại hạ cũng gã ngủ trong khách điếm thấy gã nằm mơ nói những gì trong phong này mà không đưa tới nơi thì bao nhiêu nhân sĩ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tại hạ tưởng việc này mình không thể tự chủ bàng quan liền hỏi dò thì gã nói "Lưu lão sư! Tại hạ thấy lão sư làm khó dễ bọn thị vệ ở Thanh cung cùng vì anh hùng hào kiệt nên không giấu diếm lão sư".
Rồi gã lấy một phong thơ ra nói là cần đưa đến tay Kim Diện Phật Miêu đại hiệp để xin đại hiệp ra tay cứu giúp không thì mấy chục nghĩa sĩ sẽ bị Thanh đình giết chết.
Lão ngừng lại một chút rồi kể tiếp: -Gã còn nói: Chung thị tam hùng có thù với Miêu đại hiệp, nhất định sẽ tìm cách cản trở mà gã không phải là đối thủ của Chung thị tam hùng nên xin tại hạ giúp cho một tay. Tại hạ nhận thấy có nghĩa vụ phải giúp đỡ gã liền nhận lời ngay.
Nhưng dọc đường cùng Chung thị tam hùng giao thủ, tại hạ không địch nổi. May sao đến Tương Phi miếu lại gặp tiểu huynh đệ đây. Ngày ở Phong Diệp Trang tại hạ đã được chàng giúp đỡ. Sau lại thấy chàng phô trương thân thủ, quả nhiên võ công cao cường. Thế rồi vợ chồng tại hạ giả vờ bị thương, bố trí cơ quan nhờ chàng cản trở Chung thị tam hùng. Ngờ đâu chàng mắc lừa tại hạ còn tại hạ mắc lừa gian tặc.
Lão nói rồi hai mắt trợn ngược, chòm râu rung động, tỏ ra phẫn nộ đến cực điểm.
Hồ Phỉ nghĩ lại những điều đã qua, bụng bảo dạ: -Những lời lão này nói toàn là sự thực. Té ra những chuyện rắc rối giữa ta và Viên Tử Y lão đã ngó phần lớn.
Chàng nghĩ tới đây, trước ngực nóng bừng. Chợt ngó thấy ba món binh khí để trên bàn, chàng hỏi: -Lưu lão sư lượm binh khí của Chung thị tam hùng đến đây làm chi?
Lưu Hạc Chân đáp: -Chung thị tam hùng đến đây trả oán, chắc chắn Miêu đại hiệp đã biết, tại hạ muốn báo tin cho đại hiệp trước để mà đề phòng. Còn như tại hạ nói là thơ này của anh em Chung thị đưa tới cốt để cho huynh đệ nghe tiếng. Tại hạ biết tiểu huynh đệ vẫn theo sau, sợ tiểu huynh đệ có hành động bất lợi cho tại hạ. Tại hạ nói vậy khiến trong lòng tiểu huynh đệ đâm ra mê hoặc, sẽ không động thủ với tại hạ nữa,còn Miêu đại hiệp coi thơ sẽ hiểu đầu đuôi. Ngờ đâu ... ngờ đâu ...
Lão nói tới đây khí tức xồng lên cổ không thốt ra lời được nữa.
Chung Triệu Anh nói: -Anh em tại hạ vô tình nghe được gian mưu của

họ Trương, lại thấy Lưu lão sư cùng gã úp úp mở mở, liền đoán là hai người đến ám toán Miêu đại hiệp nên bọn tại hạ hết sức ngăn cản. Không ngờ, trung gian còn nhiều điều ngoắt ngoéo. Miêu đại hiệp! Mắt đại hiệp bị thương ra làm sao?
Miêu Nhân Phượng không trả lời, giơ bàn tay to tướng vẫy mấy cái rồi nói: -Những việc đã qua bất tất nhắc tới nữa.
Hồ Phỉ đảo mắt nhìn quan muốn kiếm lá thơ mà Miêu Nhân Phượng đã xé ra thì thấy hai mảnh giấy còn rớt trong góc nhà. Chàng sợ hai mảnh giấy có chất kịch độc, không dám lại gần, phóng tầm mắt nhìn lại thấy trên giấy lèo tèo có ba hàng chữ, chữ nào cũng lớn bằng hạt đào. Chàng đọc được:
" Nhân Phượng lão huynh!
Lệnh ái tư chất cao sang mà lão huynh là kẻ võ phu, ở với nhau thật không hợp.
Nay sai ngươi đến rước lệnh ái đưa về cho tiểu đệ nuôi nấng. Đệ là Điền Quy Nông đốn thủ"
Chàng đoán là Miêu Nhân Phượng quý con gái hơn cả mạng mình. Vợ y đã tư bôn với Điền Quy Nông, bây giờ lại muốn lấy con gái y đi nữa, khiến y tức giận không chịu đựng nổi nên xé thơ ra. Nếu y không xé thơ thì chất độc dấu trong kẽ giáp giấy hoa tiên thuỷ chung không bật ra được. Điền Quy Nông sợ có một ngày kia gặp phải Miêu Nhân Phượng nên nghĩ mưu sâu kế độc này để làm hại y.
Con người như hắn quả là ghê gớm.
Lưu Hạc Chân càng nghĩ càng căm tức lớn tiếng quát: -Họ Trương kia! Ngươi vâng lệnh sứ mệnh ám toán Miêu đại hiệp thì sao không tự mình đưa thơ lấy, lại còn dắt cả ta vào tròng?
Trương Phi Hùng ấp úng đáp: -Tiểu nhân sợ ... sợ Miêu đại hiệp nhận ra tiểu nhân là đệ tử ở Thiên Long Môn,tất nhiên đề phòng ... lại khiếp ... thần oai của Miêu đại hiệp nữa ...
Lưu Hạc Chân hằn học nói: -Ngươi sợ vạn nhất mưu gian bại lộ, trốn chạy cũng không kịp. Hảo tiểu tử! Hảo tiểu tử!
Lão quay lại nhìn Miêu Nhân Phượng: -Miêu đại hiệp! Tại hạ xin đại hiệp giao thằng lỏi này cho tại hạ.
Miêu Nhân Phượng chậm rãi đáp: -Lưu lão sư! Hạng tiểu nhân này tại hạ không chấp với chúng. Trương Phi Hùng! Trong việc còn hai đồng bọn của ngươi bị thương khá nặng. Ngươi dẫn chúng về bảo sư phụ sư mẫu ngươi ...
Y ngơ ngẩn xuất thần tìm câu nói. Sau một lúc y vẫn tay bảo gã: -Ta chẳng có gì đáng nói với ngươi. Thôi ngươi đi đi!
Trương Phi Hùng đã tưởng mình làm dui mắt Miêu Nhân Phượng thì phen này tính mệnh khó nỗi bảo toàn, không ngờ y khoan hồng đại lượng chẳng thèm truy cứu. Thật là một điều ra ngoài sự tiên liệu của gã. Trong lòng cảm kích, gã đập đầu binh binh lạy tạ.
Bọn chúng bốn người, định bụng thừa cơ Miêu Nhân Phượng đui mắt

rồi giết y đi, cướp lấy đứa nhỏ chạy về. Chẳng ngờ lại gặp Hồ Phỉ, một tay hảo thủ phi thường can thiệp vào khiến độc kế của chúng mới thành công được một phần rồi một người bị chàng hất té khắp mình thụ thương. Người đó đã nhân lúc nhốn nháo chạy trốn rồi. còn hai tên bị Miêu Nhân Phượng dùng cây Tam tiết côn và quyền đấu đả thương rất nặng. Một tên đến giờ vẫn chưa hồi tỉnh và một tên rên rỉ không ngớt.

Lưu Hạc Chân nghĩ thầm: -Đây chắc là Miêu Nhân Phượng giả vờ tha cho ba người bọn chúng nhưng không hiểu y dùng độc kế gì để hành hạ bọn này?

Lão từng trải giang hồ thường gặp nhiều người bắt được địch nhân rồi không giết ngay mà còn làm cho chúng đau khổ sống dở chết dở mới xong. Bỗng thấy Trương Phi Hùng đỡ hai gã bị thương dậy cất bước chậm chạp ra ngoài cổng rồi dần dần xa đi. Miêu Nhân Phượng thủy chung hút vào trong bóng tối, lão không nhịn được lên tiếng: -Miêu đại hiệp! Gã họ Trương thủ cước rất linh hoạt, để gã đi xa e rằng gã chạy mất.

Miêu Nhân Phượng đáp: -Tại hạ đã tha chúng rồi, còn bắt lại làm chi?

Y dừng lại một chút rồi tiếp: -Bọn chúng vốn không quen biết tại hạ. Đây là người khác sai khiến chúng hành động.

Lưu Hạc Chân vừa kinh ngạc vừa bẽn lẽn. Lão nói: -Miêu đại hiệp! Lưu Hạc Chân này chưa từng phụ ai mà bữa nay vì ngu xuẩn làm hại đại hiệp.

Lão đưa ngón tay trỏ bên trái lên đâm vào mắt nhìn.

Hồ Phỉ đứng bên vội vươn tay ngăn cản nhưng đã chậm mất rồi. Lão tự hủy đôi mắt một cách đột ngột.

Chung thị huynh đệ cả kinh nhất tề đứng dậy.

Miêu Nhân Phượng nói: -Sao Lưu lão sư lại tự hủy hoại mình như vậy? Tại hạ chẳng có ý gì phiền trách lão sư cả.

Lưu Hạc Chân cười khanh khách. Lão rung tay một cái rảo bước ra cửa ngoài.

Tiện tay lão bẻ một cành cây làm gậy chống đường cất bước ra đi.

Năm người trong nhà đều sinh lòng thê thảm, không ngờ Lưu Hạc Chân lại cương liệt đến thế.

Miêu Nhân Phượng chỉ sợ Hồ Phỉ cũng nẩy lòng hối hận liền nói: -Tiểu huynh đệ! Huynh đệ đã nhận lời chiếu cố cho con gái ta, vậy đừng bao giờ quên hết.

Hồ Phỉ hiểu tâm lý, hiên ngang đáp: -Bậc đại trượng phu đã lầm lỗi thì phải tìm cách bồi bổ đền đáp tri kỷ. Còn tự hủy mình thì dù có yên dạ nhưng đó là cử động vô ích.

Chung Triệu Anh thở dài nói: -Đúng thế! Nhưng Lưu lão sư cũng xứng đáng là một hảo hán cương liệt.

Năm người ngồi đối diện nhau hồi lâu không nói gì. Sau Hồ Phỉ lên tiếng hỏi: -Miêu đại hiệp! Tròng mắt đại hiệp thế nào có nên lấy nước

rửa nữa không?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Không rửa nữa. Tròng mắt đau đớn vô cùng.
Y quay về phía Chung thị huynh đệ nói: -Ba vị lặn lội đường xa đến đây, Miêu mỗ chẳng có gì đãi khách, thật là khiếm khuyết. Tại hạ cần đi nằm một lúc. Xin ba vị miễn trách cho.
Chung Triệu Anh đáp: -Miêu đại hiệp cứ tuỳ tiện, bất tất phải khách sáo.
Ba người đánh tay ra hiệu, chia nhau đi canh giữ cửa trước cửa sau vì sợ Điền Quy Nông chưa chịu bỏ qua hoặc giả phái người khác đến tập kích.
Hồ Phỉ tay cầm đèn nên đi theo Miêu Nhân Phượng vào sương phòng. Y nằm xuống giường rồi, chàng lấy chăn đắp cho y.
Con nhỏ vẫn ngủ say. Một đêm trong nhà huyên náo đến long trời lở đất nó cũng không biết.
Miêu Nhân Phượng nói: -Tiểu huynh đệ! Trên rường nhà có cái hộp sắt. Tiểu huynh đệ lấy xuống cho ta.
Hồ Phỉ vâng lời tung mình nhảy lên. Tay trái vịn nào xà nhà. Tay mặt sờ soạng một lúc, quả thấy một cái hộp sắt liền lấy xuống đặt chăn trước ngực Miêu Nhân Phượng.
Miêu Nhân Phượng toan nói, chợt nghe tiếng bước chân vang lên. Có người đang chạy tới.
Chung Triệu Anh quát: -Tên tiểu tử kia! Ngươi trở lại làm chi?
Choang một tiếng! Binh khí đụng nhau.
Trương Phi Hùng la lên: -Tiển nhân có điều muốn nói với Miêu đại hiệp, thực tình chẳng có ý gì đen tối.
Chung Triệu Anh khẽ nói: -Miêu đại hiệp ngủ rồi. Có chuyện gì hãy để đến sáng mai.
Trương Phi Hùng nói: -Hay lắm! Vậy tiểu nhân nói với các hạ cũng được. Miêu đại hiệp đại nhân đại nghĩa tha mạng cho tiểu tử, câu này chẳng thể không nói ra. Miêu đại hiệp trúng phải chất độc Đoạn Trường Thảo mà gia sư lấy cắp được ở nơi Độc Thủ Dược Vương. Tiểu nhân nghĩ rằng nếu cầu Độc Thủ Dược Vương điều trị may ra khỏi được. Tiểu nhân muốn tự ý đi kiếm nhưng nghĩ mình vô danh tiểu tốt không thể làm nổi.
Chung Triệu Năng "ủa" lên một tiếng. Tiếng bước chân lại vang lên. Trương Phi Hùng trở gót đi ngay.
Hồ Phỉ nghe nói cả mừng, từ trong phòng chạy ra lớn tiếng hỏi: -Vị Độc Thủ Dược Vương đó ở đâu?
Chung Triệu Anh đáp: -Lão ẩn cư ở bờ hồ Động Đình nhưng ... nhưng ...
Hồ Phỉ hỏi: -Nhưng làm sao?
Chung Triệu Anh khẽ đáp: -Cầu lão quái nhân đó trị bệnh e không phải chuyện dễ dàng.

Hồ Phỉ nói: -Hay dở gì cũng phải mời lão. lão đòi cái gì mình đưa cái đó.
Chung Triệu Anh lắc đầu đáp: -Khó là ở chỗ lão chẳng đòi gì hết.
Hồ Phỉ nói: -Dùng nhu không được thì phải dùng cương.
Chung Triệu Anh trầm ngâm không đáp.
Hồ Phỉ nói: -Việc này không thể chậm trễ được. Tiểu đệ lên đường ngay. Ba vị ở lại đây để bảo vệ cho Miêu đại hiệp phòng ngừa địch nhân lại đến.
Chàng chạy vào sương phòng nhìn Miêu Nhân Phượng nói: -Miêu đại hiệp! Tại hạ đi thỉnh y sinh để chữa mắt cho đại hiệp.
Miêu Nhân Phượng lắc đầu đáp: -Mời Độc Thủ Dược Vương ư? Đừng đi cho mất công.
Hồ Phỉ nói: -Sao lại không đi? Thế gian chẳng có việc gì khó.
Dứt lời chàng xoay mình ra khỏi phòng hỏi: -Chung đại gia! Vị Độc Thủ Dược Vương đó tên là gì? Chỗ lão ở làm sao mà kiếm được?
Chung Triệu Văn đáp: -Hay lắm! Tại hạ cùng đi với huynh đệ. Câu chuyện của lão, thủng thẳng Chung mỗ sẽ nói cho huynh đệ nghe.
Vì việc khẩn cấp, hai người không nói nữa, thi triển khinh công chạy về hướng bắc.
Trời sáng rồi, hai người vào thị trấn mua ngựa. Lên ngựa chạy thật nhanh, hai người đi được mười mấy dặm thì đến chỗ ngã ba đường.
Chung Triệu Văn đảo mắt nhìn quanh thấy một lão nông đang làm cỏ vườn cây liền lại gần hỏi: -Thưa lão gia! Muốn lên Đào Nguyên phải đi đường nào?
Chung Triệu Văn và Hồ Phỉ hỏi rõ đường lối đi đến bờ hồ Động Đình rồi đi ngay, dọc đường không dám chần chờ chút nào, cứ gia roi cho ngựa chạy.
Hai người đều biết Miêu Nhân Phượng trúng độc rất nặng. Chỉ ba chữ Đoạn Trường Thảo cũng đủ biết chất độc lợi hại đến thế nào. Tròng mắt lại là cơ quan rất nhu nhuyễn trong người. Dù mời được danh y mà thời gian quá chậm cũng không chữa được.
Hai người ngoài những lúc cho ngựa ăn cỏ uống nước là lại đi ngay. Hai người mua sẵn một ít bánh bao để ngồi trên lưng ngựa cũng ăn được cho đỡ đói.
Hai người đi liền một mạch hơn sáu chục dặm. Dù đã hai ngày đêm không ngủ nhưng nhờ võ công tinh thâm, vẫn còn chống chọi được. Có điều hai con ngựa chân bước loạng choạng không đi nổi nữa.
Chung Triệu Văn nói: -Chúng ta đành cho ngựa nghỉ một lúc.
Hồ Phỉ gật đầu. Chàng nghĩ bụng: -Nếu lúc này mình cưỡi con ngựa bạch của Viên cô nương thì có thể đến bờ hồ Động Đình rồi.
Nghĩ tới Viên Tử Y, bất giác chàng thò tay vào bọc sờ tấm ngọc phụng mà nàng đã tặng cho. Lòng chàng cảm thấy ấm áp.
Hai người xuống ngựa ngồi dưới gốc liễu bên đường, thả ngựa cho ăn cỏ và nghỉ ngơi.

Chung Triệu Văn chẳng nói năng gì, ngồi ngơ ngẩn xuất thần. Cặp lông mày nhăn tít lại tựa hồ đang gặp vấn đế rất nan giải.
Hồ Phỉ biết chuyến đi này chẳng nắm chắc phần nào, liền hỏi: -Chung nhị gia! Độc Thủ Dược Vương là nhân vật thế nào?
Chung Triệu Văn không đáp, dường như chưa nghe thấy câu chàng hỏi.
Sau một lúc hắn chợt tỉnh táo, hỏi lại: -Ủa! Tiểu huynh đệ vừa nói gì?
Hồ Phỉ thấy hắn tâm thần bất định biết là hắn đang lo nghĩ về bệnh trạng của Miêu Nhân Phượng, chàng nghĩ thầm: -Người này tuy tướng mạo xấu xa nhưng nghĩa khí thâm trọng. Hắn đã có thù oán với Miêu Nhân Phượng mà lúc này chẳng quản gian lao, hết sức tìm thấy chạy thuốc cho y.
Chàng nghĩ tới đây bất giác buộc miệng nói: -Chung nhị ca! Hôm qua tiểu đệ có điều đắc tội với các vị trong lòng lấy làm hổ thẹn. Nếu tại hạ biết ba vị đây đầy lòng hiệp nghĩa thì dù lớn mật to gan đến đâu cũng không dám mạo phạm.
Chung Triệu Văn cười ha hả đáp: -Cái đó có làm gì? Miêu đại hiệp là một hán tử lừng danh thiên hạ. Nếu ba anh em Chung mỗ thấy y gặp bước nguy nan mà không cứu trợ thì còn làm người thế nào được? Tiểu huynh đệ cũng thế chứ gì? Chúng ta chẳng có mối giao tình với Miêu đại hiệp nhưng đã có duyên gặp mặt một lần. Còn tiểu huynh đệ chắc chưa gặp y bao giờ?
Thực ra mấy năm trước Hồ Phỉ gặp Miêu Nhân Phượng ở Thương Gia Bảo nhưng khi đó chàng còn là một đứa nhỏ xanh xao vàng vọt. Miêu Nhân Phượng chẳng để ý gì đến chàng. Sớm hơn nữa, trước đây mười tám năm, Hồ Phỉ sinh ra ở Thương Châu tỉnh Hà Bắc. Hôm ấy, Miêu Nhân Phượng cũng có mặt nhưng Hồ Phỉ dĩ nhiên chưa hiểu rõ gì cả.
Miêu Nhân Phượng có biết đâu đứa nhỏ sơ sinh mười tám năm trước ngày nay đã thành trang niên thiếu anh hùng.
Chung Triệu Văn hỏi: -Vừa rồi tiểu huynh đệ hỏi gì ta?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ hỏi Độc Thủ Dược Vương là nhân vật thế nào?
Chung Triệu Văn lắc đầu nói: -Ta cũng không biết.
Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi: -Nhị gia cũng không biết ư?
Chung Triệu Văn đáp: -Bạn hữu giang hồ của ta rất nhiều mà chưa một ai hay Độc Thủ Dược Vương là nhân vật thế nào.
Hồ Phỉ buồn rầu nghĩ bụng: -Tưởng hắn hiểu rõ gốc gác Độc Thủ Dược Vương nếu không thì đã hỏi Trương Phi Hùng còn có thể biết rõ hơn.
Chung Triệu Văn dường như hiểu tâm ý chàng liền nói tiếp: -Cả Trương Phi Hùng cũng chưa chắc đã biết lão. Nhất định gã không biết rồi.
Hồ Phỉ "ủa" một tiếng không nói nữa.
Chung Triệu Văn nói: -Người ta chỉ biết Độc Thủ Dược Vương ở Bạch

Mã tự trên bờ hồ Động Đình.
Hồ Phỉ hỏi: -Chùa Bạch Mã ư? Sao y lại ở chùa?
Chung Triệu Văn đáp: -Không phải Bạch Mã Tự là tên một thị trấn.
Hồ Phỉ nói: -Tưởng lão ở nơi thâm sơn cùng cốc không người qua lại nên chẳng ai biết mặt lão. Chẳng ngờ ...
Chung Triệu Văn lắc đầu ngắt lời: -Không phải. Nhiều người gặp lão rồi. Chính vì nhiều người gặp mà không ai hiểu lão là nhân vật thế nào. Lão mập hay lão gầy, lão đẹp hay lão xấu, lão họ Trương hay họ Lý cũng chẳng ai hay.
Hồ Phỉ càng nghe càng đi vào chỗ hồ đồ. Chàng tự hỏi: -Đã có nhiều người gặp sao lại không biết tầm vóc tướng mạo và tên họ của lão?
Chung Triệu Văn nói tiếp: -Có người bảo Độc Thủ Dược Vương là người thanh nhã như một thư sinh, thân hình cao mà gầy. Lại có người nói Độc Thủ Dược Vương mập ú mà lùn tịt, mặt đầy thớ thịt coi chẳng khác gì tên đồ tể. Người thì bảo Độc Thủ Dược Vương là một lão hòa thượng gần đến trăm tuổi.
Hắn dừng lại một chút rồi tiếp: -Còn có người nói Dược Vương là một mụ đàn bà chân què, lưng gù.
Hồ Phỉ bâng khuâng muốn cười mà không cười ra tiếng.
Chung Triệu Văn lại hỏi: -Ngoại hiệu đã là Dược Vương thì sao lại là đàn bà? Nhưng vì lão nổi danh trên chốn giang hồ nên ai nói thế nào cũng tin như vậy. Và những người bảo lão là thư sinh, là đồ tể, là nhà sư đều không phải họ bịa mà là lời nói của những người đáng tin cậy mới thật là kỳ.
Hồ Phỉ khi dời khỏi Miêu gia trong lòng đầy tin tưởng, cho là ở đời chẳng có việc gì khó, chỉ cần kiếm thấy lão rồi bất cứ bằng cách nào cũng mời cho bằng được đưa về điều trị Miêu Nhân Phượng hay ít ra cũng xin được thuốc giải. Bây giờ chàng nghe Chung Triệu Văn nói vậy, bất giác trái tim chìm xuống. Con người đã chẳng ai biết rõ mặt thì kiếm làm sao được?
Chàng xoay chuyển ý nghĩ, miệng lẩm bẩm: -Phải rồi! Nhất định lão này chuyên nghề dịch dung, khi giả trai, khi giả gái, lúc xấu lúc đẹp, khiến không ai nhận được chân diện mục.
Chung Triệu Văn nói: -Theo lời đồn đại trên chốn giang hồ, chắc vì lão là tay dùng độc thiên hạ vô song, hại người đã lắm, gây oán càng nhiều. Vì thế lão phải dấu mặt để không ai tìm ra được mà báo thù. Nhưng lạ ở chỗ trấn Bạch Mã Tự trên bờ hồ Động Đình không phải là nơi hẻo lánh thì việc đến nhà lão chẳng khó khăn gì.
Hồ Phỉ hỏi: -Lão đã dùng độc làm hại chết nhiều người rồi phải không?
Chung Triệu Văn bâng khuâng đáp: -Cái đó không biết đâu mà tính được. Có điều những người chết về tay lão phần lớn là đáng lắm, chẳng phải phi tặc đại đạo thì cũng là thổ hào ác bá ỷ thế làm càn.
Ta chưa từng nghe ai nói một người nghĩa hiệp chết vì tay lão bao giờ.

Vì thế mà thanh danh lão càng lừng lẫy. Có người trúng độc mà chết lại mong chất độc thật là ác liệt để chết lẹ cho xong. Thực ra nhiều chết chưa chắc đã phải về tay lão. Vì nhiều trường hợp hai người ở cách nhau hàng ngàn dặm mà đồng thời bị chất độc phát tác cùng chết một ngày. Như vậy lão chẳng thể đầu độc người ở Vân Nam rồi chạy đến Liêu Đông trong nột ngày. Trong một thời gian không ai nhắc tới Độc Thủ Dược Vương, nào ngờ vụ Miêu đại hiệp bữa nay lại có liên quan đến chất độc của lão. E rằng ... e rằng ...

38
Thương cô thôn nữ tưới hoa dùm

Chung Triệu Văn nói tới đây bỗng dừng lại, lắc đầu không ngớt.

Hồ Phỉ ảm thấy vụ này quả thật nan giải. tuy chàng lắm mưu nhiều kế cũng không biết làm thế nào cho phải.

Chung Triệu Văn đứng lên nói: -Chúng ta đi thôi! Tiểu huynh đệ! Huynh đệ nên nhớ một điều là khi đến Bạch Mã Tự còn cách chừng ba chục dặm chớ có uống một hớp nước hay ăn một miếng.

Dù đói dù khát đến đâu cũng không thể cho một vật gì vào miệng.

Hồ Phỉ nghe hắn nói bằng một giọng trịnh trọng dĩ nhiên phải vâng lời.

Chàng nghĩ tới lúc dời khỏi Miêu gia, Chung Triệu Anh và Chung Triệu Văn lộ vẻ lo âu sợ hãi thì cho là Độc Thủ Dược Vương khét tiếng giang hồ, ai cũng sợ lão mấy phần. Chung Triệu Văn đi chuyến này đúng là mạo hiểm ghê gớm. Còn chàng chưa biết nếp tẻ gì đã coi việc thiên hạ một cách quá dễ dàng, bây giờ trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

Chàng vừa đi dắt ngựa vừa hỏi: -Chúng ta bất quá đến yêu cầu lão trị bệnh hoặc xin thuốc giải chứ chẳng có ác ý gì, lão không chịu đi là cùng, sao còn muốn hại mạng chúng ta?

Chung Triệu Văn đáp: -Tiểu huynh đệ hãy còn ít tuổi chưa hiểu lòng người giang hồ cực kỳ hiểm trá.

Tuy mình không có ác ý nhưng họ chưa từng quen biết thì tin mình thế nào được?

Việc trước mắt cũng vậy. Lưu Hạc Chân chẳng có ác ý gì với Miêu đại hiệp mà đã làm cho y phải đui mắt.

Hồ Phỉ lẳng lặng.

Chung Triệu Văn lại nói tiếp: -Huống chi Độc Thủ Dược Vương chỗ nào cũng lắm kẻ thù. Thậm chí nhiều vụ chết chóc chẳng liên quan gì đến lão mà người ta cũng đến đòi nợ máu. Biết đâu mình chẳng phải là tử đệ của kẻ thù? Lão bản tính đa nghi lại động thủ tàn ác, không thì sao trên hai chữ "Dược Vương" còn thêm hai chữ "Độc Thủ" vào. Bốn chữ ngoại hiệu kinh tâm động phách này chẳng phải tự nhiên mà có.

Hồ Phỉ gật đầu đáp: -Chung nhị gia nói phải lắm.

Chung Triệu Văn nói: -Nếu tiểu huynh đệ không chê ta bản lãnh kém cỏi thì cứ kêu bằng huynh đệ, đừng xưng hô nhị gia tam gia gì nữa.

Hồ Phỉ hỏi: -Nhị gia là bậc anh hùng tiền bối còn vãn bối ...

Chung Triệu Văn ngắt lời, lớn tiếng: -Thôi! Tiểu huynh đệ! Chẳng giấu gì tiểu huynh đệ, sau khi ba anh em ta động thủ với tiểu huynh đệ rất đem lòng bội phục. Câu chuyện thế là xong rồi.

Hồ Phỉ thấy hắn là người mau lẹ, thẳng thắn liền vừa cười vừa hô: -Chung Nhị ca!

Chung Triệu Văn rất cao hứng xoay mình lên ngựa nói: -Chỉ cần hai đầu ngựa đừng chi đường là chúng ta sẽ tới địa giới Bạch Mã Tự vào

lúc hoàng hôn. Tiểu huynh đệ ghi nhớ lời ta, chẳng những không nên ăn uống mà còn không được sờ đầu đũa của người ta, vì chất độc trên đũa có thể dính vào tay được. Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ còn nhỏ tuổi, bãn lãnh như vậy mà toàn thân biến thành đến nhẻm, thành một xác chết thì thật là đáng tiếc.
Hồ Phỉ biết hắn nói câu này chẳng phải làm cho to chuyện. Cứ coi việc Miêu Nhân Phượng chỉ xé một lá thư mà hai mắt đã mù thì đủ biết khu phụ cận Độc Thủ Dược Vương chẳng chỗ nào là không có chất kịch độc.
Chàng nghĩ tới Chung Triệu Văn cũng là một nhân vật thành danh trong võ lâm quyết chẳng phải hạng người khiếp nhược. Hắn đã nói thế thì hiển nhiên chuyến đi này nguy hiểm muôn phần là đúng sự thật. Hắn đã biết nguy hiểm mà phải vì nghĩa đưa chàng đến Bạch Mã Tự, so với chàng chẳng hiểu trời cao dất dày cứ xông bừa lại càng đáng kính phục lắm.
Đôi ngựa nghỉ một lúc lâu phục hồi sức lực lại chạy rất nhanh, vào quãng giờ thân tới cửa Lâm Tự. Hai người cho ngựa đi thong thả một lúc rồi cho chạy nhanh một đoạn đường. Chẳng mấy chốc đã đến thị trấn Bạch Mã Tự.
Đường phố trong thị trấn này rất chật hẹp, hai người sợ đụng vào khách bộ hành xẩy chuyện lôi thôi liền dắt ngựa đi bộ.
Chung Triệu Văn vẻ mặt nghiêm trọng, mắt chẳng trông ngang. Còn Hồ Phỉ cứ phóng tầm mắt nhìn các cửa hàng cửa tiệm hai bên.
Khi tới đầu đường, Hồ Phỉ ngó thấy chỗ đầu khúc quanh có tiệm bán thuốc, chiêu bài đề năm chữ "Tề thế đường lão điếm". Chàng chợt động tâm cởi đơn đao ở sau lưng ra để cả vỏ cầm tay, lại nhìn Chung Triệu Văn nói: -Chung Nhị ca! Nhị ca cũng đưa phán quan bút cho tiểu đệ.
Chung Triệu Văn không khỏi sửng sốt nghĩ thầm: -Mình đã bảo vào Bạch Mã Tự nên để ý thận trọng khắp mọi chỗ mới phải, sao gã lại động tới binh khí?
Nhưng hắn biết trong trấn này Dược Vương có nhiều tai mắt, không tiện vặn hỏi, liền rút Phán quan bút ở sau lưng ra đưa cho chàng và khẽ dặn: -Thận trọng nghe! Chớ có gây sự!
Hồ Phỉ gật đầu, đi tới tiệm thuốc nói: -Cảm phiền! Bọn tại hạ đến Dược Vương Trang bái phòng trang vương không tiện đem theo binh khí, muốn gửi lại quý tiệm, khi trở ra sẽ lấy.
Lão gì ngồi phía sau quày nghe chàng nói lộ vẻ kinh dị hỏi: -Hai vị đến Dược Vương Trang ư?
Hồ Phỉ không chờ lão ưng chịu hay không, cầm hai món binh khí đặt xuống mặt quầy, chắp tay thi lễ rồi rảo bước ra khỏi thị trấn.
Đến chỗ vắng người, Chung Triệu Văn chĩa ngón tay cái lên nói: -Tiểu huynh đệ! Thủ đoạn này thật khiến cho Chung lão nhị rất khâm phục.
Hồ Phỉ cười đáp: -Đã đến bước đường lên mặt hảo hán đệ cũng phải

liều chứ biết sao được?
Nguyên chàng nghĩ bụng những tiêm thuốc ở thị trấn này tất có liên quan với Dược Vương. Nhất định người tiệm thuốc báo tin cho Dược Vương là mình đến đây tuyệt chẳng có ý gì thù nghịch. Tay dấn thân vào nơi nguy hiểm nhưng chàng đã cân nhắc nặng nhẹ, một liều ba bảy cũng liều.
Hai người theo đường lớn đi về phía bắc, toan kiếm người nhà quê để hỏi đường lối tới Dược Vương Trang, bỗng ngọn núi về mé Tây, vách núi cheo leo có một lão già tay cầm cuốc đang cuốc cỏ.
Hồ Phỉ thấy lão này tướng mạo tuấn nhã, thân hình cao mà gầy, vẻ người nho nhã đứng tuổi. Chàng động tâm tự hỏi: -Chẳng lẽ lão này là Độc Thủ Dược Vương?
Chàng liến tiến lên xá dài kính cẩn lớn tiếng hỏi: -Xin hỏi tướng công lên Dược Vương Trang đi nẻo nào? bọn tại hạ cần bái kiến Trang Vương để yêu cầu một việc.
Người kia không để mắt trông Hồ Phỉ và Chung Triệu Văn, chăm chú cuốc cỏ trên núi. Hồ Phỉ hỏi luôn mấy câu, thủy chung lão không đáp lại tựa hồ người điếc.
Hồ Phỉ không dám hỏi nữa. Chung Triệu Văn đưa mắt ra hiệu cho chàng rồi hai người tiếp tục tiến về hướng Bắc.
Đi chừng được hơn dặm, Hồ Phỉ khẽ hỏi Chung Triệu Văn: -Chung Nhị ca! Không chừng người đó là Dược Vương. Nhị ca thấy thế nào?
Chung Triệu Văn đáp: -Ta cũng mấy phần hoài nghi mà không sao khám phá được. Nếu lão không tự nhận lại nhận ra lão là phạm vào điều cấm kỵ của lão. Hiện giờ chỉ có cách hãy đến Dược Vương Trang trước. Chúng ta nhận đất chứ không nhận người là không sao cả.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chuyển qua mấy khúc quanh bỗng ngó thấy một khóm hoa lớn cách đại lộ chừng ba chục trượng. Một cô gái quê mùa đang khom lưng tưới hoa.
Hồ Phỉ thấy sau vườn hoa dựng lên ba gian nhà tranh, lại phóng tầm mắt nhìn ra xa thì bốn mặt chẳng có khói lửa chi hết. Chàng liền tiến lên mấy bước nhìn cô gái chắp tay hỏi: -Xin cô hỏi nương. Muốn lên Dược Vương Trang phải đi đường nào?
Cô gái ngửng đầu ngó Hồ Phỉ. Cặp mắt cô đen láy và sáng ngời. Tinh quang chiếu ra bốn mặt.
Hồ Phỉ sửng sốt tự hỏi: -Sao cặp mắt cô gái quê mùa này lại sáng lạ một cách khác thường? Tướng mạo cô không lấy gì làm xinh đẹp, nước da vàng ửng, sắc mặt cằn cỗi không được mỡ màng tựa hồ quanh năm chẳng được bữa nào no. Mái tóc cô vàng khè mà lơ thơ. Hai vai cúp xuống, thân hình bé nhỏ ốm nhỏm, rõ ra một cô thôn nữ bần hàn, từ thuở nhỏ kém bề dinh dưỡng. Coi tướng mạo đã đến mười sáu, mười bẩy mà thân hình chỉ bằng đứa nhỏ mười bốn tuổi.
Hồ Phỉ thấy cô chưa đáp, lại hỏi: -Lên Dược Vương Trang không hiểu theo hướng Đông Bắc hay là đi về ngả Tây Bắc?

Cô thôn nữ đột nhiên cúi xuống lạnh lùng đáp cộc lốc: -Không biết.
Chung Triệu Văn thấy cô vô lễ như vậy sa sầm nét mặt muốn nổi nóng nhưng lại nghĩ tới đây gần đến Dược Vương Trang chẳng nên gây sự làm gì liền hắng đặng một tiếng rồi bảo Hồ Phỉ: -Huynh đệ! Chúng ta đi thôi. Dược Vương Trang là nơi nổi danh ở Bạch Mã Tự lo gì chẳng tìm đến nơi được?
Hồ Phỉ nghĩ tới: trời chẳng còn sớm sủa gì nữa, nếu lạc đường thùi đếm đến nhắm mắt đi liều lại càng nguy hiểm. Chàng liền hỏi: -Cô nương ơi! Gia má cô có ở nhà không? Chắc các vị biết đường lên Dược Vương Trang?
Cô thôn nữ không lý gì tới chàng, cắm cúi nhặt cỏ.
Chung triệu Văn thúc về phóng ngựa chạy về phía trước. Đường lối ở bờ Động Đình Hồ rất chật hẹp. Hai chân phải ngựa dẫm vào đất trồng hoa của thôn nữ.
Chung Triệu Văn tuy chẳng có ý làm hại ai nhưng bản tính thô hào, lại giận cô thôn nữ vô lễ muốn bỏ đi không thèm hỏi nữa.
Hồ Phỉ thấy luống hoa bên đường bị dầy xéo, vội vọt lên trước kéo giây cương ngựa qua mé hữu rồi nói: -Coi chừng! Đừng làm nát hoa của người ta.
Con ngựa do chàng dẫn dắt chân bên phải đạp xuống mé hữu bên đường, chân bên trái đạp lên mặt đường.
Chung Triệu Văn giục: -Huynh đệ! Đi lẹ thôi! Đừng chần chờ ở đây nữa.
Dứt lời hắn lại phóng ngựa tiến nhanh về phía trước.
Hồ Phỉ côi cút khổ sở từ thuở nhỏ, thấy cô thôn nữ bần cùng, dù cô chẳng trỏ đường cũng không tức giận, còn có ý lân mẫn. Chàng nghĩ tới cô trồng hoa bán làm kế sinh nhai, không nỡ để ngựa dầy xéo làm hại. Chàng liền đi bộ dắt ngựa qua khu vườn hoa rồi mới lên yên.
Cô thôn nữ nhìn chàng một cái đột nhiên cất tiếng hỏi: -Tướng công đến Dược Vương Trang làm chi?
Hồ Phỉ dừng ngựa đáp: -Ông bạn của tại hạ mắt bị trúng độc, bọn tại hạ đến cầu Dược Vương ban cho thuốc giải.
Thôn nữ hỏi: -Tướng công có quen biết Dược Vương không?
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Tại hạ chỉ văn danh, chưa từng gặp được lão nhân gia.
Thôn nữ từ từ đứng lên ngắm nhìn Hồ Phỉ ấy lần rồi hỏi: -Sao tướng công biết lão chịu cho thuốc giải?
Hồ Phỉ ra chiều khó nghĩ đáp: -Vụ này khó nói lắm.
Chàng chợt động tâm nghĩ thầm: -Cô này ở đây chắc có thể biết tính tình cùng hành động thường nhật của Dược Vương.
Chàng liền xuống ngựa xá dài nói: -Xin cô nương vui lòng chỉ điểm đường lối cho.
Bốn chữ "chỉ điểm đường lối" gồm hai ý nghĩa. Có thể là trỏ đường đến Dược Vương Trang mà cũng có thể là xin cô dạy phương pháp để

cầu thuốc giải.
Thôn nữ ngó Hồ Phỉ từ đầu xuống gót chân không đáp lại câu hỏi của chàng lại trỏ vào đôi thùng gánh phân hỏi: -Tướng công lại hố phân, múc chừng non nửa thùng rồi ra khe suối lấy thêm đầy nước trong gánh về đây tưới hoa dùm ta.
Cô nói mây câu này ra ngoài sự tiên liệu của Hồ Phỉ. Chàng tự hỏi: -Ta hỏi đường lối thì sao thị lại bảo ta đi gánh phân tưới hoa? Thị còn lên giọng sai khiến coi ta như kẻ ăn người ở trong nhà là nghĩa gì?
Chàng tuy bần khổ từ thuở nhỏ nhưng chưa làm nghề gánh phân chịu ngửi mùi thúi bao giờ.
Thôn nữ nói mấy câu rồi lại cúi xuống nhặt cỏ không lý gì đến chàng nữa.
Chàng ngơ ngác nhòn căn nhà gianh chẳng thấy ai liền tự nhủ: -Cô này còn yếu đuối mà gánh hai thùng phân thật là cực nhọc. ta là nam tử hán, khí lực dồi dào, có gánh phân giúp cô một chuyến cũng chẳng sao.
Chàng liền buộc ngựa vào gốc liễu, quẩy đôi thùng đến hố phân.
Chung Triệu Anh đi một quãng không thấy Hồ Phỉ theo sau quay đầu ngó lại.
Hắn đứng đằng xa thấy chàng vai quẩy đôi thùng phân đến bên khe nước, trong lòng rất lấy làm kỳ lớn tiếng hỏi: -Huynh đệ làm gì thế?
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu đệ giúp cô nương đây một chút. Chung nhị ca cứ đi trước một bước rồi tiểu đệ sẽ theo ngay.
Chung Triệu Văn gục gặc cái đầu, nghĩ thầm trong bụng: -Con người tuổi trẻ thật không hiểu trọng khinh, không phân nặng nhẹ. Đã đến đây rồi mà còn la cà chuyện không đâu.
Đoạn hắn cho ngựa từ từ cất bước.
Hồ Phỉ quây gánh nước phân về đến vườn hoa, cầm gáo gỗ toan múc phân tưới hoa bỗng nghe thôn nữ nói: -Không được! Nước phân này đặc quá tưới vào làm cho hoa phải chết khô.
Hồ Phỉ ngơ ngẩn không biết làm sao.
Thôn nữ nói tiếp: -Ngươi lại hố phân đổ xuống một nửa và lấy một nửa thùng nước trong hoà vào mới được.
Hồ Phỉ tuy đã nóng ruột nhưng nghĩ tới làm việc gì phải làm cho đến nơi. Chàng liền hành động theo lời thôn nữ rồi trở về múc nước phân tưới hoa.
Thôn nữ dặn: -Coi chừng nghe! Đừng để nước phân dính vào lá và cánh hoa.
Hồ Phỉ đáp: -Được rồi.
Chàng thấy những bông hoa này màu lam thẫm, mỗi bông hoa đều có năm cánh, mùi thơm ngào ngạt, chẳng hiểu tên hoa là gì.
Chàng cũng không hỏi, cắm cúi múc nước phân thận trọng tưới vào gốc cây cho kỳ hết cả hai thùng mới thôi.
Thôn nữ lại nói: -Này! Đi thêm gánh nữa.

Hồ Phỉ đứng thẳng người lên cất giọng ôn nhu hỏi: -Bây giờ ông bạn đang nón lòng chờ đợi. Tại hạ hãy tìm đến Dược Vương Trang lúc trở ra sẽ tưới hoa dùm cô nương được chăng?
Thôn nữ đáp: -Ngươi cứ ở đây tưới hoa hay hơn. Ta thấy ngươi làm được mới bảo ngươi gánh phân.
Hồ Phỉ nghe cô nói một cách kỳ quái như vậy nhưng cũng không chần chờ gì thêm nữa vì muốn tranh thủ thời gian, hối hả đi gánh nước phân tưới hết vườn hoa.
Lúc này bóng tịch dương đã ngậm non đoài. ánh kim quang phản chiếu xuống mảnh đất trồng hoa màu lam coi rất huy hoàng ngoạn mục.
Hồ Phỉ bất giác bật tiếng khen: -Vườn hoa thật là đẹp!
Sau khi gánh phân tưới nước, chàng đã sinh tình cảm với mấy luống hoa nên tán dương bằng giọng nói chân thành.
Thôn nữ toan lên tiếng thì Chung Triệu Văn cưỡi ngựa quay về hỏi: -Huynh đệ! Đến bây giờ mà huynh đệ còn chưa đi ư?
Hồ Phỉ đáp: -Đa tạ! Tiểu đệ đi đây.
Chàng liếc mắt nhìn thôn nữ, mục quang lộ vẻ cầu khẩn.
Thôn nữ sa sầm nét mặt hỏi: -Té ra ngươi tưới hoa giúp ta là cốt để ta trỏ đường cho phải không?
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Quả tình mình muốn xin cô nương trỏ đường nhưng việc tưới hoa là vì lòng thương cô gầy yếu. Bây giờ mình mở miệng yêu cầu chẳng hóa ra có ý thi ân để mua chuộc.
Chàng liển mỉm cười nói: -Những bông hoa này đẹp thật!
Rồi chàng đi cởi giây cương tung mình lên ngựa.
Thôn nữ nói: -Hãy khoan!
Hồ Phỉ quay lại, sợ cô còn lăng líu, trong dạ rất bồn chồn.
Thôn nữ ngắt hai bông hoa lam liệng cho chàng nói: -Ngươi khen hoa đẹp thì ta cho hai bông.
Hồ Phỉ giơ tay đón lấy, miệng đáp: -Đa tạ cô nương!
Tiện tay đút vào bọc.
Thôn nữ hỏi: -Hắn họ Chung, ngươi họ gì?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ họ Hồ.
Thôn nữ gật đầu nói: -Các ngươi muốn đến Dược Vương Trang thì đi về ngả Đông Bắc là hơn.
Chung Triệu Văn đã đi theo ngả Tây Bắc, chờ lâu không thấy Hồ Phỉ đến, trong lòng nóng nẩy mới quay trở lại kiếm chàng. Bây giờ hắn nghe thôn nữ nói vậy, bao nhiêu nỗi nóng nẩy tiêu tan hết, mỉm cười khẽ nói: -Tiểu huynh đệ! Huynh đệ hay thật! Miễn cho tiểu huynh khỏi uổng một phen khó nhọc.
Hồ Phỉ vẫn đầy lòng ngờ vực, bụng bảo dạ: -Nếu Dược Vương Trang ở về phía Đông Bắc thì sao thị không nói huỵch toẹt cho mình biết, lại còn bảo đi về ngả Đông Bắc hay hơn.
Nhưng chàng cũng không hỏi nữa và cho ngựa đi về phía Đông Bắc.

Hai người ruổi ngựa chạy thật nhanh một lúc chừng sáu, bảy dặm thì phía dưới hiện ra một hồ nước ngăn đường. Chỉ có một lối đi nhỏ thông sang phía Tây.
Chung Triệu Văn tức mình thóa mạ: -Con nha đầu đo thật là khả ố. Thị không chịu trở đường thì thôi, sao lại bảo mình đi trật nẻo. Lúc trở về phải cho thị một bài học mới được.
Hồ Phỉ cũng lấy làm kỳ. Chàng tự nghĩ mình chưa có điều chi đắc tội với thôn nữ mà sao cô lại chơi xỏ? Chàng liền nói: -Chung nhị ca! Con thôn nữ đó dường như có mối liên quan gì với Dược Vương thì phải?
Chung Triệu Văn hỏi lại: -Có lý! Huynh đệ đã tìm thấy manh mối gì chưa?
Hồ Phỉ đáp: -Cặp mắt thị lấp loáng ánh thần quang. Thái độ cùng cách ăn nói dường như không phải là một cô gái quê mùa chưa biết qua thế tình.
Chung Triệu Văn kinh hãi nói: -Đúng thế. Thị ngắt cho huynh đệ hai bông hoa, nên liệng đi thôi.
Hồ Phỉ rút bông hoa trong bọc ra thấy hoa quang kiều diễm không nỡ vứt bỏ,liền đáp: -Hai bông hoa nhỏ bé này tưởng không có gì đáng ngại.
Rồi chàng lại chuồn hoa vào bọc, phóng ngựa đi về mé Tây.
Chung Triệu Văn đi sau la lên: -Này! Nên cẩn thận một cút.
Hồ Phỉ ầm ừ, gia roi cho ngựa chạy nhanh.
Lúc này bóng chiều bảng lảng, chim ưng thôi thóp về tổ bay qua trên đỉnh đầu.
Từ lúc hai người đến Bạch Mã Tự, trong lòng vẫn hồi hộp. Ban ngày ban mặt còn khá, bây giờ sắp tối càng cảm thấy bước tiền đồ nguy hiểm chập chùng.
Hai người lại đi mọt quãng thấy bên đường cây cỏ thưa thớt. Càng tiến về phía trước, thảo mộc càng lèo tèo. Về sau toàn là đất trơ trọi không một tấc cỏ, một góc cây lớn, cây nhỏ gì hết.
Hồ Phỉ sinh dạ hoài nghi, dừng ngựa lại hỏi: -Chung nhị ca! Nhị ca có thấy nơi đây rất cổ quái không?
Chung Triệu Văn đã thấy phong cảnh khác lạ, liền đáp: -Nếu là nơi bạt thảo chặt cây, tất còn lưu lại gốc rễ vết tích. Ta coi chừng ...
Hắn trầm ngâm một chút rồi hạ thấp giọng xuống nói tiếp: -Dược Vương Trang nhất định gần đây rồi. Chắc lão đã giải chất kịch độc nên cây cỏ không mọc được.
Hồ Phỉ gật đầu, trong lòng càng thêm khiếp sợ. Chàng xé mấy mảnh vải trong bọc bịt miệng ngựa Chung Triệu Văn rồi bịt cả miệng ngựa của mình.
Chung Triệu Văn biết chàng sợ tiến về phía trước lại gặp cây cỏ. Hai con vật gặm cỏ tất nhiên ngộ độc. Hắn lẩm nhẩm gật đầu và khen thầm chàng trẻ tuổi tâm tư thận mật.
Quả nhiên đi chẳng bao lâu đã trông thấy một tòa phòng ốc ở phía xa

xa.
Tòa nhà này hình thù rất cổ quái, coi chẳng khác một ngôi mả lớn, đã không cửa vào cũng không cửa sổ. Một màu tối den, âm u khủng khiếp.
Cách nhà chừng mấy chục trượng, một hàng cây thấp nhỏ mọc xung quanh. Lá cây đỏ như máu tựa hồ lá phong về mùa thu. Lúc này trời nhá nhem tối, người ngó thấy không rét mà run.

39
Bầy lang sói phá hoại vườn hoa

Chung Triệu Văn nửa đời bôn tẩu giang hồ mà chưa từng gặp cảnh tượng hồi hộp như bữa nay. Ba anh em hắn đã ăn mặc như kiểu tang gia khiến người ngó thấy phải sợ hãi nhưng hắn gặp tình trạng này trong lòng không khỏi xao xuyến, khẽ hỏi Hồ Phỉ: -Làm thế nào bây giờ?

Hồ Phỉ đáp: -Chúng ta theo lẽ cầu kiến rồi tuỳ cơ ứng biến.

Hai người liền tung ngựa vọt tới, còn cách dẫy cây thấp thoáng chừng vào trượng, xuống ngựa dõng dạc hô: -Bọn vãn bối là Chung Triệu Văn ở Ngạc Bắc và Hồ Phỉ ở Liêu Đông xin có lời thỉnh an Dược Vương tiền bối.

Mấy câu này từ huyệt Đan Điền đưa ra, thanh âm không vang dội mấy nhưng trong vòng hơn dặm cũng nghe thấy. Người ở trong nhà dĩ nhiên nghe rõ mồn một.

Sau một lúc không thấy động tĩnh gì. Hồ Phỉ lại hô lần nữa. Trong tòa nhà tròn vẫn tuyệt vô phản ứng, tựa hồ không có người ở.

Hồ Phỉ lại lớn tiếng: -Kim Diện Phật Miêu đại hiệp trúng độc bị thương. Kẻ dùng độc dược đã lấy cắp ở nơi tiền bối. Xin tiền bối mở dạ từ bi ban cho thuốc giải.

Bất luận chàng nói gì trong nhà thuỷ chung vẫn yên lặng như tờ.

Sau một lúc khá lâu, trời tối mịt. Hồ Phỉ khẽ hỏi: -Chung Nhị ca! Nhị ca tính sao bây giờ?

Chung Triệu Văn đáp: -Cặp mắt của Miêu đại hiệp đui mù, chúng ta đã đến đây chẳng lẽ lại trở về không?

Hồ Phỉ nói: -Đúng thế! Dù là đầm rồng hang cọp cũng phải vào coi.

Cả hai người đều nổi lòng động võ, nghĩ thầm: -Độc Thủ Dược Vương tuy chuyên nghề dùng độc nhưng võ công vị tất đã cao thâm. Chúng ta dùng cả hai đường cương nhu để xin thuốc giải cho bằng được.

Hai người liền buông giây cương, tiến lại gần dẫy cây thấp thấy những cây này cành lá rậm tạp kín mít, không xuyên qua được.

Chung Triệu Văn tung mình nhảy lên cao vượt qua bụi cây thấp vào trong.

Người hắn đang chơi vơi trên không bỗng ngửi thấy mùi thơm nồng nàn, mắt tối sầm lại, lập tức ngất đi rớt xuống bên bụi cây.

Hồ Phỉ thấy vậy cả kinh. Chàng cũng nhảy lên theo, lúc người đang vượt qua dẫy cây thấp, mũi ngửi thấy mùi hương khác lạ chỉ chực nôn ọe.

Chàng hạ mình xuống rồi, vội đưa tay đỡ Chung Triệu Văn sờ mũi thấy còn hơi thở nhưng hai mắt nhắm nghiền. Ngón tay và da mặt lạnh toát.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Chưa cầu được thuốc giải cho Miêu đại hiệp thì Chung nhị ca lại trúng độc. Cả ta cũng thấm hơi độc rồi, có điều chất độc chưa phát tác ra mà thôi.

Chàng lún thấp người xuống nhảy vọt đến trước căn nhà tròn, miệng hô lớn: -Dược Vương tiền bối! Vãn bối tay không đến bái trạng, thực chẳng có ý nghĩ gì đen tối. Dược Vương không cho bái kiến là bắt buộc vãn bối hành động vô lễ.
Chàng nói câu này rồi nhìn kỹ bức tường xung quanh nhà trọn thì thấy từ trên nóc nhà xuống đến chân toàn một màu đen sì. Hiển nhiên không phải kiến tạo bằng thổ mộc.
Chàng không dám đưa tay ra đẩy. Nhưng bốn mặt sạch không, ngay một mảnh gạch đá nhỏ cũng chẳng sao kiếm được. Chàng liền móc đĩnh bạc trong bọc ra khẽ gõ vào tường ba cái, quả nhiên nghe tiếng choang choảng như loài kim thuộc.
Hồ Phỉ lại tính chuồn đĩnh bạc vào bọc, khẽ cúi đầu xuống bỗng ngửi thấy mùi thanh hương thoang thoảng liền phẫn khởi tinh thần. Đầu óc đang hôn mê vừa ngửi thấy mùi hương lập tức tỉnh táo lại.
Chàng cong lưng hơn chút nữa thấy mùi hương ngào ngạt hơn, té ra là mùi thơm ở bông hoa màu lam mà cô thôn nữ đã tặng cho.
Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm: -Xem chừng mùi hoa thơm có công hiệu giải độc. Thế là cô đối với ta bằng tấm lòng rất tử tế.
Chàng bước nhanh coi hết vòng quan căn nhà tròn, chẳng những không thấy cửa ngõ mà cả lỗ hổng cũng không có. Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ trong nhà không có người ở thật? Nếu có sao tránh khỏi chết ngạt vì thiếu lỗ thông hơi?
Tay không binh khí, chàng chẳng có cách gì phá vỡ được căn nhà tròn bằng sắt đúc này.
Chàng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy hoa lam trong bọc ra để vào mũi Chung Triệu Văn.
Hồ Phỉ cả mừng nghĩ bụng: -Cả thôn nữ kia đã có phép giải độc. Chi bằng ta trở về cầu cô chỉ điểm.
Thế rồi chàng cài một bông hoa lam vào vạt áo Chung Triệu Văn, tay chàng cầm một bông. Hai chân vừa đặt xuống đất bỗng nghe trong nhà có tiếng la: -Ô hay!
Thanh âm vừa lộ vẻ kinh dị, ra chiều phẫn nộ.
Hồ Phỉ quay lại hỏi: -Dược Vương tiền bối! Tiền bối chịu cho vãn bối bái kiến chăng?
Trong ngôi nhà tròn lại yên tĩnh chẳng có thanh âm chi hết.
Chàng hỏi luôn hai câu, đối phương vẫn không phản ứng.
Đột nhiên hai tiếng "huỵch huỵch" vang lên như vật nặng gì rớt xuống đất. Hồ Phỉ quay nhìn lại thấy đôi ngựa đã nằm lăn ra đó. Chàng tung người vọt lại coi thì con vật mắt nhắm nghiền, miệng sủi bọt đen. Chúng bị trúng độc tắt hơi, trên mình chẳng có thương tích chi hết.
Đã đến nước đó, hai người không dám chần chờ ở nơi hiểm địa này nữa, cùng nhau thương lượng máy câu rồi quyết ý ra cầu cạnh thôn nữ.
Hai người theo đường cũ mà về.

Chung Triệu Văn sau khi trúng độc, chân tay bải hoải, cứ đi một quãng lại phải nghỉ một lúc. Sang canh hai, hai người mới trở về trước cửa nhà gianh.
Trong đêm tối mùi hoa lan càng thơm ngào ngạt. Chung, Hồ mất hết nhọc mệt,trong lòng khoan khoái.
Bỗng thấy ánh đèn từ trong nhà lọt qua cửa sổ ra ngoài.
Cánh cửa kẹt mở, thôn nữ lên tiếng: -Mời hai vị vào đây nhưng chỗ quê mùa chẳng có gì khoản đãi. Cơm hẩm trà lạt đưa ra, thật là ngạo mạn quý khách.
Hồ Phỉ nghe cô nói không có vẻ phàm tục vội chắp tay thi lễ đáp: -Đêm khuya đến quấy nhiễu, tại hạ thật áy náy.
Thôn nữ mỉm cười đứng tránh sang đường lối cho hai người vào nhà.
Hồ Phỉ tiến vào thấy trong nhà kê bàn ghế gỗ, cách trần thiết như mọi nông gia thông thường nhưng sạch sẽ quá chừng, không một sợi vấn rác. Cả khe tường, vách ván cũng không chút bụi bậm. Nơi đây thanh khiết tương tự xung quan tòa nhà tròn khiến hai người băn khoăn trong dạ.
Thôn nữ nói: -Mời hai vị ngồi chơi.
Cô nói rồi xuống bếp lấy hai cái bát và hai đôi đũa cùng ba món canh rau, hai bát cơm lớn bốc hơi nghi ngút. Ba món ăn là một bát canh đậu hũ, một đũa măng tươi và một đĩa tiểu bạch thái. Tuy là cơm chay nhưng mùi vị ngon lành.
Hai người bồn chồn tẩu hàng nửa ngày đều bụng đói meo.
Hồ Phỉ cười nói: -Đa tạ cô nương.
Tay trái chàng bưng bát cơm, tay phải cầm đũa ăn ngay.
Chung Triệu Văn trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm: -Cơm canh này thị đã dự bị từ trước. Hiển nhiên thị tiên liệu chúng ta đi rồi tái trở ra. Trên chốn giang hồ lòng người hiểm trá, chẳng thà chịu đói chứ chẳng thể ăn uống được.
Hắn thấy thôn nữ trở gót xuống nhà bếo liền đưa mắt nhìn Hồ Phỉ khẽ hỏi: -Huynh đệ! Ta đã dặn huynh đệ trong phạm vi ba chục dặm quanh Dược Vương Trang không thể ăn uống gì được. Huynh đệ quên rồi ư?
Nhưng Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Nếu cô này có ý làm hại ta đã chẳng cho hoa trị độc. Tuy vẫn phải đề phòng lòng ngời bất trắc nhưng không ăn bữa cơm này là đắc tội với cô.
Chàng toan trả lời thì cô thô nữ từ trong bếp bưng ra một cái khay gỗ. Trên khay đặt một cái thùng nhỏ đựng đầy cơm trắng.
Hồ Phỉ đứng dậy nói: -Đa ta cô nương có lòng hậu tứ. Bọn tại hạ xin cho bái kiến lệnh tôn cùng lệnh đường.
Thiếu nữ đáp: -Gia má tiện thiếp qua đời cả rồi. Tiện thiếp ở đây chỉ có một mình.
Hồ Phỉ "ủa" một tiếng rồi ngồi xuống cầm đũa tiếp tục ăn nữa.
Hồ Phỉ thấy ba món ăn làm rất tinh khiết, khen không ngớt miệng để lấy lòng cô.

Chung Triệu Văn bụng bảo dạ: -Ngươi đã không nghe lời, ta cũng đành chịu. Chẳng lẽ cả hai người cùng mắc bẫy.
Hắn nhìn thôn nữ nói: -Tại hạ vừa ngất xỉu một lúc, trong bụng thấy nôn nao, không muốn ăn cơm.
Thiếu nữ rót chung trà nói: -Vậy mời tướng công uống một chung thanh trà.
Chung Triệu Văn thấy nước trà xanh biếc lại lại trong trẻo ngon lành. Tuy hắn miệng khát muốn uống nhưng ngỏ lời cảm tạ đón lấy chung trà đặt xuống bàn chứ không dám uống.
Thiếu nữ cũng không để ý. Cô thấy Hồ Phỉ ăn như rồng cuốn, hết bát này tới bát khác, bất giác lộ vẻ vui mừng ra khóe mắt.
Hồ Phỉ là người thông minh tuyệt đỉnh, khi nào lại chẳng ngó thấy, chàng nghĩ thầm: -Ta đã ăn rồi có bị trúng độc thì trúng nhiều hay trúng ít cũng thế thôi.
Chàng đánh bạo tiếp tục ăn kỳ no. Chàng ăn hết bốn bát cơm lớn, ba món rau cũng hết sạch.
Thôn nữ lại cất dọn. Hồ Phỉ vội đặt bát đũa xuống rồi bưng mâm vào nhà bếp.
Tiện tay chàng múc nước trong lu rửa sạch bát chén lau khô xếp vào chạn.
Thôn nữ rửa nồi niêu, quét nhà. Hai người cùng động thủ thu dọn rất mau lẹ.
Hồ Phỉ cũng không nhắc tới chuyện vừa qua. Chàng thấy lu nước chỉ còn lại một nửa liền quẩy thùng ra khe suối ở ngoài cửa gánh nước đổ vào đầy ly.
Gánh nước xong, chàng vào nhà thấy Chung Triệu Văn gục xuống bàn mà ngủ.
Thôn nữ nói: -Ở chỗ quê mùa không có chỗ tiếp khách, đành khuất tất Hồ gia ngủ trên ghế dài một đêm.
Hồ Phỉ đáp: -Cô nương bất tất phải khách sáo.
Thôn nữ tiến vào nội thất khẽ khép cửa lại nhưng không nghe tiếng cài then.
Chàng tự hỏi: -Cô này trơ trọi ở đây một mình, sao dám để hai người đàn ông lưu tú thì ra cô lớn mật quá.
Chàng liền đưa tay lay vai Chung Triệu Văn khẽ nói.
Hồ Phỉ cũng không để ý, toan lại coi tình hình Chung Triệu Văn thì cánh cửa kẹt mở. Cô thôn nữ tay cầm đèn nến chạy ra, vẻ mặt kinh hoàng nói: -Đó là tiếng chó sói kêu réo.
Hồ Phỉ ật đầu đáp: -Cô nương.
Chàng trỏ vào Chung Triệu Văn.
Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập hoà lẫn với tiếng dê kêu, tiếng chó sủa náo loạn cả lên. Những thanh âm này đang chạy thẳng về phía nhà gianh.
Hồ Phỉ cả kinh thất sắc bụng bảo dạ: -Nếu là bọn địch nhân đông

người kéo đến tập kích thì căn nhà gianh này chỉ xô một cái là sập, huống chi Chung nhị ca bị trúng độc bất tỉnh nhân sự. Cô thôn nữ ở cạnh nách là bạn hay là thù khó mà đoán được. Biết làm thế nào bây giờ.
Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ bỗng nghe một con khoái mã chạy nhanh tới.
Hồ Phỉ trong tay không một tấc sắt, cúi xuống ôm Chung Triệu Văn chạy vào nhà bếp để kiếm con dao thái rau nhưng trong bóng tối chẳng tìm thấy gì.
Bỗng nghe thôn nữ lớn tiếng quát hỏi: -Người nhà họ Mạnh đấy ư? Nửa đêm đến đây làm gì?
Hồ Phỉ nghe giọng nói nghiêm khắc không giống kẻ trá nguỵ, đồ chừng người mới đến không phải cùng phe với cô mới hơi yên dạ.
Chàng chạy ra hậu viện chụp lấy một viên gạch tung mình nhảy lên cây liễu, đặt Chung Triệu Văn vào chỗ mấy cành lớn giáp nhau. Chàng chú ý nhìn ra. Dưới ánh sao chàng thấy một hán tử áo xám cưỡi ngựa xông tới trước căn nhà gianh. Phía sau con ngựa bụi đất tung bay, tiếng kêu réo náo loạn cả lên. Tiếp theo đến mười mấy con chó sói đuổi tới.
Coi tình thế này thì dường như người kia dọc đường gặp bầy sói đói, vọt ngựa chạy trốn. Nhưng chàng nhìn lại thấy phía sau có một vật trắng toát. Té ra là con cừu sống.
Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ, không hiểu họ dở trò cổ quái gì. Chàng cho là người đi săn dùng con cừu làm mồi để dẫn dụ bầy chó sói.
Người kia tung ngựa xông vào vườn hoa, chạy thẳng đến đầy phía Đông rồi quanh trở lại qua hướng Tây. Bầy sói đói rượt theo sau.
Biến cố này khiến cho vườn hoa làm bị dầy xéo tan nát chẳng còn gì nữa.
Hán tử cưỡi con tuấn mã. Thuật cưỡi ngựa của gã rất tinh thâm. Hắn chạy lui chạy tới mà bầy sói thuỷ chung vẫn không cắn dược con cừu sống.
Hồ Phỉ xoay chuyển ý nghĩ đột nhiên tỉnh ngộ la thầm: -Ủa! Thằng cha này đến đây xén hoa lam. Có lý nào ta lại tự thủ bàng quan?
Chàng liền điểm hai chân vọt qua nóc nhà gianh. Bống nghe người kia la lên một tiếng: -Úi chao!
Rồi tung ngựa chạy qua hướng Bắc. Con cừu sống vẫn để lại trong vườn hoa.
Bầy sói nhảy xổ lại xấu xé khiến cho vườn hoa đã tan nát càng thêm tan nát, coi rất thảm hại.
Hồ Phỉ mắng thầm: -Chỗ dụng tâm của thằng cha này thật thâm độc.
Hai mảnh gạch bay ra. Chát chát, hai tiếng. Hai con sói đầu trúng phải mảnh gạch vỡ óc chết liền.
Hồ Phỉ lại liệng hai mảnh gạch nữa xuống. lần này viên gạch nhỏ hơn liền trệch đi một chút, một viên đánh trúng bụng một con, một viên bắn

vào vai một con. Tuy nhiên hai con ác lang cũng đau quá sủa ầm lên.
Bầy lang liên tiếp bị đau, biết có người ở trên nóc nhà. Chúng ngửng đầu lên nhìn Hồ Phỉ, nhe răng múa vuốt sủa lên oăng oẳng.
Hồ Phỉ thấy bầy lang lộ vẻ hung dữ, trong lòng khiếp sợ vì chàng tay không thực khó mà chống chọi được mấy chục con thú dữ.
Chàng liền nhằm đúng đầu con sói đực lớn nhất cầm viên gạch liệng chênh chếch xuống bắn trúng cổ họng nó.
Con sói đau quá lăn lộn mấy cái rồi cúp đuôi chạy trốn. Lại một con sói lớn đang cắn con cừu trắng cũng chạy theo.
Bầy lang đói thấy vậy đều sủa ầm lên kêu gọi nhau chạy đi. Chỉ trong khoảnh khắc tiếng chó sủa mỗi lúc một xa. vườn hoa lam đã bị dầy xéo thảm hại.
Hồ Phỉ từ trên nóc nhà nhảy xuống nói liên thanh: -Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!
Chàng nghĩ tới cô thôn nữ phải cực nhọc trồng hoa bón tưới mới nên được một cảnh khả quan mà trong khoảnh khắc tận số bị tàn hại. Chàng chắc là cô đau khổ lắm. Khong ngờ cô chẳng nhắc gì đến vườn hoa lam bị tàn phá, cười hì hì nói ;
-Hồ đại ca! Đa tạ đại ca đã ra tay viện trợ.
Hồ Phỉ đáp: -Nói ra lại hổ thẹn. Đáng trách là tại hạ không tri cơ sớm hơn, ra tay chậm quá.
Nếu tại hạ đánh té tên ác hán kia ở ngoài xa thì vườn hoa này có thể bảo toàn được.
Thôn nữ mỉm cười nói: -Vườn hoa lam này dù chẳng bị bầy sói dữ phá hoại thì qua mấy ngày nữa nó cũng tàn tạ. Nay bị huỷ trước vài bữa cũng chẳng có chi đáng kể.
Hồ Phỉ sửng sốt nghĩ thầm: -Cô này ăn nói không phàm tục, lời lẽ dường như còn chứa huyền cơ.
Chàng nói: -Tại hạ tới quý phủ quấy nhiều mà chưa kịp thỉnh giáo tôn tính của cô nương.
Thôn nữ trầm ngâm mọt chút rồi đáp: -Tiện thiếp họ Trình nhưng trước mặt người khác đại ca đừng nhắc tới họ của tiểu muội.
Cô nói mấy câu này đầy vẻ thân thiết tựa hồ coi Hồ Phỉ như người nhà.
Hồ Phỉ ra chiều cao hứng hỏi: -Vậy tại hạ xưng hô cô nương bằng gì được.
Thôn nữ đáp: -Đại ca là người rất tốt. Tiểu muội nói cả tên cho đại ca hay. Tiểu muội là Trình Linh Tố. Linh là linh khu. Tố và tố vấn.
Hồ Phỉ không hiểu "Linh khu" và "Tố vấn" hai hai pho sách thuốc lớn ở Trung Quốc nhưng cảm thấy hai chữ này rất thanh nhã, thực chẳng phải tên một cô thôn nữ thông thường.
Chàng cười nói: -Vậy tại hạ kêu bằng Linh cô nương, người ngoài có nghe thấy họ cho là Lâm cô nương hô trệch đi một chút.
Trình Linh Tố mỉm cười đáp: -Đại ca thật khéo làm cho tiểu muội hoan

hỷ.
Hồ Phỉ cũng hơi động tâm. Chàng thấy tướng mạo cô tuy không đẹp nhưng câu cười tiếng nói hấp dẫn.
Chàng toan hỏi về vụ Chung Triệu Văn say rượu thì Trình Linh Tố đã nói: -Vị Chung nhị ca kia uống rượu say chẳng có gì đáng ngại. Chỉ sáng mai là tỉnh lại. Bây giờ tiểu muội đi thăm mấy người. Đại ca có đi theo không?
Hồ Phỉ thấy cô bé này hành động rất cổ quái, cô đi thăm người vào lúc nửa đêm tất là có thâm ý. Chàng liền đáp: -Dĩ nhiên tại hạ muốn đi theo cô.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca cùng đi thì chúng ta phải có ước pháp tam chương. Một là đêm nay đại ca không được nói gì với ai.
Hồ Phỉđáp: -Được rồi! Tại hạ làm kẻ câm miệng.
Trình Linh Tố cười nói: -Không hẳn thế. Đại ca nói với tiểu muội thì được. Hai là đại ca không được động võ, phóng ám khí hay điểm huyệt nhất luận cấm chỉ. Ba là không được dời xa tiểu muội ba bước.
Hồ Phỉ gật đầu ưng chịu nghĩ thầm: -Té ra cô đưa mình đi đến gặp Độc Thủ Dược Vương. Cô bảo mình không thể dời xa ba bước là sợ trúng độc ngộ hại.
Chàng phấn khởi tinh thần hỏi: -Bây giờ chúng ta đi ngay chứ?
Trình Linh Tố đáp: -Cần đem đi một vào thứ.

40
Màn kịch rùng rợn trong rừng khuya

Cô vào phòng mình trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi gánh đôi bồ tre trở ra. Mặt bồ có đậy nắp không hiểu trong đựng những gì?

Hồ Phỉ nói: -Cô nương để tại hạ gánh cho.

Rồi chàng đón lấy gánh đặt lên vai, thấy nặng tới một trăm bảy, tám chục cân.

Đôi bồ nặng nhẹ không đều. Một bên nặng trĩu còn một bên nhẹ bẫng thành ra khó gánh.

Chàng thấy Chung Triệu Văn phục xuống bàn ngủ ngáy pho pho. Chàng đi qua bên mình hắn vẫn cảm thấy hơi rượu nồng nặc.

Hai người đi ra khỏi căn nhà gianh. Trình Linh Tố khép cửa lại rồi đi trước dẫn đường.

Hồ Phỉ hỏi: -Linh cô nương! Tại hạ muốn hỏi một điều được chăng?

Trình Linh Tố đáp: -Được, nhưng chỉ sợ tiểu muội không biết đường mà trả lời.

Hồ Phỉ nói: -Cô nương không trả lời được thì trong thiên hạ chẳng còn người thứ hai nào biết nữa. Chung nhị ca của tại hạ không uống một giọt nước nào mà sao lại say ly bì như vậy?

Trình Linh Tố cười mát đáp: -Chính vì y không uống một giọt nước mà hóa ra như vậy?

Hồ Phỉ nói: -Vụ này tại hạ không sao hiểu được. Chung nhị ca là tay lão luyện giang hồ.

Chung thị tam hùng ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc đều là những nhân vật thành danh trong võ lâm. Còn tại hạ là kẻ kiến thức thiển cận. Ngờ đâu y thận trọng từng tý mà lại ...

Chàng nói tới đây bỗng dừng lại.

Trình Linh Tố đáp: -Đại ca nói thế là phải lắm. Y thận trọng khắp mọi trường hợp mà lại mắc lừa tiểu muội phải không? Đề phòng cẩn thận có ích gì đâu? Cứ hời hợt như đại ca ra bình yên vô sự.

Hồ Phỉ hỏi: -Tại hạ làm sao?

Trình Linh Tố cười đáp: -Tiểu muội bảo đại ca đi gánh phân là gánh liền, bảo ăn cơm là ăn ngay. Biết nghe lời một cách ngoan ngoãn thì còn ai nhẫn tâm làm hại đại ca?

Hồ Phỉ cười nói: -Té ra làm người chỉ cần nghe lời là không sao cả. Nhưng phương pháp hại người của cô nương vi diệu quá chừng, tại hạ không sao hiểu được.

Trình Linh Tố đáp: -Được rồi! Tiểu muội dạy đại ca một cách khôn ngoan. Trong sảnh đường có chậu hoa trắng nhỏ, đại ca đã ngó thấy chưa?

Lúc trước Hồ Phỉ không lưu ý, bây giờ chàng nhớ lại quả nhiên bàn ngồi ăn cơm có mộ chậu hoa trắng nhỏ.

Trình Linh Tố nói tiếp: -Chậu hoa đó kêu bằng hoa Đề Hồ. Mũi thơm

rất ghê gớm. Ai ngửi một lúc là chẳng khác gì người say rượu. Trong cơm canh tiểu muội đã hòa thuốc giải vào. Ai bảo y không chịu ăn uống.
Hồ Phỉ chợt tỉnh ngộ, càng đem lòng kính uý cô gái. Chàng lẩm bẩm: -Ta chỉ nghe nói hạ độc vào đồ ăn thức uống, ngờ đâu phương pháp hạ độc của cô lại cao mình hơn nhiều, không ăn uống cũng trúng độc.
Trình Linh Tố lại nói: -Để lát nữa trở về tiểu muội cho uống thuốc giải là xong. Đại ca bất tất phải quan tâm.
Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm: -Cô này đã chuyên nghề dùng thuốc không chừng cô có thể trị thương cho Miêu đại hiệp. Nếu đúng thế thì bất tất phải đi cầu cạnh Độc Thủ Dược Vương nữa.
Chàng liền hỏi: -Linh cô nương! Cô nương có biết cách giải trừ chất độc Đoạn Trường Thảo không?
Trình Linh Tố đáp: -Cái đó khó biết lắm.
Hồ Phỉ thấy cô không nói rõ, không tiện xin cô điều trị.
Chàng dòm cước bộ của cô rất nhẹ nhàng. Cô đi trước không nhanh mà cũng không chậm. Tuy không thi triển khinh công mà đi chưa được bao lâu đã được sáu, bảy dặm đường. Cô đi thẳng về phía chính Đông, vậy không phải đến Dược Vương Trang.
Chàng chợt nhớ ra điều gì liền nói: -Tại hạ còn muốn hỏi cô nương một điều lúc này. Chung nhị ca đi Dược Vương Trang theo ngả Tây Bắc, cô nương lại bảo tại hạ đi về phía Đông Bắc nhưng sau bọn tại hạ cũng phải đi qua mé Tây. Cô nương cố ý bảo bọn tại hạ đi quanh đường xa hơn nữa tất là có chỗ dụng ý. Tại hạ nghĩ mãi không ra.
Trình Linh Tố đáp: -Cái việc chân chính đại ca muốn hỏi tiểu muội không phải việc này. Tiểu muội đoán chừng đại ca định hỏi Dược Vương Trang hiển nhiên ở góc Tây Bắc sao lại đi về hướng Đông, có phải không?
Hồ Phỉ cười đáp: -Cô nương đã đoán đúng, tại hạ muốn hỏi như vậy.
Trình Linh Tố nói: -Bây giờ chúng ta không đi về phía Dược Vương Trang thì chẳng phải bọn ta tới đó.
Câu đáp của cô ra ngoài sự tiên liệu của Hồ Phỉ khiến chàng "ủa" lên một tiếng.
Trình Linh Tố lại nói: -Ban ngày tiểu muội yêu cầu đại ca tưới hoa một là để thử lòng đại ca, hai là làm chậm trễ thời gian. Sau tiểu muội lại bảo đại ca đi đường vòng xa thêm hai dặm khiến đại ca tới vào Dược Vương Trang vào lúc trời tối vì ngoài trang trồng những cây Huyết Lật. Thứ cây này về đêm chất độc giảm đi. Tiểu muội cho đại ca hai bông hoa lam để kiềm chế chất độc kia.
Hồ Phỉ nghe cô nói trong lòng khâm phục vô cùng. Chàng không ngờ cách dùng độc và thuốc giải cũng cần nhiều học vấn đến thế mà vị tiểu cô nương này lại dụng tâm rất sâu xa, người thường không bì kịp.
Nghĩ tới đây, chàng tự nhủ: -Ta cứ việc nhất tâm nghe cô mà hành động là được. Càng hỏi nhiều càng tỏ ra mình chẳng biết gì.

Chàng đành im tiếng lầm lũi đi theo cô tiến về phía Đông.
Hai người lại đi chừng năm, sáu dặm rồi xuyên vào một khu rừng cây rậm rạp tối om.
Trình Linh Tố khẽ nói: -Đến nơi rồi. Bọn họ chưa về. Chúng ta chờ ở đây. Đại ca đem cái bồ này để xuống gốc cây kia.
Cô vừa nói vừa trỏ một cây lớn.
Hồ Phỉ theo lời đem bồ tre đặt tại đó.
Trình Linh Tố lại đi tới gốc cây cách chừng tám, chín trượng bên cạnh bụi cỏ rậm. Cô nói: -Còn cái bồ nữa đem đến đặt tại đây.
Đoạn cô chuồn trong bụi cỏ.
Hồ Phỉ cũng không hỏi chưa về, chờ họ làm gì? Chàng nhớ lời dặn không dời xa cô quá ba bước liền đem cái bồ kia cất đi rồi cũng chui vào bụi cỏ, ngồi bên cạnh cô.
Chàng ngửng đầu trông chiều trời thấy vành trăng đã xế về tây, quá nửa đêm rồi. Những côn trùng trong rừng cây thỉnh thoảng lại kêu mấy tiếng inh ỏi.
Trình Linh Tố đưa cho Hồ Phỉ một viên thuốc, khẽ dặn chàng: -Bỏ vào miệng ngậm chứ đừng nuốt xuống.
Hồ Phỉ lẳng lặng làm theo. Viên thuốc này mùi vị rất đắng.
Hai người ngồi đợi chừng nửa giờ. Hồ Phỉ nghĩ quanh nghĩ quẩn, chàng nhận ra trong một ngày một đêm qua toàn gặp những chuyện kỳ bí, suốt đời chưa thấy những biến diễn quái đản như vậy bao giờ.
Đột nhiên chàng nhớ tới Viên Tử Y, tự hỏi: -Không hiểu hiện giờ nàng ở đâu? Đến lúc này nàng ở bên ta chứ không phải cô bé gầy nhom này thì nàng sẽ nói gì với ta?
Nghĩ tới đây bất giác chàng thò tay vào bọc sờ chiếc ngọc phụng.
Đột nhiên Trình Linh Tố kéo áo Hồ Phỉ và trỏ tay về phía trước.
Hồ Phỉ nhìn theo ngón tay nàng thấy một ngọn đèn lồng ở phía xa xa từ từ tiến gần lại. Thông thường ánh sáng đèn lồng màu hồng nhưng cây đèn lồng này lại chiếu ra màu biếc lục.
Ngọn đèn lồng đi rất lẹ chẳng mấy chốc đã tới trước mặt chỉ còn cách ngoài mười trượng. ánh lửa soi rõ người cầm đèn là một nữ nhân lưng còng, bước cao bước thấp, tựa hồ què chân trái. Phía sau mụ là một hán tử thân hình cao lớn, trên lưng cài thanh tiêm đao sáng loáng.
Hồ Phỉ nhớ tới lời nói của Chung Triệu Văn bất giác run lên, tự nhủ: -Chung nhị ca bảo Độc Thủ Dược Vương có khi là đại nhân như hạng đồ đệ, khi là phụ nữ lưng còng. Vậy trong hai người này tất có một người là Dược Vương.
Chàng liếc mắt nhìn Trình Linh Tố nhưng trong đêm tối không thấy rõ mặt cô.
Chỉ có cặp mắt sáng như sao đang ngó hai người không chớp. Cô lộ vẻ rất khẩn trương.
Hồ Phỉ nổi lòng nghĩa hiệp định bụng: -Độc Thủ Dược Vương mà hành động bất lợi cho cô thì ta nhất định liều mạng với lão để bảo vệ

cho cô đặng an toàn.
Một nam một nữ tiến gần lại. Người đàn bà dong mạo thanh nhã tuy mụ có tật nhưng là một mỹ nữ. Còn đại hán mặt mày đầy thớ thịt, tướng mạo hung dữ. Cả hai người đều lối ngoài bốn chục tuổi.
Hồ Phỉ mình mang tuyệt nghệ, dù gặp bọn cường khấu trên chốn giang hồ cũng không hề khiếp sợ nhưng lúc này chàng không tự chủ được, trống ngực đánh thình thình. Chàng nhận thấy lắm lúc võ công không được ích gì. Muốn đối phó với hạng người này chỉ ỷ vào võ công chưa chắc đã thắng nổi.
Hai người kia còn cách Hồ Phỉ chừng bảy, tám trượng đột nhiên quay sang mé tả đi thêm mười mấy trượng rồi dừng bước.
Đại hán lớn tiếng hô: -Mộ Dung sư huynh! Vợ chồng tiểu đệ y ước tới đây. Xin sư huynh lộ diện cho tiểu đệ ra mắt.
Chỗ hắn dứng không xa Hồ Phỉ mấy mà lúc mở miệng thanh âm rất lớn khiến Hồ Phỉ giật nảy mình lên.
Đại hán hô hai lần không người đáp lại.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Nơi đây chỉ có bốn người, còn ai nữa đâu? Làm gì có Mộ Dung sư huynh?
Người đàn bà cất tiếng nhỏ bé hơn: -Mộ Dung sư huynh đã không chịu xuất hiện. Vậy vợ chồng tiểu muội đành thất lễ.
Hồ Phỉ cười thầm nghĩ bụng: -Vừa rồi ta đến Dược Vương Trang bái phỏng, mình nói sao họ cũng không lý gì tới. Bây giờ lão muốn gặp người khác cũng vậy.
Bỗng thấy nữ nhân lấy trong bọc ra một bó cỏ châm vào đèn lồng cho cháy bùng. Lập tức một làn khói đặc bốc lên. chỉ trong khoảng khắc khói trắng giàn dục.
Trong khói toàn mùi gỗ đàn hương chẳng có gì khó ngửi.
Hồ Phỉ nghe mụ nói câu "Vợ chồng tiểu muội đành phải thất lễ" biết là thứ khói này rất lợi hại nhưng chính mình chẳng thấy gì khó chịu, chàng chắc viên thuốc ngậm trong miệng rất hiệu công. Chàng quay lại ngó Trình Linh Tố.
Lúc này cô cũng đưa mắt nhìn chàng, mục quang đầy vẻ quan thiết.
Hồ Phỉ trong lòng cảm kích lẩm nhẩm gật đầu.
Làn khói mỗi lúc một dầy đặc, đột nhiên trong cái bồ tre đặt ở dưới gốc cây có tiếng người hắt hơi rất lớn. Hồ Phỉ giật mình kinh hãi tự hỏi: -Trong bồ có người ư? Sao ta gánh đi một lúc lâu mà chẳng biết gì? Vậy câu chuyện giữa ta và Trình cô nương họ nghe thấy hết rồi ư?
Chàng nghĩ tiếp: -Mình tuyệt không hiểu gì về y dược cùng độc vật nhưng đã luyện võ công bao nhiêu năm thì chẳng thể gánh một người đi bao nhiêu đường đất mà lại không phát giác, trừ phi đó là người chết thì không kể.
Chàng rất dỗi kinh dị lại nghe người trong bồ hắt hơi liền mấy tiếng rồi hất nắp bồ đi nhảy vọt ra. Chàng thấy người này mặc áo trường bào, đội khăn nho cân.

Chính là lão già mà chàng đã ngó thấy ở trên đỉnh núi đang nhặt cỏ hái thuốc.
Quần áo lão rất lôi thôi, khăn đội lệnh lạc, thái độ cực kỳ tất tưởi.
Lão thấy hai người nam nữ kia nổi giận quát hỏi: -Hay lắm! Khương sư đệ! Tiết sư muội! Lâu năm không gặp, các vị hạ thủ càng ngày càng thâm độc.
Vợ chồng nhà kia thấy lão hình dạng như vậy, dường như ra ngoài sự tiên liệu của họ. Đại hán cười lạt hỏi: -Sư huynh còn bảo bọn tiểu đệ hạ thủ thâm độc ư? Sư huynh ngồi ẩn trong bồ ai mà biết được? Mộ Dung sư huynh!
Hắn chưa dứt lời, lão già lại hắt hơi mấy cái, sắc mặt biến đổi, vội thò tay vào bọc lấy thuốc bỏ vào miệng.
Mụ đàn bà lưng gù liệng cỏ đang cháy xuống đất, giậm chân lên cho tắt đi, rồi lại bỏ vào bọc nói: -Mộ Dung sư huynh! Không kịp nữa rồi! Không kịp nữa rồi!
Lão già kia mặt xám như tro tàn ngồi thừ dưới đất hồi lâu mới nói: -Thôi được! Kể như ta thua rồi. Từ này phân ly đôi ngả ta không theo dõi hai vị nữa là xong.
Đại hán lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ màu hồng cầm tay nói: -Thuốc giải Đoạn Trường Thảo ở trong này. Lệnh sư diệt trúng phải chất độc của đại sư ca, vậy đại sư ca lấy thuốc giải đổi là xong.
Lão già hỏi: -Nói bậy! Có phải các vị bảo Tiểu Thiết ngộ độc không? Mấy năm nay ta không thấy mặt gã thì hạ độc thủ cái gì?
Mụ lưng gù hỏi lại: -Đại ca hẹn bọn tiểu muội đến đây để nói câu này thôi ư?
Mụ quay đầu lại bảo đại hán: -Thiết Sơn! Chúng ta đi thôi.
Đại hán ngần ngừ nói: -Còn Tiểu Thiết?
Mụ kia ngắt lời: -Y giận chúng ta thấu xương chẳng thà y chịu mất mạng chứ quyết chẳng dung tha Tiểu Thiết. Mấy năm nay chẳng lẽ sư ca còn không nghĩ ra?
Đại hán muốn đi mà không đi ngay, lại hỏi: -Mộ Dung sư huynh! Mối cừu hận hai chục năm trời đến nay còn để tâm làm chi? Tiểu đệ khuyên đại sư huynh một câu: Chúng ta nên trao đổi thuốc giải để cởi mối hiềm ngày trước.
Hắn nói mấy câu này bằng một giọng rất thành khẩn.
Lão già động tâm hỏi: -Tiểu sư muội! Tiểu Thiết trúng phải chất độc gì?
Mụ già cười lạt một tiếng chứ không trả lời.
Đại hán nói: -Mộ Dung sư huynh! Đã đến thế này tưởng không nên giả vờ nữa. Tiểu đệ kính mừng sư huynh đã trồng được thứ Thất Tâm Hải Đường.
Lão già lớn tiếng hỏi: -Ai trồng Thất Tâm Hải đường? Chẳng lẽ Tiểu Thiết trúng phải chất độc Thất Tâm Hải Đường? Ta không có đâu. Ta không có đâu.

Lão nói mấy câu này ra chiều hốt hoảng. Mối lo sợ lộ ra ngoài mặt.
Hai vợ chồng kia đưa mắt nhìn nhau tự hỏi: -Chẳng lẽ lão đóng kịch giống đến thế ư?
Mụ đàn bà hỏi: -Hay lắm! Mộ Dung sư huynh! Đừng nói chuyện vô ích nữa. Sư huynh ước hẹn bọn tiểu muội đến đây tương hội có điều chi dạy bảo?
Lão già gãi đầu đáp: -Ta có ước hẹn đâu? Các vị đem ta đến đây sao lại bảo ta ước hẹn?
Lão nói tới đây trong lòng vừa tức giận vừa hổ thẹn. Đột nhiên lão vung cước đá cái bồ tre ra xa bảy, tám trượng.
Mụ đàn bà lạnh lùng hỏi: -Chẳng lẽ phong thư này không phải của sư huynh viết? Ngày thường tiểu muội được coi tự tích của sư huynh không phải ít.
Mụ vừa nói vừa lấy trong bọc ra một tờ giấy hoa tiên. Mụ giơ tay trái lên, tờ giấy bay về phía lão già.
Lão già giơ tay toan đón lấy. Đột nhiên lão động tâm vung chưởng đánh ra.
Chưởng phong cản tờ giấy lại ở trên không. Ngón tay cái lão lại búng một cái bắn ra mũi ám khí.
Mũi ám khí của lão già là một cây Thấu cốt đinh dài ba tấc bắn trúng tờ giấy hoa tiên cắm vào cành cây đánh sột một tiếng.
Hồ Phỉ ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm: -Những người này đều là tay đáo để. Đối phương nói một câu thở một hơi đều đề phòng bị người hạ độ. Lão già không dám đưa tay đón tờ giấy là sợ trên giấy có chất độc.
Mụ lưng gù giơ cao đèn lồng cho ánh lửa soi rõ tờ giấy. Trên giấy viết hai hàng chữ lớn.
Hồ Phỉ ngồi ở đằng xa cũng nhìn rõ những chứ:
" Khương, Thiết lưỡng vị. Sau canh ba mời hai vị đến rừng Hắc Hổ, có việc cần thương lượng"
Dưới thự danh bằng bốn chữ "Tri danh bất cụ".
Hai hàng chữ này nét bút khô khan, gầy guộc. Chữ giống như người, cùng một loại với thân hình lão già.
Lão già bật tiếng la "ô hay".
Dường như lão rất lấy làm quái dị.
Đại hán hỏi: -Mộ Dung sư huynh! Có điều chi quái dị?
Lão già lạnh lùng đáp: -Thơ này không phải ta viết.
Lão vừa nói câu này, vợ chồng đại hán lại đưa mắt nhìn nhau.
Mụ lưng gù buông tiếng cười lạt ra chiều không tin lời lão.
Lão già nói: -Bút tích trong thơ rất giống thư pháp của ta mới thật là kỳ.
Lão đưa tay trái lên sờ hàm râu rồi nổi giận đùng đùng hỏi: -Các ngươi bỏ ta vào bò khiêng đến đây làm chi? Ta đã phát thệ vĩnh viễn không nhìn mặt các ngươi nữa kia mà?

Mụ lưng gù không trả lời, hỏi lại: -Tiểu Thiết trúng phải chất độc Thất Tâm Hải Đường. Sư huynh có chịu cứu trị hay không?
Lão già hỏi: -Đã chắc chưa? Có đúng là Thất Tâm Hải Đường.
Lão nói đến bốn chữ "Thất Tâm Hải đường" thanh âm run rẩy không tự chủ được, lộ vẻ sợ hãi.
Hồ Phỉ nghe tới đây mới hiểu dần ra. Chàng đoán có một tay cao thủ nào khác bố trí cuộc này khiến cho ba người nói lui nói tới mà vẫn chẳng ăn nhập gì với nhau. Tay cao thủ đó là ai?
Bất giác chàng quay lại ngó Trình Linh Tố thấy cặp mắt lớn và sáng ngời của nàng lấp loáng trong bóng tối. Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ cô bé ốm nhắt nước vàng ửng này lại nghê gớm đến thế?
Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đại hán quát những tiếng "u ú" rất quái dị, vội quay đầu nhìn ra thì thấy lão già và vợ chồng đại hán cùng cúi mình xuống hai tay đẩy ra ngoài, miệng hô những tiếng "u ú". Cả ba cùng hô nhưng nghe rõ tiếng lão già gay gắt, tiếng đại hán hô hào, tiếng mụ lưng gù lanh lảnh.
Ba người hú lên từng tràng dài liên tục không ngớt.
Đột nhiên tiếng hú dừng lại, bỗng thấy hàn quang lấp loáng. Lão già phát ra một mũi Thấu cốt đinh đánh tắt đèn lồng.
Tiếp theo đại hán rú lên: -úi chao!
Hiển nhiên hắn bị lão già ám toán thụ thương rồi.
Lúc này trong rừng tối om, bốn mặt đều cảm thấy có nguy cơ rình rập. Hồ Phỉ tiện tay kéo Trình Linh Tố lùi lại phía sau, chàng đừng trước mặt cô để ngăn chặn.
Hành động này của chàng chưa suy nghĩ vì thấy nguy hiểm đến nơi, chỉ biết hết sức bảo vệ cho cô gái yếu đuối. Còn lực lượng mình có bảo vệ nổi hay không chàng tuyệt không nghĩ tới.
Đại hán rú lên một tiếng rồi im bặt. Trong khu rừng tuy có năm người cả thảy mà không mảy may tiếng động.
Hồi lâu Hồ Phỉ mới nghe tiếng dế kêu trong bụi cỏ. Đằng xa tiếng cú mèo réo lên the thé.
Đột nhiên một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đưa ra nắm lấy bàn tay to lớn của chàng.
Hồ Phỉ run lên một cái rồi chàng biết ngay là bàn tay của Trình Linh Tố. Chàng cảm thấy nó nhỏ bé mềm mại chỉ bằng bàn tay đứa trẻ nít bảy, tám tuổi.
Hồ Phỉ cầm tay cô đột nhiên nghĩ tới một việc khiến chàng ớn lạnh xương sống.
Chàng vẫn tưởng nhất thiết mọi việc xẩy ra hoàn toàn trong sự tiên liệu của Trình Linh Tố nhưng lúc này tựa hồ cô rất khiếp sợ, chính cô cũng lo mình không đối phó nổi.
Trong khu rừng tĩnh mịch, đột nhiên trước mắt hiện ra hai luồng khói bay lên cuồn cuộn. Một luồng khói trắng và một luồng khói xám tựa hồ hai con linh xà từ hai bên vọt vào giữa để đánh nhau.

Tiếp theo những tiếng veo véo rít lên không ngớt.
Hồ Phỉ ngồi trong bóng tối dương cặp mắt to lớn lên nhìn thấp thoáng thấy hai bên đều có điểm hỏa tinh. Một điểm là lão già, một điểm là mụ lưng gù.
Hai người đều cúi xuống, vận nội lực thổi khói về phía đối phương. Đó là hai người dã đốt dược thảo gì đó để phát khói độc công kích nhau.
Hai người thổi hồi lâu. Trong rừng khói mù mỗi lúc một dầy đặc.
Hồ Phỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Trình Linh Tố run lên. Tiếp theo dưới gốc cây về phía đối diện bỗng nghe đánh "chát" một tiếng.

Hồ Phỉ ngửng đầu lên nhìn ra thì cây lớn này chính là nơi lão đã dùng thấu cốt đinh cắm tời giấy hoa tiên vào. Tờ giấy đang rung động. Trên mặt lấp loáng hào quang, mấy hàng chữ trên tờ giấy phát ra ánh sáng.
Lão già cùng mụ gù lưng nghe tiếng "chát" vang lên, cũng ngó thấy tờ giấy.
Trên tờ giấy viết mấy hàng chữ:
" Huấn dụ cho Mộ Dung Cảnh Nhạc, Khương Thiết Sơn, Thiết Thước ba tên đồ đệ biết:
Các ngươi tàn hại lẫn nhau, chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa sư môn khiến ta rất chán nản. Các ngươi nên xóa bỏ hiềm khích trước kia, nối tiếp di chí của ta. Đó là những điều căn dặn các ngươi cần ghi nhớ.
Ta đã đến lúc lâm chung, các đệ tử hãy nghe lời ta.
Tăng Vô Sân tuyệt bút"
Lão già và mụ lưng gù đều la hoảng: -Sư phó chết rồi ư? Trình sư muội! Sư muội ở chỗ nào?
Trình Linh Tố nhẹ nhàng rụt tay về, cô lấy trong bọc ra một cây nến, bật lửa châm vào, thong thả bước ra.
Lão già là Mộ Dung Cảnh Nhạc, mụ lưng gù là Thiết Thước đều biến sắc hỏi: -Cuốn Dược Vương Thần Biên của sư phó đâu? Có phải ngươi thu cất không?
Trình Linh Tố cười lạt: -Mộ Dung sư huynh! Thiết Sơn sư huynh! Tiết Thước sư tỷ! Suốt đời sư phó đối với các vị ơn đức tầy non mà các vị chẳng quan tâm đến cuộc sinh tử của lão nhân gia, chỉ hỏi tới di vật chẳng hóa ra vô tình lắm ru? Khương sư huynh! Sư huynh tính sao!
Đại hán tức Khương Thiết Sơn bị thương nằm dưới đất, nghe Trình Linh Tố hỏi tới mới ngửng đầu lên tức giận đáp: -Thiết nhi bị thương, nhất định là ngươi hạ độc thủ. Nhất thiết mọi chuyện ở đây đều do tay con nha đầu hý lộn quỷ thần. Mau đưa cuốn Dược Vương Thần Biên ra đi!
Trình Linh Tố lẳng lặng không nói gì.
Mộ Dung Cảnh Nhạc lại lên tiếng: -Sư phó lòng dạ thiên lệch, nhất định giao cái đó cho ngươi.
Thiết Thước nói: -Tiểu sư muội! Sư muội hãy đem cuốn Thần Biên ra để mọi người cùng coi.
Hiển nhiên mụ giở giọng gạ gẫm.
Trình Linh Tố nhìn chằm chặp ba người một lượt rồi đáp: -Đúng thế. Qủa sư phó giao Dược Vương Thần Biên cho tiểu muội.
Cô dừng lại một chút, lấy trong bọc ra một tờ giấy hoa tiên nói tiếp: -Đây là huấn dụ của sư phó viết cho tiểu muội. Ba vị hãy coi đi.
Cô cầm giấy đưa cho Tiết Thước.Tiết Thước đưa tay ra đón.
Khương Thiết Sơn vội quát: -Thước muội! Coi chừng!
Tiết Thước chợt tỉnh ngộ lùi lại một bước, trỏ vào cây lớn trước mặt.

Trình Linh Tố buông tiếng thở dài rút cây ngân trâm cài đầu cắm tờ hoa tiên vào. Cô giơ tay lên một cái. Cây trâm đem tờ giấy hoa tiên đóng phật vào thân cây.
Hồ Phỉ thấy cô phô trương công phu này bụng bảo dạ: -Không ngờ một cô gái bé nhỏ gầy nhom lại cùng ba người kia là sư huynh sư muội.
Nhờ ánh sáng ngọn nến trong tay Trình Linh Tố, chàng nhìn rõ trên tờ giấy viết:
" Huấn dụ cho Trình Linh Tố.
Sau khi ta chết rồi, ngươi lập tức báo cáo cho sư huynh sư tỷ. Trong ba người đó nếu ai còn nghĩ đến lão tăng thì người cho coi cuốn Dược Vương Thần Biên. Ai không tỏ chút tình thương tưởng nhớ gì đến ta là hết đường nhân nghĩa, không phải đồ đệ của ta. Nhất thiết ngươi phải nghe theo lời di chúc này.
Tang Vô Sân tuyệt thủ"
Mộ Dung Cảnh Nhạc, Khương Thiết Sơn, Tiết Thước cả ba người coi tờ di chúc rồi ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng nghĩ thầm: -Ta chỉ nghĩ đến di vật của sư phó. Còn sư phó vì sao mà qua đời chẳng hỏi một câu lại không tỏ chút tình bi thương nào cả.
Cả ba người chỉ ngơ ngẩn trong nháy mắt, đột nhiên quát to một tiếng nhảy xổ vào Trình Linh Tố.
Hồ Phỉ la hoảng: -Linh cô nương, coi chừng!
Chàng nhảy vọt ra, thấy song chưởng của Tiết Thước đánh tới trước mặt Trình Linh Tố. Chàng vội vận chưởng lực phản kích. Một chưởng đối với song chưởng đụng nhau đánh ầm một tiếng, Tiết Thước bị hất ra xa hai trượng.
Tay mặt chàng lập tức xoay lại nắm lấy cổ tay Khương Thiết Sơn. Chàng vận Loạn Hoàn Quyết trong Thái Cực Quyền mượn đà liệng một cái.
Khương Thiết Sơn thân hình to lớn và mập ú bay đi xa hơn cả Tiết Thước rồi té huỵch xuống đất.
Nguyên hai người này tuy giỏi về nghề hạ độc nhưng võ công chưa phải là cao thủ hạng nhất.
Chàng quay lại toan đối phó với Mộ Dung Cảnh Nhạc thì thấy lão lảo đảo người đi đột nhiên té xuống, không dậy được nữa.
Thiết Thước hỏi: -Tiểu sư muội! Sư muội mai phục sẵn một tay trợ thủ rất lợi hại. Chú nhỏ này là ai vậy?
Hồ Phỉ đáp ngay: -Tại hạ là Hồ Phỉ. Hiền phu phụ có điều chi cứ kiếm tại hạ mà hỏi.
Trình Linh Tố giậm chân hỏi: -Ngươi nói cái gì vậy?
Hồ Phỉ sửng sốt. Lại thấy Khương Thiết Sơn đứng dậy. Hai vợ chồng nhìn Hồ Phỉ một cái rồi lập tức chạy ra khỏi rừng cây.
Trình Linh Tố tắt cây nến đi bỏ vào bọc, không nói gì.
Hồ Phỉ hỏi: -Linh cô nương! Còn vị lệnh huynh là Mộ Dung Cảnh Nhạc

thì sao?
Trình Linh Tố hứ một tiếng chứ không trả lời.
Sau một lúc, Hồ Phỉ lại hỏi nhưng Trình Linh Tố chẳng nói gì.
Hồ Phỉ khẽ hỏi: -Sao? Trong lòng cô nương khó chịu lắm ư?
Trình Linh Tố buồn rầu đáp: -Tiểu muội đã dặn mà đại ca chẳng để tâm một câu nào.
Hồ Phỉ sợ bắn người, chợt nhớ lại nàng đã có ước pháp tam chương mà mình không tuân. Chàng tự nhủ: -Cô giận ta không được nói với ai mà ta chẳng những đã nói với họ lại còn thông báo họ tên. Cô bảo ta không được động võ thì ta đá đánh hai người. Cô bảo ta không được dời xa ta ba bước mà ta xa cô đến mười bước.
Chàng càng nghĩ càng hối hận. Vẻ mặt thuỡn ra, chàng nói: -Tại hạ thực có điều lầm lỗi. Vì thấy ba người kia hung dữ quá chỉ sợ họ làm tổn thương đến cô nương, tại hạ trong lòng nóng nẩy quên hết lời dặn bảo.
Trình Linh Tố cười hích hích, thanh âm trở lại ôn hòa, cô nói: -Thế ra đại ca hoàn toàn vì tiểu muội mà quên sạch sành sanh. Bao nhiêu lầm lỗi đổ ráo cho người khác. Khôn ngoan quá! Này! Hồ đại ca! Tại sao Hồ đại ca lại báo họ tên với người ta? Đôi vợ chồng nhà này thù hận rất dai. Họ sẽ theo dõi đại ca như âm hồn bất tán. Ngoài ánh sáng họ không đánh lại đại ca nhưng sẽ ngấm ngầm hạ độc. Họ có trăm phương nghìn kế xuất quỷ nhập thần mà đề phòng cho xiết được.
Hồ Phỉ nghe cô nói không khỏi ớn da gà nhưng lại tự nhủ: -Cô nói vậy không phải là quá đứng nhưng chuyện đã lỡ rồi, sợ hãi cũng vô ích.
Trình Linh Tố lại hỏi: -Sao đại ca nói họ tên cho vợ chồng y biết?
Hồ Phỉ chỉ cười mát chứ không trả lời.
Trình Linh Tố hỏi: -Đại ca đánh hai người rồi sợ họ kiếm tiểu muội trả oán phải không? Đại ca muốn tự lãnh lấy trách nhiệm. Sao đại ca lại tử tế với tiểu muội như vậy?
Hồ Phỉ đáp: -Ăn mận trả đào. Cô nương tử tế với tại hạ dĩ nhiên tại hạ phải coi cô là bằng hữu.
Trình Linh Tố rất cao hứng cười hỏi: -Đại ca coi tiểu muội là hảo bằng hữu thiệt ư? Vậy tiểu muội hãy cứu mạng đại ca rồi sẽ nói.
Hồ Phỉ kinh hãi hỏi: -Sao?
Trình Linh Tố đáp: -Bật lửa lên. Cái đèn lồng đâu rồi.
Cô cúi xuống sờ cái đèn lồng mà Tiết Thước còn bỏ lại nhưng trời tối quá không tìm thấy. Chẳng hiểu mụ bỏ nó trong bụi cỏ rậm nào.
Hồ Phỉ hỏi: -Trong bọc cô hãy còn nửa khúc nến đó thôi?
Trình Linh Tố vừa cười vừa hỏi lại: -Hồ đại ca có muốn bảo toàn cái mạng nhỏ xíu không? Cây nến đó là dùng chất Thất Tâm Hải Đường chế ra. ồ ồ! đây rồi!
Cô mò được cái đèn lồng trong bụi cỏ, quyệt lửa châm vào. Trong rừng tối mò lập tức nổi lên vùng ánh sáng vàng lợt, bao phủ lấy hai người.

Hồ Phỉ đã nghe vợ chồng Khương Thiết Sơn và Mộ Dung Cảnh Nhạc nhắc tới mấy lần bốn chứ "Thất Tâm Hải Đường" dường như đó là một độc dược lợi hại.
Dưới ánh đèn lồng, Mộ Dung Cảnh Nhạc vẫn nằm phủ phục dưới đất không nhúc nhích, tựa hồ xác chết. Chàng chợt tỉnh ngộ "ủa" lên một tiếng rồi nói: -Nếu tại hạ không ra tay lỗ mãng thì vợ chồng Khương Thiết Sơn cũng bị cô nương kiếm chế rồi.
Trình Linh Tố mỉm cười đáp: -Đại ca có một phần hảo tâm vì tiểu muội. Tiểu muội phải nhớ món ân tình đó.
Hồ Phỉ ngó con người tựa hồ đi không lướt cỏ, trong lòng hổ thẹn nghĩ thầm: -Cô này còn nhỏ hơn ta mấy tuổi mà mưu kế sâu xa. Ta tự phụ thông minh thật là uổng, so với cô chưa được nửa phần.
Bây giờ chàng đã hiểu rõ đạo lý. Cây nến của Trình Linh Tố làm bằng chất kịch độc, thắp lên rồi vẫn chẳng có mùi vị gì, lại không phun khói đặc vì thế bọn Mộ Dung Cảnh Nhạc ba người đều là những tay đại hành gia về sử độc cũng không phát giác được. Nếu chàng không ra tay thì vợ chồng Khương Thiết Sơn còn ngửi phải độc khí ở cây nến thêm một ít nữa rồi cũng ngất xỉu. Nhưng lúc ấy hai người cùng giáp công Trình Linh Tố, ra tay tàn độc e rằng chúng chưa ngất đi cô đã bị bại rồi.
Trình Linh Tố dường như đã đoán ra ý nghĩ của chàng liền nói: -Đại ca chỉ đụng đầu ngón tay vào vai tiểu muội coi.
Hồ Phỉ không hiểu chỗ dụng ý của nàng cũng khẽ đặt ngón tay trỏ lên vai cô.
Đột nhiên chàng cảm thấy ngón tay nóng bỏng như lửa đốt, bất giác toàn thân giật bắn lên.
Trình Linh Tố thấy tình trạng chàng rất hoang mang liền cười khanh khách nói: -Vợ chồng y mà nắm lấy áo tiểu muội thì cũng được nếm mùi vị này.
Hồ Phỉ giơ ngón tay trỏ lên không đảo mấy vòng vẫn chưa hết đau liền hỏi: -Bà chúa ơi! Trên áo bà bỏ thứ thuốc gì mà độc ghê gớm vậy?
Trình Linh Tố đáp: -Đó là Xích Yết Phấn cũng chưa đáng kể vào đâu.
Hồ Phỉ giơ ngón tay trỏ soi gần vào đèn lồng thấy nổi lên những tế bào thì nghĩ bụng: -Trong bóng tối may mà ta chưa sờ vào áo cô không thì nguy rồi.
Trình Linh Tố nói: -Hồ Đại ca! Đại ca đừng trách tiểu muội lừa vào bẫy. Tiểu muội muốn cho đại ca hay để lần sau có đụng đến mấy vị sư huynh sư tỷ này thì biết chúng mà đề phòng. Võ công của đại ca dĩ nhiên hơn bọn họ nhiều. Đại ca nhìn lại bàn tay coi.
Hồ Phỉ xòe bàn tay ra trước đèn lồng thấy có màu hắc khí ẩn hiện, trong lòng kinh hãi hỏi: -Bọn ... bọn họ đã luyện qua độc chưởng rồi ư?
Trình Linh Tố lạnh lùng đáp: -Đã là đệ tử của Độc Thủ Dược Vương thì khi nào lại không luyện Độc Sa Chưởng.

Hồ Phỉ ủa lên một tiếng rồi hỏi: -Té ra tôn sư Vô Sân đại sư mời chân chính là Độc Thủ Dược Vương. Lão nhân gia qua đời rồi ư? Sao mấy vị sư huynh sư tỷ của cô lại vô tình bạc nghĩa đến thế?
Trình Linh Tố nhẹ buông tiếng thở dài. Cô lại nhổ cành ngân châm và mũi thấu cốt đinh cùng hai tờ huấn dụ của sư phó gấp lại cất vào bọc. Bây giờ tờ dụ thứ nhất tự tích có ánh sáng đã nhạt đi không ngó thấy, chỉ còn lộ bốn chữ "Trì danh bất cụ" và mấy hàng chữ đen.
Hồ Phỉ hỏi: -Tờ giấy này có phải do cô nương viết ra hay không?
Trình Linh Tố cười đáp: -Phải rồi! Đại sư huynh có nhiều thủ bút sao lục dược kinh ở nơi sư phó nên tiểu muội quen nét chữ của y lắm. Có điều mấy hàng chữ này tiểu muội chưa học đến nơi, nó chỉ giống về hình thức chứ chưa đúng về tinh thần.
Hồ Phỉ tuy võ công cao cường nhưng từ thuở nhỏ không ai dạy đọc sách, chàng chẳng hiểu gì về thư pháp, nghe cô nói vậy, chẳng tiếp thu được câu nào.
Trình Linh Tố lại nói: -Trước nay sư phó vẫn dùng thứ nước Tam luyện linh để viết thủ dụ. Khi có ánh đèn soi vào mới nổi chữ lên. Tiểu muội dùng tuỷ xương hổ bôi đi một lượt. Trong đêm tối nó phát ra ánh sáng lấp loáng. Đại ca hãy coi đây.
Cô tắt đèn đi, quả nhiên trên mặt giấy hiện ánh sáng lấp loáng. Khi thắp đèn lồng lên, thiểm quang lại mất hết, chỉ còn lại hai hàng chữ ngắn ngủi của Trình Linh Tố. Vì thế mà trên một tờ giấy khi ẩn khi hiện ra những chữ của Trình Linh Tố mà trong bóng tối lại hiện ra thủ dụ. Khi vỡ lẽ rồi chẳng có chi ly kỳ nữa.
Nhưng bọn Mộ Dung Cảnh Nhạc đang để hết tinh thần vào việc kịch đấu, đột nhiên ngó thấy thủ dụ của sư phó xuất hiện ở trên cây, không khỏi giật mình kinh hãi. Trình Linh Tố tay cầm cây nến đi ra, trong lúc nhất thời, bọn họ chỉ nghĩ tới pho Dược Vương Thần Biên của sư phó để lại. Dù họ có thận trọng đến đâu cũng không đề phòng cây nến ở trên tay cô tản hơi độc ra.
Những chyện kỳ bí được phanh phui. Hồ Phỉ tỉnh ngộ lại bộ vẻ vui mừng vì biết thêm được mấy điều.
Trình Linh Tố cười hỏi: -Đại ca đã trúng độc chưởng mà sao còn cao hứng như vậy?
Hồ Phỉ cười đáp: -Cô nương đã hứa lời cứu mạng cho tại hạ. Có cao đồ của Dược Vương ở đây thì còn lo gì nữa.
Trình Linh Tố mỉm cười. Cô lại thổi tắt đèn lồng. Bỗng nghe cô đi tới vên cái bồ tre mấy tiếng lách cách khẽ vang lên. Không hiểu cô bắt vật gì ở trong bồ.
Sau một lúc cô trở lại thắp đèn lồng lên.
Trước mắt Hồ Phỉ sáng loà. Chàng thấy cô đã đổi mặc quần lam áo trắng.
Trình Linh Tố cười nói: -Quần áo này không có thấm độc, đại ca khỏi hồi hộp. Chỉ sợ đại ca vô tình đụng vào quần áo của tiểu muội.

Hồ Phỉ thở phào một cái nói: -Việc gì cô nương cũng lo nghĩ rất chu đáo. Cái tuổi của tại hạ chẳng khác gì sống trên lưng chó. Cô nương thông minh mười phần tại hạ chỉ cầu được một là hay rồi.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội học cách dùng độc, suốt ngày phải suy nghĩ tính toán hạ độc cách nào cho người ta không phát giác, cùng đề phòng người ta hạ độc mình. Bới gan bới óc để suy nghĩ những chuyện này. Còn đại ca tâm trí thảnh thơi, thênh thang như trời cao biển rộng, tiểu muội bì với đại ca thế nào được?
Cô nói rồi bất giác buông tiếng thở dài. Cô kéo tay mặt Hồ Phỉ, dùng cây ngân châm đâm một lỗ nhỏ vào từng ngón tay chàng. Cô lại dùng hai ngón tay cái vuốt từ lòng bàn tay đến ngón tay chàng cho huyết dịch từ lỗ nhỏ nhảy ra, quả nhiên máu đã đen tím.
Cô nhích xuống bộ vị rất vừa vặn nên chàng chẳng thấy đau đớn chi hết. Cô lại nặn huyết đen bằng thủ thế xảo diệu. Chẳng bao lâu máu đổi thành màu hồng tươi.
Giữa lúc ấy, Mộ Dung Cảnh Nhạc đột nhiên cử động. Hồ Phỉ nói: -Lão đã tỉnh lại rồi.
Trình Linh Tố đáp: -Không phải đâu, ít ra còn ba giờ nữa.
Hồ Phỉ nói: -Vừa rồi tại hạ gánh lão đi thì lão như người chết nên tại hạ chẳng biết chi hết.
Lão cứng đờ mà tại hạ lại ngu ngốc.
Trình Linh Tố mỉm cười đáp: -Đại ca mồm năm miệng mười bảo mình ngu ngốc thì không phải hạng người ngu ngốc.
Sau một lúc, Hồ Phỉ lại hỏi: -Các vị nhắc lại cuốn Dược vương Thần Biên gì đó, phải chăng là một pho sách thuốc.
Trình Linh Tố đáp: -Phải rồi! Gia sư đã hao phí tâm huyết một đời người mới làm ra được bộ sách này. Tiểu muội lấy cho đại ca coi.
Cô liền thò tay vào trong áo trước ngực lấy cái bọc nhỏ, mở tấm vải dầu bọc ngoài. Bên trong còn lần giấy dầu nữa rồi mới đến một cuốn sách giấy vàng dài sáu tấc, rộng bốn tấc.
Trình Linh Tố dùng cây ngân châm để lật trang sách. Bên trong đầy những chữ biết theo lối tiểu khải bằng đầu ruồi. Không cần nói cũng biết những trang sách này đều đồ chất kịch độc. Ai không hay thò tay vào là trúng độc liền.
Hồ Phỉ thấy cô hết lòng hết dạ với mình, cả những điều bí mật trọng đại cũng không giấu diếm, chàng rất hoan hỷ. Trình Linh Tố lại gấp sách bọc cẩn thận cất vào bọc rồi lấy ra một cái bình màu vàng, đổ một chút phấn xoa vào những lỗ trên ngón tay Hồ Phỉ. Cô nắm bóp đốt xương tay mấy cái. Phấn được liền theo lỗ kim châm thấm vào.
Hồ Phỉ cả mừng nói: -Đại quốc thủ! Kỹ thuật thần kỳ này suốt đời tại hạ chưa từng thấy qua.
Trình Linh Tố cười nói: -Cái đó ăn thua gì? Nếu đại ca được thấy mổ bụng người, tiếp cốt nối gân mới đáng gọi là thần kỳ.
Hồ Phỉ bỗng la lên: -Phải rồi! Tôn sư tuy chuyên nghề dùng độc

nhưng chắc cũng lành nghề trị bệnh cứu người, không thì tại sao người ta lại hô bằng Dược Vương.
Trình Linh Tố lộ vẻ hân hoan đáp: -Nếu sư phó được nghe đại ca nói mấy câu này chắc lão nhân gia hoan hỷ lắm và sẽ bảo đại là là thiếu niên tri kỷ. Hỡi ôi! Đáng tiếc lão nhân gia qua đời.

Cô nói tới đây bất giác vành mắt đỏ hoe.
Hồ Phỉ nói: -Lệnh sư tỷ lưng còng vừa bảo vệ lệnh sư phó có dạ thiên tư chỉ thương yêu tiểu đồ đệ. Y nói thế không phải là quá đáng. Tại hạ nhận ra chỉ có một mình cô nương là thương tiếc sư phó.
Trình Linh Tố đáp: -Tiên sư bình sinh thu bốn tên đồ đệ. Cả bốn người trong một đêm đại ca được gặp hết. Mộ Dung Cảnh Nhạc là đại sư huynh. Khương Thiết Sơn là nhị sư huynh.
Tiết Thước là tam sư tỷ. Tiểu muội nhỏ tuổi nhất, sư phó định không thulàm đồ đệ nhưng ba vị sư huynh sư tỷ làm nhiều chuyện sài quấy, lão nhân gia sợ sau khi người bách tuế không ai kiềm chế được những hành động tội lỗi của mấy vị nên lúc lão nhân gia tuổi già còn thu tiểu muội làm ấu đồ.
Cô dừng lại một chút rồi tiếp: -Bản tính của ba vị sư huynh sư tỷ nguyên trước không đến nỗi tệ hại, chỉ vì Tam sư tỷ thành hôn với Nhị sư huynh rồi Đại sư ca kết mối thâm thù. Ba người chẳng ai chịu nhường ai đi đến chỗ không sao vãn hồi được nữa.
Hồ Phỉ gật đầu nói: -Có phải đại sư huynh cũng muốn lấy tam sư tỷ không?
Trình Linh Tố đáp: -Những việc này xẩy ra lâu rồi, tiểu muội không nhớ rõ. Chỉ biết đại sư ca đã có sư tẩu, tam sư tỷ lại yêu mến đại sư ca liền đánh thuốc độc cho sư tẩu chết đi.
Hồ Phỉ ủa một tiếng, trong lòng hơi có ý run sợ và cảm thấy học dùng độc lợi ít mà hại nhiều, người tử tế biến thành người tàn nhẫn.
Lại nghe Trình Linh Tố nói tiếp: -Đại sư ca tức quá, cho tam sư tỷ uống thứ độc dược thành lưng còng, chân què.
Nhị sư ca ngấm ngầm thương yêu tam sư tỷ, tuy mụ đã thành tàn phế, y cũng không rẽ bỏ và kết hôn với mụ. Không hiểu tại sao sau khi hai người thành hôn,đại sư ca lại nhớ đến tam sư tỷ về những điểm hay rồi lại giăng mắc với mụ. Gia sư bị ba người làm cho phiền lòng, bất luận giáo huấn cách nào, ba người vẫn phản phúc rắc rối không sao gỡ ra được. Nhị sư ca là người tương đối chính phái. Y đối với vợ con chung thủy một lòng. Hai người đến bên hồ Động Đình dùng sắt đúc một tòa Dược Vương Trang. Ngoài trang còn trồng thứ Huyết Lật để đề phòng đại sư ca theo dõi nhưng về sau vợ chồng y gây nhiều thù oán trên chốn giang hồ. Toà Dược Vương Trang lại biến thành nơi ẩn lánh kẻ thù của hai vị.
Hồ Phỉ gật đầu nói: -Té ra là thế. Thảo nào trên chốn giang hồ người ta đồn dại về Độc Thủ Dược Vương mỗi người một khác. Người thì bảo Dược Vương là lão nho sinh, kẻ lại nói Dược Vương là đại hán thô hào. Có người bảo là một mụ đàn bà lưng ngù, lại có người nói là một vị lão hòa thượng.
Trình Linh Tố đáp: -Độc Thủ Dược Vương chân chính là ai thực là khó

nói quá. Gia sư vốn không thích cách xưng hô này. Lão nhân gia bảo "Ta sử dụng độc vật là để trị bệnh cứu người. Ai kêu ta bằng Dược Vương, ta lấy làm hổ thẹn không dám nhận. Bên trên thêm hai chữ Độc Thủ thì ra Vô Sân lão hòa thượng muốn giết người thế nào cũng được hay sao?" Vì gia sư nổi danh sử dụng độc vật mà ba vị sư huynh sư tỷ lại lạm dụng, có khi hại lầm người tử tế nên bốn chữ Độc Thủ Dược Vương đồn đại vang dội trên chốn giang hồ. Gia sư không cho ba vị sư huynh sư tỷ tiết lộ họ tên cùng lai lịch mọi người. Do đó ở đẫu xẩy ra vụ án mạng hạ độc ly kỳ, người ta cũng đổ lên đầu Độc Thủ Dược Vương. Đại ca bảo có oan uổng hay không?

Hồ Phỉ hỏi: -Sao tôn sư không ra mặt biện minh cho thiên hạ biết?

Trình Linh Tố thở dài đáp: -Vụ này biện minh cũng rắc rối lắm.

Cô nói tới đây thì đã nắn bóp và buộc thuốc xong cho Hồ Phỉ. Cô đứng dậy nói tiếp: -Đêm nay chúng ta còn lại hai việc khẩn yếu phải làm. Một là lấy thuốc giải Đoạn Trường Thảo, hai là trị thương cho Tiểu Thiết, con của nhị sư ca. Nếu không ...

Đột nhiên cô dừng lại tủm tỉm cười.

Hồ Phỉ nói theo: -Nếu tại hạ nghe lời cô thì hai việc này dễ dàng quá rồi nhưng hiện giờ không khỏi tổn công rất nhiều.

Trình Linh Tố cười đáp: -Đại ca biết vậy là hay. Chúng ta đi thôi.

Hồ Phỉ trỏ vào Mộ Dung Cảnh Nhạc nằm dưới đất hỏi: -Lại mời ông bạn này vào bồ hay sao?

Trình Linh Tố cười đáp: -Phiền đại ca giùm cho.

Hồ Phỉ liền xách Mộ Dung Cảnh Nhạc bỏ vào trong bồ, xỏ đòn gánh quẩy trên vai.

Trình Linh Tố đi trước dẫn đường tiến về phía tây nam. Đi chừng ba dặm thì đến trước căn nhà nhỏ. Cô cất tiếng gọi: -Vương đại thúc! Đi thôi!

Cánh cửa kẹt mở, môt hán tử toàn thân đen sì quày gánh đi ra.

Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Lại một chuyện kỳ quái nữa.

Nhưng chàng nhớ vết xe trước không dám hỏi nhiều, lầm lũi theo sau Trình Linh Tố không dời xa cô ba bước.

Trình Linh Tố quay lại mỉm cười tỏ ý khen gợi là chàng biết nghe lời.

Hán tử kia theo sau hai người không nói nửa lời.

Trình Linh Tố quay về phía Bắc. Vào khoảng hết canh tư thì tới ngoài Dược Vương Trang.

Cô lấy trong bồ ra ba bó hoa lam lớn, chia cho Hồ Phỉ và hán tử mỗi người một bó.

Ba người vượt qua hàng cây giẻ đỏ như máu đến gần tòa nhà sắt đúc.

Trình Linh Tố cất tiếng hỏi: -Nhị sư ca! Tam sư tỷ! Có mở cửa cho không?

Cô hỏi ba câu vẫn không thấy phản ứng, liền nhìn hán tử gật đầu.

Hán tử đặt gánh xuống. Một đầu đòn gánh là cái bễ thợ rèn.

Hán tử thổi bế đốt than đỏ làm cho sắt thép chảy ra. Đúng là một tên

thợ rèn. Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ.
Chỉ trong khoảnh khắc, hán tử đã nung sắt chảy ra nước rồi sờ kẽ nứt trên nóc nhà sắt mà rưới vào. Té ra đây là cửa sổ bị gắn kín lại.
Khương Thiết Sơn, Tiết Thước tuy ở trong nhà nhưng uý kỵ Trình Linh Tố không dám ra ngăn cản.
Trình Linh Tố thấy tòa nhà sắt bao nhiêu kẽ hở mười phần đã vít đến tám, chín.
Người trong nhà chẳng còn cách nào phá vậy để ra được nữa. Cô liền nhìn Hồ Phỉ vẫy tay. Hai người vượt qua dầu cây giẻ tiến về phía Tây Bắc mấy chục trượng. Nơi đây toàn là những tảng đá lớn rải rác khắp mọi chỗ.
Trình Linh Tố vừa cất bước vừa đếm. Cô đi về phía Đông mấy bước lại qua hướng Tây mấy bước rồi nói khẽ: -Đây rồi!
Cô thắp đèn lồng lên soi thì thấy giữa hai tảng đá lớn có một cái huyệt động lớn bằng miệng bát. Trên động lại có một tảng đá gác lên.
Trình Linh Tố khẽ nói: -Đây là lỗ thông hơi của họ.
Cô thắp nửa cây nến còn lại đặt ở cửa động rồi cùng lùi ra xa đứng trông.
Cây nến vừa thắp lên rồi những tia khói vàng lợt theo gió chuồn vào trong động.
Hồ Phỉ nhìn tình trạng này đem lòng kính sợ thủ đoạn của Trình Linh Tố. Chàng tự hỏi: -Những người trong nhà sắt hít phải khói độc liệu còn sống được chăng?
Chàng không khỏi sinh lòng lân mân. Làn khói nhẹ này khó mà phát giác được, dù cho có phát giác thì vít lỗ thông hơi rồi cũng bị ghẹt thở mà chết, chỉ khác nhau ở chỗ chết mau hay chết chậm một lúc.
Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ ta đã ngó thấy hành động tàn độc tuyệt diệt môn hộ mà không ngăn cản?
Lại thấy Trình Linh Tố cầm cái quạt nhỏ khẽ quạt khí vào qua huyệt động. Hồ Phỉ không nhịn được nữa đứng phắt dậy hỏi: -Linh cô nương! Giữa sư huynh sư tỷ và cô có mối thù không cởi được hay sao?
Trình Linh Tố hững hờ đáp: -Không có đâu.
Hồ Phỉ lại hỏi: -Phải chăng lệnh sư để di mệnh sai cô nương thanh lý môn hộ?
Trình Linh Tố đáp: -Hiện giờ chưa tới bước đường này.
Hồ Phỉ ngập ngừng: -Thế thì ... thế thì ...
Trong lòng quá xúc động, chàng không biết hỏi cách nào nên không thốt ra lời được.
Trình Linh Tố quay đầu lại lạnh lùng hỏi: -Chuyện gì vậy? Sao đại ca có vẻ cấp bách như thế?
Hồ Phỉ định thần lại đáp: -Nếu lệnh sư ca, sư tỷ chưa đến trình độ không giết không được, tưởng cô nương nên mở đường cho họ cải ác tòng thiện.

Trình Linh Tố nói: -Phải rồi! Gia sư cũng bảo vậy.
Cô dừng lại một chút rồi tiếp: -Đáng tiếc đại ca chưa gặp được gia sư, không thì một già một trẻ nhất định ý hợp tâm đầu.
Miệng cô nói tay vẫn không ngớt quạt khói vào trong nhà sắt.
Hồ Phỉ ãi đầu ngập ngừng hỏi: -Khói độc này ... khói độc này làm chết người thì sao?
Trình Linh Tố đáp: -Ủa! Té ra Hồ đại ca của tiểu muội đại phát từ bi. Tiểu muội đang muốn cứu mạng người chứ không phải làm việc thương thiện hại lý.
Cô nói rồi quay lại nhoẻn miệng cười, vẻ mặt rất khả ái.
Hồ Phỉ đỏ mặt lên. Chàng tự thẹn vì mình ngu ngốc. Tuy chàng không hiểu tại sao quạt khói độc vào lại là cứu người nhưng trong lòng chàng cũng cực kỳ khoan khoái.
Trình Linh Tố dùng móng tay khắc vào vây nến một vết rồi bảo Hồ Phỉ: -Đại ca coi chừng giùm đừng để gió thổi tắt cây nến. Khi nào cháy tới đường vạch là thổi tắt nến đi.
Cô cầm quạt đưa cho Hồ Phỉ, đứng người lên quan sát bốn mặt lắng nghe động tĩnh.
Hồ Phỉ khẽ quạt khói vào huyệt động.
Trình Linh Tố đi quanh một vòng tròn ở ngoài xa hơn mười trượng không thấy có gì khác lạ. Cô ngồi xuống tảng đá tròn nói: -Người dẫn chó sói đến xéo nát vườn hoa của tiểu muội đêm này là Tiểu Thiết con trai của nhị sư ca.
Hồ Phỉ "ủa" lên một tiếng hỏi: -Gã cũng ở dưới này ư?
Chàng vừa nói vừa trỏ vào lỗ thông hơi.
Trình Linh Tố cười đáp: -Phải rồi. Chúng ta phải phí công phu mới cứu gã được. Trước hết làm cho sư ca sư tỷ ngất đi thì hành động mới không bận rộn chân tay.
Hồ Phỉ ồ một tiếng bụng bảo dạ: -Té ra là thế.
Trình Linh Tố nói tiếp: -Nhị sư ca và tam sư tỷ có một kẻ đối đầu họ Mạnh. hắn đến Động Đình Hồ đã nửa năm, phí bao nhiêu tâm lực mà không giải được chất độc ở cây Huyết Lật nên không đánh vào được Dược Vương Trang được tiểu muội trồng hoa lam là một thứ khắc tinh của Huyết Lập. Nhị sư ca thuỷ chung không hay gì hết. Mãi đến lúc đại ca cùng Chung nhị gia cài hoa lam tiến vào không sợ chất độc y mới phát giác.
Hồ Phỉ chợt nhớ điều gì nói: -Phải rồi! Tại hạ cùng Chung nhị ca lúc dời khỏi nơi đây, văng vẳng nghe trong nhà sắt có tiếng người la hoảng "ô hay!", chắc là vì thế.
Trình Linh Tố gật đầu đáp: -Chất độc giống Huyết Lật không có thuốc nào giải được chỉ người nào thường ăn những hạt giẻ mới không bị chất độc ở cây giẻ xâm nhập vào. May mà giống Huyết Lật tuy độc ghê gớm nhưng khó lòng hại người và súc vật vì lẽ nơi nào có cây lật mọc là trong vòng mười bộ cây cỏ không mọc được, sâu kiến cũng

biệt tích, hễ ngó đến là biết ngay.
Hồ Phỉ nói: -Thảo nào xung quanh Dược Vương Trang này không có một tấc cỏ. Tại hạ đã bịt mõm ngựa cũng không tránh được chất độc. Nếu tại hạ không được cô nương tặng hoa lam ...
Chàng nói tới đây lại nhớ đến những chuyện xảy ra không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ: -Trách nào trên chốn giang hồ mỗi khi nhắc tới Độc Thủ dược Vương ai cũng biến sắc. Chung nhị ca hết sức đề phòng chẳng phải là không nguyên nhân.
Trình Linh Tố nói theo: -Hoa lam của tiểu muội là một thứ giải dược mới tìm được, may mà đại ca không rẻ bỏ, giữa đường không vứt đi.
Hồ Phỉ mỉm cười đáp: -Thứ hoa này rất kiều diễm, tại hạ thích nó lắm.
Trình Linh Tố nói: -Nếu nó không đẹp chắc đại ca đã liệng đi rồi, phải không?
Hồ Phỉ ầm ừ không biết đáp thế nào.
Chàng nghĩ thầm: -Giả tỷ hoa lam mà xấu xí chưa chắc mình đã cất vào trong bọc. Phải chăng vì nhờ bông hoa xinh đẹp mà cứu được tánh mạng cho hai người?
Hồ Phỉ đang mãi ngẫm nghĩ thì cơn gió thổi tới, chàng không giơ tay quạt ra che gió. Cây nến đang cháy tạt đu tạt lại một cái rồi tắt liền.
Chàng hốt hoảng khẽ la: -Trời ơi!
Vội móc hoả tập toan quẹt lên thắp nến bỗng nghe Trình Linh Tố ở trong bóng tối lớn tiếng: -Thôi được! Bấy nhiêu cũng đủ rồi.
Hồ Phỉ nghe giọng nói của cô có ý không vui, chàng tự trách: -Cô bảo ta làm việc gì ta cũng không làm được đến nơi, tựa hồ mình quá coi thường chẳng chịu để tâm.
Chàng liền xin lỗi: -Tại hạ có điều không phải. Chẳng hiểu tại sao đêm nay tại hạ như người mất hồn.
Trình Linh Tố lẳng lặng không nói gì.
Hồ Phỉ lại nói: -Tại hạ đang nghĩ tới câu nói của cô, không ngờ cơn gió thổi đến một cách đột ngột. Linh cô nương! Lúc cô cho hai bông hoa lam, tại hạ chưa biết là vật cứu mạng nhưng đã là vật của người ta tặng, dĩ nhiên mình phải trịnh trọng thu cất.
Trình Linh Tố ghe giọng nói thành khẩn. Nàng "ồ" một tiếng rồi không nói gì nữa.
Trong bóng tối hai người ngồi đối diện một lúc. Hồ Phỉ lại lên tiếng: -Tại hạ mất cha mẹ ngay từ thuở nhỏ, chưa ai cho cái gì bao giờ.
Trình Linh Tố đáp: -Phải rồi! Tiểu muội cũng không có gia nương từ thuở nhỏ mà vẫn sống được đến ngày nay.
Cô thắp đèn lồng lên, đặt khối đá vít lỗ thông hơi rồi nói: -Quay về đi!
Hồ Phỉ liếc mắt ngó trộm thấy dường như cô không có ý tức mình, chàng không dám hỏi nữa, lẽo đẽo theo sau.
Hai người về đến trước nhà sắt, thấy gã thợ rèn ngồi dưới đất đang hút thuốc lá.
Trình Linh Tố nói: -Vương đại thúc! Phiền đại thúc đục những kẽ hở

ra.
Người thợ rèn không hỏi gì cả, lấy đục sắt búa đập choang choảng. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong một bữa cơm, hắn đục xong những kẽ hở.
Trình Linh Tố bảo hắn: -Mở ra!
Người thợ rèn đục bên này mấy cái, bên kia mấy cái rồi dùng lưỡi đục nảy lên.
Choang một tiếng. Một tấm thiết bản lớn rớt xuống để lộ cái cửa cao sáu thước rộng ba thước.
Người thợ rèn dường như đã hiểu rõ cách cấu tạo tòa nhà này như bàn tay để trước mắt. Không hiểu hắn kéo ở đâu ra một cái thang sắt từ trên cửa thông xuống.
Trình Linh Tố nói: -Chúng ta bỏ hoa lam ở bên ngoài.
Ba người cũng cầm bó hoa lam liệng xuống đất.
Trình Linh Tố toan theo thang sắt đi xuống, bỗng cô rít hơi rồi hỏi: -Hồ đại ca! Sao trong mình đại ca còn bó hoa lam? Đừng đem vào trong nữa.
Hồ Phỉ ồ một tiếng rồi móc trong bọc ra cái túi vải. Chàng vừa mở túi vừa nói: -Mũi cô nương thính quá. Tại hạ để hoa trong túi mà cô còn ngửi thấy.
Trong túi vải đựng cả Quyền Kinh Đao Phổ cũng những đồ vặt vãnh. Ban ngày Trình Linh Tố cho chàng bông hoa lam cũng bỏ vào đây, bây giờ hoa kho héo rồi.
Hồ Phỉ lấy ra đặt xuống tấm thiết bản dùng làm cánh cửa.
Trình Linh Tố thấy chàng cất bông hoa trịnh trọng, biết lời chàng vừa nói là sự thực, cô rất dỗi hoan hỷ mỉm cười đáp: -Đại ca quả không lừa gạt ai.
Hồ Phỉ ngơ ngác nghĩ bụng: -Ta lừa gạt cô làm gì?
Trình Linh Tố trỏ vào cửa sắt nói: -Người trong nhà này ngày thường ăn Huyết Lật quen rồi. Hoa lam là khắc tinh khiến họ không chịu được.
Cô cầm đèn lồng tiến vào trong nhà.
Hồ Phỉ cùng Vương Thiết Tượng cũng theo xuống.
Đi hết cây thang sắt thì đến đường hầm lại chuyển qua hai khúc quanh vào tới tiểu sảnh đường.
Trên tường treo những bức thư họa cùng đối liên. Bàn ghế trong nhà bằng thứ trúc Tương Phi. Cách trần thiết rất trang nhã.
Hồ Phỉ thở dài nghĩ bụng: -Khương Thiết Sơn tướng mạo thô lỗ mà ở căn nhà như của một vị tú tài.
Trình Linh Tố chân không dừng bước đi thẳng vào phía sau.
Hồ Phỉ theo cô vào đến căn phòng giống như nhà bếp. Chàng vừa ngó thấy cảnh tượng nơi đây đã giật mình kinh hãi: Khương Thiết Sơn và Thiết Thước nằm lăn dưới đất, không hiểu còn sống hay đã chết rồi. Lúc quạt khói ngọn nến chế bằng Thất Tâm Hải Đường chàng đã tiên liệu tất xảy ra tình trạng này nên chẳng lấy chi làm lạ. Lạ ở chỗ

một thanh niên lõa lồ thân thể ngồi ở trong chảo nước nóng. Hơi nước trong chảo bốc lên không ngớt tỏa ra dù nước chưa sôi nhưng cũng nóng lắm, không chừng gã cũng chết rồi. Hồ Phỉ cất bước lại gần toan kéo thanh niên ra khỏi chảo nước thì Trình Linh Tố la lên: -Đừng động vào gã! Đại ca thử coi xem người gã còn có áo quần gì không?
Hồ Phỉ thò đầu ngó vào trong chảo đáp: -Y chỉ mặc một cái quần đùi.
Trình Linh Tố hơi đỏ mặt lên, cô gật đầu tiến lại gần sờ mũi gã rồi nói: -Đại ca cho thêm củi vào bếp.
Hồ Phỉ giật bắn người lên, ngó lại thanh niên kia, nhận ra chính là gã đã dẫn bầy sói đến xéo nát vườn hoa lam. Gã nhắm mắt lại, miệng há hốc ra. Bộ ngựa tráng kiện hãy còn thoi thóp. Quả nhiên gã chưa chết nhưng đã ngất đi không biết gì nữa. Chàng hỏi: -Phải chăng là Tiểu Thiết con các vị đây?
Trình Linh Tố đáp: -Đúng rồi! Tệ sư ca và sư tỷ muốn trục độc khí ra khỏi người gã nhưng không có phấn hoa Hải Đường thì không trị được.
Bây giờ Hồ Phỉ mới yên lòng. Chàng thấy thế lửa trong bếp nhỏ bé liền chất thêm củi nhưng chàng vẫn sợ nước nóng quá. Tiểu Thiết không chịu nổi nên không dám cho nhiều.
Trình Linh Tố cười nói: -Cho thêm ít củi nữa, không đun kỹ không được.
Hồ Phỉ theo lời lại bỏ mấy thanh củi nqữa vào bếp.
Trình Linh Tố thò tay vào trong chảo để coi nước nóng lạnh thế nào. Cô lấy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ đổ chút phấn vàng ra bôi vào mũi Khương Thiết Sơn và Thiết Thước.
Sau một lúc, hai người hắt hơi mấy cái rồi mở bừng mắt ra thấy Trình Linh Tố tay cầm bầu múc nước nóng trong chảo ra rồi lại kín nước lạnh đổ vào.
Hai vợ chồng Khương Thiết Sơn đưa mắt nhìn nhau. Ban đầu hai người vừa kinh hãi vừa tức giận nhưng sau lộ vẻ bui mừng nghĩ bụng: -Y đã ra tay giải cứu thì đứa con độc nhất của mình có thể vãn hồi được.
Hai người đứng yên lẳng lặng không nói gì mà trong lòng nổi lên nhiều ý nghĩ khôn tả, miệng lẩm bẩm: -Đứa con yêu của ta hiển nhiên trúng phải độc thủ của y, bây giờ y lại đến giải cứu. Tạ ơn y là không đáng nhưng nếu y không giải cứu thì con mình không sống được. Hơn nữa y là tiểu sư muội của mình mà thằng con mình còn nhiều tuổi hơn cả y. Ai ngờ sư phó lòng dạ thiên tư, truyền thụ cho y một bản lãnh cao thâm hơn mình. Trong một đêm bị y kiềm chế như người bị cột chân tay không còn đất để trả đũa.
Trình Linh Tố thấy nước bốc hơi nhiều lại múc nước nóng ra cho nước lạnh vào.
Khương Thiết Sơn trúng độc bị hành hạ khổ sở, bây giờ phải trục độc ra.

Trình Linh Tố đột nhiên nhìn Vương Thiết Tượng nói: -Nếu không động thủ thì không trả thù được nữa.
Vương Thiết Tượng dạ một tiếng lượm một thanh củi nhằm đầu Khương Thiết Sơn đánh xuống.
Khương Thiết Sơn cả giận quát: -Ngươi làm gì thế này?
Hắn nắm lấy thanh củi toan đánh trả. Tiết Thước vội hô: -Thiết Sơn! Bữa nay chúng ta phải cầu cạnh sư muội mà không chịu nổi mấy đòn ư?
Khương Thiết Sơn thộn mặt ra tức giận quát nói: -Được rồi!
Hắn buông tay ra.
Vương Thiết Tượng cầm thanh củi đánh xuống. Khương Thiết sơn không né tránh cũng không đỡ gạt, lại nghểng đầu lên cho hắn đập vào.
Vương Thiết Tượng thóa mạ: -Ngươi đoạt điền địa của lão gia lại bức bách lão gia chế tạo tòa nhà sắt này, còn đánh gẫy ba rẻ xương sườn của lão gia, phải nằm lỳ trên giường hàng nửa năm. Quân chó đẻ kia! Không ngờ lại có ngày nay.
Hắn thóa mạ một câu lại cầm thanh củi giáng mạnh một đòn.
Hắn làm thợ rèn nện sắt đã quen. Tuy không hiểu võ công nhưng cánh tay hắn sức lực cực kỳ mãnh liệt. Hắn đánh gẫy liền mấy thanh củi.
Khương Thiết Sơn thuỷ chung không trả đòn, nghiến răng chịu đựng.
Hồ Phỉ nghe tên thợ rèn họ Vương thóa mạ biết là hắn đã bị vợ chồng Khương Thiết Sơn lấn át cực kỳ khổ sở. Bữa nay Trình Linh Tố xử đạo công bằng cho hắn trả oán. Đây là một cử động khiến chàng khoan khoái.
Vương Thiết Tượng đánh gẫy ba thanh củi thấy Khương Thiết Sơn đầu mặt sưng vù chỗ xanh chỗ tím, vẫn nghiến răng chịu đựng không rên một tiếng. Hắn vốn là người lương thiện nay được trả oán hả giận. Tuy ngày trước hắn bị cha con họ Vương đánh đập tàn nhẫn hơn nhiều nhưng hắn trả đòn như vậy là đủ. Hắn liệng thanh củi xuống nhìn Trình Linh Tố chắp tay nói: -Trình cô nương! Bữa nay cô nương giúp giùm tại hạ trả thù, ơn đức này khó lòng báo đáp.
Trình Linh Tố đáp: -Đại thúc bất tất phải đa lễ.
Cô quay lại hỏi Tiết Thước: -Tam sư tỷ! Các vị trả lại điền địa cho Vương đại thúc và từ này nể mặt tiểu muội đừng kiếm y để báo thù được không?
Tiết Thước cất giọng trầm trầm đáp: -Chúng ta vĩnh viễn không bước chân vào tỉnh Hồ Nam nữa.Vả lại trường hợp này khiến bọn ta vĩnh viễn không quên.
Trình Linh Tố nói: -Hay lắm! Vậy xin cứ thế.Vương đại thúc! Đại thúc cứ về trước đi, ở đây không còn việc gì nữa.

43
Bọn cường đồ uy hiếp Miêu Nhân Phượng

Vương Thiết Tượng đầy vẻ thỏa mãn liệng thanh củi đi nghĩ bụng: -Tên ác bá này ngày trước hành hạ ta rất thảm khốc. Nay ta đã rửa hận, nên để thanh củi này để làm kỷ niệm.

Y liền lượm thanh củi lên cầm tay, nhìn Hồ Phỉ thi lễ rồi trở gót.

Hồ Phỉ thấy y vẻ mặt thuần hậu chợt động tâm nhớ tới màn kịch thảm khốc ở miếu Bắc Đế trấn Phật Sơn liền cho là vợ chồng Khương Thiết Sơn gian ác hung hiểm chẳng kém gì Phụng Thiên Nam. Tuy chúng đã hứa lời, vị tất chịu thủ tín.

Chàng sợ vắng Trình Linh Tố chúng lại trở mặt hành hạ Vương Thiết Tượng liền chạy ra cửa lớn tiếng gọi: -Vương đại thúc! Tại hạ có lời muốn nói với đại thúc.

Vương Thiết Tượng dừng bước quay lại nhìn chàng.

Hồ Phỉ nói: -Vương đại thúc! Vợ chồng họ Khương không phải là hạng người tử tế.

Đại thúc nên bán cửa nhà điền địa lánh xa đi là hơn, đừng chần chờ ở đây nữa. Thủ đoạn của chúng rất tàn độc.

Vương Thiết Tượng ngơ ngẩn vì y quyến luyến chốn làng mạc đã ở mấy chục năm. Y hỏi: -Bọn họ đã hứa lời vĩnh viễn không bước chân đến địa giới tỉnh Hồ Nam nữa kia mà?

Hồ Phỉ hỏi lại: -Lời hứa của hạng người này mà đại thúc tin được ư?

Vương Thiết Tượng tỉnh ngộ đáp: -Đúng lắm! Đúng lắm! Sáng mai tại hạ đi ngay.

Y bước chân ra cửa còng quay lại hỏi: -Đại gia họ gì?

Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ họ Hồ.

Vương Thiết Tượng nói: -Hay lắm! Hồ gia! Chúng ta có ngày tái ngộ. Hồ gia nên đối xứ hết dạ với Trình cô nương.

Bây giờ đến lượt Hồ Phỉ sửng sốt. Chàng hỏi: -Đại thúc bảo sao?

Vương Thiết Tượng cười ha hả đáp: -Hồ gia. Vương Thiết Tượng này không ngu ngốc đâu, đã thấy hết cả rồi.

Trình cô nương còn nhỏ tuổi, người đã thông minh lòng dạ lại tử tế. Cái đó khỏi cần phải nói. Người ta chân tâm với Hồ gia, vậy Hồ gia cũng nên nghe lời cô.

Dứt lời y lại nổi lên tràng cười khanh khách rồi mới ra cửa dông tuốt.

Hồ Phỉ nghe Vương Thiết Tượng nói biết là chắc có nguyên nhân nhưng cũng không hỏi nữa.

Vương Thiết Tượng đi mấy bước, đột nhiên cất tiếng hát ngao bản tình ca bên hồ Động Đình.

Em nay đối với tình lang Tình càng thấm thía dạ càng ngẩn ngơ.

Nhớ ai nhớ đến bao giờ?

Ngày ngày tựa cửa trông chờ tình lang.

Hồ Phỉ đứng bên cửa nghe tiếng hát mỗi lúc một xa liền quay vào nhà bếp.

Khương Tiểu Thiết đã hồi tỉnh đứng dưới đất. Toàn thân gã ướt đầm đìa nhưng đã khoác áo dài.
Nhà họ Khương ba người vừa uý kỵ Trình Linh Tố lại vừa tức giận cô nhưng đối với vụ cô sử dụng thần kỹ trị độc, trong lòng hết sức khen ngợi.
Ba người đều lắng lặng chẳng ngỏ lời tạ ơn cũng không lộ vẻ gì.
Trình Linh Tố lấy trong bọc ra ba nắm cỏ khô màu trắng đặt trên bàn nói: -Khi các vị ra khỏi nhà, thế nào bọn người nhà họ Mạnh cũng theo dõi chặn đường. Đây là thứ Đề Hồ chế luyện bằng Thất Tâm Hải Đường có thể lui địch mà không phải giết người làm tăng gia cừu hận.
Bây giờ Khương Thiết Sơn nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt đáp: -Trình sư muội! Đa tạ sư muội đã cứu lo giùm ta thật chu đáo.
Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Y cứu mạng cho con hắn, hắn không được mọt lời cảm ơn. Bây giờ y lo lui địch giùm hắn mới cảm kích. Không hiểu những người ở Mạnh gia là anh hùng hảo hán thuộc phe phái nào mà những tay dùng độc vật vào hàng cao thủ cũng khiếp sợ phải ẩn mình trong nhà sắt?
Bỗng thấy Tiết Thước lấy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ đưa cho Trình Linh Tố nói:
Đây là thuốc giải Đoạn Trường Thảo.
Mụ dừng lại một chút rồi tiếp: -Dĩ nhiên sư muội cũng biết cách chế luyện, có điều phải mất ngày giờ.
Trong lúc nhất thời không làm kịp mà thôi.
Hồ Phỉ nghe nói đến thuốc giải Đoạn Trường Thảo trong lòng xiết nỗi vui mừng.
Trình Linh Tố mở nút bình ra để cách mũi xa xa ngửi một hơi rồi đáp: -Đa tạ sư thư.
Cô liếc mắt nhìn Hồ Phỉ đút nút bình lại, tiện tay đưa cho chàng nói: -Tiểu Thiết! Sao người lại lấy Đoạn Trường Thảo cho người ngoài?
Lúc cô nói không nhìn gì đến Tiểu Thiết.
Khương Tiểu Thiết giật nảy người lên tự hỏi:
Sao y lại biết?
Gã ấp úng: -Tiểu diệt ... tiểu diệt ...
Khương Thiết Sơn đỡ lời: -Tiểu sư muội! Tiểu Thiết có lỗi lắm trong vụ này. Ngu huynh đã đánh gã.
Hắn nói rồi lại kéo Tiểu Thiết, vạch ra lên sau lưng gã đầy vết roi, huyết sắc tím bám, mới đóng vẩy.
Trình Linh Tố đã ngó thấy lúc cô giải độc cho gã nhưng cô nghĩ tới chuyện đưa thuốc độc của bản môn tặng cho người ngoài là một điều cấm ky nghiêm ngặt nên cô phải nhắc lại.
Cô nhớ lời tiên sư là Vô Sân đại sư thường răn bảo "Người tự mình sử độc gia ra làm hại người tốt mà lập tức giải cứu còn có chỗ đền tội. Bằng lấy thuốc độc của bản môn đưa cho người ngoài để làm hại người vô tội, muốn cứu cũng không cứu được thì tội nghiệt này lại

nặng gấp mười".
Cô lại nghĩ: -Điều đại giới của bản môn này, Nhị sư ca và Tam sư tỷ nhất định đã nói cho Tiểu Thiết hay sao gã dám lớn mật phá lề luật?
Có điều cô thấy trên lưng gã chằng chịt vết roi, chắc là đã bị cha mẹ trừng phạt nặng nề. Lần này gã lại bị ngâm nước nóng cực kỳ khổ sở, cô không nhắc lại nữa liền khom lưng nói: -Thưa sư ca cùng sư tỷ! Tiểu muội có nhiều điều đắc tội. Chúng ta sẽ có ngày tái ngộ. Bây giờ hãy xin tạm biệt.
Khương Thiết Sơn chắp tay đáp lễ. Tiết Thước hắng đặng một tiếng chứ không nói gì.
Trình Linh Tố cũng không để ý, đưa mắt cho Hồ Phỉ rồi cùng nhau ra cửa.
Hai người vừa ra khỏi cửa lớn, Khương Thiết Sơn rượt theo la gọi: -Tiểu sư muội!
Trình Linh Tố quay lại thấy hắn lộ vẻ khó khăn, muốn nói lại thôi. Cô đã biết ý liền cười hỏi: -Nhị sư ca có điều chi dạy bảo?
Khương Thiết Sơn đáp: -Ba bó Đề Hồ Hương này cần được ba người công lực ngang nhau vận khí hành động mới đủ cự địch mà Tiểu Thiết công lực non nớt. Tiểu huynh muốn nhờ sư muội ...
Hắn muốn nói nhờ sư muội tương trợ mà không thốt ra được.
Trình Linh Tố trỏ cái bồ tre để ngoài cửa nói: -Đại sư ca ở trong bồ, tiểu muội đã dùng Phấn Hải Dường giải độc cho y.
Nhị sư ca nhân cơ hội này khéo nói với y là được một tay trợ lực rất giỏi.
Khương Thiết Sơn cả mừng.
Lâu nay hắn bị đại sư ca gây lắm chuyện rất phiền não, không ngờ cô tiểu sư muội này sắp đặt diệu kế thành nhất cử
lưỡng tiện, vừa có thể lui địch lại giải được mối hiềm khích bấy lâu giữa sư huynh sư đệ.
Hắn tạ ơn không ngớt rồi đem cái bồ vào nhà.
Hồ Phỉ lượm bông hoa lam đã khô ở trên tấm cánh cửa chuồn vào bọc.
Trình Linh Tố liếc mắt nhìn chàng rồi vẫy tay từ biệt Khương Thiết Sơn.
Cô nói: -Sư ca! Đầu óc mặt mũi sư ca chảy máu ra nhiều, độc khí trong người cũng tiêu tan. Đừng trách tiểu muội vô lễ.
Khương Thiết Sơn ngạc nhiên rồi hắn tỉnh ngộ bụng bảo dạ: -Y bảo Vương Thiết Tượng đánh ta cố nhiên là để trừng phạt thói hung tàn ngày trước nhưng còn có thiện ý. Độc khí trong người Thước muội còn chưa tiêu tan, nàng cũng cần phải làm cho máu chảy.
Hắn nghĩ tới mọi việc đều do vị tiểu sư muội toan tính mà ra, chính hắn không thể bì kịp.
Hắn phế bỏ ý niệm tranh cướp pho Dược Vương Thần Biên của sư phó để lại.

Trình Linh Tố cùng Hồ Phỉ trở về căn nhà gianh.
Chung Triệu Văn hãy còn say ly bì chưa tỉnh.
Suốt một đêm hai người cực nhọc. Bây giờ trời đã sáng rõ, Trình Linh Tố lấy thuốc giải ra bảo Hồ Phỉ cho Chung Triệu Văn uống.
Đoạn hai người cầm cuốc ra vườn cuốc hết những cây hoa lam mà đêm qua chó sói chưa xéo tới.
Trình Linh Tố nói: -Ban đầu tiểu muội thấy bầy chó sói đến tập kích lại tưởng là người ở Mạnh gia.
Sau thấy Tiểu Thiết đeo ở cổ một bó dược thảo mới biết là gã.
Hồ Phỉ hỏi: -Gã đã trúng phải chất độc Thất Tâm Hải Đường trong trường hợp nào? Trong bóng tối tại hạ không nhìn thấy.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội dùng Thấu Cốt Đinh đâm vào một cái. Cây đinh này cắm lá thơ giả của đại sư ca. Thấu Cốt Đinh là ám khí độc môn của đại sư ca chế ra.
Nhị sư ca đã nhận biết nên không nghi ngờ gì nữa.
Hồ Phỉ hỏi: -Ám khí của lệnh sư ca, cô nương lấy được ở đâu?
Trình Linh Tố cười đáp: -Đại ca thử đoán coi.
Hồ Phỉ ngẫm nghĩ một chút rồi nói: -A, phải rồi! Khi ấy lệnh sư ca đã bị cô nương bắt giữ ngồi chết giất trong bồ tre. Cô nương mò lấy ám khí trong người y.
Trình Linh Tố cười đáp: -Phải rồi! Đại ca thông minh lắm. Đại sư ca ngó thấy lam hoa của tiểu muội liền sinh lòng ngờ vực. Hai vị lại hỏi đường lối y. Y liên theo dõi hành tung đến đây, thế là tự chui đầu vào "bồ".
Hai người nói chuyện cao hứng, chống cuốc mà cười.
Bỗng phía sau có thanh âm cất lên hỏi: -Làm gì mà cười lắm thế?
Hai người quay đầu nhìn lại thấy Chung Triệu Văn mặt mũi bâng khuâng đứng ở dưới thềm. Mặt hắn còn đỏ bừng chưa hết say rượu.
Hồ Phỉ run lên đáp: -Linh cô nương! Miêu đại hiệp bị thương trầm trọng, bọn tại hạ cần phải về gấp.
Cách dùng thuốc giải thế nào xin cô nương chỉ điểm cho.
Trình Linh Tố hỏi: -Miêu đại hiệp bị thương ở mắt. Đó là chỗ nhu yếu nhất trong người.
Cách dùng thuốc nặng hay nhẹ cần phải châm trước. Tiểu muội chưa hiểu thương thế y ra sao?
Câu này là có ý nhắc cho Hồ Phỉ mời cô đi giải cứu. Nhưng cô vốn không có liên quan gì đến Miêu Nhân Phượng, lại là một thiếu nữ nhỏ tuổi khiến Hồ Phỉ muốn cầu mà khó nói ra miệng.
Trình Linh Tố mỉm cười nói: -Nếu đại ca cầu tiểu muội, tiểu muội cùng bằng lòng đi nhưng đại ca phải ưng chịu một điều kiện.
Hồ Phỉ cả mừng vội hỏi: -Chịu lắm. Chịu lắm! Điều kiện gì vậy?
Trình Linh Tố cười đáp: -Bây giờ thì chưa biết, sau này tiểu muội sẽ nói. Chỉ sợ khi đó đại ca lại chối cãi.
Hồ Phỉ nói ngay: -Tại hạ mà chối cãi thì là con rùa đen.

Trình Linh Tố cười nói: -Tiểu muội thu xếp và thay áo xong là đi ngay.
Hồ Phỉ thấy người cô bé nhỏ gầy nhom, khẽ nói: -Một đêm không ngủ, e rằng cô mệt quá rồi.
Trình Linh Tố lắc đầu rồi tiến vào phòng.
Chung Triệu Văn có biết đâu mình ngủ say nửa đêm mà đã xẩy bao biến cố.
Hồ Phỉ cũng chưa kịp thuật chuyện cho hắn biết. Chàng chỉ nói thuốc giải tìm được rồi.
Trình Linh Tố là một hảo thủ về nghề trị độc, cô đã nhận lời cùng đi chữa mắt cho Miêu Nhân Phượng.
Chung Triệu Văn muốn hỏi nữa thì Trình Linh Tố ở trong phòng ra.
Cô đeo cái bọc trên lưng, tay bưng chậu hoa nhỏ. Chậu hoa này lá giống hệt cây Thu Hải Đường. Cánh hoa màu lục thẫm. Mỗi cánh có bảy chấm đỏ nhỏ.
Hồ Phỉ hỏi: -Phải chăng đây là thứ Thất Tâm hải Đường nổi danh thiên hạ?
Trình Linh Tố đưa đến trước mặt Hồ Phỉ. Chàng giật bắn người bất giác lùi lại một bước.
Trình Linh Tố cười hích hích nói: -Thứ hoa này cả nhánh lá đều có chất kỳ độc nhưng chưa chế luyện thì không làm hại ai được. Đại ca đừng ăn vào là không sợ chết.
Hồ Phỉ cười hì hì: -Cô cho tại hạ là trâu hay sao mà bảo ăn cỏ sống, hoa sống.
Chàng đón lấy chậu hoa. Trình Linh Tố đóng cửa lại.
Ba người nhằm hướng Nam mà đi. Khi tới thị trấn Bạch Mã Tự, Hồ Phỉ vào tiệm thuốc lấy lại mấy món binh khí gửi trước.
Chung Triệu Văn bỏ tiền ra mua ba con ngựa, không dám chần chờ, lập tức theo đường cũ trở về.
Bạch Mã Tự là một tiểu thị trấn, mua được ba con ngựa không phải chuyện dễ mà chẳng phải lương câu tuấn mã chi hết. Nó đi suốt ngày đến tận tối chỉ được hai trăm dặm.
Ba người tranh thủ thời gian, mải mê rong ruổi thành lỡ độ đường, lại thấy ba con ngựa kiệt lực không đi được nữa đành dừng lại ngủ trong khu rừng cây nhỏ.
Trình Linh Tố cũng mệt quá không chống nổi. Hồ Phỉ kiếm cỏ khô giải cho cô nằm. Chỉ một lúc là cô ngủ ngay.
Chung Triệu Văn giục Hồ Phỉ đi ngủ cho lại sức vì đêm qua hắn đã ngủ rồi, đêm nay hắn có thể thức để canh chừng.
Hồ Phỉ ngủ tới nửa đêm bỗng nghe mé Đông văng vẳng tiếng hổ gầm. Chàng giật mình tỉnh giấc.
Tiếng hổ gầm chẳng bao lâu lại xa đi. Hồ Phỉ khó lòng ngủ trở lại liền nói: -Chung Nhị ca! Nhị ca ngủ đi. Tiểu đệ không ngủ được nữa. Xin ngồi canh chừng.
Chàng ngồi một lúc nghe Trình Linh Tố cùng Chung Triệu Văn hơi thở

đều đặn, đã vào giấc ngủ say sưa.
Chàng tự nghĩ: -Lần này dính líu vào chuyện người ta, chậm chễ mất mấy ngày, việc truy tầm Phụng Thiên Nam càng khó khăn hơn. Chẳng hiểu hắn có đến Bắc Kinh tham dự đại hội các chưởng môn không?
Chàng nghĩ hết việc nọ đến việc kia không sao yên tĩnh lại được.
Hồ Phỉ lấy trong bọc vải cất bông hoa lam vào gói lại. Chợt nhớ tới khúc tình ca của Vương Thiết Tượng, chàng động tâm tự hỏi: -Chẳng lẽ y đối với ta tận tình mà ta không nhận ra?
Chàng đang ngơ ngẩn xuất thần bỗng nghe Trình Linh Tố cười hỏi: -Trong cái bọc này đại ca giấu diếm bảo bối gì? Cho tiểu muội coi được chăng?
Hồ Phỉ quay lại thấy cô ngồi trên đống cỏ. Không hiểu cô tỉnh giấc từ lúc nào?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ cho là bảo bối nhưng cô nương coi thì lại không bõ một tiếng cười.
Chàng cầm bọc mở ra đưa đến trước mặt Trình Linh Tố nói tiếp: -Đây là thanh tiểu trúc đao của Bình Tứ Thúc cho tại hạ ngày còn nhỏ.
Đây là đĩnh vàng của Triệu tam ca tặng để phòng khi dùng đến. Đây là cuốn Quyền Kinh Đao Phổ gia truyền của tại hạ.
Khi trỏ vào con Ngọc Phụng của Viên Tử Y tặng cho, chàng ngập ngừng một chút rồi nói: -Cái này là đồ chơi của bạn hữu tặng.
Con Ngọc Phụng dưới bóng trăng phát ra ánh sáng nhu hòa. Trình Linh Tố nghe giọng nói có điều khác lạ liền ngửng đầu lên hỏi: -Người bạn này phải chăng là một vị cô nương?
Hồ Phỉ đỏ mặt lên đáp: -Phải.
Trình Linh Tố cười nói: -Vậy há chẳng là một bảo bối đáng giá liên thành ư?
Rồi cô tủm tỉm cười trả lại cái bọc vải cho Hồ Phỉ, tự mình nằm xuống ngủ.
Hồ Phỉ ngẩn người ra hồi lâu, chẳng biết đáng mừng hay đáng buồn. Lòng chàng cảm thấy có mùi vị khó tả.
Sáng sớm hôm sau, ba người lại lên ngựa ra đi.
Khi đi, hai người đến ngựa chạy nhanh chỉ mất một ngày đã tới nơi nhưng lần này trở về mãi canh hai một hôm sau mới tới ngoài căn nhà nhỏ của Miêu Nhân Phượng.
Chung Triệu Văn thấy dưới gốc cây buộc bảy con ngựa lớn. Hắn động tâm khẽ nói: -Hai vị hãy chờ đây một chút. Tại hạ vào trước xem sao.
Hắn quanh ra sau nhà chợt nghe tiếng mấy người đang nói chuyện. Hắn rón rén đến dưới cửa sổ ngó vào thấy Miêu Nhân Phượng bịt mặt bằng tấm băng vải đứng ngang nhiên giữa nhà.
Ngoài cửa sảnh đường mấy hán tử tay cầm binh khí, lộ vẻ rất dũng mãnh.
Chung Triệu văn nhìn quanh chẳng thấy huynh trưởng và tam đệ đâu, tự hỏi: -Hai người lãnh trách nhiệm bảo vệ Miêu đại hiệp mà không

biết đi đâu?
Trong lòng hắn không khỏi lo âu.
Bỗng nghe người đưng đầu năm hán tử lên tiếng: -Miêu Nhân Phượng! Ngươi đui mắt rồi, có sống ở thể gian chỉ tổ đeo hạn mà thôl.
Miêu Nhân Phượng hừ một tiếng chư không nói gì.
Một hán tử khác nói: -Ngoại hiệu của ngươi là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ trên chốn giang hồ mấy chục năm trời thật là uổng. Bữa nay ngươi ngoan ngoãn bò dưới đất đập đầu mấy cái trước các vị đại gia không chừng các vị nẩy dạ từ bi sẽ để ngươi sống thêm mấy năm nữa.
Miêu Nhân Phượng cất tiếng ấm ớ: -Điền Quy Nông đâu? Sao hắn không dám nói thẳng tới ta?
Tên cám đầu bọn hán tử cười đáp: -Liệu lý một kẻ đui mù như người há tất Điền đại gia phải ra tay?
Giữa lúc ấy, Chung Triệu Văn cảm thấy có người khẽ vỗ vai, hắn giật mình kinh hãi tung mình nhảy về phía trước ra xa ba trượng. Hắn quay đầu nhìn lại thấy Hồ Phỉ và Trình Linh Tố mới yên dạ.
Hồ Phỉ lại trước mặt hắn trỏ về phía Tây khẽ nói: -Chung đại ca và Chung tam ca đã bị bọn tặc tử vây hãm bên kia. Nhị ca mau qua đó tiếp viện. Tiểu đệ ở đây chiếu cố Miêu đại hiệp.
Chung Triệu Văn biết chàng bản lãnh cao thâm, lại mong nhớ anh em liền rút phán quan bút chạy qua mé Tây.
Hắn tung mình vọt đi.
Trong nhà đã phát giác. Một người lớn tiếng quát: -Ai ở bên ngoài?
Hồ Phỉ cười đáp: -Một vị y sinh và một tên đồ tể.
Người kia tức giận thét lên: -Y sinh, đồ tể nào?
Hồ Phỉ cười đáp: -Y sinh chữa mắt cho Miêu đại hiệp còn đồ tể giết heo mổ chó.
Người kia phẫn nộ chửi tục một câu toan nhảy ra.
Hán tử cầm đầu liền nắm canh tay hắn giữ lại khẽ nói: -Đừng mắc kế Diệu Hổ Ly Sơn của chúng. Điền đại gia dặn chúng ta chỉ giết lão họ Miêu này, còn việc ngoài đâu bỏ đó.
Người kia cổ họng òng ọc mấy tiếng dừng chân lại.
Hồ Phỉ sợ Miêu Nhân Phượng không nhìn thấy gì bị chúng ám toán, muốn dẫn dụ địch nhân ra ngoài hạ từng tên một, nào ngờ chúng không mắc bẫy.
Miêu Nhân Phượng hỏi: -Tiểu huynh đệ! Huynh đệ đã về đấy ư?
Hồ Phỉ dõng dạc đáp: -Tại hạ đã mời Độc Thủ Dược Vương lão nhân gia tới đây, lão chữa khỏi cặp mắt cho Miêu đại hiệp. Đại hiệp bất tất phải lo gì nữa.
Chàng nói Độc Thủ Dược Vương đến để hư trương thanh thế hăm dọa địch nhân.
Quả nhiên năm hán tử trong nhà run lên không tự chủ được quay đầu nhìn ra thì thấy hai người đứng ngoài cửa chỉ là một thiếu niên thô hào

và một cô bé ốm nhắt, chẳng thấy Độc Thủ Dược Vương đâu.
Miêu Nhân Phượng nói: -Tiểu huynh đệ bất tất phải quan tâm về năm tên chó má này. Hãy qua bên kia viện trợ cho Chung Thị Tam Hùng. Bọn chúng đông lắm lại ỷ nhiều người để thủ thắng.
Hồ Phỉ chưa kịp đáp đã nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên. Một thanh âm dõng dạc nói lớn: -Miêu đại hiệp liệu sự như thần. Bọn ta quả đã ỷ đông người để thủ thắng.
Hồ Phỉ giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy mười mấy hán tử kẻ cao người thấp, tay cầm binh khí thủng thẳng đi tới. Ngoài ra còn mười mấy tên vào hạng tránh đinh nô bộc cầm đuốc giơ cao.
Chung Thị Tam Hùng đều bị bắt trói.

44
Hồ Phỉ đại chiến Điền Quy Nông

Một Vị tưởng công đứng tuổi lưng đeo trường kiếm đi trước mọi người.

Hồ Phỉ thấy nhân vật này mi thanh mục tú, khí vũ hiên ngang. Chính là Điền Quy Nông mà chàng đã gặp mấy năm trước ở Thương Gia Bảo.

Ngày ấy chàng còn là đứa trẻ nít, hiện nay tướng mạo cùng thân hình chàng biến đổi rất nhiều nên hắn không nhận ra được.

Miêu Nhân Phượng ngửa mặt lên cười ha hả nói: -Điền Quy Nông! Nếu ngươi không đưa được ta vào đất chết thì vẫn ăn không ngon ngủ không yên. Bữa nay ngươi đem người đến đông lắm nhỉ?

Điền Quy Nông đáp: -Bọn tại hạ là lương dân, chỉ lo bề yên phận giữ mình, khi nào dám hại mạng người? Bọn tại hạ đến đây chẳng qua là để cung thỉnh Miêu đại hiệp về tệ xá trò chuyện mấy bữa.

Hắn nói mấy câu một cách hời hợt nhưng vẽ đắc ý lộ ra ngoài mặt. Hiển nhiên hắn cho là Miêu Nhân Phượng đã lọt vào tay rồi khó lòng thoát chết được nữa. Cả Chung Thị Tam Hùng khét tiếng vùng Tương Ngạc cũng bị bắt rồi. Hắn đã toàn thắng. Còn Hồ Phỉ, Trình Linh Tố đứng ngoài cửa, hắn chẳng coi vào đâu.

Hồ Phỉ thấy địch đông người mà mình ít. Chung Thị Tam Hùng đều bị bắt sống liền biết đối phương rất nhiều cao thủ. Việc thoái địch cứu người không phải chuyện dễ.

Chàng đảo mắt quan sát tình thế bên địch thấy đằng sau Điền Quy Nông có hai phụ nữ. Ngoài ra còn một lão già gầy nhom tay cầm Điểm huyệt quyết và một hán tử trung niên tay cầm thiết bài, cặp mắt lấp loáng tinh quang.

Chàng độ chừng đây là hai tay kình địch. Ngoài ra còn bảy, tám hán tử kéo hai sợi giây lòi tói rất dài và rất nhỏ không hiểu dùng làm gì?

Chàng trầm ngâm một chút đột nhiên tỉnh ngộ lẩm bẩm: -Phải rồi. Bọn chúng sợ Miêu đại hiệp tuy đui mắt mà vẫn lợi hại vô cùng. Hai sợi dây lòi tói kia cốt để ngáng chân đại hiệp. Chúng khinh đại hiệp đui mắt không nhìn thấy vây quanh lại rồi kéo mạnh một cái tất đại hiệp phải té nhào.

Chàng nhìn Điền Quy Nông, lửa giận bốc lên ngùn ngụt mắng thầm: -Ngươi đã quyến rũ vợ con Miêu đại hiệp là quá rồi sao còn dùng độc kế bắt người? Không giết ngươi đi không xong.

Thực ra Diền Quy Nông cố nhiên là con người thâm độc nhưng cũng có chỗ bất đắc dĩ không nói ra được.

Từ ngày hắn cùng vợ Miêu Nhân Phượng là Nam tiểu thư tư bôn, lúc nào hắn cũng băn khoăn.

Nàng nguyên là vợ của một tay cao thủ đệ nhất thiên hạ nên ngủ không yên giấc, ăn chẳng ngon mùi.

Mỗi khi gió thổi cỏ động lại lo Miêu Nhân Phượng đến tầm cừu.

Ban đầu Nam Lan say mê hắn đến cực điểm nhưng sau thấy hắn ngày đêm lo sợ tiền phu của nàng, nàng không khỏi sinh lòng khinh bỉ vì nàng coi Miêu Nhân Phượng chẳng có chi đáng sợ.
Nàng nhận ra Điền Quy Nông trọng tính mạng hắn hơn là tình yêu đối với nàng thì lại càng bực mình.
Nàng đã bỏ chồng con, bỏ cả danh tiết đi theo hắn mà hắn lại không coi những cái đó là trân quý nhất đời.
Điền Quy Nông vì quá sợ Miêu Nhân Phượng nên coi những môn cầm kỳ thư họa chẳng lấy gì làm hứng thú nữa, hắn dùng phần lớn thời giờ rèn võ luyện kiếm.
Nàng vốn là tiểu thư nhà quan, không ưa người động đao kiếm quyền cước.
Điền Quy Nông rất thông minh biết là Miêu Nhân Phượng không chết thì cuộc mưu đồ của hắn biến thành mộng ảo.
Vì thế mà Miêu Nhân Phượng chẳng trò chuyện gì với Điền Quy Nông, ngoài nét mặt khinh khỉnh, y chưa từng vũ nhục hắn lần nào nhưng hắn cũng phải cố giết cho bằng được Miêu Nhân Phượng.
Hiện giờ Miêu Nhân Phượng đui mắt, những tay cao thủ trợ lực cho y đều bị bắt rồi.
Trong nhà đã có năm tên hảo thủ của Điền Quy Nông đang chờ hiệu lệnh để ra tay.
Bên ngoài cũng hơn chục cao thủ chuẩn bị ngăn chặn.
Huống chi còn hai sợi dây lòi tói dài lê thê.
Trình Linh Tố đứng tựa bên Hồ Phỉ từ nẫy tới giờ không lên tiếng nhưng đã nhận rõ tình thế.
Cô từ từ thò tay vào bọc lấy khúc nến cháy dở.
Cô lại lấy hỏa tập sa, chỉ còn thắp nến là trong khoảnh khắc bao nhiêu người xung quanh đều trúng độc ngã ra hết.
Cô ngó lại phía sau rồi bật lửa lên châm vào ngọn nến.
Ban đêm thắp nến là chuyện thường nên chẳng ai để ý.
Không ngờ sau lưng đột nhiên nghe đánh xéo một tiếng. Một mũi ám khí bắn tới.
Mũi ám khí này phát ra từ chỗ gần đó lại rất chuẩn đích.
Trình Linh Tố không kịp đề phòng.
Khúc nến bị ám khí bắt đứt làm hai đoạn rớt xuống đất.
Trình Linh Tố giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy một cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi.
Thị lớn tiếng quát: -Ngươi đứng cho nghiêm chỉnh, đừng giở trò quỷ gì nữa.
Mọi người đưa mục quang ngó ra và đều lộ vẻ kinh dị.
Trình Linh Tố thấy ám khí là một cây thiết truỳ hững hờ hỏi: -Làm trò quỷ gì vậy?
Trong lòng cô không khỏi bồn chồn tự hỏi:
Sao con bé kia lại khám phá ra cơ quan của ta. Vụ này khó khăn rồi

đây?
Điền Quy Nông chỉ liếc mắt trông qua chứ không để ý. Hắn hô: -Miêu đại ca! Đại ca hãy theo bọn tiểu đệ đi thôi.
Một hán tử thủ hạ của hắn đẩy mạnh vào vai Hồ Phỉ quát hỏi: -Ngươi là ai? Tránh ra! Ở đây chăng có gì vui mà coi.
Gã thấy tướng mạo của Hồ Phỉ và Trình Linh Tố chăng có gì đáng kinh hãi liền cho là người ở gần đến coi chứ không dính líu gì tới Miêu Nhân Phượng.
Hồ Phỉ cũng không trả đòn, giả vờ ngơ ngác tránh ra một bước.
Miêu Nhân Phượng nói: -Tiểu huynh đệ! Huynh đệ đi lẹ lên, đừng lo gì đến ta nữa, chỉ cần nghĩ cách nào cứu thoát Chung Thị Tam Hùng là Miêu Nhân Phượng này vĩnh viễn không quên ơn đức.
Hồ Phỉ và Chung Thị Tam Hùng nghe y nói trong lòng cảm động nghĩ thầm:
Miêu đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy y lâm vào tuyệt địa mà chỉ lo cho người ngoài, chẳng kể gì đến mình.
Điền Quy Nông động tâm liếc mắt nhìn Hồ Phỉ tự hỏi: -Chẳng lẽ gã tiểu tử này lại có bản lãnh ghê gớm đến thế.
Hắn hô lớn:
Mời Miêu đại hiệp lên đường.
Câu này vừa hô khỏi cửa miệng, năm hán tử trong nhà đều giơ đao thương nhằm đâm vào năm yếu huyệt trên mình Miêu Nhân Phượng.
Nhà sảnh đường chập hẹp, xem chừng Miêu Nhân Phượng không còn đường né tránh.
Không ngờ y vung song chưởng lên xuyên giữa hai người tiến ra. Cả năm cây binh khí đều đâm vào chỗ không.
Mấy tiếng rắc rắc vang lên. Một cái ghế bị hai thanh đơn đao chém thành mấy mảnh.
Miêu Nhân Phượng xoay mình lại, thần oai lẫm liệt đứng ngay ở ngoài cửa. Y xích thủ không quyền, mắt lại băng bó mà đứng vít trước cửa không cho năm địch nhân trốn đi.
Hồ Phỉ toan xông vào tiếp viện nhưng thấy Miêu Nhân Phượng xoay mình đứng đó biết là y chẳng sợ hãi gì. Dù không thắng cũng chưa đến nỗi thua ngay.
Năm hán tử bụng bảo dạ:
Bọn mình năm người liên thủ hiệp lực mà bữa nay không hạ nổi một người mù thì còn mặt mũi nào bôn tẩu giang hồ?
Miêu Nhân Phượng lại giục:
Tiểu huynh đệ! Huynh đệ chưa đi thì còn đợi đến bao giờ?
Hồ Phỉ đáp:
Miêu đại hiệp cứ yên tâm. Bọn cẩu tặc này không ngăn cản được tại hạ.
Miêu Nhân Phượng nói: -Hay lắm Thiếu niên anh hùng. Hậu sinh khả úy!

Y nói mấy câu nay rồi đột nhiên nhảy vào đám đông, vung múa quyền chưởng tay đấm chân đá, không ai dám chống cự.
Năm hán tử trong nhà dêu là hạng tầm thường thấy chưởng lực của Miêu Nhân Phượng cực kỳ hùng hậu đều phải lùi lại đứng tựa vào vách để chờ cơ hội tấn công.
Trong lúc hỗn loạn, bàn ghế nghiêng đổ trong nhà đèn nến tắt hết.
Bên ngoài hai người giơ cao ngọn đuốc tiến lại trước cửa.
Miêu Nhân Phượng hai mắt đui cả, có lửa hay không cũng vậy nhưng năm hán tử chiếm phần tiện nghi.
Đột nhiên một người gầm lên vung thương đâm tới Miêu Nhân Phượng nhằm vào bụng dưới.
Miêu Nhân Phượng khoa chân phải bước tạt ngang vươn tay ra toan bắt lấy đầu thương.
Không ngờ một người ở góc Tây Nam lén lút mai phục không một tiếng động hươi đao chém trúng vào đùi Miêu Nhân Phượng đánh "chát" một tiếng.
Nguyên người này trí kế đa đoan. Hắn biết Miêu Nhân Phượng mắt không nhìn thấy gì chỉ nghe tiếng gió để đối phó với địch nhân. Hắn nín thở cúi xuống mà đi.
Miêu Nhân Phượng chiến đấu đang hăng không hiểu hắn ngồi chỗ nào.
Hắn chờ Miêu Nhân Phượng đưa chân tới trước mặt mới vung đao chém xuống.
Cả người bên trong lẫn bên ngoài thấy Miêu Nhân Phượng bị thương đều nổi tiếng hoan hô dữ dội.
Chung Triệu Anh quát lên: -Tiểu huynh đệ. Vào giải cứu Miêu đại hiệp cho lẹ. Chỉ lát nữa là không kịp đâu.
Giữa lúc ấy vai bên trái Miêu Nhân Phượng lại trúng vào một roi. Y nghĩ thầm trong bụng: -Tình thế bữa này rất nghiêm trọng. Nếu tay không binh khí thì khó lòng phá nổi vòng vây.
Hồ Phỉ cũng đã nhìn rõ cục diện. Chàng tính thầm: -Nếu mình quăng đơn đao cho Miêu Nhân Phượng thì y mới có cơ thủ thắng.
Nhưng kình địch ngoài cửa cũng không phải ít mà mình không binh khí thì đến y ra đến cửa quan tối hậu cũng khó lòng qua được.
Trong lúc nhất thời, chàng hồi hộp không tính được kế gì trọn vẹn cả hai bề.
Thấy tình thế cấp bách, chàng không kịp suy nghĩ hô lên: -Miêu đại hiệp đón lấy đao.
Chàng vận nội lực liệng đơn đao vào đánh véo một tiếng.
Luồng lực đạo rất mãnh liệt.
Năm hán tử trong nhà ma vươn tay ra đón lấy tất bị chặt đứt tay- Chàng tiên liệu chỉ một mình Mlên Nhân Phượng là chụp đươc.
Ngờ đâu lúc này Miêu Nhân Phượng giơ cánh tay về phía Tây Nam để dụ địch, người kia vung đao chém tới, y xoay tay cướp được đao. Y

vừa nghe Hồ Phỉ liệng đơn đao vào, hai sống đao đã đụng nhau đánh choang một tiếng. Tia lửa bắn tung tóe. Thanh đao liệng vào lại bắn ra.
Miêu Nhân Phượng hô: -Tiểu huynh đệ hãy đứng đó mà coi ta đui mắt vẫn giết giặc được.
Trong người y bị thương hai chỗ nhưng tay đã có binh khí, tình thế không giống như trước nữa. Y chém veo véo hai đao bức bách địch nhân lùi lại gián mình vào tường.
Năm hán tử trong nhà đã biết uy danh Miêu Gia Kiếm nhưng tin rằng Miêu Nhân Phượng chỉ tinh thông kiếm thuật thì hiện giờ y có đoạt được đơn đao chưa chắc đã hơn gì tay không.
Mọi người quát to một tiếng xông vào.
Hàn quang lấp loáng! Người cửa lại liệng vào một thanh đao nhưng liệng cho hán tử bị đoạt mất binh khí.
Hán tử vươn tay đón lấy. Hắn vừa bị mất đao hổ thẹn vô cùng, cần phải lập công để vãn hồi thể diện.
Hắn múa đao tấn công nhằm chém tới trước mặt Miêu Nhân Phượng.
Miêu Nhân Phượng đứng yên không nhúc nhích, y nghe rõ trước mặt có đao, có tiên vẫn không né tránh.
Khi đao, tiên còn cách mình chừng nửa thước y mới xoay mình chém đánh chát một cái trúng vào cánh tay hán tử sử tiên làm cho gã gẫy xương.
Cây cương tiên rớt xuống đất.
Người cầm đao sợ giật nảy mình nằm phục xuống lăn người đi để tránh xa ra.
Hồ Phỉ động tâm tự hỏi: -Chiêu Kê Tử Phiên Thân Đao hiển nhiên là Hồ Gia Đao Pháp sao Miêu đại hiệp cũng sử được mà có phần tinh diệu hơn ta?
Nguyên ngày trước Miêu Nhân Phượng cùng Hồ Nhất Đao tỷ võ, hai bên thương tiếc nhau, khâm phục nhau rồi truyền thụ võ công cho nhau. Miêu Nhân Phượng được Hồ Nhất Đao chỉ điểm những chỗ tinh nghĩa về Hồ Gia Đao vào lúc căn bản võ công y lại đến trình độ tuyệt vời.
Còn Hồ Phỉ tự mình học lấy lại thiếu căn bản võ công thì bằng Miêu Nhân Phượng thế nào được?
Trong nhà còn bốn hán tử, một tên la lên: -Họ Miêu đui mắt cũng biết sử đao.
Điền Quy Nông chợt nhảy tới ngay trước Hồ Nhất Đao và Miêu Nhân Phượng đã đổi binh khí trong việc tỷ võ, liền hô lớn: -Y sử Hồ Gia Đao Pháp đó, khác hẳn Miêu Gia Kiếm pháp anh em phải cẩn thận.
Miêu Nhân Phượng hừ một tiếng đáp: -Đúng rồi! Bữa nay lũ chuột nhắt các ngươi mới biết Hồ Gia Đao Pháp lợi hại thể nào.
Y tiến lên hai bước ra chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt xoay đao lại hớt một cái.

Đó là hư chiêu. Tiếp theo y sử chiêu Nghinh Bộ Bế Môn Thiết Phiến. Thanh đơn đao đẩy ra rồi quét ngang. Lại một tên trúng đao vào lưng ngã lăn xuống đất.
Hồ Phỉ vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, miệng lẩm bẩm: -Quả nhiên y sử Hồ Gia Đao Pháp. Té ra hai chiêu này hư thực biến hóa là thế.
Lại thấy Miêu Nhân Phượng tiếp tục thi triển Hồ Gia Đao Pháp toàn những chiêu tinh yếu.
Y vừa quát vừa ra chiêu Sa Tăng Bái Phật. Một người bị chặt đứt tay. Tiếp theo là chiêu Thương Bộ Trích Tinh Đao Pháp, lại một người nữa gẫy tay té nhào.
Điền Quy Nông la lên: -Điền tứ đệ. Ra đây! Ra đây.
Hắn thấy Miêu Nhân Phượng thần oai lẫm liệt mà lúc này trong nhà chỉ còn một người sử đao là Điền tứ đệ, dù hắn có xông vào viện trợ vị tất đã thắng địch liền quyết ý dụ Miêu Nhân Phượng ra ngoài rồi dùng giây lòi tói bắt lấy.
Nhưng Miêu Nhân Phượng đứng chắn bên cửa thì gã họ Điền làm sao mà ra được.
Miêu Nhân Phượng biết Điền tứ đệ là hán tử đã dùng thủ pháp thâm độc để chém chân mình, nên quyết chẳng để gã trốn thoát một cách dễ dàng.
Đao quang lấp loáng bức bách gã lùi vào góc nhà rồi đột nhiên ra chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao chém xuống.
Choang một tiếng vang lên. Gã kia tuột mất đơn đao nhưng gã cực kỳ xảo quyệt liền nhân cơ hội này lăn dưới đất chui vào gầm bàn. Gã cho là Miêu Nhân Phượng đui mắt không nhìn rõ, chuẩn bị tìm đường trốn ra khỏi nhà.
Miêu Nhân Phượng tiện tay chụp một cái ghế liệng ra thật mạnh.
Điền tứ đệ đang lăn ở dưới gầm bàn bỗng nghe đánh rầm một tiếng. Cái ghế gỗ liệng trúng ngực mà luồng lực đạo rất mãnh liệt. Lập tức cả ghế lẫn xương sườn của Điền tứ đệ đều gẫy hết, rồi gã chết giấc.
Chỉ trong khoảnh khắc, Miêu Nhân Phượng hạ năm người liền. Y biết những người này hoàn toàn nghe lệnh Điền Quy Nông chứ chẳng có thù oán gì với mình nên y không hạ sát thủ. Y chỉ đánh họ đến bị trọng tbương mà thôi.
Những người bên ngoài thấy năm tay hảo thủ đều ngã lăn ra không khỏi khiếp vía nghĩ thầm trong bụng: -Cha này ngoại hiệu là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ quả nhiên ghê gớm.
Nếu hắn không đui mắt thì e rằng bữa nay mình chết chẳng có đất chôn.
Điền Quy Nông cười khanh khách nói: -Miêu đại ca! Võ công của đại ca càng ngày càng cao thâm. Tiểu đệ rất khâm phục. Ra đây! Tiểu đệ dùng Thiên Long Kiếm để lãnh giáo Hồ Gia Đao Pháp của Miêu đại ca.
Hắn lại đưa mắt ra hiệu cho bọn hán tử tay cầm dây xiềng lên mấy

bước, còn những người khác lùi cả ra xa.
Miêu Nhân Phượng đáp:
Được lắm!
Y cũng tiên liệu Điền Quy Nông rất có mưu kế thâm hiểm nhưng không ra ngoài động thủ không xong.
Hồ Phỉ đột nhiên giơ tay ra cản lại nói: -Hãy khoan! Các hạ muốn lãnh giáo Hồ Gia Đao Pháp hà tất phải Miêu đại hiệp thân hành động thủ. Tại hạ chỉ điểm mấy đường cũng đủ rồi.
Điền Quy Nông thấy thủ pháp chàng vừa liệng đao biết là không phải hạng tầm thường. Dù sao chàng hãy còn ít tuổi, hắn cũng chẳng quan tâm.
Hắn liếc mắt nhìn chàng cười lạt hỏi: -Ngươi là ai mà dám lớn mật ăn nói ngông cuồng trước mặt Điền đại gia?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ là bằng hữu của Miêu đại hiệp. Vừa rồi Miêu đại hiệp thi triển Hồ Gia Đao Pháp khiến tại hạ rất khâm phục, liền nhớ lại mấy chiêu muốn diễn thử chơi một phen.
Điền Quy Nông giận xám mặt lại, chưa nói gì Hồ Phỉ đã hô: -Coi đao!
Chàng ra chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao bổ xuống thật mạnh. Chính là chiêu số Miêu Nhân Phượng vừa mới sử dụng để đánh rớt binh khí trong tay Điền tứ đệ
Điền Quy Nông giơ kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Đao kiếm đụng nhau.
Người Điền Quy Nông lảo đảo. Hồ Phỉ cũng phải lùi lại một bước.
Điền Quy Nông là chưởng môn Thiên Long Môn phe Bắc Tông.
Hắn luyện Thiên Long Kiếm Pháp từ thuở nhỏ đã mấy chục năm, công lực so với Hồ Phỉ thâm hậu hơn nhiều.
Dĩ nhiên Hồ Phỉ phải thua một bực. Nhưng chàng còn nhỏ tuổi mà tý lực đã hùng hậu đến thế quả là hiếm có.
Ai cũng tưởng nhát kiếm vừa rồi sẽ hất tung đơn đao của chàng và làm chấn động nội phủ thổ huyết mới phải. Không ngờ chàng chỉ lui lại một bước, sắc mặt vẫn thản nhiên như không, ai nấy đều kinh hải trong lòng.
Miêu Nhân Phượng đứng ở phía sau cũng nghe rõ Hồ Phỉ tiến lên, tiếp theo hai người động thủ, Hồ Phỉ lùi lại. Y liền nói: -Tiểu huynh đệ! Huynh đệ sử chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao không sai trật một ly nhưng yếu quyết Hồ Gia Đao Pháp là cần sử chiêu số tinh kỳ chứ không phải ở chỗ lấy sức chọi sức. Tiểu huynh đệ hãy lùi lại để ta thu thập hắn.
Hồ Phỉ nói vậy động tâm nghĩ thầm: -Đây là Miêu đại hiệp khai thông chỗ tối tăm cho ta đừng lấy sở đoản của mình để chống với sở trường của địch.
Chàng liền đáp: -Hãy khoan! Vừa rồi Miêu đại hiệp sử dụng đao pháp, tiểu đệ mới thử một chiêu còn mấy chục chiêu nữa muốn thử nốt.
Chàng quay lại hỏi Điền Quy Nông: -Các hạ đã biết chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao lợi hại chưa?

Điền Quy Nông quát lên: -Thằng lỏi con kia! Sao còn chưa cút đi?
Hồ Phỉ đáp: -Được lắm! Các hạ không phục thì tại hạ đem Hồ Gia Đao Pháp thi triển từng chiêu, nếu tại hạ sử không đúng đánh không lại các hạ, tại hạ sẽ đập đầu nhận thua chứ sao.
Điền Quy Nông tức giận đầy ruột lại quát:
Ta cũng lạy ngươi nữa.
Hồ Phỉ cười nói: -Bất tất phải thế. Nếu các hạ không địch lại Hồ Gia Đao Pháp thì chỉ cần buông tha Chung Thị Tam Hùng. Ba vị này võ nghệ tinh thâm hơn tại hạ nhiều. Nếu lấy một chọi một, nhất định các hạ không phải là địch thủ của ba vị đâu. Các hạ ỷ vào số đông thủ thắng sao đáng mặt anh hùng?
Chàng nói mấy câu này một là để chọc giận đối phương hai là rửa hận cho Chung Thị Tam Hùng.
Chung thị huynh đệ hay tay bị cột nghe chàng nói vậy cũng vui lòng.
Điền Quy Nông trước nay hành động rất ung dung bị Hồ Phỉ châm chọc, hắn không dằn lòng được, nghĩ thầm: -Ngươi tưởng thua rồi chỉ lạy ta là xong ư? Bữa nay ngươi đừng hòng trốn khỏi lưỡi kiếm của ta.
Hắn phất tay áo một cái. Tay phải nắm kiếm quyết bước chênh chếch ba bước.
Trong lòng hắn tuy nóng giận nhưng không cử động lỗ mãng, sử đúng kiếm pháp của Thiên Long Môn chính tông.
Mọi người thấy thủ lãnh ra tay liền lùi lại, cầm đuốc giơ cao lên thành một vòng tròn sáng rực.
Hồ Phỉ hô: -Hoài Trung Bảo Nguyệt nguyên là hư chiêu. Tiếp theo đến chiêu Nghinh Môn Bộ Bế Môn Thiên Phiến.
Miệng chàng hô tay chàng phóng đơn đao rồi quét ngang giống hệt như Miêu Nhân Phượng vừa rồi.
Điền Quy Nông nghiêng người đi né tránh, quét kiếm đâm tới.
Hồ Phỉ lại lớn tiếng hỏi: -Miêu đại hiệp! Chiêu dưới làm sao? Tại hạ đối phó không xong rồi.
Miêu Nhân Phượng nghe chàng hô "Hoài Trung Bảo Nguyệt" và "Nghinh Môn Bộ bế Môn Thiết Phiến" là tên hai chiêu cũng chẳng có chi quái dị vì Hồ Gia Đao Pháp coi bề ngoài về chiêu số cũng chẳng khác gì mấy các đường đao pháp trong võ lâm, nó chỉ hay ở chỗ biến hóa kỳ diệu. Trong công có thủ, trong thủ có công khiến người ngoài không thể lường được.
Bây giờ y nghe Hồ Phỉ hỏi gấp, y chau mày hô: -Sa Tăng Bái Phật!
Hồ Phỉ theo lời vung đao chém tới.
Điền Quy Nông hươi trường kiếm đâm xéo lại vào cổ tay Hồ Phỉ.
Miêu Nhân Phượng lại hô: -Diêu Tử Phiên Thân Đao!
Y chưa dứt lời, Hồ Phỉ đã sử chiêu Diêu Thủ Phiên Thân Đao chém tới.
Điền Quy Nông giật mình kinh hãi vội lùi một bước. Xẹt một tiếng áo trường bào bị lưỡi đao cắt đứt một góc.

Mặt đỏ lên, hắn phóng liền ba kiếm veo véo cực kỳ thần tốc và tự nhủ:
-Chẳng lẽ Miêu Nhân Phượng còn chỉ điểm kịp cho ngươi?
Miêu Nhân Phượng la thầm: -Hỏng bét.
Lại nghe Hồ Phỉ cười hỏi: -Tại hạ đã tránh khỏi ba kiếm, bây giơ phản kích bằng cách nào?

45
Trình Linh Tố trị thương Miêu Nhân Phượng

Miêu Nhân Phượng lại hô: -Quan Bình hiến ấn!
Hồ Phỉ đáp: -Hay lắm.
Quả nhiên chàng ra chiêu Quan Bình hiến ấn, thanh đao chém tới, ánh đao lấp loáng, uy lực cực kỳ lợi hại.
Nhưng Miêu Nhân Phượng đã hô lên trước mà Điền Quy Nông là chưởng môn phái lớn trong võ lâm dĩ nhiên biết đường né tránh.
Tiếp theo Hồ Phỉ ra chiêu Dạ Xoa Thám Hải. Thế đao đã sử nửa vời, Miêu Nhân Phượng mới hô: -Dạ Xoa Thám Hải.
Hồ Phỉ thi triển mười mấy chiêu khiến Điền Quy Nông luống cuống lâm vào thế kém. Hắn liếc mắt nhìn người bàng quan thấy ai nấy đều lộ vẻ kinh dị, liền biến đổi kiếm pháp đánh ráo riết.
Hồ Phỉ thi triển môn học bình sinh cũng đánh rất lẹ.
Miêu Nhân Phượng hô liên tiếp: -Thượng Bộ Sang Đao! Lượng Đao Thăm Quan Âm Tọa Liên. Lãng Tử Hồi Đầu ...
Mọi người thấy Hồ Phỉ phóng đao rất phù hợp với lời hô của Miêu Nhân Phượng đều sinh lòng khiếp sợ.
Nhưng biết rõ căn nguyên thì có chi kỳ lạ. Cuối đời nhà Minh sang đầu nhà Thanh, Hồ, Miêu Phạm, Điền, võ công bốn nhà đều nổi danh.
Miêu Nhân Phượng là đại hiệp một thời, tinh thông kiếm thuật, thuộc lòng cả Thiên Long Kiếm Pháp nữa.
Bây giờ Điền Quy Nông và Hồ Phỉ tỷ đấu với nhau tuy mắt y không nhìn rõ nhưng nghe phong thanh cũng biết hai bên thế nào.
Hồ Phỉ cứ theo những điều sở học của mình mà thi triển chiêu thức, nếu phải nghe Miêu Nhân Phượng chỉ điểm mới phát chiêu thì còn kịp làm sao được? Có điều Hồ Gia Đao Pháp của chàng với đao pháp của Miêu Nhân Phượng chỉ là một nên chàng cử động phối hợp với lời hô thành ra mọi người tưởng chàng biểu diễn.
Điền Quy Nông tâm tư thân mật nghĩ thầm: -Phải chăng gã này là đệ tử của Miêu Nhân Phượng? Hay là Miêu Nhân Phượng chưa đui mắt thật mà hắn giả vờ lấy vải buộc lại sự thực hắn vẫn trông rõ.
Hắn nghĩ tới đây hơi có ý khiếp sợ.
Đơn đao của Hồ phỉ càng sử càng lẹ. Miêu Nhân phượng không thể nghe rõ chiêu số của hai người liền dừng lại không hô nữa.
Y tính thầm: - Chàng thiếu niên này là ai mà đao pháp tinh diệu đến thế? Không hiểu y là đệ tử của cao nhân nào?
Giả tỷ y sáng mắt thì đã đoán ra chàng là truyền nhân của Hồ Nhất Đao.
Vòng vây mỗi lúc một rộng thêm, ai cũng sợ lưỡi kiếm mũi đao đụng vào.
Hồ Phỉ xoay mình thấy Trình Linh Tố đứng trong vòng vây vẻ mặt rất quan thiết bất giác trong đầu óc chàng lại nghĩ đến khúc tình ca Vương Thiết Tượng hát lúc ra đi, trên môi nở một nụ cười.

Đột nhiên chàng hô: -Hoài Trung Bảo Nguyệt là hư chiêu.
Tiếng hô chưa dứt bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Thanh trường kiếm của Điền Quy Nông rớt xuống đất. Cánh tay hắn máu chảy đầm đìa.
Người hắn lảo đảo mấy cái, miệng hộc máu tươi.
Nguyên sau câu "Hoài Trung Bảo Nguyệt vốn là hư chiêu" rồi đến chiêu "Nghinh Môn Bộ Bế Môn Thiết Phiến". Hai chiêu này một hư một thực. Miêu Nhân Phượng và Hồ Phỉ đã sử rồi, Điền Quy Nông mắt thấy rõ.
Đang lúc kích đấu, hắn vừa nghe hô "'Hoài Trung Bảo Nguyệt' vốn là hư chiêu" liền đề phòng dưới "Nghỉnh Môn Bộ Bế Môn Thiết Phiến".
Không ngờ Hồ Phỉ sử Hồ Gia Đao Pháp diệu ở chỗ hư mà thành thực. Thành ra chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt xoay đao chém vào cổ tay Điền Quy Nông đồng thời chàng phóng đánh vào ngực hắn.
Hồ Phỉ đắc thủ rồi cười hỏi: -Sao các hạ nóng tính thế, không nghe hết lời của tại hạ. Tại hạ hô "Hoài Trung Bảo Nguyệt là hư chiêu biến thành thực chiêu". Các hạ mới nghe một Điền Quy Nông nghe trong ngực bồn chồn tựa hồ muốn hộc máu ra nữa.
Hắn biết bữa nay bị thua liểng xiểng mà còn sợ Miêu Nhân Phượng chưa chắc đã đui mắt thực sự.
Hắn miễn cưỡng vận khí chịu đựng đồng thời trỏ vào Chung Thị Tam Hùng ra hiệu cho bọn thuộc hạ cởi trói rồi vẫy tay một cái, xoay mình đi luôn.
Lúc này hắn không nhịn được nữa thổ ra một búng máu tươi.
Vị cô nương phóng truỳ là con gái người vợ trước của Điền Quy Nông vội lại đỡ hắn khẽ hỏi: -Gia gia. Chúng ta về thôi chứ?
Điền Quy Nông gật đầu.
Bọn thuộc hạ của hắn tuy đông người nhưng như rắn mất đầu, chẳng ai còn ý chí phấn đấu.
Miêu Nhân Phượng chụp năm người bị thương ở trong nhà liệng ra từng tên một.
Bọn thủ hạ Điền Quy Nông đón lấy rồi trờ gót đi ngay.
Trình Linh Tố la lên: -Tiểu cô nương! Đem cây thiết truỳ này vê nhà đi.
Cô giơ tay lên một cái. Cây thiết truỳ bay về phía cô bé.
Cô bé kia không quay đầu, xoay tay phía sau bắt lấy. Thủ pháp thị cực kỳ linh lợi. Đâu ngờ thị vừa cầm lấy thiết truỳ, toàn thân giật bắn người lên, liệng ngay cây thiết truỳ xuống đất tựa hồ sờ vào vật gì nóng bỏng.
Hồ Phỉ cười khanh khách reo lên: -Xích Yết Phấn.
Trình Linh Tố đáp lại bằng một nụ cười. Quả nhiên cô đã rắc Xích Yết Phấn vào cây thiết truỳ.
Trong khoảnh khắc bọn Điền Quy Nông bỏ đi hết sạch. Trước căn nhà nhỏ tối đen như mực.
Chung Triệu Anh dõng dạc lên tiếng: -Miêu đại hiệp! Bữa nay bọn tặc

tử thua chạy rồi, chắc không dám trở lại nữa.
Anh em tại hạ bảo vệ bất lực rất lấy làm xấu hổ. Mong rằng cặp mắt của đại hiệp chóng đặng bình phục.
Hắn quay lại nói với Hồ Phỉ: -Tiểu huynh đệ. Bọn Chung mỗ may mắn được kết bạn với tiểu huynh đệ.
Sau này có việc gì sai khiến, bọn Chung mỗ nguyện hết lòng.
Đoạn ba người chắp tay từ biệt rảo bước lên đường.
Hồ Phỉ biết bọn họ lỡ tay bị bắt trong lòng hổ thẹn, chàng cũng không nói gì nữa.
Miêu Nhân Phượng trong lòng ân oán phân mình, tuy ít lời nhưng cũng chắp tay đáp lễ.
Bọn Điền Quy Nông đi về phía Bắc, Chung Thị Tam Hùng đi về phía Nam.
Trình Linh Tố cười nói: -Võ công của hai vị xuất quỷ nhập thần. Bình sinh tiểu muội chưa thấy ai được như vậy. Miêu đại hiệp! Xin đại hiệp vào nhà để tiểu nữ coi mắt.
Ba người liền tiến vào trong nhà.
Hồ Phỉ đặt lại những bàn ghế đổ lênh láng, thắp đèn lên.
Trình Linh Tố khẽ cởi tấm vài buộc mắt Miêu Nhân Phượng để quan sát thương thế.
Hồ Phỉ không nhìn vào mắt Miêu Nhân Phượng mà chỉ ngó vẻ mặt Trình Linh Tố. Chàng định coi thái độ của cô bé đoán xem thương thế của Miêu Nhân Phượng còn có thể chữa được không? Nhưng Trình Linh Tố cặp mắt sâu thẳm, chăm chú quan sát, không lộ vẻ vui mừng mà cũng chẳng ra chiều lo ngại khiến chàng không sao đoán được.
Miêu Nhân Phượng và Hồ Phỉ đều là những người gan dạ mà khoảnh khắc này trong lòng hồi hộp hơn cả khi đứng trước cường địch.
Hôi lâu Trình Linh Tố vẫn ngưng thần không nói.
Miêu Nhân Phượng mỉm cười lên tiếng: -Loại độc dược này ghê gớm quá mà lại cách lâu ngày. Dù không trị được cô nương cũng cứ nói rõ đừng ngại chi hết.
Trình Linh Tố đáp: -Nếu chữa cho người thường thì chẳng khó gì nhưng Miêu đại hiệp không phải người thường.
Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi:
Thế là nghĩa làm sao?
Trình Linh Tố đáp: -Miêu đại hiệp được người ta kêu bằng Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ.
Võ công đã tinh thâm như vậy thì mục lực cũng không phải tầm thường. Nếu tiểu muội trị theo cách phổ thông làm tổn thương đến thần quang há chẳng đáng tiếc lắm ru?
Miêu Nhân Phượng cười khanh khách hỏi: -Cô nương ăn nói không phải hạng phàm tục dĩ nhiên thủ đoạn cực cao.
Nhưng tại hạ chưa hiểu cô xưng hô Nhất Sân đại sư bằng gì?
Trình Linh Tố hỏi lại: -Té ra đại hiệp là cố nhân của tiên sư ...

Miêu Nhân Phượng sửng sốt ngắt lời: -Nhất Sân đại sư qua đời rồi ư?
Trình Linh Tố đáp: -Đúng thế.
Miêu Nhân Phượng đứng bật dậy hỏi: -Tại hạ có lời cần cho cô nương hay.
Hồ Phỉ thấy thái độ y có điều khác lạ trong lòng lấy làm kỳ nghĩ thầm: Pháp danh của Độc Thủ Dược Vương là Vô Sân đại sư, sao Miêu đại hiệp là hô là Nhất Sân?
Miêu Nhân Phượng nói tiếp: -Ngày trước tôn sư cùng tại hạ có chuyện xích mích nhỏ mọn, tại hạ vô lễ đã làm tổn thương đến tôn sư.
Trình Linh Tố la lên: -Ủa! Tay trái của tiên sư mất hai ngón. Đó là Miêu đại hiệp đã chặt đứt ư?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Đúng thế. Tuy nhiên, chuyện xích mích đó tôn sư đã trả đũa ngay. Thế là hòa cả làng. Đêm trước tiểu huynh đệ đây lúc ra đi cầu cứu tôn sư, tại hạ tưởng không ăn thua, chỉ uổng phí một phen tâm cơ mà thôi. Không ngờ bữa nay cô nương lại đến, tại hạ đã tưởng cô vâng lệnh tôn sư đem ân trả oán trong lòng cảm kích vô cùng. Nhưng tôn sư đã qua đời, chắc cô nương chưa hiểu rõ chuyện cũ.
Trình Linh Tố lắc đầu đáp: -Tlểu nữ không biết.
Miêu Nhân Phượng vào nội thất bưng cái hộp đưa cho Trình Linh Tố nói: -Đây là di vật của tôn sư. Cô nương cứ mở rồi sẽ rõ.
Cái hộp sắt này vuông vắn chừng tám tấc, sắt đã han rỉ vì lâu năm quá rồi.
Trình Linh Tố mở hộp coi thấy bên trong có xác một con rắn nhỏ và một cái bình nhỏ có khắc hai chữ "Thuốc rắn", cô nhận được bình thuốc này là vật thường dùng của sư phụ nhưng không hiểu cái xác rắn kia có dụng ý gì vậy?
Miêu Nhân Phượng thản nhiên nói: -Lệnh tôn sư cùng tại hạ nói năng có điều không hợp rồi xẩy cuộc động thủ.
Hôm sau lệnh tôn sư sai người đưa cái hộp sắt này cho tại hạ và dặn "Nếu có gan hãy mở hộp ra coi, bằng không thì liệng xuống sông là xong". Dĩ nhiên tại hạ khi nào chịu tỏ ra khiếp nhược liền mở nắp hộp coi. Con rắn nhỏ này nhảy ra cắn vào tay. Nọc nó độc vô cùng. Nửa cánh tay tại hạ lập tức đen lại. Nhưng trong hộp sắt tôn sư còn để bình thuốc rắn. Tại hạ uống thuốc rồi, không có điều gì đáng ngại đến tình mạng nhưng phải một phen đau khổ cơ hồ chịu không nổi.
Y nói rồi nổi lên tràng cười khanh khách.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố cũng nhìn nhau mà cười vì nghĩ đến hành động đùa cợt của Độc Thủ Dược Vương.
Miêu Nhân Phượng lại nói: -Tại hạ đã thuyết minh rồi, quyết chẳng ngấm ngầm chiếm phần tiện nghi.
Cô nương vì hảo tâm chữa cho tại hạ chứ không phải ý kiến của Nhất Sân đại sư. Tại hạ cảm ơn cô nương đã phải một phen khó nhọc.
Nói rồi chắp tay xá dài đứng bên cửa ra chiều tiễn khách.

Hồ Phỉ rất khâm phục con người hành động theo phong độ của cổ nhân, không hổ danh với hai chữ "Đại Hiệp".
Trình Linh Tố vẫn ngồi yên nói:
Miêu đại hiệp! Gia sư sau này không phải là Nhất Sân.
Miêu Nhân Phượng hỏi: -Cô nương bảo sao?
Trình Linh Tố đáp:
Trước khi gia sư chưa đi tu, tính nết không được thuần hậu chắc đại hiệp cũng biết rồi. Lão nhân gia lấy pháp danh là Đại Sân. Lão nhân gia đi tu tâm dưỡng tính tiến bộ rất nhiều, đổi pháp hiệu là Nhất Sân, hãy còn là Đại Sân thì trong cái hộp này chỉ có rắn chứ không có thuốc giải.
Miêu Nhân Phượng "ồ" lên một tiếng rồi lẩm nhẩm gật đầu.
Trình Linh Tố nói tiếp: -Hồi lão nhân gia thu tiểu nữ là đồ đệ, pháp danh đã đổi thành Vi Sân. Ba năm trước đây mới đổi lần cuối cùng là Vô Sân. Miêu đại hiệp! Đại hiệp đã coi gia sư nhỏ quá.
Miêu Nhân Phượng lại "ủa" lên một tiếng.
Trình Linh Tố nỏi: -Khi lào nhân gia buông tay trở về Tây Thiên đã hoàn toàn giác ngộ thành Vô Sân Vô Hỷ, khi nào còn để tâm những mối cực oán nhỏ mọn?
Miêu Nhân Phượng cả mừng vỗ đùi đánh đét một cái nói:
Đúng lắm! Tại hạ quả đã coi cố nhân nhỏ quá. Cách biệt nhau hơn mười năm, người ta đâu có giống Miêu Nhân Phượng chẳng tiến bộ được chút nào?
Quí tính cô nương là gì?
Trình Linh Tố bưng miệng cười đáp: -Tiện nữ họ Trình.
Rồi cô mở bọc ra lấy một cái hộp gỗ. Trong hộp gỗ có con dao nhỏ một mũi kim.
Cô lấy đồ dùng ra nói: -Miêu đại hiệp. Xin đại hiệp hãy cởi mở hết các huyệt đạo trong người.
Miêu Nhân Phượng đáp: -Được rồi!
Hồ Phỉ thấy Trình Linh Tố cầm đao kim đến trước mặt Miêu Nhân Phượng, chàng chợt nghĩ ra điều gì, tự nhủ: -Giữa Miêu Nhân Phượng và Độc Thủ Dược Vương đã có thù oán, lòng người giang hồ thâm hiểm khôn lường. Nếu họ bày độc kế sai Trình cô nương mượn tiếng trị thương để hạ độc thủ thì Hồ Phỉ này há chẳng đưa đao đến lần thứ hai cho người ta hạ sát Miêu đại hiệp. Miêu đại hiệp đã cởi mở huyệt đạo toàn thân, chỉ khẽ đâm một mũi kim trúng huyệt đạo cũng đủ chết người.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Trình Linh Tố cầm con dao nhỏ đưa cho chàng nói:
Đại ca cầm dùm cái này cho tiểu muội.
Cô chợt trông thấy sắc diện chàng có điều khác lạ. Cô vốn là người thông minh hiểu ý ngay, cười đáp: -Miêu đại hiệp hãy còn yên dạ, chẳng lẽ đại ca vẫn băn khoăn?

Hồ Phỉ đáp:
Giả tỷ cô nương trị thương cho tại hạ thì tại hạ rất yên lòng.
Trình Linh Tố hỏi: -Đại ca cho tiểu muội là người tử tế hay là người tồi bại?
Hồ Phỉ không nghĩ ngợi gì đáp ngay: -Dĩ nhiên cô nương là người tử tế.
Trình Linh Tố hoan hỷ nhìn chàng mỉm cười. Nước da cô vàng đảm không lấy gì làm đẹp nhưng cô cười, mặt mũi tươi như đoá hoa xuân.
Hồ Phỉ không nghi ngờ gì nữa, đáp lại bằng nụ cười.
Trình Linh Tố hỏi:
Hồ đại ca chân tâm tin được tiểu muội rồi chứ?
Mạt cô hơi đỏ lên quay đi cho khác không dám chạm vào nhãn quang của chàng nữa.
Hồ Phỉ đưa ngón tay lên gõ vào trán mấy tiếng cóc cóc rồi cười nói: -Phải đánh đòn gã tiểu tử hồ đồ này.
Chàng chợt động tâm tự hỏi: -Sao mặt cô lại đỏ lên?
Chàng nhớ lại mấy câu hát của Vương Thiết Tượng lúc ra đi.
Trình Linh Tố cầm kim khẽ đâm vào ba huyệt đạo Miêu Nhân Phượng là huyệt Dương Bạch ở trên mắt, huyệt Tinh Mính ở bên mặt, huyệt Thừa Khốc ở dưới mắt và cắt đi một chút da. Cô lại đổi kim đâm vào huyệt Phá Khổng.
Cô vừa đâm vào một cái đã thấy đuôi mũi kim có máu đen chảy ra.
Nguyên mũi kim bày giữa rỗng.
Máu đen sau biến thành máu tía.
Hồ Phỉ tuy không lành nghề nhưng cũng biết chất độc ra hết rồi, cất tiếng hoan hô: -Hay lắm! Hay lắm!
Trình Linh Tố hái bốn lá Thất Tâm Hải Đường, bóp nát ra rịn vào mặt Miêu Nhân Phượng.
Miêu Nhân Phượng da mặt hơi cử động rồi ngồi xuống ghế.
Trình Linh Tố nói:
Miêu đại hiệp! Tiểu nữ nghe Hồ đại ca nói đại hiệp có vị thiên kim tiểu thư rất khả ái. Hiện giờ y ở đâu?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Nơi đây không bình yên, tại hạ đưa sang gửi nhà hàng xóm rồi.
Trình Linh Tố lại dùng tấm khăn vải buộc mắt cho Miêu Nhân Phượng nói: -Được rồi! Sau đây ba ngày hết đau thì ngứa ngáy khó chịu. Khi ấy đại hiệp mở băng vải ra là không việc gì nữa. Bây giờ đại hiệp hãy vào nằm nghỉ.
Hồ đại ca! Chúng ta đi làm cơm.
Miêu Nhân Phượng đứng dậy hỏi Hồ Phỉ: -Tiểu huynh đệ! Ta hỏi huynh đệ một câu. Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao là lệnh bá phụ hay là lệnh thúc phụ?
Nên biết Hồ Phỉ dùng Hồ Gia Đao Pháp đả bại Điền Quy Nông, Miêu Nhân Phượng tuy không nhìn rõ nhưng nghe cũng biết đao pháp

chàng đã đến trình độ không phải tầm thường. Nếu không được đích truyền của Hồ Nhất Đao quyết chẳng thể luyện đến trình độ này. Miêu Nhân Phượng còn biết Hồ Nhất Đao sinh được môt con và đã chết chìm dưới đáy sông, vì thế y đoán Hồ Phỉ là cháu Hồ Nhất Đao.
Hồ Phỉ bật tiếng cười khô khan đáp:
Hồ Nhất Đao chẳng phải bá phụ mà cũng không phải thúc phụ của tại hạ.
Miêu Nhân Phượng rất lấy làm kỳ nghĩ bụng: -Hồ Gia Đao Pháp không truyền cho người ngoài. Huống chi chàng thiếu niên này cùng họ Hồ sao lại không phải cháu của Hồ Nhất Đao?
Y hỏi lại: -Hồ đại hiệp có họ hàng gì với tiểu huynh đệ?
Hồ Phỉ trong lòng rất khó chịu vì chàng không hiểu Miêu Nhân Phượng có mối quan hệ thế nào với phụ thân. Chàng hỏi lại: -Hồ đại hiệp ư? Lão qua đời đã lâu năm. Tại hạ làm gì có được phúc phận họ hàng với lão?
Miêu Nhân Phượng trong lòng buồn bã, ngơ ngẩn hồi lâu rồi vào phòng trong nằm nghỉ.
Trình Linh Tố thấy Hồ Phỉ vẻ mặt buồn rầu muốn làm cho chàng vui vẻ liền nói: -Hồ đại ca! Đại ca vất vả hàng nửa ngày, hãy ngồi nghỉ một lát.
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Tại hạ không nhọc mệt gì cả.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca ngồi xuống đây. Tiểu muội có điều muốn nói.
Hồ Phỉ theo lời ngồi xuống, bỗng đặt đít vào chỗ không lại nghe tiếng rắc vang lên. Cái ghế này gẫy làm bốn, năm mảnh.
Trình Linh Tố vỗ tay cười nói: -Con bò mộng năm trăm cân cũng không nặng bằng đại ca?
Công phu hạ bàn của Hồ Phỉ rất vững. Tuy chàng ngồi sểnh song hai chân đứng lại được ngay, không đến nỗi té nhào. Trong lòng rất lấy làm kỳ.
Trình Linh Tố lại nói: -Thứ là Thất Tâm Hải Đường rịn vào da thịt đau hơn đao cắt gấp mấy lần. Nếu rịn cho đại ca, chắc đại ca phải la làng.
Hồ Phỉ bật cười. Bây giờ chàng mới biết lúc nãy Miêu Nhân Phượng nhịn đau đã vận nội kình chịu đựng làm cho cái ghế ngồi hư rồi.
Hai người nấu nồi cơm, xào ba món rau xong mời Miêu Nhân Phượng ra ăn cơm.
Miêu Nhân Phượng hỏi: -Tại hạ có ăn được không?
Trình Linh Tố đáp: -Ăn được hết, không phải cữ chi cả.
Miêu Nhân Phượng ấy ra ba bình rượu trắng để trước mặt mỗi người một bình, nói:
Chúng ta tự rót lấy làm uống, bất tất phải khách sáo.
Y nói rồi rót ra lưng chung ngửa cổ uống hết.
Hồ Phỉ cũng uống rượu được, bồi tiếp nửa bát.
Trình Linh Tố không biết uống đổ nửa chỗ rượu vào chậu Thất Tâm

Hải Đường.
Cô nói: -Thư hoa này phải tưới rượu, nếu tưới nước là chết. Mấy vị sư huynh của tiểu muội không hiểu yếu quyết này nên vất vả mười mấy năm mà trồng không được.
Còn nửa chung rượu cô đổ vào chung của hai người, cô lấy cơm ăn.
Miêu Nhân Phượng lại uống nửa chung nữa đã thấy nổi hứng lên tiếng gợi chuyện:
Hồ huynh đệ! Ai đã dạy đao pháp cho huynh đệ?
Hồ Phỉ nói: -Không có ai dạy cả. Tại hạ theo đồ hình trong một cuốn đao phổ tự luyện lấy.
Miêu Nhân Phượng "ồ" một tiếng. Hồ Phỉ nói tiếp: -Sau tại hạ gặp Triệu Tam đương gia ở Hồng Hoa Hội. Y lại truyền cho mấy yếu quyết về Thái Cực Quyền.
Miêu Nhân Phượng vỗ đùi lớn tiếng hỏi: -Có phải Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn Triệu Tam Gia không?
Hồ Phỉ đáp: -Chính thị.

Miêu Nhân Phượng lại nói: -Tại hạ ngưỡng mộ Trần Tổng đà chủ ở Hồng Hoa Hội là người hào hiệp trượng nghĩa, các vị đương gia đều là anh hùng nổi tiếng.
Đáng tiếc những nhân vật này ẩn náu tại Hồi Cương nên tại hạ không có cơ duyên gặp gỡ. Thật là uổng quá!
Hồ Phỉ thấy y ra chiều trọng vọng Triệu Bán Sơn cũng hoan hỷ trong lòng.
Miêu Nhân Phượng rót hết bình rượn uống rồi đứng dậy sờ lấy thanh đơn đao đặt trên kỷ trà nói: -Hồ huynh đệ! Ngày trước tại hạ được gặp một vị anh hùng tên gọi là Hồ Nhất Đao.
Y truyền cho tại hạ mấy đường Hồ Gia Đao Pháp. Nhờ nó mà bữa nay đánh lui được cường địch. Hồ huynh đệ cũng dùng nó để đả bại Điền Quy Nông. Hảo đao pháp!
Thật là hảo đao pháp!
Đột nhiên y ngửa mặt hú lên một tiếng, nhảy ra ngoài cửa. Tay cầm thanh đao lên biểu diễn Hồ Gia Đao Pháp.
Hồ Phỉ thấy bộ pháp vững vàng, đao phong nhảy múa. Có lúc khoan thai nhàn nhã, có khi cương mãnh thần tốc. Chiêu nào kình phong cũng rít lên vù vù. Chàng còn nhận ra những chiêu số này đúng như đao phổ thông không thấy chỗ nào khác lạ. Có điều thế đao so với chàng, sự thong thả hơn nhiều. Chàng cho là y cố ý thi triển chậm chạp.
Không ngờ Miêu Nhân Phượng đi hết đường đao pháp, cầm ngang thanh đao dừng lại nói: -Tiểu huynh đệ. Đao pháp của huynh đệ thừa sức thắng được Điền Quy Nông nhưng muốn giữ thế quân bình với ta thì chưa đủ.
Hồ Phỉ đáp: -Dĩ nhiên là thế. vãn bối đâu phải là địch thủ của Miêu đại hiệp.
Miêu Nhân Phượng lắc đầu đáp: -Nói thế là lầm. Ngày trước Hồ đại hiệp đã dùng đao pháp này cùng ta tỷ đấu bốn ngày, thuỷ chung vẫn không phân thắng bại. Y sử đao còn thong thả hơn ta nhiều.
Hồ Phỉ sửng sốt hỏi: -Té ra là thế ư?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Phải rồi. Chủ khinh khách không phạm chủ. Non trẻ hơn già nua. Chậm chạp hơn cấp bách.
Chủ khinh khách, khách phạm chủ đều là những thế đao. Dùng mũi đao đẩy khí giới bên địch là non trẻ. Đến gần để đẩy khí giới bên địch là già nua. Xuất chiêu thong thả là chậm chạp, dùng đao đón trước là cấp bách.
Miêu Nhân Phượng thu đao về, cầm đũa và hai miếng cơm ăn rồi nói: -Huynh đệ từ từ giác ngộ lý lẽ này thì ngày sau tất thành một bậc hào kiệt trong võ lâm, vùng vẫy khắp giang hồ.
Hồ Phỉ cầm đũa là không gắp, chàng mải suy nghĩ về mấy câu đao

quyết dùng đũa ở trên không.
Trình Linh Tố khẽ gõ vào đũa của chàng cười hỏi: -Không ăn cơm đi ư?
Hồ Phỉ nghiền nghĩ đao quyết, bất giác kình lực phát huy ra cánh tay mặt. Đôi đũa của Trình Linh Tố gõ vào, một luồng nội lực phản chấn ở đôi đũa của chàng hất ra đánh chát một tiếng, làm gẫy đũa của Trình Linh Tố ra bốn đoạn.
Trình Linh Tố "ủa" lên một tiếng rồi cười hỏi: -Khoa trương bản lãnh ư?
Hồ Phỉ vội cười đáp:
Xin lỗi cô nương. Tại hạ ngẫm nghĩ mấy câu đao quyết của Miêu đại hiệp thành ra ngớ ngẩn.
Đoạn chàng đưa đôi đũa trong tay mình cho cô.
Trình Linh Tố đón lấy tiếp tục ăn cơm.
Hồ Phỉ miệng lẩm bẩm: -Non trẻ thắng già nua, chậm chạp thắng cấp bách, khách phạm chủ còn hơn chủ khinh khách.
Chàng ngửng đầu thấy Trình Linh Tố dùng đôi đũa của mình ăn cơm, bất giác đỏ mặt lên. Chàng muốn lấy lại để lau chùi cho sạch thì đã không kịp nữa. Chàng liền xuống bếp lấy đôi đũa khác.
Hồ Phỉ và mấy miếng cơm ăn rồi thò đũa vào để gắp rau thì đũa của Miêu Nhân Phượng cũng thò ra khẽ đụng nhau một cái đẩy đũa của chàng đi. Y nói: -Đây là khẩu quyết về chữ Triệt.
Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế.
Chàng lại cầm đũa đưa vào nhưng đôi đũa của Miêu Nhân Phượng giữ rất nghiêm mật. Bất luận chàng giơ lên cao hay hạ xuống thấp cũng không thò đũa vào trong đĩa được.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ:
Khi đụng đao kiếm tỷ đấu, tuy mắt chẳng nhìn thấy vật nhưng có thể nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng. Bây giờ đôi đũa nhỏ bé này của ta đưa ra chẳng có phong thành mà sao y cũng phát giác được mới kỳ.
Hai người tiến thoái công thủ mấy chiêu.
Hồ Phỉ đột nhiên tỉnh ngộ.
Những chiêu số của Miêu Nhân Phượng sử dụng toàn thuộc về kỹ thuật hậu phát chế nhân.
Y chờ đũa của hai bên gắp đụng nhau rồi mới tuỳ cơ ứng biến.
Đó là đạo lý làm khách thắng chủ, chậm chạp thắng cấp bách.
Tâm tính giác ngộ của Hồ Phỉ rất cao. Chàng hiểu lý lẽ này rồi, không đưa đũa vào đoạt rau nữa, giơ đũa lên không, hai mắt chú ý nhìn đũa của Miêu Nhân Phượng, đồng thời hạ đũa mình xuống rất chậm chạp.
Đũa đặt xuống đĩa rau rồi, thủ pháp chàng biến thành mau lẹ vô cùng. Chàng gắp rau đưa vào miệng ăn.
Miêu Nhân Phượng không ngó thấy đũa chàng đưa lên hay đưa xuống dĩ nhiên không cản trở được.

Y đặt đũa xuống bàn cười ha hả.
Từ lúc Hồ Phỉ gắp được miếng rau ăn, mới chân chính đi vào ngưỡng cửa của những cao thủ bậc nhất. Chàng nhớ lại vừa rồi mình phải mất nhiều khí lực mới thắng nổi Điền Quy Nông. Trong khoảng khắc này, lúc chàng hoan hỷ, lúc lại thẹn thùng.
Trình Linh Tố thấy chàng đoạt được rau ăn, cười hích hích nhìn chàng. Trong lòng cô cũng cao hứng.
Miêu Nhân Phượng lên tiếng:
Thế là từ nay Hồ Gia Đao Pháp lại có truyền nhân rồi. Hồ đại ca hỡi Hồ đại ca!
Y nói tới đây ngữ âm biến thành thê thảm.
Trình Linh Tố nhận ra giữa Hồ Phỉ và Miêu Nhân Phượng dường như có mối giây ràng buộc khó lòng cởi mở.
Cô không muốn Hồ Phỉ nhắc tới chuyện này nữa liền hỏi: -Miêu đại hiệp! Giữa đại hiệp và tiên sư tại sao lại xẩy chuyện xích mích?
Đại hiệp cho bọn tiểu nữ nghe được chăng?
Miêu Nhân Phượng thở dài đáp: -Vụ đó đến nay tại hạ cũng chưa rõ ràng. Mười tám năm về trước, tại hạ ngộ sát một vị bằng hữu chỉ binh khí bôi chất kịch độc gặp máu là sưng lên, không sao cứu vãn được. Tại hạ nghĩ rằng chất độc ghê gớm đó chắc có liên quan đến tôn sư, vì thế mà tìm tôn sư chất vấn. Tôn sư nhất thiết phủ nhận. Một là tại hạ vụng ăn nói, hai là trong lòng quá đau xót, không khỏi có điều đắc tội với tôn sư rồi xẩy cuộc động thủ.
Hồ Phỉ nghe y nói hết mới hỏi: -Theo lời đại hiệp thì chính đại hiệp đã làm chết vị hảo bằng hữu kia ư?
Miêu Nhân Phượng đáp: -Đúng thế.
Hồ Phỉ hỏi: -Còn phu phụ của vị kia thì sao? Đại hiệp nhổ cỏ trừ gốc cũng giết luôn cả chứ gì?
Trình Linh Tố thấy chàng tay cầm chuôi đao, sắc mặt xám xanh. Cô nhận ra tiệc rượu đang vui vẻ chỉ trong chớp mắt có thể biến thành cục diện gió tanh mưa máu.
Cô chẳng hiểu ai phải ai quấy nhưng cô không ngần ngừ gì nữa, quyết định chủ ý.
-Nếu quả hai người xẩy cuộc động thủ chém giết nhau thì ta lập tức phải giúp y vậy?
Miêu Nhân Phượng cất giọng cay đắng đáp: -Phu nhân đó tự tử ngay đường trường chết theo chồng.
Hồ Phỉ hỏi: -Thế là cái mạng này cũng do đại hiệp hạ sát hay sao?
Miêu Nhân Phượng buồn rầu đáp: -Đúng thế.
Hồ Phỉ đứng dậy cười ha hả hỏi: -Vị hảo bằng hữu của đại hiệp tên họ là gì vậy?
Miêu Nhân Phượng hỏi lại: -Tiểu huynh đệ muốn biết hay sao?
Hồ Phỉ đáp: -Vãn bối cần biết lắm.
Miêu Nhân Phượng nói:

Được rồi! Tiểu huynh đệ hay theo ta.
Y rảo bước tiến vào hậu đường.
Hồ Phỉ đi theo y.
Trình Linh Tố bưng chậu Thất Tâm Hải Đường chạy sau Hồ Phỉ.
Miêu Nhân Phượng mở cửa sương phòng. Trong phòng kê một cái bàn gỗ trắng.
Trên bàn đặt hai tấm linh vị. Một tấm đề "Nghĩa huynh Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Đao chi linh vị". Còn một tấm đề "Nghĩa tẩu Hồ phu nhân chi linh vị".
Hồ Phỉ nhìn linh bài hai vị, chân tay giá lạnh phát run. Chàng vẫn nghi ngờ cái chết của song thân mình tất có liên quan trọng đại với Miêu Nhân Phượng nhưng thấy y là người khẳng khái hào hiệp, chỉ mong mối nghi ngờ của mình sai trật. Nhưng bây giờ y thẳng thắn công nhận chẳng uý kỵ gì, sắc diện cùng giọng nói rất dỗi thê lương.
Chàng không biết phải làm thế nào cho phải.
Miêu Nhân Phượng hai tay chắp để sau lưng quay lại nói: -Tiểu huynh đệ đã không chịu nói mối liên quan với Hồ đại hiệp thì ta cũng không hỏi nữa. Tiểu huynh đệ! Huynh đệ đã nhận lời chiếu cố cho con gái ta thì nên nhớ kỹ.
Thế là đủ rồi. Tiểu huynh đệ muốn trả oán cho Hồ đại hiệp thì cứ việc hạ thủ đi.
Hồ Phỉ giơ đao lên dừng lại trên không nghĩ bụng: -Ta chỉ cần dùng yếu quyết "Dĩ khách phạm chủ" mà y vừa dạy ta từ từ hạ đao xuống là y quyết không tránh khỏi, thế là ta trả xong mối đại cừu hạ sát song thân.
Nhưng chàng thấy nét mặt hòa bình, đã không lộ vẻ thương tâm lại không ra chiều sợ sệt thì hạ đao thế nào được?
Đột nhiên chàng kêu to một tiếng rồi xoay mình chạy đi.
Trình Linh Tố thi triển khinh công chạy theo.
Hồ Phỉ chạy một mạch hơn mười dặm đột nhiên ngã lăn ra gào khóc oà lên.
Trình Linh Tố chạy đến bên nhưng biết lúc này khuyên giải không được, đành lặng lẽ ngồi xuống để chàng tha hồ mà khóc đặng phát tiết nỗi bi thương trong lòng.
Hồ Phỉ khóc hết nước mắt mới dừng lại nói:
Linh cô nương! Y giết gia gia và má má của tại hạ. Đây là mối thù chẳng đội trời chung.
Trình Linh Tố ngẩn người ra hồi lâu mới hỏi: -Vậy chúng ta trị mắt cho y đã là một việc lầm lỡ.
Hồ Phỉ đáp: -Việc chữa mắt cho y không lầm lẫn chút nào. Chờ y sáng mắt trở lại tại hạ mới kiếm y để trả thù.
Chàng dừng lại một chút rồi tiếp: -Nhưng võ công y còn hơn nhiều, tại hạ cần phải luyện tuyệt nghệ trước mới được.
Trình Linh Tố đáp:

Y đã dùng binh khí bôi chất độc sát hại lệnh tôn thì chúng ta cũng dùng cách này để trả oán.
Hồ Phỉ thấy cô hết lòng hết dạ ủng hộ mình, bất giác sinh lòng cảm kích. Nhưng chàng nghĩ tới cô dùng chất độc kịch liệt để đối phó với Miêu Nhân Phượng thì tự nhiên trong lòng lại sợ run mới thật là kỳ.
Chàng nghĩ thầm trong bụng: -Linh cô nương đây tài trí thông minh gấp mười ta. Dĩ nhiên võ công cô cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng suốt ngày cô kề cận độc vật thì không hiểu ...
Trong lòng chàng đã cảm thấy có điều không ổn.
Sau một trận khóc lóc hồi lâu, mối uất muộn trong long đã vơi đi nhiều. Chàng thấy trời mờ sáng, thượng lộ được rồi. Nhưng chàng vừa đứng dậy bỗng la lên một tiếng: -Hỏng rồi!
Nguyên lòng chàng phấn khích, đang ở nhà Miêu Nhân Phượng chạy đi ngay còn bỏ lại cái bọc đeo bên mình. Bây giờ chàng không muốn chạm mặt Miêu Nhân Phượng nữa.
Trình Linh Tố cất giọng buồn buồn nói:
Cái gì mất thì còn được nhưng chẳng thể để mất tấm Ngọc Phụng Hoàng kia.
Hồ Phỉ bị cô nói trúng tâm sự, bất giác đỏ mặt lên nói: -Cô hãy chờ ở đây một chút. Tại hạ quay lại lấy bọc không thì ngay bữa cơm tối nay cũng chẳng có tiền trả.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội có bạc rồi. Cả vàng cũng có nữa.
Cô lấy trong bọc ra hai đỉnh vàng nhỏ.
Hồ Phỉ lại nói: -Điều trọng yếu nhất là cuốn Quyền Kinh Đao Phổ gia truyền quyết không thể để mất được.
Trình Linh Tố lại thò tay vào bọc đưa cuốn Quyền Kinh Đao Phổ ra lạnh lùng hỏi: -Có phải cuốn này không?
Hồ Phỉ vừa kinh ngạc vừa vui mừng cười đáp: -Cô nương thật là tinh tế, trông nom giúp tại hạ cả mọi việc.
Trình Linh Tố nói: -Chỉ đáng tiếc là tấm Ngọc Phụng Hoàng còn bỏ lại, thật chẳng yên tâm chút nào.
Hồ Phỉ thấy cô nói bằng một vẻ trịnh trọng, tựa hồ không phải đùa giỡn mình thì trong lòng nóng nảy đáp: -Tại hạ quay lại tìm kiếm, có khi tìm thấy được.
Dứt lời chàng cắm cổ đi ngay.
Trình Linh Tố vội la lên: -Ô hay! Cái gì lấp loáng thế kia?
Cô thò tay vào trong đám cỏ xanh lượm lên một vật hào quang lấp loáng. Chính là con Ngọc Phụng.
Hồ Phỉ cả mừng cười nói: -Cô nương quả là Nữ Gia Cát, Tiểu Trương Lương. Tiểu nhân chịu thua rồi.
Trình Linh Tố đáp: -Đại ca thấy con Ngọc Phụng mà hí hửng quá chừng. Tiểu muội trả cho đây.
Cô liền đưa cuốn Quyền Kinh Đao Phổ và con Ngọc Phụng giao lại cho chàng rồi nói: -Hồ đại ca! Sau này sẽ tái ngộ!

Hồ Phỉ sửng sốt hỏi:
Cô nương giận rồi ư?
Trình Linh Tố hỏi lại: -Tiểu muội tức giận ai?
Nhưng mắt nàng đỏ hoe, hai dòng châu lệ muốn trào ra, phải quay đầu đi.
Hồ Phỉ nói: -Cô nương đi đâu bây giờ?
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội không biết.
Hồ Phỉ hỏi: -Sao cô lại không biết?
Trình Linh Tố đáp:
Tiểu muội đã không cha không mẹ, sư phó lại chết rồi. Cũng chẳng ai cho Ngọc Phụng Hoàng hay Ngọc Kỳ Lân gì gì thì còn biết đi về đâu?
Cô nói đến đây không dằn lòng được nữa, giọt châu tầm tã như mưa.
Hồ Phỉ từ ngày gặp cô, thấy tâm tư cô rất thân mật, chỗ nào cô cũng chiếm thượng phong hơn người. Gặp việc khó khăn gì cô cũng giải quyết được. Thế mà bây giờ dưới ánh sáng ban mai bóng sau lưng cô rung động, dáng dấp cô thật yếu ớt, chàng không khỏi sinh lòng lân tích liền nói: -Linh cô nương. Tại hạ đưa cô một đoạn đường.
Trình Linh Tố kéo áo lên lau nước mắt đáp: -Tiểu muội đã không biết đi về đâu thì đại ca tiễn chân cái gì? Đại ca bảo tiểu muội đi chữa mắt cho Miêu Nhân Phượng, tiểu muội đã làm xong rồi.
Hồ Phỉ muốn làm cho cô vui lên liền nói: -Nhưng còn một việc cô nương chưa làm.
Trình Linh Tố quay lại hỏi: -Việc gì?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ cầu cô nương chữa mắt cho Miêu Nhân Phượng, cô bảo cũng yêu cầu tại hạ một việc. Việc đó là việc gì, cô chưa nói.
Trình Linh Tố dù sao cũng là cô gái nhỏ tuổi. Mặt cô nước mắt đầm đìa, bất giác phá lên cười hỏi: -Đại ca không nhắc thì tiểu muội quên mất. Thế là tự mình làm nên tội nghiệp tất không sống nổi. Hay lắm! Tlểu muội yêu cầu việc gì đại ca cũng làm theo phải không?
Hồ Phỉ quả thực tâm tình nguyện làm cho cô bất cứ việc gì, liền ngang nhiên đáp: -Chỉ cần sức tại hạ làm được thì bất luận việc gì cũng xin tuân lệnh.
Trình Linh Tố xòe tay ra nói: -Hay lắm! Đại ca cho tiểu muội con Ngọc Phụng đó.
Hồ Phỉ ngẩn người, trong lòng lấy làm khó nghĩ nhưng chàng là người biết giữ lời hứa liền đưa Ngọc Phụng ra.
Trình Linh Tố không đón lấy lại nói: -Tiểu muội lấy cái này làm gì? Chỉ yêu cầu đại ca đập tan nó ra.
Việc này Hồ Phỉ không sao làm được. Chàng đứng thộn mặt ra đương trường đăm đăm ngó Trình Linh Tố rồi lại nhìn con Ngọc Phụng Hoàng trong tay, không biết làm thế nào.
Chàng nhớ tới bộ mặt xinh đẹp của Viên Tử Y.
Bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển trong đầu óc chàng.
Trình Linh Tố từ từ bước gần lại cầm lấy con Ngọc Phụng nhét vào

bọc cho chàng mỉm cười nói: -Từ nay đại ca đừng hứa lời với một cách khinh xuất. Trên đời rất nhiều việc miệng đã hứa hẹn mà không làm nổi. Thôi, bây giờ chúng ta lên đường.
Đầu óc Hồ Phỉ nảy ra những ý nghĩ khôn tả. Chàng bưng chậu Thất Tâm Hải Đường đi theo Trình Linh Tố.
Trưa hôm ấy, hai người tới một thị trấn lớn. Hồ Phỉ hỏi: -Chúng ta hãy tìm vào phạn điếm ăn cơm rồi hãy đi mua đôi ngựa.
Chàng chưa dứt lời đột nhiên một hán từ trung niên mặc áo bào đoạn ra vẽ thương gia tiến lại chắp tay hỏi: -.Phải chăng đây là Hồ Gia?
Hồ Phỉ chưa từng gặp người này, chàng thi lễ đáp: -Không dám! Chính là tại hạ xin hỏi quý tính đại danh? Sao các hạ lại biết tại hạ?
Người kia mỉm cười đáp: -Tiểu nhân vâng lệnh gia chủ chờ Hồ Gia ở đây đã lâu. Mời Hồ Gia qua bên này.
Hán tử nói rồi kính cẩn dẫn hai người vào một tòa tửu lầu.
Trong tửu lầu, gia nhân không chờ người kia sai bảo đã bày rượn thịt. Thật là một tiệc thịnh soạn.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều lấy làm kỳ nhưng thương nhân kia ngồi xuống bồi đáp mà không nhắc gì tới ai là chủ nhân đứng mời.
Hai người cũng không hỏi lại, tuỳ tiện ngồi ăn uống.
Cơm rượu xong, thương nhân kia nói: -Mời hai vị qua bên này nghỉ ngơi.
Mấy người xuống lầu đã thấy ba con ngựa dắt tới. Thương nhân đi trước đẫn đường ruổi ngựa ra ngoài thị trấn, đi chừng năm, sáu dặm đến trước một đại trang viện.
Quanh trang trồng toàn cây thuỳ dương. Tường quét trắng, cửa sơn đen, khí thế không phải nhỏ.
Trước cửa trang viện có sáu, bảy tên gia đứng đó. Chúng vừa thấy thương nhân tới liền thõng tay thị lập.
Thương nhân, Linh Tố vào đại sảnh dùng trà. Trên bàn bày đầy kẹo mứt.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Dù ta hỏi y sao lại tiếp đãi thế này nhưng chưa đến lúc chắc y không nói. Vậy cứ để y giở hết trò rồi ta sẽ tuỳ cơ ứng biến.
Chàng liền cùng Linh Tố nói chuyện phong cảnh ở dọc đường, không lý gì đến người kia.
Thương nhân chỉ kính cẩn mời mọc chứ không xen vào câu chuyện giữa hai người.
Dùng điểm tâm xong, thương nhân lại nói: -Hồ gia và cô nương đi đường mệt nhọc, xin vào nhà trong tắm rửa thay áo.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ:
Nghe giọng lưỡi y dường như chưa hiểu lại lịch Linh cô nương. Như vậy càng hay. Nếu y quả là theo bọn đệ tử của Độc Thủ Dược Vương để hý lộng quỷ thần thì chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.
Chàng liền theo gia đinh vào nội đường. Trình Linh Tố đã có bọn bộc

phụ đưa vào sương phòng tắm gội.
Hai người tắm rửa xong trở lại nhà đại sảnh, người nọ nhìn người kia đều thay đổi y phục y phục mới nguyên.
Trình Linh Tố mỉm cười khẽ nói: -Hồ đại ca! Giả tỷ gặp ngày Tết mà ăn mặc như thế này thì hay quá.
Hồ Phỉ hấy cô mặt thoa một làn phấn mỏng, con người thanh tú thêm phần kiều diễm, chàng cười nói: -Cô nương có vẻ một vị tân nương tử.
Trình Linh Tố đỏ mặt lên quay ra chỗ khác.
Hồ Phỉ ngấm ngấm hối hận vì đã lỡ lời. Nhưng chàng dòm trộm thấy cô không có vẻ gì là giận dữ mà khoé mắt ra chiều e thẹn.
Lúc này trên nhà khách lại bày tiệc rượu.
Thương gia mời Hồ Phỉ ba chung rồi quay vào nhà trong bưng ra một cái khay. Trên khay đặt một gói vải đỏ. Y mở gói ra thấy một cuốn sổ viền chỉ vàng, ngoài bì đầy hàng chữ "Kính trình Hồ đại gia thu nạp".
Thương gia hai tay nâng quyển sổ đưa tới trước mặt Hồ Phỉ nói: -Tiểu nhân vâng mệnh gia chủ dâng Hồ đại gia chút bạc lễ này.
Hồ Phỉ không đón lấy cuốn sổ, hỏi lại: -Quý chủ nhân là ai?
Thương gia đáp: -Gia chủ dặn không được nhắc đến danh tự người. Rồi Hồ gia sẽ hiểu.

47
Hai người giao kết nghĩa chi lan

Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ. Đón lấy quyển sổ lật ra coi thì thấy trên trang đầu viết hạng ruộng thượng đẳng bốn trăm mười năm mẫu bảy phân. Phía dưới chua ruộng tọa lạc ở đâu, điền hộ là ai, mỗi mẫu năm đóng thóc tô bao nhiêu.

Hồ Phỉ càng ngạc nhiên tự hỏi: -Ta lấy bốn trăm mẫu ruộng này làm gì?

Chàng lật qua trang thứ hai thấy viết "Một toà trang viện gồm năm lớp. Trên lầu có mười hai phòng. Dưới đất gồm bảy mươi ba gian". Phía dưới chua bằng chứ nhỏ Đông Tây tứ cận cùng tên các căn phòng ốc. Chỗ nào là vườn hoa, chỗ nào là sảnh đường, là sương phòng. Cả đến nhà bếp, phòng chứa củi, tầu ngựa v.v ... đều chua rất rõ không sót nơi nào.

Chàng lại lật xuống thấy biên tên các tên tỳ bộc trong trang viện cùng những thứ nhật dụng, kim ngân, lương thực, súc vật, xe kiệu, đồ dùng, quần áo, chẳng thiếu thứ gì.

Hồ Phỉ coi qua một lượt rất dỗi hoang mang, cầm sổ đưa lại cho Trình Linh Tố và bảo cô: -Cô nương coi đi.

Trình Linh Tố coi qua một lượt cũng không đoán ra được họ có dụng ý gì. Cô cười nói: -Cung hỷ phát tài! Cung hỷ phát tài!

Thương gia kia nói: -Trong lúc thảng thốt, gia chủ chuẩn bị không được chu đáo, thật chưa đủ thành kính.

Y dừng lại một chút rồi tiếp: -Lát nữa tiểu nhân đưa Hồ đại gia đi coi các phòng xá.

Hồ Phỉ hỏi: -Quý tính ông bạn là gì?

Thương gia kia đáp: -Tiểu nhân họ Trương. Những ruộng đất cùng nhà cửa này tạm thời do tiểu nhân cai quản thay cho Hồ đại gia. Hồ đại gia thấy có điều chi không ổn, cứ bảo tiểu nhân một tiếng là xong. Ruộng nương cùng phòng ốc hậu cứ đều ở đây. Xin Hồ đại gia thu lấy.

Y nói rồi lại trình lên rất nhiều giấy tờ chứng cứ.

Hồ Phỉ đáp: -Ông bạn hãy thu cất. Người ta thường nói: Chưa có công lao thì không được hưởng lộc. Món hậu lễ lớn lao này tại hạ không thể tiếp thụ.

Thương gia kia nói: -Hồ đại gia khiêm nhượng quá. Tệ chủ nhân đã nói lễ bạc không đáng gì nên tệ chủ nhân rất lấy làm áy náy.

Hồ Phỉ qua lại giang hồ từ thuở nhỏ gặp chuyện kỳ dị đã nhiều nhưng chưa từng thấy chuyện đột nhiên được phần hậu lễ thế này mà người tặng lại không ra mặt.

Cử chỉ của quản gia họ Trương rõ ra người không hiểu võ công mà lời ăn tiếng nói cũng chẳng giống nhân vật võ lâm chút nào. Hiển nhiên y đã vâng lời ngươi ta sai bảo.

Cơm rượu xong Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố vào thư phòng nghỉ ngơi.

Trong thư phòng trên vách đá treo toàn đồ thư, danh họa.
Trên giá bày đao cầm, nhạc khí. Cách bố trí rất thanh nhã.
Một tên thư đồng đưa thanh trà vào rồi lui ra ngay. Trong thư phòng chỉ có Hồ Phỉ và Trình Linh Tố.
Trình Linh Tố ười hỏi: -Hồ viên ngoại! Không ngờ đại ca trở nên lão gia rồi.
Hồ Phỉ nghe nói không khỏi bật cười. Nhưng rồi chàng lại chau mày hỏi: -Linh cô nương! Tại hạ coi chừng người tặng lễ nhất định có chuyện mưu đồ mà nghĩ mãi không ra người này là ai? Cử động của họ có dụng ý gì?
Trình Linh Tố hỏi lại: -Phải chăng là Miêu Nhân Phượng?
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Y tuy có mối thù bất cộng đới thiên với tại hạ nhưng tại hạ nhận thấy là một hán tử thẳng thắn, hành động quang minh lỗi lạc, chẳng chịu làm chuyện úp mở.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca đánh lui quân địch giúp y. Y tặng phần hậu lễ hay là một cách để tạ ơn, hai là mong giải mối cừu hận thì đây cũng là một mỹ ý.
Hồ Phỉ đáp: -Hồ mỗ há phải kẻ coi trọng tiền bạc ruộng đất mà quên mối thù của song thân?
Không, không phải đâu. Miêu Nhân Phượng chẳng khi nào coi thường tại hạ đến thế.
Trình Linh Tố thè lưỡi ra nói: -Thế ra tiểu muội coi thường đại ca rồi.
Hai người bàn tán hàng nửa ngày mà vẫn chẳng tìm chút manh mối nào, quyết ý ngủ đêm ở đây để thám thính xem có được thêm điều gì chăng?
Đến tối Hồ Phỉ trong phòng lớn tại hậu đường, Trình Linh Tố đã có phòng ngủ trên lầu cạnh vườn hoa.
Suốt đời chưa từng được ở cửa cao nào rộng như hôm nay mà lại là nhà của mình nên chàng càng lấy làm kỳ.
Chàng ngủ tới canh hai, khẽ mở cửa sổ chuồn ra nhảy lên mặt nhà, cúi mình nhìn thấy trong hậu viện phía Tây còn ánh đèn sáng. Chàng liền thi triển khinh công chạy về phía đó. Chàng móc chân vào mái hiên thi triển thân pháp Đảo Quyền Châu Liêm, nhìn qua khe cửa sổ thấy họ Trương đang gãy bàn toán lách cách để tính sổ.
Bên cạnh y là một lão già.
Họ Trương viết mấy chữ và nói với lão kia mấy câu toàn là chuyện làm ăn trong nhà.
Hồ Phỉ nghe hồi lâu mà chẳng ra manh mối gì toan trở gót về phòng bỗng thấy trên nóc nhà phía Đông có tiếng động nhẹ. Chàng đứng thẳng người lên, tay nắm đốc đao nhưng người tiến lại là Trình Linh Tố.
Cô giơ tay ra hiệu, Hồ Phỉ tung mình vọt lại.
Trình Linh Tố khẽ hỏi: -Được câu chuyện nào khác lạ không?
Hồ Phỉ lắc đầu.

Hai người chia tay về phòng. Suốt đêm cả hai cùng trằn trọc lo nghĩ không sao ngủ yên được.
Sáng sớm hôm sau, thằng nhỏ bưng thang yến vào, tiếp theo đưa bánh điểm tâm tới Hồ Phỉ có thêm một hồ rượu Trạng Nguyên Hồng.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Được ngồi trò chuyện luôn với Linh cô nương cũng đỡ tịch mịch. Ở đây lại không phải lo nghĩ gì, yên hưởng tiêu dao khoái lạc nhưng tên ác ma họ Phụng thảm sát toàn gia Chung A Tứ mà không trả oán được thì còn mặt mũi nào đứng trong thiên địa?
Chàng nghĩ tới đây, bầu máu nóng sủi lên liền nhìn Trình Linh Tố hỏi: -Chúng ta đi thôi chứ?
Trình Linh Tố đáp: -Phải rồi! Lên đường ngay bây giờ.
Hai người vào phòng thay đổi y phục mặc áo cũ vào.
Hồ Phỉ nhìn quản gia họ Trương nói: -Tại hạ có việc gấp phải ngược Bắc.
Dứt lời chàng đi luôn.
Quản gia họ Trương ngơ ngác hỏi:
Sao Hồ đại gia vội lên đường thế? Đại gia để tiểu nhân chuẩn bị hành trình cùng tiền lộ phí.
Nhưng y vào nội đường bưng ra một mâm bạc thì hai người đã đi rồi không thấy đâu nữa.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố rảo bước tiến về phía Bắc. Khoảng giờ ngọ thì đến một thị trấn, hỏi thăm mới biết đêm qua ngủ ở Nghĩa Đường Trấn.
Hồ Phỉ liền lấy tiền mua đôi ngựa. Hai người ngồi trên lưng ngựa bàn tán không ngớt những chuyện kỳ dị hôm trước.
Trình Linh Tố nói: -Chúng ta đã ăn không uống không, cả ngủ trọ cũng chẳng mất nửa đồng mà chủ nhân dường như chẳng có lòng dạ gì đen tối.
Hồ Phỉ đáp: -Nhưng tại hạ cảm thấy vị này có điều chi quái lạ hay là có tà môn.
Hồ Phỉ cười đáp: -Tiểu muội lại thích gặp tà môn kiểu này, dọc đường chỗ nào cũng thế thì hay quá.
Này Hồ đại gia! Đại gia định đâu đấy?
Hồ Phỉ hỏi lại: -Tại hạ muốn lên Bắc Kinh. Cô nương cùng đi để xem phong cảnh được không.
Trình Linh Tố cười đáp: -Được thì được rồi nhưng e có điều bất tiện.
Hổ Phỉ hỏi:
Làm sao mà bất tiện?
Trình Linh Tố cười đáp:
Hồ đại gia đi viếng vị cô nương tặng Ngọc Phụng còn muốn đem con nha đầu này đi theo?
Hồ Phỉ nghiêm nghị nói:
Không. Tại hạ muốn đi đuổi giết một kẻ thù. Người này tuy võ công không cao thâm lắm nhưng rất nhiều tai mắt lại trí kế đa đoan. Mong

cô nương giúp tại hạ một tay.
Chàng liền đem việc Phụng Thiên Nam thảm sát toàn gia Chung A Tứ ở trấn Phật Sơn và việc tái ngộ hắn trong tòa phá miếu lúc ẩn mưa thuật lại cho cô nghe.
Trình Linh Tố nghe nói đến cuộc gặp gỡ trong tòa cổ miếu cói vẻ chưa hết sự thực liền hỏi: -Vị cô nương tặng Ngọc Phụng đại ca cũng gặp trong cổ miếu phải không?
Hồ Phỉ sửng sốt nghĩ bụng: -Cô này liệu việc như thần.
Nhưng chàng chẳng có hành động gì đen tối nên không cần giấu diếm.
Chàng kể cho cô nghe gặp Viên Tử Y trong trưởng hợp nào, nàng đoạt chức chưởng môn ra sao, rồi lại cứu trợ Phụng Thiên Nam như thế nào thuật lại từ đầu đến cuối.
Trình Linh Tố lại hỏi:
Viên cô nương đẹp lắm phải không?
Hồ Phỉ hơi đỏ mặt lên đáp: -Kể cũng khá đẹp.
Trình Linh Tố hỏi:
So với con xú nha đầu là tiểu muội còn đẹp hơn nhiều?
Hồ Phỉ không ngờ cô hỏi câu này, chàng bẽn lẽn đáp: -Ai bảo cô là xú nha đầu? Y hơn cô mấy tuổi dĩ nhiên cao lớn hơn.
Trình Linh Tố cười nói:
Năm tiểu muội bốn tuổi, lấy gương của má má soi, tỷ tỷ liền bảo: "Xú bát quái! Đừng soi nữa. Soi lui soi tới vẫn là Xú nha đầu".
Về sau ra làm sao đại ca thử đoán coi.
Hồ Phỉ sợ run lên nghĩ thầm: -Chỉ mong cô đừng đánh thuốc độc cho chết tỷ tỷ.
Rồi chàng đáp: -Tại hạ không biết.
Trình Linh Tố dường như đoán được ý nghĩ của Hồ Phỉ. Cô hỏi: -Đại ca sợ tiểu muội hạ độc tỷ tỷ phải không? Hồi ấy tiểu muội còn nhỏ tuổi quá.
Hứ! Hôm sau tìm trong nhà không thấy một cái gương nào nữa.
Hồ Phỉ hỏi: -Sao kỳ thế.
Trình Linh Tố cười đáp: -Có chi mà kỳ? Tiểu muội liệng xuống giếng hết. Nhưng tiểu muội bỏ hết gương đi rồi lại hiểu ngay mình đã xấu xa thì không còn gương soi cũng vẫn xấu. Tiểu muội soi xuống nước giếng thấy chân tướng mình rõ ràng. Lúc đó tiểu muội muốn nhảy xuống giếng tự tử đi cho rồi.
Cô nói tới đây đột nhiên quất roi vào đít ngựa cho nó lao nhanh về phía trước.
Hồ Phỉ thấy cô vành mắt đỏ hoe. Hiển nhiên cô vừa mới khóc. Chàng không dám ngó cô nhiều, bụng bảo dạ: -Linh cô nương tuy không đẹp bằng Viên Tử Y nhưng quyết chẳng phải là xú nha đầu. Huống chi nhân phẩm cô là thứ nhất, tài trí là thứ nhì. Còn tướng mạo đẹp hay không là ở trời sinh, hà tất phải thương tâm. Việc gì cô cũng tỏ ra

thông minh rất mực mà sao không khám phá ra được điểm này?
Chàng trông con người mảnh dẻ ốm nhắt, sinh lòng thương cảm, cất tiếng hỏi: -Tại hạ có điều yêu cầu, chẳng hiểu cô nương có ưng thuận chăng?
Trình Linh Tố chấn động tâm thần cất giọng run run hỏi: -Đại ca ... bảo sao?
Hồ Phỉ trông đằng sau cô cũng thấy mặt đỏ đến mang tai. Chàng hỏi: -Cô nương cũng như tại hạ đều không cha mẹ thân thích. Tại hạ muốn cùng cô kết bái huynh muội, cô bảo có nên không?
Trình Linh Tố trong chớp mắt nét mặt biến thành xanh mướt, lớn tiếng cười lạt đáp: -Được lắm! Sao lại không được? Tiểu muội có vị huynh trưởng như đại ca cầu còn không được.
Hồ Phỉ nghe giọng nói có vẻ trào phúng không khỏi bẽn lẽn đáp: -Đó là chân tâm của tại hạ.
Trình Linh Tố hỏi:
Chẳng lẽ tiểu muội lại giả ý?
Cô liền xuốn ngựa đắp đất thấp hương. Hai chân quỳ xuống.
Hồ Phỉ thấy cô mau lẹ cũng quỳ xuống theo, bái kiến thiên địa rồi nhìn nhau hành lễ.
Trình Linh Tố nói: -Người ta đêu nói kết nghĩa chi lan là bát bái chi giao. Vậy chúng ta dập đầu tám cái. Ồ! Tiểu muội là em phải lạy thêm hai lạy.
Quả nhiên cô dập dầu thêm hai cái nữa rồi đứng lên.
Hồ Phỉ thấy hành động và lời nói của cô có vẻ không được tự nhiên liền nói:
Từ giờ trở đi tại hạ kêu cô nương bằng Nhị muội.
Trình Linh Tố đáp:
Tiểu muội kêu Hồ huynh bằng đại ca.
Nói rồi nhảy lên ngựa. Từ lúc đo cho đến chiều tối, thuỷ chung cô không nói với Hồ Phỉ một câu nào nữa.
Đêm hôm ấy, hai người ngủ ở An Lộc. Vừa vào thị trấn, một tên điếm tiểu nhị đã ra đón đầu ngựa nói: -Hồ đại gia! Mời đại gia vào tiểu điếm nghỉ.
Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi: -Sao ngươi lại biết ta?
Điếm tiểu nhị cười đáp: -Tiểu nhân chờ đại gia đã nửa ngày rồi.
Đoạn gã đi trước dẫn đường mời hai người tiến vào một khách điếm và đã dành hai phòng thượng hạng. Trà nước, cơm rượu không cần gọi tự nhiên đưa vào tới tấp.
Hồ Phỉ hỏi điếm tiểu nhị:
Ai bảo ngươi đón chờ ta?
Điếm tiểu nhị cười đáp: -Hồ đại gia ở Nghĩa Đường Trấn còn ai không biết?
Sáng sớm hôm sau, Hồ Phỉ tính tiền phòng, chưởng quỹ chỉ khom lưng kính cẩn nói là đã xong đâu đấy rồi. Hắn chỉ nhận mấy đồng tiền

thưởng cho tiểu nhị mà thôi.
Mây ngày liền như vậy, Hồ Phỉ và Trình Linh Tố tuy là những người khôn ngoan nhưng chưa đủ kinh nghiệm vẫn chưa nhìn rõ kỹ thuật giang hồ.
Đến ngày thứ tư lên đường rồi, Trình Linh Tố nói: -Đại ca! Mấy bữa nay tiểu muội rất lưu tâm xem có ai theo dõi không mà chẳng thấy gì. Tất có người chạy trước nói tướng mạo của đại ca khiến người ta chờ đón.
Vậy chúng ta thay hãy đổi dạng để dò xét không chừng tìm ra được chân tướng vụ này.
Hồ Phỉ cả mừng khen: -Quả là diệu kế.
Hai người liền vào thị trấn mua mấy bộ quần áo, giầy mũ rồi ra ngoài tìm nơi hoang vắng để cải trang.
Trình Linh Tố cắt tóc làm món râu giả giá vào môi Hồ Phỉ để chàng hóa trang thành hán tử trung niên lối bốn mươi tuổi. Cô cũng mặc áo trường bào, đầu đội tiểu mạo biến thành thằng nhỏ.
Hai người trông nhau cả cười. Vừa đến trước thị tập, hai người lại đổi ngựa cưỡi lừa. Hồ Phỉ còn mua một cái rọc tẩu hút thuốc lào. Chàng hút thuốc nhả khói tự nhiên. Dù là người tinh mắt cũng không nhận ra được.
Chiều tối hôm ấy đến Quảng Thuỷ thấy hai tên điếm tiểu nhị dòm Đông ngó Tây, Hồ Phỉ biết bọn chúng đang chờ mình, không khỏi cười thầm, chàng đi thẳng vào điếm.
Chưởng quỷ thấy hai người này ăn mặc ra kiểu bần hàn, chẳng muốn mời gọi và cho hai cái phòng ở thiên điện.
Hai tên điếm tiểu nhị chờ cho đến lúc trời tối mới trở về. Hồ Phỉ gọi một tên và muốn hỏi dò tin tức. Chàng vừa nói mấy câu vớ vẩn bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập mà không phải chỉ có một người.
Điếm tiểu nhị lộ vẻ vui mừng nói:
Hồ đại gia đến rồi.
Hồ Phỉ la thầm: -Hồ đại gia từ sớm mà ngươi vẫn chưa hay.
Chàng liền ra ngoài nhà để coi nhiệt náo thì thấy tiếng người huyên náo. Điếm tiểu nhị lớn tiếng: -Không phải Hồ địa gia. Đây là Đạt quan gia ở tiểu cục.
Tiếp theo một tên chạy cờ cầm tiêu kỳ cắm ở trước khách điếm.
Hồ Phỉ ngó đến tiểu kỳ không khỏi ngạc nhiên vì lá cờ nền vàng thêu một con tuấn mã mọc cánh. Ngày trước ở Thương Gia Bảo chàng đã nhìn thấy tiêu kỳ này là cờ hiệu của Phi Mã tiêu cục.
Càng nghĩ tới chủ nhân tiểu cục này là Bách Thắng Thần Quyền Mã hành Không đã chết cháy tại Thươưng Gia Bảo. Chàng không hiểu bây giờ do ai làm Tổng tiêu đầu?
Chàng coi lại thấy lá cờ đã mướp, hiển nhiên lâu ngày chưa thay đổi. Người chạy cờ là một lão già chẳng có vẻ tinh lanh chút nào chứng tỏ Phi Mã tiêu cục không còn thịnh vượng như xưa.

Tiếp theo Tiêu đầu tiến vào. Y là một hán tử khí phách hiên ngang nhưng trên mặt vô số vết sẹo.
Hồ Phỉ nhận ra hắn là đồ đệ Mã Hành Không tên gọi Từ Tranh.
Đi sau hắn là một thiếu phụ mặc võ phục, tay dắt hai đứa con trai nhỏ tuổi.
Thiếu phụ này chính là con gái của Mã Hành không tên gọi Mã Xuân Hoa.
Lâu năm không gặp, hiện nay tuy rằng nàng còn xinh đẹp nhưng không che giấu nổi vẻ mặt phong sương tiều tuỵ.
Hai thằng con trai chừng bốn tuổi, nước da trắng trẻo coi rất khả ái và tướng mạo hai đứa giống hệt nhau. Hiển nhiên là anh em sinh đôi.
Bỗng nghe một thằng nhỏ nói: -Má má! hài nhi đói rồi. cho hài nhi ăn miếng đi.
Mã Xuân Hoa cúi xuống bảo nó: -Được lắm! Chờ gia gia rửa mặt xong rồi cùng ăn một thể.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Té ra hai người sư huynh sư muội đã thành thân và sinh hạ được hai thằng con.
Vậy cũng đáng mừng cho họ.
Ngày trước chàng ở Thương Gia Bảo bị Thương Lão Thái bắt và Thương Bảo Chấn đánh nhừ đòn. Mã Xuân Hoa hết sức năn nỉ gã tha cho chàng. Vụ này chàng còn nhớ như in trong óc. Bữa nay gặp người cũ ở chốn tha hương vì chàng chẳng muốn êể cho người ta nhận ra chân tướng không thì đã lại chào hỏi rồi.
Những khách điếm xưa nay không dám đắc tội với tiêu cục, Tuy họ thấy Phi Mã tiêu cục chỉ có một xe tiêu và mọi người ăn mặc quần áo cũ mèn, chắc chẳng lợi lộc gì mấy nhưng chưởng quỹ cũng ra ân cần tiếp đãi.
Từ Tranh nghe nói thượng phòng hết rồi không khỏi chau mày, muốn nói mấy câu thì người chạy cờ ở phía trong đi ra hỏi: -Hai gian thượng phòng ở phía Nam hãy còn trống đó thôi? Sao lại bảo hết rồi?
Chưởng quỹ cười đáp: -Đại quan gia lượng thứ cho. Hai gian phòng này người ta đã đặt từ hôm kia nói là đêm nay sẽ dùng tới.
Mấy năm nay Từ Tranh thời vận xúi xẻo, nghề bảo tiêu thường thua lỗ, vì thế mà gã đành chịu khuất tất. Gã nghe chưởng quỹ nói vậy, vỗ tay xuống quầy đánh chát một tiếng như muốn nổi nóng.
Mã Xuân Hoa kéo tay áo gã nói: -Thôi mà! Ngủ tạm cho qua một đêm, thế nào cũng được.
Từ Tranh nghe lời vợ nhưng còn hằm hằm nhìn chưởng quỹ một lần nữa rồi mới đi vào phòng hướng Tây.
Mã Xuân Hoa dắt hai thằng nhỏ khẽ nói: -Món tiêu này thù lao kém quá, nếu không khéo dùng thì lại lỗ vốn. Không ở thượng phòng bớt được chút tiền càng hay.
Từ Tranh đáp: -Nàng nói thế cũng phải nhưng ta con bọi chó má khinh người không khỏi tức mình.

Nguyên sau khi Mã Hành Không chết rồi, chẳng bao lâu Từ Tranh cùng Mã Xuân Hoa thành hôn.
Hai người kế tiếp chưởng quản Phi Mã tiêu cục nhưng võ công cùng uy danh của Từ Tranh dĩ nhiên không bằng sư phụ mà gã lại nóng nẩy thẳng ruột ngựa, cách giao thiệp kém cỏi. Ba, bốn năm liền đựng phải mấy phen hóc búa ấy là còn may có Mã Xuân Hoa khéo léo mới gỡ được một phần. Có điều Phi Mã tiêu cục khác nào rớt xuống vực sâu, hành nghề không phát đạt tiến triển được nữa.
Chuyến này lại có món hàng lên Bắc đưa tới phủ Bảo Định tỉnh Trực Lệ. Tổng số là chín ngàn lạng. Thác Đại tiêu cục chê thù lao ít quá mới để cho Phi Mã tiêu cục.
Vợ chồng Từ Tranh trước nay vẫn đi bảo tiêu. Mã Xuân Hoa ở nhà chẳng có thân nhân nào tin cậy được, nàng không yên tâm gởi hai đứa nhỏ nên đưa đi theo. Ai cũng nghĩ rằng món tiêu ngân chín ngàn lạng bạc trên đường chẳng gặp nguy hiểm gì.
Hồ Phỉ liếc mắt ngó xe tiêu rồi chạy vào phòng Trình Linh Tố nói: -Nhị muội! Vợ chồng tiêu đầu này là chỗ quen biết cũ của tiểu huynh.

Hồ Phỉ liền thuật lại vụ chàng đã gặp bọn họ ở Thương Gia Bảo cho Trình Linh Tố nghe.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca có nhận ra bọn họ không?
Hồ Phỉ đáp: -Để sáng mai lên đường gặp chỗ vắng vẻ sẽ nhìn nhận.
Trình Linh Tố cười nói: -Chỗ vắng vẻ ư? Cái đó không được rồi, bọn họ thấy bộ râu của đại ca tất coi cường đạo cướp tiêu.
Hồ Phỉ cũng cười đáp: -Món hàng này không đáng để Hồ đại trại chủ ra tay. Trình nhị trại chủ!
Nhị trại chủ thấy thế nào?
Trình Linh Tố cười nói:
Coi bọn tiêu khác trong mình không có tiền, rất dễ nghèo nàn. Anh em ta làm cường đạo phải bàn tính cách nào cho hoàn thiện để lúc tặng vàng khỏi mất kính ý.
Hai người ăn cơm tối xong, Hồ Phỉ vào phòng mình nằm ngủ.
Đến nửa đêm bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng động rất khẽ, tuy chàng đang lúc mơ mộng nhưng tai mắt vẫn bén nhậy. Chàng xoay mình ngồi dậy bước xuống thấy trên nóc nhà có hai người khẽ vỗ tay một tiếng rồi nhảy xuống.
Hồ Phỉ đứng trước cửa sổ tự hỏi: -Hai người này là hạng người nào mà dám lớn mật như vậy?
Chàng chọc thủng giấy dán cửa sổ nhìn ra ngoài thấy chúng đều mặc áo trường bào, tay không cầm binh khí đẩy cửa gian phòng hướng Nam tiến vào.
Tiếp theo ánh hồng thấp thoáng. Họ đã châm đèn lên.
Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Té ra hai người này quen với chủ nhà chứ không phải hạng trộm cướp.
Chàng vừa trở về giường nằm lại nghe tiếng bước chân lạo xạo. Điếm tiểu nhị tới cửa phòng lớn tiếng quát hỏi: -Ai đó! Sao canh khuya không đi cửa lớn mà lại mò vào đây?
Gã vừa hô hoán vừa chạy lên thượng phòng.
Chân gã vừa bước lên đã la một tiếng "úi chao".
Tiếp theo một tiếng "huỵch" vang lên rồi tiếng kêu cha kêu mẹ. Nguyên gã bị người hắt té xuống sân.
Vụ huyên náo này khiến cho bao nhiêu người trong điếm đều tỉnh giấc.
Trong hai người khách mặc trường bào, một người đứng cửa thượng phòng lớn tiếng hô: -Chúng ta vâng mệnh Vương đại trại chủ ở núi Kế Công đêm nay đến cướp tiêu, chỉ tìm kiếm Từ tiêu đầu ở Phi Mã tiêu cục, còn người ngoài không việc gì. Vậy ai nấy trở về phòng ngủ đi để khỏi chết uổng.
Từ Tranh và Mã Xuân Hoa đã tỉnh giấc rồi, nghe hắn hô vậy bất giác vừa kinh hãi vừa tức giận, nghĩ thầm:

Dù quân cường đạo lợi hại đến đâu cũng không thể sấn vào khách điếm đất Quang Thuỷ này chẳng phải là địa phương nhỏ bé, sao lại có hạng vô pháp vô thiên đến thế?
Gã lớn tiếng đáp: -Từ mỗ ở đây. Xin hai vị để tính danh lại.
Người kia cười hô hố đáp: -Ngươi đem chín ngàn lạng bạc, một cây tiêu kỳ, hai tay dâng cho địa gia là xong còn hỏi tên họ làm gì?
Dứt lời hắn vỗ tay bốp bốp hai tiếng. Hai người liền phi thân vọt lên nóc nhà Từ Tranh vung tay một. Hai mũi cương tiêu bắn ra.
Người kia xoay tay lại bắt lấy rồi ném xuống cách chỗ Từ Tranh chừng một thước. Hỏa quang bắn tứ tung. Hai mũi cương tiêu đều cắm vào phiến đá xanh trong sân. Kình lực đã mãnh liệt thủ pháp lại chuẩn đích.
Từ Tranh không thể bì kịp.
Hai người trên nóc nhà cười hô hố. Tiếp theo tiếng vó ngựa vang lên chạy về phía Bắc.
Chủ quán và khác trọ trong điếm chờ cho hai người đi rồi mới nghị luận quanh co. Người thì bảo đi báo quan, người thì khuyên Từ Tranh nên đi đường vòng quanh.
Từ Tranh lẳng lặng không nói gì nhổ hai mũi cương tiêu trở về phòng. Vợ chồng khẽ thương nghị với nhau, đều nhìn nhận hai người kia võ công không phải tầm thường, nhất định là nhân vật nổi danh trong võ lâm mà sao lại dòm ngó món tiêu nhỏ xíu này?
Tuy hai người biết trước tiền đồ chẳng được yên lành nhưng theo quy củ thì một khi xe tiêu ra khỏi cửa chỉ tiến chứ không thoái, quyết chẳng thể quay trở về. Nếu không thế thì coi như là tự mình hạ chiêu bài dẹp tiệm.
Từ Tranh phẫn hận nói: -Bọn hắc đạo càng ngày càng khinh người. Từ nay chén cơm của chúng ta khó mà giữ được. Ta liều cái mạng này cũng không cần nhưng còn hai đứa con ...
Mã Xuân Hoa ngắt lời: -Bọn mình vốn không thù oán phe Hắc đạo, bất quá mất bạc là xong chứ chưa can hệ đến tính mạng. Đưa cả hai đứa nhỏ đi cũng không sao.
Tuy miệng nàng nói vậy mà lòng rất xao xuyến. Nàng biết là không nên cho con nhỏ theo mình dấn thân vào trường phong hiểm trên chốn giang hồ.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đứng cạnh cửa sổ đã nhìn rõ hết, trong lòng rất lấy làm kỳ và nhận ra nhiều việc mình chưa hiểu được. Hai người đã tưởng sao khi hóa trang là tránh khỏi cuộc truy tùng. Ngờ đâu ngay hôm đấu đã gặp vụ
kỳ quái này của Phi Mã tiêu cục.
Sáng sớm hôm sau, xe tiêu của Phi Mã tiêu cục lên đường. Hồ Phỉ và Trình Linh Tố lập tức đi theo.
Từ Tranh thấy hai người thuỷ chung vẫn theo dõi xe tiêu liền cho là có chuyện mưu đồ. Gã tưởng hai người này cùng phe với bọn cướp.

Thỉnh thoảng gã quay lại hướng cặp mắt tức giận lên nhìn hai người. Hồ Phỉ và Trình Linh Tố vẫn lờ đi như không thấy gì.
Đến trưa hai người cùng ăn cơm cùng một quán với bọn Phi Mã tiêu cục.
Đi đến lúc xế chiều còn cách ải Võ Thắng không xa mấy bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.
Hai người kỵ mã từ phía trước mặt ruổi tới.
Khách kỵ mã mặc áo trường bào màu xám lướt qua cạnh xe tiêu đi thẳng đến bên Hồ Phỉ và Trình Linh Tố rồi sóng vai đi song song nổi lên tràng cười ha hả.
Đúng là thanh âm hai tên đạo khách đêm qua.
Hồ Phỉ nói: -Chờ cho chúng quay lại rượt theo rồi động thủ.
Chàng chưa dứt lời, lại nghe tiếng vó ngựa phía trước vang lên. Lại hai người kỵ mã lướt qua. Những người cưỡi ngựa từ phía trước chạy tới.
Từ Tranh thấy khí thế cường địch rất mạnh, gã đâm liều, không giận lại cười khanh khách nói: -Sư muội. Ta nghe sư phó thường nói những đại trại chủ hạng nhất trong lục lâm đã lao sư động chúng là cướp hàng rất lớn mà họ chỉ phái sáu tay hảo thủ. Bữa nay cả trước sau đến tám vị cao nhân thì e rằng chuyến bảo tiêu của chúng ta không phải chín ngàn lạng mà là chín trăm vạn hay chín ngàn vạn lạng.
Mã Xuân Hoa không sao đoán được vì lẽ gì địch nhân lại mở cờ dong trống để đối phó với chuyến hàng nhỏ mọn chẳng có chi đáng kể này. Nàng càng không hiểu lại càng lo lắng nhìn Từ Tranh và lão chạy cờ nói: -Lát nữa mà tính thế nguy hiểm thì chúng ta bồng hai đứa nhỏ chạy trốn là viêc khẩn yếu. Chín ngàn lạng tiêu ngân chẳng lấy chi làm lớn lao rồi mình thu nhặt bồi thường sâu cũng được.
Từ Tranh ngang nhiên đáp: -Sư phó một đời nổi tiếng, anh hùng mà chúng ta làm tổn thương được ư?
Mã Xuân Hoa cất giọng thê lương đáp: -Mình cần giữ lấy hai thằng nhỏ rồi quay về làm ruộng sống một đời cực nhọc còn hơn là quanh năm động đao kiếm và tính bài liều mạng.
Nàng nói tới đây bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập. Bụi cát tung bay mịt trời. Tám ngươi kỵ mã từ phía sau chạy tới.
Vù một tuiếng. Mũi tên bay qua đỉnh đầu. Tiếp theo phía trước mặt cũng có tám con ngựa chạy tới.
Hồ Phỉ nói: -Coi tình thế này thì dường như bọn chúng vì chúng ta mà kéo tới.
Trình Linh Tố gật đầu: -Bọn Điền Quy Nông.
Hồ Phỉ nói:
Chúng ta cải trang cũng không xong bị lão nhận ra rồi.
Lúc này phía trước có tám người kỵ mã, phía sau cũng vậy. Cả hai mặt dừng cương đứng lại bao vây cả tiêu xa lẫn Hồ, Trình.

Từ Tranh xuống nựa rút đơn đao ra chắp tay nói: -Tại hạ là Từ ...
Gã mới nói được mấy tiếng thì một lão già trong tám người kỵ mã phía trước nhảy vọt ra, tay cầm thứ binh khí hình thù quái dị, chẳng nói nói năng gì đánh xuống mặt Từ Tranh.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố dừng ngựa đứng bên thấy trong tay lão cầm một thứ bính khí rất cổ quái. Phía trước là một cái đòn ngang uống cong như con rắn. Sau đòn ngang là một cán tay cầm hình chữ đinh. Hai đầu đòn ngang đều nhọn hoắt, coi giống như cái bạc chuỷ sừ biến hình.
Hồ Phỉ không biết là thứ gì hỏi Trình Linh Tố: -Cái đó là cái gì?
Một tên đại đạo ở phía sau cười rộ đáp: -Lão tiểu tử! ta dạy khôn cho ngươi. Cái đó kêu bằng Lôi Chấn Đáng.
Trình Linh Tố nói ngay: -Lôi Chấn Đáng mà không sử đi đôi với Thiểm Diện Truỳ thì võ công tầm thường lắm.
Tên đại đạo kia ngẩn người ra không nói năng gì, liếc mắt nhìn Trình Linh Tố bụng bảo dạ: -Thằng nhỏ ốm nhắt cũng biết đến Thiêm Diện truỳ.
Nguyên lão sử Lôi Chấn Đáng là sư huynh của gã. Còn gã sử dụng Thiểm Diện Truỳ.
Sư phó của hai người này tay mặt sử Thiểm Diện Truỳ, tay trái sử Lôi Chấn Đáng, một tay công một tay thủ rất kỳ diệu.
Hai cây binh khí này một ngắn một dài, lúc hai tay cùng sử bổ túc cho nhau, uy lực rất mạnh nhưng sử như vậy rất khó khăn nên sư huynh sư đệ được sư phó chia ra truyền thụ mỗi người một bên tay. Thuỷ chung họ không sử dụng được cả hai cây.
Hai người này ở ngoài quan ải từ thuở nhỏ chưa từng vào đến Trung Nguyên.
Cây Thiểm Diện Truỳ gã lại dấu trong tay áo chưa lấy ra. Không ngờ Trình Linh Tố nói rõ lai lịch khiến hắn kinh ngạc vô cùng.
Gã có ngờ đâu Vô Sân đại sư, sư phụ của Trình Linh Tố kiến văn rất quảng bác.
Ngày thường hay giảng cho cô tiểu đồ đệ rất thân ái về võ công các gia phái nên cô vừa ngó thấy đã biết ngay.
Lão già kia vung binh khí cho bật lên những tiếng ầm ầm như sấm nổ.
Đao pháp của Từ Tranh tuy không đến nỗi yếu kém nhưng gã bị tiếng ầm ầm làm cho ngơ ngác chân tay luống cuống.
Lại nghe mười lăm tên đại đạo cả mặt trước mặt say lên tiếng chễ diễu, mỗi người nói một câu: -Cái gì mà Phi Mã tiêu cục, ta tưởng nên đổi là Phi Cẩu tiêu cục còn hay hơn.
Thằng lỏi này học được mấy miếng mèo què sao không ở nhà ẵm con còn đi dương mặt ra với đời.
Này, gã họ Từ kia! Mau chạy lại đập đầu ba cái thì bọn đại ca chúng ta sẽ tha cho cái mạng chó má của ngươi.
Bảo tiêu gì mà có chín chục ngàn bạc cũng lãnh. Sao bằng đi bán đậu

hũ hay hơn.
-Thần quyền Vô Địch Mã lão tiêu đầu ngày trước oai danh lừng lẫy không ngờ thằng lỏi bị thịt này làm cho sư phó phải xấu hổ.
-Ta coi vợ gã còn giỏi hơn gấp mười lần. Thật là bông hoa tươi cắm vào đống phân trâu.
Hồ Phỉ nghe bọn chúng mồm năm miệng mười, tự nhủ: -Bọn cường đạo này biết rõ gốc gác của Từ Tranh, chẳng những chúng hiểu rõ cả lai lịch về sư thừa mà còn biết gã lãnh món hàng bao nhiêu bạc. Chúng đối với Từ Tranh bằng những lời khắc bạc nhưng lại không đắc tội với Mã Xuân Hoa cùng phụ thân nàng, thậm chí chúng tỏ ra rất tôn kính.Công lực của lão kia rất thâm hậu mà ra tay vừa tàn độc vừa chuẩn đích, chàng không khỏi nghĩ thầm: -Lão này tuy chưa thể là hảo thủ bậc nhất trên chốn giang hồ nhưng bản lãnh của lão như vậy thì nhất định là một nhân vật lai lịch khá lớn, không hiểu sao lão lại phí công đối phó với Từ Tranh?
Mã Xuân Hoa đứng bên trong lòng rất dỗi bồn chồn. Nàng biết trượng phu không phải là đối thủ của bọn kia nhưng nàng có xông vào trợ lực cũng chỉ dẫn dụ được một tên địch chẳng ích gì cho đại cuộc mà để hai đứa con không người chiếu cố tất lọt vào tay bọn chúng.
Nàng dương mắt nhìn thấy trượng phu mỗi lúc một đi vào chỗ thất bại.
Đột nhiên lão già phóng binh khí hình con rắn về phía trước khiến thanh đơn đao của Từ Tranh tuột khỏi tay bay lên. Nàng lo to một tiếng "úi chao".
Lão già đưa chân quét ngang một cái, Từ Tranh nhảy lên né tránh.
Giữa lúc ấy thanh đơn đao từ trên không rớt xuống. Một tên đại đạo cưỡi ngựa vung thanh trường kiếm chém một cái. Thanh đơn đao lập tức đứt làm hai đoạn. Thân thủ hắn rất mau lẹ, lại khoa kiếm quét hai nhát, chém hai đoạn đao gẫy thành bốn khúc. Chẳng những thanh bảo kiếm của hắn sắc mà hắn ra tay cực kỳ thần tốc khiến người ngó thấy phải loá mắt.
Bọn cường đạo lớn tiếng hoan hô. Coi tình thế lúc này thì việc đối phó với Từ Tranh để cướp tiêu như trò đùa. Chỉ một tên đại đạo tay cầm trường kiếm cũng thừa sức đả bại hai vợ chồng Từ Tranh huống chi cả bọn mười sáu người có vẻ đều là cao thủ thì cục diện chẳng khác gì mười sáu con mèo lớn nhằm bắt bốn con chuột nhắt. Chúng muốn giỡn chơi rồi mới ăn thịt.
Từ Tranh cắp mắt đỏ ngầu, hai tay vung múa thi triển toàn những chiêu thí mạng về quyền cước nhưng thanh Lôi Chấn Đáng của lão già kia dài hơn bốn thước thì gã sấn vào gần làm sao được.
Sau mấy chiêu bỗng nghe đánh "toạc" một tiếng. Mũi Lôi Chấn Đáng đã xả rách ống quần của Từ Tranh.
Máu tươi ở đùi chảy ra lênh láng.
Tiếp theo lại nghe đánh binh một tiếng. Tay trái của Từ Tranh bị cây đáng phóng trúng. Lão già liền phóng cước đá Từ Tranh ngã lăn

xuống đất.
Lão kia dâm chân lên người Từ Tranh cười nhạt nói: -Ta không cần giết ngươi mà chỉ cần phế bỏ võ công.
Từ Tranh vừa hổ thẹn lại vừa phẫn nộ, khí tức xông lên tận cổ không nói ra lời.
Mã Xuân Hoa la lên: -Này! Các bạn hữu muốn lấy tiêu thì lấy đi là xong. Giữa chúng ta cùng các vị chẳng có thù oán gì hà tất phải đánh giết nhau.
Tên đại đạo sử dụng trường kiếm đáp: -Mã cô nương bất tất can thiệp vào việc không đâu này.
Mã Xuân Hoa hỏi: -Sao lại bảo can thiệp vào việc không đâu? Y là trượng phu của tiện thiếp.
Lão già sử Lôi Chấn Đáng đáp: -Bọn lão phu nhận thấy gã không đáng chút nào. Mã cô nương tài mạo song toàn phải chịu khuất phục. Bọn lão phu thấy chuyện bất bình phải can thiệp.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố càng nghe càng lấy làm kỳ, nghĩ thầm: -Quân đại đạo này xen vào việc vợ chồng nhà người ta mà lại bảo là can thiệp vào chuyện bất bình mới thật tức cười.
hai người đưa mắt nhìn nhau, khoé mắt đều có ý cười thầm.
Giữa lúc ấy, lão già giơ Lôi Chấn Đáng lên nhằm đâm vào mắt bên phải Từ Tranh.
Mã Xuân Hoa la lên một tiếng chạy lại cứu trợ. Vèo một tiếng.Một tên đại đạo phóng cây hoa thương đâm ra để ngăn chặn nàng. Hai thằng nhỏ la hoảng: -Gia gia.
Chúng chạy đến bên Từ Tranh.
Đột nhiên bóng xám thấp thoáng. Cổ tay lão gia tê chồn. Lão vội xoay cây đáng nghinh tiếp nhưng chỉ còn tay không, cây binh khí không hiểu đi đằng nào mất rồi. Lão vừa kinh ngạc vừa tức giận ngửng đầu lên nhìn thì bóng xám đã nhảy lên ngựa. Cây lôi Chấn Đáng đã lọt vào tay đối phương và đang vung múa.
Bóng người qua lại chập chờn, chỉ trong chớp mắt vừa lên ngựa xuống ngựa lại tay không đoạt lấy cây Lôi Chấn Đáng của lão chính là Hồ Phỉ.
Quần đạo nhìn nhau ngơ ngác. Trong khoảnh khắc khoảng trường yên lặng như tờ, chẳng ai nói một câu. Diễn biến trước mắt khiến mọi người kinh hãi đến ngẩn mặt ra.
Sau một lúc mới nghe tiếng quần đạo hô hoán vung đao chống kiếm chạy về chỗ Hồ Phỉ.
Lão già bị đoạt Lôi Chấn Đáng tức giận hỏi: -Bằng hữu! Bằng hữu ở phe phái nào? Dấn thân vào chỗ nước đục này làm chi?
Hồ Phỉ đáp: -Huynh đệ chuyên làm nghề buôn bán không vốn, đi theo chín ngàn lạng tiêu ngân của Phi Mã tiêu cục. Ai ngờ dọc đường lại chạm trán mười sáu vị Trình Giảo Kim. Các vị đòi chia phần thật khiến cho người ta đau lòng.

Lão già cười lạt nói: -Hừ! Bằng hữu đừng giả vờ nữa. Muốn tử tế thì chớ dính vào vụ này.
Từ Tranh thoát chết lại dắt hai đứa nhỏ.
Mã Xuân Hoa đứng bên gã, dương cặp mắt nhìn Hồ Phỉ. Trong lúc nhất thời nàng chưa nhìn rõ trước mắt đã xẩy ra biến cố gì. Nàng cho là Hồ Phỉ và Trình Linh Tố cũng là trộm cướp, ngờ đâu chàng lại sinh sự với lão già kia.
Bỗng thấy Hồ Phỉ đưa tay lên vuốt túp râu trên mép, ngậm cây dọc tẩu nói: -Thần Quyền Vô Địch Mã Hành không là sư đệ ta. Đây là việc của sư diệt, lão gia chẳng thể không can thiệp.
Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi tự hỏi: -Vị sư bá này ở đâu mọc ra? Ta có thấy gia gia nói đến bao giờ đâu? Vả lại người này nhỏ tuổi hơn gia gia nhiều, sao lại làm sư bá ta được?
Trình Linh Tố coi chàng làm bộ làm tịch không nhịn được phải bật cười. Có điều cô thấy chàng đứng trước mặt đại địch vẫn cười nói tự nhiên thì không khỏi khâm phục chàng là một tay gan dạ.
Lão già kia bán tín bán nghi hừ một tiếng cười hỏi: -Tôn giá là sư huynh của Mã hành Không ư? Bọn tại hạ chưa từng nghe nói đến ai là sư huynh của Mã lão tiêu đầu. Vả lại coi tuổi tôn giá có vẻ không đúng.
Hồ Phỉ đáp: -Sư môn ta không kể tuổi nhiều tuổi ít, ai nhập môn trước là huynh trưởng.
Mã Hành Không đã đáng gì mà ta phải mạo xưng làm sư huynh của y?
Trong võ lâm nhiều môn phái có luật ai vào cửa trước là anh. Lão già kia liền đưa con mắt nhìn Mã Xuân Hoa để coi thái độ của nàng rồi quay lại hỏi Hồ Phỉ:
Lão phu chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?
Hồ Phỉ ngửa mặt lên trời đáp: -Tệ sư đệ là Thần Quyền Vô Địch Mã Hành Không. Tại hạ là Thần Quyền Hữu Địch Ngưu Canh Điền.
Câu này hiển nhiên là lời bịa đặt có ý khinh người. Lão già thấy chàng tay không đoạt khí giới của mình nên mới đối đáp với chàng mấy câu, không thì đã động thủ rồi.
Bản tính lão rất nóng nảy, lại nghe ba chữ Ngưu Canh Điền lão không nhịn được nữa, nhảy xổ về phía Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ giực cương ngựa né tránh. Cây Lôi Chấn Đáng rung động. Trong tay lão già đột nhiên có một vật. Lão giơ tay lên nhìn lại thì đúng là cây Lôi Chấn Đáng của mình. Vật về chủ cũ đáng lẽ lão hân hoan mới đúng nhưng không phải lão tự đoạt mà do địch nhân nhét vào tay, lão chưa kịp nhìn rõ, binh khí đã trở về.
Quần đạo đồng thanh hoan hô: -Bản lãnh Chử đại ca thần diệu vô cùng.
Họ đều tưởng lão tay không đoạt lại binh khí.
Lão họ Chử khác nào nuốt phải Hoàng Liêm, chịu cay đắng mà không

nói ra được.
Lão sửng sốt hỏi: -Ý tôn giá định làm gì đây?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ đã nói rồi, vì vợ chồng tệ sư điệt mà phải cùng các vị can thiệp vào chuyện bất bình.
Lão già họ Chử nói: -Can thiệp vào chuyện không đâu chẳng lợi ích gì cho tôn giá.Lão phu khuyên tôn giá nên đường ai nấy đi là hơn.
Quần đạo rất dỗi ngạc nhiên tự hỏi: -Chử đại ca bình nhật nóng như lửa mà sao bửa nay nhẫn nại đến thế?
Hồ Phỉ cười khanh khách đáp: -Các hạ nói đúng lắm. Dính vào việc người vô ích. Chúng ta ai đi đường nấy. Xin mời các hạ.
Lão già họ Chử lùi lại ba bước quát: -Tôn giá đã không chịu nghe lời nói phải thì tại hạ bắt buộc phải lãnh giáo mấy cao chiêu.
Lão nói rồi đứa cây Lôi Chấn Đáng hộ vệ trước ngựa.
Hồ Phỉ nói: -Lấy một chọi một thì chẳng thú gi nhưng nhiều người quá cũng rối loạn xà ngầu. Bây giờ chúng ta làm thế này. Một mình Ngưu Canh Điền đấu với ba vị.
Dứt lời chàng cầm cái dọc tẩu trỏ vào hán tử cầm trường kiếm, lại trỏ vào tên sư đệ của lão già.

49
Hồ công tử trả kiếm lui binh

Hắn tử sử kiếm tướng mạo oai nghiêm, thái độ ngạo mạn, ngửa mặt lên trời cười nói: -Lão tiểu tử kia thật là cuồng vọng.

Nhưng lão họ Chữ đã biết Hồ Phỉ không phải hạng dễ ăn. Lấy một chọi một động thủ với chàng thật không nắm vững phần nào. Chàng đã tự nguyện khiêu chiến với ba người là một điều mong còn không được, lão liền hô: -Niếp hiền đệ! Thượng Quan sư đệ! Y đã tự rước lấy cái chết thì không oán ai được nữa. Vậy ba chúng ta cùng y chơi nhảy một phen.

Hán tử họ Niếp không thích, đáp: -Xem chừng lão tiểu tử kia đâu phải là đối thủ của Chử đại ca? Nếu không thì hai vị sư huynh sư đệ hãy ra đi để anh em chiêm ngưỡng tuyệt kỹ Lôi Điện Giao Tác ở ngoài quan ải.

Quần đạo reo lên: -Phải lắm! Phải lắm!

Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Hạng người ít tuổi thành ra nhỏ mật. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc.

Hán tử họ Niếp dương cặp lông mày lên nhảy xuống ngựa khẽ nói: -Chử đại ca hãy lùi lại để tiểu đệ cho tên cuồng đồ này một bài học.

Hồ Phỉ hỏi: -Tiểu hunh đệ! Ngươi muốn cho Ngưu Canh Điền này một bài học này cũng được nhưng ta cần nói trước: Nếu ta thua ngươi thì ngươi muốn giết muốn mổ thế nào tuỳ ý nhưng ngươi lỡ tay thất bại thì làm thế nào?

Hán tử họ Niếp cười lạt đáp: -Đó là lão tiểu tử mơ tưởng hão huyền.

Hồ Phỉ mỉm cười nói: -Biết đâu nhờ trời giúp đỡ, tiểu huynh đệ mất mạng thì làm thế nào.

Hán tử họ Niếp quát lên: -Ai thèm nói trăng nói cuội với lão tiểu tử. Nếu ta thua thì để tuỳ ngươi sử trí.

Hồ Phỉ nói: -Tuỳ ý xử trí thì không dám đâu, tại hạ chỉ xin các vị khoan hồng đại lượng đừng dính vào việc nhà của vợ chồng tệ sư điệt là xong.

Hán tử họ Niếp không nhẫn nại được nữa vung trường kiếm lên quát: -Cứ thế là được.

Hồ Phỉ đảo mắt nhìn quần đạo hỏi: -Niếp gia tiểu huynh đệ đây nói vậy có thể tin được chăng? Nếu y thua, các vị lại trả oán thì sao?

Trình Linh Tố nghe tới đây không nhịn được nữa phải phì cười. cô nghĩ đến Hồ Phỉ còn nhỏ tuổi mà một điều hai điều kêu người ta bằng tiểu huynh đệ, hai điều bằng tiểu huynh đệ. Còn bọn kia lại vì "Bông hoa tươi cắm vào đống phân trâu" mà lao sư động chúng đến can thiệp thì vụ này thật tức cười.

Quần đạo biết hán tử họ Niếp kiếm thuật tinh kỳ, trong tay lại có bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn. Nếu hắn ra tay đấu với lão già lún phún râu trê quê trệch kia thì nhất định nắm chắc phần thắng. Chuyến này bọn chúng đi cướp tiêu chẳng qua là một cuộc mua vui, giữa đường lại

gặp chuyện buồn cười thì còn gì thú bằng. Chúng liền nhao nhao lên đáp: -Lão lún phún râu trê kia mà thắng y một nửa thức là bọn ta đi ngay, cái chuyện bất bình này không can thiệp nữa.
Hồ Phỉ cười nói: -Các vị toàn tiếng người chứ không phải chó phát trung tiện là hay lắm. Coi chiêu đây!
Đột nhiên chàng cầm rọc tẩu cài vào cổ áo tung mình xuống ngựa.
Quần đạo nghe chàng hô "Coi chiêu đây!", lại thấy chàng cầm rọc tẩu đã tưởng chàng dùng nó làm binh khí không ngờ chàng lại cắm vào cổ áo. Mười lăm tên đại đạo đứng coi thì mười ba tên phải bật cười.
Hán tử họ Niếp quát hỏi: -Lão tiểu tử kia dùng binh khí gì sao không lấy ra?
Hồ Phỉ đáp: -Ngưu Canh Điền quen dùng lưỡi cày. Chử đại trại chủ! Đại trại chủ cũng có cái đó giống cái cày, hãy cho tại hạ mượn một lát.
Chàng vừa nói vừa xòe tay ra.
Lão già vẫn có điều uý ky cho là chàng đòi mượn thật vội lùi lại hai bước tức giận đáp: -Lão phu không cho mượn. Xem chừng tôn giá không biết sử dụng.
Hồ Phỉ vẫn xòe tay hỏi tiếp: -Cho mượn một chút thì đã hề gì?
Đột nhiên chàng vươn tay ra, lão già kia vung đáng lên gạt. Không hiểu tại sao chỉ còn tay không. Cây Lôi Chấn Đáng đã lọt vào tay Hồ Phỉ rồi.
Lão già kinh hãi vô cùng nhảy lại hơn trượng. Da mặt co rúm như người thấy khỉ.
Nên biết công phu Không Thủ Đoạt Bạch Nhận của Hồ Phỉ là một tuyệt kỹ đã học được của Viễn Tổ Phi Thiên Hồ Ly. Ngày trước Phi Thiên Hồ Ly phò tá Sấm Vương Lý Tự Thành khởi nghĩa đánh thiên hạ đã nhờ bản lãnh này đoạt được không biết bao nhiêu binh khí trong tay các anh hùng hảo hán. Thật là một kỹ thuật thần sầu quỷ khốc nên người ta tặng cho ngoại hiệu là Phi Thiên Hồ Ly.
Hán tử họ Niếp thấy Hồ Phỉ động thủ với lão già liền cầm kiếm đâm vào sau lưng chàng.
Hồ Phỉ nghiêng mình tránh khỏi, cầm đáng xoay lại phản kích, từ mé tả đánh hất lên.
Cây Lôi Chấn Đáng tiếp tục đâm dọc quét ngang khiến lão họ Chữ ngó thấy miệng há hốc ra không ngậm lại được.
Nguyên những chiêu số Hồ Phỉ sử đây lại đúng là những chiêu thuộc về sáu mươi tư đường Oanh Thiên Lôi Chấn Đáng Pháp đã được sư phụ truyền dạy cho lão, chẳng sai một chút nào.
Sư đệ lão họ Thượng Quan lại càng kinh ngạc vì hắn nghe rõ Hồ Phỉ không hiểu cả Lôi Chấn Đáng là gì mà lúc sử đáng lại giống hệt sư ca.
Hai người nhận định rõ Hồ Phỉ đã có căn bản rất sâu xa về võ công, lại thông minh tuyệt đỉnh. Chàng vừa coi lão già đấu với Từ Tranh đã thuộc lòng mọi chiêu số. Huống chi những chiêu chàng sử dụng về phép kình cũng như biến hoá rất thần diệu.

Hán tử họ Niếp không dám khinh thường nữa, toàn sử Đạt Ma Kiếm Pháp chính tông của phái Thiếu Lâm.
Hồ Phỉ dùng binh khí đã không thuận tay lại muốn làm lóa mắt mọi người nên ráng sử đúng như võ công của lão già họ Chử nên càng bị câu thúc. Chàng thấy thanh trường kiếm của đối phương phóng ra hàn quang lấp loáng, kiếm pháp cũng không phải tầm thường. Chàng vừa chiến đấu vừa tự nhủ: -Xem chừng mười sáu địch nhân đều là người cương ngạnh, nếu họ xông cả vào thì dù ta cùng Nhị muội có thể thoát thân được nhưng cả nhà Từ Tranh bốn người tất bị tai họa. Mình cần thắng để bọn họ không động thủ được là thượng đỉnh.
Đột nhiên trường kiếm của địch nhân bổ xuống, chàng đang nghĩ cách biến chiêu đã nghe choang một tiếng. Một đầu cây Lôi Chấn Đáng bị lưỡi kiếm chặt đứt.
Quần đạo thấy cử chỉ của Hồ Phỉ có vẻ tà môn, trong lòng không khỏi hồi hộp, lại thấy hán tử họ Niếp thắng lợi liền đồng thanh hoan hô.
Hán tử họ Niếp phấn khởi tinh thần tiến lên từng bước.
Hồ Phỉ học được mấy chiêu về Đáng Pháp của lão họ Chử sử hết rồi liền nghĩ thầm: -Nếu còn đánh thế này mãi tất bị lộ tẩy.
Chàng thấy Lôi Chấn Đáng bị hớt một đầu, xoay đáng lại đâm chênh chếch tới.
Địch nhân chuyển trường kiếm một vòng. Lại một tiếng choang vang lên. Đầu kia cây đáng bị hớt nốt.
Hồ Phỉ la lên:
Hay lắm! Ngươi đã không nể mặt Chử đại gia, phá huỷ cây binh khí nhờ nó mà y nổi danh thì thật chẳng còn tình bằng hữu chi nữa.
Hán tử họ Niếp không khỏi sửng sốt vì hắn nghĩ ra lời nói của đối phương rất có lý.
Đột nhiên lại một tiếng "choang" vang lên. Hồ Phỉ đập nửa cây đánh vào lưỡi kiếm. Trong tay chàng chỉ còn một khúc ngắn dài chừng hơn thước.
Chàng lại gọi: -Biết sử Lôi Chấn Đáng mà không sử được Thiểm Diện Tuỳ thì võ công cũng tầm thường thôi.
Chàng nói rồi cầm khúc đuôi cây đánh đưa ra như sử cây phá giáp chuỳ.
Tên đại đạo họ Thượng Quan nghe chàng hỏi biết sử Thiểm Diện Truỳ không khỏi kinh hãi nhưng coi chừng đi mấy đường truỳ đâm ngang chém dọc không đúng cách mới hơi yên dạ, gã cười hỏi:
Thiểm Diện Truỳ tôn giá sử đó thuộc môn phái nào?
Hồ Phỉ đáp: -Môn học của ông bạn không trúng, của tại hạ mới đúng.
Chàng nói rồi lại phóng luôn mấy đường.
Thực ra ngoài thanh đơn đao chàng chẳng biết sử một món binh khí nào khác.
Gã họ Niếp tuy có lợi kiếm trong tay nhưng không cản trở được cây đáng, gã bị Hồ Phỉ tấn công phải lùi lại.

Bỗng gã rú lên một tiếng. Cả hai người đồng thời nhảy lùi lại. Trước mặt Hồ Phỉ ánh tinh quang lấp loáng. Thanh bảo kiếm đã lọt vào tay chàng.
Hồ Phỉ quỳ chân trái xuống lượm một tảng đá bên đường nặng chừng ba chục cân.
Tay mặt chàng cầm kiếm. Mũi kiếm trỏ xuống. Tay trái cầm tảng đá gơ cao lên cười nói:
Lưỡi bảo kiếm này cực kỳ sắc bén. Tại hạ thử đập mấy cái xem có gẫy không?
Chàng nói rồi thủ thế tựa hồ dùng tảng đá lớn đập vào thân kiếm nhất định cũng đủ làm cho kiếm gẫy.
Hán tử họ Niếp quý thanh bảo kiếm này hơn cả tính mạng, ngó thấy tình trạng này sắc mặt lợt lạt la lên:
Tại hạ xin chịu thua là xong.
Hồ Phỉ đáp:
Tại hạ thấy thanh kiếm này rất tốt, chưa chắc đá đã đập gẫy được.
Chàng lại giơ cao tảng đá lên.
Hán tử họ Niếp lớn tiếng la: -Tôn giá có thích thanh kiếm này thì cứ lấy đem đi, đừng hủy hoại báu vật.
Hồ Phỉ nghĩ thầm:
Tay này quả thật là người có tình. Chẳng thà để kiếm lọt vào tay địch chứ không muốn để kiếm gẫy.
Rồi chàng cười hì hì hai tay cầm bảo kiếm nâng lên đưa tới trước mặt địch nhân nói: -Tiểu đệ vô lễ. Thật là đắc tội.
Hán tử họ Niếp cực kỳ kinh ngạc. Gã yên trí dù Hồ Phỉ không hủy thanh kiếm cũng lấy đem đi vì người võ lâm còn ai không thích bảo kiếm?
Gã liền đưa tay ra đón lấy nói: -Đa tạ! Đa tạ!
Trong lúc thảng thốt, gã không dấu nổi nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt.
Hồ Phỉ biết đêm dài lắm chuyện, không nên chần chờ. Chàng xoay mình lên ngựa nhìn quần hào chắp tay nói: -Đa tạ các vị huynh đài đã nương tay. Tiểu đệ xin có lời cảm tạ.
Chàng lại nhìn Từ Tranh và Mã Xuân Hoa giục: -Chúng ta đi thôi!
Vợ chồng Từ Tranh chưa hết kinh hãi, vội tung mình lên ngựa và thúc giục xe tiêu thượng lộ.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đi sau áp giải để đề phòng mọi sự bất trắc. Tai còn nghe quần đạo nói nhỏ thương nghị với nhau nhưng chúng không phóng ngựa đuổi theo.
Bốn người đi một mạch hơn mười dặm vẫn không thấy quần đạo truy kích.
Từ Tranh dừng ngựa lại nói: -Tôn giá ra tay giải cứu, tại hạ rất lấy làm cảm kích nhưng sao lại mạo sư là tệ sư bá?
Hồ Phỉ nghe giọng nói của gã có vẻ trách móc liền mỉm cười đáp: -Thuận miệng nói vậy mà thôi. Xin huynh đệ miễn trách.

Từ Tranh nói: -Tôn giá dán hai túp râu vào rồi gặp ai cũng kêu huynh đệ, như vậy không khỏi mang tiếng là khinh thường thiên hạ.
Hồ Phỉ ngạc nhiên không ngờ con người lỗ mãng như gã mà cũng nhận ra.
Trình Linh Tố khẽ nói: -Chắc vợ gã nhận ra chỗ sơ hở.
Hồ Phỉ gật đầu, chú ý nhìn Mã Xuân Hoa. Chàng tự hỏi: -Nàng nhận ra túp râu giả nhưng không hiểu đã khám phá ra ta là ai chưa?
Từ Tranh thấy thái độ chàng như vậy liền cho là chàng thấy vợ gã xinh đẹp đi theo hoài, hẳn là có ý bất chính.
Gã bị quần đạo vũ nhục đủ điều, tâm trí thất thường, coi ai cũng là thù nghịch, đột nhiên lớn tiếng quát: -Các hạ võ nghệ cao thâm, có muốn giết Từ Tranh này thì hạ thủ đi.
Dứt lời gã rút lấy thanh đơn đao ở sau lưng lão chạy cờ, đứng thủ thế nhìn Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ không hiểu tâm tình gã,toan giải thích bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa dồn dập.
Một người ky mã phóng ngựa chạy như điên tới nơi. Con ngựa này tuy không phải thần tuấn như bạch mã của Viên Tử Y nhưng cũng là một thứ danh câu.
Chỉ tong khoảnh khắc nó đã chạy lướt ngang bên cạnh xe tiêu.
Hồ Phỉ nhanh mắt nhận ra là một trong mười sáu tên đại đạo.
Trình Linh Tố nói: -Chúng ta đi thôi, chẳng hơi đâu mà can thiệp vào chuyện bất bình.
Không ngờ câu này làm xúc động lòng đố kỵ của Từ Tranh. Mặt gã đỏ sọng cơ hồ toé lửa, phóng người chạy tới toan liều mạng.
Mã Xuân Hoa vội la lên:
Sư ca! Sư ca lại phạm tội vào hành động hồ đồ rồi.
Từ Tranh ngẩn người ra.
Trình Linh Tố cầm roi ngựa quất vào đít ngựa của Hồ Phỉ. Cả hai con vọt về phía trước.
Hồ Phỉ quay lại lớn tiếng:
Mã cô nương! Còn nhớ chuyện Thương Gia Bảo không?
Mã Xuân Hoa bỗng đỏ mặt lên, miệng lẩm bẩm: -Thương Gia Bảo! Thương Gia bảo! Sao ta lại không nhớ?
Nàng rung động tâm thần nghĩ lại chuyện cũ. Nhưng trong đầu óc chẳng nhớ tới hình ảnh Hồ Phỉ chút nào mà nàng chỉ tưởng với một người khác sang trọng thanh nhã là Phúc công tử.
Trình Linh Tố vọt ngựa chạy được ba dặm rồi nói: -Đại ca! Quần đạo lại rượt rồi.
Hồ Phỉ đã nghe thấy tiếng ngựa dồn dập từ trước đến mười mấy con. Chàng đáp: -Nếu phải động thủ thật sự thì chúng ta ít người không địch nổi số đông, lại không hiểu lai lịch bọn này.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội coi bọn này chưa chắc đã phải là cường đạo.

Hồ Phỉ gật đầu nói:
Vụ này có nhiều điểm rất cổ quái mà trong lúc nhất thời mình không nghĩ ra được.
Giữa lúc ấy một trận gió Tây thổi lại đem theo cả tiếng binh khí đụng nhau.
Hồ Phỉ kinh hải nói: -Chúng đuổi tới nơi rồi.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội coi bọn người đó dường như tính ý với Mã cô nương chắc không có điều gì đáng ngại cho cô. Bọn họ cũng không hại mạng Từ Tranh đâu nhưng gã khó lòng tránh khỏi nếm mùi đau khổ.
Hồ Phỉ hết sức suy nghĩ, chau mày nói: -Tiểu huynh thật không hiểu được.
Giữa lúc ấy nghe tiếng vó ngựa vang lên đi chênh chếch về góc Tây Bắc chứ không phải chạy trên đường lớn. Đồng thời văng vẳng có tiếng phụ nữ hô hoán vang lại.
Hồ Phỉ cho ngựa chạy lên cái gò nhỏ bên đường, phóng tầm mắt nhìn ra xa thì thấy hai tên trong bọn đại đạo đều cười khoái mã và mỗi tên ôm một đứa nhỏ. Mã Xuân Hoa chạy bộ rượt theo, đầu tóc rũ rượi, miệng la gọi: -Trả lại con ta! Trả lại con ta!
Vì đường cách xa nên nghe không rõ.
Hai tên đại đạo giơ binh khí lên, đột nhiên chia hai ngả chạy đi.
Mã Xuân Hoa đứng thộn mặt ra. Cả hai đứa nhỏ đều là ruột thịt không hiểu nên chạy theo bên nào.
Hồ Phỉ thấy thế cả giận nghĩ thầm: -Bọn cường đạo này tàn ác vô cùng.
Chàng la gọi:
Nhị muội! Chạy nhanh lên!
Chàng biết mình ít người không địch nổi số đông nhưng không dúng tay vào thì vụ này rất nguy hiểm. Mắt chàng đã ngó thấy chuyện bất bình, chẳng thế không can thiệp. Chàng liền phóng ngựa rượt theo.
Nhưng một là quãng cách còn xa quá, hai là ngựa chàng không chạy nhanh bằng ngựa của đại đạo. Khi chàng đi tới bên Mã Xuân Hoa thì hai tên đại đạo bồng hai đứa nhỏ đã mất hút.
Hồ Phỉ la lên: -Mã cô nương đừng nóng nẩy. Tại hạ nhất định rượt đuổi theo đoạt thằng nhỏ về cho.
Mã Xuân Hoa nghe nói lại phấn khởi tinh thần, muốn quỳ ngay xuống.
Hồ Phỉ vội nói: -Không nên hành lễ. Từ huynh đâu rồi.
Mã Xuân Hoa đáp: -Tiện thiếp rượt theo hài tử, y bị người ta bao vậy.
Trình Linh Tố phóng ngựa chạy đến bên Hồ Phỉ cười nói: -Mặt Bắc lại có địch nhân.
Hồ Phỉ hỏi: -Có phải địch nhân không?
Chàng ngó qua phía Bắc quả thấy cát bụi tung bay. Lại tám, chín con ngựa chạy tới.
Hồ Phỉ nói: -Địch nhân cưỡi toàn ngựa tốt, chúng ta không chạy được,

hãy tìm một chỗ ẩn thân.
Nhưng bốn mặt đồng không mông quạnh chẳng có chỗ nào ẩn núp được. Chỉ mé Tây Bắc có một khu rừng cây nhỏ. Trình Linh Tố cầm roi ngựa trỏ về phía đó nói: -Qua bên kia!
Mã Xuân Hoa nhìn cô đáp: -Đa tạ cô nương.
Rồi nhảy lên lưng ngựa ngồi phía sau Trình Linh Tố.
Trình Linh Tố cười nói: -Nhãn quang của phu nhân hay quá. Tong lúc nguy cấp mà còn nhận ra được tiểu muội là gái giả trai.
Ba người cưỡi hai ngựa chạy về phía khu rừng.
Mới chạy được hơn năm dặm, quần đạo đã phát giác. Những hồi còi nổi lên. Mé Nam hơn chục người ky mã. Mé Bắc cũng tám, chín con. Hai mặt đổ lại.
Hồ Phỉ phóng ngựa chạy trước chuồn vào rừng cây, thấy phía sau rừng có bảy, tám gian nhà nhỏ. Chàng nghĩ rằng mình còn tiếp tục chạy nữa tất bị đuổi kịp, đành là vào ẩn mình tạm trong mấy gian nhà này. Chàng liền giục ngựa chạy tới, thấy trung gian có một tòa thạch thất khá lớn. Hai bên đều là nhà gianh.
Hồ Phỉ đưa tay đẩy cửa nhà thạch thất thấy bên trong có một lão phu nhân nằm trên giường bệnh.
Mụ ngó thấy Hồ Phỉ khiếp sợ quá không nói nên lời chỉ khẽ la mấy tiếng "ối ối".
Trình Linh Tố thấy những gian nhà gianh đều là cửa phên đóng kín, bốn bức vách lại không cửa sổ, dường như không phải nhà ở. Cô đạp cửa mở một gian thấy bên trong chất đống củi khô cùng rơm cỏ. Một gian khác chứa toàn đá. Nguyên đây là lò nung vôi nên chứa đá.
Trình Linh Tố lấy hỏa tập bật lửa lên châm vào hai gian nhà gianh, đoạn kéo Mã Xuân Hoa vào thạch thất.
Những gian nhà gianh cách thạch thất chừng ba, bốn trương. Rơm củi cháy lên rồi, người trong thạch thất tuy bị nóng nẩy khó chịu nhưng cũng ngăn cản địch nhân một lúc. Vả lại những gian nhà gianh cháy hết rồi, địch nhân không còn chỗ ẩn thân, muốn tấn công vào thạch thất cũng còn khó.
Mã Xuân Hoa thấy cô nhỏ tuổi mà quyết đoán mau lẹ liền khen ngợi:
Cô nương thật là thông minh.
Những gian nhà gianh vừa bốc lửa thì quần đạo đã tới tấp chạy vào rừng cây. Lừa ngựa nhìn thấy lửa không dám tới gần.
Mã Xuân Hoa chuồn vào thạch thất rồi, bớt phần sợ hãi nhưng lại nghĩ tới con mình lọt vào tay cường đạo không hiểu sống chết thế nào.
Mẫu tử tình thâm, bất giác châu lệ đầm đìa. Nàng giơ tay áo lên lau nước mắt, nhìn Trình Linh Tố nói: -Muội tử! Ta cùng muội tử vốn không quen biết, sao lại mạo hiểm cứu nhau?
Nàng hỏi câu này quả là tình thật.
Nên biết bọn đại đạo cướp tiêu đều là những tay võ nghệ cao cường, nhân số rất đông. Dù là phụ thân nàng Thần Quyền Vô Địch Mã Hành

Không gặp trường hợp này cũng nhận ra ngay quả bất địch chúng.
Hai người này không thân thích lại không quen biết mà tự ruớc lấy trách nhiệm thì có khác gì chịu uổng mạng một cách vô ích.
Còn Hồ Phỉ tự xưng là Thần Quyền Hữu Địch Ngưu Canh Điền dĩ nhiên nàng biết là tên giả để trêu chọc quần đạo.
Võ công của phụ thân nàng do tổ phụ truyền cho, lão chẳng có sư huynh sư đệ đồng môn nào hết.
Trình Linh Tố mỉm cười trỏ vào sau lưng Hồ Phỉ hỏi: -Phu nhân có nhận ra được y không? Y đã nhận ra phu nhân rồi đó.

50
Đã thề nguyền hoạn nạn chẳng chia lìa

Hồ Phỉ ở trong thạch thất đang nhìn qua cửa sổ ra ngoài, nghe Trình Linh Tố nói vậy quay lại mỉm cười rồi xoay quanh, chìa tay qua cửa sổ đón lấy một mũi cương tiêu, một mũi tự tiễn liệng xuống đất nói: -Đáng tiếc bọn ta không đem theo ám khí, đành mượn của địch nhân vậy. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu ... mé Nam có chín tên.

Chàng lại chuyển qua cửa sổ khác đếm: -Một, hai, ba ... mạn Bắc có bảy tên. Đáng tiếc mé Đông và mé Tây không nhìn thấy.

Chàng quay lại ngó và thấy trong góc thách thất có một cái bếp đá. Chàng động tâm vươn tay phải cầm lấy quai chảo đặt trên bếp. Chàng nhoài mình thò đầu ra ngoài cửa sổ để ngó bên Đông và bên Tây. Vì thế mà nửa người lộ ra. Địch nhân liền phóng ám khí tập kích. Chàng dùng cái chảo và cái vung làm hai lá mộc che đỡ hai bên.

Những tiếng leng keng, cách cách vang lên. Hồ Phỉ co người lại cười khanh khách.

Trên vung chảo cắm vào bốn, năm mũi ám khí, trong lòng chảo cũng đựng năm, sáu thứ, nào là Thiết Liên Tử, nào là Tụ Tiễn, nào Phi Truỳ, nào Táng Môn Đinh.

Cái chảo đã mẻ một miếng lớn vì bị Phi Hoàng Thạch liệng trúng.

Hồ Phỉ nói: -Cả trước sau và hai bên cộng là hai mươi mốt người. Tại hạ không ngó thấy Từ huynh và hai đứa nhỏ, nghĩ lại mới nhớ ra còn hai người của chúng đối phó với Từ huynh và hai tên bồng hai đứa nhỏ đem đi. Như vậy đối phương cả thẩy là hai mươi năm người.

Trình Linh Tố nói: -Nếu hai mươi lăm tên đều là hạng tầm thường thì chẳng có chi đáng ngại nhưng bọn này ...

Hồ Phỉ ngắt lời: -Nhị muội! Nhị muội có biết lai lịch của tên sử cây Lôi Chấn Đáng không?

Trình Linh Tố đáp: -Sư phó đã nhắc tới thứ binh khí ngoại môn này. Lão nhân gia còn bảo những người chuyên sử Lôi Chấn Đáng đều thuộc phái Bạch Gia Bảo ở Tái Bắc. Nhưng người sử kiếm thì hiển nhiên là kiếm thuật của Kỳ gia ở Triết Đông.

Ồ! Đại ca! Đại ca có nghe rõ khẩu âm của chúng không?

Mã Xuân Hoa nói ngay: -Phải rồi. Có người nói tiếng Quảng Đông, có người nói tiếng Hồ Nam, Hồ Bắc lại có cả khẩu âm miền Sơn Đông, Sơn Tây nữa.

Trình Linh Tố nói: -Trong thiên hạ quyết không có bọn cường đạo nào lại hội họp được nhiều hảo thủ từ bốn mặt tám phương đến như bọn này mà lại cướp tiêu ngân vẻn vẹn chín ngàn lạng bạc.

Mã Xuân Hoa nghe nói tới "vẻn vẹn chín ngàn lạng bạc" bất giác đỏ mặt lên. Từ ngày sáng lập ra Phi Mã Tiêu cục ra đến nay, quả chưa bao giờ lãnh món hàng nhỏ nhặt như vậy.

Hồ Phỉ nói: -Trước hết chúng ta cần điều tra cho biết ý muốn của địch nhân. Chúng tới đây vì anh em tại hạ hay nhằm vào Mã cô nương.

Ban đầu chàng thấy thanh thế bên địch như vậy liền cho là phe phái Điền Quy Nông nhưng hành vi của bọn cường đạo chỗ nào cũng nhắm vào vợ chồng Từ Tranh và Mã Xuân Hoa, hiển nhiên không liên quan gì đến Miêu Nhân Phượng và Điền Quy Nông.
Mã Xuân Hoa đáp: -Dĩ niên bọn chúng có ý đối phó với Phi Mã tiêu cục.
Xin tha thứ cho tiểu muội hỏi một câu. Quý tính đại ca đây là gì?
Hồ Phỉ đưa tay lên nhắc túm râu giả ra cười hỏi: -Mã cô nương không nhận được tại hạ ư?
Mã Xuân Hoa thấy trong con người tráng kiện của chàng vẻ mặt còn non choẹt, nàng không nhớ ra đã gặp chàng ở đâu?
Hồ Phỉ cười nói: -Thương Thiếu Gia! Xin thiếu gia tha mạng cho A Phỉ đừng làm khó dễ gì gã.
Mã Xuân Hoa sửng sốt mấp máy môi nhưng không nói.
Hồ Phỉ lại nói tiếp: -A Phỉ bị thiếu gia treo lên thật là đáng thương. Thiếu gia hãy tha cho gã trước rồi tiểu muội sẽ để thiếu gia nắm tay được không?
Nguyên ngày trước Hồ Phỉ bị Thương Bảo Chấn cột lại treo lên xà nhà đánh đập cực kỳ thảm khốc. Mã Xuân Hoa sinh lòng bất nhân khẩn cầu Thương Bảo Chấn tha cho chàng. Thương Bảo Chấn có cảm tình với nàng nên tuy gã căm hận Hồ Phỉ mà vẫn ưng thuận lời thỉnh cầu của nàng. Tuy lúc ấy Hồ Phỉ đã tự mình thoát khỏi trói buộc mà chàng vẫn nhớ rõ ràng những lời năn nỉ của Mã Xuân Hoa nên chàng đem lòng cảm kích không bao giờ quên được.
Nay Hồ Phỉ muốn báo đáp mối ân tình ngày trước liều mạng cứu nàng, dù chết cũng chẳng từ nan. Hiện giờ chàng đang ở nơi hiểm địa mà trong lòng lại rất cao hứng vì chàng đã tận tâm báo đáp nàng trong lúc nguy nan.
Mã Xuân Hoa đỏ mặt lên miệng hô: -Ủa! A Phỉ đấy ư? A Phỉ ở Thương Gia Bảo ngày trước?
Nàng đừng lại một chút rồi nói: -Huynh đệ là con đại hiệp Hồ Nhất Đao, Hồ Phỉ huynh đệ ơi!
Hồ Phỉ mỉm cười gật đầu nhưng nghe nàng nhắc tới danh tự của phụ thân, lòng chàng se lại.
Mã Xuân Hoa nói: -Hồ huynh đệ! Huynh đệ ... huynh đệ ... ráng mà cứu hai đứa con nhỏ của tiện thiếp.
Hồ Phỉ đáp: -Dĩ nhiên tiểu đệ phải hết lòng.
Rồi chàng giới thiệu: -Đây là Trình Linh Tố cô nương, cô em mới kết nghĩa của tiểu đệ.
Mã Xuân Hoa vừa cất tiếng hô "Trình cô nương" thì đột nhiên nghe đánh "sầm" một tiếng. Cánh cửa nhà thạch thất bị một vật rất nặng liệng vào. Bụi đất từ trên nóc nhà rớt xuống lả tả. May mà cánh cửa rất dày, gióng cửa cũng kiên cố nên không bị gãy để mở tung ra.
Hồ Phỉ do lỗ cửa sổ nhìn ra ngoài thấy bốn tên đại đạo cưỡi trên lưng

ngựa, dùng giây lôi một đoạn cây lớn từ phía xa xa chạy tới. Khi còn cách cánh cửa chừng hơn trượng, bốn tên phóng mạnh khúc cây vào cửa đánh sầm lên một tiếng.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Nếu chúng phá được cửa kéo ùa vào thì mình không chống nổi.
Tay chàng cầm một mũi Táng Môn Đinh, một cây Tụ Tiến, chờ cho bốn tên đại đạo tung ngựa đi xa rồi quay đầu lại mới lớn tiếng quát: -Tại hạ còn lưu tình chỉ bắn chết ngựa chứ không bắn chết người.
Chàng giơ tay phải lên hai cái phóng hai mũi ám khí ra. Hai tiếng veo véo rít lên.
Ám khi bắn trúng đầu ngựa. Hai con ngựa thét lên một tiếng ngã quay ra chết liền.
Hai tên đại đạo ngồi trên lưng ngựa xoay mình nhảy xuống. Hai con ngựa đi sau vướng phải cành cây cũng té nhào. Hai tên ky mã này bản lãnh không phải tầm thường tung mình vọt lên nên không bị đè.
Quần đạo bên ngoài đều bật tiếng la hoảng. Chúng chạy lại coi thấy hai mũi ám khí cắm sâu vào óc ngựa.
Bên ngoài chỉ nhìn thấy cái lỗ, chuôi tên cũng không chìa ra.
Thủ kình kinh hồn này thật là hiếm có ở đời.
Quần đạo đều là những tay hảo thủ làm gì chẳng biết Hồ Phỉ còn lưu tình, nếu bắn vào người mấy mạng cũng không còn.
Quần đạo đang ngơ ngác, bỗng nghe hồi còi rít lên liền lui ra xa mấy chục trượng.
Chúng thấy ám khí không thể bắn tới nơi mới tụ tập vào một chỗ cùng nhau thương nghị.
Giả tỷ Hồ Phỉ bắn trúng người chết ba, bốn tên thì cục diện hòa hoãn được ngay nhưng chàng không hiểu lai hch đối phương, không muốn giết người một cách khinh xuất để kết mối thâm thù. Huống chi còn hai con Mã Xuân Hoa và Từ Tranh chưa biết ra sao. Nếu hai bên đi được đến chỗ điều đình tử tế là hay hơn hết.
Quần đạo rút lui rồi, Hồ Phỉ quay lại ngó thấy cánh cửa đã bị nứt một kẽ lớn, nếu
(*thiếu hai trang*)
-Vụ này liệu có liên can gì đến đại chủ Hồ ở Nghĩa Đường Trần không?
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh không hiểu.
Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:
Nếu ta cứ ngồi đây mà lo lắng thì bưng để chân tướng. nếu hai việc có liên quan với nhau tất cục diện sẽ biến đổi.
Trình Linh Tố gật đầu.
Hai người liền mở rộng cửa.
Quần đạo thấy có người ra sợ phá vòng vây, mười mấy người ky mã bốn phía đều tiến gần vào.
Hồ Phỉ lớn tiếng hô: -Nếu các vị vì Hồ mỗ mà tới đây thì Hồ mỗ cùng

nghĩa muội ở cả trong này, các vị không nên làm liên luỵ đến người ngoài.
Đoạn chàng bẻ rọc tẩu đánh "rắc" một tiếng gẫy làm hai đoạn, lại bỏ hết đi hóa trang trên mặt, Trình Linh Tố cũng lột mũ ra để chìa mớ tóc mây cho lộ chân tướng cô gái.
Quần đạo đều kinh dị. Chúng không ngờ con người bản lãnh phi thường lại là chàng thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi.
Quần đạo ngơ ngác nhìn nhau tựa hồ trong lúc nhất thời chưa tìm ra chủ ý.
Đột nhiên một người mình cao mặt trắng tiến ra. Chính là gã họ Niếp sử trường kiếm.
Gã nhìn Hồ Phỉ chắp tay nói: -Tôn giá có ơn trả kiếm, tại hạ vĩnh viễn không quên. Công việc của bọn tại hạ tuyệt không liên quan gì đến hai vị. Xin hai vị tuỳ tiện. Bọn tại hạ kính cẩn đưa chân.
Dứt lời gã xuống ngựa, khẽ vỗ vào mông nó một cái. Con ngựa chạy đến trước mặt Hồ Phỉ rồi dừng lại.
Tên đại đạo nhường cả ngựa cưỡi cho chàng.
Hồ Phỉ chắp tay đáp lễ hỏi: -Còn Mã cô nương thì sao?
Gã họ Niếp đáp: -Anh em tại hạ mời Mã cô nương lên Bắc một chuyến, quyết chẳng dám đụng đến một sợi lông của cô.
Hồ Phỉ cười nói: -Nếu đã có hảo ý mời khách thì hà tất phải nhốn nháo như vậy?
Chàng quay lại hô: -Mã cô nương! Người ta mời cô làm tân khách. Cô nương có đi không?
Mã Xuân Hoa ra cửa nói:
Tiện thiếp chưa từng quen biết các vị thì các vị mời đi làm chi?
Trong quần đạo có tên cười đáp: -Dĩ nhiên anh em bọn tại hạ không quen biết cô nương nhưng có người quen biết.
Mã Xuân Hoa lớn tiếng: -Còn những đứa con của tiện thiếp? Các vị mau mau trả lại cho!
Gã họ Niếp đáp: -Hai vị lệnh lang bình yên vô sự. Xin cô nương cứ yên dạ. Bọn tại hạ hết sức bảo vệ khi nào dám làm cho hai vị tiểu công tử phải sợ hãi?
Trình Linh Tố liếc mắt ngó Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Tên cường đạo này ăn nói mỗi lúc một khách khí. Từ Tranh bất quá là một tên tiểu nha đầu thì con y làm gì lại kêu bằng tiểu công tử?
Mã Xuân Hoa bỗng đỏ mặt lên nói: -Tiện thiếp không đi. mau trả lại con cho tiện thiếp.
Nàng không chờ quần đạo trả lời đã trở gót đi vào.
Hồ Phỉ thấy hành động kỳ lạ của Mã Xuân Hoa càng sinh lòng ngờ vực nói: -Giữa Mã cô nương và tại hạ có mối giao tình thâm trọng, bất luận vì việc gì, tại hạ cũng chẳng thể tự thủ bàng quan.
Gã họ Niếp nói:
Võ công của tôn giá tuy cao cường nhưng bất địch chúng. Bọn tại hạ

cả thảy hai mươi lăm người, đến chiều còn thêm cường viện tới nữa.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Nhân số gã này nói ra đúng với điều ta phỏng đoán. Quả gã không lừa gạt ta. Bất luận cường viện là ai, ta cũng không thể bỏ Mã cô nương mà đi được. Nhưng chẳng lẽ để Nhị muội vì nàng mà uổng mạng.
Chàng liền khẽ bảo cô:
Nhị muội! Nhị muội hãy phá vòng vây đi trước.
Để một mình tiểu huynh chiếu cố cho Mã cô nương còn dễ hơn nhiều.
Trình Linh Tố biết chàng lo cho mình liền hỏi lại: -Lúc chúng ta kết bái thệ nguyện với nhau chia sẻ hoạn nạn hay là gặp hoạn nạn thì trốn đi trước?
Hồ Phỉ đáp: -Nhị muội chưa từng quen biết Mã cô nương can chi phải mạo hiểm? Còn tiểu huynh thì không thể thế được.
Trình Linh Tố thuỷ chung không nhìn chàng hỏi lại: -Tiểu muội không mạo hiểm vì Mã cô nương nhưng giữa tiểu muội và đại ca chẳng lẽ cũng chưa từng quen biết ư?
Hồ Phỉ trong lòng cảm kích. Suốt đời chàng chưa bao giờ được ai cam tâm cùng chết với mình.
Chàng không ngần ngừ gì nữa nói ngay:
Đã thế chúng ta sống thì cùng sống, chết thì cùng chết.
Gã họ Niếp chờ một lúc không thấy Hồ Phỉ đáp lại liền nói: -Bọn tại hạ quyết không dám làm tổn thương đến Mã cô nương. Vậy hai vị còn lo gì nữa mà phải mạo hiểm? Tôn giá hành động rất quang minh lỗi lạc, bọn tại hạ khâm phục vô cùng.
Hậu hội còn nhiều, bữa nay hãy tạm biệt nên chăng?
Hồ Phỉ hỏi lại: -Niếp đại ca buông tha Mã cô nương hay không?
Gã họ niếp lắc đầu toan khuyên giải nữa nhưng mấy tên trong bọn quần đạo đã lớn tiếng quát mỗi người một câu: -Gã tiểu tử này không biết đường tiến thoái hà tất Niếp đại ca phải phí lời với gã?
Thế này là thiên đường có nẻo ngươi không tới, địa ngục không đường lại tiến vào.
Ngốc tiểu tử! Một mình ngươi có bản lãnh nghiêng trời hay sao mà dám chống cự.
Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng. Một mũi ám khí nhằm bắn vào Hồ Phỉ.
Tên đại đạo họ Niếp nhảy lên nắm lấy, thì ra một mũi phi đao.
Hồ Phỉ nói: -Hảo ý của tôn giá tiểu đệ xin tâm lãnh. Kể từ lúc này chúng ta không ai nợ gì ai nữa.
Dứt lời chàng nắm tay Trình Linh Tố xoay mình tiến vào thạch thất.
Lại nghe sau lưng tiếng gó rít lên vù vù. Mấy món ám khí bắn tới.
Hồ Phỉ đóng cửa lại. Những ám khí cắm vào cánh cửa.
Quần đạo lớn tiếng hô hoán xông đến trước cửa.
Hồ Phỉ vội chạy đến bên cửa sổ, lượm mấy múi cương tiêu nhằm mấy tên đại đạo gần hất liệng ra.

Tên đại đạo kia la lên một tiếng. Vai gã trúng tiêu nhưng gã cực kỳ hung hãn vẫn không lùi lại lớn tiếng hô: -Các vị huynh đệ! Bữa nay chúng ta không thu thập nổi một thằng nhỏ thì còn mặt mũi nào mà trở về?
Quần đạo nổi hiệu còi inh ỏi. Bốn mặt xông cả vào.
Trên tường đá mặt Đông và mặt Tây phát ra những tiếng đập phá ầm ầm. Hai mặt này không có cửa sổ, quần đạo không sợ Hồ Phỉ bắn ám khí, đang dùng vật nặng đập mạnh định phá tường xông vào.
Hồ Phỉ liên tiếp liệng ám khí ra. Quần đạo ở hai mặt Nam Bắc phải lùi lại nhưng tiếng phá tường hai mặt Đông Tây vang lên không ngớt.
Trình Linh Tố lấy cây nến chế bằng Thất Tâm Hải Đường. Có lại đưa thuốc giải cho Hồ Phỉ và Mã Xuân Hoa cùng phu nhân nằm trên giường bệnh để mọi người nhét vào mũi. Cô chờ địch nhân xông vào là đốt nến lên để chúng trúng độc ngã lăn ra.
Chất độc của cô đối phó với thiểu số địch nhân dĩ nhiên ứng nghiệm như thần nhưng địch nhân đông quá, cô không làm gì được. Cô dự bị đốt nến cũng chỉ là làm họ hết sức, giảm bớt được tên nào hay tên ấy.Còn bọn mình có ra khỏi được trùng vây hay không cô chẳng chắc phần nào.
Giữa lúc ấy, một tiếng "uỳnh" vang lên. Vách đá mặt Tây bị đánh vỡ thành lỗ hổng.
Nhưng quần đạo vẫn sợ võ công Hồ Phỉ ghê gớm, không ai dám tiến vào.
Nhưng nếu lỗ hổng phá lớn thêm, chúng có thể kéo ùa vào được.
Hồ Phỉ thấy tình thế cấp bách, đảo mắt nhìn quanh nhà thạch thất xem còn vật gì đả thương địch không.
Trình Linh Tố bỗng la lên: -Đại ca! Cái này hay lắm rồi.
Cô cúi xuống chui vào gầm giường thò tay bóc ra hai nắm vôi trắng.
Hồ Phỉ cũng reo lên: -Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu?
Chàng xé áo trường bào lấy một mảnh gói vôi lại rồi xông tới trước lỗ hổng chuồn ra. Chàng nhắm mắt giơ tay mặt liệng gói vôi bột về phía địch nhân rồi chuồn vào ngay.
Quần đạo bàn định kế hoạch đánh vào nhà cách nào mà không đả thương đến Hồ Phỉ ngờ đâu chàng do lỗ thủng chui ra tấn công đột ngột. Gói vôi lớn tung bay bốn phía, mù trắng mịt mờ.
Ba tên đại đạo đứng gần bị vôi liệng vào mắt đau không chịu được đều bật tiếng la thất thanh.
Hồ Phỉ tập kích thành công, vừa xoay mình thì Trình Linh Tố đưa cho chàng hai gói vôi nữa.
Chàng lại reo lên: -Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!
Chàng bước lên phiến đá lớn trên bếp, chìa tay qua đỉnh đầu tung mình nhảy lên.
Hai tiếng ầm ầm. Nóc nhà bị thủng một lỗ lớn.
Hồ Phỉ chuồn qua lỗ hổng nóc nhà liệng hai gói vôi bột ra.

Quần đạo lại bật tiếng la hoảng.
Trình Linh Tố tiếp tục gói vôi bột bỏ vào đưa lên nhóc nhà.
Hồ Phỉ liệng ra bốn mặt Đông Tây Nam Bắc.
Quần đạo vừa kêu la chửi bới vừa chạy vào rừng.
Sáu, bảy tên cường đạo bị trọng thương.
Trong lúc nhất thời chúng không dám sấn vào gần thạch thất.
Tình trạng này kéo dài hơn một giờ. Quần đạo không dám xông vào bọn Hồ Phỉ cũng không dám xông ra, chỉ sợ mất căn cứ phòng thủ thì chẳng tài nào kháng cự được.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố còn có lúc nói cười. Hai người từng ở với nhau trong khi hoạn nạn, ngày thêm thân mật.
Mã Xuân Hoa trong lòng cực kỳ hồi hộp. Nàng đã không trông gì ở bọn địch nhân, còn đối với câu chuyện giữa Hồ Phỉ và Trình Linh Tố nàng nghe mà tựa hồ chẳng nghe thấy gì.
Hồ Phỉ nói:
Chúng ta cố giữ đến đêm, nhờ bóng tối trốn thoát được là may. Bằng đêm nay không trốn thoát là làm luỵ đến tính mạng của Nhị muội. Còn cái mạng già của Thần Quyền Hữu Địch Ngưu Canh Điền tiểu lão nho này thì ha ha ...
Chàng nói tới đây đưa tay lên trỏ vào mỗi vừa cười vừa nói tiếp:
Nếu biết sớm vụ này không liên quan gì đến đại tài hủ họ Hồ thì đừng bỏ túp râu đi hay hơn.
Trình Linh Tố mỉm cười khẽ hỏi: -Đại ca! Nếu lúc nữa không chạy thoát thì đại ca cứu tiểu muội hay cứu Mã cô nương?
Hồ Phỉ đáp:
Cứu cả hai người.
Trình Linh Tố hỏi: -Tiểu muội hỏi trưởng hợp chỉ có thể cứu được một người còn một người phải chết thì đại ca cứu ai?
Hồ Phỉ trầm ngâm đáp:
Tiểu huynh cứu Mã cô nương rồi cùng chết với Nhị muội.
Trình Linh Tố quay lại khẽ hô:
Đại ca!
Cô nắm lấy tay chàng. Hồ Phỉ chấn động tâm thần, đột nhiên la lên: -Trời ơi! Nguy rồi!

51
Những mối dư tình tại Thương Gia Bảo

Quần đạo từ trong rừng tới tấp nhảy ra. tên nào trên tay cũng lôi kéo cành cây hoặc củi khô không ngớt đem đến liệng ở chung quanh thạch thất.

Coi tình thế này hiển nhiên chúng định đánh hỏa công.

Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố tay cầm tay đưa mắt nhìn nhau và đều lộ vẻ lo âu vì tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Mã Xuân Hoa đứng bên cửa sổ bỗng cất tiếng hỏi: -Này! Thủ lãnh các ngươi là ai? Ta muốn nói mấy câu với y.

Một lão già nhỏ bé gầy nhom trong bọn cường đạo đáp: -Mã cô nương có điều chi xin cứ dặn tiểu nhân là được.

Mã Xuân Hoa nói: -Ta ra đó nói với lão nhưng lão không được giữ ta.

Lão già đáp: -Ai dám ngăn giữ cô nương?

Mã Xuân Hoa khẽ nói: -Hồ huynh đệ! Trình muội tử! Tiện thiếp ra nói với họ mấy câu rồi trở lại ngay.

Hồ Phỉ vội hỏi: -Ủa. Không được đâu! Quân đạo tặc làm gì có tín nghĩa? Mã cô nương hành động như vậy là tự đưa mình vào miệng cọp hay sao?

Mã Xuân Hoa đáp: -Hãm mình ở đây mãi cũng không xong. Tấm lòng cao cả của hai vị khiến tiện thiếp suốt đời không quên.

Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Mã cô nương muốn tự mình gánh lấy trách nhiệm để khỏi liên luỵ đến ta nhưng cô nương ra đi một mình dĩ nhiên lành ít dữ nhiều. Cứu người không cứu cho đến nơi sao phải bậc đại trượng phu?

Chàng thấy Mã Xuân Hoa lộ vẻ kiến quyết liền rút then cửa ra nói: -Nếu vậy tại hạ đi theo cô nương.

Mã Xuân Hoa lại đỏ mặt lên đáp:

Không cần đâu.

Trình Linh Tố không sao đoán được vì lẽ gì Mã Xuân Hoa mấy phen đỏ mặt ra chiều e thẹn. Chẳng lẽ Hồ đại ca lại có mối tình nam nữ với nàng?

Cô nghĩ tới bất giác cũng đỏ mặt lên.

Hồ Phỉ nói: -Được rồi! Đã thế thì tại hạ đi bắt một tên làm con tin.

Mã Xuân Hoa đáp: -Hồ huynh đệ! Bất tất ...

Nàng chưa dứt lời, Hồ Phỉ tay phải cầm đơn đao, tay trái đẩy cửa xông ra.

Quần đạo đồng thanh la hoảng.

Hồ Phỉ thi triển khinh công chạy thật nhanh.

Quần đạo thét vang: -Gã tiểu tử định chạy trốn.

-Trong thạch thất còn có người. Bốn mặt vây vào đi.

-Coi chừng! Phải đề phòng thằng lỏi con dùng nguỵ kế.

Giữa những tiếng quát tháo, Hồ Phỉ vọt ra như giây khói xông vào giữa quần đạo.

Hai tên đại đạo cầm đao xông lại cản đường. Hồ Phỉ cúi đầu xuống chuồn qua, tay trái chàng móc lại toan nắm lấy cổ tay gã mé hữu. Không ngờ gã này chân tay rất mau lẹ, quét ngang thanh đơn đao, Hồ Phỉ phải dơ đao lên gạt không nắm được.
Vừa chậm lại một chút, ba tên đại đạo nữa nhảy xổ lại. Hai tên cầm cương tiên, một tên cầm Liễn tử thương vây Hồ Phỉ vào giữa.
Hồ Phỉ quát lên một tiếng, vung đao chém mạnh một nhát. Mấy tiếng "choang choang" vang lên. Hai cây cương tiên rớt xuống. Cây liễn tử thương dứt làm hai đoạn.
Chàng vận toàn lực sử ba chiêu tuy đánh rớt binh khí bên địch nhưng lưỡi đơn đao của chàng cũng bị quằn lại, không dùng được nữa.
Quần đạo thấy chàng thần dũng phi thường phải dạt ra hai bên.
Lão già lớn tiếng quát:
Để ta tương hội với anh hùng hảo hán.
Hồ Phỉ kinh hãi nghĩ thầm:
Thân thủ lão này trầm trọng và vững vàng. Đúng là một tay kình địch.
Chàng giơ tay trái lên miệng hô: -Coi chừng! Kim tiêu!
Lão già dừng chân chú ý chờ kim tiêu liệng tới. Ngờ đâu Hồ Phỉ đánh đòn gió. Chàng điểm chân trái tung người lên rượt qua đầu hai tên đại đạo, lôi một tên ở mé hữu xuống ngựa. Chàng chụp vào huyệt mạch môn của gã rồi tung mình lên ngựa từ giữa đám đông chạy ra.
Hồ Phỉ đá vào bụng ngựa. Con vật đau quá lao về phía trước.
Quần đạo la ó quát mắng. Kẻ cưỡi ngựa, người đi bộ rượt theo.
Con ngựa chạy được vài trượng, Hồ Phỉ nghe phía sau có tiếng gió vội cúi đầu xuống. Hai cây thiết truỳ bay qua đỉnh đầu, thế đi rất mạnh. Người phóng đúng là một tay cao thủ.
Hồ Phỉ nhảy vọt lên xoay mình lại rồi hạ xuống yên, chàng cưỡi ngựa trái chiều đặt tên đại đạo trước ngựa làm lá mộc. Miệng chàng hô: -Phóng ám khí ra! Càng nhiều càng tốt.
Tên đại đạo bị giữ huyệt mạch môn, toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được.
Hồ Phỉ cười khanh khách lại thúc chân vào bụng ngựa. Con ngựa ngã quay ra. Nguyên trước khi chàng xoay mình, mông ngựa đã trúng một thiết truỳ xuyên vào bụng.
Hồ Phỉ tung mình nhảy xuống xách ngang người tên đại đạo, đi giật lùi từng bước trở về thạch thất.
Quần đạo sợ chàng gia hại đồng bạn không dám sấn vào. Hơn hai chục tay hảo thủ mà chịu để một mình Hồ Phỉ xông đến bắt người, không đả thương chàng được chút nào. Chúng nhìn nhau vẻ mặt buồn rầu, trong lòng vừa phẫn nộ lại vừa ngấm ngấm khâm phục chàng.
Mã Xuân Hoa reo lên: -Hảo thân thủ! Hảo bản sự!
Nàng từ từ đi vào đám quần đạo, tay không binh khí.
Quần đạo thấy nàng tiến gần lại tới tấp xuống ngựa mở đường lối.
Mã Xuân Hoa tiếp tục tiến về phía trước. Khi cách xa thạch thất chừng

năm chục trượng mới dừng lại.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố thò đầu nhìn qua cửa sổ thấy Mã Xuân Hoa xoay lưng về phía thạch thất nói chuyện với lão già.
Trình Linh Tố hỏi: -Đại ca! Tại sao Mã cô nương lại đi xa thế? Nếu xẩy chuyện bất trắc thì cứu viện thế nào được?
Hồ Phỉ "ồ" một tiếng. Chàng biết Trình Linh Tố hỏi vậy mà thực ra trong thâm tâm cô đã tìm ra đáp án.
Quả nhiên cô nói tiếp:
Chắc y nói gì với quần đạo mà không muốn để chúng ta nghe tiếng.
Hồ Phỉ lại "ồ" một tiếng. Chàng biết Trình Linh Tố đoán đúng.
Trình Linh Tố lại nói: -Đại ca! Tên thủ lãnh nói năng với Mã cô nương ra chiều rất kính cẩn, tuyệt không dám khoa trương chút nào.
Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế! Lão này dầy công phu hàm dưỡng quả là tay kình địch.
Trình Linh Tố nói: -Tiểu muội coi chừng không phải vì lão dầy công phu hàm dưỡng mà tựa hồ kẻ tôi đòi bẩm báo việc gì với chủ nhân.
Hồ Phỉ đã nhận ra nhưng vụ này thật bẽ bàng, chàng không muốn tự miệng mình nói tới.
Trình Linh Tố nhìn một lúc lại nói: -Mã cô nương lắc đầu không chịu đi theo tên thủ lãnh nhưng tại sao?
Đột nhiên cô quay lại dòm vào mặt Hồ Phỉ dường như trong lòng có điều cảm giác, cô lại quay ra ngoài cửa sổ.
Hồ Phỉ hỏi:
Nhị muội muốn hỏi gì, sao chưa nói hết câu đã dừng lại?
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội không hiểu có nên hỏi hay thôi. Tiêu muội sợ hỏi câu này làm cho đại ca phải nổi nóng.
Hồ Phỉ nói: -Nhị muội! Ta cùng Nhị muội sống chết có nau thì việc gì phải e dè? Bất cứ điều gì ta cũng không dấu Nhị muội.
Trình Linh Tố hỏi: -Hay lắm! Tại sao lúc Mã cô nương nói với tên thủ lãnh lại không ra chiều tức giận mà đỏ mặt lên? Cái đó còn chưa lạ tại sao đại ca cũng đỏ mặt nữa.
Hồ Phỉ đáp: -Trong lòng tiểu huynh nghi ngờ một điều nhưng không đủ chứng cớ, hiện giờ chưa tiện nói rõ. Nhị muội nên nhớ đại ca là người quang minh lỗi lạc quyết chẳng có điều gì phải hổ thẹn. Nhị muội có tin được đại ca không?
Trình Linh Tố thấy vẻ mặt chàng rất thành khẩn thì trong lòng cao hứng vô cùng. Cô mỉm cười nói: -Vậy đại ca thẹn thay cho Mã cô nương. Việc người ta, tiểu muội không tiện dính vào. Chỉ cần đại ca tử tế là hay lắm rồi.
Hồ Phỉ nói: -Lúc ta mới biết Mã cô nương chỉ là thằng nhỏ bắt mũi chưa sạch. Nàng thấy tình trạng ta đáng thương nên mới năn nỉ dùm.
Chàng nói tới đây ngừng đầu trông ra ngơ ngẩn xuất thần. Chàng thấy bên trời ráng chiều đỏ ối, khẽ nói: -Chẳng biết có phải thế hay không nhưng ta tin cô là hảo nhân. Lương tâm cô rất tốt.

Giữa lúc ấy tên đại đạo khẽ rên lên một tiếng. Hiển nhiên gã bị Hồ Phỉ điểm huyệt đau đớn khó chịu.
Hồ Phỉ quay lại khai huyệt Chương Môn và huyệt Thiên Trì cho gã rồi nói: -Vì sự bất đắc dĩ mà phải đắc tội với tôn giá. Mong rằng tôn giá miễn trách cho. Cao tính đại danh tôn giá là gì?
Tên đại đạo mày rậm mắt to, cái đầu lớn quá cỡ. Gã trừng mắt nhìn Hồ Phỉ lớn tiếng: -Ta học nghệ chưa tinh bị ngươi bắt được. Ngươi muốn giết muốn mổ thế nào thì động thủ đi, còn chuyện gì lắm lời thế?
Hồ Phỉ thấy gã cứng cỏi lại khâm phục là một trang hán tử liền cười đáp: -Giữa tại hạ và tôn giá đã không quen biết lại không thù oán khi nào cố ý hại nhau? Có điều câu chuyện bữa nay lắm chỗ kỳ quái tại hạ không sao hiểu được, lão huynh có thể cho biết rõ hơn được chăng?
Tên đại đạo lại quát: -Ngươi tưởng Uông Thiết Ngạc này là kẻ tiểu nhân đê hèn chăng? Dù ngươi hoa ngôn xảo ngữ thế nào cũng đừng hòng hỏi ta được nửa câu.
Trình Linh Tố thè lưỡi ra cười nói:
Ngươi không chịu xưng danh sao còn nói họ tên? Té ra là Uông Thiết Ngạc lão gia. Tiểu nữ khâm phục lắm.
Uông Thiết Ngạc phì một tiếng thóa mạ: -Con tiểu nha đầu tóc vàng kia! Ngươi thì biết cái gì?
Trình Linh Tố không để ý đến hắn nhìn Hồ Phỉ nói: -Đại ca! Người này chất phác nhưng thượng đại võ sư của y có chút giao tình với tiểu muội. Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết ân đối với tiểu muội rất cung kính. Đại ca đừng làm khó dễ cho y.
Cô nói rồi nheo mắt nhìn Hồ Phỉ.
Uông Thiết Ngạc rất lấy làm kỳ hỏi:
Cô có biết Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh của tại hạ ư?
Giọng gã lập tức biến đổi.
Trình Linh Tố đáp: -Sao lại không biết? Môn Ưng Trảo Công và Nhạn Hành Công của ngươi học chưa đến nơi.
Uông Thiết Ngạc đáp: -Dạ!
Hắn cúi đầu xuống ra chiều bẽn lẽn.
Nguyên Ưng Trảo Nhạn Hành Môn là một phái lớn trong võ học ở phương Bắc. Đại đệ tử Chu Thiết Tiêu, Nhị đệ tử Tăng Thiết An nổi tiếng giang hồ đã lâu. Trình Linh Tố từng được nghe sư phó nói tới, biết bọn đệ tử ở môn phái này đều lấy tên có chữ "Điểu" một bên. Khi Uông Thiết Ngạc báo danh, cô lại thấy hắn sử thanh Nhạn linh đao nên đoán đúng ngay. Còn võ công của Uông Thiết Ngạc học chưa đến nơi khỏi cần ai nói cũng đoán được vì nếu bản lãnh hắn cao thâm thì Hồ Phỉ sao lại bắt hắn một cách dễ dàng thế được?
Uông Thiết Ngạc tâm đại chất phát nghe Trình Linh Tố nói câu này ra liền tin ngay lập tức.
Trình Linh Tố hỏi: -Hai vị sư ca của ngươi sao không cùng đi? ta chưa

thấy các vị đó đâu?
Thực ra cô chưa từng biết mặt Chu Thiết Tiêu và Tăng Thiết Ân nhưng cô đoán uy danh hai người này khá lớn nếu họ ở trong đám này tất là nhân vật đầu não. Lão già cùng mấy tên trưởng toán khác đều không sử đao nên cô đoán chắc hai lão Chu, Tăng không có ở đây.
Uông Thiết Ngạc đáp: -Chu sư ca cùng Tăng sư ca đều ở lại bắc Kinh. Chút việc nhỏ mọn này khi nào phiền đến đại giá hai vị đó?
Gã nói câu này ra chiều đắc ý.
Trình Linh Tố nghĩ thầm: -Hai người kia ở lại Bắc Kinh thì bọn cường đạo này đều ở Bắc Kinh tới đây cả hay sao? Ta phải loè hắn phen nữa.
Cô liền nói hời hợt một câu: -Cuộc đại hội các chưởng môn trong thiên hạ chẳng bao lâu nữa sẽ khai diễn. Ưng Trảo Nhạn Hành Môn nhất định phải hiện diện ở hội nghị. Chắc ngươi cũng sẽ về Bắc Kinh để coi náo nhiệt chứ?
Uông Thiết Nạgc đáp:
Dĩ nhiên là thế. Xong vụ công cán này, anh em sẽ trở về Bắc Kinh hết.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều sửng sốt tự hỏi: -Công cán gì?
Trình Linh Tố nói:
Các vị đương gia tại quý trại chịu về quy thuận vì Hoàng Thượng ra sức là làm hiển hách cho tổ tiên.
Không ngờ điểm này Trình Linh Tố đã đoán trật. Cô thấy chúng là đương sai tưởng chúng quy thuận triều đình, ngờ đâu Uông Thiết Ngạc cặp mắt long lên hỏi: -Quy thuận cái gì? Cô nương tưởng bọn tại hạ là đạo tặc chăng?
Trình Linh Tố la thầm:
Hỏng bét!
Cô tủm tỉm cười đáp:
Các vị giả làm bằng hữu phe Hắc đạo, lòng đã hiểu rõ hà tất phải nói huỵch toẹt ra?
Tuy cô rào kín đáo tựa hồ không hiểu dấu vết gì song Uông Thiết Ngạc sinh lòng ngờ vực, cô nói gì hắn cũng chỉ trợn mắt lên nhìn không thốt nửa lời.
Hồ Phỉ lên tiếng: -Nhị muội! Nhị muội đã quen biết các vị sư ca của Uông huynh, vậy chúng ta đừng làm khó dễ gì cho nhau nữa. Mời Uông huynh trở về.
Uông Thiết Ngạc vẫn đứng trơ.
Hồ Phỉ mở cửa thạch thất nói tiếp: -Sau này chúng ta sẽ có ngày tái hội.
Uông Thiết Ngạc không hiểu chàng giở nguỵ kế gì, vẫn không dám cất bước.
Trình Linh Tố kéo áo Hồ Phỉ đưa mắt ra hiệu.
Hồ phỉ cười nói: -Tiểu đệ là Hồ Phỉ. Tệ nghĩa muội là Trình Linh Tố gửi lời vấn an hai võ sư Chu, Tăng.

Dứt lời chàng khẽ đẩy Uông Thiết Ngạc một cái cho hắn ra ngoài cửa.
Uông Thiết Ngạc vẫn ngơ ngác không hiểu, ngần ngại chưa đi ngay. Hắn quay đầu nhìn lại thấy cửa đóng rồi liền cất bước đi giật lùi vì gã vẫn sợ Hồ Phỉ ngấm ngầm phóng ám khí. Gã đi được mười mấy trượng thuỷ chung không thấy trong thạch thất có động tĩnh gì mới chạy vào trong rừng.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca! Tiểu muội buột miệng huyênh hoang chứ có biết Chu Thiết Gà, Tăng Thiết Vịt nào đâu. Sao đại ca lại tin thực mà tha hắn?
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh xem chừng bọn này quyết chẳng dám gia hại Mã cô nương.
Hơn nữa Uông Thiết Ngạc là con người chất phát, bọn cường đạo chưa chắc đã trọng vọng gã. Nếu thực tình muốn làm khó dễ Mã cô nương chắc cũng chẳng thương tiếc gì cha này mà phải đình thủ.
Trình Linh Tố khen: -Đại ca nghĩ rất đúng.
Cô chưa dứt lời đã ngó thấy Mã Xuân Hoa từ từ cất bước trở về. Quần đạo đưa đến ven rừng rồi để nàng đi một mình về thạch thất.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố chỉ đưa mắt nhìn nàng không muốn lên tiếng hỏi.
Mã Xuân Hoa nói ngay: -Bọn chúng đều khen võ công của Hồ huynh đệ rất cao thâm mà đầy lòng nhân nghĩa thực là một vị thiếu niên anh hùng.
Hồ Phỉ nói mấy câu khiêm tốn. Chàng thấy Mã Xuân Hoa ngơ ngẩn xuất thần không nói thêm cũng không hỏi nữa.
Lát sau Mã Xuân Hoa mới nói: -Hồ huynh đệ! Trình muội tử! Hai vị đi đi thôi. Câu chuyện của tiện thiếp hai vị không giúp được.
Hồ Phỉ hỏi: -Cô nương chưa thoát khỏi cảnh hiểm nghèo thì tiểu đệ bỏ đi làm sao được?
Mã Xuân Hoa đáp: -Tiện thiếp ở đâu không nguy hiểm, bọn chúng không dám làm gì tiện thiếp đâu.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Cô nói hai câu này đều đúng sự thực nhưng để cô một mình giữa đàn hổ đói thì ta yên tâm thế nào được?
Thấy mặt Mã Xuân Hoa lúc đỏ bừng lúc trắng bợt, có lúc lại ênh ếnh nước mắt có khi bên môi hé nụ cười. Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố nhìn nhau ngơ ngác. Cả trong lẫn ngoài nhà thạch thất đều im lặng như tờ.
Hồ Phỉ kéo áo Trình Linh Tố. Hai người đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.
Chàng khẽ hỏi: -Nhị muội. chúng ta làm gì bây giờ?
Trình Linh Tố khẽ đáp: -Bậc thiếu niên anh hùng đại nhân đại nghĩa làm sao thì con tiểu nha đầu tóc vàng cũng làm thế.
Hồ Phỉ nói khẽ: -Tiểu huynh nghi ngại một điều cần phải hỏi Mã cô nương. Cứ giữ tình trạng dằng co này mãi cũng không xong.
Trình Linh Tố hỏi: -Tiểu muội thử đoán coi. Đại ca đã bảo có gã họ Thương ngày trước say mê Mã cô nương phải không?

Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế! Nhị muội thật thông minh. Tiểu huynh nghi ngờ bọn cường đạo này đã chịu lời uỷ thác của Thương Bảo Chấn nên chúng đối với Mã cô nương rất lịch sự, lại sỉ nhục trượng phu của cô đến cùng cực.
Trình Linh Tố nói: -Xem chừng Mã cô nương còn có tình với gã họ Thương.
Hồ Phỉ nói: -Vì thế nên tiểu huynh không biết mình làm thế nào cho phải.
Hai người nói mà không nhìn nhay.
Mã Xuân Hoa lại ngồi trong góc nhà nên chẳng nghe rõ câu nào.
Ráng chiều đã nhạt dần, trời sắp tối rồi.
Đột nhiên mé Tây tiếng còi nổi liên thanh. Lại mấy người ky mã tới nơi.
Trình Linh Tố noí: -Viện thủ của địch nhân lại đến nữa.
Hồ Phỉ lắng tai nghe rồi hỏi:
Sao lại có một người đi bộ?
Quả nhiên lát sau có người chạy như bay tới gần. Phía sau bốn người kỵ mã đi thành hình cánh quạt rượt theo, dường như có ý giỡn cợt không muốn giục ngựa tới ngay. Miệng chúng quát tháo, thổi còi, thuỷ chung vẫn cách xa người chạy bộ hai, ba trượng.
Người chạy bộ đầu bù tóc rối chân bước loạng choạng, hiển nhiên đã chạy đến sức cùng lực kiệt.
Hồ Phỉ nhìn rõ mặt mũi người đó, la gọi: -Từ đại ca! Lại đây!
Dứt lời chàng mở cửa toan chạy ra tiếp ứng thì đã không kịp nữa rồi. Bốn con ngựa chạy vòng theo mé bên tiến lên trước cản đường Từ Tranh.
Quần đạo ở trong rừng kéo ùa ra. Nếu Hồ Phỉ chạy tới cứu viện mà quần đạo thừa cơ xông vào thạch thất thì Trình Linh Tố và Mã Xuân Hoa sẽ bị nguy khốn.
Chàng đành dương mắt lên nhìn quần đạo bao vậy Từ Tranh, miệng la lớn: -Ỷ vào số đông để thủ thắng sao phải anh hùng hảo hán?
Hán tử cưỡi ngựa đuổi theo, một tên đáp: -Đúng thế! Ta đang muốn đơn đả độc đấu với cao đồ của Thần Quyền Vô Địch là Từ đại tiêu đầu ở Phi Mã tiêu cục.
Hồ Phỉ nghe thanh âm quen thuộc, chú ý nhìn lại bỗng la thất thanh: -Gã là Thương Bảo Chấn.
Trình Linh Tố nói: -Gã họ Thương quả nhiên đến rồi.
Cô thấy gã vẻ người đỉnh đạc, mặt mũi trắng trẻo, phong tư tuấn mã gấp mười Từ Tranh mặt đầy sứt sẹo.
Cô lại thấy gã xoay mình xuống ngựa thân pháp rất ngoạn mục không khỏi nghĩ thầm: -Gã này quả xứng đôi với Mã cô nương, không trách gã nổi dạ bất bình nói những gì bông hoa tươi cắm vào đống phân trâu.
Dù sao cô cũng là một thiếu nữ nhỏ tuổi, không nhịn được la lên: -Mã gia tỷ tỷ! Người họ Thương đã tới đó.

Mã Xuân Hoa chỉ ậm ừ tựa hồ không hiểu Trình Linh Tố nói gì.

Lúc này quần đạo đã bao quanh Từ Tranh thành một vòng vây lớn che mất nhãn quang, người đứng trong cửa sổ không nhìn rõ nữa.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca! Ở đây nhìn không rõ. Chúng ta lên nóc nhà coi.
Hồ Phỉ đáp: -Phải rồi!
Hai người nhảy lên nóc nhà thấy Từ Tranh quắt mắt lên nhìn Thương Bảo Chấn.
Thương Bảo Chấn tay cầm đơn đao sống dầy lưỡi mỏng còn Từ Tranh thì tay không.
Trình Linh Tố nói: -Vụ này bất công rồi.
Hồ Phỉ chưa kịp đáp đã nghe Thương bảo Chấn lên tiếng: -Từ gia! Thương mỗ động thủ với Từ gia đã không ỷ đông người để thủ thắng mà cũng không chiếm phần tiện nghi về binh khí. Từ gia dùng đao còn tại hạ tay không. Thế là Từ gia không thua thiệt gì nữa.
Dứt lời gã liệng đao qua.
Từ Tranh vươn tay ra đón lấy thở hồng hộc nói: -Khi còn ở Thương Gia Bảo, ngươi đối với sư muội ta như vậy mà tưởng ta không có mắt ư? Bữa nay ngươi kéo bè đến đây làm chi? Từ mỗ không muốn nói nhiều. Thương Bảo Chấn! Ngươi lấy đao ra đi.
Thương bảo Chấn lớn tiếng đáp: -Tại hạ quyết để hai bàn tay không tỷ đấu với Từ gia. Các vị đại ca! Nếu tiểu đệ có chết về lưỡi đao của gã cũng chỉ trách mình tự phụ quá đáng, đừng ai vào trợ lực tiểu đệ nữa.
Trình Linh Tố hỏi:
Sao gã lại to tiếng thế? Hiển nhiên gã có ý nói cho Mã cô nương nghe rõ. Gã tay không đấu đơn đao chẳng những muốn phô tương tài nghệ trước ý trung nhân mà còn muốn làm cho nàng động tâm.
Hồ Phỉ buông tiếng thở dài.
Trình Linh Tố hỏi: -Đại ca! Đại ca bảo Mã cô nương muốn ai thắng?
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Tiểu huynh không biết.
Từ Tranh thấy Thương Bảo Chấn nhất định không dùng binh khí, hắn cầm ngang thanh đơn đao nói: -Bữa nay Từ mỗ đã vị vây hãm trong trùng vi cũng không muốn sống để trở về nữa.
Vèo một tiếng, hắn vung đao nhăm đỉnh đầu Thương Bảo Chấn chém xuống.
Võ công Thương Bảo Chấn còn cao hơn Từ Tranh nhiều.
Ngày ở Thương Gia Bảo, gã yêu cầu Từ Tranh dạy quyền cước chỉ là giả vờ. Mấy năm nay gã theo Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn khổ công rèn luyện tiến bộ rất nhiều về Bát Quái Đao và Bát Quái Chưởng.
Từ Tranh thua chạy hàng nửa ngày, sức cùng lực kiệt. Trong tay tuy có đơn đao nhưng đấu với Bát Quái Chưởng của Thương Bảo Chấn mới được mấy chiêu đã lâm vào tình thế hạ phong.
Hồ Phỉ chau mày nói: -Gã họ Thương rất xảo quyệt!

Trình Linh Tố hỏi:
Đại ca có muốn ra tay không?
Hồ Phỉ đáp:
Ta vì muốn giúp Mã cô nương mà tới đây nhưng ... nhưng ... ta thật không hiểu ý cô ấy ra sao?
Trình Linh Tố ra chiều bất mãn với Mã Xuân Hoa, cô nói: -Mã cô nương quyết không có sự gì nguy hiểm. Đại ca muốn giúp đỡ cô chưa chắc cô đã chịu nghe, chi bằng chúng ta đi thôi.
Hồ Phỉ thấy thanh đơn đao của Từ Tranh bị chưởng lực của Thương Bảo Chấn kiềm chế phóng ra những chiêu lệch lạc chẳng vào chưởng pháp nào hết. Chàng lộ vẻ buồn rầu đáp: -Nhị muội! Nhị muội nói phải lắm. Vụ này chúng ta không nên can thiệp.
Chàng ở trên nóc nhà nhảy xuống chạy vào thạch thất nói: -Mã cô nương! Từ đại ca không chống nổi đến nơi rồi. E rằng gã họ Thương sắp hạ độc thủ.
Mã Xuân Hoa ngơ ngẩn xuất thần, ậm ừ một tiếng chứ không nói gì.
Hồ Phỉ lửa giận bốc lên không nén nổi nữa, quay lại bảo Trình Linh Tố: -Nhị muội! Chúng ta đi thôi.
Mã Xuân Hoa tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc cất tiếng hỏi: -Các vị đi ư? Đi đâu bây giờ?
Hồ Phỉ ngang nhiên đáp:
Mã cô nương! Ngày trước cô nương đã năn nỉ giùm tại hạ, tại hạ rất cảm kích. Nhưng cô nương đối với Từ đại ca như vậy ...
Chàng chưa dứt lời bỗng nghe ngoài cửa vang lên tiếng rú thê thảm và chính là thanh âm của Từ Tranh. Tiếp theo là tiếng cười khoan khoái của Thương Bảo Chấn.
Quần đạo cũng hoan hô vang dội: -Hảo Bát Quái Chưởng! Hảo Bát Quái Chưởng!
Mã Xuân Hoa hết hoảng la gọi: -Sư ca!
Rồi nàng xông ra.
Hồ Phỉ hậm hực nói:
Tình nhân đánh chết trượng phu là hợp lý lắm rồi còn gì?
Trình Linh Tố thấy chàng phẫn nộ quá chừng liền cất giọng ôn nhu an ủi: -Vụ này dù đại ca có bản lãnh nghiêng trời cũng chẳng thể can thiệp được.
Hồ Phỉ nói:
Nếu y không yêu sư ca thì sao lại thành thân với y?
Trình Linh Tố đáp:
Chắc cô bị bắt buộc phải vâng lời phụ mệnh.
Hồ Phỉ lắc đầu nói: -Không phải. Phụ thân cô bị chết cháy ở Thương Gia Bảo từ trước rồi.
Dù đã có hôn ước cũng nên phế bỏ còn hơn là đi đến kết quả này.
Bỗng nghe trong đám đông có tiếng rên rỉ của Từ Tranh vọng ra.
Hồ Phỉ cả mừng nói:

Từ đại ca chưa chết. Ta thử ra coi.
Chàng liền rảo bước chen vào giữa đám quần đạo.
Lạ thay! Trước đây chưa lâu, quần đạo cùng Hồ Phỉ thành thế đối lập nhưng hiện giờ chúng chỉ chú ý đến Mã Xuân Hoa, Thương Bảo Chấn và Từ Tranh, tuyệt không để ý gì đến Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ cúi xuống ngó Từ Tranh thấy trước ngực hắn có vũng máu lớn. Hơi thở hắn đã yếu đi. Hiển nhiên hắn bị chưởng lực của Thương Bảo Chấn đả thương nội tạng. Chỉ trong khoảng khắc là tắt thở.
Mã Xuân Hoa đứng ngẩn người ra trước mặt Từ Tranh không nói câu gì.
Hồ Phỉ cúi xuống khẽ nói vào tai Từ Tranh: -Từ đại ca! Đại ca còn việc gì chưa giải quyết, tiểu đệ sẽ giúp cho.
Từ Tranh hết nhìn vợ lại ngó Thương Bảo Chấn. Hắn cười gượng khẽ đáp: -Không có.
Hồ Phỉ nói:
Tiểu đệ đi kiếm hai đứa con nhỏ để nuôi chúng thành người.
Giữa chàng và Từ Tranh chưa có mối giao tình gì nhưng chàng thấy hắn gặp kết quả này, nổi lòng nghĩa phẫn, không nhịn được mà đứng ra giải quyết dùm người xấu số.
Từ Tranh lại cười gượng thều thào nói một câu nhưng tiếng nhỏ quá, Hồ Phỉ không nghe rõ. Chàng dán tai vào bên miệng hắn mới nghe được mấy tiếng nhát gừng: -Trước khi ... kết hôn ... đã có con rồi ... hai thằng nhỏ ... không phải là con tiểu đệ.
Hắn thở hắt ra rồi yên lặng. Hắn chết rồi.
Hồ Phỉ tỉnh ngộ lẩm bẩm: -Không trách Mã cô nương thành thân với hắn. Té ra sau khi Thương Gia Bảo bị thiêu rụi, Mã Xuân Hoa không biết đi đâu mà cô lại mang thai, cô không lấy Từ Tranh cũng không được. Thảo nào hai thằng nhỏ trắng trẻo khả ái chẳng giống tướng mạo Từ đại ca chút nào.
Chàng đứng ngay người lên, nhận thấy vụ này không liên quan gì đến mình nữa. bỗng tai lắng nghe tiếng vó ngựa vang lên. Hai người ky mã mỗi người ôm một thằng nhỏ con của Mã Xuân Hoa tới.
Mã Xuân Hoa hết nhìn Từ Tranh lại nhìn Thương Bảo Chấn hỏi: -Thương thiếu gia! Thiếu gia đã tay không đánh chết y rồi ư?
Thương Bảo Chấn đáp:
Đơn đao còn ở trong tay y, tại hạ không chiếm chút tiện nghi nào cả.
Mã Xuân Hoa gật đầu rút thanh đơn đao ở trong tay Từ Tranh ra nói: -Đây là Bát Quái Đao. gia truyền của thiếu gia. Khi tiểu muội ở Thương Gia Bảo đã trông thấy rồi.
Thương Bảo Chấn mỉm cười nói: -Cô nương còn nhớ đợc là may. tại hạ chỉ mong có thế.
Mã Xuân Hoa đáp:
(*thiếu 2 trang*)
việc đều hiện ra trước mắt.

Trình Linh Tố liếc mắt nhìn Hồ Phỉ thấy mặt chàng đỏ bừng, ngực nhô lên hụp xuống không ngớt. Hiển nhiên chàng đang dằn lửa giận không để phát tác.
Ma Xuân Hoa cầm thanh Bát Quái Đao giơ lên khen: -Thanh đao tốt quá.
Nàng từ từ bước lại trước mặt Thương Bảo Chấn.
Thương Báo Chấn hé miệng mỉm cười, nhãn quang tình tứ, đưa tay đón lấy.
Mã Xuân Hoa xoay ngược thanh đao đưa đằng chuôi lại cho gã.
Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng, mũi đao xoay lại đâm vào sau lưng Thương Bảo Chấn.
Thương Bảo Chấn rú lên một tiếng. Gã phóng chưởng đánh ra đẩy Mã Xuân Hoa lùi lại mấy bước miệng lắp bắp:
Sao ... sao ... nàng lại ...
Gã chưa dứt lời đã té nhào chết ngay tức khắc.
Biến diễn đột ngột không ai để ý đề phòng gì hết. Nguyên Thương Bảo Chấn đánh chết Từ Tranh, Mã Xuân Hoa phải trả thù chồng tưởng ai cũng nghĩ tới nhưng nàng đối với cái chết của Từ Tranh chẳng lộ vẻ thương tâm chút nào, lại thản nhiên đối đáp với Thương Bảo Chấn tựa hồ chắp lại tình xưa.
Quần đạo còn đang ngơ ngác chưa kịp bật tiếng la, Hồ Phỉ khẽ đẩy sau lưng Trình Linh Tố. Cô dắt Mã Xuân Hoa hấp tấp lui vào thạch thất.
Quần đạo toan ngăn cản thì đã chậm mất một bước.
Sự việc đột ngột quá, quần đạo hiển nhiên còn đang ngẫm nghĩ không tấn công vào thạch thất ngay.
Hồ Phỉ ngỏ lời xin lỗi: -Lúc trước tiểu đệ đã trách lầm cô nương nhưng cô nương không phải con người như vậy.
Mã Xuân Hoa không đáp ngồi ngây người ra trong góc nhà.
Trình Linh Tố bây giờ đối với nàng bằng thái độ khác hẳn. Cô tìm lời an ủi nàng nhưng Mã Xuân Hoa chỉ nhìn thẳng về phía trước không nói nửa lời.
Hồ Phỉ nhìn Trình Linh Tố đưa mắt ra hiệu. Hai người sóng vai đứng trước cửa sổ.
Hồ Phỉ nói: -Mã cô nương trả thù chồng hạ sát địch nhân một cách bất ngờ khiến gã trở tay không kịp. Về điểm này ta càng không hiểu.
Trình Linh Tố cũng cảm thấy bao nhiêu biến cố đều do Thương Bảo Chấn mà ra nhưng hiện giờ lại làm chuyện biến thành rất cổ quái. Mã Xuân Hoa ra tay hạ sát Thương Bảo Chấn phải chăng vì nàng thấy trượng phu bị thảm tử mà đột nhiên thiện lương xuất hiện? Nếu quả bọn cường đạo đều do Thương Bảo Chấn mời đến thì sau khi gã chết rồi bọn chúng tất nhiên phẫn nộ gọi nhau tấn công nhưng chúng chỉ lộ vẻ kinh dị chứ không hành động gì.
Hồ Phỉ ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: -Nhị muội! Trong vụ

này còn nhiều chỗ khó hiểu. Chúng ta mạo muội dúng tay vào không chừng sẽ gây ra đại họa. Mã cô nương nhất định không chịu nói rồi. Ta đi hỏi tên thủ lãnh bọn cường đạo xem sao.
Trình Linh Tố dặn: -Đại ca phải thận trọng lắm mới được.
Hồ Phỉ gật đầu. Chàng mở cửa từ từ đi về phía quần đạo.
Quần đạo thấy chàng đi một mình tay không cầm binh khí đều lộ vẻ kinh dị.
Hồ Phỉ còn cách quần đạo chừng sáu, bảy trượng dừng lại nói: -Tại hạ có điều cơ mật muốn bàn với quý thủ lãnh.
Chàng nói rồi vỗ vào người mấy cái tỏ ra không dắt binh khí.
Một hán tử to lớn trong quần đạo lớn tiếng đáp: -Bọn ta đây toàn là hảo huynh đệ. Các hạ có điều chi cứ nói hà tất phải úp mở.
Hồ Phỉ cười nói: -Các vị đều là anh hùng hảo hán thì vị đầu lãnh dĩ nhiên là một nhân vật không phải tầm thường, chẳng lẽ lại không dám nói với tại hạ một câu.
Lão già gầy nhom xua tay đáp: -Nhân vật phi thương thì không dám. Lão phu coi tiểu huynh đệ là một thiếu niên anh hùng, hậu sanh khả uý.
Lão đưa lời khen ngợi Hồ Phỉ nhưng vẻ mặt rất ngạo nghễ.
Hồ Phỉ chắp tay hỏi: -Lão gia tử! Xin lão gia ra ngoài một bước cho tiểu đệ thưa chuyện.
Chàng nói rồi vọt về phía khu rừng trống.
Lão già nghếch mắt lên nhìn. Vừa rồi Mã Xuân Hoa đột nhiên đâm Thương Bảo Chấn khiến ai cũng kinh ngạc. Lão sợ Hồ Phỉ ngầln ngầm thi kế hạ độc hại người không dám đi ngay. Nhưng không đi lại tỏ ra khiếp nhược.
Lão tự nhủ: -Thế nào mình cũng phải đi rồi nhưng không thể để gã tới gần, phòng gã dùng nguỵ kế.
Hồ Phỉ thấy lão từ từ tiến gần lại liền chắp tay nói: -Vãn bối là Hồ Phỉ. Tôn tính lào gia là gì?
Lão già hỏi: -Tôn giá có điều chi muốn nói?
Hồ Phỉ cười đáp: -Chẳng có chuyện gì cả. Vãn bối muốn thỉnh giáo mấy đường quyền cước.
Lão già không ngờ Hồ Phỉ kêu mình ra ngoài để nói câu này, lão không khỏi biến sắc xẵng giọng: -Hảo tiểu tử! Ngươi gạt ta ra đây để nói câu này ư?
Hô Phỉ cười đáp:
Lão gia đừng giận. Vãn bối muốn đánh cuộc với lão gia một phen.
Lão già cũng hắng đặng một tiếng rồi xoay mình cất bước.
Hồ Phỉ nói: -Vãn bối đã tiên liệu lão gia không dám. Vãn bối đứng nguyên chỗ không nhúc nhích, lão gia cũng không đánh nổi vãn bối.
Lão già tức giận hỏi: -Ngươi bảo sao?
Hồ Phỉ đáp:
Hai chân vãn bối đóng đinh xuống đất không di động nửa tấc, Còn lão

gia tha hồ chạy nhảy. Chúng ta tỷ đấu quyền cước như vậy, lão gia bảo ai được ai thua?
Lão già thấy chàng phô trương thân thủ đoạt Lôi Chấn Đáng bắt Uông Thiết Ngạc đoạt kiếm trả kiếm, đón tiếp ám khí, môn nào cũng giỏi. Nếu đơn đả độc đấu thì quả lão có điều khiếp sợ nhưng nghe chàng nói khoác cắm chặt hai chân để đấu với mình thì chuyện này chưa từng nghe ai nói đến trên chốn giang hồ. Lão là chưởng môn phái Bắc Cực Quyền ở phủ Khai Phong tỉnh Hà Nam. Lão vốn là người thận trọng, võ công lại cao cường vì thế hơn ba chục người tới đây để lão làm thủ lãnh. Lão chắc mẩm đối phương không di động hai chân thì thế nào mình cũng không thua được liền cười nói: -Tiểu huynh đệ đưa kiểu cách mới ra khảo nghiệm lão phu. Hay lắm!
Mấy rẻ xương tàn này có gẫy tay về tay tiểu huynh đệ cũng đành. Chúng ta có được dùng ám khí không?
Hồ Phỉ mỉm cười đáp: -Đã tỷ võ đã giao hữu với nhau sao lại dùng ám khí?
Lão già nghĩ bụng: -Ta có đánh không lại gã cũng chỉ lùi lại ba bước mà gã không xích chân đi thì tay gã chẳng thể với tới được. Vậy có kém lắm cũng giữ được bình thủ.
Lão liền nói: -Hay lắm!
Hồ Phỉ nói: -Giữa vãn bối và lão gia vốn không quen biết. Lần này can thiệp vào chuyện người ta thật là nhộn quá. Vãn bối chỉ mong thua một chiêu nửa thức rồi lập tức cũng nghĩa muội đi ngay.
Lão già bụng bảo dạ: -Nếu gã cố tình bênh vực Mã cô nương thì vụ này không xong rồi. Còn mình ỷ số đông để tấn công tất nhiên hại nhiều nhất là làm thương tổn Mã cô nương thì vụ này không xong rồi. Còn mình ỷ số đông để tấn công, tất nhiên chết hại nhiều người nhất là làm tổn thương Mã cô nương thì lại càng không ổn, vậy điều đình một cách hoàn hoãn hay hơn.
Lão liền đáp: -Phải rồi! Vụ này người ngoài không nên can thiệp vào. Từ nay Mã cô nương vinh hoa phú quý, địa vị ngất từng mây, tiểu huynh đệ có mối giao tình với cô cũng nên mừng cho cô.
Hồ Phỉ gật đầu nói: -Vãn bối có điều không hiểu. Nếu lão gia định nhường nhịn một chiêu thì vãn bối xin lão gia cho biết rõ nguyên uỷ.
Lão già trầm ngâm đáp:
Được rồi. Chúng ta cứ như thế.
Bỗng thấy Hồ Phỉ hai chân đứng cách nhau một thước tám tấc, coi vững như núi.
Lão già động tâm nghĩ thầm: -Không chừng mình thua gã thiệt.
Lão nói tiếp: -Chúng ta cần thuyết minh trước. Lão phu mà thua sẽ nói rõ sự việc cho tiểu huynh đệ hay nhưng với điều kiện là tiểu huynh đệ không được nói với người thứ hai nào.
Hồ Phỉ nói: -Vãn bối nói với nghiã muội thì được chứ?
Lão già đáp: -Cũng không được.

Hồ Phỉ nói: -Vãn bối đành theo lời lão gia nhưng chắc đâu vãn bối thắng được lão nhân gia?
Lão già mỉm cười nói: -Lão phu xin lỗi.
Tay trái phóng chưởng đánh ra, tay mặt thành móc câu. Đó là Thủ Sơn Thức trong Bắc Cực Quyền.
Hồ Phỉ tiện tay đưa lên gạt nhưng cảm thấy chưởng lực của lão rất hùng hậu liền nói:
Hảo chưởng lực!
Quần đạo thấy hai người đưa nhau vào rừng động thủ liền tới tấp kéo lại nhưng hai người vừa đấu vừa cười, chúng liền đứng ngoài coi chứ không đến gần.
Trong Bắc Cực Quyền có Phiên Thủ, Điệp Uyển, Thốn Khẩu, Đầu Triển lại chia làm tám thước là Lấu, Da, Đẳng, Phong Thích, Đẫng, Rảo Quái.
Lão già thi triển Phiên Thủ rất minh mẫn, Diệp Uyển rất xảo diệu, Thốn Khẩu rất. tinh thâm, Đầu Triển rất thần tốc. Quyền thuật các nhà khác khó lòng bì kịp.
Quần đạo ngấm ngầm bội phục và nhận ra Bắc Cực Quyền nổi danh hai miền Nam Bắc sông Đại Hà hơn ba chục năm quả nhiên là chân tài thực học chứ không phải hư danh.
Lão già tiến một bước thành ba vòng, ba bước thành chín vòng. Đại thức biến thành Tiểu Thức, Tiểu Thức biến thành Kỵ Mã Thức, Ngư Lân Thức, Cung Bộ Thức, Mã Tất Thức, tung hoành bên mình Hồ Phỉ. Quyền cước mỗi lúc một mau lẹ.
Hồ Phỉ vẫn đứng vững thấy thức nào hóa giải thức ấy. Quả nhiên hai chân không di động chút nào.
Đấu đến chừng lão già cảm thấy quyền chưởng của mình dần dần chậm lại dường như bị một luồng tiềm lực cản trở. Lão la thầm: -Hỏng bét!
Lão toan nhảy lùi ra là kể như bình thủ không phân thắng bại. Ngờ đâu tay trái lão thu về, tay mặt Hồ Phỉ chụp được tay phải lão. Đồng thời tay trái chàng nắm lại thành quyền khẽ thụi vào khuỷu tay lão. Lão già muốn giựt ra nhưng lại sợ gẫy cánh tay mặt.
Lão đang hoang mang thì đột nhiên Hồ Phỉ buông ta, chân bước loạng choạng nói: -Chưởng lực của lão gia rất hùng hậu. Vãn bối khâm phục vô cùng.
Lão già hiểu rõ, cảm kích vô cùng, vì Hồ Phỉ đã buông tha lão không đánh gẫy tay, lại cố ý chân bước loạng choạng giả vờ thành thế quân bình không phân thắng bại để bảo toàn thể diện lão trước mặt quần đạo.
Lão liền dắt tay Hồ Phỉ cười nói: -Tiểu huynh đệ thật là người anh hùng. Chúng ta qua bên này nói chuyện.
Hai người đi vào rừng sâu. Hồ Phỉ thấy bốn mặt vắng người đã tưởng lão sắp nói rồi. Không ngờ lão nhảy lên cây, nhìn chàng vẫy tay.

Hồ Phỉ liền nhảy lên ngồi trên cành cây.
Lão già nói: -Chúng ta ở trên này nói chuyện tĩnh mịch hơn.
Lão già mỉm cười nói tiếp: -Tại hạ nghe Uông Thiết Ngạc huynh đệ nói các hạ họ Hồ tên Phỉ, không hiểu chữ Phỉ là văn chương đẹp đẽ hay Phỉ là phân biệt phải trái?
Hồ Phỉ nghe lão nói văn chương liền đáp: -Phỉ là thảo tự chi Phi, nói thô lỗ không có văn vẻ. Nó là chữ Văn bên trên thêm vào chứ Phỉ.
Lão già cười ha hả nói: -Tại hạ là Tần Nại Chi, suốt đời bôn tẩu giang hồ đã gặp không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt bốn phương như chưa thấy ai nhỏ tuổi như các hạ mà võ công đến trình độ xuất thần nhập hóa.
Lão dừng lại một chút rồi tiếp:
Các hạ lòng dạ thiện lương, trung hậu kiến thức cũng không phải tầm thường thật là hiếm có. Lão phu khâm phục lắm.

53
Ngựa về chủ cũ, phụng tặng hiệp nữ

Hồ Phỉ nói: -Tần gia! Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo.

Tần Nại Chi đáp: -Tiểu huynh đệ bất tất phải khiêm nhượng thái quá. Tần mỗ bất quá hơn mấy tuổi, tiểu huynh đệ kêu bằng Tần đại ca là được. Tiểu huynh đệ đã dung tình lại giữ toàn thể diện cho ta thì tiểu huynh đệ hỏi gì ta cũng nói.

Hồ Phỉ vội nói: -Không dám! Không dám! Tiểu đệ thấy Tần đại ca ra chiêu ngửa mặt người về phía sau cố ý tỏ ra thượng bàn không ổn rồi tay trái đặt lên tay mặt tạo thành dương quyền, hai. bàn tay lại biến hóa thành âm quyền đánh ra.

Chiêu này biến hoá cực kỳ tinh diệu. Xuýt nữa tiểu đệ đỡ không nổi, thật lòng ngưỡng mộ.

Tần Nại Chi trong lòng rất hoan hỷ. Lão tưởng mình thua rồi. Hồ Phỉ chất vấn việc kia, ngờ đâu chàng còn thĩnh giáo môn võ công đắc ý của môn phái lão. Chỗ Hồ Phỉ hỏi chính là một đại tuyệt chiêu nổi danh trong Bắc Cực Quyền.

Lão liền rnỉm cười đáp: -Đó là chiêu Song Đa Kỳ Môn rất đắc dụng của tệ phái.

Rồi lão giải thích những chỗ tinh diệu trong chiêu thức này.

Hồ Phỉ bản tính hiếu võ nghe lão giảng rất thú vị. Chàng còn hỏi lại những chỗ chưa hiểu rõ.

Bắc Cực Quyền có từ đời vua Càn Long đời nhà Thanh uy thế chẳng kém gì những môn Thái Cực Bát Quái.

Lúc Hồ Phỉ ra chiêu cùng Tần Nại Chi, chàng lưu tâm đến quyền chiêu chưởng pháp của lão. Bây giờ chàng hỏi toàn những chỗ cao diệu về Bắc Cực Quyền.

Tần Nại Chi ban đầu còn e ngại việc tiết lộ chỗ bí diệu của bản môn nhưng Hồ Phỉ hỏi những câu như gãi vào chỗ ngứa khiến lão không nhịn được, có gì dốc diếm ra hết.

Hai người đàm luận võ công đến quá nửa giờ.

Quần đạo đứng xa trông thấy Tần Nại Chi hai tay chỉ trỏ sử dụng những quyền chiêu đắc ý.

Hồ Phỉ cũng ra tay biến chiêu.

Hiển nhiên hai người đang nghiên cứu quyền thuật ở trên ngọn cây.

Mọi người chờ nửa ngày chẳng nghe thấy hai người nói gì rồi cũng rút lui.

Tần Nại Chi nói: -Hồ huynh đệ! Quyền chiêu về Bắc Cực Quyền có nhiều chỗ độc đáo, đáng tiếc là Tần mỗ không học được đến nơi nên bị thua về tay tiểu huynh đệ.

Hồ Phỉ đáp: -Sao Tần đại ca lại nói vậy? Tiểu đệ rất khâm phục võ công của quý phái. Bữa nay tiểu đệ thỉnh giáo được thật nhiều, sau này có dịp đến Bắc Kinh chúng ta sẽ đàm đạo mấy ngày. Bây giờ hãy xin cáo biệt.

Dứt lời chàng chắp tay rồi toan nhảy xuống.
Tần Nại Chi sửng sốt nghĩ bụng: -Ta đã có điều ước hẹn trước, vậy ta nên nói đầu đuôi về vụ đó nhưng y chỉ đàm luận võ công rồi cáo từ liền. Có lý nào thế được? Phải rồi! Chàng thiếu niên này để thể diện cho ta, chàng đã có mối giao tình thì không cật vấn ta cũng phải nói.
Lão liền gọi giựt lại: -Hãy khoan! Hãy khoan! Anh em mình không đánh nhau thì không quen biết. Bây giờ Tần mỗ phải nói rõ đầu đuôi vụ đó cho xong đã.
Hồ Phỉ đáp: -Đúng rồi! Tiểu đệ có quen biết Thương đại ca không ngờ Mã cô nương ra tay báo thù cho trượng phu.
Chàng liền đem những chuyện quen biết Thương Bảo Chấn và Mã Xuân Hoa thuật lại một lượt.
Tần Nại Chi bựng bảo dạ: -Ta chưa kịp nói chàng đã thuật chuyện rồi. Chàng thiếu niên này hành động chỗ nào cũng khiến cho người ta phải khâm phục.
Lão liền nói:
Cổ nhân đã có câu "Bát cơm phiếu mẫu giả ơn ngàn vàng".
Mã cô nương đã có ơn năn nỉ cho Hồ huynh đệ. Huynh đệ không quên ơn cũ chính là bản sắc của bậc đại trượng phu.
Huynh đệ không hiểu vì sao Mã cô nương đâm chết Thương Bảo Chấn mà chẳng lưu tình và tưởng lại hai đứa con nhỏ kia là con của Thương Bảo Chấn sinh ra phải không?
Hồ Phỉ gãi đầu đáp: -Trước khi Từ Tranh lâm tử, tiểu đệ còn nghe y nói hai thằng nhỏ đó không phải con y.
Tần Nại Chi vỗ đùi nói: -Té ra hắn không phải là thằng ngốc.
Hồ Phỉ dù thông minh cũng không sao hiểu được.
(thiếu 2 trang)
Mã Xuân Hoa lại nắm tay nhau ở dưới gốc cây liền cho là hai người có tình ý với nhau. Còn vụ Mã Xuân Hoa và vị công tử kia đã ôm mối chung tình gây nên một trường nghiệt duyên thì chàng không hay.
Nên biết hồi đó chàng còn nhỏ tuổi. Mã Xuân Hoa cùng quý công tử kia đã có mối thâm tình đưa mắt nhìn nhau chàng cũng ngó thấy nhưng chưa hiểu gì cả. Vì thế thuỷ chung chàng không nghĩ tới chuyện Mã Xuân Hoa dính líu đến quý công tử. Bây giờ nghe Tần Nại Chi nhắc nhở, chàng mới tỉnh ngộ nói: -Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn ...
Tần Nại Chi ngắt lời: -Phải rồi! Khi đó Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn bồi tiếp Phúc công tử đến Thương Gia Bảo.
Bình ảnh Phúc công tử đã phai lạt trong đầu óc Hồ Phỉ nhưng Bát Quái Đao và Bát Quái Chưởng của Vương thị huynh đệ thì chàng còn nhớ rõ từng chiêu từng thức.
Chàng liên tưởng đến Phúc công tử liền nói: -À phải rồi! Phúc công tử, vị Phúc công tử này tướng mạo thanh nhã hao hao giống hai thằng nhỏ.

Tần Nại Chi thở dài đáp: -Phúc công tử vinh hoa phú quý đến cùng cực. Về quyền thế, sau Hoàng thượng là đến y. Về của cải, y muốn lấy cái gì Hoàng thượng cho cái đó.
Chỉ có một điều y dã đứng tuổi mà dưới gối không con là khiếm khuyết.
Hồ Phỉ nghe nói uy thế Phúc công tử như vậy không khỏi chấn động tâm thần. Chàng hỏi: -Phúc công tử phải chăng là Phúc Khang An.
Tần Nại Chi đáp: -Đúng rồi! Chính là Bình Kim Xuyên Đại Soái. Y đã làm chính Bạch Kỳ Mãn Châu Đô Thống, Thịnh Kinh tướng quân, Vân Quý Tổng Đốc, Tứ Xuyên Tổng Đốc, Bây giờ làm đến Thái Tử Thái Bảo, Binh Bộ Thượng Thư, Phúc công tử, Phúc đại soái cai quản hết các bậc Đại thần và Nội Vụ Phủ.
Hồ Phỉ hỏi:
Hai thằng nhỏ đó đã là cốt nhục của Phúc công tử nên y sai người đón về phải không?
Tần Nại Chi đáp:
Hiện giờ Phúc đại soái chưa biết có hai đứa con này. Vừa rồi bọn ta nghe Mã cô nương nói ra mới hiểu.
Hồ Phỉ gật đầu nghĩ bụng:
Té ra lúc Mã cô nương nói chuyện với Tần Nại Chi thường mặt đỏ lên là vì chuyện này. Sở dĩ nàng phải thổ lộ chân tình là để bọn họ không được làm tổn thương đến hai thằng nhỏ. Nàng thương tiếc con mình nên tuy vụ này chẳng đẹp đẽ gì cũng phải nói ra.
Tần Nại Chi lại nói: -Phúc đại soái chỉ sai bọn Tần mỗ đi coi tình hình của Mã cô nương nhưng ta đoán rằng ý đại soái muốn đón tiếp cô về kinh. Ha ha. Bây giờ trượng phu của Mã cô nương đã qua đời, cô chẳng còn nơi nương tựa, sao không chịu đến Bắc Kinh cùng Phúc đại soái tự sự? Hai thằng nhỏ đó được dịp phụ tử trùng phùng, từ đây rộng mở đường mất, chẳng hơn là ở trong tiêu cục hỗn lộn kia? Hồ huynh đệ! Huynh đệ thử khuyên coi.
Hồ Phỉ trong lòng bối rối nghe lão bảo vậy cũng có lý nhưng bên trong cảm thấy có điều không ổn còn không ổn ở chỗ nào thì chàng không thể nói ra được.
Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói: -Còn Thương Bảo Chấn sao y cũng theo các vị đến đây?
Tần Nại Chi đáp: -Thương Bảo Chấn được anh em họ Vương tiến cử cùng làm đương sai trong phủ Phúc đại soái. Vì gã biết Mã cô nương nên cũng đi xuống Nam.
Hồ Phỉ sa sầm nét mặt hỏi: -Nếu vậy thì y đánh chết Từ Tranh đại ca là do Phúc công tử bảo hay sao?
Tần Nại Chi đáp: -Không phải thế đâu. Phúc đại soái là người cao cả bận việc rất nhiều, làm gì biết được Mã cô nương thành hôn với gã họ Từ? Đại soái chỉ nhớ tới mối tình cũ kỹ mà phái mấy tên đương sai xuống Nam dò hỏi tin tức. Hiện đã cử hai vị huynh đệ phi mã về Kinh

báo tin mừng. Phúc đại soái biết mình có hai vị công tử dĩ nhiên cao hứng vô cùng.
Thế là bao nhiêu mối nghi ngờ trong đầu óc Hồ Phỉ đều được giải thích.
Chàng nhận thấy vụ này không thể oán trách Mã Xuân Hoa mà cũng không thể oán trách Phúc Khang An. Còn Thương Bảo Chấn giết Từ Tranh cố nhiên đáng tội nhưng lúc này gã đã thường mạng thì chẳng còn điều gì đáng nói.
Chàng chỉ thương Từ Tranh là người trung hậu thật thà. Hắn biết rõ hai đứa con không phải cốt huyết của mình, thuỷ chung ẩn nhẫn không nói ra mà đi đến kết quả thảm khốc.
Chàng lại nói: -Tần đại ca! Vụ này đã phân tích rõ ràng, tiểu đệ can thiệp vào là đa sự.
Rồi chàng nhẹ nhàng nhảy xuống.
Tần Nại Chi thấy Hồ Phỉ tung mình xuống đất mà không lay động cành cây chút nào thì biết là khinh công của chàng cao thâm khôn lường, dù lão có luyện mười năm nữa cũng không thể bì kịp. Lão không hiểu sao chàng còn nhỏ tuổi mà võ công đã trác tuyệt đến thế.
Tần Nại Chi vừa kinh dị, vừa buồn rầu chán nản. Lúc lão hạ mình xuống đất thì Hồ Phỉ đã vào thạch thất rồi.
Trình Linh Tố đứng trước cửa sổ chờ lâu không thấy Hồ Phỉ trở về, trong lòng nóng nảy vô cùng. Bây giờ cô ngó thấy mặt chàng buồn rười rượi dường như trong lòng có điều gì khó chịu, cô cũng không hỏi, chỉ hỏi thăm chuyện phiếm để giải mối u sầu cho chàng.
Sau một lúc, Uông Thiết Ngạc đem đến một nồi cơm lớn và một chảo thịt quay cùng ba bình rượu.
Hồ Phỉ rót rượu ra bát uống.
Trình Linh Tố cầm cây ngâm châm toan thử rượu thịt xem có độc không thì chàng bảo: -Đã có Mã cô nương ở đây, bọn chúng không dám hạ độc đâu.
Mã Xuân Hoa đỏ mặt lên, lại không ăn cơm.
Hồ Phỉ cũng không khuyên mời. Chàng rót hết ba bình rượu uống để giải muộn và ăn hết một đĩa thịt lớn. Chàng chưa kịp ăn cơm đã say tuý luý tựa vào bàn mà ngủ.
Sáng sớm hôm sau chàng tỉnh dậy thấy trên lưng mình khoác tấm trường bào, chàng biết là Trình Linh Tố đêm qua đã đắp lên cho mình.
Trình Linh Tố đứng bên cửa sổ, ngọn gió ban mai thổi làn tóc mây bay phất phơ.
Hồ Phỉ dòm bóng sau lưng mảnh dẻ của cô, trong lòng vừa rối loạn vừa cảm kích lại vừa thương mến. Chàng cất tiếng hỏi: -Nhị muội!
Trình Linh Tố "ồ" một tiếng rồi quay lại.
Hồ Phỉ thấy cô có vẻ ngái ngủ và ra chiều nhọc mệt liền hỏi:
Đêm qua Nhị muội không ngủ được hay sao? Ôi tiểu huynh quên không nói. cho Nhị muội hay là có Mã cô nương ở đây, bọn họ không

dám làm gì chúng ta.
Trình Linh Tố đáp: -Mã cô nương nửa đêm lén ra đi, đến giờ cũng chưa về. Cô rón rén cất bước chỉ sợ làm kinh động đại ca tỉnh giấc. Tiểu muội cũng giả vờ ngủ.
Hồ Phỉ kinh hãi quay đầy nhìn lại quả không thấy Mã Xuân Hoa đâu.
Hai người mở cửa đi ra. Trong rừng cây chẳng còn một ai. Cả mấy chục con ngựa cũng đi hết đêm qua rồi. Gốc cây chỉ còn buộc hai con dường như dành cho Hồ Phỉ và Trình Linh Tố để mua chuộc mối giao tình.
Hai người đi được mấy trượng thấy trong rừng có đắp hai cái mả mới, dù không có tiêu chí nhưng cũng biết là mả của Từ Tranh và Thương Bảo Chấn.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Tuy một người là trượng phu, một người là kẽ giết chồng nhưng e rằng Mã cô nương coi hai người này không khác nhau mấy vì cô không yêu cả hai. Họ chỉ là kẻ bất hạnh vì cô mà mất mạng.
Chàng nghĩ tới đây bất giác buông tiếng thở dài rồi đem câu chuyện nghe được ở Tần Nại Chi trên ngọn cây thuật lại cho Trình Linh Tố hay.
Trình Linh Tố nói: -Té ra lão già gầy nhom đó là Tần Nại Chi, chưởng môn phái Bắc Cực Quyền. Lão mang ngoại hiệu là Bát Tý Na Tra. Tiên sư có biết lão. Lão làm chó săn dưới trướng kẻ quyền quý, phẩm cách đê hèn, từ nay chúng ta đừng lý gì đến lão nữa.
Hồ Phỉ đáp: -Phải rồi.
Trình Linh Tố nói: -Mã cô nương trong lòng chỉ ưa Phúc công tử. Từ Tranh còn sống càng tăng thêm phần đau khổ. Hắn là một tiêu sư tầm thường thì bì với Binh Bộ Thượng Thư, Thống Binh Đại Nguyên Soái thế nào được?
Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế. Y chết còn yên tĩnh hơn.
Hai người đến trước hai ngôi mộ lạy mấy lạy. Hồ Phỉ khấn: -Từ đại ca! Thương công tử! Hồi sinh tiền bất luận hai vị có ơn oán gì với tiểu đệ thì sau khi chết rồi cũng là xóa hết. Mã cô nương từ đây tận hưởng phú quý. Hai vị có biết gì cũng đừng nhớ đến cô nữa.
Hai người dắt ngựa đi bộ ra khỏi khu rừng.
Trình Linh Tố hỏi: -Chúng ta đi đâu bây giờ?
Hồ Phỉ đáp: -Trước hết hãy tìm vào khách điếm để nghỉ một giấc rồi sẽ tính.
Trình Linh Tố thấy chàng có vẻ thương xót mình trong lòng rất hoan hỷ, cô quay lại nhìn chàng mỉm cười.
Trình Linh Tố ngủ trong khách điếm đến quá trưa mới tỉnh giấc. Cô một mình ra khỏi điếm, nói là đi mua mấy vật cần dùng. Lúc trở về tay cầm hai tờ giấy lớn giơ ra cười hỏi: -Đại ca! Đại ca thử đoán coi tiểu muội mua những gì?
Hồ Phỉ thấy trên giấy in nhãn hiệu "Lão cửu phúc y trang" liền hỏi lại: -Chúng ra lại dán râu giả để hóa trang chăng?

Trình Linh Tố mở bao giấy trắng thấy trong mỗi bao đựng một bộ quần áo mới. Bộ màu xanh lợt là nam trang, bộ màu trắng vàng là nữ trang.
Ăn cơm tối xong, Trình Linh Tố bảo Hồ Phỉ mặc thử, thấy tuy áo dài hơn hai tấc, chỗ nách cũng rộng quá.
Cô liền lấy kéo xéo đi và khâu lại.
Hồ Phỉ nói: -Nhị muội! Chúng ta đến Bắc Kinh chơi một chuyến.
Trình Linh Tố bĩu môi cười đáp: -Tiểu muội biết đại ca muốn đi Bắc Kinh nên mua hai bộ quần áo mới, không thì cô gái quê tiến Kinh sẽ bị người ta cười cho.
Hồ Phỉ cười đáp: -Nhị muội thật chu đáo. Chúng ta ở nhà quê muốn lên kinh thành coi những nhân vật dưới chân Thiên Tử, nhất là để coi các chưởng môn đến dự cuộc đại hội do Phúc công tử chủ trương thử xem có bao nhiêu anh hùng hảo hào kiệt?
Chàng nói hai câu hời hợt nhưng đầy vẻ hào khí.
Trình Linh Tố hỏi: -Đại ca có biết Phúc công tử mở cuộc đại hội chương môn vì mục đích gì không?
Hồ Phỉ đáp: -Hắn muốn thu quét nhân tài khiến bao nhiêu anh hùng thiên hạ đều chui vào trong lưới của hắn. Nhưng những đại anh hùng đại hào kiệt chân chính chưa chắc đã tới dự.
Trình Linh Tố mỉm cười nói: -Thiếu niên anh hùng như đại ca chắc cũng không tham dự.
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh chưa đáng là anh hùng, ta muốn nói những nhân vật thành danh như Miêu Nhân Phượng chẳng hạn.
Chàng thở dài nói tiếp: -Giả tỷ gia phụ hãy còn thì chắc sẽ đến phá cuộc đại hội này bằng trời long đất lở mới khiến cho người ta khoan khoái.
Trình Linh Tố hỏi: -Đại ca đi quấy phá Phúc công tử cũng được chứ sao? Tiểu muội chắc còn một người nữa cũng đi.
Hồ Phỉ hỏi: -Người ấy là ai?
Trình Linh Tố đáp: -Đại ca đã biết mà còn giả vờ hỏi. Mau mau nói ra đi!
Hồ Phỉ biết tâm ý cô, chàng nói:
Chưa chắc Viên cô nương đã đi.
Chàng dừng một chút rồi tiếp: -Tiểu huynh cũng chưa rõ cô là bạn hay là thù.
Trình Linh Tố đáp: -Nếu mỗi kẻ thù đề tặng tiểu muội một tấm Ngọc Phụng thì mong bao nhiêu trong thiên hạ đều là thù hết.
Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa sổ có thanh âm một cô gái cất lên: -Hay lắm! Ta cũng tặng cô một tấm.
Tiếng nói vừa dút đã nghe đánh vèo một cái. Một vật xuyên thủng giấy cửa sổ bay về phía Trình Linh Tố.
Hồ Phỉ cầm cáo thước gỗ trên bàn đập vào vật kia cho rớt xuống. Tiện tay chàng quạt một cái cho đèn lửa tắt đi.
Tiếp theo lại nghe tiếng người ngoài cửa sổ nói: -Ban đêm không đèn

đàm đạo mới là tuyệt diệu.
Hồ Phỉ nghe thanh âm phảng phất giống tiếng Viên Tử Y. Ngực chàng nóng lên buột miệng hỏi: -Có phải Viên cô nương không?
Lại nghe tiếng bước chân lạo xạo mỗi lúc một xa.
Hồ Phỉ nói: -Chúng ta ra xem ai.
Trình Linh Tố đáp: -Đại ca đi thôi.
Hồ Phỉ "ồ" một tiếng nhưng không ra đi. Chàng cầm lấy vật rớt xuống vừa coi lại thì ra viên đá nhỏ.
Chàng nghĩ thầm: -Người này hành động xuất quỷ nhập thần. Không hiểu y đến từ lúc nào mà mình chẳng biết tý gì.
Chàng hiểu rõ Trình Linh Tố trong lòng buồn bực nhưng chàng không chịu được đẩy cửa sổ ra ngoài coi thì bốn bề tịch mịch không một bóng người.
Hồ Phỉ trở về phòng ngập ngừng muốn nói bỗng nghe Trình Linh Tố lên tiếng: -Đêm khuya rồi đại ca về phòng ngủ đi thôi.
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh chưa mỏi mệt.
Trình Linh Tố nói: -Nhưng tiểu muội mệt rồi cần ngủ để lấy sức để sáng mai lên đường.
Hồ Phỉ đáp:
Phải đó!
Rồi chàng về phòng. Đêm hôm ấy chàng trằn trọc không sao ngủ được. Lúc thì nghĩ tới Viên Tử Y, lúc thì nghĩ tới Trình Linh Tố. Có lúc nghĩ tới vợ chồng Từ Tranh và Mã Xuân Hoa, đến canh tư mới mơ màng ngủ thiếp đi.
Sáng hôm sau chàng chưa dậy. Trình Linh Tố đã gõ cửa tiến vào, tay cô cầm bộ áo mới, cười ha hả nói: -Đại ca dậy lẹ đi. Bên ngoài có cái gì đang chờ đó.
Cô đặt tấm áo xuống bàn rồi trở gót ra ngay.
Hồ Phỉ trở mình ngồi dậy mặc áo vào để thử thấy rất vừa vặn thì nghĩ thầm:
Đêm qua lúc ta về phòng, y chưa khâu xong. Chắc y còn ngồi lại khâu lâu lắm mới xong.
Chàng mặc áo mới ra khỏi phòng nhìn Trình Linh Tố chắp tay nói: -Đa tạ Nhị muội!
Trình Linh Tố hỏi: -Đa tạ cái gì? Người ta còn đem tuấn mã đến tặng đại ca.
Hồ Phỉ kinh hãi hỏi lại:
Tuấn mã nào?
Chàng ra sân coi thấy con ngựa toàn thân trắng như tuyết buộc ở đó.
Chính là con ngựa Triệu Bán Sơn đã cưỡi đến Thương Gia Bảo ngày trước.
Sau Viên Tử Y lại cưỡi con ngựa bạch này.
Trình Linh Tố nói: -Sáng sớm hôm nay tiểu muội vừa dậy, điếm tiểu nhị hô hoán om sòm, nói là có kẻ trộm mở cửa vào nhà, không hiểu

lấy cắp vật gì của ai. Nhưng điều tra khắp ra thì chẳng ai mất mát chi hết. Trong sân lại thêm một con ngựa. Đây là đồ vật buộc ở trên yên.
Cô vừa nói vừa đưa cái bọc lụa nhỏ trên đề hàng chữ: "Hồ tướng công và Trình cô nương mở coi".
Hồ Phỉ mở bọc lụa ra không khỏi giật mình. Trong bọc lại có con Ngọc Phụng, giống hệt con Ngọc Phụng của Viên Tử Y đã tặng chàng trước.
Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ con Ngọc Phụng kia đã bị thất lạc và nàng đã lấy trộm rồi?
Chàng đưa tay sờ vào bọc thì con Ngọc Phụng hãy còn nằm yên trong đó.
Chàng lấy ra coi hai con giống hệt nhau. Chỉ khác một con đầu quay về mé tả, một con đầu quay về mé hữu.
Trong bọc còn mảnh giấy trắng nhỏ. Trên giấy viết: "Ngựa về nguyên chủ. Con Phụng tặng cho hiệp nữ".
Hồ Phỉ ngẩn người ra tự hỏi:
Con ngựa này có phải là ta đâu, sao lại bảo là ngựa về nguyên chủ?
Chẳng lẽ nàng yêu cầu ta đưa về trả cho Triệu Tam Ca?
Chàng cầm tấm thiếp và con Ngọc Phụng đưa cho Trình Linh Tố nói: -Viên cô nương cũng tặng cho Nhị muội một con Ngọc Phụng.
Trình Linh Tố coi hàng chữ trong thiếp rồi đáp: -Tiểu muội có phải hiệp nữ gì đâu? Cái này y tặng cho người khác.

54
Vào tửu lâu gặp lại quần hùng

-Trên bọc đã viết rõ ràng "Gửi cho Trình cô nương".
Tối hôm qua y cũng đã nói "Được rồi! Ta sẽ tặng cô một con".
Trình Linh Tố thủng thẳng đáp: -Đã vậy thì tiểu muội hãy thu cất. Viên cô nương có lòng hậu ái như vậy,tiểu muội lấy gì đến đáp.
Hai người lên đường tiếp tục tiến về phía Bắc.
Dọc đường không gặp việc gì khác lạ.
Viên Tử Y cũng không xuất hiện nhưng Hồ Phỉ và Trình Linh Tố lúc nào cũng nghĩ đến cô.
Hai người nói chuyện dưới cửa sổ cũng tưởng tượng Viên Tử Y đứng đâu đấy nghe lỏm.
Đường xá gập gềnh, hai người cưỡi ngựa cũng tưởng chừng có nàng ẩn nấp gần miền.
Hai người tuyệt không nhắc đến tên nàng nhưng miệng càng tránh né, bụng chàng nghĩ đến không lúc nào khuây được và chắc là đến Bắc kinh sẽ gặp nàng.
Từ đây đến Bắc Kinh còn dài. Hai người cứ thủng thẳng thượng lộ.
Cuộc bạt thiệp trường đồ khiến cho Trình Linh Tố giải gió dầm sương, dong nhan tiều tuỵ.
Nhưng rồi cũng đến Bắc Kinh, Hồ Phỉ và Trình Linh Tố cưỡi ngựa vào cửa thành.
Qua cửa thành rồi, Hồ Phỉ liếc mắt ngó Trình Linh Tố thấy cặp mắt cô dường như có ngấn lệ.
Nhưng cô quay đầu đi, chàng không nhìn rõ được.
Hồ Phỉ đột nhiên hối hận tự hỏi: -Ta đến Bắc Kinh làm chi?
Hiện đang vào hồi trung điệp đời Càn Long, tám phương yên tĩnh bốn bề thanh bình, đất kinh đô trù phú. Bao nhiêu vinh hoa trong thiên hạ tựa hồ quy tụ cả ở Hoàng kinh.
Hổ Phỉ và Trình Linh Tố mướn hai phòng trong một khách sạn tại phía Nam kinh thành.
Hai người ăn cơm trưa xong dắt nhau đi du ngoạn các đường phố.
Cảnh phồn hoa chốn đế đã đẹp rực rỡ không bút nào tả xiết.
Hai người không thuộc đường cứ phóng tâm mà đi.
Lúc du ngoạn, Hồ Phỉ mua mấy xâu kẹo cầm tay để hai người vừa đi vừa ăn.
Bỗng nghe bên đường có tiếng thanh la "beng beng" nổi lên.
Một người lớn tiếng quát tháo. Đây là một bọn mãi võ.
Hồ Phỉ mừng thầm nói: -Nhị muội! Chúng ta lại coi chơi.
Hai nưgười xem vào đám đông thấy một hán tử to lớn tay cầm đơn đao chắp tay nói: -Tiểu đệ sử một đường Tứ Môn đao pháp xin các vị chỉ giáo.
Trong đao quyết có câu "Ngư vũ rồi phong quyết thắng cường, thiển khai thâm nhập địch nhân thương. Đởm dục đại hề tâm dục tế, cần

thu tề tỷ tư trường ...".
Hồ Phỉ nghe nói nghĩ bụng: -Mấy câu quyết này quả là đúng lắm. Võ côn nglrời này tất vào hạng cao cường.
Hán tử kia đứng theo múa hô, vưng đơn đao lên múa những kiểu đâm chém đánh móc, từ chiêu Đại Bằng Tiểu Xí, Kim Kê Độc Lập đến những chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt, Sa Tăng Bái Phật. Chiêu thức nào cũng đúng chưởng pháp. Có điều chân bước hời hợt, thế đao lệch lạc.
Hồ Phỉ cười thầm nghĩ bụng: Ta thường nghe nói người đất Kinh Sư phần nhiều ăn nói khoa trương khoác lác. Hán tử này mồm mép thành thạo mà sử chiêu như vậy đó.
Chàng toan cùng Trình Linh Tố bỏ đi thì trong đám đông đột nhiên có người hô hố, lớn tiếng hỏi: -Gã hán tử kia! Ngươi sử đao pháp con khỉ gì vậy?
Hán tử tức giận thu đao về nhìn người kia sẵng giọng đáp: -Đường đao của ta là Tứ Môn Đao chánh tông, chẳng lẽ là không đúng ư?
Vậy ta muốn thỉnh giáo.
Một đại hán ở trong đám đông nhảy ra cười nói: -Được lắm! Ta dạy cho ngươi.
Người này mặc sắc phục võ quan, thân thể cao lớn coi rất uy võ.
Y bước lại đón lấy thanh đơn đao trong tay hán tử mãi võ.
Đột nhiên hắn ngó thấy Hồ Phỉ, ngơ ngác một chút rồi lộ vẻ vui mừng hô: -Hồ đại ca! Đại ca cũng đến Bắc Kỉnh ư? Ha hả! Đại ca là một tay hảo thủ về đao pháp hiện nay.
Xin đại ca trổ một vài đường để gã tiểu tử này mở rộng tầm mắt và cho gã biết đao pháp thế nào?
Lúc y ở trong đám đông nhảy ra, Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đã ngó thấy. Chính là Uông Thiết Ngạc ở úng Trảo Nhạn Hành Môn.
Ngày y vây hãm Mã Xuân Hoa gỉa làm cường đạo mà thực ra là một tên võ quan.
Hồ Phỉ biết y lòng dạ thẳng ngay, miệng môi nhanh nhẩu. chẳng phải hạng giảo quyệt.
Chàng liền mỉm cười đáp: -Tiểu đệ đã ăn thua gì?
Uông đại ca! Đại ca phô trương thân thủ hay hơn.
Uông Thiết Ngạc biết mình bản lãnh còn kém Hồ Phỉ xa.
Chàng đã ở đây thì khi nào y dám múa rìu qua mắt thợ?
Y liệng đơn đao xuống đất cười nói: -Lại đây! Hồ đại ca! Còn vị cô nương này họ ... họ Trình. Phải rồi!
Trình cô nương! Chúng ta đi uống mấy chung đã.
Hai vị đến kinh thành. Tại hạ phải làm chủ nhân một phen mới được.
Dứt lời y nắm tay Hồ Phỉ kéo ra khỏi đám đông.
Hán tử mãi võ không dám xung chàng với võ quan, lầm lũi lượm đao lên, tiếp tục hành nghề.
Uông Thiết Ngạc vừa đi vừa nói lớn: -Hồ đại ca! Chúng ta không đánh

nhau không thành bạn hữu.
Bản lãnh của đại ca, tại hạ khâm phục lắm.
Ngày mai tại hạ dẫn đại ca đến giới thiệu với Phúc đại soái.
Lão nhân gia mà ngó thấy đại ca nhân tài như vậy tất phải hoan hỷ và trọng dụng.
Khi đó tiểu đệ còn mong được đại ca chiếu cố.
Rồi y hạ thấp giọng xuống nói: -Còn vị Mã cô nương đó, tiểu đệ đón mẹ con cô về kinh rồi.
Hiện giờ ở trong phủ Phúc đại soái, tha hồ mà hưởng vinh hoa phú quý.
Phúc đại soái cái gì cũng có hết, chỉ hiếm đường con cái.
Mã cô nương bổ túc điều khiếm khuyết đó, chỉ mai mốt là trở nên đại soái phu nhân.
Ha ha! Chúng ta mà biết nhau trước thì hôm ấy không xẩy cuộc đánh đấm.
Y càng nói càng hứng thú, tựa hồ trên đường phố không còn ai nổi lên tràng cười ha hả.
Hồ Phỉ nghe y nói, trong lòng nẩy ra những mùi vị khôn tả.
Chàng nhận thấy trước khi Mã Xuân Hoa thành hôn với Từ Tranh đã tư tình với Phúc công tử.
Hai thằng nhỏ đó là cốt huyết của Phúc công tử mà trượng phu của nàng đã chết rồi thì nàng ở với Phúc công tử chẳng có điều chi đáng nói nhưng nghĩ tới tình trạng Từ Tranh bị thảm tử trong rừng cây, chàng không khỏi buồn rầu.
Uông Thiết Ngạc dắt tay Hồ Phỉ vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đến trước một tòa đại tửu lâu.
Trên cửa đề ba chữ vàng "Tụ Anh Lâu" rất lớn.
Tửut bảo ngó thấy Uông Thiết Ngạc vội niềm nở chạy ra đón tiếp hô: -Uông đại nhân! Bửa nay đại nhân đến sớm. Mời đại nhân hãy uống mấy chung.
Uông Thiết Ngạc đáp: -Hay lắm! Bữa nay ta mời hai vị bằng hữu. Rượn nhắm phải làm cho đặc biệt nghe chưa.
Tửu bảo cười nói: -Cái đó lão nhân gia còn phải dặn bảo.
Gã dẫn ba người vào chỗ ngồ nhã rồi bưng trà rượn mời mọc ân cần.
Hiển nhiên Uông Thiết Ngạc là khách thường nhậu ở tửu lâu này.
Hồ Phỉ thấy tân khác trong tửu lâu mười phần có đến sáu, bảy mặc sắc phục võ quan.
Ngoài những quan quân còn phần lớn cũng là nhân vật khí vũ hiên ngang.
Xem chừng tòa tửu lâu này do một võ nhân lập ra.
Những đầu bếp ở kinh sư quả nhiên hơn các nơi nhiều.
Hiện thời đang mùa viêm nhật, tửu bảo đưa lên những món ăn rất ngon nhưng không béo ngậy.
Hồ Phỉ khen không ngớt miệng.

Uông Thiết Ngạc muốn hãnh diện hô lắm, món ăn đầy bàn.
Hai người đối ẩm mười mấy chung bỗng nghe phòng bên có toán người kéo vào.
Lát sau tiếng người huyên náo. Họ mờ cuộc đánh bạc.
Một người lớn tiếng hô: -Thiên Vương Cẩu! Ăn hết rồi!
Hồ Phỉ nghe khẩu âm rất quen, chàng không khỏi sửng sốt.
Uông Thiết Ngạc cười nói: -Cũng là hảo bằng hữu đây mà.
Rồi y lớn tiếng hỏi: -Tần đại ca! Đại ca thử đoán coi có ai đến.
Hồ Phỉ lập tức nhận ra là Tần Nại Chi, chưởng môn Bắc Cực Quyền.
Lại nghe phòng bên kia lớn tiếng đáp: -Ai mà biết được ngươi đem bạn hữu chỗ nào đến? Sang cả đây đánh mấy tay được không?
Uông Thiết Ngạc cười nói: -Đại ca thóa mạ tiểu đệ thì không sao nhưng đắc tội với hảo bằng hữu thì không ngại đâu.
Y đứng dậy kéo tay Hồ Phỉ nói: -Hồ đại ca! Chúng ta qua bên đó coi.
Hai người chạy sang, vừa né rèm lên để nghe đã nghe Tần Nại Chi hô: -Tam điểm. Một cặp mai hoa, ăn cửa Thiên, giam cửa Thượng.
Lão ngửng đầu lên ngó Hồ Phỉ, ngẩn người một chút rồi reo lên: -Ủa! Huynh đệ đấy ư? Thật là không ngờ! Thật là không ngờ!.
Lão đứng dậy, đập tay vào trán bốp bốp mấy cái cười nói: -Đáng chết! Đáng chết! Ta nói nhăng rồi. Ai mà biết được Hồ huynh giá lâm.
Lại đây! Lại đây làm cái đi.
Hồ Phỉ đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy mười mấy võ quan tụ tập trong phòng, vây quanh bàn bài cẩu. Tần Nại Chi làm cái.
Trong mười mấy người này thì quá nửa bữa trước giả làm đại đạo ngăn chặn Phi Mã tiêu cục và cùng chàng giao thủ.
Gã họ Chữ sử Lôi Chấn Đáng, hán tử họ Thượng Quan sử dụng Thiểm Diện Truỳ, hán tử họ Niếp sừ kiếm đều ở cả đây.
Mọi người thấy Hồ Phỉ đến một cách đột ngột, nhốn nháo cả lên rồi yên tĩnh tở lại.
Hồ Phỉ chắp tay vái bốn mặt cười nói: -Đa tạ các vị đã tặng cho ngựa cưỡi.
Hán tử họ Niếp hô: -Hồ đại ca! Đại ca vào cái đi. Có đem theo tiền bạc không?
Bữa nay tiểu đệ vận hên lắm. Đại ca dùng trước đi.
Gã nói rồi đẩy ba gói bạc đến trước mặt Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ bản tính thích kết bạn, tuy chàng không có hảo cảm với bọn quan tư nhưng những người này đều tôn trọng chàng mà chàng lại khoái dánh bạc, liền cười đáp: -Xin Tần đại ca tiếp tục làm cái. Tiểu dệ còn thử vận khí xem sao đã.
Niếp đại ca! Đại ca hãy thu bạc về. Tiểu đệ thua sẽ hỏi tới đại ca.
Chàng quay lại hỏi Trình Linh Tố: -Nhị muội! Nhị muội có đánh không?
Trình Linh Tố bĩu môi cười đáp: -Tiểu đệ không đánh bạc mà chỉ biết đem bạc về nhà dùm đại ca.

Tần Nại Chi lại ngồi xuống chỗ nhà cái rửa bài và gieo xúc xắc.
Hồ Phỉ và Uông Thiết Ngạc đặt cửa.
Bọn võ quan mới gặp Hồ Phỉ lần đầu không khỏi bỡ ngỡ nhưng bài cẩu rửa rồi, thấy chàng vui tươi niềm nở, ai nấy lại chú ý đánh bạc không cần giữ ý tứ.
Hồ Phỉ bàn được bàn thua, chẳng có gì đáng kể.
Chàng nghĩ thầm trong bụng: -Nay là mồng chín tháng tám rồi, cờn năm ngày nữa đến tiết Trung Thu.
Cuộc đại hội chưởng môn do Phúc công tử triệu nhất là vào ngày Trung Thu giai tiết.
Tên gian tặc Phụng Thiên Nam làm chưởng môn phái Ngũ Hồ dù không tới đây, ta cũng có thể dò hỏi được tin tức.
Bọn này đều là thủ hạ đắc lực dưới trướng Phúc công tử, ta cần kết giao với họ.
Ta chẳng làm chưởng môn gì ráo nhưng họ dẫn dắt mình vào hội bồi tiếp
(*thiếu 2 trang*)
Chu Thiết Tiêu nhìn Hồ Phỉ gật đầu mấy cái. Tăng Thiết Âu cũng tươi cười ngỏ lời hâm mộ.
Hai nhân vật này bản lãnh cao thâm nổi danh ở đất kinh sư đã lâu nên chẳng coi chàng thiếu niên quê mùa này vào đâu.
Uông Thiết Ngạc nhìn Trình Linh Tố trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi: -Cô này sao quen biết Đại sư ca và Nhị sư ca của ta mà sao chẳng chào hỏi gì nhau?
Trình Linh Tố đã đoán được ý nghĩ của hắn, tủm tỉm cười gật đầu mấy cái Uông Thiết Ngạc cho là trong vụ này tất có nguyên nhân nên hắn không dám hỏi nhiều.
Tần Nại Chi làm cái ba bàn nữa rồi nhường cho Chu Thiết Tiêu.
Lúc này bọn Tăng Thiết âu, Ân Trọng Tường càng đặt cửa lớn hơn.
Hồ Phỉ rất hên ăn luôn mấy bàn.
Mới không đầy nửa giờ chàng đã được hơn ngàn lạng bạc.
Chu Thiết Tiêu làm cái xấu quá, tiền bạc đem đi mười phần thua hết bảy, tám.
Hắn đánh một bàn nữa phải giam cả làng liền đẩy bài ra nói: -Ta làm cái không được. Nhị đệ thay ta đi.
Tăng Thiết Âu làm cái bàn thua bàn được.
Hồ Phỉ vẫn vận đỏ được thêm tám, chín trăm lạng nữa.
Trước mặt chàng để đống bạc sù sù.
Tăng Thiết âu cười nói: -Này lão đệ! Thần tài đón gió cho lão đệ rồi. Lão đệ làm cái đi?
Hồ Phỉ đáp: -Dạ.
Chàng rửa bài, gieo xúc xắc rồi lật bài lên so sánh.
Người đầu được tám điểm, người thứ hai được đôi Ban đắng.
Chàng ăn được hai nhà.

Chu Thiết Tiêu thua bạc mà vẫn thản nhiên. Tăng Thiết âu càng ung dung hơn thình thoảng lại pha trò mấy câu. Nhưng ân Trọng Tường không ngớt lảm nhảm chửi bới.
Sau hắn thua hết chỉ còn hai trăm lạng đặt một bàn nữa. Hắn lại thua.
Ân Trọng Tường vẻ mặt xám xanh đập bàn đánh binh một tiếng, bao nhiêu con bài tiền bạc cùng xúc xắc nảy tung lên.
Hắn lớn tiếng thóa mạ: -Trong quân xúc xắc của tên tiểu tử thôn quê này có ma.
Khi nào lại kỳ thế được? Ba điểm ăn ba điểm. Chín điểm ăn chín điểm. Dù thời vận đến đâu cũng chẳng có lý nào thế được.
Tần Nại Chi can gián: -Ân đại ca! Đại ca không nên nói âu. Hồ đại ca đây là một hảo bằng hữu.
Mọi người hết ngó Ân Trọng Tường lại nhìn Hồ Phỉ.
Chúng đã được biết thân thủ của Hồ Phỉ không khỏi nghĩ thầm: -Ân Trọng Tường bảo chàng đánh bạc gian trá, quyết chàng chẳng chịu bỏ qua.
Xẩy cuộc đánh lộn thì An Trọng Tường thật là xíu quẩy.
Không ngờ Hồ Phỉ tươi cười đáp: -Thắng bại là lẽ thường của nhà binh. Thua tiền hà tất phải nóng nẩy.
Ân Trọng Tường đứng phắt dậy cởi bội kiếm ở trên lưng xuống.
Mọi người thấy hắn sắp động thủ nhưng cũng không khuyên can.
Nên biết võ quan đánh bạc rồi đánh lộn là chuyện thông thường.
Không ngờ hắn đặt bội kiếm xuống bàn nói: -Thanh kiếm này của ta ít nhất cũng đánh năm trăm lạng bạc.
Vậy ta đặt nó cũng như đặt năm trăm bạc để đánh với ngươi.
Thanh kiếm này vỏ giát vàng khảm ngọc cực kỳ hoa lệ.
Nguyên một cái vỏ cũng đáng tiền.
Hồ Phỉ cười đáp: -Được lắm!
Ân Trọng Tường cầm bộ xúc xắc lên nói: -Ta đánh tay đôi với gã tiểu tử quê mùa, ta không chịu người ngoài đặt cửa.
Tiếng bạc này nhất định ăn thua.
Hồ Phỉ đếm năm trăm lạng bạc đẩy ra nói ;
Các hạ gieo đi!
Ân Trong Tường cầm hai con xúc xắc trong tay lắc mấy cái, hà hơi thổi phù rồi gieo xuống.
Một con nắm điểm, một con bốn điểm, cộng là chín điểm.
Hắn lại bắt lấy bốn con bài coi rồi lộ vẻ vui mừng nói: -Tiểu tử quê mùa! Lần này người không dở trò quỷ được nữa.
Hắn lật bài lên có một cặp Thiên bài.
Hồ Phỉ không lật bài, dùng ngón tay sờ phía dưới rồi để trên bàn.
Ân Trọng Tường hô: -Hương hạ tiểu tử! Lật bài lên!
Hắn chắc mẩm ăn bàn này, vươn tay ra kéo năm trăm lạng bạc đến trước mặt.
Uông Thiết Ngạc la lên: -Đừng nóng nảy! Coi xong vài rồi sẽ tính.

Hồ Phỉ đưa ba ngón tay khẽ đập lên hai con bài, đoạn lại đập lên hai con nữa rồi chàng xóa bài cho rối loạn cười đáp: -Các hạ được rồi.
Ân Trọng Tướng rất đắc ý, toan nói huyênh hoang thì đột nhiên bật tiếng la hoảng: -Ô hay!
Hắn nhìn xuống bàn thộn mặt ra.
Mọi người nhìn theo mục quang của Ân Trọng Tường thì rõ ràng trên mặt bàn sơn son in rõ rệt bốn con bài. Hai con bài trước là đôi Thiên Trường Tam.
Còn hai con sau một con ba điểm, một con sáu điểm, hợp lại thành Chí Tôn Bảo.
Nét chữ bốn con bài in rõ xuống bàn mà hiển nhiên Hồ Phỉ chỉ đập ba ngón tay xuống thì nội lực chàng thật kinh thế hãi tục.
Mọi người đồng thanh hoan hô.
Ân Trọng Tường mặt đỏ bừng lên.
Cả bạc lẫn kiếm đẩy tới trước mặt Hồ Phỉ. Hắn đứng dậy trở gót đi liền.
Hồ Phỉ cầm vội kiếm giơ lên nói: -Ân đại ca! Tiểu đệ không biết sử kiếm thì lấy kiếm của đại ca làm chi?
Chàng cầm kiếm hai tay đưa lên trả.
Ân Trọng Tường không đón lấy hỏi lại: -Quý tính đại danh tên gọi là gì?
Hồ Phỉ chưa kịp đáp, Uông Thiết Ngạc đã cướp lời:
Vị bằng hữu này họ Hồ tên Phỉ.
Ân Trọng Tường lẩm nhẩm nhắc lại: -Hồ Phỉ! Hồ Phỉ!
Đột nhiên hắn giựt mình hỏi: -Ủa! ở Thương Gia Bảo tại Sơn Đông ...
Hồ Phỉ ngắt lời: -Đúng rồi! Tại hạ đã có cơ duyên hội diện cùng Ân gia một lần mà Ân gia không nhớ.
Ân Trọng Tường mặt xám như tro tàn, cầm bội kiếm liệng xuống bàn nói: -Thảo nào! Thảo nào!
Rồi vén rèm lên rảo bước chạy đi.
Mọi người trong phòng tấm tắc khen ngợi nội lực của Hồ Phỉ.
Chúng lại chê Ân Trọng Tường thua bạc mà khí độ hẹp hòi.
Chu Thiết Tiêu từ từ đứng dậy trỏ đống bạc trước mặt Hồ Phỉ nói:
Hồ huynh đệ! Chỗ này có bao nhiêu bạc?
Hồ Phỉ đáp: -Đại khái bốn, năm ngàn lạng.
Chu Thiết Tiêu xoa bài trên mặt bàn, từ từ xếp lại thành bốn đống rồi móc trong bọc ra cái túi lớn để xuống trước mặt nói: -Nào! Ta đánh với huynh đệ một bận. Nếu ta thắng thì lấy bốn, năm ngàn bạc này và thanh bội kiếm. Nếu huynh đệ thắng thì lấy cái túi này.
Mọi người nhìn cái túi không thấy đề chữ chẳng hiểu trong đựng cái gì thì nghĩ thầm: -Y đánh được bấy nhiên há phải chuyện dễ mà chịu đánh một tiếng để thua hết sạch, lại chẳng biết túi đựng gì, hay chỉ có mảnh giấy trắng thì thật là oan uổng.

55
Giữa tiệc vui, Thiên Nam xuất hiện

Ngờ đâu Hồ Phỉ chẳng nghĩ ngợi gì đẩy cái đống tiền trước mặt ra.
Chàng cũng chẳng hỏi trong mỗi túi bạc có bao nhiêu, nói ngay: -Đặt được rồi!
Chú Thiết Tiêu và Tăng Thiết âu đưa mắt nhìn nhau đều lộ vẻ khen thầm: -Chàng thiếu niên này phong lưu hào sảng, khí độ không phải tầm thường.
Chu Thiết Tiêu cầm bộ xúc xắc lên gieo xuống được bẩy điểm, nhường cho Hồ Phỉ rút bài trước mặt, còn lão rút thứ ba.
Lão lật những quân bài bâng xương lên lách tách mấy tiếng.
Mọi người thộn mặt.
Bốn quân bài thành hai hàng ngập sâu xuống bàn.
Mặt bài và mặt bàn bằng nhau. Dù thợ khảm khoét lỗ đặt quân bài vào cũng không được phẳng lỳ như vậy. nước bài của lão rút bình thường Tiền ngũ hậu lục.
Hồ Phỉ đứng lên cười nói: -Chu đại gia! Xin lỗi nhé! Tại hạ thắng rồi.
Chàng vung tay mặt lên bài rớt đánh "chát" một tiếng.
Bốn con bài từ trên không gieo xuống cũng chia thành hai hàng tiền hậu ngập sâu vào mặt bàn rất bằng phẳng.
Chu Thiết Tiêu dùng thủ kình đập thẳng xuống.
Lão đã thi triển tuyệt kỹ Ưng Trảo Lực của bản môn.
Đó là môn ngoại công từng luyện mấy chục năm tưởng là tuyệt thế võ công không ngờ Hồ Phỉ tung bài lên không gieo xuống cũng khảm vào mặt bàn được thì công phu này còn minh hơn lão nhiều.
Huống chi Chu Thiết Tiêu phải đập hai cái còn Hồ Phỉ chỉ tung lên một lần.
Mọi người kinh hãi đến thộn mặt ra quên cả hoan hô.
Chu Thiết Tiêu vẻ mặt tự nhiên đẩy những túi bạc đến trước mặt Hồ Phỉ nói: -Bữa nay Hồ huynh đệ đỏ quá.
Mọi người bây giờ mới trông rõ nước bài Hồ Phỉ là Bát Tiên.
Tiền đạo tám điểm, hậu đạo cũng tám điểm.
Hồ Phỉ cười nói: -Đùa giỡn chơi một chút há phải chuyện thật?
Rồi chàng đẩy những gói bạc của mình về.
Chu Thiết Tiêu chau mày nói: -Hồ huynh đệ! Huynh đệ mà không lấy tiền giam ra thì Chu mỗ đánh bạc không sòng phẳng.
Tiếng bạc này nếu Chu Mỗ thắng khi nào còn khách khí?
Đây là giấy tờ Chu mỗ mua tòa nhà rộng chừng bốn mẫu ở cửa Tuyên Võ.
Lão vừa nói vừa lấy trong túi ra mảnh giấy vàng khè. Đó là tờ khế ước mua nhà.
Mọi người bàng quang đều giật mình hãi nghĩ bụng: -Cuộc đánh bạc này thật ghê quá.
Một ngôi nhà lớn trong cửa Tuyên Võ ít ra đáng giá một vạn lạng.

Chu Thiết Tiêu đẩy văn khế mua nàh đến trước mặt Hồ Phỉ nói: -Bữa nay thần tài đã đến với Hồ huynh đệ.
Thế là xong việc không còn nói gì nữa.
Huynh đệ mà không lấy tòa nhà tức là coi thường Chu mỗ.
Hồ Phỉ cười đáp: -Tiểu đệ còn từ chối là bất cung.
Khi nào thu xếp mọi việc ổn thỏa rồi tiểu đệ sẽ mời các vị đại ca đến đánh một canh bạc lớn.
Quần hùng vui vẻ hoan hô rồi giải tán.
Chu Thiết Tiêu chắp tay từ biệt đoạn cùng Tăng Thiết Âu ra về.
Uông Thiết Ngạc thấy trong khoảng khắc đại sư ca đã thua mất cả tòa nhà lớn nét mặt hắn vẫn không thay đổi nhưng trái tim đập thình thịnh.
Hổ Phỉ lại từ biệt bọn Tần Nại Chi, Uông Thiết Ngạc cùng Trình Linh Tố trở về khánh sạn.
Trình Linh Tố cười nói: -Trong số mạng đã chưa rõ đại ca trở nên đại tài chủ, muốn đẩy ra cũng không xong.
Đại ca đã đỏ ở Nghĩa Đường Trấn bao nhiêu ruộng tốt, vừa tới Bắc Kinh lại được một tòa nhà lớn.
Hồ Phỉ đáp: -Họ Chu quả là tay khoái đạt. Coi lão hình thù bé nhỏ mà ưng Trảo Lực không phải tầm thường.
Ai ngờ trong đám quan trường cũng có những nhân vật như vậy.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca dùng tòa nhà đó để làm gì? Tự mình ở hay là lại bán đi?
Hồ Phỉ đáp: -Không chừng canh bạc ngày mai lại thua nhẵn. Chẳng lẽ thần tài cứ đi kè kè với mình?
Sáng sớm hôm sau hai người dậy dùng điểm tâm xong, điếm chủ đưa một hán tử trung niên vào nói: -Hồ đại ca! Vị đại gia này có việc kiếm đại ca đó.
Hồ Phỉ thấy người đó đeo kính đen, mặc áo trường bào, y phục rất hoa lệ móng tay để dài.
Nhưng hắn là người lạ chàng chưa từng gặp bao giờ.
Người kia nhìn Hồ Phỉ thỉnh an nói: -Hồ đại gia! Chu đại nhân sai tại hạ đến hỏi lúc nào Hồ đại gia được rảnh xin tới cửa Tuyên Võ để coi nhà. Nếu có chỗ nào không hợp ý sẽ kêu thợ đến sửa lại.
Tiểu nhân họ Vương làm quản gia tòa nhà đó.
Hồ Phỉ động tính hiếu kỳ, nhìn Trình Linh Tố nói: -Nhị muội. Chúng ta thử đi coi!
Quản gia họ Vương kính cẩn hướng dẫn hai người đến cửa Tuyên Võ.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố vừa nhìn thấy ngôi nhà đã ngẩn người ra.
Thật là một cơ nghiệp đồ sộ, cánh cổng sơn đỏ, bốn mặt tường vây, thềm lát đá xanh.
Hiển nhiên là một tòa lâu đài của quan lớn hay là phủ đệ nhà đại phú quý.
Vào cổng từ tiền sảnh, hậu sảnh cho chí thiền viện vườn hoa nhất thiết đều sang trọng.

Quản gia họ Vương nói: -Nếu Hồ đại gia hợp ý thì xin dọn đến ở Tăng đại nhân đã đặt tiệc đêm nay để mừng Hồ đại gia thiền cư. Chu đại nhân, Uông đại nhân cũng đến uống rượn.
Hồ Phỉ cười ha hả đáp: -Các vị chu đáo quá! Tại hạ xin mời hết.
Vương quản gia nói: -Tiểu nhân xin vâng lệnh.
Hắn khom lưng lui ra.
Trình Linh Tố chờ Vương quản gia đi xa rồi nói: -Đại ca! Tòa nhà này e rằng hai vạn lạng cũng chưa mua được. Vụ này không phải tầm thường đâu.
Hồ Phỉ gật đầu đáp: -Phải đấy! Nhị muội đã nhìn thấy hết chỗ ngoắt ngoéo bên trong chưa?
Trình Linh Tố mỉm cười nói: -Tiểu muội nghĩ rằng tất cả có một nhân vật ngấm ngầm yêu mến đại ca nên cố ý liên tiếp đưa đến những phần đại lễ.
Hồ Phỉ biết cô cố ý nói là Viên Tử Y. Mặt chàng hơi đỏ lên và khẽ lắc đầu.
Trình Linh Tố nói theo: -Tiểu muội muốn đùa đại ca thôi. Đại ca là người khẳng khái hào hiệp,chẳng thèm để ý đến ruộng nương nhà cửa.
Nhân vật lễ ta quyết chẳng phải là tri kỷ của đại ca.
Nếu phải là tri kỷ thì tặng một con Ngọc Phụng còn hay hơn.
Nhân vật đưa lễ không chừng có ý muốn lung lạc đại ca.
Chà! Ai mà tặng nhiều thế này?
Hồ Phỉ run lên hỏi: -Hay là Phúc đại soái?
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội coi chừng có lẽ đúng.
Thủ hạ của y rất nhiều nhưng chẳng có một nhân vật nào bì kịp đại ca.
Hơn nữa Mã cô nương được đại soái sủng ái chắc cũng đưa phần hậu lễ.
Họ đã biết tính đại ca thẳng thắn, không chịu thu nhận tài vật một cách khinh xuất nên phái người lập ra cuộc đánh bạc để tặng đại ca.
Hồ Phỉ gật đầu nói: -Nhị muội phỏng đoán rất hợp lý. Đêm qua tiểu huynh cùng Chu Thiết Tiêu đánh bạc.
Nếu lão cố ý để cho mình thắng thì dù có thua cùng lại đánh nữa kỳ cho đến lúc đẩy được tòa nhà cho tiểu huynh mới thôi.
Trình Linh Tố hỏi: -Vậy đại ca định xử trí bằng cách nào?
Hồ Phỉ đáp: -Đêm nay ta lại mở cuộc đánh bạc tìm cách làm cho thua mất tòa nhà này để họ biết thủ đoạn Hồ Phỉ.
Trình Linh Tố cười nói: -Hai nhà đánh bạc cùng cố ý thua thùi cuộc giao thủ còn hơn cả đánh nhau bằng đao thương.
Vào khoảng giờ Thân, Tăng Thiết âu sai người đến bày tiệc cực kỳ lịch sự.
Quản gia họ Vương chỉ huy gia nhân bố trí đèn lửa rất huy hoàng như khi tràn trề mọi chỗ.

Uông Thiết Ngạc đến trước tiên. Hắn đi khắp mọi chỗ trong nhà, miệng không ngớt ca ngợi cách kiến trúc, dường hoàng hoa lệ, lại trầm treo tán tụng Hồ Phỉ thời vận hành thông.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Uông Thiết Ngạc tính tình thẳng thắn không hiểu những chỗ ngoắt nghéo bên trong.
Để lát nữa ta lại thua tòa nhà này đi coi hai vị sư huynh của y xử trí cách nào.
Thật là một màn kịch tuyệt hay.
Chẳng mấy chốc bọn Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết Âu và họ chữ, họ Thượng Quan, họ Niếp đến, kế đó Tần Nại Chi cũng tới.
Lão cười ha hả nói: -Hồ huynh đệ! Tại hạ đưa hai vị lão hữu của huynh đệ đến.
Huynh đệ thử đoán xem ai?
Phía sau lão ba người đi vào. Người sau cùng là Ân Trọng Tường. Sau việc bất nhã xẩy ra bữa trước mà nay hắn lại tìm đến khiến Hồ Phỉ rất đỗi ngạc nhiên.
Ngoài ra hai người nữa tướng mạo tương tự như nhau và đều là những lão già tinh thần quắc thước, bộ mặt coi rất quen thuộc.
Chàng còn đang ngơ ngác bỗng nghe cước bộ hai người đúng là công phu thâm hậu của Bát Quái Môn. Chàng tỉnh ngộ vội tiến lại thi lễ nói: -Hai vị tiền bối giá lâm, thật là chuyện không ngờ.
Sau khi chia tay ở Thương Gia Bảo, nay coi hai vị lại càng tráng kiện hơn xưa.
Nguyên hai lão này chính là Vương Kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt ở Bát Quái Môn.
Mười hai người ăn uống rất vui vẻ. Trên tiệc toàn là những anh hùng hào kiệt trong võ lâm.
Ân Trọng Tường nhắc lại chuyện bị giam trong thiết sảnh ở Thương Gia Bảo và Hồ Phỉ trí dũng song toàn giải vây cho mọi người.
Bọn Tần Nại Chi, Chu Thiết Tiêu nức nở khen không ngớt.
Trình Linh Tố cặp mắt trong như hồ nước liếc nhìn Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Những sự tích anh hùng hào kiệt này sao y chưa kể cho mình nghe?
Sau khi tan tiệc, vừng trăng to mọc lên.
Hôm ấy là đêm mồng mười tháng tám, tuy đã sang thu mà khí trời vẫn còn nóng nhiệt.
Vương quản gia bày trà nước, bánh trái trong quán lương đình giữa vườn hoa mời quần hùng ra uống nước.
Hồ Phỉ nói: -Mời các vị uống ly thanh trà rồi chúng ta lại mở cuộc đánh bạc.
Mọi người đổng thành hoan hồ ra ngồi trong lương đình.
Bỗng nghe trên hành lang có tiếng người huyên náo.
Vương quản gia đang cãi nhau với ai.
Hắn la lên một tiếng "úi chao" vì bị đối phương đá ngã lăn long lóc.
Bỗng một đại hán cao lớn tiến vào đình vỗ bàn đánh "choang" một

tiếng, ấm chén rớt cả xuống đất.
Đại hán trỏ vào mặt Chu Thiết Tiêu lớn tiếng quát: -Chu đại ca! Tòa nhà này tiểu đệ bán cho đại ca với giá hai vạn lạng là vừa bán vừa tặng không ngờ trong nháy mắt đại ca lại chuyển tặng cho người khác. Các vị thử nghĩ coi có oan uổng cho Đức mỗ không?
Chu Thiết Tiêu lạnh lùng đáp: -Ngươi không có tiền xài cứ nói tử tế là được. ở trong nhà của một vị hảo bằng hữu sao ngươi lại làm nhộn thế?
Đại hán mặt đen ửng đỏ lại đập tay xuống bàn.
Chu Thiết Tiêu vội chụp lấy hai cổ tay hắn.
Không ngờ Chu Thiết Tiêu con người bé nhỏ đứng chưa tới vai đại hán mà chụp được hai vai đối phương như đóng đai sắt khiến hắn không cựa nổi.
Chu Thiết Tiêu kéo đại hán ra ngoài lương đình khẽ nói mấy câu.
Đại hán không chịu nghe theo, lải nhải nói mãi.
Chu Thiết Tiêu nổi nóng đẩy mạnh đại hán một cái.
Đại hán đứng không vững bị hất lùi mấy bước đựng vào gốc mai.
Rắc một tiếng vanh lên, hai cành mai bị gãy.
Chu Thiết Tiêu quát: -Tên mãng phu họ Đức kia! Biết điều thì ra ngoài ngay. Còn lắm miệng là chết đó.
Đại hán bị đau không chịu được cúi đầu lủi thủi đi ra.
Tăng Thiết Âu cười khanh khách nói: -Tên mãng phu này quen thói làm cho người ta mất hứng.
Đại sư ca cho hắn một trận là phải.
Chu Thiết Tiêu mỉm cười đáp: -Tiểu huynh thấy hắn lòng dạ cũng tử tế nên không muốn chấp trách.
Hồ đại ca! Vụ này chắc làm cho đại ca phải tức cười.
Hồ Phỉ đáp: -Không dám! không dám! Toà nhà này y đã bán rẻ thì để tiểu đệ trả thêm tiền cho y là xong.
Chu Thiết Tiêu bội nói: -Hồ đại ca nói thế không được. Vụ này để mặc tiểu đệ thu xếp, đại ca bất tất phải quan tâm.
Thằng cha lỗ mãng đó vô ý đắc tội với đại ca là hắn chưa biết Hồ đại ca là bậc anh hùng hào kiệt.
Tiểu đệ bắt hắn phải đến kính thưa đại ca để bồi tội.
Mong đại ca nể mặt các vị đây không chấp với hắn được chăng?
Hồ Phỉ cười đáp: -Tiểu đệ không dám. Y đã là bạn với Chu đại ca thì xin cho vào đây cùng uống một chung.
Chu Thiết Tiêu khom lưng nói: -Tiểu đệ xin có lời cảm ơn đại ca trước.
Tăng Thiết âu và Tần Nại Chi cũng đứng dậy nói: -Bọn tại hạ đa tạ Hồ đại ca.
Hồ Phỉ vội đứng lên đáp lễ.
Chu Thiết Tiêu nói: -Tiêu đệ đi kêu tên mãng phu thu vào bộc tộc đại ca.
Hắn nói rồi trở gót ra ngoài.

56
Viên Tử Y lại đoạt chưởng môn

Hồ Phỉ Và Trình Linh Tố đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng: -Tên mãng phu kia tuy hành vi thô lỗ một cục nhưng Chu Thiết Tiêu đưa lời từ tạ quá lễ trọng. Không hiểu đại hán mặt đen kia ở môn phái nào?

Sau một lúc, tiếng bước chân vang lên. Hai người đi vào. Chu Thiết Tiêu dắt tay đại hán cười ha hả nói: -Mãng phu hỡi mãng phu! Mau kính mời Hồ đại ca ba chung rượn đi!

Hồ đại ca vui lòng lượng thứ cho ngươi rồi. Y là bậc đại trượng phu đã thốt ra lời quyết không thay đổi.

Hồ Phỉ bỗng đứng phắt dậy vọt ra khỏi lương đỉnh, điểm chân trái lạng người tới chặn đường rút lui của người kia. Nét mặt xám xanh, chàng lớn tiếng quát: -Họ Chu kia! Ngươi làm trò quỷ gì đây? Nếu ta không đâm chết tên này thì không phải là hảo hán.

Người tiến vào chính là Phụng Thiên Nam, chưởng môn phái Ngũ Hổ ở Trấn Phật Sơn tỉnh Quảng Đông. Hắn đã sát hại cả nhà Chung A Tứ.

Bây giờ Hồ Phỉ mới hiểu rõ. Nguyên Chu Thiết Tiêu bày ra cạm bẫy này lại sai một tên mãng phu đến rắc rối lừa gạt cho Hồ Phỉ đưa lời tha thứ cho mãng phu.

Hồ Phỉ nghĩ tới tình trạng toàn gia Chung A Tứ bị thảm tử, mắt đỏ sọng cơ hồ tóe lửa.

Chu Thiết Tiêu nói: -Hồ đại ca! Tiểu đệ đã nói thẳng với đại ca bao nhiêu ruộng nương nhà cửa ở Nghĩa Đường Trấn toàn là của tên mãng phu này tặng cho. Cả tòa nhà này cũng mua của hắn. Bậc đại trượng phu há tất để tâm đến những chuyện oán thù nhỏ mọn. Phụng lão đại! Bồi tội Hồ đại ca đi!

Hồ Phỉ thấy Phụng Thiên Nam toan hành lễ liền giang hai tay ra nói: -Hãy khoan!

Chàng quay lại bảo Trình Linh Tố: -Nhị muội. Nhị muội lại đây!

Trình Linh Tố rảo bước đến đứng bên chàng.

Hồ Phỉ dõng dạc nói: -Hồ mỗ kết bạn với ai là vì ý hợp tâm đầu, biết điều phải trái. Chúng ta uống rượn đánh bạc nhưng bậc đại trượng phu phải lấy nghĩa khí làm đầu.

Dùng kim ngân lung lạc Hồ mỗ là coi Hồ mỗ không đáng một đồng.

Tăng Thiết Âu cười nói: -Xin Hồ đại ca đừng hiểu lầm. Phụng lão đại có đưa tặng chút lễ mọn cũng chỉ vì lòng lễ trọng, đâu dám xem thường lão huynh.

Hồ Phỉ xua tay đáp: -Lão họ Phụng này làm oai làm phước ở Quảng Đông vì mưu sang đoạt một mảnh đất của nhà hàng xóm mà đưa toàn gia người ta vào chỗ chết, Hồ mỗ chẳng có thân tình cố hữu gì với nhà họ Chung nhưng đã dúng tay vào việc này thì thể cùng tên ác ôn họ Phụng chẳng đội trời chung. Nếu Hồ mỗ có đắc tội với bạn hữu cũng vì tình thế bất đắc dĩ. Xin các vị miễn thứ cho.

Chu đại ca! Xin đại ca thu lại tòa nhà này.
Chàng nói rồi móc văn khế trong bọc áo ra khẽ liệng tới trước mặt Chu Thiết Tiêu.
Chu Thiết Tiêu đành đón lấy, toan đưa lại cho chàng nhưng Hồ Phỉ dõng dạc nói: -Nơi đây tuy là đất kinh sư, dưới chân thiên tử. Lão họ Phụng lại không biết bao nhiêu là bạn hữu nhưng Hồ Phỉ này đêm nay gạt tánh mạng sang một bên để liều mình với hắn. Ai là bạn hữu của Hồ Phỉ thì xin đừng cản trở, còn ai là bạn của họ Phùng thì cứ việc xông cả vào.
Chàng nói rồi hai tay chắp để sau lưng.
Hồ Phỉ biết rõ trong thành Bắc Kinh rất nhiều cao thủ. Phụng Thiên Nam đã dám ló mặt ra là hắn chuẩn bị rồi. Không kể đến trợ thủ nào khác, nguyên Vương thị huynh đệ, hai lão Chu, Tăng cũng đủ mệt rồi, nhưng vì lòng phấn khích đến cực điểm, chàng đã gác sự sống chết ra ngoài.
Chu Thiết Tiêu cười khanh khách nói: -Hồ đại ca đã không nể mặt thì việc hòa giải giữa chúng ta không thành rồi. Phụng lão đại! Mời lão về đi thôi, chúng ta còn uống rượu đánh bạc.
Hồ Phỉ dễ gì kiếm thấy Phụng Thiên Nam, khi nào còn để hắn thoát thân?
Chàng vươn tay nhảy xổ về phía hắn.
Chu Thiết Tiêu cau mày nói: -Thế này thì quá lắm!
Tay trái hắn đưa ngang ra cản trở, tay mặt xoay thành âm chưởng ngấm ngầm ra chiêu Đảo Duệ Cứu Ngưu Vỹ chụp lấy cổ tay Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ đã động thủ tức là tính cả bọn trợ quyền của đối phương vào trong rồi, nhưng chàng nghĩ bụng: -Họ đã giữ lễ với mình rất chu đáo thì mình quyết không động thủ trước.
Chàng thấy Chu Thiết Tiêu vươn tay chụp cũng không trả đòn để lão chụp trúng cổ tay, nắm lấy huyệt mạch môn.
Chu Thiết Tiêu cả mừng tự nhủ: -Tần Nại Chi và Phụng lão đại khoa trương bản lãnh thằng nhỏ này ghê gớm lắm, ai ngờ chỉ có thế. Hà tất ta phải nhường nhịn gã?
Miệng hắn vẫn nói: -Không nên động thủ.
Hắn thừa cơ vặn một cái, không ngờ xương tay Hồ Phỉ cứng như sắt, phản ứng rất mạnh. Chu Thiết Tiêu chân đứng không vững loạng choạng cúi về phía trước ba bước.
Môn cầm nã của hắn là một công phu đắc ý nhất trong Ung Trảo Nhạn Môn. Hồ Phỉ đã đả bại đại sư huynh chưởng môn của hắn về công phu này.
Hai người đang trao đổi một chiêu thì Phụng Thiên Nam đã xoay mình chạy đi.
Hồ Phỉ vung chưởng đánh tới. Phụng Thiên Nam xoay tay đón đỡ.
Giữa lúc ấy bỗng nghe Tăng Thiết Âu la lên: -Chúng ta còn uống rượn đánh bạc, sao lại làm tổn thương hòa khí?

Hắn đưa ngón tay cứng như sắt thành thể ưng trảo chụp vào sau lưng Hồ Phỉ. Bề ngoài ra chiều khuyên giải tử tế mà thật tình hắn hạ sát thủ. Nhưng Hồ Phỉ chỉ quyết tâm đánh Phụng Thiên Nam còn đối với địch nhân tập kích ở phía sau chàng lờ đi như không hay biết.
Gã họ Niếp không nhịn được la lên: -Hồ đại ca! Coi chừng!
Trong chớp mắt năm ngón tay đã chụp xuống sau lưng Hồ Phỉ nhưng chỗ ngón tay chạm vào khác nào đụng phải khối gân bì vừa cứng vừa dầy. Da thịt trên lưng chàng khiến cho năm ngón tay của hắn tuột đi.
Ân Trọng Tường thấy hai lão Chu, Tăng không cản trở được liền nhảy xéo lại vung quyền đánh thẳng vào mặt Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ cúi đầu xuống, tay trái đập vào sau lưng hắn.
Người Ân Trọng Tường bay đi xô vào sau lưng Phụng Thiên Nam.
Chàng không ngờ Phụng Thiên Nam né mình tránh khỏi, đầu Ân Trọng Tường đập vào tòa núi giả. Nếu Phụng Thiên Nam vươn tay ra cứu hắn tất bị chậm lại một chút. Hắn là một tay giảo quyệt thâm độc, thấy Ân Trọng Tường vì ra tay cứu mình mà mất mạng đến nơi, hắn cũng bỏ mặt lại còn đạp vào vai bạn để mượn đà nhảy vọt lên tường vây.
Bốn nghe đánh "huỵch" một tiếng, Ân Trọng Tường đụng phải hòn núi giả vỡ óc chảy máu chết ngay lập tức.
Mọi người bàng quan đều là những tay hảo thủ làm gì chẳng nhìn ra cử động đê hèn của Phụng Thiên Nam? Vương thị huynh đệ đã định ra tay viện trợ nhưng vẫn sợ bản lãnh khủng khiếp của Hồ Phỉ. Chúng đang nghi ngại trong lòng, bây giờ lại thấy Phụng Thiên Nam chỉ mong trốn thoát một mình, chẳng lý gì đến tình bằng hữu. Chúng đưa mắt nhìn nhau, mặt lộ vẻ khinh bỉ, không chịu ra tay đối nghịch với Hồ Phỉ nữa.
Hồ Phỉ tự nhủ: -Nếu để tên gian tặc Phụng Thiên Nam trốn ra ngoài tường vây thì mình chàng thêm mất công. Huống chi hắn nhất định còn viện binh ra ngoài.
Chàng thấy hai chân hắn sắp đặt xuống đầu tường liền di động thân hình nhanh chân vọt lên trước cản lại.
Phụng Thiên Nam vừa đừng xuống đầu tường đột nhiên thấy trước mặt hiện ra một người. Dưới bóng trăng, hắn nhìn rõ là Hồ Phỉ, bất giác giật mình kinh hãi không bút nào tả xiết. Hắn xoay tay mặt đưa lưỡi đao truỷ thủ sáng loáng từ dưới lên trên nhằm đâm vào bụng chàng.
Hồ Phỉ vội tung chân đá trúng vào cổ tay Phụng Thiên Nam. Lưỡi truỷ thủ bay đi rút xuống người tường.
Phụng Thiên Nam ra tay cũng tàn độc phi thường. Hắn đứng trên đầu tường chỉ cách Hồ Phỉ chừng hơn thước. Lưỡi truỷ thủ đâm sếnh, hắn liền vung quyền đánh tới.
Hồ Phỉ không rụt tay về, phưỡn ngực ra hứng lấy thoi quyền. Binh một tiếng! Phụng Thiên Nam bị quyền lực của mình đẩy lùi lại. Chân đứng

không vững, hắn bị hất xuống khỏi tường vây.
Hồ Phỉ nhảy xuống theo toan đạp chân lên người Phụng Thiên Nam nhưng hắn lăn đi một vòng, chân chàng đạp không trúng.
Phụng Thiên Nam lại chỉ chân trái xuống nhảy vọt lên đầu tường.
Lần này Hồ Phỉ không để hắn kịp đứng xuống đã vưng hai tay thi triển thân pháp Nhất Hạc Xung Thiên vọt lên cao hơn đối phương mấy thước. Lúc chàng hạ xuống cưỡi trúng vào đầu vai đối phương. Hai chân chàng liền cặp chặt lấy cổ hắn.
Phụng Thiên Nam bị nghẹn thở, tự biết không còn cách nào thoát được đành nhắm mắt chờ chết.
Hồ Phỉ quát: -Tên gian độc này! Bữa nay là ngươi phải đền tội ác.
Chàng giơ tay lên đập xuống đầu đối phương. Giữa lúc ấy đột nhiên sau lưng chàng cảm thấy đao phong mát rượu rồi thanh âm trong trẻo quát lên: -Thủ hạ lưu nhân!
Hồ Phỉ động tâm xoay tay lại chụp cổ tay địch nhân.
Người kia thân thủ cũng mau lẹ phi thường, đâm một nhát không trúng lập tức biến chiêu. Hai lưỡi truỷ thủ chia ra đâm vào cạnh nách Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ tức giận hỏi: -Viên cô nương! Tại sao cô nương chuyên làm khó dễ tại hạ?
Chàng quay đầu nhìn lại thấy người kia tay cầm truỷ thủ mình mặc áo xanh, da trắng như tuyết, đầu bịt khăn xanh. Chính là Viên Tử Y.
Dưới bóng trăng, chàng nhìn rõ nàng nửa giận nửa cười, nàng cất tiếng đáp: -Ta muốn lãnh giáo công phu không thủ nhận bạch nhật của Hồ đại hiệp.
Hồ Phỉ hỏi: -Ngày tháng còn dài, hà tất cô nương phải vội vàng trong chốc lát.
Lúc chàng tung mình vọt về phía Phụng Thiên Nam, Viên Tử Y uốn mình nhảy lên. Tay cầm truỷ thủ chỉ vào cổ họng chàng.
Hồ Phỉ chẳng thể không tự cứu, đành hạ thấp khuỷu tay đánh chênh chếch vào vai nàng.
Trong khoảng khắc, hai người đã đưa lại mười mấy chiêu. Đao quang lấp loáng, bóng chưởng tung hoành. Chiêu nào cũng kinh tâm động phách.
Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết Âu và Vương thị huynh đệ chưa biết Viên Tử Y đột nhiên thấy nàng giải cứu Phụng Thiên Nam trong lúc nguy cấp mà võ công lại rất cao cường đều lấy làm kinh ngạc.
Hai người này ra tay mau lẹ, quần hào trông hoa cả mắt. Bỗng nghe Hồ Phỉ quát lên một tiếng, hai người cùng nhảy lên đầu tường rồi vọt ra ngoài.
Viên Tử Y múa tít lưỡi truỷ thủ phóng những chiêu tàn độc và nhằm vào yếu huyệt trên người Hồ Phỉ tưởng chừng như cuộc đấu liều mạng.
Hồ Phỉ không dám chần chừa phải ngưng thần tiếp chiêu. Tay chàng

nghe Phụng Thiên Nam vừa cười vừa hô: -Hồ gia tiểu huynh đệ! Lão ca ca xin kiếu thôi. Chúng ta còn có ngày tái ngộ.
Hồ Phỉ tức giận muốn tung mình rượt theo nhưng bị Viên Tử Y quấn quít không sao thoát thân được. Trong lòng oán hận, chàng quát hỏi: -Viên cô nương. Giữa tại hạ và cô nương chẳng có thù oán gì ...
Chàng nói chưa dứt lời bỗng thấy bạch quang lấp loáng. Lưỡi truỷ thủ của Viên Tử Y nhằm đâm vào vai bên trái chàng. Nên biết những cao thủ tỷ đấu sống chết xẩy ra trong chớp mắt, không thể nóng nẩy được. Võ công của Hồ Phỉ chỉ hơn Viên Tử Y một chút nhưng chàng tay không mà nàng cầm đao và tình thế ngang nhau rồi.
Hồ Phỉ dương mắt lên nhìn Phụng Thiên Nam chạy đi, không khỏi phân tâm liền bị đao quét trúng vai bên trái xẻ rách áo đánh "roạc" một tiếng.
Giả tỷ Viên Tử Y khẽ đưa lưỡi truỷ thủ qua mé hữu thì chàng lập tức bị thương đến chảy máu nhưng nàng lại xoay về mé tả.
Hồ Phỉ thấy trên vai mát lạnh mà không bị thương chút nào. Chàng sửng sốt hỏi: -Sao cô nương hạ thủ còn lưu tình?
Viên Tử Y cười khanh khách xoay ngược chuôi truỷ thủ liệng về phía chàng. Đồng thời nàng rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra nói: -Hồ đại ca! Chúng ta tỷ đấu bằng khí giới một phen.
Hồ Phỉ toan vươn tay đón lấy trủy thủ bỗng nghe Trình Linh Tố đứng trên đầu tường hô lớn: -Dùng đơn đao hay hơn.
Rồi cô liệng đao xuống.
Nguyên Trình Linh Tố thấy Hồ Phỉ xích thủ không quyền sợ chàng thất lợi đã chạy vào phòng lấy khí giới liệng ra cho chàng.
Viên Tử Y la: -Hảo muội tử!
Đột nhiên nàng vung nhuyễn tiên quét lên tường.
Trình Linh Tố vội nhảy xuống.
Viên Tử Y áp đầu roi vào tường để lấy đà nhảy vọt lên như con chim khổng lồ để tiến vào. Dưới ánh trăng, tà áo nàng tung bay phất phới như tiên tử không gian. Người nàng chưa hạ xuống đất đã vung tiên nhằm quất xuống Trình Linh Tố. Miệng nàng hô: -Trình gia muội tử! Hãy đón tiếp ba chiêu của ta.
Trình Linh Tố cúi đầu né tránh khỏi một roi. Nhưng tiên pháp của Viên Tử Y biến chiêu rất mau lẹ lướt từ mé tả qua mé hữu bao phủ lấy người cô.
Hồ Phỉ biết Trình Linh Tố không phải là địch thủ của Viên Tử Y. Nếu chàng rượt theo Phụng Thiên Nam lại sợ Viên Tử Y hạ sát thủ. Dù phải bỏ mất cơ hội cũng đành chịu, chàng nhảy vào trong vườn vung đao lên hô: -Cô nương muốn tỷ thí thì tỷ thí.
Viên Tử Y la lên: -Hảo đại ca! Đại ca quý cô em quá!
Nàng xoay roi toan quấn lấy lưỡi đao của Hồ Phỉ.
Bây giờ hai người trong tay đều có binh khí, cuộc chiến đấu khác hẳn lúc trước.

Hồ Phỉ thi triển đao pháp gia truyền có nhu có cương, lúc mau lẹ như sấm dậy chớp nhoáng, lúc trầm trọng như lay non dốc biển.
Tiên pháp của Viên Tử Y cũng tung hoành rất linh động, đáng mặt đại danh cao thủ.
Chỉ trong khoảng khắc hai người đã chiết giải ngoài hai chục chiêu. Thật là roi vung như rồng bay phượng múa, đao chém như mãnh hổ tung hoành.
Bọn Tần Nại Chi, Chu Thiết Tiêu đều là những cao thủ không ngớt gật đầu khen ngợi.
Hai nhân vật này còn nhỏ tuổi mà võ công cao thâm đến thế, thật là hiếm có.
Thực ra hai người lúc tỷ đấu bằng khí giới phát huy hai, ba thành công lực Hồ Phỉ thấy Viên Tử Y gặp những cơ hội khẩn yếu vẫn cố ý bỏ lơ nên chàng cũng nhường nhịn mấy phần. Chàng vừa chiến đấu vừa nghĩ thầm: -Nàng đối với ta như vậy không hiểu có dụng ý gì?
Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết Âu, Tần Nại Chi ba người lúc nãy đã ra tay đối phó với Hồ Phỉ biết là lấy một chọi một thì khó mà địch nổi chàng.
Chúng thấy Viên Tử Y quấn quít lấy chàng chính là cơ hội tốt cho chúng hạ thủ. Chúng liền đưa mắt ra hiệu, giả vờ ngưng thần quan chiến đồng thời tản ra xung quanh để vây đánh Hồ Phỉ.
Đã là những tay cao thủ võ học thì lúc động thủ đều mắt nhìn bốn mặt, tai nghe tám phương. Cả Hồ Phỉ cả Viên Tử Y đều nhìn rõ thái độ của bọn Chu Thiết Tiêu.
Hồ Phỉ trong lòng nóng nảy nghĩ thầm: -Bọn này mà xông cả vào thì tuy ta muốn thoát thân chẳng khó gì nhưng mình không thể chìa tay để chiếu cố cho Trình gia muội tử.
Chàng liếc mắt thấy Trình Linh Tố đứng sững một bên vẻ mặt thản nhiên, liền bụng bảo dạ: -Bây giờ chỉ có cách đánh lui Viên cô nương rồi sẽ đối phó với bọn kia.
Nghĩ tới đây chàng vung đao đánh veo véo liền ba chiêu và đều là những chiêu thức lợi hại trong Hồ Gia Đao Pháp.
Viên Tử Y vừa né tránh vừa đỡ gạt miệng hoan hô: -Hảo đao pháp!
Đột nhiên nàng thu roi về không chống đối Hồ Phỉ mặc dù chàng phóng đao đâm tới sau lưng nàng. Nàng ra chiêu Phụng Hoàng Tam Điểm Đầu đâm tới trước mặt ba người Tăng Thiết Âu, Chu Thiết Tiêu và Tần Nại Chi.
Chiêu này đánh ra đột ngột. Ba người vội nhảy lùi lại phía sau.
Tăng Thiết Âu chậm một chút bị ngọn roi quét trúng cổ, lằn lên một vết máu tím bầm.
Lúc này mũi đao của Hồ Phỉ chỉ còn cách lưng Viên Tử Y không đầy một thước. Chàng thấy nàng đột nhiên xoay roi đánh lui địch nhân giúp mình liền dừng tay lại ngay tức khắc. Thanh đơn đao không phóng tới cũng không lùi lại đứng nguyên chỗ như đóng đinh ở không gian mới thật là tuyệt diệu. Hãm được chiêu thức trong lúc bất ngờ còn

khó hơn đâm tới địch nhân đến mười lần.
Viên Tử Y dương cặp mắt trong sáng lên nhìn Hồ Phỉ nói: -Sao đại ca không đâm tới.
Bỗng nghe Tăng Thiết Âu la lên: -Cả ca ca lẫn muội muội đều giỏi quá!
Sa sầm nét mặt, Viên Tử Y đột nhiên thu tiên về nhìn Hồ Phỉ hỏi: -Hồ đại Ca! Đại ca hãy giới thiệu cho tiểu muội biết những vị anh hùng hảo hán này.
Hồ Phỉ đáp: -Hay lắm! Vị này là chưởng môn Bát Cực Quyền đại danh là Tần Nại Chi Vị kia là chưởng môn Ưng Trảo Nhạn Hành Chu Thiết Tiêu đại gia ...
Tiếp theo chàng giới thiệu bọn Tăng Thiết âu, Uông tHiết Ngạc và Vương KiếmAnh, Vương Kiếm Kiệt.
Lúc này ân Trọng Tường được Vương Kiếm Anh cứu tỉnh. Hắn thóa mạ Phụng Thiên Nam không ngớt.
Hồ Phỉ sau cùng giới thiệu Viên Tử Y cùng quần hào.
Chàng động tâm nói tiếp: -Viên cô nương là tổng chưởng môn ba phái Thiếu Lâm Vi Đà Môn.
Quảng Tây Bát Tiên Kiếm, Hồ Nam Dịch Gia Loan Cảnh long Tiên.
Mọi người không khỏi động dung. Tuy họ biết Hồ Phỉ không nói dối mà họ lộ vẻ không tin.
Viên Tử Y đáp: -Hồ đại ca chưa nói hết. Côn Luân Đạo ở phủ Hàm Đan, Thiên Cương Kiếm ở phủ Chương Đức, Na Tra Quyền ở Bảo Đinh, cả ba môn này cũng mời tại hạ làm chưởng môn nhân.
Hồ Phỉ nói: -Ủa! Té ra cô nương ở dọc đường lại vinh thăng thêm chưởng môn ba nhà Cung hỷ! Cung hỷ!
Viên Tử Y cười đáp: -Đa tạ! Chuyến này tiểu muội đến Bắc Kinh có ý định làm tổng chưởng môn mười nhà nhưng không đánh nổi Thanh Hư lão đạo trên núi Võ Đương tỉnh Hồ Bắc, lại không dám dây vào Vô Thức hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm tỉnh Hà Nam thì vừa may lại gặp ba vị chưởng môn ở đây. Này! Chư đại gia! Chưởng môn của Tái Bắc Lôi Điện Môn là Ma Lão phu tử có đến Bắc Kinh không?
Người sử Lôi Chấn Đáng là võ sư Chử Oanh, nghe nàng hỏi tới sư phụ liền đáp: -Trước nay gia sư chưa từng vào nội địa. Nếu có việc gì đầu giao cho bọn đệ tử hiệu lý.
Viên Tử Y nói: -Hay lắm! Chử đại gia là đại sư huynh cũng kể như là nửa vị chưởng môn.
Vậy đêm nay tại hạ muốn đoạt ba chức chưởng môn rưỡi làm chơi.
Nàng vừa nói câu này, bọn Chu Thiết Tiêu đều biến sắc.
Tần Nại Chi vòng tay cười khanh khách hỏi: -Chưởng môn Vi Đà Môn phái Thiếu Lâm và Vạn Hạc Thành đại ca có mối giao tình mấy chục năm với tại hạ, không hiểu tại sao y lại truyền ngôi chưởng môn cho cô nương?
Viên Tử Y đáp: -Vạn đại gia chết rồi. Sư đệ y là Lưu Hạc Chân đánh

không nổi tại hạ.
Ba tên đồ đệ lại càng vô dụng. Sau khi phân cao thấp bằng đao thương quyền cước, dù họ chẳng muốn nhường chưởng môn thì cũng phải nhường.
Tần lão sư! Bây giờ tại hạ hãy lĩnh giáo công phu Bát Cực Quyền của lão sư trước rồi sẽ cùng ba vị Chu lão sư, Vương lão sư, Chữ lão sư trao đổi chiêu thức. Viên Tử Y co làm được tổng chưởng môn mười nhà thì đến dự cuộc đại hội các chưởng môn nhân trong thiên hạ mới thật vẻ vang.
Nàng nói mấy câu này là coi bọn Chu, Tần, Vương, Chử không vào đâu.
Nghe nàng khiêu chiến, bọn Chu Thiết Tiêu, Vương Kiếm Anh đều là hảo hán nổi danh võ lâm thì dù có mất mạng đường trong cũng không thể lùi bước.
Chu Thiết Tiêu lên tiếng: -Trong Ưng Trảo Nhạn Hành môn, bọn đồ đệ không ra gì, chưa học nổi một phần mười công phu của tiên sư. Nếu cô nương chịu cho lãnh giáo thì tệ phái từ trên xuống dưới đều lấy làm vinh hạnh. Có điều bọn sư huynh đệ của tại hạ đã luyện công phu của tiên sư nên không hiểu võ công của phái khác.
Viên Tử Y cười đáp: -Cái đó đã hẳn. Nếu tại hạ không kiêm võ công của Ưng Trào Nhạn Hành Môn thì đòi làm chưởng môn phái này thế nào được? Xin Chu lão sư cứ yên tâm.
Chu Thiết Tiêu và Tăng Thiết Âu giận xám mặt lại đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng: -Dù là những tay cao thủ tuyệt đỉnh cũng chưa một ai coi thường Ưng Trảo Nhạn Hành môn. Con nha đâu này ỷ vào ai mà dám đến kinh thành ngang ngược?
Tần Nại Chi biết rằng đêm nay không động thủ không xong. Lão vừa được coi võ công của Viên Tử Y tương đương với Hồ Phỉ. Lão khôn ngoan tính kế nhường nàng đấu trước với bọn Chu, Vương cho hao tổn hơi sức rồi lão mới nhảy ra để chiếm phần tiện nghi. Là tay giảo quyệt nhất trong đám quần hùng hiện diện ở đây, lão lên tiếng: -Chu lão sư! Vương lão sư! bản lãnh của hai vị cao thâm hơn tiểu đệ nhiều. Tiểu đệ xin ẩn ở phía sau.
Viên Tử Y cười nói: -Tần đại gia không nói tại hạ cũng biết là võ công của đại gia không bằng hai vị kia, vì thế mà tại hạ cũng cần lựa người yếu đánh trước. Bên ngoài đất cỏ trơn lắm, chúng ta vào trong lương đnlh tỷ đấu. Nào! Mời đại gia!
Thân hình thấp thoáng nàng vọt vào trong đình. Hai chân đứng vững rồi hạ thấp vai xuống. Năm ngón tay chĩa ra. Lòng bàn tay hướng lên trên như người đỡ lấy vật ở trước bụng dưới. Đó chính là chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt lúc khai diễn Bát Cực Quyền.
Tần Nại Chi giật mình lẩm nhẩm: -Võ công của bản phái không lưu truyền rộng rãi ra ngoài nhưng chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt này, hạ thấp vai bên trái, nhô cao vai bên phải. Tay trái để chênh chếch, tay

mặt để ngay gắn. Hiển nhiên thị đã được chân truyền của bản phái, không hiểu thị học ở đâu ra?
Trong lòng nghĩ vậy nhưng người ngoài mặt vẫn điềm nhiên, lão nói: -Đã thế để tiểu lão khuân dọn bàn ghế để cho khỏi vướng chân tay.
Viên Tử Y đáp: -Tần lão sư nói thế là sai. Quyền pháp của bản môn gồm có Phiên Thủ, Điệp Tuyền, Thốn Khẩu, Đẩu Chuyển gọi là Bát cực. Tám thức là Lâu, Đã, Đẳng, Phong, Thích, Đàm, Tảo, Quái biến hóa thành Thiểm, Trường, Dược, Đóa, Câu, Thiết, Bế, Bát kêu bằng Bát Sát. Bốn mươi chín đường Bát Cực Quyền diệu ở chỗ lấn lướt. Nếu còn sợ bàn ghế làm vướng chân tay thì gặp lúc chiến đấu liều mạng với địch nhân, chẳng lẽ cũng xin họ khuân dọn bàn ghế trước hay sao?
Nàng thuyết một phen nhưng chưởng môn giáo huấn đồ đệ mà về các pháp thuyết trong Bát Cực Quyền lại không sai một chữ nào.
Tần Nại Chi đỏ mặt lên co lưng lại nhảy lên đình ra chiêu Thôi Sơn Thủ Thức đánh tới.
Viên Tử Y lắc đầu không đỡ gạt, chỉ bước qua mé tả một bước.
Trước mặt Tần Nại Chi là một cái bàn cản trở, phát chưởng của lão không đẩy được tới người nàng. Nhưng lão biến chiêu rất thần tốc phóng ra liền ba tuyệt chiêu là Trửu Bộ Phiên Diện Truỳ, Diệu Tử Phiên Thân, Phách Quái Chưởng.
Viên Tử Y khẽ đưa chân phải lên. Tay trái đặt chéo trên tay mặt đánh tới xoáy ra thành dương quyền, đoạn quay lại biến thành âm quyền đánh nhanh như chớp. Đó chính là chiêu Song Đả Kỳ Môn trong Bát Cực Quyền.
Chiêu này đánh ra lẹ quá, Tần Nại Chi không kịp đề phòng vội nghiêng mình đi né tránh.
Binh một tiếng. Người lão đụng phảo bàn khiến cho ba chung trà lật đi rớt xuống.
Viên Tử Y cười nói: -Coi chừng!
Nàng tiếp tục xoay tả vòng hữu phóng quyền đánh ra như mưa.
Tần Nại Chi hết sức đỡ gạt. Lão thấy nàng phát huy quyền pháp của bản môn lúc nhanh lúc chậm, nghiêng tả lánh hữu nhưng không giống công phu của bản môn.
Viên Tử Y hỏi: -Sao lão sư chỉ đón đỡ chứ không phản kích? Bát Cực Quyền đâu có phải là một môn chịu đựng người đánh?
Tần Nại Chi không nhẫn nại được nữa quát mắng: -Tiểu tiện nhân!
Lão ra chiêu Thanh Long Xuất Thuỷ. Tay tráo chĩa ra làm móc câu, tay phải nắm lại thành quyết đánh ra.
Viên Tử Y đối phó bằng chiêu Tòa Thủ Tán Quyền. Đột nhiên nàng co khuỷu tay phải lại xoay tay nắm lấy cổ tay Tần Nại Chi bắt quặt ra sau lưng đè lão xuống mặt bàn. Miệng lão để trúng vào chung trà. Nàng quát: -Uống trà đi!
Nàng sử Phân Cân Thác Cốt Thủ một cách bình thường chẳng có chi

kỳ lạ tưởng chừng bất cứ môn phái nào cũng luyện được. Có điều nàng ra tay cực kỳ thần tốc, ngón tay nàng vừa đụng vảo cổ tay Tần Nại Chi đã làm cho toàn thân lão bị kiềm chế. Lão vừa kinh hãi vừa tức giận, lại thóa mạ: -Tiểu tiện nhân!
Hai tay Viên Tử Y tăng gia kình lực. Bỗng nghe một tiếng lách tách.
Xương bả vai Tần Nại Chi liền bị trật khớp.
Nàng buông cổ tay lão ra ngồi xuống ghế tròn tủm tỉm cười lạt hỏi: -Lão có nhường ngôi chưởng môn hay không?
Tần Nại Chi đau điếng người, trán toát mồ hôi lạnh, không nói nửa lời rảo bước ra khỏi đình.
Vương Kiếm Anh một tay đỡ cánh tay phải cho lão còn một tay nắm cổ.
Hắn kéo ra rồi đưa vào để lắp lại khớp xương. Miệng hắn nói: -Công phu Bát Cực Quyền của Viên cô nương quả nhiên thần diệu phi thường. Bây giờ tại hạ xin lãnh giáo môn Bát Quái Chưởng của cô.
Dứt lời hắn tiến vào trong đình.
Viên Tử Y thấy bộ pháp của hắn ngưng trọng vững vàng biết là gặp phải tay kình địch.
Nguyên những người luyện Du Thân Bát Quái Chưởng tất nhiên bộ pháp hời hợt nhẹ nhàng đi đường tựa chân không chấm đất nhưng cước bộ của Vương Kiếm Anh cực kỳ trầm trọng làm cho cát bụi tung bay lại là người có căn bản kiên cường trọng từ chí khinh cũng như từ khinh chí trọng. Viên Tử Y biết lão đã luyện mấy chục năm công lực, nàng chẳng thể bì kịp.
Hồ Phỉ tiến vào trong đình bưng lấy chung trà nhấp một hớp khẽ nói rỉ tay cô: -Cha nay lợi hại lắm! Cô nương chớ khinh địch.
Mắt nhìn xuống, nàng khẽ đáp: -Tiểu muội đã làm hư đại sự của đại ca nhiều lần mà đại ca không giận tiểu muội ư?
Nàng hỏi câu này, Hồ Phỉ khó nỗi trả lời. Nàng đã liên tiếp ba lần cứu thoát Phụng Thiên Nam khỏi bàn tay mình mà bảo là không giận thì thật vô lý.
Còn bảo oán trách nàng thì ai có điều băn khoăn. Cặp song thủ của nàng vô tình mà hóa hữu tình khiến chàng khôn bề mở miệng.
Viên Tử Y thấy Hồ Phỉ tiến vào đình dặn mình đề phòng lòng nàng được an ủi rất nhiều. Tinh thần phấn khởi, nàng khẽ đáp: -Đại ca cứ yên tâm.

57
Viên Tử Y đả bại quần hào

Viên Tử Y chí đầu ngón chân xuống nhảy lên cái ghế tròn nói: -Vương lão sư! Võ công của Bát Quái Môn dạy rằng chân đạp phương vị Bát Quái: Càn, Khôn, Tốn, Khảm, Chấn, Đoài, Ly, Cấm. Chúng ta động thủ ra chiêu ở ngay trên những cái ghế này.

Viên Tử Y đáp: -Hay lắm!

Hắn từ từ bước lên ghế tròn, hai tay vòng lại. Một chưởng hướng về phía dưới, một chưởng quay ra cửa sau.

Viên Tử Y hỏi: -Thường nghe Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn nổi danh anh kiệt ngang nhau. Lát nữa Vương lão sư mà thất bại rồi, lệnh đệ còn đánh nữa hay thôi?

Vương Kiếm Anh bản tính ngưng trọng nhưng nghe mấy câu này cũng không nhịn được. Theo lời nàng thì chưa động thủ, nhất định hắn sẽ thất bại.

Hắn đã không khéo nói lại đang cơn thịnh nộ, miệng lắp bắp nói không nên lời.

Vương Kiếm Kiệt tức giận lên tiếng: -Con tiểu nha đầu đừng nói nhăng nói càn, chỉ cần ngươi đỡ nổi một trăm chiêu của đại ca là anh em ta từ nay không sử Bát Quái Chưởng nữa.

Thực ra Vương thị huynh đệ danh cao vọng trọng trong võ lâm, hạng võ sư tầm thường không đỡ nổi mười chiêu của họ, Vương Kiếm Kiệt đã nói tới một trăm chiêu là không dám coi thường Viên Tử Y.

Viên Tử Y đưa mắt nhìn xéo, lạnh lùng hỏi: -Sau khi ta đánh bại lệnh huynh có được kể là chưởng môn của Bát Quái Môn không? Ngươi còn đấu nữa hay thôi?

Vương Kiếm Kiệt đáp: -Đừng khoác lác nữa. Hãy thắng được ca ca ta đã rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Viên Tử Y nói: -Ta muốn hỏi cho biết rõ đã.

Vương Kiếm Kiệt chưa kịp trả lời, Vương Kiếm Anh hỏi: -Tôn sư là ai?

Viên Tử Y hỏi lại: -Ngươi hỏi sư thừa ta làm chi?

Nàng là một thiếu nữ rất lanh lợi, đảo cặp mắt đen láy nói tiếp: -Chà! Vương lão sư động nộ rồi muốn hạ sát thủ mới hỏi trước sư phụ ta Hay lắm! Oai danh sư phụ ta rất lớn, nói ra làm cho lão bở vía. Lão cứ việc sử hết những tuyệt chiêu của Bát Quái môn ta cũng không nêu danh sư phụ ra. Người ta thường nói đã không biết là không có tội. Dù lão đánh chết ta, gia sư cũng không trách đâu.

Nàng nói mấy câu này trúng tâm sự Vương Kiếm Anh. Hắn thấy nàng đã tỷ đấu với Hồ Phỉ, lại kiềm chế Tần Nại Chi, ra tay không phải tầm thường thì nhất định lai hch của nàng rất lớn. Dù hắn chẳng coi một vị tiểu cô nương vào đâu nhưng nếu hắn nặng tay đả thương nàng thì sau này sư phụ nàng tính đến tất khó bề đối phó. Hắn nghe nàng nói vậy liền hô: -Xin các vị nơi đây làm chứng cho!

Hắn vung chưởng đánh ra. Chân hắn bước từ cung Khôn qua cung

Ly.
Thân hình hắn to lớn mà cước bộ nhẹ nhàng như chim én lướt sóng.
Viên Tử Y phóng chưởng đánh chênh chếch đi từ cung Cấn rượt qua cung Chấn và đã sử dụng Bát Quái Chưởng, chân bước theo Bát Quái phương vị.
Vương Kiếm Anh đánh liền mấy chưởng đều bị nàng hất đi.
Hai người xung quanh cái bàn tròn, di chuyển trên mười hai cái ghế đá chẳng khác gì bọn trẻ nít chơi trò Tróc Mê Tàng nhưng di chuyển mỗi lúc một mau lẹ khiến người bàng quang trông hoa cả mắt.
Vương Kiếm Anh nghĩ bụng: -Con tiểu nha đầu này tâm tư rất linh xảo. Thị dụ được ta đấu chưởng trên ghế đá cách một cái bàn. Chưởng lực của thị vốn không bì kịp ta nhưng trung gian có cái bàn tròn cản trở làm cho chưởng lực bớt phần trầm trọng.
Hắn lại tự nhủ: -Võ công con nha đầu này rất phức tạp. Thị sử được môn Bát Quái Chưởng của ta rất chính xác, hà tất ta phải dùng chưởng pháp thông thường để dừng co với thị?
Đột nhiên hắn rú lên một tiếng. Chân bước loạn xạ. Hắn thi triển môn tuyệt kỹ gia tryền của phụ thân là Bát Trận Bát Quái Chưởng.
Chưởng pháp này Vương Duy Dương chỉ dạy cho hai con còn đệ tử họ ngoài nhưng bọn Thương Kiếm Minh đều không được truyền thụ. Đó là môn Bát Quái Chưởng kèm theo Bát Trận đồ. Thiên trận lấy cung Càn làm Thiên môn. Địa trận lấy cung Khôn làm Địa môn. Phong Trận lấy cung Tốn làm Phong môn. Vân trận lấy cung Chấn làm Vân môn. Phi long lấy cung Khảm làm Phi Long môn. Võ Dực lấy cung Đoài làm Võ Dực môn. Điêu Tường ở cung Ly làm Điêu Tường môn. Uyên Bàn lấy cung Cấn làm Uyên Bàn môn.
Thiện Địa Phong Vân là bốn cửa chính, Long Hổ Điêu Uyên là bốn kỳ môn.
Càn Khôn Cấm Tốn là cửa đóng, Khảm Ly Chấn Đoài là cửa mở.
Chỉ trong khảnh khắc Bát Trận biến hóa kỳ ảo vô cùng. Tuy ở trong quán Lương Đình nhỏ xíu cũng đủ để bố trận chiến đấy.
Môn Bát Quái Bát Quái Chưởng này chẳng những Viên Tử Y chưa học mà còn chưa được nghe qua. Nàng mới tiếp được mấy chưởng đã hoa mắt lên, bất giác ngấm ngầm kêu khổ.
Hồ Phỉ đứng ngoài lược trận biết là tình thế bất diệu nhưng Viên Tử Y lúc trước đã nói khoác lác đòi đoạt chức chưởng môn nên chàng không thể ra tay viện trợ. Chàng thấy Vương Kiếm Anh mỗi lúc một chiếm thượng phong mà không làm sao được.
Bỗng thấy Viên Tử Y chí chân trái xuống nhảy lên mặt bàn nói: -Đứng trên ghế phát chiêu không hay. Chúng ta lên bàn tỷ đấu. Vương lão sư không được đạp bể chén trà đâu nhé.
Vương Kiếm Anh chẳng nói năng gì cũng nhảy lên bàn.
Lúc này hai người cách nhau rất gần. Viên Tử Y không thể dùng cái khéo để đón đỡ Những quyền chưởng của đối phương phóng ra nàng

phải thẳng thắn đón tiếp nhưng dưới chân chiếm phần tiện nghi.
Nguyên trên bàn để rải rác mười hai chén trà, lại bốn đa trái cây chẳng khác gì Mai Hoa Trang, Thanh Trúc Trận nên bước chân phải theo quy luật.
Bát Trận Bát Quái Chưởng của Vương Kiếm Anh mà thi triển dưới đất thì uy lực mãnh liệt phi thường nhưng ở trên Mai Hoa Trang một biến hóa đã bị hạn chế, uy lực lại càng sút kém.
Lúc này ở trên bàn hắn chỉ sợ đạp bể chén trà hay đĩa trái cây làm cho cô bé điêu ngoa chê cười. Hắn cố giữ tư thế để khỏi phải di chuyển bước chân lúc huy động chưởng lực. Hăn tự lượng không thể ỷ vào cước bộ linh diệu mà chỉ trông vào nội công thâm hậu để hạ nàng.
Chưởng phong rít lên vù vù. ISthững vông hoa ở bên Lương Đình bị chưởng lực rung động làm cho cánh hoa tung bay lả tả rớt xuống.
Lúc Viên Tử Y nhảy lên mặt bàn nàng đã tính những điều lợi hại. Nàng thấy đối phương phóng ra những phát chưởng như vũ bão, đành di chuyển thân hình không dừng bước.
Bỗng thấy Viên Tử Y tay trái giơ chênh chếch lên, tay mặt toan đánh ra, chân trái nàng nhẹ nhàng móc lên, một chung trà bay thẳng vào mặt Vương Kiếm Anh.
Vương Kiếm Anh giật mình kinh hãi lạng mình né tránh nhưng Viên Tử Y đã lượng mình về phương này. Hai chân nàng liên tiếp móc, hất. Bảy, tám cái chung trà và da trái cây bay lên. Vương Kiếm Anh tránh được ba cái nhưng cái thứ tư, thứ năm đánh trúng đầu vai hắn bật lên những tiếng chát chát. Nước trà bắn tung tóe vào đầy mặt mũi đầu tóc hắn. Tiếp theo những chung thứ chín, thứ mười lại đánh trúng ngực hắn.
Vương Kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt tức giân gầm lên như sấm.
Bọn người bàng quan là Uông Thiết Ngạc, An Trọng Tường, Chử Oanh không nhịn được cũng bật tiếng la thất thanh.
Lại thấy hai cái chung trà sau cùng bắn vào hai mắt Vương Kiếm Anh.
Hắn phẫn nộ đến cùng cực đánh ra một chưởng thật mạnh.
Viên Tử Y đá chung trà lên cốt để làm cho địch rối loạn và chờ hắn phóng chưởng ra. Nàng đã gặp cơ hội khi nào bỏ lỡ, liền lạng mình đi vươn tay chụp lấy cổ tay Vương Kiếm Anh. Tay trái nắm huyệt Khúc Trì của hắn.
Nàng lôi lại đẩy một cái. Một tiếng "rắc" vang lên.
Vương Kiếm Kiệt la hoảng: -Nguy rồi!
Xương tay Vương Kiếm Anh đã bị trật khớp.
Đây vẫn là công phu Phân Cân Thác Cốt tầm thường, chẳng có chi đáng kể về gia số kỳ diệư nhưng Viên Tử Y ra tay cực kỳ mau lẹ. Vương Kiếm Anh không né tránh kịp mà thanh cái nhục chung thân.
Vương Kiếm Kiệt hai tay phóng chưởng đồng thời nhảy xổ về phía Viên Tử Y. Hồ Phỉ đánh ra một chưởng đẩy hắn lùi lại ba bước nói: -Vương huynh hãy khoan! Vừa nói là lấy một chọi một kia mà?

Vương Kiếm Anh sắc mặt lợt lạt nằm sõng sượt trên bàn.
Viên Tử Y bụng bảo dạ: -Nếu ta tha hắn một cách khinh xuất thì cả hai anh em hắn quay lại khiêu chiến, chắc ta không địch nổi.
Nàng liền hạ thủ chẳng nể nang gì. Nhân lúc Vương Kiếm Anh không còn sức kháng cực, nàng lại vặn trật khớp xương cánh tay trái hắn, đoạn phóng chủ điểm vào huyệt Thái Dương, quát hỏi: -Ngôi chưởng môn Bát Quái Môn lão đã chịu nhường chưa?
Vương Kiếm Anh nhắm mắt chờ chết không nói gì nữa.
Vương Kiếm Kiệt gầm lên: -Tha ngay huynh trưởng ta rồi ngươi muốn làm chưởng môn thì làm.
Viên Tử Y hỏi: -Lão nói có chắc không?
Vương Kiếm Kiệt vội đáp: -Chắc lắm! Chắc lắm!
Viên Tử y mỉm cười nhảy xuống bàn.
Vương Kiếm Kiệt cùng huynh trưởng rảo bước đi ngay không ngoảnh cổ lại nữa.
Chu Thiết Tiêu nói: -Cô nương liền một lúc đoạt ngôi chưởng môn của hai nhà quả là bậc thông minh lanh lợi. Không hiểu cô còn diệu kế gì để đối phó với Chu mỗ?
Hắn nói câu này hiển nhiên ám chỉ Viên Tử Y đã dùng nguy kế để thủ thắng chứ thực sự chẳng có bản lãnh gì.
Viên Tử y tức giận đáp: -Đối phó với Ưng Trảo Nhạn Hành Môn cần chi phải dùng đến trí kế.
Bên lão ba vị sư huynh sư đệ xông vào cả một lúc hay chỉ một mình Chu lão sư đấu với ta?
Chu Thiết Tiêu cười mát hỏi lại: -Viên cô nương nói vậy là coi các võ sư ở thành Bắc Kinh quá tầm thường. Từ ngày Chu mỗ mới mười ba tuổi đến giờ vẫn đơn đả độc đấu.
Viên Tử Y nói: -Ồ! Vậy trước khi Chu lão sư được mười ba tuổi không phải là anh hùng hảo hán chuyên dùng hai đánh một.
Chu Thiết Tiêu đáp: -Chu mỗ mới bắt đầu học nghề từ mười ba tuổi.
Viên Tử Y nói: -Những trang hảo hán thường tỏ ra anh hùng ngay từ buổi sơ sinh. Lắm tay võ nghệ cao cường mà thuỷ chung vẫn hèn nhát. Chu lão sư! Ta nói vậy không phải ám chỉ lão sư đâu nhé.
Chẳng hiểu tại sao đối với Vương Kiếm Anh, Vương Kiếm Kiệt nàng còn có phần kính phục mà đối với Chu Thiết Tiêu đầy vẻ cao ngạo, nàng lại càng chán ghét, rẻ rúng.
Chu Thiết Tiêu chưa từng bị ai sỉ nhục đến thế, trong lòng tức giận như muốn phát điên mà ngoài miệng chỉ hắng đặng một tiếng.
Uông Thiết Ngạc la lên: -Con tiểu nha đầu kia! Ngươi nên ăn nói hch sự một chút với đại sư ca ta Viên Tử Y thấy lão này là người chất phát, nàng không lý gì đến hắn nhìn Chu Thiết Tiêu giục: -Lấy ra đi! Đặt lên bàn.
Chu Thiết Tiêu ngạc nhiên hỏi: -Cái gì?
Viên Tử Y đáp: -Đồng ưng Thiết Nhạn Bài.

Chu Thiết Tiêu nghe đến năm chữa "Đồng ưng Thiết Nhạn Bài" thì dù công phu hàm dưỡng cao thâm đến đâu cũng chẳng thể giữ vẻ điềm nhiên được nữa, hắn lớn tiếng: -Chà chà! Ngươi hiểu biết khá nhiều về công việc của chúng ta.
Hắn cởi cái túi gấm ở đai lưng xương đặt lên bàn hô: -Đồng ưng Thiết Ngạc Bài ở trong này. Ngươi hãy giết được Chu mỗ đi rồi hãy lấy.
Viên Tử Y đáp: -Lão sư hãy lấy ra cho ta coi đã. Ai mà biết được bài chân hay bài giả.
Chu Thiết Tiêu hai tay run lên mở túi gấm lấy ra một tấm lòm bài dài bốn tấc rộng hai tấc. Trên mặt bài khảm một con chim ưng móng sặc sỡ bằng đồng và một con nhạn bay bằng sắt. Chính là tấm tín bài của chưởng môn truyền đời ở ưng Trảo Nhạn Hành Môn. Bọn đệ tử bản môn ngó thấy tấm kim bài này cũng như nhìn thấy chưởng môn vậy.
Ưng Trảo Nhạn Bành Môn là một môn phái lớn trong võ lâm về cuối đời nhà.
Chưởng môn mấy đời ở phái này đều là những tay võ công trác tuyệt. Môn quy rất nghiêm ngặt nhưng truyền đến Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết Âu thì quần đệ tử đều để bọn quyền quý nhà Mãn Thanh thu dụng.
Chúng nhiễm phải tính xa hoa ở kinh thành mà võ công cũng kém tiền nhân.
Đến đời Gia Khánh sau này, Ưng Trảo Nhạn Hành môn mới nảy ra được mấy nhân vật khá giả và bắt đầu công cuộc trùng hưng môn phái. Đây là việc về sau xin hãy gác lại.
Viên Tử Y nói: -Coi rất giống của thật nhưng chưa thể quyết định.
Nguyên nàng vừa kịch chiến với Vương Kiếm Anh tuy may mà chuyển bại thành thắng nhưng nội lực đã hao tổn rất nhiều. Bây giờ nàng cố ý kéo dài câu chuyện một là để chọc giận Chu Thiết Tiêu, hai là để điều dưỡng chân khí.
Chu Thiết Tiêu là người biết nhiều hiểu rộng làm gì chẳng rõ tâm lý của nàng. Hắn đè hai tay xuống nhảy vọt lên mái Lương Đình nói: -Chúng ta càng đánh càng lên cao. Chu mỗ lên nóc quán để lãnh giáo tuyệt nghệ của cô.
Nên biết môn phái hắn mang danh Ưng Trảo Nhạn Hành vì một chuyện về môn Ưng Trảo Cầm Nã, hai là chuyên về môn Nhạn Hành Khinh Công.
Chu Thiết Tiêu nhảy lên nóc quán cốt ý giữ hiểm địa cho việc thi triển khinh công, quyết một phen sinh tử với đối thủ.
Đồng thời hắn định dồn Viên Tử Y vào tình trạng không còn đường thi triển xảo thuật. Nàng gặp lúc nguy cấp, Hồ Phỉ cũng khó bề ra tay viện trợ.
Tong lòng hắn yên trí Viên Tử Y bản lãnh có cao thâm cũng chỉ là hạng nữ lưu chẳng thể nào bì kịp Hồ Phỉ. Hắn vẫn sợ chàng hơn là sợ Viên Tử Y.
Ngờ đâu Cầm Nã và Khinh Công lại chính là hai môn sở trường của

Viên Tử Y. Giả tỷ hắn được chứng kiến cuộc đấu giữa nàng và Dịch Cát trên ngọn cột buồm tất hắn không dám nhảy lên nóc quán để thách đấu.
Hồ Phỉ thấy hắn thân pháp tuy mau lẹ nhưng chưa thể bì kịp Viên Tử Y nên chàng càng vững dạ. Chàng quay lại ngó Viên Tử Y mỉm cười với nhau.
Viên Tử Y giả vờ miễn cưỡng nhảy lên nóc quán hô: -Coi chiêu đây!
Mười đầu ngón tay theo tư thế món chin ưng chênh chếch đánh tới.
Nguyên trảo pháp trong quyền thuật, đại lộ chia làm Long Trảo, Hổ Trảo ưng Trảo là ba loại.
Long Trảo thì bốn ngón khép lại, ngón cái choãi ra. Những đầu ngón tay quay vào lòng bàn tay.
Hổ Trảo thì năm ngón tay xa nhau. Ngón thứ nhì và ngón thứ ba bấm vào lòng bàn tay.
Ưng Trảo thì bốn ngón co lại, ngón cái mở ra.
Ba loại trảo pháp đều có chỗ sở trường nhưng Long Trảo Công diệu khó mà luyện hơn hết.
Chu Thiết Tiêu thấy Viên Tử Y quả nhiên dùng tư thế của bản môn liền tự nhủ:
Thị dùng võ công cổ quái nào ta còn có phần uý ky nhưng thị sử ưng Trảo Nhạn Hành Công là tự tìm đường chết rồi.
Hắn vươn tay thành thế ưng Trảo xoay ra công kích.
Quần hào ngửng đầu lên nhìn thấy hai người nhảy nhót nhẹ nhàng, sán gần vào nhau thi triển mấy chiêu cầm nã rồi lui ra ngay.
Trong bốn trận kịch đấu đêm nay thì cuộc này ngoạn mục hơn hết nhưng cũng là một trường hung hiểm nhất.
Dưới ánh trăng coi hai người chẳng khác đôi chim khổng lồ bay qua bay lại chiến đấu trên nóc quán.
Đột nhiên hai người chồm lại gần nhau rồi bật lên mấy tiếng rắc rắc. Viên Tử Y quát tháo, Chu Thiết Tiêu gầm lên một tiếng. Rồi một trong hai người té xuống.
Vì thủ cước hai người lẹ quá, quần hào đứng bàng quan chỉ có Hồ Phỉ và Tăng Thiết Âu là nhìn rõ Viên Tử Y đã dùng phép Phân Cân Thác Cốt bẻ trật khớp xương Chu Thiết Tiêu.
Chu Thiết Tiêu lúc té nhảo tỳ vai xuống đất không dậy được nữa.
Quán Lương Đình này không bao cao mấy mà khinh công của Chu Thiết Tiêu đã vào hàng trác tuyệt thì dù địch không nổi Viên Tử Y cũng nhảy xuống dễ dàng quyết chẳng đến nỗi té nhào không dậy được. Chẳng lẽ hắn bị trọng thương trí mạng?
Uông Thiết Ngạc vốn một lòng kính ái đại sư huynh hốt hoảng la gọi: -Sư ca ...
Hắn vừa chạy lại vừa hô, thanh âm như người muốn khóc. Hắn cúi xuống đỡ Chu Thiết Tiêu đứng lên nhưng hai chân họ Chu vị trật khớp còn đứng làm sao được? Uông Thiết Ngạc vừa buông tay, Chu Thiết

Tiêu rên lên một tiếng rồi lại ngã lăn ra.
Tăng Thiết Âu khẽ mắng: -Ngu quá!
Rồi chạy lại nâng đỡ.
Tăng Thiết Âu cũng là một tay hảo thủ hạng nhất trong Ưng Trảo Nhạn Hành Môn nhưng không hiểu thuật tiếp nối, liền ôm Chu Thiết Tiêu cứ thế chạy đi.
Chu Thiết Tiêu quát: -Thu lấy ưng Nhạn Bài.
Tăng Thiết Âu chợt nhớ ra chạy vào Lương Đình. Lúc hắn vươn tay định lất tấm kim bào thì đột nhiên có tiếng gió quạt vào đầu. Hắn bị người đánh lén.
Tăng Thiết Âu tay mặt ôm sư huynh, tay trái chưa kịp lấy kim bài đành xoay chưởng đón tiếp nhưng đánh vào quãng không.
Bỗng trước mặt thấy bóng đen thấp thoáng. Một người từ trên nóc quán nhảy xuống chộp lấy tấm kim bài trên bàn, quát lớn: -Đánh thua rồi muốn cãi chăng?
Chính là Viên Tử Y.
Tăng Thiết Âu vừa kinh hãi vừa tức giận đứng ngẩn ra trong quán. Hắn không biết nên đối phó với Viên Tử Y hay là kêu người cứu trị đại sư huynh.
Hồ Phỉ tiến lên một bước nói: -Hai chân Chu huynh bị trật khớp, nếu không lắp lại ngay e rằng sẽ tổn thương đến gân cốt.
Chàng không chờ hai lão Chu, Tăng trả lời đã vung tay ra nắm lấy chân trái Chu Thiết Tiêu kéo ra một cái rồi đưa lại.
Cục một tiếng. Chàng tiếp cốt xong rồi.
Chàng lại lắp đúng xương chân phải và giải khai huyệt đạo cho họ Chu.
Chu Thiết Tiêu liền thấy hết đau ngay.
Hồ Phỉ nhìn Viên Tử Y chìa tay ra cười nói: -Viên cô nương! Tấm Đồng ưng Thiết Nhạn Bài đó chẳng có chi đẹp đẽ, cô nương nên hoàn lại cho Chu đại ca.
Viên Tử Y nghe chàng nói đến năm chữ "Chẳng có chi đẹp đẽ" liền mĩm cười cầm tấm kim bài đặt vào trong lòng bàn tay Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ hai tay nâng bài kính cẩn đưa tới trước mặt Chu Thiết Tiêu.
Chu Thiết Tiêu vươn tay ra chụp lấy nói: -Hảo tâm của hai vị khiến cho Chu mỗ còn một hơi thở cũng có ngày đền đáp.
Hắn nói rồi liếc mắt nhìn Viên Tử Y và Hồ Phỉ, đoạn bám vai Tăng Thiết Âu trở gót đi ngay.
Cũng là cái nhìn nhưng khác nhau ở chỗ hắn ngó Viên Tử Y bằng cặp mắt đầy vẻ oán độc mà khi ngó Hồ Phỉ lại ra chiều rất cảm kích.
Viên Tử Y chẳng để ý gì. Nàng dương cặp lông mày xinh đẹp lên nhìn người sử Lôi Chấn Đáng là Chử Oanh hỏi: -Chử đại gia! Nửa chức chưởng môn của đại gia có cần tỷ đấy nữa hay thôi?
Bây giờ Chử Oanh dù có đần độn đến đâu cũng hiểu rằng mấy môn công phụ tầm thường của mình chẳng thể nào địch nổi Viên Tử Y.

Hắn liền chắp tay đáp: -Tệ phái là Lôi Điện Môn do gia sư nắm giữ quyền hành, tại hạ không dám đại diện chưởng môn. Nếu cô nương muốn tứ giáo thì xin mời đến Tái Bắc, nhất định gia sư rất hoan nghênh.
Hắn nói câu này không kiêu ngạo cũng chẳng đốn hèn, đổ trách nhiệm lên đầu sư phụ.
Viên Tử Y cười khanh khách vẫy tay mấy cái hỏi: -Còn hai vị kia, vị nào muốn tứ giáo?
Bọn Ân Trọng Tường chắp tay nói: -Hồ đại gia! Chúng tôi sẽ có ngày tái ngộ.
Đoạn trở gót ra ngoài. Ai nấy đầy lòng ngờ vực không hiểu lai lịch của Viên Tử Y thế nào.
Hồ Phỉ đưa chân đến tận cửa ngoài rồi mới quay về vườn hoa.
Bỗng nghe trên không sấm nổ ầm, chàng ngửng đầu trông thấy đầy trời mây kéo đen nghịt che lấp vừng trăng to.
Viên Tử Y nói: -Đúng là trời làm phong vũ bất ngờ, con người hoạ phúc khôn lường. Ai mà biết được Hồ đại ca hành hiệp phong trần, chỉ một chuyến lai kinh bỗng trở nên đại phú gia.
Nàng nhắc tới vụ này bất giác khiến cho Hồ Phỉ tức lộn ruột. Chàng đáp: -Viên cô nương! Tòa viện trạch này là sản nghiệp của tên gian nhân họ Phụng, tại hạ ở trong nhà thêm một khắc là thêm một phần điếm nhục, vậy xin cáo từ.
Chàng quay lại bảo Trình Linh Tố: -Nhị muội! Chúng ta đi thôi!

Viên Tử Y hỏi: -Đang lúc nửa đêm các vị còn đi đâu? Đại ca không thấy chiều trời biến đổi sắp mưa lớn rồi ư?
Nàng vừa dứt lời trời đổ mưa rào. Những hạt mưa lớn bằng hạt đậu trút xuống.
Hồ Phỉ tức giận đáp: -Dù có phải ngủ nơi đầu đường xó chợ cũng còn hơn trú mưa tại dưới thềm nhà của tên gian tặc.
Chàng nói rồi không nghoảnh đầu lại rảo bước ra cửa. Trình Linh Tố lẽo đẽo theo sau.
Bỗng nghe Viên Tử Y ở phía sau hằn học hỏi: -Phúc công tử là tên gian tặc, chết cũng đáng kiếp. Ta hận mình chẳng được chính tay mình đâm hắn mấy đao.
Hồ Phỉ nghe nói bỗng dừng bước, quay lại tức giận hỏi: -Bây giờ cô nương lại nói mấy điều mát mẻ nhỉ?
Viên Tử Y đáp: -Trong lòng tiểu muội còn oán hận Phụng Thiên Nam gấp trăm lần đại ca. Nàng dừng lại một chút nghiến răng nói tiếp: -Đại ca bất quá mới căm hờn hắn trong mấy tháng còn tiểu muội oán hận hắn suốt đời.
Mấy tiếng sau cùng âm thanh càng lộ vẻ nghẹn ngào.
Hồ Phỉ nghe nàng ra giọng bi thiết thực chứ không có ý trá nguỵ, rất lấy làm kỳ hỏi: -Đã vậy tại hạ giết hắn tam phen tứ thứ mà lần nào cô nương cũng giải cứu?
Viên Tử Y đáp: -Chỉ có ba lần chứ không phải tam.phen tứ thứ.
Hổ Phỉ nói: -Phải rồi. Cô nương nói đúng. Tại sao cô lại cứu hắn?
Hai người đang nói chuyện, mưa rào như từng chậu nước đổ xuống khiến cả ba người áo quần ướt đẫm.
Viên Tử Y hỏi: -Chẳng lẽ đại ca bắt tiểu muội đứng giữa trời mưa để giải thích tỷ mỷ chăng? Đại ca không sợ mưa nhưng lệnh muội tử, con người yếu ớt thế kia chẳng lẽ cũng không sợ?
Hồ Phỉ đáp: -Được rồi. Chúng ta vào nhà nói chuyện.
Ba người liền vào thư phòng.
Tên thư đồng thắp đèn nến, bưng trà thơm lại rồi rón rén lui ra.
Trong căn phòng này cách trần thiết rất thanh nhã. Vách bên Đông đóng hai giá sách, đặt đầy đồ thư.
Xung quanh phòng đều có cửa sổ. Bóng trúc xanh lấp loáng, lại sực nức mùi hoa thơm.
Trên tường mé Nam có treo một bức hoạ nữ sĩ đồ của Đổng Kỳ Xương, một bức đối viết lối hành thư của Chúc Chi Sơn, hai câu thơ của Bạch Lạc Thiên.
Hồng lạp chúc di khiêu diệp khởi.
Từ sa sam động thác chi lai.
Hồ Phỉ trong lòng mải ngẫm nghĩ về mấy câu nói kỳ quái của Viên Tử Y nên chẳng để tâm gì đến thư họa.

Trình Linh Tố lẩm nhẩm đọc hai câu đối, mắt ngó tới cây hồng chú trên bàn lại nhìn tấm áo Tử La mặc trên mình Viên Tử Y, bụng bảo dạ:
-Hai câu đối này là để tả cảnh bày ra trước mắt. Ta trà trộn vào đây chẳng thành ý nghĩa gì.
Cả ba người đều lẳng lặng không ai nói nửa lời. Mỗi người đều có tâm sự riêng.
Ngoài cửa sổ những hạt mưa vẫn đập xuống lá trúc lộp độp. Nhựa nến từ từ chảy xuống.
Trình Linh Tố cầm chiếc đũa bạc nhỏ bên cây đèn để gạt ngọn nến.
Trong nhà yên lặng như tờ.
Hồ Phỉ phiêu bạt giang hồ từ thuở nhỏ. Nay chàng bầu bạn với hai thiếu nữ diễm lệ, ngồi tựa chốn thư trai là lần thứ nhất trong đời chàng.
Sau một lúc lâu, Viên Tử Y nhìn những hạt mưa rơi ngoài cửa sổ, thủng thẳng lên tiếng: -Mười chín năm trước cũng dưới trận mưa rào, lúc đêm khuya, tại Phật Sơn trấn tỉnh Quảng Đông, một người thiếu phụ đáng thương ôm một đứa con gái nhỏ dội mưa chạy trên đường.
Nàng thở dài nói tiếp: -Thiếu phụ kia không biết đi về phương nào vì bị người ta đuổi không còn đường mà chạy. Bao nhiêu thân nhân của thiếu phụ đều bị người giết chết cả rồi. Thiếu phụ đã bị người ta ô nhục không chịu nổi. Nếu trong bụng không ôm một đứa tiểu hài nhi thì đã nhảy xuống sông tự tử rồi.
Nàng nghẹn ngào nói tiếp: -Thiếu phụ họ Viên tên là Ngân Hoa. Cái tên nghe có vẻ quê mùa vì bà vốn là một cô gái ở chốn hương thôn khá đẹp. Tuy nước da ngăm ngăm đen nhưng mày thanh mắt sáng, dong nhan tươi tắn. Những tử đệ thanh niên ở trấn Phật Sơn đặt cho bà cái ngoại hiệu là Hắc Mẫu Đơn.
Bà sinh trưởng ở một gia đình chài lưới. Mỗi buổi sáng sớm bà gánh cá vào bán trong trấn Phật Sơn.
Môt hôm nhà đại tài chủ Phụng Thiên Nam làm rượu mời khách. Thế là trời nổi gió mưa bất trắc, người gặp họa phúc khôn lường. Vị đại cô nương đẹp như bông hoa tươi bị Phụng Thiên Nam ngó thấy. Trong nhà thê thiếp đầy đàn lão vẫn chưa thỏa mãn còn cưỡng bách ô nhục nàng.
Ngờ đâu cuộc nghiệp duyên này làm cho nàng mang thai. Phụ thân nàng đến lý luận lại bị ác nhân đánh đập. Lão ôm mối căm hờn về nhà bị bệnh liệt giường mấy tháng rồi qua đời.
Các bậc chú bác của Ngân Hoa lại bảo nàng đã làm chết phụ thân, không cho nàng mặc hiếu phục cũng không cho phục lạy trước quan tài. Họ còn bảo bỏ nàng vào lồng heo quẳng xuống sông.
Ngân Hoa bỏ trốn khỏi trấn Phật Sơn ngay đêm hôm ấy. Sau nàng sinh được đứa hài nhi. Hai mẹ con không có kế gì để sinh sống liền về thị trấn xin ăn. Những người ở thị trấn thương xót nàng đều chu cấp, ai cũng xì xầm bàn tán Phụng lão gia là con người ác liệt làm hại đời

nàng. Chỉ vì sợ thế lực rất lớn của lão không ai dám nói thẳng vào mặt.
Trong bọn hàng cá ở thị trấn có một người thường nói chuyện với Ngân Hoa, lòng y ngấm ngầm thương yêu nàng. Y liền nhờ người mối lái lấy nàng làm vợ, đồng thời nhìn nhận cả đứa con của nàng làm con mình.
Ngân Hoa mừng quá. Sau mười mấy ngày, hai người làm lễ bái đường thành thân.
Ngờ đâu một tên thủ hạ của Phụng lão gia biết việc này liền mách lão.
Phụng lão gia nổi giận đùng đùng hỏi: -Tên hàng cá nào lớn mật như vậy? Hắn dám lấy cả người đàn bà đã qua tay ta?
Lão liền phái mười mấy tên đồ đệ đến nhà hàng cá kia. Lúc này trong nhà đang có khách ngồi uống rượu mừng. Bọn thủ hạ đuổi khách ra về lại đập phá đồ đạc tan tành. Chúng còn đuổi người hàng cá ra khỏi trấn Phật Sơn không cho trở về nữa.
Hồ Phỉ nghe tới đây đập tay xuống bàn đánh "binh" một tiếng. Ngọn nến trên bàn bị chấn động suýt tắt. Chàng quát lớn: -Tên gian tặc này độc ác đến thế là cùng!
Viên Tử Y liếc mắt ngó chàng, mặt đầy ngấn lệ nhìn ra ngoài cửa sổ.
Nàng nhẹ buông tiếng thở dài kể tiếp: -Ngân Hoa đã thay đổi mặc áo tân nương liền ôm con gái rượt theo ra ngoài trấn Phật Sơn.
Đêm hôm ấy trời mưa tầm tã, hai mẹ con toàn thân ướt đẫm. Ngân Hoa chạy dưới trời mưa, thỉnh thoảng trượt chân té xuống.
Nàng chạy được chừng hơn mười dặm thấy trên đường lớn có người nằm dưới đất. Nàng tưởng là hán tử say rượu, vì lòng hảo tâm muốn đỡ hắn dậy.
Ngờ đâu nàng cúi xuống nhìn thấy người này mặt đầy những máu chết từ lâu rồi và chính là anh hàng cá đã cùng nàng bái đường thành thân. Nguyên Phụng lão gia sai người chờ ở ngoài thị trấn để giết y.
Ngân Hoa lòng đau như cắt, không muốn sống nữa. Nàng lấy tay móc đất thành cái huyệt chôn vùi trượng phu rồi toan nhảy xuống sông tự tử nhưng đứa con nhỏ trong lòng bật tiếng khóc rất đáng thương, nàng chẳng thể nhẫn tâm làm chết đứa con của mình sinh ra. Nếu nàng đứng nguyên chỗ hay đặt nó xuống bên đường giữa lúc trời mưa này thì nó cũng không sống được.
Ngân Hoa suy đi nghĩ lại, đoạn nàng nghiến răng bồng đứa nhỏ chạy về phía trước định bụng hãy nuôi cho nó khôn lớn rồi sẽ liệu.
Trình Linh Tố nghe tới đây không khỏi ngậm ngùi sa lệ. Cô thấy Viên Tử Y dừng lại không nói nữa liền hỏi: -Viên tỷ tỷ! Về sau câu chuyện này ra làm sao?
Viên Tử Y lấy khăn lau nước mắt, mỉm cười đáp: -Cô đã kêu ta bằng tỷ tỷ thì nên lấy thuốc giải cho ta uống được không?
Trình Linh Tố sắc mặt lợt lạt bỗng đỏ lên khẽ nói: -Té ra tỷ tỷ đã biết rồi.

Cô rót được chung trà rồi dùng móng tay búng ra một chút thuốc màu vàng lợt bỏ vào trong chung trà.
Viên Tử Y nói: -Trình gia muội tử lòng dạ rất tốt, đã chuẩn bị sẵn thuốc giải trong móng tay, thật là thần không hay quỷ không biết.
Nàng nói rồi bưng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.
Trình Linh Tố nói: -Thứ thuốc độc mà tỷ tỷ trúng phải bữa trước không phải là thuốc độc trí mạng. Có điều nó khiến cho tỷ tỷ mắc bệnh mấy tháng để khi Hồ đại ca giết Phụng Thiên Nam, tỷ tỷ chẳng thể ra tay cứu hắn được.
Viên Tử Y cười mát hỏi: -Ta đã biết là trúng phải độc thủ của cô rồi nhưng cô hạ độc bằng cách nào thuỷ chung ta không nghĩ ra được. Sau khi tiến vào nhà ta không uống một hớp nước hay ăn một chút điểm tâm.
Hồ Phỉ nghe hai người đối thoại, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm: -Té ra Viên cô nương đã tận tâm đề phòng mà cũng mắc tay nhị muội.
Lại nghe Trình Linh Tố hỏi: -Lúc Hồ đại ca đấu với tỷ tỷ ở ngoài tường, tiểu muội đã liệng một đơn đao cho đại ca. Có phải thế không? Trên thanh đơn đao này có một lớp độc phấn rất mỏng. Cây nhuyễn tiên của tỷ tỷ lúc chiến đấu bị dính độc phấn rồi dây vào tay tỷ tỷ. Chờ lát nữa phải đem đơn đao và nhuyễn tiên rửa vào chậu nước trong.
Viên Tử y và Hồ Phỉ nhìn nhau nghĩ bụng: -Cách hạ độc vi diệu như vậy thật khiến người ta chẳng thể đề phòng cho xiết được.
Trình Linh Tố đứng lên khép nép thi lễ nói: -Viên tỷ tỷ! Tiểu muội xin lỗi tỷ tỷ. Thực tình tiểu muội không biết bên trong còn những điều ngoắt ngoéo như vậy.
Viên Tử Y đứng lên đáp lễ nói: -Muội muội bất tất phải khách khí. Họ Hồ muội muội động thủ còn lưu tình chưa hạ độc chết người.
Hai người nhìn nhau mà cười rồi lại nhìn xuống.
Hồ Phỉ ngập ngừng hỏi: -Nếu vậy thì ra Phụng Thiên Nam là ... là ...
Viên Tử Y đáp: -Đúng rồi. Ngân Hoa là má má của tiểu muội còn Phụng Thiên Nam là gia phụ. Tuy lão đưa mẹ con tiểu muội vào tình trạng thảm hại như vậy nhưng sư phụ dạy rằng "Con người không cha mẹ làm sao có mình được?".
Lúc tiểu muội bái biệt sư phụ để xuống Trung Nguyên, gia sư có dặn: "Phụ thân ngươi làm ác đã nhiều, kiếp này y tất bị thảm bại. Ngươi cứu mạng y ba lần cho hết mối tình phụ tử. Sau đó y đi đằng y, ngươi đi đằng ngươi, không liên can gì đến nhau nữa". Hồ đại ca! ở miếu Bắc Đế trấn Phật Sơn, tiểu muội đã cứu lão một lần. Đêm hôm ấy lại cứu lão lần thứ hai ở tòa phá miếu Đêm nay giải cứu lão lần chót. Về sau nếu còn chạm trán, tiểu muội cũng hạ sát lão để báo cừu tuyết hận cho người mẹ đau khổ đã quá cố.
Dứt lời nét mặt nghiêm trong, khóe mắt đầy vẻ phẫn nộ.
Trình Linh Tố hỏi: -Lênh đường cũng qua đời rồi ư?
Viên Tử Y đáp: -Gia mẫu trốn ra khỏi trấn Phật Sơn đi ngược về phía

Bắc ăn xin. Gia mẫu cho là dời khỏi trấn Phật Sơn xa chừng nào hay chừng ấy vĩnh viễn khỏi nhìn thấy mặt Phụng lão gia, vĩnh viễn không phải nghe đến tên ác lão nữa.
Nàng dừng lại một chút rồi tiếp: -Gia mẫu trải qua mấy tháng trên bước đường lưu lạc, sau làm tôi tới nhà họ Thang ở phủ Nam Xương, tỉnh Giang Tây ...
Hồ Phỉ "ủa" lên một tiếng ngắt lời: -Thang gia ở phủ Nam Xương tỉnh Giang Tây có mối liên can gì với Thang đại hiệp ở vùng thất tỉnh không?
Viên Tử Y nghe nói đến Thang đại hiệp ở vùng thất tỉnh, nàng máy môi đáp: -Gia mẫu chết ở phủ Thang ... Thang đại hiệp. Sau khi gia mẫu qua đời được ba ngày, gia sư liền đón tiểu muội đưa tới Hồi Cương cho tới nay đã mười tám tuổi mới xuống Trung Nguyên.
Hồ Phỉ hỏi: -Không hiểu tôn sư danh hiệu là gì? Viên cô nương hiểu biết được võ công các nhà các phái thì tôn sư tất là một bậc kỳ nhân hiếm có trên đời. Cả đến Miêu đại hiệp mang ngoại hiệu là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ bản lãnh cũng không được đến thế.
Viên Tử Y đáp: -Danh huý của gia sư tạm thời chưa thể nói cho Hồ đại ca hay vì chưa được lão nhân gia ưng thuận. Xin đại ca lượng thứ cho.
Nàng dừng lại một chút rồi tiếp: -Và danh tự của tiểu muội cũng không phải là tên thật. Chẳng bao lâu nữa Hồ đại ca và Trình muội tử sẽ rõ. Còn như vị Miêu đại hiệp nào đó thì khi tiểu muội ở Hồi Cương cũng đã nghe danh. Tại Hồng Hoa Hội, Vô Trần đạo trưởng không chịu phục định tới Trung Nguyên để tỷ thí với lão nhưng Triệu Bán Sơn tam thúc ...
Nàng nói tới hai chữ "Tam thúc" nhìn Hồ Phỉ toét miệng cười ra điều bảo chàng: -Đã cho đại ca chiếm phần tiện nghi rồi đó.
Nàng nói tiếp: -Triệu Bán Sơn biết rõ gốc ngọn đã nói Miêu đại hiệp dùng cái ngoại hiệu này chẳng phải là khoe khoang thái quá mà vì chỗ đau lòng khác. Tiểu muội nghe nói vì lão muốn trả thù cha mà cố ý khiêu khích một tay cao thủ ẩn cư ở Liêu Đông đến kiếm lão. Về sau trên chốn giang hồ người ta đồn đại lão trả được thù cha rồi đã mấy lần tuyên bố không dám dùng danh hiệu kia nữa.
Lão nói "Ngoại hiệu đếch gì mà Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ nghe chẳng lọt tai chút nào. Võ công của đại hiệp Hồ Nhất Đao so với ta còn cao cường hơn nhiều".
Hồ Phỉ run lên nói: -Miêu Nhân Phượng quả đã nói câu này ư?
Viên Tử Y đáp: -Dĩ nhiên không phải chính tiểu muội được nghe lão nói mà là Triệu ... Triệu Bán Sơn thốt ra.
Nàng dừng lại một chút rồi kể tiếp: -Vô Trần đạo trưởng nghe thuyết này phấn khởi hùng tâm lại muốn đến tỷ thí với Hồ Nhất Đao nhưng sau không tìm được Hồ đại hiệp nên đành chịu bỏ.
Viên Tử Y hít một hơi chân khí nói tiếp: -Năm trước Triệu Bán Sơn

xuống Trung Nguyên gặp Hồ đại ca. Lão nhân gia trở về Hồ Cương ca ngợi đại ca anh hùng không hết lời. Nhưng khi ấy tiểu muội còn nhỏ tuổi, bọn họ nói gì cũng không hiểu. Lần này tiểu muội đông du, Văn tứ thẩm bảo tiểu muội cưỡi con ngựa trắng của mụ mà đi. Mụ cũng dặn nếu gặp chàng thiếu niên hào kiệt họ Hồ thì tặng con ngựa này cho chàng.

Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi: -Vị Văn tứ thẩm nào đó là ai? Lão nhân gia chưa từng quen biết tại hạ sao lại vui lòng tặng ngựa?

Viên Tử Y đáp: -Văn tứ thẩm ngày trước là một nhân vật danh vọng rất lớn trên chốn giang hồ. Mụ là vợ của Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai tứ thúc. Mụ tên gọi Lạc Băng, người ta kêu bằng Uyên ương Đao.

Nàng kể tới đây dừng lại. Hồ Phỉ nóng lòng nghe liền thúc giục nàng kể tiếp.

Viên Tử Y nói: -Văn tứ thẩm nghe Triệu Bán Sơn thuật chuyện đại ca phá nhà thiết sảnh ở Thương Gia Bảo, lại nghe nói đại ca thích con ngựa trắng này, tứ thẩm liền oán trách y nói: "Tam ca! Đã có nhân vật như vậy sao tam ca không tặng ngựa cho chàng? Chẳng lẽ tam ca kết bạn với người thiếu niên anh hùng mà Lạc Băng này lại không kết giao được ư?".

Hồ Phỉ nghe xong mới biết rõ ngày ấy Viên Tử Y để thiếp lại trong khách điếm nói "Ngựa trả về cho chủ cũ" là vì thế.

Chàng sinh lòng cảm kích Lạc Băng, tự nhủ: -Con bảo mã này ngàn vàng khó kiếm. Văn tứ thẩm nào đó cách xa muôn dặm chỉ nghe người ca ngợi đã đem vật sở ái tặng cho mình thật là tình cao nghĩa cả. Ta thật khó mà báo đáp được.

Chàng nói: -Chắc Triệu tam ca vẫn bình yên. Sau khi xong mọi việc ở đây, tại hạ muốn đến Hồi Cương một chuyến, một là để bái phỏng Triệu tam ca, hai là bái kiến các vị anh hùng tiền bối.

Viên Tử Y đáp: -Cái đó không cần. Bọn họ sắp đến đây cả.

Hồ Phỉ không nhịn được đứng phắt dậy. Chàng ngứa lòng ngứa dạ cơ hồ không chịu nổi.

Trình Linh Tố hiểu ý chàng liền nói: -Tiểu muội đi lấy rượu cho đại ca.

Cô ra khỏi phòng dặn thư đồng đưa vào bảy, tám bình rượu.

Hồ Phỉ uống hết hai bình. Chàng nghĩ tới chẳng bao lâu nữa được cùng cách anh hùng tương kiến, nổi lòng hào khí, hỏi ngay: -Bao giờ bọn Triệu tam ca sẽ tới đây?

Viên Tử Y trịnh trọng đáp: -Hồ đại ca! Còn bốn ngày nữa là tiết Trung Thu và cũng là ngày đại hội các chưởng môn nhân trong thiên hạ. Phúc đại soái đã triệu tập cuộc đại hội này. Y làm đến chức Thái Tử Thái Bảo, Bình Bộ Thượng Thư, cai quản đại thần ở nội vụ phủ, nắm quyền binh mã cả nước. Những vị Hoàng thân quốc thích cũng thuộc quyền cai quản của y. Không hiểu sao y lại muốn kết giao với hào khách giang hồ?

Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ cũng đang suy nghĩ về vụ này. Chắc là hắn định

quăng mẻ lưới quét hết anh hùng hảo hán trong thiên hạ cho Thanh Đình thu dụng cũng như dùng khoa cử công danh để lung lạc văn sĩ.
Viên Tử Y nói: -Đúng rồi! Ngày trước Đường Thái Tông thấy sĩ kéo nhau đến trường thi đã nói một câu: "Bao nhiêu anh hùng thiên hạ đều chui vào trong 'đó' của ta".
Nàng lại hỏi: -Phúc đại soái mở cuộc đại hội này dĩ nhiên cũng dùng công danh lợi lộc để nhử anh hùng thiên hạ. Nhưng hắn còn cái đau khác mà người ngoài không thể biết được. Phúc đại soái còn mời cả bọn Triệu Bán Sơn, Văn tứ thúc, Vô Trần đạo trưởng. Đại ca có biết vụ này không?
Hồ Phỉ vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, ngửa cổ lên uống cạn một bát rượu lớn rồi đáp: -Thú quá! Thú quá! Tại hạ chưa được nghe qua. Vô Trần đạo trưởng, Văn tứ gia anh hùng như vậy thật khiến cho người ta phải khâm phục.
Viên Tử Y toét miệng cười nói: -Cổ nhân dùng sách vở để hãm rượn. Đại ca lại lấy công việc khoan khoái của anh hùng hào kiệt mà nhắm rượn. Nếu nói hành vi của bọn Văn tứ thúc thì đại ca cuống cả ngàn chung cũng không biết say nhưng khiến cho đại ca nằm ly bì ba ngày.
Hồ Phỉ rót rượu ra bát nói: -Xin cô nương nói đi.
Viên Tử Y đáp: -Vụ này khá dài không thể một lúc mà kể hết được. Đại khái bọn Văn tứ thúc biết rằng Phúc đại soái được đức Càn Long sủng ái nên mới bắt hắn để bức bách Hoàng đế trùng tu chùa Thiếu Lâm ở Phúc Kiến và hứa lời không gia hại Văn tứ thúc cùng bạn hữu của y ở rải rác các tỉnh mới buông tha hắn.
Lời chú của tác giả: Phúc Khang An là con tư sinh của Càn Long hoàng đế Muốn biết rõ các chi tiết về vụ Triệu Bán Sơn, Văn Thái Lai cùng các vị anh hùng bắt Phúc An Khang xin coi pho Thư Kiếm ân Cừu Lục.
Hồ Phỉ vỗ đùi nói: -Phúc An Khang bị cái nhục lớn đó nên chiêu tập các chưởng môn các nhà các phái võ lâm trong thiên hạ chắc là để quyết một trân sống mái với bọn Văn tứ gia phải không?
Viên Tử Y đáp: -Đúng thế. Vụ này đại ca đoán được quá nửa. Cuối mùa đông đầu mùa thu năm nay, Phúc Khang An tiên liệu bọn Văn tứ thúc về đến Bắc Kinh nên triệu tập những hảo thủ võ lâm các nơi về trước. Mười năm qua sau khi bị đau khổ nhục nhã hắn mới biết binh mã thủ hạ của mình tuy nhiều nhưng không đủ để đối địch với hào kiệt võ lâm.
Hồ Phỉ vỗ tay cười nói: -Cô nương đoạt chức chưởng môn của chín nhà té ra là để làm oai với bọn người đầu hàng hắn.
Viên Tử Y lại nói: -Gia sư có mối giao tình rất sâu xa với bọn Văn tứ thúc. Còn tiểu muội chuyến này trở về Trung Nguyên là vì việc riêng của mình. Tiểu muội đến trấn Phật Sơn ở Quảng Đông trước tiên để coi xem Phụng lão gia là nhân vật thế nào? Không ngờ lại gặp cơ duyên cứu mạng lão ba lần mà còn dò hỏi được tin tức về cuộc đại hội

chưởng môn nhân trong thiên hạ. Công việc chưa xong tiểu muội chẳng thể trở về Hồi Cương báo tin. Thế rồi chẳng sợ Hồ đại ca chê cười từ Nam lên Bắc tiểu muội đã gây náo loạn khiến Phúc Khang An biết rằng cuộc đại hội chưởng môn của hắn chưa chắc đã ăn thua gì.

59
Phúc Khang An ám toán Hồ lang

Hồ Phỉ động tâm bụng bảo dạ: -Chắc là Triệu tam ca đã khoa trương ta thái quá rước mặt mọi người khiến cô này không phục rồi dọc đường sinh sự với ta.

Chàng trợn mắt lên nlùn Viên Tử Y nói: -Còn nữa cô muốn cho bọn Triệu Bán Sơn biết là gã thiếu niên họ Hồ chưa chắc đã có bản lãnh gì.

Viên Tử Y cười khanh khách hỏi: -Chúng ta đã so kè từ Quảng Đông cho tới Bắc Kinh. Tiểu muội không chiếm được thượng phong. Hồ đại ca! Mai đây tiểu muội gặp Triệu Bán Sơn, đại ca thử đoán coi tiểu muội sẽ nói gì với y?

Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Cái đó thì tại hạ đành chịu không thể đoán được.

Viên Tử Y nói: -Tiểu muội sẽ bảo Triệu Tam thúc: Người nghĩa đệ của tam thúc quả nhiên danh bất hư truyền, đúng là một trang anh hùng hảo hán.

Hồ Phỉ không ngờ một vị cô nương chuyên đối nghịch làm khó dễ với mình đột nhiên lại tán dương ngay trước mặt chàng. Bất giác chàng thẹn đỏ mặt lên ra chiều bối rối nhưng trong lòng khoan khoái vô cùng. Từ Quảng Đông đến Bắc Kinh phong trần ngàn dặm, chẳng lúc nào đầu óc chàng dời xa được hình ảnh của Viên Tử Y. Có điều mỗi khi nhớ tới con người mỹ lệ lại rất điêu ngoa cổ quái nên lòng chàng bảy phần hoan hỷ còn hai phần ngờ vực và một phần tức giận. Cuộc đàm thoại đêm nay khiến chàng trút bỏ hết được những mối hiềm khích. Chàng biết rõ nguyên uỷ, trong lòng đã say vì rượu lại ngây vì tình.

Lúc này ngoài cửa sổ mưa đã nhỏ dần, ngọn nến cháy gần hết.

Hồ Phỉ lại uống một bát rượu lớn rồi hỏi: -Viên cô nương! Cô bảo trong mình còn có việc chưa xong, chẳng hiểu cô dùng tại hạ vào chỗ nào được không?

Viên Tử Y lắc đầu đáp: -Đại ca! Tiểu muội không muốn nhờ đại ca giúp sức.

Nàng thấy Hồ Phỉ lộ vẻ thất vọng liền nói: -Nếu tiểu muội không lo xong dĩ nhiên phải cầu cứu đại ca cùng Trình gia muội tử.

Rồi nàng hỏi: -Hồ đại ca! Còn bốn ngày nữa là tới ngày đại hội chưởng môn nhân. Ba người chúng ta đến quấy phá hội nghị cho tời bời oa lá diễn thành vở tuồng "Tam anh đại náo Bắc Kính thành ", đại ca bảo có thích không?

Hồ Phỉ hứng chí reo lên: -Tuyệt diệu! Tuyệt dệu! Nếu cuộc đại hội chưởng môn nhân này mà không phá rối được thì bọn Triệu tam ca, Văn tứ gia, Văn tứ thẩm giao kết với gã tiểu tử Hồ phỏng được ích gì?

Trình Linh Tố đứng bên lặng yên không nói gì bây giờ mới xen vào: -Song anh náo Bắc Kinh cũng đủ rồi sao còn kéo cả hạng người vô dụng là tiểu muội vào?

Viên Tử Y bám lấy vai cô đáp: -Trình gia muội tử! Muội muội đừng nói

thế. Bản lãnh của muội hơn ta gấp mười. Ta phải cầu cạnh muội muội chứ không dám đắc tội.
Trình Linh Tố lấy trong bịch ra đôi Ngọc Phụng nói: -Viên tỷ tỷ! Giữa tỷ tỷ và đại ca có chỗ hiểu lầm hãy nói rõ ra rồi con Ngọc Phụng này trao lại cho tỷ tỷ. Không thế thì cả đôi Phụng Hoàng đều đưa hết cho đại ca.
Viên Tử Y sửng sốt một chút miệng lẩm bẩm nhắc lại: -Nếu không thế thì cả đôi Phụng Hoàng đều đưa hết cho đại ca ...
Trình Linh Tố nói hai câu này nguyên chẳng có ý gì khác. Cô thấy Viên Tử Y về võ công cũng như về dong nhan đều hơn người, vả lại dọc đường cô đã nhận thấy Hồ Phỉ rất xiêu lòng với nàng, chỉ vì nàng mấy lần giải cứu Phụng Thiên Nam, chàng mới sinh dạ e dè. Nay chẳng những mối tiền hiềm đã được giải thích mà hai bên càng thêm quan hệ mật thiết chẳng còn điều chi trở ngại. Nhưng cô nghe Viên Tử Y nhắc lại hai câu vừa rồi tựa hồ ngụ ý hai gái thờ chung một chồng, bất giác cô đỏ mặt lên vội đáp: -Không không! Tiểu muội không có ý ấy.
Viên Tử Y hỏi: -Ý ấy là ý gì?
Trình Linh Tố không sao giải thích được. Cô bối rối cơ hồ sa lệ.
Viên Tử Y hỏi: -Trình gia muội tử! Tại sao trên thanh đơn đao kia muội muội lại không bôi chất độc trí mạng?
Trình Linh Tố nước mắt chảy quanh đáp: -Tiểu muội tuy là đệ tử của Độc Thủ Dược Vương nhưng bình sinh chưa giết một người nào, chẳng lẽ tự nhiên lại gia hại tỷ tỷ. Huống chi ... huống chi tỷ tỷ là ý trung nhân của đại ca. Suốt ngày đêm ngoài lúc ăn ngủ, bao giờ y cũng nhớ đến tỷ tỷ thì tiểu muội gia hại tỷ tỷ thế nào được?
Cô nói tới đây không nhịn được nữa, hai hàng châu lệ tràn ra.
Viên Tử Y ngạc nhiên đứng dậy liếc mắt thật nhanh nhìn Hồ Phỉ thấy mặt chàng ra chiều bẽn lẽn.
Trình Linh Tố nói một hồi đã thổ lộ tâm sự của chàng là một điều ngoài sự tiên liệu nhưng trong con mắt chàng lại tỏ vẻ rất ôn nhu.
Viên Tử Y mím môi nhìn Trình Linh Tố dịu dàng bảo: -Muội muội cứ yên tâm. Không thể đưa cả hai con Phụng Hoàng cho y được.
Đột nhiên nàng giơ quạt tắt đèn nến rồi chuồn qua cửa sổ ra ngoài. Nàng tung mình vọt lên nóc nhà dông tuốt.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều kinh hãi, chạy đến bên cửa sổ nhìn ra.
Lúc này trời đã tạnh mưa. ánh ngân quang vằng vặc nhưng Viên Tử Y đã mất hút. Trong đầu óc hai người đều có tâm sự riêng, miệng đều lẩm nhẩm một câu: -Muội muội cứ yên lòng, không thể đưa cả hai con Phụng Hoàng cho y được.
Hai người sóng vai đứng trong bóng tối lặng lẽ hồi lâu. Bỗng nghe trên mái ngói có tiếng động lạch tạch.
Hồ Phỉ mừng thầm cho là Viên Tử Y đi rồi trở lại. Trong lúc nhất thời chàng không tiện lên tiếng hỏi han.
Bỗng nghe thanh âm nam tử ở trên nóc nhà cất lên: -Hồ đại gia! Xin

đại gia quá bộ ra ngoài, tại hạ có đôi lời bày tỏ.
Hồ Phỉ nghe giọng nói đúng là con người quý kiếm hơn tính mạng họ Niếp.
Chàng đáp: -Nơi đây trừ tại hạ cùng nghĩa muội chẳng có người ngoài nào hết. Mời Niếp huynh vào đây uống chung rượn đã.
Tên võ quan họ niếp này tên gọi Niếp Việt. Bữa trước Hồ Phỉ không hủy thanh kiếm của hắn, hắn vẫn đem lòng cảm kích. Lúc Viên Tử Y tỷ đấu cùng Tần Nại Chi, Vương Kiếm Anh,Chu Thiết Tiêu, hắn thấy Hồ Phỉ ngầm ngầm có ý bênh vực nàng nên thuỷ chụng hắn không lên tiếng. Bây giờ nghe Hồ Phỉ nói vậy liền từ trên nóc nhà nhảy xuống đáp: -Hồ đại ca! Một vị cữu hữu của đại ca sai tiểu đệ đến mời đại ca qua đó nói chuyện.
Hồ Phỉ lất làm kỳ hỏi: -Bạn cũ của tại hạ ư? Ai vậy?
Niếp Việt đáp: -Tiểu đệ đã vâng lệnh không được tiết lộ. Xin đại ca lượng thứ cho. Đại ca thấy mặt y sẽ rõ.
Hồ Phỉ liếc mắt nhìn Trình Linh Tố nói: -Nhị muội! Nhị muội ở đây chờ đợi. Tiểu huynh thế nào cũng trở về trước khi trời sáng.
Trình Linh Tố xoay mình lấy thanh đơn đao xuống hỏi: -Đại ca có đem theo binh khí đi không?
Hồ Phỉ thấy Niếp Việt lưng không đeo bảo kiếm liền khẽ đáp: -Đã là bạn cũ triệu kiến bất tất phải mang binh khí.
Hai người theo cửa lớn mà đi. Ngoài cửa đã có cỗ xe song mã chờ sẵn.
Cỗ xe mạ vàng buông rèm sa rất sang trọng.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Chẳng lẽ đây lại là quỷ kế của Phụng Thiên Nam? Chuyến này mà chạm trán hắn thì dù tay không cũng phóng chưởng đánh chết tươi.
Hai người lên xe ngồi rồi xa phu vung roi một cái. Hai con tuấn mã tung vó chạy đi.
Tiếng vó ngựa nện xuống đường phố lớn lát đá xanh trong thành Bắc Kinh vang lên những tiếng lộp cộp giữa lúc đêm khuya càng rõ rệt.
Nguyên trong thành Bắc Kinh ban đêm có lệ cấm không cho xe ngựa chạy thế mà bọn binh đinh đi tuần ngó thấy trước cỗ xe ngựa này treo ngọn đèn lồng màu hồng không đề chữ vội nghiêng mình tránh sang bên đường để cho xe vượt qua.
Đi chừng nửa giờ, cỗ xe ngựa dừng lại trước tường trắng.
Niếp Việt nhảy xuống trước dẫn Hồ Phỉ tiến vào con đường nhỏ lát đá trứng ngỗng đi tới vườn hoa.
Khu vườn này quy mô rộng lớn, cây cỏ tốt tươi rậm rạp, nào đình các, nào giả sơn, nào ao đầm, chỗ nào cũng mỹ quan khôn xiết.
Hồ Phỉ ngấm ngầm lấy làm kỳ nghĩ bụng: -Thằng cha Phụng Thiên Nam quả là thần thông quảng đại. Khu vườn này ít ra là phải mấy trăm vạn lạng mới mua mua nổi. Hắn tác nghiệt ở trấn Phật Sơn đã gom góp được nhiều tiền đến thế?

Rồi chàng tự hỏi: -Những đây vị tất đã phải là tên gian tặc họ Phụng. Hắn bất quá là một kẻ thổ hào ác bá ở Quảng Đông thì làm sao lại sai khiến được một vị võ quan có công danh như Niếp Việt?
Chàng còn đang ngẫm nghĩ, Niếp Việt đã dẫn chàng qua tòa núi giả đi lên cây cầu gỗ tiến vào một tòa thuỷ các.
Trong các thắp hai ngọn hồng chúc. Trên bàn bày sẵn trà nước.
Niếp Việt hô: -Quý hữu đã tới đó. Tiểu nhân xin chờ ở cửa ngoài.
Hắn nói rồi trở gót ra khỏi cửa.
Hồ Phỉ thấy cách trần thiết trong các rất tinh vi thanh nhã đầy vẻ phú quý.
Tòa viện ở ngoài cửa Tuyên Võ đã hoa lệ nhưng so với căn tiểu các này hãy còn kém xa.
Trên tường mé Tây treo một bức "Thuyết Kiếm" của Trang Tử viết lỗi chữ Khải mà là thủ bút của Thanh Thân Vương, con trai Càn Long hoàng đế.
Hồ Phỉ lẩm nhẩm đọc: -Ngày trước Triệu Văn Vương ham mê kiếm thuật, trong nhà thường có trên ba ngàn kiếm sĩ, tỷ đấu suốt ngày đêm, mấy trăm người bị thương ..."
Chàng đọc tới đoạn:
"Kiếm của thần đây: ngoài thập bộ máu đào lai láng, ngàn dặm trường chẳng nản chân bon.
Nhà vua phán: Thế là thiên hạ vô địch rồi.
Trang Tử nói: người kiếm khác cốt ở bốn điều là thị chi dị hư, khai chi dĩ lợi hậu chi phát, tiên chi dĩ chí ...
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Ngoài thập bộ máu đào lai láng, ngàn dặm trường chẳng nản chân bon thì quả là thiên hạ vô địch nhưng người kiếm sĩ này chẳng khỏi có điều tàn độc thái quá. Còn như thị hư khai lợi, hậu phát tiền chí đúng là tình nghĩa trong võ học. Chẳng những kiếm thuật phải thế mà đao pháp, quyền pháp cũng vậy mới đúng.
Bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân lẹp kẹp. mùi hương thoang thoảng đưa vào mũi. Hồ Phỉ quay đầu nhìn lại thấy một thiếu phụ xinh đẹp, mình mặc áo sa màu xanh lợt mỉm cười đứng đó. Chính là Mã Xuân Hoa.
Hồ Phỉ chợt tỉnh ngộ: -Té ra đây là phủ đệ của Phúc Khang An. Thật là không ngờ tới!
Mã Xuân Hoa tiến lại chúc câu Vạn Phúc, cười nói: -Hồ sư đệ! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở kinh thành. Mời sư đệ an tọa.
Nàng nói rồi đưa tay rót nước, lại mở hộp mấy thứ bánh kẹo đặt ở trước mặt chàng, nói tiếp: -Ta được tin Hồ huynh đệ cũng tới Bắc Kinh, lại càng mong nhớ muốn được gặp ngay. Chẳng bao giờ ta quên được ơn đức sư đệ đã bảo vệ ta.
Hồ Phỉ thấy nàng cài trên mái tóc một bông nhưng trắng để tang Từ Tranh nhưng y phục hoa lệ, vẻ mặt vui tươi, chẳng có vẻ gì là một quả phụ mới mất trượng phu. Chàng ngờ hờ đáp: -Thực ra là tiểu đệ đa

sự. Nếu biết trước Phúc đại soái phái người đến đón Từ đại tẩu thì không phải một phen kinh hãi ở trong nhà thạch thất.
Mã Xuân Hoa nghe chàng kêu mình bằng "Từ đại tẩu", hơi đỏ mặt lên nói: -Dù sao tấm lòng nghĩa khí thâm trọng của Hồ huynh đệ cũng khiến cho ta muôn vàn cảm kích.
Rồi nàng hô: -Nhưng má! Nhưng má đưa công tử gia ra đây.
Trong cửa phía Đông, hai mụ bộc phụ vâng dạ rồi dắt hai thằng nhỏ ra.
Hai đứa nhỏ nhìn Mã Xuân Hoa gọi: -Má má!
Chúng chạy tới đứng tựa bên nàng. Hai đứa nhỏ này mặt mũi giống nhau, nước da trắng trẻo, trông rất khả ái.
Mã Xuân Hoa mỉm cười bảo chúng: -Các ngươi còn nhận được Hồ thúc thúc không? Hồ thúc thúc đã giúp đỡ chúng ta trong khi đi đường, mau đập đầu trước Hồ thúc thúc.
Hai đứa nhỏ lạy phục xuống trước chàng miệng hô: -Hồ thúc thúc!
Hồ Phỉ dắt chúng đứng dậy bụng bảo dạ: -Bây giờ các ngươi hô ta bằng thúc thúc nhưng chẳng bao lâu các ngươi sẽ trở nên những vị hoàng thân quốc thích oai phong hiển hách,còn nhìn nhận gì ta là kẻ sĩ thảo mãng.
Lại nghe Mã Xuân Hoa nói: -Hồ huynh đệ! Ta có một việc thỉnh cầu, chẳng hay huynh đệ có ưng thuận chăng?
Hồ Phỉ đáp: -Đại tẩu! Ngày ở Thương Gia Bảo, tiểu đệ bị Thương Bảo Chấn treo lên đánh đập đại tẩu đã hết lòng cứu trợ, ơn đức đó tiểu đệ vẫn còn canh cánh bên lòng chẳng bao giờ quên được. Bữa trước ở trong thạch thất tuy tiểu đệ đã vì đại tẩu ra sức chống chọi quần đạo nhưng cái đó chẳng qua là kẻ tầm thường tự sinh sự rắc rồi không bõ làm trò cười. Dù sao trong lòng tiểu đệ cũng coi đó là một phen báo đáp. Nếu bữa nay tiểu đệ biết trước là đại tẩu triệu kiến thì tiểu đệ không đến. Từ đây trở đi giữa chúng ta cách biệt kẻ sang người hèn,chẳng còn liên can gì với nhau nữa.
Mấy lời đanh thép tỏ ra bất mãn với Mã Xuân Hoa. Nàng thở dài nói: -Hồ huynh đệ! Mã Xuân Hoa này tuy chẳng tử tế gì nhưng cũng không phải là kẻ u viêm phụ nhiệt. Cậu nhất kiến chung tình chỉ là duyên nghiệt kiếp trước.
Thanh âm nàng mỗi lúc một nhỏ đi, đầu nàng từ từ cúi xuống.
Hồ Phỉ nghe tới bốn chữ "nhất kiếm chung tình" lại xúc động gan vàng, những mối bất mãn trong lòng giảm đi quá nửa. Chàng hỏi: -Được rồi! Đại tẩu muốn tiểu đệ làm việc gì? Sự thật Phúc đại soái còn việc gì không làm nổi mà đại tẩu phải cần đến tiểu đệ?
Mã Xuân Hoa đáp: -Vì hai đứa nhỏ này ta cầu sư đệ thu chúng làm đồ nhi để truyền thụ cho chúng một chút võ nghệ.
Hồ Phỉ cười khanh khách hỏi: -Hại vị công tử gia có vinh hoa phú quý thì còn học võ nghệ làm chi?
Mã Xuân Hoa đáp: -Luyện cho thân thể cường kiện là mọt điều rất

cần.
Nàng nói tới đây nghe ngoài các có thanh âm một người đàn ông cất lên hỏi: -Hoa muội! Bây giờ mà còn chưa ngủ ư?
Mã Xuân Hoa hơi biến sắc trỏ vào tấm bình phong. Hồ Phỉ liền ẩn mình vào sau đó. Tiếng giầy lẹp xẹp, một người tiến vào.
Mã Xuân Hoa hỏi: -Sao, Phúc đại soái cũng chưa ngủ? Không đi bầu bạn với phu nhân còn tới đây làm chi?
Người kia cầm lấy tay nàng cười đáp: -Đức hoàng thượng mời ta vào thương nghị quân vụ, cho đến bây giờ mới xong được lui ra. Nàng trách ta đêm nay đến chậm là phải không?
Hồ Phỉ nghe nói biết là Phúc Khang An liền tự nhủ: -Ta ẩn ở đây thật là dơ đáng đại hình. Hai người họ nói chuyện tình tứ lọt vào tai mình không muốn nghe cũng không được. Huống chi ẩn mình trong phòng the của phụ nữ mà bị người phát giác thì còn chi là danh vọng?
Chàng quan sát tình thế xung quanh tính kế thoát thân.
Bỗng nghe Mã Xuân Hoa nói: -Khang ca! Tiện thiếp giới thiệu một người với Khang ca. Người này Khang ca đã gặp rồi nhưng e rằng Khang ca đã quên mất.
Đoạn nàng cất tiếng gọi: -Hồ huynh đệ! Huynh đệ ra tham kiếm Phúc đại soái đi!
Hồ Phỉ đánh xoay mình bước ra nhìn Phúc Khang An vái chào.
Phúc Khang An không ngờ phía sau bình phòng lại có nam nhân ẩn nấp.
Hắn giật mình kinh hãi ấp úng hỏi: -Đây là ... đây là ...
Mã Xuân Hoa cười đáp: -Huynh đệ đây là Hồ Phỉ. Tuy y nhỏ tuổi nhưng võ công trác tuyệt.
Chuyến này Khang ca phái người đón tiếp tiện thiếp lai kinh. Hồ huynh đệ đã giúp đỡ thiếp rất nhiều. Vì thế tiện thiếp mời y tới. Khang ca báo đáp y bằng cách nào?
Phúc Khang An sắc mặt biến đổi, nghe Mã Xuân Hoa nói xong mới định thần lại đáp: -Ồ! Nên tạ ơn lắm! Nên tạ ơn lắm!
Rồi nhìn Hồ Phỉ vẫy tay nói: -Ngươi cứ về đi, mấy bữa nữa ta sẽ triệu kiến.
Giọng nói có vẻ không bằng lòng. Giả tỷ không ở trước mặt Mã Xuân Hoa thì hắn đã trách mắng về lỗi sấn vào phủ đệ lại không quỳ xuống bái kiến thật là vô lễ.
Hồ Phỉ tức đầy ruột trở gót ra ngay, miệng lẩm bẩm: -Tự nhiên vô cớ nửa đêm mình tới đây để phải một phen nhục nhã.
Niếp Việt đứng ngoài cửa chờ đợi thè lưỡi ra khẽ hỏi: -Phúc đại soái vừa vào đại ca đã thấy chưa?
Hồ Phỉ đáp: -Mã cô nương giới thiệu tại hạ và yêu cầu Phúc đại soái tạ ơn gì đó.
Niếp Việt vui mừng nói: -Mã cô nương đã ngỏ lời tất Phúc đại soái phải coi Hồ huynh bằng con mắt khác thường. Ngày sau tiểu đệ tuỳ

tùng Hồ đại ca thời thường lân cận hay biết chừng nào!
Hắn rất khâm phục võ công của Hồ Phỉ. Mấy câu này hắn nói thật. Hai người theo đường cũ đi ra vừa tới bên ao sen bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, mấy người chạy nhanh tới miệng hô: -Xin Hồ đại gia hãy dừng bước!
Hồ Phỉ ngạc nhiên đứng lại ngó thấy bốn tên võ quan. Người đi trước tay cầm một cái hộp gấm dâng lên nói: -Mã cô nương đưa lễ vật tặng Hồ đại gia, xin đại gia thu nhận cho.
Hồ Phỉ trong lòng đang bực bội liền đáp: -Tại hạ vô công không dám thu lộc, chẳng thể bái lãnh được.
Người kia nói: -Mã cô nương đã có thịnh tình. Hồ đại gia không nên khách khí.
Hồ Phỉ đáp: -Nhờ ông bạn về trình lại Mã cô nương món hậu ý của cô, Hồ mỗ chỉ xin tâm lãnh là đủ.
Dứt lời chân trở gót đi ngay.
Tên võ quan kia rượt tới lộ vẻ bồn chồn nói: -Hồ đại gia! Đại gia mà không chịu thu nhận nhất định Mã cô nương trách cứ tiểu nhân. Niếp đại ca! Đại ca khuyên Hồ đại gia dùm cho. Tiểu đệ vâng lệnh của Mã cô nương ...
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Coi gã này chân bước mau lẹ, bộ pháp ổn định hiển nhiên là một hảo thủ võ công. Tội gì vì hai chữ công danh mà làm tôi cho kẻ khác?
Niếp Việt đón lấy cái hộp gấm ở trọng tay tên võ quan. Hắn nhắc thấy cái hộp rất trầm trọng thì chắc là trong đựng hậu lễ, liền tươi cười nói: -Hồ đại ca! Người anh em đây nói thực tình. Nếu y bị Mã cô nương quở trách thì rất nguy hại đến bước tiền trình. Đại ca làm phước thu nhận để y về phúc trình.
Hồ Phỉ tự nhủ: -Nể mặt người, ta thu nhận món này để chu cấp cho kẻ nghèo.
Chàng liền mở hộp coi thấy trong tấm đoạn hồng vuông vắn gói một vật gì bốn góc phình ra.
Chàng cau mày tự hỏi: -Cái gì thế này?
Tên võ quan đáp: -Tiểu nhân không rõ.
Hồ Phỉ tự hỏi: -Phải chăng món lễ này nguyên một khối?
Chàng liền thò tay cởi giây buộc. Đột nhiên nghe đánh "cách" một tiếng.
Nắp hộp đậy lại cặp chặt lấy hai tay Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ đau thấu xương, xương cổ tay cơ hồ sắp gãy.
Nguyên cái hộp này bằng thép đúc, bên trong đặt dấu cơ quan rất tinh xảo. Ngoài hộp bọc gấm nên không nhận ra.
Nắp hộp xiết mỗi lúc một chặt thêm. Hồ Phỉ vội vận khí ra hai cổ tay để chống chọi. Nếu nội lực chàng kém một chút thì cả hai tay bị gãy rồi.
Hồ Phỉ nghiến răng vận khí không dám lơ là.

Bốn tên võ quan thấy Hồ Phỉ trúng kế lập tức rút truỷ thủ ra. Hai mũi chí vào trước ngực, hai mũi chí vào sau lưng.
Niếp Việt kinh hãi đến ngẩn người, vội hỏi: -Làm ... làm gì thế này?
Tên võ quan đứng đấy đáp: -Phúc đại soái có lệnh tróc nã tên điêu đồ Hồ Phỉ.
Niếp Việt hỏi: -Hồ đại ca là khách quý do Mã cô nương mời đến sao lại đối đãi bằng cách này?

Võ quan cười lạt nói: -Niếp đại ca. Đại ca đi mà hỏi Phúc đại soái. Bọn tiểu đệ là kẻ đương sai làm sao biết được nhiều chuyện.
Niếp Việt sửng sốt nói: -Hồ đại ca cứ yên tâm tất vụ này có sự hiểu lầm. Tại hạ chạy đi báo cho Mã cô nương nhất định cô sẽ tìm cách cứu đại ca.
Tên võ quan kia vội quát: -Dừng lại! Đây là mật lệnh của Phúc đại soái, quyết chẳng thể tiết lộ phong thanh cho Mã cô nương hay biết. Ngươi có mấy cái đầu mà dám liều lĩnh như vậy?
Niếp Việt toát mồ hôi trán những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu. Hắn nghĩ bụng: -Cái hộp gấm này do ta đưa tới Hồ đại ca. Đại ca mắc nạn có lý nào ta chịu là kẻ tiểu nhân gian trá hành hung? Nhưng đây là mật lệnh của Phúc đại soái,ta cũng không thể kháng lệnh được.
Tên võ quan khẽ đưa lưỡi truỷ thủ vào một chút, mũi đao đâm rách áo Hồ Phỉ vào đến da thịt.
Hắn bảo chàng: -Hãy đi theo bọn ta!
Cái hộp sắt kia là do một tên thợ khéo Tây Dương chế ra trong đặt máy móc cực kỳ bá đạo. Lần gấm bên ngoài vừa bóc ra liền chìa lưỡi đao sắc bén.
Nguyên hai bên nắp hộp là hai thanh đao?"!
Niếp Việt thấy Hồ Phỉ tay chảy máu tươi sắp tổn thương đến gân cốt. hắn nghĩ bụng:
Dù Hồ đại ca phạm tội tày đình cũng thể dùng thủ đoạn đê hèn này để đối phó.
Hắn vẫn đem lòng kính ngưỡng chàng mà bây giờ trông thấy thảm trạng do mình gây ra, không nhịn được nữa, đột nhiên hắn lách ngón tay vào khe hộp hết sức đẩy mạnh một cái. Nắp hộp mở ra. Hai tay Hồ Phỉ liền được tự do.
Tên võ quan đi đầu thấy thế liền đâm mũi truỷ thủ tới.
Võ công Niếp Việt con cao thâm hơn tên võ quan nhưng vì hắn nhất tâm giải cứu Hồ Phỉ nên không kịp né tránh.
Niếp Việt trúng đao rú lên một tiếng, lăn ra chết liền.
Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Hồ Phỉ hít một hơi chân khí rồi hóp bụng co lưng vào mấy tấc nhảy vọt lên. Ba thanh truỷ thủ rạch thẳng xuống. Hai lưỡi đưa vào quãng không. Còn một lưỡi rạch trúng đùi bên phải chàng thành vết máu.
Trong lúc tính mạng lâm nguy khe chừng sợi tóc, Hồ Phỉ còn khoan dung thế nào được? Chân phải chàng đá về phía trước, chân trái móc đằng sau.
Người chàng còn lơ lửng trên không đã giết chết hai tên.
Tên võ quan đâm chết Niếp Việt không chờ Hồ Phỉ hạ mình xuống đất đã ra chiêu Kinh Kha Hiến Đồ nhằm đâm vào bụng Hồ Phỉ nhanh như chớp.

Hồ Phỉ chân trái ở đằng sau đá ngược lên trúng vào trước ngực đối phương. Tên võ quan rớt bõm xuống ao sen. Mười mấy rẻ xương sườn của hắn đều gẫy hết, chắc không thể sống được rồi.
Còn tên võ quan nữa thấy tình thế bất lợi la hoảng một tiếng rồi cắm đầu chạy đi.
Hồ Phỉ tung mình rượt theo nắm lấy cổ hắn giơ lên. Chàng vung chưởng toan đập xuống đỉnh đầu hắn. Dưới ánh trăng chàng thấy khoé mắt gã lộ vẻ năn nỉ không khỏi mềm lòng nghĩ bụng: -Hắn không thù oán gì với ta. Đây bất quá là hắn vâng lệnh Phúc Khang An, ta chẳng nên giết hắn làm chi.
Chàng xích hắn đến phái sau hòn núi giả khẽ quát: -Tại sao Phúc Khang An lại muốn bắt ta?
Tên võ quan sắc mặt lợt lạt, ấp úng đáp: -Thực ... thực tình tiểu nhân không rõ.
Hồ Phỉ lại hỏi: -Bây giờ Phúc Khang An ở đâu?
Võ quan đáp: -Phúc đại soái ...ở trong thuỷ các Mã cô nương đi ra ... đại soái truyền lệnh cho bọn tiểu nhân rồi lại ... trở vào.
Hồ Phỉ điểm vào á huyệt hắn rồi bảo: -Ta tha mạng cho ngươi. Sáng mai có người hỏi tới, ngươi nói là bốn người đó ta hạ sát. Nếu ngươi tiết lộ vụ này để nhà y bị hại thì đừng hòng thoát khỏi tay ta.
Tên võ quan không nói được, chỉ gật đầu lia lịa.
Hồ Phỉ ôm thi thể Niếp Việt dấu vào trong hang hốc hòn giả sơn. Chàng quỳ lạy bốn lạy rồi đá hai xác chết kia vào trong bụi cỏ rậm. Chàng lại xé vạt áo buộc vết thương hai cổ tay và trên bắp chân. Vết đao thương chân tuy không nặng lắm nhưng rất dài khiến, chàng không ngăn được lửa giận. Chàng lượm một thanh truỷ thủ đi tới thuỷ các.
Hồ Phỉ đã biết trong phủ Phúc Khang An rất đông thị vệ, không dám coi thường. Chàng để ý nhìn sau gốc cây lớn, trong hòn giả sơn và những bụi hoa không thấy bóng người nào mới lướt nhanh tới đầu cầu. Chàng thấy hai ngọn đèn lồng đi trước dẫn đường. Tám tên vệ sĩ theo Phúc Khang An đi tới. May mà trong vườn hoa rất nhiều hang hốc có thể ẩn mình được. Hồ Phỉ co mình lại ẩn vào phía sau mỏm đá.
Bỗng nghe Phúc Khang An nói: -Ngươi đi thẩm vấn tên điêu đồ họ Hồ xem gã quen biết Mã cô nương trong trường hợp nào? Mối giao tình làm sao? Vì lẽ gì nửa đêm lẻn vào phủ.
Vụ này ngươi không được tiết lộ ra ngoài tra hỏi rõ ràng lập tức trở về báo cáo. Còn tên điêu đồ đó thì đập chết ngay đi rồi mai mốt không được nhắc tới nữa.
Một người đi đằng sau hắn đáp: -Tiểu nhân hiểu rồi.
Phúc Khang An lại dặn: -Nếu Mã cô nương hỏi tới thì chỉ nói là ta đã cho ba ngàn lạng và bảo gã về nhà rồi.
Người kia lại vâng dạ.
Hồ Phỉ càng nghe càng tức giận, nghĩ thầm: -Té ra thằng cha này ngờ

ta có tư tình gì với Mã cô nương mà hạ độc thủ khiến cho Niếp Việt phải uổng mạng.
Giả tỷ lúc này Hồ Phỉ muốn xông lại đâm chết Phúc Khang An là giết hắn được ngay nhưng chàng mới đi tới kinh sư chưa hiểu rõ mọi việc mà Phúc Khang An lại nắm giữ binh quyền nên chàng không dám mạo muộ ra tay hành thích. Chàng vẫn ẩn phía sau mỏm đá chờ bọn Phúc Khang An đi xa rồi sẽ tính.
Tên thủ hạ vâng lệnh đi khảo vấn Hồ Phỉ miệng khẽ hát tiểu khách lăng xăng đi tới.
Hồ Phỉ vươn tay điểm vào dưới nách gã một cách đột ngột. Gã chưa từng nhìn rõ địch nhân là ai, người đã nhũn ra té huych xuống đất.
Hồ Phỉ lại điểm huyệt hai chỗ khuỷu chân gã rồi bước mau rượt theo Phúc Khang An.
Ở phía xa xa chàng nghe hắn hỏi: -Đêm đã khuya rồi, lão thái thái còn kêu ta đến có việc gì? Những ai ngồi với lão nhân?
Một tên thị vệ đáp: -Bữa nay công chúa tiến cung rồi về phủ vẫn ngồi bên lão thái thái.
Phúc Khang An "ồ" một tiếng không nói gì nữa.
Hồ Phỉ theo dõi hắn xuyên qya dẫy hành lang tiến vào một căn nhà xung quanh đầy trúc vây bọc. Bọn thị vệ tuỳ tùng canh giữ bên ngoài.
Hồ Phỉ quanh ra sau nhà chui qua bụi trúc thấy cửa sổ mặt Bắc có ánh đèn lọt ra. Chàng len lén lần tới dưới cửa sổ nhìn qua tấm sa màu xanh. Chàng động tâm bẻ mấy cành trúc nhỏ che phái trước mặt để nhìn vào trong.
Trong nhà ngồi chính giữa là hai người đàn bà sang trọng lối ngoài ba chục tuổi. Phía dưới là một mụ già trên năm chục tuổi.
Mé tả mụ già còn hai phụ nhân nữa.
Cả năm người đàn bà khắp mình đeo châu quang bảo khí, mặc toàn the lụa lượt là. Những thứ này Hồ Phỉ chưa từng thấy bao giờ.
Phúc Khang An hướng về phía hai quý phụ ngồi giữa đưa lời vấn an rồi quay về phía mụ già cất tiếng hô: -Má má!
Còn hai phụ nhân nữa thấy hắn tiền vào liền đứng dậy.
Nguyên phụ thân của Phúc Khang An là Phó Hằng, em ruột hoàng hậu của vua Càn Long. Vua Càn Long là tỷ phu của hắn.
Vợ Phó Hằng là người đẹp nổi tiếng ở Mãn Châu. Lúc mụ vào cung triều kiến Càn Long nhà Hoàng đế. Vua thấy đẹp mắt liền tư thông với mụ và sinh ra Phúc Khang An.
Phó Hằng vì ba tầng quan hệ về chị gái, vợ, con trai mà được nhà vua sủng ái. Ra ngoài lão làm tướng võ, vào triều làm tướng văn. Lão giữ ngôi tể tướng hai mươi ba năm. Bây giờ lão qua đời rồi.
Phó Hằng sinh hạ bốn người con.
Trưởng từ là Phúc Linh An được phong là Đa La phò mã, từng theo Triệu Huệ đi đánh đất Hồi Cương lập nên công trạng và được thăng chức phó đo thống đạo Bạch Kỳ ở Mãn Châu.

Con thứ hai là Phúc Long An lấy Hoà Gia công chúa, con gái vua Càn Long, được phong Hòa Thạc phò mã, làm đến Công bộ thượng thư và được phong Công Tước.
Con thứ ba là Phúc Khang An. Hai anh hắn đều làm phò mã, hắn lại được vua Càn Long yêu quý hơn hết dù hắn không lấy công chúa. Những người không hiểu nội tình đều lấy làm kỳ. Thực ra hắn là cốt huyết của nhà vua thì còn làm nữ tế của hoàng đế thế nào được? Hiện giờ hắn giữ chức Binh Bộ thượng thư, ngự tiền đại thần, gia hàm Thái Tử Thái Bảo.
Con thứ tư là Phúc Trường An làm Hồ Bộ thượng thư phong đến tước Hầu Thế là toàn gia họ Phó phú quý đến cực phẩm. Cả triều đình không ai bì kịp.
Những quý phụ ngồi trong nhà này là vị công chúa tẩu tẩu của Phúc Khang An.
Nhị tẩu của hắn là Hoà Gia công chúa đã khéo nói lại biết chiều ý người nên được nhà vua Càn Long sủng ái từ thuở nhỏ. Cứ cách mấy ngày là nhà vua lại triệu nàng vào cung nói chuyện giải muộn. Giữa nàng và Phúc Khang An thực là huynh muội, danh lại quân thần nên Phúc Khang An thấy nàng liền thỉnh an thi lễ.
Còn hai người đàn bà nữa thì một là Hải Lan thị, vợ của Phúc Khang An và một người vợ của Phúc Trường An.
Phúc Khang An ngồi xuống cái ghế phía Tây rồi hỏi: -Thưa hai vị công chúa cùng má má! Đêm đã khuya rồi sao các vị còn chưa đi nghỉ?
Lão phu nhân đáp: -Hai vị công chúa nghe nói ngươi đã có con trai rất lấy làm mừng rỡ, nóng lòng muốn coi hai đứa nhỏ.
Phúc Khang An liếc mắt nhìn Hải lan thị mỉm cười đáp: -Nữ nhân đó là người Hán chưa học lễ nghi vì thế không dám để nàng đến khấu bái công chúa và mẫu thân.
Hòa Gia công chúa cười nói: -Khang lão tam đã vừa mắt thì còn sai trật thế nào được? Chúng ta không cần gặp người đàn bà đó mà chỉ sai người đem hai đứa nhỏ đến đây coi. Phụ hoàng bảo mấy bữa nữa sẽ kêu tẩu tử đưa chúng vào cung bệ kiến.
Phúc Khang An ngấm ngầm đắc ý nghĩ bụng: -Hai đứa nhỏ đẹp như ngọc. Hoàng thượng mà ngó thấy tất nhiên hoan hỷ.
Hắn liền sai tên nha hoàn ra bảo người tuỳ tùng bồng hai vị tiểu tử đến ngay lập tức.
Hòa Gia công chúa lại nói: -Bữa nay ta tiến cung, mẫu hậu bảo Khang lão tam hành động lén lút bên ngoài, sinh con mấy năm không đưa về cố ý giấu diếm hết thảy. Coi chừng phụ hoàng sẽ lột da lão tam đó.
Phúc Khang An cười đáp: -Vụ hai đứa nhỏ này hạ thần cũng mới biết hơn tháng nay.
Hắn nói tới đây thì hai người vú bồng hai đứa con song thai tiến vào.
Phúc Khang An bồng hai đứa nhỏ lại đập đầu lạy công chúa, lão thái thái, thẩm thẩm. Hai đứa nhỏ đã biết nghe lời. Mắt chúng mở thao láo

phục lạy hành lễ.
Mọi người thấy hai đứa nhỏ giống hệt nhau, khuôn mặt tròn trĩnh, mày thanh mắt sáng.
Hòa Gia công chúa vỗ tay cười nói: -Khang lão tam! Hai đứa nhỏ này giống ngươi như đúc, dù ngươi muốn chối cãi cũng không được đâu.
Hải Lan thị đối với vụ này chẳng thích thú gì nhưng thấy hai đứa nhỏ song sinh rất khả ái liền bồng chúng vào lòng ra chiều rất thân thiện.
Lão phu nhân cùng mất vị đều cho lễ vật. Hai mẹ vú không ngớt đập đầu tạ ơn ban thưởng.

61
Tây Nhạc Hoa Quyền lựa chọn chưởng môn

Phúc Khang An lẩm nhẩm gật đầu.

Lão phu nhân lại nói tiếp: -Ngươi sai người hậu táng cho là hết lòng rồi.

Phúc Khang An gật đầu vâng dạ.

Hồ Phỉ đứng ngoài càng nghe càng kỉnh hãi. Ban đầu chàng còn chưa hiểu rõ ý tứ câu chuyện của hai người, sau nghe đến hai chữ "hậu táng", chàng giật nảy mình nghĩ bụng: -Té ra hai người đầy âm mưu độc kế đoạt con giết mẹ. Vụ này rất khẩn cấp, ta phải chạy đi báo cho Mã cô nương biết và cứu cô ra khỏi phủ đêm nay.

Chàng liền len lén theo đường cũ chạy về Thuỷ Các. May mà đêm khuya yên tĩnh, trong vườn không người qua lại. Cả những tên thị tông bị hạ sát cũng chưa ai phát giác.

Hồ Phỉ trong lòng nỏng nảy chạt thật nhanh nhưng trong lòng lại ngần ngại nghĩ thầm: -Mã cô nương một dạ chung tình với Phúc Khang An. Nay hai người sau thời gian ly biệt lâu ngày mới được trùng phùng, tình ái triền miên, khi nào cô chịu nghe theo chốn ra khỏi phủ? Ta biết tìm kế gì để cô tin lời?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bất giác đã đến trước Thủy Các, bay giờ nên ngoài có bốn tên thị vệ đứng gác. Chàng lẩm bẩm: -Hừ! Bọn chúng đã đặt người canh giữ để đề phòng cô đào tẩu.

Chàng không dám kinh động quành ra sau phía sau vọt qua ao nhảy vào Thuỷ Các.

Trong các đèn lửa chưa tắt, chàng ghé mắt nhìn qua khe cửa bất giác ngẩn người.

Mã Xuân Hoa nằm lăn dưới đất, ôm bụng rên la, đầu tóc tán loạn, sắc mặt lợt lạt. Những a hoàn bộc phụ hầu hạ cô đi đâu hết cả, chẳng còn một tên nào ở bên cạnh.

Vừa ngó thấy tình trạng này, Hồ Phỉ tỉnh ngộ la thầm: -Trời ơi! Hỏng rồi! Thế là ta đã chậm một bước.

Chàng vội xuyên qua cửa sổ vào trong. Lúc cúi xuống nhìn Mã Xuân Hoa, chàng thấy hơn thở cô rất cấp bách. Da mặt xám ngắt, cặp mắt đỏ mọng cơ hồ chảy máu.

Mã Xuân Hoa vừa ngó thấy Hồ Phỉ, nàng ấp úng nói nhát gừng: -Ta ... ta ... đau bụng lắm ... Hồ huynh đệ ...

Dường như cô kiệt lực không nói được nữa.

Hồ Phỉ ghé tai cô khẽ hỏi: -Vừa rồi cô nương ăn uống gì?

Mã Xuân Hoa đưa mắt nhìn cái bát nắp vàng để trên kỷ trà nhưng không nói được.

Hồ Phỉ nhận ra cái bát kia chỉ là bát đựng sâm thang mà mẹ Phúc Khang An đã sai a hoàn đem đến cho Mã Xuân Hoa uống. Bất giác chàng lẩm bẩm: -Mụ già đó tâm kế rất độc. Mụ định giết Mã cô nương, chỉ lưu lại hai thằng nhỏ nên kêu người đem chúng đi trước rồi

mới đưa thang sâm tới. Nếu không thì Mã cô nương cầm lấy chén sâm thang tất nghĩ tới đây là thuốc bổ, nhất định sẽ cho chúng uống mấy hớp.
Chàng lại nghĩ: -Ồ! Phúc Khang An vừa thấy người bưng chén sâm thang di liền biến sắc đánh vãi cả nước trà ra áo. Hiển nhiên y đã biết trong sâm thang đã có chất độc mà không tìm cách cản trở cũng không đến giải cứu. Vậy thì hắn tuy không thân thủ hạ độc cũng kể như là tham dự âm mưu.
Bất giác chàng ngấm ngầm thóa mạ: -Thật là con người tàn nhẫn.
Mã Xuân Hoa miệng lẩm bẩm: -Hồ huynh đệ ... mau đi báo cho ... Phúc công tử hay để y mời thầy lang chiếu cố ...
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Nếu bảo Phúc công tử sai người mời đại phu thì chẳng khác gì bảo hắn cho thuốc độc được nữa. Hiện giờ chỉ còn cách nhờ nhị muội thiết pháp giải cứu.
Chàng liền lấy tấm đệm ghế bọc chén đựng sâm thang đút vào bọc.
Chàng nghe ngoài Thuỷ Các không có động tĩnh gì liền bồng Mã Xuân Hoa dậy mở cửa sổ chuồn ra ngoài.
Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi la: -Hồ huynh đệ ...
Hồ Phỉ vội đưa tay bịt miệng nàng khẽ nói: -Tiểu đệ đưa cô nương đi mời y sinh cứu chữa.
Mã Xuân Hoa hỏi: -Còn con ta ...
Hồ Phỉ không kịp giải thích, ôm nàng nhảy qua ao toan tìm đường trốn chạy bỗng nghe phía sau có tiếng vạt áo lạch phạch. Hai người chạy tới quát hỏi: -Ai?
Hồ Phỉ tiếp tục chạy về phía trước. Hai người đề khí rượt theo. Hồ Phỉ đang chạy nhanh đột nhiên dừng bước.
Hai người kia không ngờ chàng dừng chân một cách đột ngột tiếp tục xông tới.
Hồ Phỉ vọt lên không, vung hai chân đá trúng vào huyệt Thần Đường sau lưng chúng.
Hai người chưa kịp rú lên một tiếng đã té nhào. Chúng chính là vệ sĩ trong phủ đến gác ngoài Thuỷ Các.
Hồ Phỉ thấy hành tung đã bị bại lộ, chẳng thể che giấu hành tung được nữa liền chạy thẳng về phía cổng phủ.
Những tiếng hô hoán vang lên. Bọn vệ sĩ la: -Có thích khách! Có thích khách!
Lúc tiến vào, Hồ Phỉ đã lưu tâm nhận rõ đường lối, vẫn theo lối đi giải đá trứng ngỗng chạy về phía khuôn cửa nhỏ rồi nhảy qua bức tường vây. May ở chỗ xe ngựa còn chờ ở cổng ngoài.
Hồ Phỉ đặt Mã Xuân Hoa vào trong xe, miệng hô: -Quay về!
Tên xa phu đã nghe tiếng người la ó trong phủ lại thấy vẻ mặt Hồ Phỉ ra chiều hơ hãi, toan hỏi cho biết rõ. Hồ Phỉ liền phóng chưởng đánh gã té nhào.
Giữa lúc ấy trong phủ đã có bốn tên vệ sĩ đuổi tới.

Hồ Phỉ ngồi cầm giây cương gia roi cho ngựa chạy.
Bọn vệ sĩ trượt theo mấy chục trượng không kịp liền hô hoán: -Lấy ngựa, lấy ngựa!
Hồ Phỉ giục ngựa chạy nhanh nhưng mới hơn một dặm đã nghe tiếng vó ngựa rất cấp bách. Hơn hai chục tên ky mã phóng ngựa rượt theo.
Bọn truy binh cưỡi toàn tuấn mã chạy rất nhanh.
Hồ Phỉ bồn chồn trong dạ nghĩ thầm: -Đây là đất kinh thành, quân tuần tiễu phát động bao vậy thì dù có trốn thoát thân cũng khó lòng cứu được Mã cô nương.
Trong bóng tối, người rượt theo.trong tay đều cầu đóm đuốc.
Mã Xuân Hoa nằm trong xe lúc đầu còn rên rỉ, hiện giờ không thấy tiếng tăm gì nữa, Hồ Phỉ lo ngại cất tiếng hỏi: -Mã cô nương! Cô đau bọng có thấy bớt chút nào không?
Chàng hỏi liền mấy câu không thấy Mã Xuân Hoa lên tiếng liền quay đầu nhìn lại, phía sau đóm đuốc sáng rực. Truy binh đã tới gần thêm một ít.
Đột nhiên nghe đánh vèo một tiếng. Có người liệng trái phi Hoàng Thạch tới nhằm đánh vào sau lưng Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ vươn tay trái đón lấy xoay tay liệng trở lại. Bỗng nghe tiếng rú "úi chao" rồi tiếng người ngã ngựa.
Diễn biến này khiến Hồ Phỉ tỉnh ngộ. Hay hơn hết là liệng ám khí để đẩy lui truy binh. Nhưng bên mình chàng lại không đem theo ám khí.
Bọn vệ sĩ rượt theo cũng học khôn không liệng ám khí nữa.
Hồ Phỉ nóng nẩy nghĩ thầm:
Đường về đến ngoài cửa Tuyên Võ hãy còn xa mà đang lúc canh khuya truy binh tiếp tục kêu réo tất làm kinh động quan binh.
Đột nhiên chàng nhớ tới cái chén trong bọc liền đạp vào thành xa cho vỡ nát thành từng mãnh. Chàng chỉ để lại cái tròn chén.
Dưới ánh đóm đuốc sáng như ban ngày, tay chàng cầm mảnh chén liệng ra từng mảnh nột. Tám mảnh chén sứ đã trúng huyệt đạo năm tên vệ sĩ. Còn ba tên võ công cao hơn vung binh khí lên gạt đi.
¤
-Nếu không phải là nhà đại phú quý thì chẳng thể nào có được chất độc quý báu này.
Hồ Phỉ hằn học đáp: -Đúng rồi! Người hạ độc Tưởng Quốc phu nhân lại là mẫu thân của quan binh bộ thượng thư.
Trình Linh Tố hỏi: -Ủa! Trong bọn chúng lại sản xuất ra nhân vật phú quý như vậy.
Hồ Phỉ thấy cô không lộ vẻ gì, tựu hồ Mã Xuân Hoa tuy trúng chất độc lợi hại nhưng còn có cơ cứu vãn được, chàng mới vững dạ đôi chút.
Trình Linh Tố lại vành mắt Mã Xuân Hoa coi bỗng cô "ồ" lên một tiếng.
Hồ Phỉ vội nói: -Làm sao?
Trình Linh Tố đáp: -Trong sâm thang ngoài Hạc Đỉnh. Hồng còn chất Phan Mộc Niếp.

Hồ Phỉ không dám hỏi "còn cứu được không" mà chàng hỏi: -Cứu y bằng cách nào?
Trình Linh Tố chau mày đáp: -Hai thứ độc dược giáp công khiến mình thêm bận chân tay.
Cô trở gót vào nhà, mở rương lấy hai viên thuốc màu trắng cho Mã Xuân Hoa uống rồi nói: -Cần tìm một nơi mật thất thanh tĩnh, dùng kim châm đâm vào mười ba huyệt để mở đường cho thuốc giải chạy vào nội phủ. Nếu dùng phép châm cứu ngay thì có thể chữa được. Có điều trong khoảng thời gian mười hai giờ không được di động người cô.
Hồ Phỉ nói: -Bọn vệ sĩ của Phúc Khang An chỉ trong chớp mắt sẽ tìm đến không thể châm cứu ở đây được. Vậy chúng ta tìm vào nơi hoang vắng trong thôn xóm.
Trình Linh Tố đáp: -Vậy phải lên đường ngay. Hai viên thuốc vừa rồi chỉ kéo dài mạng sống của cô thêm được một giờ.
Cô thở dài nói tiếp: -Vị Tướng Quốc phu nhân tuy lòng dạ thâm hiểm nhưng thủ đoạn hạ độc còn kém. Hai chất độc trộn với nhau lại hòa nước sâm thang thành ra độc tính phát tác chậm lại, không thì Mã cô nương lúc này đã uổng mạng rồi.
Hồ Phỉ vội thu thập mấy thứ cần dùng rồi nói: -Trên cõi đời này còn ai qua được Thần Ký của Độc Thủ Dược Vương?
Trình Linh Tố tủm tỉm cười toan trả lời bỗng nghe tiếng vó ngựa trước xa sau gần chạy đến ngoài nhà.
Hồ Phỉ rút đơn đao ra nói: -Cùng lắm đành phải chém giết một hồi.
Nhưng trong dạ bồn chồn, chàng tự nhủ: -Địch nhân nhất định mỗi lúc một nhiều. Trong lúc nguy cấp ta đành chiếu cố cho nhị muội chứ không phải cứu được mã cô nương.
Trình Linh Tố nói: -Ở đất kỉnh sư e rằng không cử động dã man được. Đại ca! Đại ca khuân bàn ghế chất thành một cái đài cao.
Hồ Phỉ không hiểu ý nhưng biết cộ lắm mưu nhiều kế mà tình thế lại cấp bách chàng không hỏi nữa, cứ theo lời chất đông bàn ghế lên.
Trình Linh Tố trỏ gốc cây lớn ngoài ửa sổ nói: -Đại ca đem Mã cô nương lên cây.
Hồ Phỉ lại trở vào ôm Mã Xuân Hoa vọt ra cửa sổ ra ngoài nhảy lên cành cây rồi dấu Mã Xuân Hoa vào chỗ cành lá rậm rạp.
Lại ghe tiếng bước chân vang lên. Mấy tên vệ sĩ vượt tường vào trong tiến gần lại.
Quản gia họ Vương chạy ta tra hỏi bị bọn vệ sĩ lớn hếng quát mắng.
Trình Linh Tố thổi tắt ngọn đèn đi, lấy một cây nến ra thắp lên cắm vào đế đèn, đóng kín cửa lại rồi mới ra ngoài nhảy lên cây, ngồi bên cạnh Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ khẽ nói: -Tất cả mười bảy tên.
Trình Linh Tố đáp: -Sức thuốc đủ dùng rồi.
Hồ Phỉ đã biết cây nến này có khói độc. Chàng nghe trong bọn vệ sĩ

xục tìm có cả khẩu âm Ân Trọng Tường.
Bọn vệ sĩ uý ky Hồ Phỉ võ công lợi hại, lại tưởng Viên Tử Y còn ở trong nhà không dám xục tìm loạn xạ cũng chẳng dám đi một mình. Chúng hợp thành từng tốp ba, bốn người để đi lục soát.
Trình Linh Tố đưa cho Hồ Phỉ một hòn đá khẽ bảo chàng: -Liệng xuống đống bàn ghế thứ ba!
Hồ Phỉ cười đáp: -Tuyệt diệu.
Hòn đá bay ra đánh vào một cái bàn. Chồng bàn ghế lập tức đổ sập xuống ầm ầm, tiếng động vang dội ra cả một vùng.
Bọn vệ sĩ reo lên: -Ở đây rồi! ở đây rồi!
Bọn chúng ỷ đông người tranh nhau xông vào đại sảnh thì chỉ thấy bàn ghế đổ loạn xạ tựa hồ vừa trải qua một cơn kịch đấu mà chẳng thấy bóng người nào.
Bọn vệ sĩ còn đang ngơ ngác đột nhiên đầu óc choáng váng. Chân đứng không vững ngã lăn ra hết.
Trình Linh Tố nhảy xuống rón rén tiến vào sảnh đường thôi tắt ngọn nến cất vào trong bọc rồi nhìn Hồ Phỉ vẫy tay nói: -Chạy đi thôi!
Hồ Phỉ cõng Mã Xuân Hoa vượt tường ra ngoài. Chàng vừa dời khỏi ngõ hẻm bất giác la hoảng vì thấy trước mặt ngoài đầu đường đèn lồng cùng đốm đuốc sáng rực như ban ngày. Một đội quan binh đang đi tuần tra.
Chàng vội rẽ về phía Nam, đi chưa đầy nửa dặm lại gặp quan binh tuần tiễu đi tới. Chàng tự nhủ: -Vụ thích khách trong phủ Phúc đại soái chắc đã truyền đi khắp kinh thành nên bây giờ chỗ nào cũng tuần phòng nghiêm mật. Mình muốn chuồn ra ngoài hoang dã thật khó khăn vô cùng.
Lại nghe tiếng người huyên náo ở phía sau. Một đội quan binh nữa kéo tới.
Hồ Phỉ thấy hai mặt thụ địch, không đường tiến thoái liền quay nhìn Trình Linh Tố đánh tay ra hiệu rồi tung mình vượt tường vào trong căn nhà bên cạnh. Trình Linh Tố nhảy theo vào.
Chỗ hạ chân xuống rất mềm mại thì ra là một bùm cỏ rậm. Trước mắt đèn đuốc sáng rực, bóng người lố nhố.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều giật mình kinh hãi vì không ngờ trong này cũng có quan binh.
Lại nghe tiếng bước chân ngoài tường vang lên. Hai đội quan binh tụ hợp vào một chỗ. Chàng ngó tình thế không thể vượt tường mà ra được nữa.
Bỗng thấy một hòn núi giả ở mé tả cuối bụi hoa che kín. Hồ Phỉ liền cõng Mã Xuân Hoa ẩn vào phía sau hòn núi này.
Đột nhiên sau hòn núi có người nhoài mình đứng lên. Bạch quang lấp loáng. Một cây thương phóng tới trước mặt Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ không ngờ cả tòa núi giả này cũng có địch nhân mai phục tập kích không một tiếng động. Chàng đành để Mã Xuân Hoa tụt xuống.

Tay trái chàng thi triển Cầm Nã Thủ Pháp thọc nách địch nhân, tay mặt nắm lại thành quyền.
Người kia thủ cước cũng mau lẹ phi thường. Hắn xoay tay móc lấy cổ tay Hồ Phỉ hóa giải thoi quyền của chàng.
Lạ ở chỗ địch nhân che mắt bằng tấm vải vàng thuỷ chung không nói nửa lời.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Hắn không lên tiếng là hay lắm!
Bọn quan binh hiện đang ở ngoài tường, hắn mà hô lên một tiếng thì thật nguy vô cùng.
Hai người đánh giáp lá cà đều phát huy những chiêu sát thủ.
Hồ Phỉ nhận ra võ công đối phương là một đường trường quyền. Hắn ra chiêu vừa múa vừa mạnh, bản lãnh chẳng kém gì bọn Tần Nại Chi, Chu Thiết Tiêu. Huống chi trong tay hắn còn có binh khí, thêm chiếm phần tiện nghi.
Sau khi chiết giải đến chiêu thứ chín, Hồ Phỉ tiến sát vào lòng hắn, vung tay điểm huyệt Cưu Vi ở trước ngực đối phương.
Người kia thần lực cực kỳ kiêu dũng. Tuy hắn bị điểm huyệt rồi vẫn còn phóng chân phải đá tới. Hồ Phỉ lại điểm vào huyệt Trung Đô trên đùi hắn, hắn mới té xuống không nhúc nhích được nữa.
Trình Linh Tố đụng vào vai Hồ Phỉ trỏ về phía đèn sáng khẽ nói: -Dường như họ đang hát hội.
Hồ Phỉ ngửng đầu nhìn thấy trên khu đất trống dựng lên một hý đài. Dưới đài từng dẫy người ngồi, đèn lửa rất huy hoàng. Trên đài con hát đã ra sân khấu.
Hiện nay gặp buổi Càn Long thịnh trị, trong thành Bắc Kinh những nhà quan trường có việc vui mừng yến ẩm đều bày trò há xướng mấy ngày thâu đêm đến sáng là chuyện thông thường.
Hồ Phỉ thở phào một cái kéo tấm khăn vàng che mặt hắn tử, phảng phất ngó thấy tướng mạo thô hào, lối bốn mươi lăm tuổi. Chàng khẽ nói: -Hán tử này nhân lúc người ta có việc vui mừng định mò vào cắp gà chộm chó nên không dám lên tiếng.
Trình Linh Tố gật đầu khẽ đáp: -E rằng hắn không phải là tên tiểu tặc.
Hồ Phỉ mỉm cười nói:
Bọn tiểu tặc ở kinh sư bản lãnh cũng không phải tầm thường.
Nhưng chàng nghĩ thầm trong bụng: -Coi thân thủ người này quyết chẳng phải hạng trộm gà trộm chó tầm thường. Nếu không phải hắn có ý gây ra án mạng thì cũng đến tầm cừu giết người. Gặp vận xúi quẩy hắn ngẫu nhiên gặp ta rồi bị bắt.
Trình Linh Tố khẽ nói: -Chi bằng chúng ta tìm vào phòng chứa củi tịch mịch trong nhà này hoặc một lầu các nào để dấu Mã cô nương mười hai giờ.
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh cũng nhận thấy chỉ còn cách này. Bên ngoài họ điều tra gắt quá làm sao mà ra được?
Giữa lúc ấy sân khấu mở màn, một nglrời tiến ra. Người này vẫn mặc

quần áo thông thường mà không chạm mặt đứng trước sân khấu chắp tay thi lễ, dõng dạc lên tiếng:
Kính chào các vị sư bá sư thúc cùng các vị sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội.
Hồ Phỉ nghe thanh âm vang dội mà vẻ mặt tựa hồ không phải kép hát.
Hán tử nói tiếp: -Chỉ lát nữa là trời sáng. Chớp mắt lại hết một ngày. Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ đại hội các chưởng môn nhân khắp thiên hạ. Thế mà phái Tây Nhạc Hoa Quyền chúng ra cho đến bây giờ vẫn chưa suy cử chưởng môn xong. Vụ này không nên kéo dài nữa cần phải làm thế nào xin các vị tiền bối chi phái chỉ thị cho.
Trong đám đông, một lão già khoác áo choàng màu đen đứng lên ho hắng mấy tiếng rồi nói:
Hoa Quyền Tứ Thập Bát, Nghệ Thành Hành Thiên Hạ. Phái Tây Nhạc Hoa Quyền chúng ta trải qua ba trăm năm chia làm năm chi: Nghệ, Thành, Hành, Thiên, Bạ. Cả ba trăm năm không có một vị tổng chưởng môn. Tuy rằng năm phái đều đều hưng vượng nhưng các vị sư huynh sư đệ hãy còn có thành kiến về môn hộ. Người ở phái chữ Nghệ, kẻ bảo ở phe chữ Thành, chưa ai nói mình ở Tây Nhạc Hoa Quyền Môn. Không ai nghĩ tới bọn võ sư phái khác chẳng lý gì đến chữ Nghệ, chữ Thành chỉ gọi một tiếng là môn hạ Tây Nhạc Hoa Quyền Môn. Môn phái ta số người đông đảo, kể từ lão tổ trở xuống nghệ thuật không phải hàm hồ mà sao lại chịu thua xa những phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Thái Cực, Bát Quái? Không vang danh như họ? Há chẳng phải vì chúng ta riêng rẽ năm chi, lực lượng phân chia thành ra yếu kém, còn nói sao được nữa?
Lão nói tới đây lại ho mấy tiếng rồi thở dài nói tiếp: -Nếu không phải Phúc đại soái mở cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ thì không hiểu đến năm nào Tây Nhạc Hoa Quyền Môn chúng ta mới có hưởng môn nhân. May gặp thịnh hội này, vậy phải gấp rút suy cử tổng chưởng môn. Bữa nay lão phu chỉ muốn nói một câu: vị chưởng môn mà chúng ta suy tôn không những chỉ để tranh hùng trong cuộc đại hội sắp tới mà còn mong nhân vật đó chỉnh đốn lại môn phái. Từ đây năm chi hợp nhất để cùng nhau đồng tâm hiệp lực gây thanh thế lớn cho Hoa Quyền Môn trong võ lâm.
Mọi người dưới đài đều nổi tiếng hoan hô, lại cũng nhiều người vỗ tay cổ võ.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Nơi đây nguyên là chốn tụ hội của hào khách võ lâm.
Chàng đảo mắt nhìn quanh để từn một nơi vắng vẻ nhưng chỗ nào cũng đèn lửa sáng trưng. Trong vườn tụ hội đến hơn hai trăm người. Nếu bước ra liền bị phát giác. Chàng khẽ nói: -Chỉ mong cuộc đề cử chưởng môn kết thúc mau lẹ, bất luận Tây Nhạc Hoa Quyền hay Đông Nhạc Thái Quyền cũng mặc thây họ.
Lại nghe trên đài người kia lên tiếng: -Những lời của Thái sư bá toàn

là kim thạc lương ngôn. Vãn bối ở về chi chữ Nghệ mạo muội thay mặt toàn thể anh em bản chi nói một câu là khi đề cử xong chưởng môn nhân, toàn thể chi phái thuộc chi chữ Nghệ nhất định tuân theo quyết chẳng một lời dị nghị.
Mọi người dưới đài đều hô lớn: -Hay lắm!
Tiếng hô dài dài như người hát trên sân khấu.
Người kia đứng trên đài mỉm cười hỏi: -Còn các chi phái khác tính sao đây?
Những người dưới đài nhao nhao đứng dậy, mỗi người nói một câu: -Chi phái chữ Thành quyết không vi bội lời nói của chưởng môn.
-Lão nhân gia bảo sao, chi phái chữ Hành nhất định làm đúng như vậy.
-Chi phái chữ Thiên cũng xin tuân theo hiệu lệnh.
Bọn đàn em chữ Hạ xin tuân theo các vị đại ca.
Người trên đài lại nói: -Hay lắm! Các chi phái đều đồng tâm nhất trí không còn điều chi bàn cãi nữa. Hiện giờ các vị chi trưởng, các bậc tiền bối sư bá, sư thúc đều hiện diện đông đủ, chỉ còn thiếu Cơ sư bá ở chi phái chữ Thiên không tới. Lão nhân gia đưa tin lại phái lệnh lang là Cơ sư huynh phó hội nhưng chờ tới giờ này Cơ sư huynh vẫn chưa thấy đâu. Có điều Cơ sư huynh trước nay hành động xuất quỷ nhập thần, không ai thấy mặt y. Không chừng hiện y đã ở quanh đây, không hiểu y còn ẩn chỗ nào?
Người dưới đài đều mỉm cười, cho là hắn nói khôi hài.
Hồ Phỉ cúi xuống ghé tay hỏi hán tử: -Phải chăng ông bạn ờ họ Cơ?
Hán tử gật đầu. Mắt hắn lộ vẻ bâng khuâng vì không hiểu lai lịch Hồ Phỉ và Trình Linh Tố.
Người trên đài lại nói tiếp: -Cơ sư huynh chưa tới, chúng ta đợi một mình y suốt đêm là hết lòng rồi sau này Cơ sư bá chẳng thể phiền trách chúng ta được. Xin các vị tiền bối sư bá sư thúc lựa chọn chưởng môn.
Mọi người chờ đợi suốt đêm để coi tấn tuồng suy cử chưởng môn nhân nghe tới đây đều cao hứng nhao nhao lên đáp: -Xin tỷ thí võ công.
-Vị nào không phục thì phô trương quyền cước hoặc khí giới chứ còn biết căn cứ vào điều chi?
-Dùng thực lực bằng đao thương hay quyền cước khiến mọi người phải tâm phục dĩ nhiên người đó sẽ được làm chưởng môn.
Lão họ Thái lại đứng lên ho mất tiếng rồi nói: -Chưởng môn nhân đáng lý cần người có đức chứ không cần sức khỏe.
Bọn hậu sinh tiểu tử võ nghệ có cao minh đến đâu cũng không thể vượt qua những bậc tiền bối đức cao vọng trọng.
Lão dừng lại một chút đảo mắt nhìn mọi người nói tiếp: -Nhưng lần này tình thế khác hẳn vì cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ dĩ nhiên mọi người phải phô trương tài nghệ. Tây Nhạc Hoa Quyền Môn

chúng ta mà cử một lão già kém võ công chẳng ai hoan hô câu "Lão đầu Hoa Quyền Môn đức cao vọng trọng, già mà không chết!"
Mọi người nghe lớn tiếng đáp: -Hoa Quyền Tứ Thập Bát, Nghệ Thành Hành Thiên Hạ. Những mấy trăm năm nay bốn mươi tám đường quyền cước và khí giới của Hoa Quyền Môn chẳng một ai dám nói là mình tinh thông hết. Còn việc bữa nay chỉ cần coi vị nào nghệ thuật cao siêu nhất là lên nắm giữa quyền chưởng môn.

62
Hồ Phỉ lên đài đoạt chưởng môn

Bỗng nghe người trên đài hô: -Vị nào võ công cao nhất sẽ nắm quyền chưởng môn. Câu này các vị đều nghe rõ cả. Vậy xin các vị sư bá sư thúc, sư huynh sư đệ, sư tỷ sư muội lần lượt lên đài phô trương tuyệt nghệ.

Tiếng hô vừa dứt, trước mắt mọi người bỗng sáng lòa. Một thiếu phụ mặc áo màu hồng lợt nhảy lên đài nói: -Đệ tử là Cao Vân ở phe chữ Hành xin các vị tiền bối, sư bá, sư huynh cho lãnh giáo.

Mọi người thấy thiếu phụ thi triển khinh công tư thế ngoạn mục, tà áo phất phới, tướng mạo xinh tươi đều nổi tiếng reo hò ầm ỹ.

Dưới đài liền có một thiếu niên nhảy lên đài nói: -Đệ tử là Trương Phục Long ở chi chữ Nghệ xin Cao sư tỷ chỉ giáo.

Cao Vân đáp: -Trương sư huynh bất tất phải khách khí.

Mụ co chân phải, ruỗi chân trái về phải trước. Tay mặt thành chưởng, tay trái thành móc câu. Chính là chiêu Xuất Thế Khóa Hổ Tây Nhạc Truyền lúc khỏi đầu trong Hoa Quyền.

Trương Phục Long đáp lại bằng chiêu Thương Dương Đăng Chị Cước Độc Quyền.

Hai người đều thi triển quyền chiêu của bản môn khai diễn cuộc tỷ đấu.

Sau hơn hai chục chiêu, Cao Vân sử chiêu Hồi Đầu Vọng Nguyệt Phụng Triển Xí nhảy xổ lại phóng chưởng đánh hất Trương Phục Long xuống đài.

Dưới đài lại một đại hán nhảy lên nói mấy câu khách khí rtồi cùng Cao Vân động thủ.

Lần này Cao Vân xẩy chân bị tráng hán đẩy ngã lăn đi.

Trên hý đài kẻ lên người xuống tiếp tục tỷ đấu hoài, không hiểu còn mất bao nhiêu thì giờ nữa mới lựa chọn được chưởng môn.

Trình Linh Tố ngó lại Hồ Phỉ thấy chàng vẫn chú ý theo dõi cuộc tỷ đấu trên đài. Cô nghĩ bụng: -Quyền cước hai người này tuy mãnh liệt nhưng chưa phải hạng cao minh mà sao đại ca lại chú ý đến thế?

Cô khẽ nói: -Đại ca! Mất nửa giờ rồi, cần phải nghĩ ngay biện pháp nào mới được.

Nếu không mau chóng dùng cách châm cứu thì không kịp đâu.

Hồ Phỉ ừ hữ một tiếng, mắt vẫn chăm chú nhìn lên đài không chớp.

Chẳng mấy chốc một người thua nhảy xuống, người khác lại vọt lên đấu với kẻ thắng.

Tuy đây là cuộc đấu giữa đồng môn nhưng hai người động thủ dĩ nhiên là môn đồ hai chi phái khác nhau thì dù không đến nỗi kẻ sống người chết cũng phải trổ tài nghệ tột độ vì cuộc thắng bại quan hệ đến sự vinh nhục cho chi phái.

Xem chừng những tay cao thủ chân chính không chịu lên đài.

Những người trước mắt chưa chắc đã tranh nổi chức chưởng môn.

Nguyên năm chi phái Hoa Quyền Môn trước nay vẫn mình tranh ám đấu, bây giờ gặp cơ hội, họ giải quyết những điều xích mích đã qua ở ngay trên đài nên cuộc tỷ đấu thực sự náo nhiệt.
Trình Linh Tố thấy Hồ Phỉ dường như coi đến ngây người ra, cô tự nhủ: -Đại ca bản tính hiếu võ. Y mải coi cuộc tỷ thí thành ra quên hết.
Cô khẽ đầy lưng chừng nói nhỏ: -Tình thế trước mắt rất cấp bách. Chúng ta hãy ra khỏi nơi đây rồi sẽ tính. Những người này toàn là hảo hán võ lâm, nghĩa khí giang hồ, chắc họ không thèm đi báo quan nha.
Hồ Phỉ lắc đầu khẽ đáp: -Chuyện khác thì còn bỏ qua được nhưng đây là việc Phúc đại soái khi nào họ chẳng báo cáo để lập công.
Trình Linh Tố nói: -Nếu chúng ta không mạo hiểm một phen để cứ Mã cô nương chần chờ cho đến lúc trời sáng tất cũng bị người phát giác.
Thanh âm cô tỏ ra rất bồn chồn. Cô vốn là người bình tĩnh, nếu chẳng việc cấp bách tất cô không thúc giục.
Hồ Phỉ lại ừ một tiếng mà mắt vẫn theo dõi cuộc tỷ võ trên đài không chớp. Trình Linh Tố buông tiếng thở dài khẽ nói: -Rồi đây mà không cứu được Mã cô nương thì đại ca đừng trách tiểu muội.
Hồ Phỉ đáp: -Được rồi, nếu không coi hết thì mình phải mạo hiểm tỷ thí một phen.
Trình Linh Tố ngơ ngác hỏi: -Đại ca bảo sao?
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh lên đoạt chức chưởng môn Tây Nhạc Hoa Quyền Môn. Nếu lòng trời phù hộ cho mình thành công thì bọn họ nhất định phải nghe hiệu lệnh.
Trình Linh Tố cả mừng, lắc tay chàng mấy cái nói: -Đại ca! Những người này địch nổi đại ca thế nào được. Nhất định thành công rồi! Nhất định thành công rồi!
Hồ Phỉ đáp: -Cái khó là ở chỗ ta phải dùng quyền pháp của họ. Trong lúc nhất thời không thể nhớ được đầy đủ. Đối phó hạng tầm thường thì chẳng khó gì nhưng lát nữa những tay cao thủ lên đài, sử mấy món quyền pháp tầm thường kia nhất định không được và mình tất phải thòi đuôi. Nếu bọn họ biết mình không phải đệ tử bản môn thì dù có thắng họ cũng không chịu suy tôn làm chưởng môn.
Chàng nói tới đây bỗng nhớ đến Viên Tử Y. Dường như võ công các phái nàng đều tinh thông. Nếu nàng ra mặt thì bên mình nắm vững phần thắng hơn nhiều.
Bỗng nghe một tiếng "úi chao", một người bị hất xuống đài.
Tiếp theo có người dưới đài cất tiếng thóa mạ: -Con mẹ nó! Sao lại hạ thủ nặng thế?
Người khác cãi lại: -Đã động thủ thì còn kể gì nặng với nhẹ. Ngươi có giỏi thì lên tỷ đấu đi!
Người kia sẵng giọng: -Được rồi! Bọn ta sẽ lên tỷ thí.
Người khác lảm nhảm: -Ta không phải là đối thủ với chưởng môn hậu bổ mười tám đời nhà họ, chẳng dám qua chiêu với "lão nhân gia".
Hồ Phỉ đứng lên nói: -Lát nữa tiểu huynh không tranh được chức

chưởng môn thì nhị muội chiếu cố cho Mã cô nương. Chúng ta được tới đâu hay đó.
Trình Linh Tố "ồ" một tiếng, mỉm cười nói:
Người ta làm tổng chưởng môn mười ba nhà chẳng lẽ đại ca không làm nổi chưởng môn một nhà.
Cô nói câu này rồi lại hối hận tự hỏi: -Sao ta cứ nghĩ đến Viên cố nương hoài lại còn nhắc nhở Hồ đại ca khiến chàng cũng không quên y?
Bỗng thấy Hồ Phỉ ngang nhiên ra khỏi hòn núi giả. Cô nhìn bóng sau lưng chàng lẩm bẩm: -Dù ta không nhắc nhở, chẳng lẽ lại quên y?
Hồ Phỉ rảo bước đến trước đài bỗng thấy một người tranh tiên vọt lên trước. Chính là đại hán vừa cãi nhau với người khác.
Chàng nóng ruột lẩm bẩm: -Chờ hai người này phân thắng bại lại mất một lúc. Mình chần chờ khắc nào là khiến Mã cô nương thêm nguy hiểm khắc đấy.
Chàng vội vọt lên theo nắm lấy lưng đại hán nói: -Sư huynh hãy khoan. Để tiểu đệ đánh trước một keo.
Hồ Phỉ thi triển môn Cầm Nã Thủ gia truyền của chàng. Ngón tay cái bấm vào huyệt Xúc Tiết là đốt thứ chín ở xương sống đại hán. Ngón tay út thọc vào đốt thứ tám là huyệt Thần Đao.
Đại hán tuy dũng mãnh nhưng còn cử động làm sao được?
Hồ Phỉ thừa cơ nhảy lên đứng ở trước đài tiện tay liệng đại hán xuống để hắn ngồi yên vào cái ghế trống.
Hồ Phỉ phô trương võ công thượng thừa một cách đột ngột khiến mọi người dưới đài đều kính dị, đến nửa số người đứng lên để ngó chàng.
Hồ Phỉ che mặt bằng khăn vải vàng, không ai hiểu người đã già hay còn trẻ. Có điều sau lưng chàng buông rú bím tóc đen láy thì hiển nhiên chưa nhiều tuổi. Tuổi nhỏ mà võ công thần diệu như vậy khiến những tay cao thủ biết nhiều hiểu rộng lại càng kinh dị.
Hồ Phỉ nhìn người trên đài chắp tay nói: -Tại hạ là Trình Linh Hồ, đệ tử chi phái chữ Thiên xin sư huynh chỉ giáo.
Trình Linh Tố ngồi ở sát sau hòn núi giả nghe rõ chàng tự xưng là Trình Linh Hồ không khỏi mỉm cười nhưng lập tức cô lại chua chát trong lòng nghĩ bụng: -Giả tỷ chàng là anh ruột ta thì đỡ được bao nhiêu nỗi phiền não.
Hán tử trên đài thấy thanh thế Hồ Phỉ đã khiếp đảm rồi. Gã kính cẩn đáp lễ nói: -Tiểu đệ học nghệ chưa tinh xin Trình sư huynh nhẹ đòn cho.
Hồ Phỉ đáp: -Không dám! Không dám!
Muốn tranh thủ thời gian chàng không khách sáo nữa, co chân phải ruỗi chân trái. Tay mặt thành chưởng, tay trái thành móc câu. Chính là chiêu Xuất Thế Khoá Hổ Tây Nhạc Truyền trong Hoa Quyền lúc khai diễn.
Người kia xoay mình co gối ruỗi tay đáp lại bằng chiêu Bạch Viên

Thâu Đao Bái Thiên Đình. Chiêu này thủ nhiều mà công ít tỏ vẻ tự vệ.
Hồ Phỉ tiến bước phóng chiêu Ngô Vương Thí Kiếm Phách Ngọc Bác. Người kia vẫn không dám đón tiếp liền ra chiêu Triệt Thân Đao Bộ Nhất Lựu Yên.
Hồ Phỉ không muốn mất nhiều thì giờ liền sử chiêu Tà Thân Lạn Môn Sáp Thiết Soan. Tay trái nắm thành quyền vươn ra cáng xuống. Tiếp theo hữu quyền lại đánh ra.
Người kia thấy quyền thế trầm trọng đưa tay chống đỡ. Hồ Phỉ thu phóng nội lực nhẹ nhàng đẩy gã xuống đài.
Bỗng nghe dưới đài có người gầm lên một tiếng. Chính là đại hán vừa bị Hồ Phỉ liệng xuống để tranh tiên nhảy lên. Gã quát: -Tổ bà nó! Người là cái thá gì!
Hồ Phỉ sấn lại sử chiêu Kim Bằng Triển Xí Đình Trung Thiếp. Hai cánh tay tuỳ giơ ngang khiến đại hán không nhẩy lên đài được, gã bị tý lực của Hồ Phỉ đẩy xuống. Lần này Hồ Phỉ giận gã ăn nói vô lễ, vận động ba phần kình lực. Bỗng nghe đến rắc một tiếng. Đại hán đè lên hai cái ghế trước đài làm cho gẫy nát.
Chàng đả bại luôn hai người khiến quần hùng phía dưới đài tới tấp chụm đầu ghé vai xì xầm hỏi bọn đệ tử phái chữ Thiên xem người này là ai nhưng đệ tử chi phái này cũng không biết.
Một vị tiền bối sư thúc phe chữ Nghệ lên tiếng: -Người này chưa thuần thục võ công về bản môn. Hiển nhiên y đã học nghệ từ trước rồi mới nhập môn. Chắc là đồ đệ mới thu nạp của Cơ lão tam.
Một lão già phe chữ Thành đáp: -Thế thì Cơ lão tam có chỗ không phải rồi. Lão phái môn đồ đã học nghệ từ trước đến tranh đoạt chức chưởng môn há chẳng là phản lại võ công trong môn phái?
Nguyên trong năm chi phái thì võ công Cơ lão phe chữ Thiên là đệ nhất ở Tây Nhạc Hoa Quyền Môn nhưng hai chân lão bị tê bại từ mười năm trước.
Bây giờ tuy lão không xuất mã được mà uy danh rất lớn. Sư huynh đệ đồng môn nhắc tới ba chữ "Cơ lão tam" đều có lòng uý ky.
Mọi người thấy Hồ Phỉ võ công cao thâm mà con con trai Cơ lão tam là Cơ Hiểu Phong thuỷ chung không lộ diện đều tưởng chàng là môn đồ của lão Họ có biết đâu Cơ Hiểu Phong đã bị Hồ Phỉ điểm huyệt đang nằm sóng sượt sau hòn núi giả không nhúc nhích được.
Bản lãnh Cơ lão tam rất cao cường, lão không khỏi có tính kiêu ngạo, chẳng coi bạn đồng môn vào đâu. Sau khi hai chân tê bại, lão đóng cửa không tiếp ai, đem hết võ công truyền thụ cho con.
Chuyến này năm chi phái quần tụ ở Bắc Kinh căn cứ vào võ công để quyết định trao chức chưởng môn. Cơ Hiểu Phong lập chí lấy cho bằng được chức chưởng môn này. Võ công gã đã học được đến chín thành của phụ thân nhưng về tư cách kém bề quang minh lỗi lạc. Hắn lén lút sau hòn nùi giả để nhìn rõ hư thực của mọi tay đối thủ, định sau cùng sẽ vọt ra đánh một đòn là trúng ngay. Không ngờ ma đưa

đưa lối quỷ đưa đường gã bị Hồ Phỉ kiềm chế không nhúc nhích được. Nhưng vụ Hồ Phỉ lên tranh đoạt chức chưởng môn gã đều nghe thấy rõ ràng.
Cơ Hiểu Phong cho rằng đây là âm mưu của chi phái khác, ngấm ngầm mai phục cao thủ để hãm hại mình nên gã càng nghĩ cang tức giận. Vừa rồi gã đã cùng Hồ Phỉ chiết giải mấy chiêu liền bị chàng điểm trúng huyệt Cưu Vỹ khiến cho gã không còn cơ hội thi triển võ công và kế hoạch của phụ thân gã trôi theo dòng nước.
Trong lòng tức giận đến cực điểm, Cơ hiểu Phong chỉ muốn nhảy lên đài quyết một trận sống mái với Hồ Phỉ. Bây giờ gã thấy chàng lên đài rồi, đả bại hết mọi cao thủ các chi phái. Gã tưởng chừng ngoài gã ra không còn ai kiềm chế được chàng nên gã hết sức vận khí xung phá huyệt đạo mong chân tay trở lại tự do mau chóng.
Nhưng Hồ Phỉ điểm huyệt gã bằng tuyệt kỹ độc đáo tổ truyền khác hẳn những điều sở học của gã. Gã bình tâm tĩnh trí ngầm vận nội lực cũng chẳng thể tự giải khai được, huống chi lúc này gã lại tức giận như người phát điên?
Sau khi miễn cưỡng vận tụ nội lực, đột nhiên chân khí đi vào đường rẽ, gã lập tức ngất xỉu.
Nên biết Cơ lão tam luyện công cũng vì nóng lòng cầu tiến vượt mức mà bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân tê bại. Bây giờ Cơ Hiểu Phong lại bước vào vết xe đổ của phụ thân, cơn nguy hiểm còn hơn thế nữa.
Trình Linh Tố để hết tinh thần theo dõi cuộc thi triển trên đài giữa Hồ Phỉ cùng người khác. Cô thấy những chiêu thức của chàng quả nhiên toàn là Tây Nhạc Hoa Quyền vừa mới học được, trong lòng không khỏi khen thầm: -Võ học của đại ca dường như là bậc thiên tài nên những chiêu thức Nhạc Hoa Quyền phức tạp là thế cũng chỉ coi trong khoảnh khắc đã học được rồi.
Giữa lúc ấy bỗng nghe đại hán bên cạnh khẽ rú lên một tiếng, thanh âm ra chiều khác lạ. Cô quay đầu lại thấy hai mắt gã nhắm nghiền, lưỡi thè ra ngoài miệng bị răng cắn đến chảy máu tươi. Toàn thân gã run bần bật như người mắc chứng động kinh.
Trình Linh Tố thông hiểu y lý, biết gã ráng vận nội ìực miễn cưỡng xung phá huyệt đạo đến nỗi chân khí đi vào đường rẽ. Nếu không cứu trị ngay là tâm thần hoảng loạn, phát điên phát khùng, nhẹ cũng thành tàn phế, mất hết võ công. Cô tự nhủ: -Giữa bọn mình với gã vốn không thù oán thì tại sao lại làm hại đời gã?
Cô liền lấy kim chân ra chích vào bốn đại huyệt Liêm Toàn, Thiên Đột, Kỳ Môn, Đại Hoành trong người Cơ Hiểu Phong.
Sau một lúc Cơ Hiểu Phong dần dần hồi tỉnh, thấy Trình Linh Tố đang cứu trị cho mình liền nói khẽ: -Đa tạ cô nương!
Trình Linh Tố đưa tay ra hiệu cho gã đừng lên tiếng.
Bỗng nghe Hồ Phỉ ở trên đài dõng dạc hô: -Ngôi chưởng môn cần quyết định mau chóng, nếu cứ đấu kiểu này thì biết bao giờ cho kết

thúc? Thưa các vị sư bá sư thúc, sư huynh sư đệ! Các vị muốn chỉ giáo thì mời cả ba, bốn vị lên đài cũng một lúc. Đệ tử có thất bại cũng không dám oán trách.
Mọi người nghe nói đều cho là gã tiểu tử này ngông cuồng. Nếu lấy một chọi một thì không ai dám nhảy lên, bây giờ họ đều nhao nhao muốn liên thủ hợp lực tỷ đấu.
Thực ra chiêu số của Hồ Phỉ rất hạn chế nếu còn đấu nữa thì tất bị bại lộ.
Bằng nhiều người hợp thủ quần công đánh loạn xà ngầu thì người ngoài khó lòng nhận ra được. Hơn nữa cuộc xa luân chiến tiếp diễn, nội lực chàng sẽ hao dần cho đến chết. Mặt khác việc cứu Mã Xuân Hoa lại khẩn cấp nên chàng phải nghĩ tới cách tốc chiến tốc thắng.
Hồ Phỉ huy động chưởng lực chớp mắt đã đánh mấy người té xuống.
Trong năm phái ở Tây Nhạc Hoa Quyền Môn đệ tử phái chữ Thiên đều là chúng vâng lệnh Cơ chi trưởng tới đây nên không ai lên đài giao thủ. Còn bốn chi phái kia, những tay hảo thủ trẻ tuổi đã bị loại hết. Chỉ một số ít cao thủ tự lượng không nắm được phần thắng, lại muốn giữ toàn thanh danh mấy chục năm không chịu lên đài khiêu chiến.
Trình Linh Tố thấy chàng đả bại quần hùng không khỏi mừng thầm nghĩ bụng: -Xem chừng chức chưởng môn chắc lọt vào tay đại ca rồi.
Bỗng thấy lão họ Thái khoác áo choàng màu đen đứng lên nói: -Trình sư huynh! bản lãnh của sư huynh rất cao cường khiến cho ai nấy đều khâm phục nhưng lão hủ xem ta thì quyền chiêu của sư huynh tựa hồ giống bản môn mà thực ra không phải. Vụ này không biết tính sao?
Hồ Phỉ run lên nghĩ thầm: -Nhãn quang của lão này quả ià ghê gớm. Tuy ta sử quyền chiêu Tây Nhạc Hoa Quyền hất người té xuống nhưng thực ra nhờ ở tâm pháp Hồ Gia Quyền.
Nên biết Tây Nhạc Hoa Quyền Môn nổi danh thiên hạ về võ công ngoại môn thì chỗ tinh diệu bên trong đâu có thể Hồ Phỉ chỉ coi một lúc mà hiểu được? Huống chi chàng chưa được nhìn những tay cao thủ phái này ra chiêu, dĩ nhiên chỉ học được bên ngoài.
Chàng đành liều miễn cưỡng đáp: -Hoa Quyền Tứ Thập Bát, Nghệ Thành Hành Thiên Hạ. Nếu không phải mỗi người hiểu một khác thì sao bản môn lại chia thành năm chi phái? Võ học nguyên không nhất định. Chi phái chữ Thiên của đệ tử hiểu về quyền lý có chỗ khác người là chuyện rất đúng.
Chàng chắc được bọn đệ tử ở chi chữ Thiên ủng hộ mình không đến nỗi bị cô lập nên nói vậy.
Quả nhiên bọn đệ tử phe chữ Thiêh nghe chàng đề cao bản phái trong lòng rất khoan khoái.
Lão họ Thái Lắc đầu hỏi Hồ Phỉ: -Trình sư huynh! Sư huynh có phải là môn hạ của Cơ lão tam không hay sau khi đã mang tuyệt nghệ mới vào đầu sư? Lão hủ mắt kém coi công phu của sư huynh mười phần có đến chín không phải bản môn.

Hồ Phỉ đáp: -Thái sư bá noi vậy có điều không đúng. Nếu bản môn muốn tranh phong hơn kém với những phái lớn như Thiếu Lâm. Võ đương, Thái Cực, Bát Quái trong cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ thì cần phải thông hiểu hỗ canh tân. Nếu Thái sư bá cho là đệ tử không đáng xin mời sư bá chỉ điểm.
Lão già họ Thái ngần ngừ đáp: -Bản môn có lão đệ là nhân vật tài kiệt xuất làm rạng rỡ tông môn. Lão hủ vui mừng còn không được khi nào lại có chuyện nghị dị? Nhưng trong lòng có chỗ hoài nghi chẳng thể không nói ra. Bây giờ làm thế này quách.
Xin Trình lão đệ biểu diễn một đường công phi cơ bản về Hoa Quuyền Môn để mười mấy vị lão huynh đệ mắt sáng như đuốc coi xem có phải hay không sẽ rõ. Nếu lão đệ tinh thông võ công bản môn, lão hủ là người thứ nhất reo mừng ủng hộ lão đệ.
Quả nhiên gừng càng già càng cay. Hồ Phỉ cùng người động thủ còn có thể mập mờ thi triển võ công của mình bằng những chiêu tương tự như Hoa Quyền Môn nhưng bảo chàng biểu diễn quyền pháp để phân rõ chân giả thì chàng không thể làm được. Tuy chàng là người mưu cơ mà lúc này cũng chẳng biết đáp thế nào.
Hồ Phỉ đang tìm lời khước từ bỗng nghe phia sau hòn giả núi có người lên tiếng: -Thái sư bá! Tại sao sư bá chuyên làm khó dễ phe chữ Thiên của bọn tiểu diệt? Trình sư huynh đây là đệ tử thân ái nhất của gia phụ. Y vào tới cửa đã mười sáu năm, chẳng lẽ lại không luyện hết được đường Hoa Quyền?
Quần hào ngửng đầu nhìn ra thấy một người rảo bước đi tới trước đài. Chính là Cơ Hiểu Phong, một tay đệ tử nổi tiếng nhất ở chi phái chữ Thiên.
Những việc lớn nhỏ trong chi phái này thường do gã đại diện phụ thân để giải quyết và được coi như người chi trưởng nên ai ai cũng nhận ra y.
Cơ Hiểu Phong nhảy lên đài chắp tay nói: -Gia phụ đóng cửa ẩn cư đem võ công bản thân truyền thụ hết cho Trình sư ca trong mười sáu năm là để có ngày nay. Trình sư ca đây bản lãnh hơn đệ tử gấp mười lần. Các vị bá thúc đều thấy rõ, há phí chuyện hoang đường.
Mọi người nghe gã nói vậy không hoài nghi gì nữa. Ai cũng biết Cơ lão tam bản tính quái dị, hiếu thắng. Lão lén lút điều giáo một tên đồ đệ thành tài rồi đột nhiên cho gã thi thố trước mặt mọi người. Hành động này hợp với tính chất của lão. Hơn nữa Cơ Hiểu Phong vốn là tay kiêu hùng mà cũng tâm phục Hồ Phỉ thì không thể giả trá được.
Lão họ Thái toan hỏi nữa thì Cơ Hiểu Phong đã nói ngay: -Thái sư bá muốn khảo nghiệm võ công của phe chữ Thiên thì đệ tử xin thay mặt Trình sư ca đi một đường quyền để sư bá dạy bảo cho.
Gã không đợi cho lão Thái trả lời đã đứng chụm chân lại biểu diễn những chiêu Hiểu Tinh Đương Đầu Tức Tẩu Quyền, tiếp theo đến những chiêu Xuất Thế Khóa Hổ Tây lạc Truyền, Kim Bằng Triển Xí

Đình Trung Thiếp, Vi Đà Hiến Bảo Tại Hung Tiền, Khôn Quỷ Ngưỡng Đầu Đấu Liên Tục Lau. Tay gã nắm lại thành quyền, xòe ra thành chưởng, khoằm khoằm thành móc câu hoán chuyển biến hóa theo những thế: Xung, Thôi, Thiết, Phách, Khiêu, Đinh, Gia, Xanh, Liên, Xuyên, Giao mười hai thủ pháp.

Chân y bước thành Cung Tiến Bộ, Mã bộ, Hư bộ, Phốc bộ, Đinh bộ rồi biến thành Hành bộ, đảo bộ, Mại bộ, Thân bộ, Đạp bộ, Trúc bộ, Dược bộ.

Bộ phép vững vàng, đỉnh đạc, có lúc mau lẹ như chim ưng vồ thỏ.

Bọn đệ tử cùng phe phái đều thuộc lòng đường quyền pháp này nhưng thấy thân thủ vừa tinh diệu vừa ngoạn mục nên thấy đều thán phục. Cả những bậc tiền bối nổi danh các chi khác cũng lẩm nhẩm gật đầu.

63
Cơ Hiểu Phong kết giao Hồ Phỉ

Cơ Hiểu Phong biểu diễn đến những chiêu tối hậu Phụng Hoàng Toàn Oa Hồi Phân Chuyển, Thoái Đặng Cảnh Thiên Xung Thiết Quyền, Anh Hùng đả Hổ Thu Chiêu Thế, Quyền Bãi Đình Tiền Ngủ Canh Thiên, pháp độ lại càng nghiêm ngặt. Đúng là quyền thuật cao siêu.

Y biểu diễn xong thu tay về, dưới đài nổi lên tiếng hoan hô như sấm dậy.

Hồ Phỉ thấy Cơ Hiểu Phong lên đài trong lòng rất lấy làm kỳ.

Chàng không hiểu Trình Linh Tố đã dùng biện pháp gì đẩy được gã lên đài giải vây cho mình. Chàng coi gã luyện đường quyền xong rồi khen thầm trong bụng: -Tây Nhạc Hoa Quyền quả nhiên không phải tầm thường, nếu người này thêm phần nội lực là trở nên một tay đại hành gia.

Cơ Hiểu Phong đi xong nột bài quyền, lập tức hơi thở dồn dập, toàn thân phát run như người bị bệnh nặng chưa lành hay người bị trọng thương.

Người dưới đài không ai phát giác nhưng Hồ Phỉ đứng ngay đằng sau gã nên nghe rõ mồn một.

Chàng còn thấy vạt áo sau lưng gã ướt đẫm mồ hôi, không phải là tay võ công cao cường, trong lòng càng lấy làm kỳ.

Cơ Hiểu Phong định thần lại nói: -Còn vị sư thúc sư bá, sư huynh sư đệ nào muốn tỷ thí với Trình sư ca xin mời thượng đài.

Y hỏi luôn ba tiếng không ai trả lời. Quần đệ tử ở chi phái chữ Thiên đều lớn tiếng hoan hô: -Cung hỷ Trình sư ca vinh nhiệm chưởng môn phái Tây Nhạc hoa Quyền.

Quần hào cũng hoan hô theo. Thế là vụ Hồ Phỉ lên chấp chưởng Hoa Quyền Môn đã thành sự thực.

Cơ Hiểu Phong quay lại nhìn Hồ Phỉ chắp tay nói: -Cung hỷ! Cung hỷ!

Hồ Phỉ chắp tay đáp lễ thấy nhãn quang y đầy ẻ oán độc nhưng chàng còn lo về bệnh tình Mã Xuân Hoa vội nói: -Cơ sư đệ! Phiền sư đệ kiếm một gian tĩnh thất cho hai vị sư muội của chúng ta nghỉ ngơi.

Cơ Hiểu Phong gật đầu rồi nhảy xuống đài, hai chân y loạng choạng cơ hồ té xuống.

Hồ Phỉ đứng trước đài nói: -Các vị đã tân khổ suốt đêm xin mời về nghỉ đi. Tối mai chúng ta lại thương nghị đại kế làm cho Hoa Quyền Môn chúng ta nổi danh thiên hạ trong cuộc đại hội chưởng môn sắp tới.

Chàng nói vậy là thực tình vì chàng rất cảm kích môn phái này. Giữa lúc quan binh tróc nã nếu không gặp được cơ duyên vượt tường nhảy vào thì chắc Mã Xuân Hoa bị chất độc phát tác làm cho chết người. Khi có cơ hội chàng ráng tranh giành chút vinh quang cho Hoa Quyền Môn.

Quần đệ tử nghe nói tới tấp đứng dậy. Người nào cũng nghị luận võ

công của Hồ Phỉ. Có kẻ ca tụng Cơ lão tam tham mưu viễn lược. Có người khen đường quyền của Cơ Hiểu Phong rất cao minh. Nhất là bọn đệ tử chi phái chữ Thiên càng cao hứng phi thường. Mấy vị tiền bối muốn lại chuyện trò với Hồ Phỉ. Nhưng chàng chắp tay thi lễ rồi theo Cơ Hiểu Phong vào nội thất.

Tòa đại trạch này là của một vị cao quan ở Hoa Quyền Môn. Nay Hồ Phỉ làm chưởng môn dĩ nhiên chủ nhân đối đãi với chàng rất ân cần.

Hồ Phỉ thuỷ chung không cởi tấm khăn vàng che mặt. Chàng cùng Trình Linh Tố đem Mã Xuân Hoa vào nội thất rồi nói: -Cơ đại ca! Đa tạ đại ca! Ngôi chưởng môn này tiểu đệ nhường lại cho đại ca.

Cơ Hiểu Phong chi hắng đặng một tiếng chứ không nói gì.

Khi Hồ Phỉ ngó tới Mã Xuân Hoa đặt trên giường, Trình Linh Tố lấy lám chân vạch áo nàng đâm vào mười ba huyệt đạo. Đuôi mỗi mũi kim đều quấn bông. Thủ pháp cô mau lẹ mà không bối rối.

Hồ Phỉ thấy thần sắc cô vẫn bình tĩnh mới yên dạ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cnạ tuần trà, đuôi lóm từ từ chảy máu đen thấm vào miếng bông. Nguyên những mũi kim này trống rỗng để hút chất độc ra.

Trình Linh Tố thở phào một cái mỉm cười, cô lại lấy bình thuốc màu xanh đưa cho Cơ Hiểu Phong nói: -Cơ đại ca! Đại ca hãy về phòng nghỉ ngơi. Đại ca cứ uống mười viên thuốc này là chất độc trong người sẽ tiêu tan hết.

Cơ Hiểu Phong đón lấy bình thuốc lẳng lặng ra khỏi phòng.

Bây giờ Hồ Phỉ mới hiểu Trình Linh Tố đã dùng bản lãnh chuyên môn của cô bức bách Cơ Hiểu Phong phải nghe theo lệnh. Chàng cười nói: -Độc thủ Dược Vương đi tới đâu được việc tới đó. Bản lãnh dùng độc của nhị muội chưa chắc tôn sư đã bì kịp.

Trình Linh Tố mỉm cười không đáp.

Thực ra lần này không dùng độc bức bách Cơ Hiểu Phong mà cô đả thông huyệt giải mạch để cứu ngưy cho y khỏi bị tẩu hỏa nhập ma, lại còn cho thêm dược vật. Dược vật này uống vào chỉ ngứa ngáy khó chịu chứ chẳng tổn thương gì đến thân thể.

Còn cô bảo y uống mười viên thuốc giải thì đó là thứ sâm nhung hoàn thông thường rất bổ cho thân thể nhưng Cơ Hiểu Phong biết làm sao được?

Y nghe cô nói chất độc lợi hại mà phải cúi đầu tuân theo. Dù y có nghi ngờ cũng chẳng thể đem tính mạng mình mà thử coi chân hay giả.

Trình Linh Tố thường tự nhủ: -Ta phát thệ trước mặt sư phụ suốt đời chỉ dùng độc dược cứu người, quyết không dùng độc dược hại người để cho thiên hạ biết Độc Thủ Dược Vương tuy thủ đoạn lợi hại nhưng không làm việc tồi bại.

Cô lấy cái díp để gắp những mớ bông thấm máu độc bỏ đi rồi khẽ nói: -Đại ca! Đại ca cực nhọc một đêm hãy nằm xuống giường dưỡng thần một lúc. Đại ca cứ vững dạ, đã có tiểu muội chiếu cố cho Mã cô

nương.
Hồ Phỉ quả đã mệt nhoài. Chàng nằm ngay xuống giường.
Trình Linh Tố lại nói: -Chưởng môn lão sư phó phải coi chừng! Trong vòng mười hai giờ đừng để người tiến vào quấy nhiễu Mã cô nương cũng không cho nàng mở miệng nói năng. Không thế thì một khi chia rẽ, độc chất không hút hết ra được. Chỉ còn lại một tý cũng thành tiền công tận thế.
Hồ Phỉ cười đáp: -Tây Nhạc Hoa Quyền chưởng môn nhân là Trình Linh Hồ kính cẩn vâng lệnh Thái thượng chưởng môn Trình Linh Tố.
Trình Linh Tố cười hỏi: -Tiểu muội mà làm thái thượng chưởng môn của đại ca được ư?
Cô nói tới đây đột nhiên dừng lại cúi xuống coi thương thế của Mã Xuân Hoa.
Lát sau cô quay đầu nhìn lại thấy Hồ Phỉ vẫn mở mắt không ngủ. Chàng ngơ ngẩn xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô liền hỏi: -Đại ca nghĩ gì vậy?
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh đang lo về chuyện ngày mai họ thấy chân tướng mình niên kỷ không đúng thì biết nói sao? Còn may làm mình chỉ ở lại mười hai giờ rồi vỗ tay ra đi. Làm như vậy là có điều bất nhã với họ, trong lòng rất đỗi băn khoăn. Mình đã lâm vào tình trạng bất đắc dĩ thì đành phải ...
Trình Linh Tố cười nói: -Đành phải làm chó nhảy qua tường mà chạy.
Hồ Phỉ cười đáp: -Đúng thế! Nhảy tường vào không ngờ lại gặp chuyện kỳ quái.
Trình Linh Tố ngưng thần ngó Hồ Phỉ rồi dường như tìm ra một quyết định, tự nói một mình: -Hay lắm! Cứ làm như vậy một mình.
Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi: -Cứ làm như thế là thế nào?
Trình Linh Tố đáp: -Dọc đường chúng ta đã hóa trang làm tiểu hổ tử thì chuyến này giả làm đại hồ tử. Tiểu muội tra râu vào cho đại ca nhuộm da mặt một chút nào cho già thêm hai chục tuổi nữa để đáng làm sư huynh của Cơ Hiểu Phong.
Hồ Phỉ vỗ tay cả mừng nói: -Hay lắm! Tiểu huynh đang buồn phải chạm mặt Phúc Khang An, tưởng chừng không dám đến coi cuộc đại hội chưởng môn nhân. Nếu nhị muội hóa trang một cách tinh vi cho tiểu huynh làm tên đại hồ tử thì Trình Linh Hồ này đường đường chủlh chính dùng địa vị Tây Nhạc Hoa Quyền chưởng môn vào giữa cuộc đại hội quan sát.
Trình Linh Tố thở dài nói: -Bất tất phải đi dự đại hội chưởng môn nữa. Chờ đến ngày mai Mã cô nương bình yên vô sự rồi là xong việc. Còn việc dự hội nguy hiểm lắm chẳng dính vào làm chi.
Hồ Phỉ hào khí bồng bột hỏi: -Nhị muội! Tiểu huynh chỉ hỏi một câu: Tiểu huynh giả làm người có râu được không?
Trình Linh Tố nĩm cười đáp: -Trá hình người già, làm bộ râu giả thì có khó gì? Cái khó là ở chỗ cất tay nhắc chân, thái độ ăn nói phải đúng

người già. Dù tinh thần quắc thước, võ công cái thế nhưng lão anh hùng vẫn khác với người tuổi trẻ.
Hồ Phỉ nói: -Tiểu huynh sẽ cố gắng, chỉ cần gạt được họ trong một lúc là xong.
Trình Linh Tố đáp: -Hay lắm! Chúng ta cứ thử một phen. Lần này tiểu muội giả làm bà già đi theo chưởng môn nhân vào coi đại hội.
Hồ Phỉ vỗ tay cả cười nói Trình Linh Tố
-Nhị muội! Chúng ta sống đến bằng này tuổi đầu đã sắp vào hòm thì cuộc náo nhiệt đó chẳng thế không tham dự.
Trình Linh Tố bảo nhỏ chàng: -Nói khẽ chứ!
Mã Xuân Hoa nằm trên giường đã cử động, may nàng chưa tỉnh giấc.
Hồ Phỉ thè lưỡi ra, co ngón tay khẽ gõ vào trán nói: -Đáng chết lắm!
Trình Linh Tố lấy bao kim chỉ ra. Cô cầm con dao nhỏ cắt một mớ tóc. Cô lại lấy một chút thuốc trong rương hòa vào bát nước trong. Cô đặt mớ tóc vào bát nước nói: -Đại ca nghỉ một chút, chờ cho những sợi tóc mềm biến thành cứng ngắc. Hồ Phỉ liền nhắm mắt lại, trong lòng rất hoan hỷ về sự thông minh cơ trí của cô nghĩa muội.
Trong lúc mơ màng, chàng thấy Mã Xuân Hoa bị chất độc phát tác làm cho chết người, tình trạng rất khủng khiếp. Có lúc lại thấy túm được Phúc Khang An thống trách hắn lòng dạ tàn độc. Có lúc thấy mình bị bọn vệ sĩ bắt gặp, hết sức dẫy giụa mà không thoát thân được.
Bỗng nghe Trình Linh Tố cất tiếng ôn nhu hỏi: -Đại ca! Đại ca đang mơ mộng gì vậy?
Hồ Phỉ đứng phắt dậy, dụi mắt ngưng thần nói: -Tiểu huynh chiếu cố Mã cô nương để nhị muội nghỉ một lát.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội phải làm bộ râu giả cho đại ca xong mới yên dạ được.
Cô lấy những sợi tóc cứng ở trong bát nước ra làm, dùng nước keo dán vào hàm Hồ Phỉ. Công việc này mất gần một giờ mới hoàn thành thì mặt trời chiếu ánh sáng lọt qua cửa sổ.
Hồ Phỉ lấy giương soi bất giác phì cười vì thấy bộ râu quai nón cứng đơ, chẳng những mặt mũi khác hẳn mà còn tăng thêm phần uy võ. Trong lòng rất cao hứng, chàng cười nói: -Nhị muội! Tướng mạo tiểu huynh bây giờ càng đẹp. Ngày sau tiểu huynh cứ để nguyên bộ râu này.
Trình Linh Tố muốn nói: -E rằng ý trung nhân của đại ca không vừa dạ.
Nhưng lời nói ra tới cửa miệng cô liền dừng lại.
Trình Linh Tố cực nhọc suốt đêm lại thấy Mã Xuân Hoa đang nằm yên, cô không chống nổi nữa, phục xuống bàn ngủ thiếp đi.
Hồ Phỉ lấy tấm chăn đơn đắp lên người cô, khẽ bồng cô đặt nằm ngang trên giường. Chàng đắp chăn cho cô hẳn hoi, lại lấy tấm khăn vàng bịt mặt mình rồi tới ngoài phòng Cơ Hiểu Phong cất tiếng hỏi: -

Cơ huynh! Cơ huynh có ở trong nhà không?
Cơ Hiểu Phong hắng đặng một tiếng thở dài hỏi lại: -Ai đó? Có việc chi đấy?
Hồ Phỉ đẩy cửa bước vào phòng.
Cơ Hiểu Phong vừa ngó thấy chàng "ủa" lên một tiếng rồi đứng dậy.
Hồ Phỉ nói: -Cơ huynh! Tiểu đệ đến xin lỗi Cơ huynh.
Cơ Hiểu Phong vẫn đứng trơ không trả lời, vẻ cừu địch lộ ra khóe mắt.
Hồ Phỉ lại nói: -Tiểu đề cần nói rõ cho Cơ huynh hay là nhất quyết không đoạt chức chưởng môn quý phái. Chỉ vì cơ duyên ngẫu hợp, tiểu đệ lâm vào tình trạng bất đắc dĩ mà làm hư đại sự của Cơ huynh.
Đoạn chàng đem việc Mã Xuân Hoa trúng độc trong trường hợp nào, bị quan binh vây bắt ra sao, chàng vượt tường trốn lánh thế nào và cứu trị nhân mạng làm sao, vì lẽ gì phải thượng đài tiến công, nhất nhất thuật lại. Chỉ có điểm Mã Xuân Hoa bị ai ám hại và người đuổi bắt chàng là bộ hạ của Phúc Khang An thì chàng không nói tới.
Cơ Hiểu Phong lắng lặng nghe hết câu chuyện vẻ mặt hắn hoà hoãn lại đôi chút nhưng gã chỉ "ồ" một tiếng chứ không tiếp lời.
Hồ Phỉ lại nói: -Lời hứa của bậc đại trượng phu coi nặng bằng non. Nếu trong vòng mười ngày, tại hạ không nhường lại ngôi chưởng môn cho Cơ huynh sẽ chết dưới lưỡi đao kiếm, ngàn thu để giang hồ thóa mạ.
Người võ lâm chết dưới đao kiếm là thường nhưng để anh hùng thiên hạ phỉ nhổ là điều sỉ nhục vô cùng.
Cơ Hiểu Phong thấy chàng phát lời trọng thề liền đáp: -Chức chưởng môn này các hạ bất tất phải nhường lại. Võ công các hạ hơn ta gấp mười nhưng ta biết các hạ không phải người bản môn mà chấp chưởng môn hộ thì ai nấy trong lòng bất phục.
Hồ Phỉ nói: -Đúng thế! Chờ sau khi cuộc đại hội chưởng môn kết thúc, tiểu đệ sẽ đem sự thực trịnh trọng tuyên bố để tạ tội trước mặt quý môn. Sau đó các đệ tử quý môn sẽ căn cứ vào võ công mà định ngôi chưởng môn. Như vậy có được không?
Cơ Hiểu Phong bụng bảo dạ: -Trong bản môn chẳng ai thắng được mình. Làm như vậy còn vinh quang hơn là để y nhường lại.
Hắn tính như vật liền gật đầu đáp: -Như vậy thì được nhưng Trình đại ca ...
Hồ Phỉ vừa cười vừa ngắt lời: -Tiểu đệ họ Hồ, tệ nghĩa muội mới ở họ Trình.
Chàng nói rồi bỏ tấm khăn vàng che mặt ra.
Cơ Hiểu Phong thấy chàng có hàm râu quai nón, tướng mạo cực kỳ uy võ không khỏi khen thầm.
Gã nói: -Hồ đại ca! Mấy vị tiền bối ở bản môn thật khó tính quá. Ngày sau đại ca đưa chân tướng ra chắc thế nào cũng xẩy ra cuộc phong ba. Tuy võ công đại ca rất cao cường chẳng sợ gì ai nhưng dù là hảo hán anh hùng cũng không địch nổi nhiều người. Tây Nhạc Hoa Quyền

Môn gặp phải đại sự trong môn hộ là chẳng khác gì âm hồn bất tín, cứ ám sát không chịu dời ra.
Hồ Phỉ cười đáp: -Tiểu đệ cũng nghĩ tới vụ này. Trong cuộc đại hội chưởng môn mai đây, tiểu đệ sẽ hết sức làm vẻ vang cho Tây Nhạc Hoa Quyền Môn. Tiểu đệ đem công chuộc tội như vậy, tất cả các vị tiền bối cũng lượng thứ cho.
Cơ Hiểu Phong lẩm nhẩm gật đầu, thở dài nói: -Đáng tiếc là trong mình Cơ mỗ trúng chất kịch độc, chẳng dám làm hao tổn khí lực, không thì tiểu đệ đem quyền pháp của bản môn biểu diễn cho Hồ huynh coi. Hồ huynh nhớ kỹ vào lòng thì lúc lâm sự khỏi bị bại lộ hành tung.
Hồ Phỉ cười khanh khách, xá dài Cơ Hiểu Phong một cái rồi nói: -Cơ Huynh! Tiểu đệ lại thay nghĩa muội bồi tội với Cơ huynh.
Cơ Hiểu Phong đáp lễ, trong lòng bất mãn tự hỏi: -Ta bị thị hạ độc, gã còn cười cái gì?
Trong lòng nghĩ như vậy, gã lộ vẻ bực tức mình.
Hồ Phỉ hỏi: -Cơ huynh! Tệ nghĩa muội hạ độc vào mình Cơ huynh, vết thương ở chỗ nào?
Cơ Hiểu Phong vén tay áo lên. Cánh tay gã sưng vì một chỗ lớn bằng quả trứng gà, da thịt đen xạm lại. Miệng vết thương lớn bằng đầu ngón tay ứa huyết đen ra đúng như bị chất kịch độc.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Thần kỹ dùng thuốc của nhị muội quả ít người bì kịp. Không hiểu y dùng dược vật gì làm cho cánh tay gã biến thành thế này? Giả tỷ ta bị thương như vậy cũng không ăn ngon ngủ yên được.
Chàng liền hỏi: -Cơ huynh thấy thế nào?
Cơ Hiểu Phong đáp: -Cỗ thịt này tê dại không cảm giác được nữa?
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Chắc là y đã dùng thuốc tê cực nặng?
Chàng liền nắm lấy tay hắn, thò miệng vào mút vết thương.
Cơ Hiểu Phong giật mình la lên: -Không được đâu! Không được đâu! Hồ huynh không muốn sống nữa chăng?
Nhưng hai tay chàng nắm chặt gã không nhúc nhích được, trong lòng kinh dị tự hỏi: -Chất kịch độc này ở cánh tay còn ghê gớm như vậy mà gã thò miệng vào mút có thể chết ngay được. Giữa ta và gã vốn chẳng thân thích lại không quen biết mà sao gã liều mạng để cứu ta?
Hồ Phỉ hút mấy hơi nhổ ra rồi cười khanh khách nói: -Cơ huynh đừng nghi ngại! Độc dược này là gải đó.
Cơ Hiểu Phong không hiểu nói: -Huynh đệ bảo sao?
Hồ Phỉ đáp: -Tệ nghĩa muội vốn chưa quen biết Cơ huynh thì khi nào y hạ độc thủ gia hại? Y muốn trêu chọc Cơ huynh, cho thứ thuốc tê vô hại mà thôi. Cơ huynh cứ coi tiểu đệ hút vào miệng là vững dạ được rồi.
Cơ Hiểu Phong tuy đã uống thuốc giải của Trình Linh Tố đưa cho mà trong lòng vẫn áy náy, chẳng hiểu thuốc giải có công hiệu gì không? Dù chất độc giả trừ được nhưng liệu có khỏi hại đến gân cốt hay

không? Bây giờ gã thấy Hồ Phỉ nói vậy bất giác vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi: -Hồ huynh! Hồ huynh nói rõ cho tiểu đệ nghe ...
Hồ Phỉ ngắt lời: -Bậc đại trượng phu kết giao cốt ở sự thành kính. Tiểu đệ thấy Cơ huynh là người nghĩa khí, khi nào lại khiến Cơ huynh phải lo lắng?
Cơ Hiểu Phong cả mừng vỗ án nói: -Hay lắm! Tiểu đệ giao kết bằng hữu với Hồ huynh. Dù Hồ huynh có đắc tội với Thiên tử hay phạm tội tày đình, tiểu đệ cũng quyết vì Hồ huynh xuất lực quyết chẳng chau mày.
Hồ Phỉ cười đáp: -Đa tạ hậu ý của Cơ huynh. Tại hạ đắc tội với người kia dù chẳng phải đương kim Thiên tử nhưng quyền thế cũng chẳng kém gì. Cơ huynh! đêm qua tiểu đệ thấy Cơ huynh đi một đường Hoa Quyền trong đó có chiêu Phản Thân Đề Tất Xuyên Chưởng Cản, sao bộ pháp Cơ huynh nhảy lên lưng chừng mới biến đổi phương hướng?
Đây là Hồ Phỉ nói về chiêu Dã Mã Hồi Hương Tản Để Hành. Động tác trong chiêu này rất phức tạp.
Cơ Hiểu Phong nghe chàng hỏi vậy nghĩ thầm: -Nhãn quang của gã này quả nhiên lợi hại. Đêm qua ta biểu diễn đường Hoa Quyền, gã đã theo dõi từ đấu đến đuôi. Chỉ có một chiêu Dã Mã Hồi Hương Tản Để Hành, ta nhảy lên rồi chợt nhớ tới cánh tay trúng phải kịch độc, không khỏi tâm thần hóa tán. Nếu tay mà động thủ với gã thì lập tức gã nắm được chỗ sơ hở này.
Hắn đáp: -Hồ huynh mắt tinh như đuốc. Tiểu đệ khâm phục vô cùng! Thực tình chiêu đó tiểu đệ biểu diễn không được thỏa đáng.
Thế rồi hắn sử lại một lần.
Hồ Phỉ gật đầu nói: -Có vậy mới đúng. Nếu không thế, Cơ huynh sử chiêu như đêm hôm qua là bị địch nhân thừa cơ đánh vào.
Bây giờ Cơ Hiểu Phong đã biết mình chưa bị trúng độc, gã phấn khởi tinh thần liền đem mười hai bộ Tây Nhạc Hoa Quyền biểu diễn lại hết.
Hồ Phỉ học đúng chiêu thức, tuy chẳng thể nào nhớ hết, trong lúc nhất thời nhưng chẳng bao lâu trình lộ được chỗ tinh nghĩa của mỗi đường quyền.
Chàng nói: -Quyền pháp của quý phái sâu rộng quá chừng. Nếu ráng nghiên cứu được thì thật hữu dụng không hết. Tiểu đệ nhận thấy mình chỉ tinh thông được một trong mười hai đường Hoa Quyền này cũng đủ dương danh thiên hạ.
Cơ Hiểu Phong nghe chàng tán tụng võ công bản phái, trong lòng rất cao hứng đáp: -Đúng thế! Trong bản môn có hai câu tiểu biểu là: "Hoa Quyền Tứ Thập Bát, Nghệ Thành Hành Thiên Hạ". Công phu bốn mươi tám đường chia ra làm mười tám lộ nhập quyền, mười hai lộ đăng phong thái cực quyền. Còn mười tám lộ đao thương kiếm kích côn bổng. Đệ tử của bản môn đừng nói đến hai chữ Nghệ Thành. Trong bốn mươi tám dường học được hết thật không có mấy.
Hai người đàm luận võ công ý hợp tâm đầu.

Trời đúng Ngọ lúc nào không biết.
Bọn phục thị của chủ nhân phái đến hậu tạ Hồ Phỉ mấy lần định mời chàng ra ăn cơm nhưng thấy hai người đang luyện võ đến chỗ hăng sai, không dám lên tiếng.

64
Trong tửu quán Hồ Phỉ gặp người quen

Lúc cơ Hiểu Phong sử chiêu Hoàn Phong Cước nhay lên không trung rồi đá tạt ngang, ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng người reo hò: -Phong Quyền Sích Lịch Thượng Cửu Thiên thật là tuyệt diệu.

Hồ Phỉ nhìn ra thì chính là lão già họ Thái. Chàng vội niềm nở khoanh tay tiến lại chào hỏi.

Lão già này tên gọi Thái Uy, địa vị rất cao trong Hoa Quyền Môn. Lão thấy Hồ Phỉ đã bỏ tấm vàng che mặt hiển nhiên là một bộ mặt râu quai nón.

Lão nhìn kỹ chàng rồi chắp tay đáp: -Khải bẩm chưởng môn! Phúc đại soái có văn thơ đưa đến.

Hồ Phỉ run lên nghĩ thầm: -Vụ này khó lòng bịp nữa rồi. Thử coi lão nói gì rồi sẽ tính.

Nét mặt vẫn thản nhiên, chàng chỉ "ủa" một tiếng.

Thái Uy lại nói: -Văn thư này giao cho tiểu lão để tra hỏi bản môn đã lựa xong chưởng môn nhân chưa? Còn phụ thêm bốn tấm thiếp mời chưởng môn nhân cùng ba đệ tử bản môn đến dự đại hội vào ngày trung thu.

Hồ Phỉ nghe tới đây thở phào một cái, tự nhủ: -Té ra là như thế. Ta phải một phen hú vía. Chỉ cần một ngày một đêm Mã cô nương không chuyển động là được. Nếu tờ văn thư này Phúc Khang An hạ lệnh bắt người thì tính mạng của cô lại đưa vào tay hắn.

Hồ Phỉ bề ngoài có vẻ thô bạo mà trong lòng lại rất tinh tế. Chàng sợ Phúc Khang An còn dở trò gì, liên tiếp lấy văn thư đọc kỹ lại một lượt rồi nói: -Thái sư bá! Cơ sư đệ! Xin hai vị cùng đi với tại hạ, thêm vào tệ muội nữa. Bốn người chúng ta đi dự cuộc đại hội chưởng môn.

Thái Uy cùng Cơ Hiểu Phong cả mừng, tạ ơn không ngớt miệng.

Tên bộc thị liền vào bẩm: -Xin mời Trình gia, Thái gia, Cơ gia ba vị ra ngoài dùng cơm.

Hồ Phỉ gật đầu, toan đi kêu Trình. Linh Tố thì đột nhiên nghe thấy cô ở trong phòng gọi: -Đại ca! Đại ca hãy vào đây!

Hồ Phỉ nói: -Mời hai vị ra trước tại hạ sẽ đến ngay.

Chàng nghe thanh âm Trình Linh Tố ra chiều cấp bách liền rảo bước vào phòng. Chàng vừa vén rèm cửa đã nghe tiếng Mã Xuân Hoa khẽ gọi: -Con ta đâu? Bảo hai anh em chúng vào đây ... ta muốn nhìn thấy chúng.

Trình Linh Tố chau mày khẽ nói: -Y nhất định đòi thấy mặt con. Vụ này thật rắc rối.

Hồ Phỉ đáp: -Hai con y lọt vào tay mụ già thâm độc, Rồi chúng ra phải tìm cách cứu ra mới được.

Trình Linh Tố nói: -Mã cô nương rất nóng nảy muốn gặp con ngay. Cô không thấy hài nhi vừa khóc vừa la rất nguy cho bệnh thể.

Hồ Phỉ trầm ngâm đáp: -Để tiểu huynh vào khuyên y.

Trình Linh Tố lắc đầu nói: -Thần trí y không được tỉnh táo, khuyên can chẳng ăn thua gì. Trừ phi bồng con y vào không thì trong người uất kết, máu độc cố nhiên chưa trừ được hết, dược lực cũng chẳng có cách nào vào tới phủ tạng.
Hồ Phỉ rất dỗi bàng hoàng, trong lúc nhất thời không có diệu kế gì.
Chàng nói: -Đành phải mạo hiểm vào phủ Phúc đại soái đoạt hai thằng nhỏ đem về.
Nhưng mau lắm cũng phải chờ tới đêm mới hành động được.
Trình Linh Tố giật nẩy người lên hỏi: -Lại vào Phúc phủ ư? Đại ca định đi tống tử chăng?
Hồ Phỉ cười gượng không biết nói sao. Dĩ nhiên chàng cũng biết đêm qua đã đại náo thành chuyện long trởi lở đất, tất nhiên bữa nay trong phủ Phúc Khang.An đề phòng nghiêm mật. Bước đi một bước còn khó thay, làm sao đoạt nổi hai đứa nhỏ kia? Giả tỷ có mấy chục tay võ nghệ cao cường đồng thời hạ thủ may ra mới thành công. Còn một mình đơn thương độc mã, cùng lắm thêm vào Trình Linh Tố và Cơ Hiểu Phong thì dù ba người bản lãnh nghiêng trời cũng chẳng làm gì được.
Sau một lúc lại nghe tiếng Mã Xuân Hoa không ngớt la gọi: -Hài tử! Mau vào đây! Má má trong mình khó ở, các người còn đi đâu?
Hồ Phỉ chau mày hỏi: -Nhị muội! Nhị muội tính sao đây?
Trình Linh Tố lắc đầu đáp: -Y nhớ thương con không ngớt la gọi thì chỉ trong ba ngày là chất độc phát tác. Chúng ta đã làm hết sức mình mà không cứu nổi thì đó là số trời.
Hồ Phỉ nói: -Chúng ta hãy đi ăn cơm tối rồi sẽ tính.
Ăn cơm xong, Trình Linh Tố cho Mã Xuân Hoa uống thuốc một lần nữa.
Lúc này nàng lại kêu gọi Phúc Khang An: -Khang ca! Khang ca! Sao Khang ca không nhìn ngó gì đến thiếp?
Khang ca hãy đưa hai đứa nhỏ cho tiện thiếp bồng y một lúc.
Hồ Phỉ càng nghe lại càng phẫn nộ, bồn chồn.
Trình Linh Tố kéo áo chàng vào trong căn nhà nhỏ ở bên ngoài, vẻ mặt trịnh trọng nói: -Đại ca! Tiểu muội đã nói rồi, đại ca có đếm xỉa đến hay không?
Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ tự hỏi: -Sao cô lại hỏi câu này?
Chàng lắc đầu đáp: -Tiểu huynh không nhớ rồi.
Trình Linh Tố nói:
Hay lắm! Tiểu muội nhắc lại cho đại ca nghe. Nếu đại ca vào phủ Phúc Khang An để cứu con Mã cô nương thì đại ca đi mời danh y khác đến trị độc cho y. Tiểu muội về phương Nam ngay bây giờ.
Hồ Phỉ kinh ngạc chưa kịp trả lời. Trình Linh Tố đã trở gót vào phòng.
Chàng biết cô rất lo cho sự an nguy của mình. Cứ tình thế trước mắt mà mạo hiểm vào phủ Phúc Khang An thì chỉ uổng mạng chứ chẳng ích gì. Chàng cũng tính như vậy nhưng vụ này xúc động đến lòng

nghĩa hiệp. Chàng nhớ lại ngày mình bị bắt ở Thương Gia Bảo, Mã Xuân Hoa không ngớt năn nỉ cho chàng. Chịu ơn mà không báo đáp há phải đấng trượng phu? Chàng đã quyết ý nhưng Trình Linh Tố nói câu này mà chàng cứ liều mạng đi cứu hai đứa nhỏ đến cô tức giận bỏ đi cũng là hỏng bét.

Trong lúc thảng thốt, Hồ Phỉ không nghĩ ra được kế gì, chàng thả bước trên đường phố bất giác đã gần tới phủ Phúc Khang An. Cứ cách năm, mười bước lại có hai tên vệ sĩ đứng gác, tên nào cũng gươm tuốt trần, cách phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Đừng nói tiến vào phủ mà chỉ đi thêm mấy bước là bọn vệ đã giữ lại tra hỏi.

Hồ Phỉ trong lòng xao xuyến, chuyển qua hai đường phố bỗng thấy một tòa tửu lâu liền lên lầu ngồi uống rượn một mình.

Chàng vừa uống được hai chung bỗng nghe trong phòng bên cạnh có người lên tiếng: -Uông đại ca! Bữa nay chúng ta uống rượu ít thôi. Lát nữa đến phiên thường trực, mặt đỏ bừng thì khó coi lắm.

Người khác cười khanh khách đáp: -Được rồi! Chúng ta cạn ba chung nữa rồi ăn cơm.

Hồ Phỉ nghe rõ thanh âm Uông Thiết Ngạc, bụng bảo dạ: -Việc thiên hạ sao khéo trùng hợp. mình lại chạm trán hắn ở đây.

Nhưng chàng nghĩ lại cái đó cũng chẳng có chi là lạ. Theo lời họ nói lát nữa đến phiên thường trực tất nhiên là đến canh gác ở phủ Phúc Khang An.

Tửu lâu này gần Phúc phủ hơn hết nên bọn thị vệ trước khi đi gát đến đây uống ba chung là chuyện thông thường. Nếu bọn Uông Thiết Ngạc đến phiên canh mà không lại đây uống mới là chuyện kỳ.

Lại nghe người khác nói: -Uông đại ca! Đại ca bảo quen biết Hồ Phỉ, vậy hình thù gã thế nào?

Hồ Phỉ nghe hắn hỏi đến mình không khỏi run lên, chú ý lắng tai nghe.

Lại nghe Uông Thiết Ngạc thở dài đáp: -Hồ Phỉ nhỏ tuổi chẳng những võ nghệ cao cường mà còn thích kết giao bằng hữu. Đúng là một trang hảo hán. Nhưng gã lại đối nghịch với Phúc đại soái. Đêm qua đã vào phủ hành thích. Chẳng lẽ ông bạn còn chưa nghe thấy vụ này ư?

Người kia cười nói: -Uông đại ca! Tuy đại ca quen biết Hồ Phỉ mà chẳng được thăng quan phát tài thì chúng ta hãy uống rượu xong đi đã. Nếu ra đường gặp gã, chúng mình tóm lấy, há chẳng lập nên công lớn?

Uông Thiết Ngạc cười đáp: -Ha ha! ông bạn nói coi bộ dễ dàng quá! Cứ như ông bạn Trương Hắc thì dù hai chục tên cũng đừng hòng bắt gã.

Trương Hắc tức mình hỏi: -Còn lão thì sao? Phải mấy tên Uông Thiết Ngạc mới bắt được gã?

Uông Thiết Ngạc đáp: -Ta lại càng tệ nữa. Đến bốn chục cái bị thịt này cũng chẳng làm gì hơn được?

Trương Hắc cười lạt hỏi:.

-Gã ba đầu sáu tay hay sao mà ghê gớm đến thế?
Hồ Phỉ nghe hai người nói chuyện chẳng ăn ý gì với nhau bất giác động tâm. Nhớ câu thời cơ chỉ trong nháy mắt là vụt qua, chàng không nghĩ ngợi gì nữa mở rèm cất bước chạy sang phòng bên nói: -Uông đại ca! Đại ca ngồi đây uống rượu ư? Ô này! Trương đại ca đây mà! Tiểu nhị. Người dọn đồ của ta qua đây.
Uông Thiết Ngạc và Trương Bắc thấy Hồ Phỉ đến sửng sốt tự hỏi: -Gã là ai? Bọn mình có quen biết gã đâu?
Uông Thiết Ngạc thoạt nghe thanh âm cũng hơi quen thuộc nhưng thấy mặt chàng hàm râu quai nón thì nhận ra làm sao được?
Hồ Phỉ lại nói: -Đêm qua tiểu đệ gặp Chu Thiết, Tiêu đại ca và Tăng Thiết Âu nhị ca ngồi ở Tụ Anh Lâu uống mấy chung còn nhắc tới đại ca.
Uông Thiết Ngạc chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện, hắn vắt óc suy nghĩ xem người ngồi trước mặt mình là ai. Chàng đã quen cả Chu sư ca và Tăng sư ca thì hiển nhiên chẳng phải người xa lạ mà không sao nhớ được. Hắn lại tự mắng thầm là con người hồ đồ.
Tiểu nhị bày rượn lên bàn. Hồ Phỉ nói: -Bữa nay tiểu đệ làm chủ. Đã lâu lắm chưa được cùng Uông đại ca và Trương đại ca uống một chung nào.
Chàng móc mười lạng bạc liệng ra nói: -Còn dư cho chưởng quỹ. Phải lấy rượn ngon nhắm tốt đem vào đây.
Tiểu nhị thấy chàng hào phóng liền tỏ vẻ kính cẩn, vâng dạ luôn miệng.
Chẳng mấy chốc rượu nhắm lục tục bưng lên. Hồ Phỉ cười nói vui tươi lại nhắc tới bọn Tần Nại Chi, Ân Trọng Tường, anh em Vương Kiếm Anh, Vương Kiếm Kiệt đều là người quen biết, thường khi bàn luận võ công, lúc lại bày trò đổ bác dường như đều là bạn hữu thâm giao của chàng.
Uông Thiết Ngạc rất áy náy vì người ta thân thiệt với mình như vậy mà còn hỏi họ tên thì thật là thất lễ. Nhưng hắn nghĩ bể đầu vẫn không nhận ra người ngồi trước mặt là ai?
Trương Hắc cũng cho Hồ Phỉ là bạn thân của Uông Thiết Ngạc, lại thấy chàng ra tay mau lẹ liền đoán lai lịch không nhỏ, cũng vui lòng quấy quả một bữa.
Uống rượn một lúc rồi đồ nhắm đưa lên hết. Uông Thiết Ngạc không nhịn được nói: -Xin đại ca tha thứ cho tại hạ vô lễ. Tại hạ càng sống càng hồ đồ.
Lão giơ tay lên cốc mạnh vào trán một cái nói tiếp: -Trong lúc thảng thốt, tại hạ không nhớ được tên họ lão ca. Thế có chết không?
Hồ Phỉ cười đáp: -Uông đại ca quả là quý nhân nên đãng tính. Tối hôm qua đại ca còn ngồi ăn cơm ở nhà tiểu đệ mà cũng quên rồi ư? Đáng tiếc không đủ người để đánh bài cẩu rồi đưa đến chỗ Chu đại ca cùng người ta động thủ ra chiêu, làm tổn thương hòa khí.

Uông Thiết Ngạc sửng sốt, miệng ấp úng: -Đại ca ... đại ca là ...
Hồ Phỉ cười đáp: -Tiểu đệ là Hồ Phỉ đây mà.
Chàng vừa nói câu này khiến cho Uông Thiết Ngạc và Trương Hắc giật nẩy mình lên như cái lò xo. hai người kinh hãi không bút nào tả xiết.
Nên biết đêm qua Hồ Phỉ gây cuộc đại náo trong Phúc phủ. Người ta xục tìm bốn mặt từ nửa đếm làm chấn động kinh thành. Bọn vệ sĩ thủ hạ của Phúc Khang An chẳng một ai không biết việc Hồ Phỉ đến hành thích Phúc đại soái đêm qua.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Sao? Tiểu đệ chỉ đeo bộ râu giả mà Uông đại không nhận ra được ư?
Tài hóa trang của tiểu đệ khá lắm rồi phải không?
Uông Thiết Ngạc khẽ nói: -Nói khẽ chứ! Hồ đại ca! Trong thành khắp nơi đang tìm kiếm đại ca, sao đại ca lớn mật thế? Còn dám đến đây uống rượn ư?
Hồ Phỉ cười đáp: -Sợ cái gì? Đến Uông đại ca còn không nhận ra được tiểu đệ thì người ngoài nhận biết thế nào nổi?
Uông Thiết Ngạc hỏi: -Đại ca còn chần chờ ở Bắc Kinh là không được đâu, nên chuồn ra khỏi thành cho lẹ. Có đủ tiền hành phí không?
Hồ Phỉ đáp: -Đa tạ Uông đại ca đầy lòng nhiệt huyết, tiểu đệ có đủ tiền rồi.
Chàng nghĩ bụng: -Lão này tính nết thô lỗ nhưng lại là người rất trung hậu.
Trương Hắc biến sắc cúi xuống không nói nửa lời.
Uông Thiết Ngạc lại nói: -Bữa nay cổng thành đều tra xét rất nghiêm mật. Lúc đại ca dời thành chớ để sơ hở. Uông mỗ cùng Trương đại ca đưa Hồ đại ca ra khỏi thành thì chắc chắn hơn. Trình cô nương đâu rồi?
Hồ Phỉ lắc đầu đáp: -Tạm thời tiểu đệ chưa đi được vì chưa đòi xong nón nợ của Phúc đại soái Trương Hắc nghe tới đây sắc mặt ra chiều khác lạ.
Uông Thiết Ngạc nói: -Hồ đại ca! Bản lãnh Uông mỗ không bằng đại ca nhưng có điều khuyên can. Phúc đại soái quyền thế nghiêng trời. Đại ca đối nghịch với lão nhân gia thì làm sao chống chọi được? Uông mỗ ăn chén cơm lão nhân gia phải làm việc dưới trướng cũng chẳng bảo vệ cho đại ca. Bữa nay mạo hiểm đưa đại ca ra ngoài thành. Đại ca nên đi mau.
Hồ Phỉ đáp: -Không được! Uông đại ca! Đại ca có biết tiểu đệ đắc tội với Phúc đại saói ở chỗ nào không?
Uông Thiết Ngạc đáp: -Uông mỗ chưa rõ đang muốn hỏi Hồ đại ca.
Hồ Phỉ liền theo thuật chuyện Phúc Khang An đến Thương Gia Bảo quen biết Mã Xuân Hoa trong trường hợp nào, nàng sanh hai đứa con ra sao. Về sau nàng về phủ thế nào và đêm qua bị trúng độc làm sao nhất nhất thuật lại.

Chàng lại nói cả đến việc giải cứu Mã Xuân Hoa mà nàng thương nhớ hài nhi, tính mệnh rất nguy cấp nên dù gặp muôn ngàn nguy hiểm cũng phải đi cứu hai đứa nhỏ về cho Mã Xuân Hoa.
Uông Thiết Ngạc càng nghe càng tức giận, vỗ bàn nói: -Té ra lòng dạ hắn độc ác đến thế! Hồ đại ca! Đại ca thật không hổ là đấng anh hùng nghĩa hiệp khiến người ta phải kính phục. Nhưng cuộc phòng thủ trong phủ Phúc đại soái rất sâm nghiêm. Không biết bao nhiêu cao thủ canh giữ khắc nơi. Việc cứu hai đứa nhỏ không làm được đâu. Đành phải chờ vụ này lắng xuống sẽ tìm cách khác.
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu đệ có kế này hãy dùng thủ coi. Chúng ta mượn sắc phục của Trương đại ca giả làm tên vệ sĩ, chờ đến đêm Uông đại dẫn vào phủ động thủ Trương Hắc biến sắc đứng phắt dậy, tay nắm đốc đao.
Hồ Phỉ tay trái cầm chung rượu uống, Tay mặt đưa ra gắp rau. Đột nhiên chàng hất nửa chén rượu vào mắt Trương Hắc.
Trương Hắc "ối" lên một tiếng kinh hoàng giơ tay.
Hồ Phỉ cầm đũa đâm vào huyệt Thần Tàng và huyệt Trung ở trước ngực hắn.
Trương Hắc người nhũn xuống té ngay xuống ghế.
Điếm tiểu nhị nghe tiếng động chạy ra. Hồ Phỉ liền bảo gã: -Quan gia đây say rượn, cần tìm cho y một cái phòng để nghỉ.
Tiểu nhị đáp: -Cách đây năm nhà là An viên lão điếm. Tiểu nhân đỡ quan gia qua đó.
Hồ Phỉ nói: -Hay lắm!
Chàng lại thưởng cho gã năm đồng bạc.
Điếm tiểu nhị mừng quá đỡ ngay Trương Hắc vào rồi đóng cửa lại. Chàng còn điểm vào ba chỗ huyệt đạo của Trương Hắc khiến hắn trong vòng mười hai giờ không nhúc nhích được.
Uông Thiết Ngạc trong lòng xao xuyến nhưng thấy Hồ Phỉ hành hiệp trượng nghĩa, cử động mau lẹ sáng suốt cũng vô cùng bội phục. Có điều lão thấy vụ này cực kỳ nguy hiểm nên rất dỗi lo âu.
Hồ Phỉ cởi áo ra mặc sắc phục võ quan của Trương Hắc vào mình. May ở chỗ thân hình hai người suýt xoát ngang nhau nên chàng mặc rất vừa vặn.
Uông Thiết Ngạc nói: -Uông mỗ đi nhận phiên canh, lát nữa sẽ trở lại.
Hồ Phỉ đáp: -Uông đại ca cáo bệnh cho Trương Hắc, nói y là bị cảm nặng không thể đương sai được. Tiểu đệ chờ ở đây. Chừng canh hai đại ca đến dẫn đi.
Uông Thiết Ngạc ngẩn người ra một lát toan giải thích để chối từ nhưng lại nghĩ nếu muốn trở thành hảo hán thì phải bỏ hết vinh hoa phú quý. Còn nhất tâm, vì Phúc đại soái ra sức thì chẳng cần phân biệt phải trái nhưng cũng không đành lòng.
Hồ Phỉ lại nói: -Uông đại ca! Việc này không thể quyết định mau lẹ. Đại ca bất tất phải trả lời ngay bây giờ.

Uông Thiết Ngạc gật đầu ra khỏi điếm.
Hồ Phỉ nằm xuống ngủ liền. Chàng biết công cuộc trước mắt là một canh bạc lớn mà là một canh bạc cửa bằng tánh mạng.
Đến canh hai nếu Uông Thiết Ngạc đến dắt chàng đi trà trộn vào phủ Phúc Khang An là may nhưng hành động này khiến cho cái mạng của họ Uông mười phần có đến chín là đi đứt.
Giữa lão và Hồ Phỉ chưa có mối giao tình đáng kể, đối với Mã Xuân Hoa lại tuyệt vô can hệ. Vì hai người chẳng liên can gì mà liều mình mạo hiểm, liệu Uông Thiết Ngạc có chịu làm không? Từ thuở nhỏ hắn từng được nghe Chu Thiết Tiêu dạy bảo nên lão kính trọng vị đại sư huynh này như thần.
Huống chi hắn đã làm thủ hạ Phúc Khang An lâu năm thì bốn chữ "Công danh lợi lộc" đối với hắn không phải chuyện nhỏ.
Giả tỷ Uông Thiết Ngạc là một tay hảo hán giang hồ tâm đầu ý hợp thì Hồ Phỉ quyết chẳng hoài nghi gì nữa nhưng hắn bản lãnh tầm thường, chỉ là tên võ quan chất phác.
Bằng hắn quyết định muốn thăng quan phát tài thì chẳng những canh hai không trở lại mà bốn mặt khách điếm sẽ có hàng trăm cao thủ bao vậy, dù chàng có hết sức quyết chiến cũng khó lòng yên lành được.
Vụ này trung gian không còn nẻo đường nào quanh co được. Uông Thiết Ngạc chẳng tố giác Hồ Phỉ thì sau này Trương Hắc cũng tố giác.
Hiện giờ trong tay Hồ Phỉ khắc nào đã cầm quân bài mà chưa lật lên. Nếu chàng thua là mất mạng. Ván bài thắng hay bại hoàn toàn trông vào ý niệm của Uông Thiết Ngạc.
Chàng cũng biết Uông Thiết Ngạc chẳng phải hạng người tồi bại nhưng muốn hắn mạo hiểm thái quá là chuyện khó. Sự thỉnh cầu đã vượt mức mà chàng chẳng có chỗ nào hay để đền đáp.
Uông Thiết Ngạc là hạng người nửa thiện nửa ác, không ai liệu trước được. Đem tính mạng trao vào tay người thật là nguy hiểm bất trắc nhưng ngoại trừ cách này chẳng còn biện pháp nào khác. Phúc Khang An đã phòng bị đến thế mà không người dẫn đường thì chẳng thể nào trà trộn vào được.
Hồ Phỉ ngủ ngáy pho pho. Lần này chàng không mơ mộng gì cả, cũng chẳng cần đếm xỉa đến canh bạc lớn kết quả sẽ rao sao. Bài chưa lật ai biết nước bạc thế nào.
Hồ Phỉ ngủ chừng hơn một giờ. Đang lúc mơ màng, trong điếm có người lớn tiếng nói chuyện khiến chàng tỉnh giấc, ngồi bật dậy.
Bỗng nghe một người hỏi: -Phải rồi! Ta muốn gặp vị quan gia tự hiệu có chữ Huyền. Y say rượn ư?
Ta có công sự kiếm y. Ngươi dẫn ta vào coi.
Hồ Phỉ nghe thanh âm người này không phải là Uông Thiết Ngạc thì giật mình kinh hãi lẩm nhẩm: -Chà chà! Canh bạc này mình thua rồi.
Chàng cầm đơn đao khẽ đẩy cửa nhìn ra thì chỉ thấy bốn bề tối om, chẳng có động tĩnh gì. Chàng liền tung mình nhảy lên nhóc nhà nằm

phục xuống chú ý lắng tai nghe.
Lúc Uông Thiết Ngạc ra đi, Hồ Phỉ nghĩ ngay hắn chỉ có hai đường. Nếu hắn lấy điều nghĩa hiệp làm trọng thì lúc này một mình tới đây để dẫn chàng lén vào Phúc phủ. Bằng hắn tiếc thân cầu lợi thì nhất định sẽ dẫn bọn võ sĩ ở Phúc phủ đến vây bắt. Bây giờ mà hắn không đến là cơ sự hỏng rồi. Nhưng bốn mặt khách điếm không thấy có người mai phục khiến Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ.

65
Hồ lang mạo hiểm đoạt hài nhi

Nên biết nếu bọn võ sĩ đến vây bắt Hồ Phỉ nhất định phải đông người. Chỉ mấy tay cao thủ là ẩn thân không lộ tông tích. Số người mà đông đảo thì có thể nghe hơi thở cũng biết.

Hồ Phỉ thấy địch nhân không nhiều mới hơi yên dạ.

Bỗng thấy ánh sáng lay động ngoài cửa sổ. Điếm tiểu nhị cầm cây đèn nến đưa vào nói: -Quân gia! Đây cũng có một vị quân gia muốn gặp lão nhân gia.

Hồ Phỉ xoay mình chuồn qua cửa sổ vào phòng hạ xuống không một tiếng động đáp: -Mời y vào đây.

Điếm tiểu nhị đẩy cửa phòng bước vào, đặt cây nến xuống bàn cười hỏi: -Vị quân gia kia đã tỉnh rượu chưa? Nếu chưa thì nên mời lão nhân gia uống tỉnh tửu thang.

Hồ Phỉ đáp: -Không cần.

Nhãn quang chàng nhìn thẳng vào mặt vệ sĩ đi sau điếm tiểu nhị.

Tên vệ sĩ này lối ngoài bốn chục tuổi, khuôn mặt trái dưa mà ngăm ngăm đen. Gã vẫn điềm nhiên không lộ vẻ gì.

Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Tay này đáo để đây! Một mình hắn vào phòng ta mà không lộ vẻ sợ hãi chút nào. Chẳng lẽ quả hắn bản lãnh hơn người chẳng coi ta vào đâu?

Bỗng nghe vệ sĩ hỏi: -Phải chăng vị này là Trương đại ca? Bọn tiểu đệ chưa từng gặp mặt nhau. Tiểu đệ là Nhâm Thông Võ làm đương sai ở đệ tứ đội.

Hồ Phỉ đáp: -Té ra là Nhâm đại ca! Hân hạnh! Hân hạnh! Bọn mình đông người quá thành ra tiểu đệ ít khi được thân cận với Nhâm đại ca.

Nhâm Thông Võ nói: -Đúng thế! Thượng cấp có công vụ truyền xuống kêu tiểu đệ đưa tới cho Trương đại ca.

Hắn nói rồi lấy đạo công văn bên trong mình ra.

Hồ Phỉ đón lấy coi thấy góc bên trái công văn có in dấu "Binh Võ Chính Đường" bằng chữ đỏ. Ngoài phong bì đề "Lập tức giao cho Trương Hắc ở An Viễn khách điếm, không được chậm trễ".

Hồ Phỉ lần trước đã mắc bẫy ở Phúc phủ, hai tay chàng bị thương vì cái hộp gấm. Lần này chàng rút kinh nghiệm không mở công văn ra ngay, chàng cẩn thận bóp nắn phong thơ không thấy có gì khả nghi mới mở phong bì rút ra một tờ giấy trắng. Chàng giơ vào tước cây nến để coi, trong lòng không khỏi kinh nghi.

Nguyên trên mặt giấy không có chữ nào. Đó là tấm họa đồ nét bút thô sơ Trong đồ vẽ con quỷ chết treo đang trỏ tay ra hiệu để cố gắng khuyên một người treo cổ lên xà nhà.

Nguyên thời bấy giờ lòng người mê tín dị đoan. Nếu có người treo cổ tự tử chết rồi sẽ biến thành quỷ. Con quỷ này sẽ tìm trăm phương ngàn kế để dẫn dụ người khác biến thành quỷ thế chân cho nó. Có thế nó mới đi đầu thai làm kiếp khác được. Kẻ chết sau kêu bằng Thể tử

quỷ. Thuyết này tuy hoang đường như người đương thời đều tin cả.
Hồ Phỉ ngưng thần, ngẫm nghĩ, chàng động tâm hỏi: -Nhâm đại ca! Bữa nay đại ca có phiên canh ở trong phủ Phúc đại soái không?
Nhâm Thông Võ đáp: -Có đấy! Tiểu đệ phải đi đây.
Hắn nói rồi trở gót toan đi.
Hồ Phỉ gọi giựt lại: -Nhâm đại ca hãy khoan! Đạo công văn này của ai đưa cho Nhâm đại ca?
Nhâm Thông Võ đáp: -Lâm đội trưởng sai tiểu đệ đưa tới.
Bây giờ Hồ Phỉ mới hiểu rõ: Nguyên Uông Thiết Ngạc tự mình không quyết định được liền bàn với đại sư ca Chu Thiết Tiêu.
Chu Thiết Tiêu còn nhớ tới ơn Hồ Phỉ đã chắp chân và trả thẻ bài liền nghĩ ra kế này. Lão không muốn để Uông Thiết Ngạc mạo hiểm liền xoay sở cho tên "Thế tử quỷ" đi dùm. Cha này sẽ dẫn Hồ Phỉ tiến vào Phúc phủ. Thế là bất luận thành công hay thất bại cũng không can thiệp gì đến sư huynh sư đệ bọn lão. Vì thế mà trên phong thơ không thụ danh cũng lưu một bút tích gì để phòng ngừa vạn nhất cơ sự bại lộ cũng không dính đến bọn họ.
Đạo công văn này Chu Thiết Tiêu đã kẹp vào tập công văn của Lâm đội trưởng ở đội thứ tư. Công văn chuyển qua mấy chỗ không ai hiểu tự đâu phát ra.
Lâm đội trưởng thấy là công sự của "Binh Bộ Đường" không dám chậm trễ, lập tức sai người đi tới.
Chu Thiết Tiêu đã biết bọn vệ sĩ ở tam đội đêm nay phải canh phòng ở Phúc phủ thì bất luận Lâm đội trưởng phái ai đến đưa thơ, Hồ Phỉ đều có thể theo y tiến vào.
Tuy Hồ Phỉ không biết rõ mọi chi tiết này nhưng cũng đoán được tám, chín phần. Chàng cười thầm lại khen Chu Thiết Tiêu là tay lão gian cực hoạt. Lão đã ở kỉnh sư mấy chục năm, quả nhiên hành động khác người thường.
Dù sao Hồ Phỉ cũng cảm kích tấm lòng tốt của lão.
Chàng liền nói: -Có thượng lệnh phái tiểu đệ theo Nhâm đại ca vào phủ canh gác.
Rồi chàng lại chửi bâng quơ: -Con mẹ nó! Đã tưởng nay đến lượt mình nghỉ, ai ngờ nửa đêm còn kêu đi.
Nhâm Thông Võ cười nói: -Trong phủ đại soái xẩy vụ thích khách lẻn vào khiến hết thảy chúng ta đều thêm phần cực nhọc. Hay ở chỗ được ban thưởng cũng khá.
Hồ Phỉ cười đáp: -Lúc quay về lãnh được món tiền còm, tiểu đệ xin làm chủ mời đại ca đến Tụ Anh Lâu vui chơi một bữa. Nhâm đại ca! Đại ca hiếu tửu, hiếu đổ hay là hiếu sắc?
Nhâm Thông Võ cười khanh khách: -Cả bốn mớn tửu, sắc, tài, khí, tiểu đệ đều ưa hết.
Hổ Phỉ vỗ vai hắn ra chiều thân thiết cười nói: -Nếu vậy chúng ta ý hợp tâm đầu, chỉ đáng tiếc gặp nhau muộn quá. Tiểu nhị! Tiểu nhị!

mau lấy rượn lại đây!
Nhâm Thông Võ ngần ngừ nói: -Đêm nay phải làm đương sai nếu đội trưởng mà biết chúng ta uống rượnh, e có điều bất tiện.
Hồ Phỉ khẽ đáp: -Bọn mình uống mấy chung chơi. Đội trưởng biết thế nào được?
Điếm tiểu nhị đem rượu vào. Đêm khuya chăng có gì nhắm, gã đành thái một đa thịt bò khô.
Hồ Phỉ cùng Nhâm Thông Võ mỗi người uống ba chung. Chàng liệng hai lạng bạc xuống bàn nói: -Còn thừa ta thưởng cho ngươi.
Điếm tiểu nhị cả mừng, toan tạ ơn lượm lấy thì Nhâm Thông Võ đã cướp trước. Hắn cười nói: -Trương đại ca! Vụ này bất tất phải rộng rãi quá. Chúng ta làm đương sai ở Phúc đại soái thì uống mấy chung rượu làm gì mà phải trả tiền? Đi thôi! Gần đến giờ rồi!
Tay trái hắn nắm Hồ Phỉ kéo đi, tay mặt cầm nhanh bạc nhét vào túi.
Điếm tiểu nhị ngó thấy tức đầy ruột mà không dám nói.
Nên biết bọn vệ sĩ ở phủ Phúc Khang An mặc sức hoành hành tại Bắc Kinh. Chúng coi hát cọp, uống rượu quịt là chuyện bình thường. Dù tiện tay chúng có lấy vật gì ở trong tiệm thì bọn tiểu bách tính cũng chẳng dám lên tiếng.
Hồ Phỉ cười hề hề bụng bảo dạ: -Thằng cha này đã tham tiền tài thì dễ đối xử lắm.
Hai người dắt nhau ra khỏi điếm. Bống nghe trên nóc nhà có tiếng khẽ động lạch cạch. Tuy thanh âm rất nhỏ nhưng cũng lọt vào tai Hồ Phỉ. Chàng biết chuyện là liền bảo Nhâm Thông Võ: -Nhâm đại ca! Tiểu đệ còn quên cái này. Xin đại ca chờ một chút.
Chàng xoay mình về phòng. Trong đêm tối chàng ngó thấy bóng người nhỏ bé gầy nhom vượt cửa sổ ra ngoài, thân pháp cực kỳ thần tốc. Coi hình dạng phảng phất như người đã tỷ đấu với Viên Tử Y chiều hôm qua. Chính là Chu Thiết Tiêu.
Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ tự hỏi: -Lão vào phòng mình làm chi?
Chàng trầm ngâm một chút rồi mở mùng đặt tay vào mũi Trương Hắc, quả nhiên hắn đã ngừng thở. Chu Thiết Tiêu điểm huyệt cho hắn chết rồi.
Chàng kinh tâm tự nghĩ: -Tâm tư lão Chu gia quả là thân mật mà hạ thủ rất tàn độc. Nếu hắn không trừ khử Trương Hắc thì cơ quan của bọn sư huynh sư đệ nhà lão tất bị bại lộ. Không ngờ chân mình vừa bước ra khỏi cửa, lão liền lập tức hạ thủ trong chớp mắt.
Biến diễn này càng khiến chàng yên tâm vì chàng hiểu rõ Chu Thiết Tiêu đối với mình một lòng thành thực, quyết không phải dẫn dự mình tiến vào Phúc phủ rồi sai người vây đánh.
Chàng liền xoay Trương Hắc quay mặt vào trong, đắp chăn lên tử tế rồi mới ra khỏi phòng chạy theo Nhâm Thông Võ nói: -Nhâm đại ca! Làm phiền đại ca phải chờ đợi. Chúng ta đi thôi.
Nhâm Thông Võ đáp: -Cùng anh em mình cả. Trương đại ca hà tất

phải khách sáo?
Hai người sóng vai ra đi một cách dường hoàng tiến về phủ Phúc Khang An.
Trước cửa Phúc phủ có hơn chục tên vệ sĩ đứng gác. Quả nhiên cách phòng vệ nghiêm mặt hơn bữa trước.
Hồ Phỉ theo chân Nhâm Thông Võ vừa tới cổng phủ thì một tên tiểu đội trưởng hô: -Uy chấn ...
Nhâm Thông Võ hô theo: -Tứ hải!
Tên tiểu đội trưởng gật đầu nói: -Đêm nay anh em phải thận trọng hơn.
Nhâm Thông Võ đáp: -Cái đó lại còn phải nói.
Hồ Phỉ hỏi: -Thưa tiểu đội trưởng! Đêm nay đội trưởng liệu có thích khách vào phủ không?
Đội trưởng cười đáp: -Trừ phi chúng nuốt mật báo, ăn gan hổ thì mới dám vào.
Hồ Phỉ cười khanh khách tiến vào cổng lớn.
Vào sâu một quãng lại chạm trán một tiểu đội vệ sĩ đứng gác. Tên đội trưởng khẽ hô khẩu lệnh: -Uy chấn ...
Nhâm Thông Võ hô theo: -Tuyệt thành.
Tiểu đội trưởng lại hỏi: -Nhâm Thông Võ! Người này lạ mặt quá, hắn là ai?
Nhâm Thông Võ đáp: -Đây là Trương đại ca ở đệ tam đội. Đội trưởng chưa gặp qua ư?
Tiểu đội trưởng "ồ" một tiếng rồi nói: -Bộ râu của y coi hay quá!
Hai người rẽ qua mé tả, xuyên qua hai tầng cửa ngách vào đến vườn hoa.
Đến cửa vườn lại gặp một tiểu đội vệ sĩ. Khẩu hiệu đây là Uy chấn ... thiên thu.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Nếu mình không đi theo Nhâm Thông Võ thì dù có vào được cổng lớn rồi cũng không thể qua được hai cửa này. Hoặc giả ta thám thính được khẩu hiệu "Uy chấn tứ hải" cũng không ngờ mỗi tầng cửa lại biến đổi khẩu lệnh khác nhau.
Tiến vào vườn hoa, Hồ Phỉ đã thuộc đường lối. Chàng nghĩ đêm dài sinh lắm chuyện, sớm hạ thủ là hơn, làm cho Mã Xuân Hoa yên tâm sớm khắc nào hay khắc nấy.
Rồi chàng lẩm bẩm: -Nhị muội thấy ta đi lâu không về chắc cũng đoán biết ta vào Phúc phủ và nhất định cô lo lắng vô cùng.
Chàng liền bước mau đi về phía phòng viện của mẫu thân Phúc Khang An Nhâm Thông Võ lấy làm kỳ hỏi: -Trương đại ca! Đại ca đi đâu đấy?
Hồ Phỉ đáp: -Lệnh trên phái tiểu đệ đến bảo vệ Thái phu nhân và dặn kỹ không được làm kinh động lão nhân gia. Nhâm đại ca chưa biết ư?
Nhâm Thông Võ nói: -Té ra là thế.
Giữa lúc ấy, hai tên vệ sĩ đi tuần lặn lẽ tới. Gã mé tả quát: -Báo danh

đi!
Nhâm Thông Võ đáp: -Đệ tứ đội Nhâm Thông Võ.
Hồ Phỉ nói theo: -Đệ tam đội Trương Hắc.
Người kia "ủa" lên một tiếng, tay cầm chuôi đao quá hỏi: -Sao? Ngươi là ai?
Hồ Phỉ trong lòng hồi hộp. Chàng biết gã này đã quen Trương Hắc, sự tình bại lộ rồi.
Chàng liền ghé vào tai gã khẽ nói: -Tại hạ là Hồ Phỉ.
Người kia khiếp sợ đến thộn mặt ra, chân tay luống cuống.
Hồ Phỉ liền phóng chỉ điểm huyệt gã, lại huých khuỷu tay đánh vào huyệt đạo tên vệ sĩ kia.
Nhâm Thông Võ bở vía ấp úng hỏi: -Đại ca ... đại ca ... làm gì vậy?
Hồ Phỉ lạnh lùng đáp: -Bậc đại trượng phu đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên. Tại hạ là Hồ Phỉ.
Chàng vừa nói vừa liệng hai tên vệ sĩ bị điểm huyệt vào bụi hoa.
Nhâm Thông Võ hít một hơi chân khí rút yêu đao đánh soạt một tiếng.
Hồ Phỉ cười hỏi: -Ai cũng trông thấy đại ca dẫn tiểu đệ vào phủ. đại ca có la lên cũng chẳng được ích gì? Chi bằng cứ ngoan ngoãn và lẳng lặng đi theo tại hạ là hơn.
Nhâm Thông Võ vừa kinh hãi, vừa khiếp sợ không biết nói sao.
Hồ Phỉ lại nói: -Đại ca muốn bình yên thì đi theo tại hạ.
Lúc này Nhâm Thông Võ lục thân vô chủ đành ríu ríu theo sau Hồ Phỉ.
Hắn nhìn thấy chàng chỉ cất tay, thúc khuỷu một cái đã đánh ngã được hai tên vệ sĩ võ công cao thâm hơn mình. Nếu hắn dộng thủ nhất định không toàn tánh mạng, Hắn chỉ mong chàng đừng gây chuyện náo loạn để khỏi liên luỵ đến hắn. Nhưng Hồ Phỉ đã vào phủ có lý nào lại không gây cuộc náo loạn? Nhâm Thông Võ có ý nghĩ ngây ngô như vậy là để tự an ủi mình mà thôi.
Hồ Phỉ rảo bước đi tới ngoài nhà tướng quốc phu nhân, lại thấy bảy, tám tên vệ sĩ đứng canh cả. Nếu chàng sấn lại chưa chắc đã hạ ngay được bọn vệ sĩ. Chàng động tâm đi quanh đến mé bên tòa nhà rồi lớn tiếng quát: -Nhâm Thông Võ! Ngươi định làm gì thế này? Người sấn vào nhà Thái phu nhân định tạo phản chăng?
Chàng quát câu này khiến Nhâm Thông Võ càng ngơ ngác, miệng ấp úng: -Tiểu nhân ... tiểu nhân ...
Hồ Phỉ lại quát: -Dừng bước lại ngay! Ngươi mưu đồ phản nghịch rồi.
Bọn vệ sĩ nghe chàng quát tháo giật mình kinh hãi, hối hả chạy tới.
Hồ Phỉ đưa bàn tay đặt vào lưng Nhâm Thông Võ đẩy mạnh một cái. Tấm thân to lớn của hắn đập vào cửa sổ đánh "binh" một tiếng. Lập tức gỗ vụn bay ra tới tấp.
Hồ Phỉ lại hô: -Bắt lấy nó! Bắt lấy nó!
Bọn vệ sĩ kéo ùa tới tróc nã Nhâm Thông Võ.
Hồ Phỉ lại hô lớn: -Đừng làm kinh động Thái phu nhân! Tên phản tặc này quả là lớn mật.

Chàng vừa hô vừa xông vào phòng.
Thái phu nhân hai tay dắt hai đứa nhỏ kinh hãi hỏi: -Chuyện gì vậy?
Hai đứa nhỏ đang gào khóc, la gọi:
Má má! Má má! Hài nhi đi với má má kia.
Hồ Phỉ chạy vào nói: -Có thích khách! Có thích khách! Tiểu nhân bảo vệ Thái phu nhân cùng hại vị công từ ra đi.
Thái Phu Nhân là người từng trải, mụ run lên nhưng trong lòng ngờ vực quát hỏi: -Nglrơi là ai? Thích khách đâu?
Hồ Phỉ không dám chần chờ, trong lòng tức giận mụ lòng dạ tàn độc định giết chết Mã Xuân Hoa liền xông lại, xoay tay phóng chưởng đánh liền.
Thái Phu nhân địa vị cao sang, chồng làm tướng quốc, mụ lại là tình nhân của đương kim Hoàng đế, ba con mụ đều làm đến thượng thư. Hai con dâu cũng là công chúa lá ngọc cành vàng. Suốt đời mụ chưa từng bị nhục nhã thế này bao giờ.
Hồ Phỉ tuy biết lòng dạ mụ tàn độc chẳng kém gì quân đại gian ác nhưng dù sao mụ cũng là đàn bà già nua, không muốn giết mụ nên phát chưởng của chàng chỉ vận có một thành khí lực. Tuy nhiên má bên phải mụ cũng sưng vù lên, lại rụng hai cái răng. Mụ vừa kinh hãi vừa phẫn nộ cơ hồ ngất xỉu.
Hồ Phỉ cúi xuống bảo hai đứa nhỏ: -Ta đưa các cháu về với má má. Má má đang nhớ các cháu lắm.
Hai đứa nhỏ sung sướng vươn tay để Hồ Phỉ bồng về với mẫu thân.
Hồ Phỉ tay trái bồng hai đứa nhỏ lên thì giữa lúc ấy hai tên vệ sĩ tiến vào nhà. Chàng xoay chuyển ý nghĩ: -Nếu không nắm giữ tánh mạng của Thái Phu nhân thì khó bề thoát thân được.
Tay mặt chàng liền nắm lấy cổ áo Thái Phu nhân, miệng lớn tiếng quát: -Thái Phu nhân ở trong tay ta. Các ngươi mà sấn vào là ta cho chết ráo.
Chàng nói rồi rảo bước xông lại.
Lúc này mấy tên vệ sĩ đã bắt được Nhâm Thông Võ. Chúng giương mắt lên nhìn Hồ Phỉ một tay bồng hai đứa nhỏ, một tay lôi Thái phu nhân chạy thẳng ra ngoài.
Bọn vệ sĩ ném chuột sợ đồ vỡ không dám tiến lại động thủ, chỉ hò hét om sòm và đuổi cách xa Hồ Phỉ chừng bốn, năm thước.
Hồ Phỉ ngấm ngầm kêu khổ vì chàng thấy bốn mặt đã đông vệ sĩ. Chàng đem, theo một già hai trẻ dùng dằng mãi thế này biết bao giờ cho thoát thân?
Địch nhân vẫn uý ky không dám tiến vào nhưng giả tỷ chúng lớn mật xông tới thì chàng cũng chẳng thể đánh chết Thái phu nhân được.
Hồ Phỉ không biết làm cách nào đành rảo bước tiến về phía trước nhưng hai bên thành thế dằng co. Bọn vệ sĩ không dám xông vào động thủ nhưng thuỷ chung Hồ Phỉ vẫn không thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Chàng đã gạt bỏ tính mệnh sang một bên, bước từng bước tới đâu hay đó nhưng bốn bề vang lên tiếng truyền lệnh cùng tiếng người la ó, chàng lại một tay ôm trẻ, một tay dắt già, không đi mau được đành lần vào bóng tối mà chạy.
Giữa lúc ấy bỗng thấy mé tả ánh lửa lập lòe. Có người lớn tiếng hô: -Thích khách định hành thích Công chúa. Chúng còn định đốt chết Công chúa nữa! Chúng định đốt chết Công chúa.
Hồ Phỉ sửng sốt, chàng nghe rõ thanh âm Chu Thiết Tiêu. Lại thấy khói lửa dầy đặc từ dẫy nhà mé tả bốc lên không.
Công chúa là ái nữ của Càn Long Hoàng đế. Nếu để sơ sót thì bao nhiêu vệ sĩ ở phủ Phúc Khang An đều bị tử tội.
Lại nghe Chu Thiết Tiêu hô: -Hết thẩy đến cứu hỏa cho mau. Đừng để tổn thương đến Công chúa.
Ta phải đi cứu Thái phu nhân.
Chu Thiết Tiêu là một thủ hạ rất có uy tín của Phúc Khang An. Bọn vệ sĩ đang kinh hoàng thất thố nghe lão gọi uy nghiêm đều ào ào kéo đến chỗ ở của Công chúa.
Hồ Phỉ đã biết đây là kế Diệu Hổ Ly Sơn để mình thoát nạn, trong lòng xiết bao cảm kích.
Lại thấy Chu Thiết Tiêu hăm hở chạy tới vung đao chém liền.
Hồ Phỉ lạng nglrời sang bên né tránh đồng thời đẩy Thái phu nhân về phía lão.
Chu Thiết Tiêu đỡ Thái phu nhân dậy cõng lên lưng.
Hồ Phỉ một tay bồng hai đứa nhỏ, chân chạy thật nhanh.
Lại nghe Chu Thiết Tiêu đề khí hô hoán:
Bọn thích khách rất đông! Các ngươi đâu đứng yên đó để bảo vệ Phúc đại soái và hai vị Công chúa. Chớ có nhốn nháo chạy đi mà trúng kế Diệu Hổ Ly Sơn.
Bọn vệ sĩ nghe đến bốn chữ "Diệu Hổ Ly Sơn" đều run lên không dám rượt theo nữa.
Hồ Phỉ chạy nhanh vào vườn hoa ở cổng sau. Chàng vượt tường ra ngoài nhưng vẫn ngấm ngấm kêu khổ vì thấy hai mặt Đông Tây đầy vệ sĩ.
Chàng bồng hai đứa nhỏ vượt qua khu đất chạy vào trong ngõ hẻm.
Bọn vệ sĩ hô hoán không ngớt: -Bắt thích khách! Bắt thích khách!
Chúng vừa hô vừa chạy theo.
Hồ Phỉ chạy hết ngõ hẻm chuyển tới một đường ngang bỗng thấy một cỗ xe lừa đứng ngay giữa đường ở phía trước.
Hồ Phỉ nhảy lên xe, lớn tiếng: -Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi! Ta sẽ trọng thưởng cho.
Trên chỗ phu xe hai người ngồi sóng vai. Mé hữu là một hán tử thân hình ốm nhắt nghe tiếng Hồ Phỉ la liền giật cương gia roi cho lừa kéo xe chạy.

Hồ Phỉ Vừa vững tâm một chút, bỗng ngửi thấy mùi hôi thúi xông lên sặc sụa. Chàng định thần nhìn lại thì trên cỗ xe lừa để đầy những thùng phân.
Nguyên đây là xe đi đến các nhà để đổ thùng. Chàng tự hỏi: -Sao nửa đêm lại có xe lấy phân đậu ở đây?
Chàng quay đầu nhìn lại thấy bọn vệ sĩ lớn tiếng hò reo đuổi tới. Chàng động tâm xách một thùng phân liệng về phía sau.
Hai tên vệ sĩ đi đầu đụng phải thùng đó vào người ngã lăn ra không dậy được nữa.
Bọn vệ sĩ này toàn là những võ sĩ khỏe mạnh gan dạ, chúng không sợ đao thương nhưng lại chẳng dám nếm mùi hôi thúi.
Cỗ xe lừa chạy bon bon về phía trước, nhưng chỉ lát sau bọn vệ sĩ lại đuổi tới.
Nên biết Phúc Khang An làm Binh bộ Thượng thư đương triều, trong tay nắm giữ binh quyền. Đội vệ sĩ trong phủ đều không phải tầm thường mà để Hồ Phỉ hai đêm liền vào đại náo đến trời long đất lở thì bọn chúng còn chi là mặt mũi? Chúng thấy xe chạy xa rồi, thùng phân không thể liệng tới, đành phải lội qua mặt đất đầy phân dơ dáy tiếp tục rượt theo.
Hồ Phỉ trong lòng phiền não nghĩ bụng: -Nếu mình cứ thế này chạy thẳng về há chẳng tiết lộ chỗ ở? Mã cô nương chưa thoát khỏi cảnh hiểm nghèo thì dẫn quỷ về nhà thế nào được?
Nhưng không chạy về nhà thì ẩn vào đâu bây giờ?
Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bọn vệ sĩ đã đuổi đến gần, song vì chúng sợ thùng phân đổ vào người nên không dám xông lại. Chúng tự nhủ: -Bọn mình cứ đuổi xa xa rồi mãi cũng bắt được. ở trong thành Bắc Kinh này dù gian tặc chắp cánh cũng bay không thoát.
Cỗ xe lừa chạy đến ngã ba, lại thấy giữa đường có một cỗ xe lừa khác đứng đó.
Hồ Phỉ cho xe chạy tới gần, tên xa phu ở bên này nhìn Hồ Phỉ vẫy tay nói: -Qua bên đó!
Gã tung mình nhảy sang xe khác. Hồ Phỉ bồng hai đứa nhỏ nhảy theo.
Trên cỗ xe trước một hán tử đốn lấy giây cương cho xe tiếp tục chạy về hướng Tây. Còn cỗ xe có Hồ Phỉ chạy rẽ qua hướng Đông.
Quần vệ sĩ đuổi tới thấy hai cỗ xe lừa giống hệt nhau lại mỗi xe đi mỗi ngả. Chúng chẳng hiểu thích khách ở cỗ xe nào hèn bàn nhau chia binh làm hai đường ruợt cả hai xe, Hồ Phỉ thấy hán tử thân hình gầy nhom mà thân pháp nhảy sang xe này rất mau lẹ, biết ngay là Trình Linh Tố đến tiếp ứng. Chàng mừng rỡ khẽ gọi: -Nhị muội! Tưởng ai té ra là Nhị muội!
Trình Linh Tố chỉ ừ hử một tiếng chứ không trả lời.

Hồ Phỉ lại hỏi: -Mã cô nương làm sao? Bệnh thế có biến chuyển gì không?
Trình Linh Tố buông thõng: -Không biết!
Hồ Phỉ biết cô đang tức mình, cất giọng ôn nhu nói: -Nhị muội! Tiểu huynh không nghe lời Nhị muội là có điều không phải.
Xin Nhị muội lượng thứ cho!
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội đã bảo không chữa bệnh cho y là không chữa. Chẳng lẽ lời tiểu muội không phải là lời nói của con người?
Hai người đang nói lại đi tới chỗ ngã ba đường. Giữa ngã ba lại có một cỗ xe lừa đứng chờ. Lần này Trình Linh Tố không đổi xe, chỉ huýt còi vung tay ra hiệu cho hai cỗ xe lừa chia làm hai ngả Nam Bắc mà chạy.
Bọn vệ sĩ rượt tới nơi ngơ ngác nhìn nhau rồi la lớn: -Ma quỷ. Ma quỷ.
Rồi chúng lại chia đôi: một nửa rượt xe hướng Bắc, một nửa đuổi theo xe phía Nam.
Đường phố Bắc Kinh chẳng khác gì bàn cờ, lúc chia Nam Bắc, lúc rẽ Đông Tây Từ đời nhà Nguyên dựng đô đến nay đã thế rồi. Cứ một tầm tên lại xuất hiện ngã ba đường, mà mỗi ngã ba đều có một cỗ xe lừa đậu.
Trình Linh Tố thấy bọn vệ sĩ đuổi tới gần, không đổi xe để khỏi phải nhảy qua kẻo địch phát giác. Chỉ khi nào thấy bọn vệ sĩ còn xa mới dắt Hồ Phỉ bồng hai đứa nhỏ nhảy qua xe khác để con lừa mới sung sức chạy nhanh hơn.
Tình trạng này tiếp diễn, bọn vệ sĩ mỗi lúc một giảm bớt, sau chỉ còn năm sáu tên rượt theo mà tên nào cũng chạy bở hơi tai, chân bước chậm lại.
Hồ Phỉ khen: -Nhị muội! Kế sách này của Nhị muội thật là tuyệt diệu. Nếu đêm khuya mà không mướn những cỗ xe đổ thùng lại dùng xe thường đứng ở giữa đường tất khiến bọn quan binh tuần tiễu sinh lòng ngờ vực.
Trình Linh Tố cười lạt hỏi: -Ngờ vực thì ngờ vực chứ sao? Đại ca đã chẳng tiếc thân mình thì có chết về tay quan binh cũng chẳng hề gì!
Hồ Phỉ cười đáp: -Tại hạ chết thì chẳng tiếc chi cả, chỉ tiếc cho cô nương phải đau lòng thành ra lại không chết được!
Trình Linh Tố cười lạt hỏi: -Đại ca không nghe lời, đem thân đi nạp mạng thì ai thương tiếc làm cóc ì trừ phi là người đa tình đa nghĩa như Viên cô nương. Sao cô không đến giúp đại ca một tay?
Hồ Phỉ nói: -Y không hiểu tại hạ ngu ngốc đến nỗi dám xông vào phủ Phúc đại soái.
Trong thiên hạ chỉ có một vị cô nương là biết tại hạ liều lĩnh man rợ và chỉ có cô mới dám cứu mạng cho tại hạ.
Mấy câu này khiến Trình Linh Tố được an ủi rất nhiều. Cô hắng dặng đáp: -Ngày trước Mã cô nương đã cứu mạng cho đại ca, nên đại ca không quên mà cố tình báo đáp.
Hồ Phỉ đáp: -Ở trong lòng ta, Mã cô nương bì với Nhị muội thế nào

được?
Trong bóng tối Trình Linh Tố mĩm cười nói: -Đại ca cầu tiểu muội chữa trị cho Mã cô nương nên nói dễ nghe lắm.
Còn khi không cầu đến thì lại coi tiểu muội như cơn gió thoảng qua.
Hồ Phỉ thề: -Nếu tiểu huynh mà nói dối sẽ chẳng được chết yên lành.
Trình Linh Tố nói: -Thật là thật, dối là dối, ai bảo đại ca phát thệ làm chi?
Cô nói câu này tỏ ra trong lòng đã giảm nửa phần tức giận.
Lại tới chỗ đường rẽ, và sau xe chỉ còn hai tên vệ sĩ.
Hồ Phỉ cười nói: -Nhị muội hãy dừng xe lại để tiểu huynh diễn một màn kịch chơi!
Trình Linh Tố buông cương cho lừa dừng bước.
Hai tên vệ sĩ đuổi thêm mấy bước đã tới gần.
Hồ Phỉ xách một cái thùng không liệng mạnh tới đánh "bộp" một tiếng, cái thùng chụp trúng đầu một tên vệ sĩ. Tên kia giật mình kinh hãi "úi" lên một tiếng, xoay mình chạy trốn.
Trình Linh Tố thấy tình trạng rất hoạt kê không nhịn được bật lên cười khúc khích, bao nhiêu lửa giận tiêu tan hết.
Hồ Phỉ cùng cô sánh vai ngồi trên xe, đỡ lấy dây cương. Lúc này cách nhà ở không xa mấy, phía sau lại không có quân sĩ rượt theo. Hai người cho xe đi một quãng nữa rồi nhảy xuống, trả xe lại cho xa phu và thưởng cho gã một lạng bạc.
Mỗi người ôm một đứa nhỏ đi bộ về, vượt tường vào nhà, quỷ thần cũng không biết. Chẳng ai ngờ hai người vừa đại náo trong phủ Phúc đại soái trở về
Mã Xuân Hoa được gặp hai con, phấn khởi tinh thần. Cô ôm chặt lấy chúng, dòng châu lã chã khôn cầm.
Hai đứa nhỏ cũng vui sướng reo lên: -Má má! Má má!
Trình Linh Tố thấy tình cảnh này cũng xúc động rơm rớln nước mắt, khẽ nói: -Đại ca! tiểu muội không trách đại ca nữa. Chúng ta nên đoạt hai dứa nhỏ về để mẹ con đoàn tụ là phải.
Hồ Phỉ đáp: -Tiểu huynh không nghe lời Nhị muội, trong lòng vẫn áy náy.
Trình Linh Tố mỉm cười nói: -Ngay ngày đầu chúng ta gặp nhau, đại ca đã không nghe lời tiểu muội.
Tiểu muội bảo đừng dời xa nửa bước và không được động thủ, đại ca có nghe đâu?
Mã Xuân Hoa được gặp hai con trong lòng thư thái, bệnh thế thuyên giảm rất mau, nàng lại được Trình Linh Tố châm cứu và cho uống thuốc, chất độc trong người giảm trừ dần dần.
Nàng hỏi: -Tại sao lại đến đây và vì lẽ gì không thấy mặt Phúc Khang An thì Hồ Phỉ và Trình Linh Tố không nói rõ. Hai thằng nhỏ còn bé quá cũng không biết được.
Chớp mắt lại mấy ngày nữa trôi qua. Tiết trung thu đã đến. Chiều hôm

ấy Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố, Thái Uy, Cơ Hiểu Phong đến phủ Phúc Khang An tham dự đại hội chưởng môn. Trong cuộc đại hội này gần đủ mặt anh hùng tam sơn ngũ nhạc và hảo hán tứ hải bát phương. Số người đông đảo không biết đến thế nào mà kể.

Hồ Phỉ lần này lại hóa trang khác trước. Hàm râu chàng nhuộm vàng, da mặt cũng vàng khè như người mắc bệnh hoàng đảm, nhưng đầy mình áo gấm rực rỡ. Miệng ngậm ống thuốc bằng ngọc phỉ thúy, tay cầm cây quạt lớn hoa vàng. Cách phục sức vừa ra chiều sang trọng lại đầy vẻ phàm tục. Trình Linh Tố làm một phụ nhân đứng tuổi, lưng còng mặt dãn. Chẳng ai dám bảo y là một cô nương mới mười bảy, mười tám tuổi.

Mọi người vào cổng lớn phủ tướng quốc thì bọn thị vệ đã rút lui hết, chỉ có tám người đón khách.

Hồ Phỉ đưa văn thư lên. Bọn chúng thấy khí phách chàng rất lớn, lại là chưởng môn Hoa Quyền môn, liền kính cẩn mời vào ngồi bàn ở phía Đông.

Tại bàn này còn mấy người nữa. Họ là bọn Hầu Quyền Đại Thánh môn.

Trình Linh Tố thấy vị chưởng môn đã già, đầu cao mũi nhọn, miệng đỏ tay dài, tướng mạo có phần giống khỉ thì không khỏi cười thầm.

Lúc này trong sảnh đường tân khách đã tới quá nửa mà ngoài cửa vẫn còn lục tục tiến vào.

Những người tiếp khách trong sảnh đường đều là võ quan dưới trướng Phúc Khang An. Có người vào hạng đại viên tam tứ phẩm, nhưng ở phủ Tướng quốc chỉ là những tùy viên mời khách chẳng khác gì bộc dịch.

Hồ Phỉ liếc mắt nhìn quanh bỗng thấy Chu Thiết Tiêu và Uông Thiết Ngạc đi tới. Hai lão này toàn thân sắc phục võ quan, mặt mày hớn hở, mũ đội trên đầu đều đổi khác. Hiển nhiên chúng đã thăng quan.

Chu, Uông đi tới trước mặt Hồ Phỉ và Trình Linh Tố nhưng không nhận ra hai người.

Hai tên võ quan khác nhìn Chu, Uông cười hì hì nói: -Cung hỷ Chu đại ca và Uông đại ca, đêm qua đã lập được trường công lao rất lớn.

Uông Thiết Ngạc sướng quá toét miệng cười đáp: -Cái đó chẳng qua là gặp may, chứ có bản lãnh gì đáng kể đâu!

Lại một tên võ quan khác tiến lại nói: -Một vị làm ký danh tổng binh, một vị là thực thụ phó tướng. Hay quá!

Hay quá! Những nhân vật nổi danh trong phủ Phúc đại soái, hai vị đáng kể là được thăng quan lẹ nhất.

Chu Thiết Tiêu cười mát đáp: -Bình đại ca lại nói giỡn rồi. Anh em tại hạ vô công mà hưởng lộc bì làm sao được Bình đại ca lập công ngoài chiến trận.

Tên võ quan nghiêm nghị nói: -Chu đại ca liều mình giải cứu tướng quốc phu nhân, Uông đại ca ra sức bảo vệ công nương. Đức vạn tuế

kứn khẩu gia phong, tiểu đệ bì thế nào được.
Chu Thiết Tiêu và Uông Thiết Ngạc đi đến đâu bọn võ quan đều xúm lại đưa lời cung hỷ tâng bốc tới đó. Bọn chưởng môn nghe thấy cũng động tính hiếu.kỳ hỏi về vụ hai người lập công hộ chúa thế nào, thì các võ quan lại thêm dầu mỡ thuật chuyện cho thêm vẻ ly kỳ.
Hồ Phỉ đứng cách xa chỉ phảng phất nghe đại khái câu chuyện: Đêm hôm qua Hồ Phỉ vào Phúc phủ, cướp hai thằng nhỏ. Chu Thiết Tiêu lão mưu thâm toán, chẳng những tiêu giải được họa hoạn mà còn nghe được tin trước tìm kế giải cứu tướng công phu nhân, và kêu sư đệ là Uông Thiết Ngạc bảo vệ công chúa.
Tướng công phu nhân là tình nhân của vua Càn Long, Công chúa là ái nữ của Hoàng đế. Trường công lao giải cứu này thật dễ dàng nhưng trong mắt nhà Vua lại khó khăn hơn ra trận đánh giặc gấp mười. Vì thế hai lão được triệu vào kim điện bệ kiến, gia thăng tam cấp. Tướng công phu nhân cùng Công chúa và Phúc Khang An cũng ban thưởng rất nhiều vàng bạc châu báu.
Trong một đêm Chu, Uông hai người vận đã đỏ càng thêm đỏ. Ai cũng bảo mấy trăm tên thích khách tập kích Phúc phủ. Nếu không được hai vị Chu, Uông lực chiến thì tánh mạng Tướng quốc phu nhân và Công chúa khó nỗi bảo toàn.
Bọn vệ sĩ vì che giấu sự bất lực khai ra bọn thích khách mỗi lúc một đông đến nỗi chúng lâm vào tình cảnh quả bất địch chúng, phải liều mạng chống chọi mới bảo vệ được Phúc Khang An vô sự. Kết quả vụ này ai cũng có công.
Phúc Khang An tuy mất hai thằng con rất là phiền não, nhưng nghĩ tới mười năm trước gặp nguy nan ở Hồng Hoa Hội thì đêm rồi chỉ phải một phen kinh hãi, quan binh đã đánh lui được bọn thích khách nên ban thưởng rất nhiều cho bọn vệ sĩ.
Than ôi! Đám quan trường trước nay là thế, dối trên mà chẳng lừa dưới là mọi việc được hoan hỷ.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố liếc mắt nhìn nhau cười thầm trong bụng.
Hai người đều là tay mưu kế sâu xa cũng không thể nghĩ đến Chu Thiết Tiêu trong vụ này khai thác được một trường phú quí. Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Lão này trí kế sâu xa, thủ đoạn tàn độc, nhưng bước tiến trình của lão thật là vô hạn định.
Nhốn nháo một lúc, bất giác mấy chục bàn đầy đủ khách ngồi.
Hồ Phỉ nhẩm tính cả thảy sáu mươi hai bàn, mỗi bàn tám người chia làm hai phái, thế là một trăm hai mươi bốn vị chưởng môn. Chàng nghĩ bụng: -Những môn phái võ công trong thiên hạ không ngờ nhiều đến thế, ấy là chưa kể số không được mời cũng chăng phải ít.
Trên những bàn tiệc mấy nơi chỉ có bốn người, lại có mấy bàn bỏ trống,khiến chàng sực nhớ tới Viên Tử Y, tự hỏi: -Nàng đoạt liên hồi chức vị chưởng môn của mười hai môn phái. Những bàn bỏ trống kia chắc đều là của các vị chưởng môn mà nàng đã đánh bại.

Chẳng hiểu bữa nay nàng có tới đây không?
Trình Linh Tố thấy chàng ra chiều nghĩ ngợi, khóe mắt chàng lộ vẻ ôn nhu. Cô là người thông minh rất mực, đã đoán ra chàng đang nghĩ tới Viên Tử Y thì không khỏi chua xót trong lòng.
Bỗng thấy da mặt chàng co rúm lại, hai mắt đầy lửa giận liền ngó theo mục quang chàng thì thấy một lão già thân thể to lớn, ngồi ở bàn thứ tư về phía Tây. Lão này tay cầm hai trái thiết đảm, cặp mắt lấp loáng láo liêng nhìn mọi chỗ. Hắn chính là Phụng Thiên Nam, chưởng môn phái Ngũ Hổ.
Trình Linh Tố kéo tay áo Hồ Phỉ. Lập tức chàng tỉnh ngộ quay đầu nhìn nàng, bụng bảo dạ: -Hắn đã tới đây thì không thoát khỏi tay ta. Chà! Tên ác tặc Phụng Thiên Nam tưởng ta sau khi đại náo Phúc phủ, quyết chẳng dám lần tới tham dự cuộc đại hội chưởng môn. Hắn cỏ ngờ đâu ta vẫn tới.
Giờ ngọ bắt đầu. Các bàn đâu ngồi đấy rồi, Hồ Phỉ đảo mắt nhìn quanh thấy chính giữa nhà đại sảnh treo một bức trướng gấm trên đề tám chữ lớn:
"Dĩ võ hội hữu, quần anh tất chủ".
sát bức trướng gấm đặt bốn bàn, mỗi bàn chỉ có một ghế ngồi phủ da hổ mà hãy còn bỏ trống. Chàng chắc đây là chỗ ngồi của những bậc Vương Công đại quý.
Trình Linh Tố nói: -Y chưa tới đây ...
Hồ Phỉ biết là cô nói Viên Tử Y, nhưng cũng hỏi: -Y chưa tới?
Trình Linh Tố không đáp, tự nói một mình: -Y đã làm tổng chưởng môn mười hai phái thì thế nào cũng đến Lại qua một lúc, bỗng thấy một vị tướng quân hàm nhị phẩm đứng dậy, cất tiếng oang oang như chuông đồng hồ: -Mời bốn vị đại chưởng môn nhân nhập tịch.
Bọn vệ sĩ cũng hô theo: -Mời bốn vị đại chưởng môn nhân nhập tịch.
Quần hào trong sảnh đường đều nghi ngờ tự hỏi: -Những nhân vật dự đại hội này ngoài bọn đệ tử đi theo chưởng môn và bên chủ tiếp khách, ai cũng là chưởng môn, sao lại còn phân làm tứ đại, tứ tiểu?
Lúc này trong sảnh đường đều yên lặng. Ai nấy trông về khuôn cửa mé Đông thấy hai ba vị võ quan đi trước hướng dẫn bốn người vào sảnh đường tiến thẳng tới bên những ghế bọc da hổ mời họ ngồi xuống.
Quần hào ngó thấy thì người đi đầu là một nhà sư già lông mày bạc trắng, tay cầm thiền trượng bằng gỗ huỳnh dương. Nhà sư mặt mũi hiền lành, chưa đến một trăm thì cũng ngoài chín chục tuổi rồi.
Nhân vật thứ hai là một đạo nhân, nước da đen nhẻm. Cặp mắt nửa nhắm nửa mở, coi bộ ốm o, bệ rạc.
Giữa hai nhà tu này, vừa mới nhìn tới đã nhận ra nhà sư đầy vẻ uy nghiêm, thân mình cao lớn, đúng là một vị cao tăng đắc đạo. Còn đạo nhân chỉ là một đạo sĩ tầm thường đi thí pháp hóa duyên, vẽ phù bịp người. Không hiểu sao lão cũng đứng vào một trong bốn vị đại

chưởng môn.
Người thứ ba là một lão già tinh thần quắc thước, ngoài sáu chục tuổi. Cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang, huyệt thái dương gồ lên, mới nhìn đã biết là nội công thâm hậu. Lão vừa bước vào đã mĩm cười chắp tay chào hỏi hết người này đến người khác, tưởng chừng trăm vị chưởng môn có đến chín chục quen lão. Thật là một nhân vật giao du rất rộng. Người hô lão là "Thang đại ca", kẻ kêu bằng "Thang đại hiệp", chỉ có mấy vị niên cao đức trọng là gọi bằng "Cam Lâm huynh".
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Vị này chắc ngoại hiệu là "Cam Lâm Huệ Thất Tỉnh" tên gọi là Thang Bái. Mẫu thân của Viên cô nương đã được lão thu nạp. Tiếng nhân hiệp của lão truyền bá khắp nơi, hào sĩ võ lâm đều bảo lão là bậc nhân nghĩa hơn đời.
Không ngờ bữa nay lão cũng bị Phúc Khang An lung lạc.
Lão chưa ngồi vào ghế ngay còn đi qua các bàn hàn huyên với những người quen biết, nào nắm tay, nào vỗ vai ra chiều rất thân mật.
Khi lão đi qua bàn Hồ Phỉ, liền nắm lấy chưởng môn Đại Thánh Hầu Quyền cười nói: -Lão hầu nhi! Lão cũng tới ư? Ha ha! Tiệc này lại không dự bị trước một mâm bàn đào.
Lão chưởng môn kia cung kính cười đáp: -Thang đại hiệp! Bảy năm không gặp lão nhân gia rồi. Tại hạ chưa kịp lại vấn an, thực đáng đánh đòn. Lão nhân gia càng già càng tráng kiện, thật là hay quá.
Thang Bái vươn tay vỗ vai lão cười hỏi: -Những hầu tử hầu tôn, hầu bà hầu nữ ở Động Thủy Liêm trên Hoa Quả Sơn đều bình yên cả chứ?
Vị chưởng môn kia đáp: -Nhờ hồng phúc của Thang đại hiệp, cả nhà lão phu đều bình yên.
Thang Bái cười khanh khách quay sang nhìn Cơ Hiểu Phong hỏi: -Cơ lão tam không đến ư?
Cơ Hiểu Phong khom lưng thi lễ thỉnh an rồi đáp: -Gia nghiêm không đến. Thường nhật lão nhân gia vẫn nhắc tới Thang đại hiệp và rất cảm ơn đại hiệp đã ban cho viên Nhân sâm dưỡng vinh hoàn, uống vào tinh thần rất tỉnh táo.
Thang Bái hỏi: -Phải chăng ngươi ở phủ Vân Bối Tử? Sáng mai ta lại gởi cho ngươi một ít.
Cơ Hiểu Phong khom lưng tạ ơn.
Thang Bái đưa mắt nhìn Hồ Phỉ, Trình Linh Tố và Thái Uy gật đầu mấy cái rồi qua bàn khác.
Vị chưởng môn ở Đại Thánh Hầu Quyền môn nói: -Thang đại hiệp ngoại hiệu là "Cam Lâm Huệ Thất Tỉnh", thực ra há phải chỉ bảy tỉnh mà thôi. Năm trước lão phu bảo hộ một món tiêu ngân mười tám vạn lạng bị thất lạc ở Cao Lương đạo. Cả nhà hốt hoảng còn thiếu nước nhảy xuống giếng tự tử, nếu không được Thang đại hiệp đứng ra can thiệp thì Tửu Toàn Tam khi nào trả lại món tiêu ngân đó.
Lão nói phun bọt rãi như kể một câu chuyện hăng say. Nguyên lão

chịu ơn Thang Bái suốt đời không quên. Hễ gặp cơ hội là lão lại tuyên dương công đức của họ Thang.
Thang Bái tiến vào đại soái oai phong bát diện như một vị đại tướng quân. Ai cũng chăm chú nhìn lão. Lão làm cho ba vị đại chương môn kia không còn ai chú ý đến nữa., hình bóng lu mờ.
Đệ tứ chưởng môn nhân ăn mặc như võ quan, đầu đội mũ Tứ phẩm. Trong nhà đại soái còn nhiều võ quan hàm cao hơn hắn, nhưng bộ pháp hắn vững vàng, khí độ oai nghiêm, có vẻ đại tôn sư một phái. Tuổi lối năm mươi, lão mặt to tai lớn, hai hàng lông mày dựng lên. Hắn lẳng lặng tiến vào ngồi trên ghế thứ tư coi rất bệ vệ. Hắn bảo nguyên thủ nhất tựa hồ không ngó thấy hay không nghe thấy những gì ở quanh mình.
Hồ Phỉ nghĩ bụng: -Đây cũng là một nhân vật phi thường.
Lúc chàng mới tiến vào đại hội, trong lòng tràn ngập hùng tâm tráng chí không coi ai vào đâu, nhưng từ lúc ngó thấy bốn vị đại chưởng môn, không khỏi có phần úy ky, nghĩ thầm: -Thang đại hiệp và vị võ quan kia, bất cứ vị nào ta cũng khó lòng thủ thắng. Thế mà lão hòa thượng và đạo nhân còn ở trên hai người đó thì dĩ nhiên không phải tầm thường. Bữa nay ta không thể tiết lộ lai hch. Đừng nói hàng trăm vị chưởng môn đều là cao thủ tuyệt đỉnh mà ngay bốn vị "Tăng, Đạo, Hiệp, Quan" kia muốn chế phục ta cũng dư sức.

67
Dùng Ngự bôi đánh bẫy quần hùng

Hồ Phỉ Sinh lòng úy kỵ ngồi bốc hạt dưa cắn. Chàng không dám nhìn ngang nhìn ngửa, chỉ sợ bọn sĩ thủ hạ của Phúc Khang An phát giác.
Sau một lúc, Thang Bái chào hỏi mọi người rồi, trở về tọa vị. Lại thấy rất nhiều văn bối hậu sinh đến trước lão dập đầu vấn an.
Thang Bái là nhà hào phú lại sẵn lòng trượng nghĩa khinh tài. Những môn nhân đệ tử của lão đều được phong bao. Cả những tên chưa thấy mặt bao giờ hễ đến sụp lạy là lão lại cho năm lạng. Trong phòng nhốn nháo một lúc mới xong cuộc bái kiến.
Bỗng nghe tên võ quan nhị phẩm hô: -Rót rượu!
Những bộc dịch chầu chực các bàn đều rót rượn đầy vào chung.
Tên võ quan kia cầm chung rượu giơ lên dõng dạc hô: -Các vị chưởng môn cùng các vị tiền bối võ sư ở các bang phái chẳng quản đường xa đến dự đại hội ở kinh thành, Phúc đại soái nhiệt liệt hoan nghênh. Bây giờ tiểu đệ xin kính mừng các vị một chung trước. Lát nữa Phúc đại soái sẽ thân hành đến kính tửu.
Hắn nói rồi uống một hơi cạn hết.
Mọi người cũng cạn chung theo.
Tên võ quan lại nói: -Bữa nay bao nhiêu anh hùng hào kiệt võ lâm đến tham dự đại hội. Thật là một thịnh sự cổ kim chưa từng có. Phúc đại soái càng cao hứng hơn nữa là mời được bốn vị đại chưởng môn đều giá lâm. Tiểu đệ xin bắt đầu cuộc giới thiệu.
Y trỏ vào nhà sư già mày bạc ở ghế thứ nhất nói: -Đây là Đại Trí thiền sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn, tỉnh Hà Nam. Phái Thiếu Lâm là nguồn gốc võ học khắp thiên hạ hơn ngàn năm nay, vì thế mà cuộc đại hội chưởng môn dĩ nhiên suy tôn Đại Trí thiền sư vào ngôi chủ tịch.
Quần hào đều vỗ tay hoan hô.
Phái Thiếu Lâm có nhiều phân chi rất rộng lớn. Những người đến tham dự cuộc đại hội chưởng môn bữa nay chia ba có đến một phần gốc gác từ phái Thiếu Lâm mà ra, nên quần hào thấy võ quan tôn sùng vị cao tăng chùa Thiếu Lâm ai nấy đều hoan hỉ.
Tên võ quan lại trỏ vào vị đạo nhân ở ghế thứ hai nói: -Sau phái Thiếu Lâm, dĩ nhiên phải suy tôn phái Võ Đương. Đây là Vô Thanh Tử đạo trưởng, quán chủ Ngọc Hư cung ở núi Võ Đương.
Uy danh phái Võ Đương cực kỳ hưng thịnh. Phái này là thuỷ tổ những môn quyền kiếm nội gia, nhưng quần hào thấy đạo nhân tướng mạo lủn thủn, trong lòng đều ngấm ngầm lấy làm kỳ. Những người kiến văn quảng bác nghĩ thầm: -Từ ngày chưởng môn phái Võ Đương là Mã Ngọc qua đời đã mười năm nay, kế đó cao thủ là Hỏa Phán Quan Trương Triệu Trọng lại chết ở Hồi Cương. Không nghe nói tới nhân vật nào làm chưởng môn của phái này. Cái tên Vô Thanh Tử làm quán chủ Ngọc Hư Cung cũng không nghe ai nhắc tới.

Vị thứ ba là Thang Bái nổi tiếng đại hiệp ai cũng biết rồi, kể ra không cần giới thiệu nhưng tên võ quan kia vẫn lên tiếng:
Vị này là Cam Lâm Huệ Thất Tỉnh Thang đại hiệp, chưởng môn phái Tam Tài Kiếm. Thang đại hiệp oai danh chấn động võ lâm, nghĩa nhân cái thế, ai cũng biết rồi. Tiểu đệ bất tất dài dòng.
Quần hào đồng thanh hoan hô như sấm dậy. Tình trạng này so với lúc giới thiệu Vô Thanh Tử thật khác nhau đặc biệt, cả Đại Trí thiền sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm cũng còn kém xa.
Hồ Phỉ nghe một lão già ở bàn bên cạnh nói khẽ: -Trong võ lâm có môn phái đề cao người, lại có người đề cao môn phái.
Vị Thanh gì đạo trưởng kia chỉ nhân làm quán chủ Ngọc Hư cung núi Võ Đương mà được kể là một trong bốn vị đại chưởng môn. Lão phu coi chừng chưa chắc có chân tài thực học. Còn như Tam Tài Kiếm mà không sản xuất được nhân tài như Thang đại hiệp, một nhân vật trăm năm khó kiếm, thì làm sao chiếm nổi địa vị này trong võ lâm?
Một tên tráng hán nói theo: -Sư thúc dạy phải lắm.
Hồ Phỉ cũng lẩm nhẩm gật đầu.
Quần hào tán loạn lên một lúc rồi đưa mục quang nhìn vị võ quan ngồi ở ghế thứ tư.
Tên võ quan giới thiệu nói tiếp: -Vị này là đấng anh hùng ở Mãn Châu, Hải Lan Bật đại nhân đây là chưởng môn Hắc Long môn ở Liêu Đông mà cũng là Tham Lãnh đội Kiêu Kỵ Doanh thuộc đạo Hoàng kỳ.
Quan chức Hải Lan Bật kể ra cũng còn kém nên lúc tên võ quan nhị phẩm gọi tới, hắn liền đứng dậy nghiêm trang tỏ ý kính cẩn.
Lão già ngồi gần Hồ Phỉ lại xì xầm với người cùng bàn: -Vị này lại dùng quan chức đề cao môn phái. Hắc Long môn ở Liêu Đông, ha ha ... chưa từng nghe ai trong võ lâm nhắc tới, cùng là một trong Tứ đại chưởng môn ư? Nhưng bốn vị đại chưởng môn mà là người Hán cả,không chen một nhân vật Mãn Châu vào thì Phúc đại soái không được đẹp mặt. Hải đại nhân đây nhiều lắm là có sức nặng mấy trăm cân thì bì với những tay cao thủ kỳ cựu ở chính phái võ lâm Trung Nguyên thế nào được?
Tên tráng hán ngồi cùng bàn lại theo lời: -Lời sư thúc thật chí lý.
Nhưng lần này Hồ Phỉ cho là lão nói không đúng. Chàng lẩm bẩm: -Đừng coi thường vị hảo hán Mãn Châu này. Hắn anh hoa nội liễm, khí phách ngưng trọng. E lão còn thua hắn xa.
Bốn vị đại chưởng môn đứng dậy kính tửu Quần hào, nói mấy câu khiêm tốn.
Đại Trí thiền sư khí độ ung dung, quả có phong độ một nhân vật lãnh tụ.
Thang Bái nói năng hoạt bát, chỉ đưa ra mấy câu đã khiến quần hào nổi lên ba tràng cười rộ.
Hồ Phỉ nhận xét: -Vô Thanh Tử và Hải Lan Bật không thạo mồm mép.
Vô Thanh Tử nói khẩu âm Hồ Bắc nghe nặng trịch, quá phần nửa

người không hiểu từ ngữ của lão.
Chàng ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi: -Vị đạo trưởng này ngữ âm không đủ trung khí mà sao lại làm được chưởng môn một đại phái như Võ Đương? Phải chăng võ nghệ lão tuy tầm thường mà thanh vọng lớn khiến đệ tử bản phái khâm phục mà suy tôn lên?
Nhà bếp lần lượt đưa thức ăn vào. Phúc đại soái thiết yến quả nhiên không phải tầm thường. Nguyên những vò rượu Trạng Nguyên Hồng đời Thiệu Hưng để lâu trên hai chục năm đã là thứ mỹ tửu rất quý rồi.
Hồ Phỉ uống một lúc hơn hai chục chung.
Trình Linh Tố thấy tửu lượng của chàng vào hàng siêu quần, thỉnh thoảng lại nhếch mép mỉm cười, hoặc quay đầu ngó Phụng Thiên Nam. Cô sợ hắn chuồn đi lúc nào không biết.
Quần hào thấy trên bàn tiệc đã thay đổi món ăn bảy tám lần, bỗng nghe đoàn thị vệ lớn tiếng hô: -Phúc đại soái tới!
Các võ quan trong đại sảnh tới tấp dời khỏi chỗ ngồi ra đứng nghiêm trang trông như những pho tượng đá không nhúc nhích.
Chưởng môn các phái đều là hào khách võ lâm, chưa thấy thái độ nghiêm chỉnh như thế bao giờ, đều giật mình kinh hãi cũng lục tục đứng lên.
Tiếng giầy lẹp kẹp, mấy người tiến vào đại sảnh. Bọn võ quan đồng thanh hô: -Tham kiến đại soái!
Chúng nhất tề quỳ nữa chân xuống khom lưng cúi mình.
Phúc đại soái khoát tay đáp: -Được rồi! Các vị đứng lên đi!
Bọn võ quan đáp: -Tạ ơn đại soái!
Mấy tiếng lách cách vang lên, bọn võ quan đứng thẳng người dậy.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Phúc Khang An trị quân nghiêm mình, quả không phải hạng tầm thường. Thảo nào hắn xuất chinh mấy lần đều đánh đâu được đấy.
Nhưng chàng thấy mặt hắn đầy vẻ vui tươi, lại nghĩ thầm: -Hắn là người chẳng có lương tâm chi hết. Hai con bị cướp đi mà hắn vẫn thản nhiên như không.
Phúc Khang An sai người rót một chung rượn giơ lên nói: -Không biết các vị võ sư tới kinh, bản soái mời các vị tiếp phong. Nào! Chúng ta cạn chung.
Hắn cùng quần hào nhất tề uống cạn chung rượu.
Lúc này Hồ Phỉ chỉ để chung rượn lên môi mà không uống vì chàng phẫn nộ Phúc Khang An tàn ác, đã biết mẫu thân hạ độc Mã Xuân Hoa mà không giải cứu, chàng không muốn cạn chung với hắn.
Phúc Khang An lại nói: -Cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ bữn nay đức Vạn Tuế cũng biết rồi. Ngài mới tuyên triệu bản bộ vào bái kiến và ban cho hai mươi bốn cái chung để bản bộ chia cho hai mươi bốn vị chưởng môn.
Hắn vẫy tay một cái, bọn thị vệ bưng ba chếc hộp gấm đặt lên bàn rồi mở hộp lấy chung ra.

Trong hộp thứ nhất đựng tám cái chung ngọc, hộp thứ nhì tám chung vàng, hộp thứ ba tám chung bạc. Những chung chia làm ba hàng bày trên bàn.
Ngọc khí trong sáng, kim sắc rực rỡ, ngân quang huy hoàng. Trên chung rượu chạm các hình tượng nên chỗ lồi chỗ lõm. Những chung này đều do thợ khéo ở đại nội chế tạo đều có vẻ khác thường.
Lại nghe Phúc Khang An nói tiếp: -Chung ngọc khắc hình rồng kêu bằng Ngọc Long bôi, cực kỳ trân quý.
Chung vàng khắc hình kim phượng, kêu bằng Kim phụng bôi. Chung bạc khắc hình cá chép kêu bằng Ngân Lý bôi.
Quần hào nhìn 24 chung ngự bôi đều tự hỏi: -Trong cuộc đại hội này cả thảy hơn trăm vị chưởng môn mà chỉ có 24 chung ngự bôi thì biết là ban cho những ai? Và Ngọc Long bôi quý hơn Ngân Lý bôi rất nhiều thì những ai được ngọc bôi, ai lãnh ngân bôi?
Lại thấy Phúc Khang An cầm 4 chung ngọc thân hành trao cho bốn vị đại chưởng môn và nói: -Các vị là những thủ lãnh võ lâm, mỗi vị lãnh một chiếc Ngọc Long bôi.
Bọn Đại Trí thiền sư đều khom lưng cảm tạ.
Phúc Khang An lại nói: -Đây còn hai chục Ngự bôi, bản bộ xin các vị phô trương tuyệt nghệ. Bốn vị võ công cao nhất sẽ được chia nhau bốn chung ngọc. Bốn vị này hợp với bốn môn phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Tam Tài kiếm, Hắc Long môn kêu bằng "Ngọc Long bát môn" và trở nên những môn phái lớn nhất thiên hạ. Thứ nhì đến tám vị chưởng môn chia nhau tám chung vàng hợp xưng "Kim Phụng bát môn". Sau nữa là tam vị chia nhau tám chung bạc hợp thành "Ngân Lý bát môn". Từ nay các môn phái chia thành bề bậc, do đó trong võ lâm sẽ bớt đi sự phân tranh. Bốn vị Đại Trí thiền sư, Vô Thanh Tử, Thang đại hiệp, Hải tham lãnh bình luận võ công cao thấp để định ngôi thứ trong cuộc đại hội.
Các vị còn điều chi dị nghị chăng?
Những vị chưởng môn có kiến thức đều nghĩ bụng: -Làm vậy đâu có thể giảm bớt cuộc phân tranh? Các môn phái mà chia đẳng cấp thì trong võ lâm càng xảy ra nhiều họa hoạn vô cùng. Ngay 24 chiếc Ngự chung này đã khiến cho người ta tranh đoạt đầu rơi máu chảy.
Những kẻ sĩ võ học từ đây lại càng háo danh, tự tàn sát nhau, chẳng còn ngày nào yên tĩnh nữa.
Họ chỉ nghĩ vậy mà thôi vì Phúc đại soái đã nói ra thì còn ai dám dị nghị?
Nhiều người lên tiếng phụ họa hoan hô rầm rĩ.
Hồ Phỉ nghe Phúc Khang An tuyên bố hền nhớ tới ngày trước Viên Tử Y đã đoán chỗ dụng ý về cuộc đại hội chưởng môn, liền bụng bảo dạ: -Ban dầu ta tưởng hắn đứng ra mời anh hùng hào kiệt trong thiên hạ để thu dụng, nhưng cứ theo tình hình trước mắt thì chỗ dụng tâm của hắn còn sâu độc hơn nhiều. Hắn cố ý khêu gợi sự phân tranh trong

các môn phái võ lâm, làm cho những kẻ sĩ võ học vì chút hư danh mà tàn sát lẫn nhau, không còn gì đến cuộc phản kháng nhà Thanh nữa.
Bỗng thấy Trình Linh Tố chấm ngón tay vào chung trà viết lên bàn chữ "Nhị" rồi chữ "Đào". Viết xong cô lại xóa ngay.
Hồ Phỉ gật đầu bụng bảo dạ: -Nhị muội quả là thông minh. Nàng đã hiểu rõ chi tiết vụ này rồi. Ngày trước Án Bình Trọng dùng hai trái đào để giết ba tay hào kiệt. Ba tay dũng sĩ kiệt ngạo đều tự tàn sát lẫn nhau mà chết chỉ vì hai trái đào, thì bữa nay Phúc Khang An theo kế của án tử, nhưng khí phách còn lớn hơn nhiều. Hắn dùng 24 cái ngự chung khiến cho bao nhiêu kẻ sĩ võ học trong thiên hạ phải cân bì lực tận.
Chàng dòm ngó xung quanh thấy bọn võ nhân tuổi trẻ lại càng hăng hái muốn phô trương thân thủ, nhưng cũng có một số ít chưởng môn nhân đứng tuổi và già cả lộ vẻ bất bình. Hiển nhiên họ nghĩ tới việc tranh giành Ngự bôi phát sinh hậu hoạn không ít.
Những cuộc bàn tán trong nhà đại sảnh trở thành xôn xao phức tạp.
Bàn bên cạnh chàng có người lên tiếng: -Vương lão gia! Thần quyền của lão gia siêu quần xuất chúng, trong thiên hạ ít người địch nổi. Nhất định lão gia sẽ đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi.
Người kia khiêm nhượng đáp: -Ngọc Long bôi thì chả dám, nếu được chiếc Kim Phụng bôi đưa về cũng đã dễ nói chuyện với bọn đệ tử.
Người khác cười lạt nói: -Tại hạ e rằng đến Ngân Lý bôi cũng không sờ vào được mới thật là mất mặt.
Lão họ Vương tức giận trừng mắt nhìn, vì người nói mát mẻ kia ra vẻ nhơn nhơn tự đắc, chẳng lý gì đến lão.
Trong lúc nhất thời, bàn nò cũng ghé tai thì thầm về chuyện 24 chiếc Ngự bôi, không thể tả xiết được.
Bỗng thấy người tùy tùng đứng bên Phúc Khang An vỗ tay ba cái, cất tiếng hô: -Xin các vị hãy yên lặng. Phúc đại soái còn có ý kiến.
Những tiếng bàn tán phức tạp dần dần yên lại, vì quần hùng trước nay không chịu bó buộc như trong quân ngũ, hễ lệnh ban ra là mọi người phải tuân theo. Một lúc sau mới yên tĩnh hết.
Phúc Khang An tuyên bố: -Xin các vị hãy uống mấy chung rượn nữa. Khi nào cơm no rượn say rồi sẽ phô trương tuyệt nghệ. Còn phương pháp tỷ thí xin các vị hãy nghe lời của An đề đốc.
An đề đốc là một vị tướng quân người Mãn Châu, lưng rộng mình to, đứng bên Phúc Khang An lên tiếng: -Xin các vị hãy cứ ăn uống cho vui vẻ. Yến tiệc xong, tiểu đệ sẽ giải thích. Nào! Tiểu đệ xin kính các vị một chung.
Hắn nâng chung rượu lớn lên uống một hơi cạn sạch.
Quàn hào nguyên là những tay tửu lượng rất lớn, nhưng bây giờ chỉ muốn ăn cơm xong khai diễn cuộc tỷ đấu, không ai dám uống nhiều, trừ một số ít quyết định không ra tay tranh đoạt Ngự bôi, còn toàn những người đưa chung lên miệng rồi lại đặt xuống.

Bữa tiệc ở Phúc phủ cực kỳ phong thịnh, nhưng quần hào lòng đầy tâm sự, ít người để ý đến những món sơn hào hải vị và chỉ chờ cơ hội động thủ. Có điều trước khi tỷ đấu cần phải ăn no, nên bao nhiêu võ sư trong đại sảnh mười phần có đến tám chín đều no cơm mà không say rượu.
Bữa tiệc kết thúc, tên võ quan kia vỗ tay ba cái. Những bộc dịch trong phủ bê tám cái ghế Thái sư bày tại nhà đại sãnh chính giữa. Đông sảnh và Tây sảnh cũng đặt tám cái. Nhưng tám cái ghế trong đại sảnh đều giải đệm thêu chỉ vàng, còn ghế ở Đông sảnh và Tây sảnh thì đặt đệm bằng đoạn màu lục.
Ba tên vệ sĩ bưng những Ngọc Long bôi, Kim Phụng bôi và Ngân Lý bôi chia ra đặt trên ba cái kỷ trà ở đại sảnh, Đông sảnh và Tây sảnh.
Sắp đặt xong rồi, tên võ quan kia dõng dạc hô: -Bữa nay là cuộc tỷ thí giao hữu, cứ điểm tới là thôi, đừng ai oán thù gì nhau, hay hơn hết là đừng để chuyện chảy máu chết người. Có điều là trong lúc động thủ ra chiêu, khó mà tránh cho khỏi lỡ tay. Phúc đại soái đã truyền dạy, kẻ nào bị thương nhẹ sẽ được tặng năm chục lạng bạc để làm tiền thuốc thang. Bị trọng thương thì được ba trăm lạng. Bất hạnh hơn nếu tổn thương đến tánh mạng, Phúc đại soái gia ơn tặng món tiền phủ tuất một vạn lạng. Ai lỡ tay đả thương người thì không bị trách phạt.
Mọi người nghe nói đều lạnh gáy nghĩ thầm: -Hiển nhiên là cuộc đấu trí mạng rồi còn gì?
Tên võ quan ngừng lại một chút rồi tiếp: -Cuộc tỷ võ sắp bắt đầu. Mời bốn vị đại chưởng môn an tọa.
Bốn tên vệ sĩ dẫn Đại Trí thiền sư, Vô Thanh Tử, Thang Bái và Hải Lan Bật vào ngồi trên bốn ghế Thái sư đặt ở nhà đại sảnh chính giữa. Thế là trong tám ghế, còn bốn ghế bỏ trống.
Tên võ quan lại mỉm cười nói: -Bây giờ các vị chưởng môn và cao thủ các gia các phái phô trương võ nghệ trước mặt Phúc đại soái. Hãy tự lượng tư cách mình có thể lãnh Ngân Lý bôi thì xin qua ngồi bên tây sảnh. Bằng ai có hy vọng lãnh Kim Phụng bôi thì xin sang ngồi phía Đông sảnh. Nếu ai tự tin nghệ thuật mình áp đảo đương trường xin đến ngồi cùng hàng với bốn vị đại chưởng môn ở tòa đại sảnh chính giữa. Hai mươi bốn vị chưởng môn nhập tọa rồi, vị nào không phục thì tùy theo sức mình mà khiêu chiến với từng hạng. Người thua phải cáo thoái nhường chỗ cho người thắng, bao giờ hết người khiêu chiến mới thôi. Các vị thử nghĩ xem biện pháp này có thích hợp chăng?
Mọi người nghĩ bụng: -Vụ này cũng chẳng khác gì cuộc Đả lôi đài, ai mạnh thì được là rất công bằng.
Số đông võ sư lớn tiếng đồng ý và không ai dị nghị.
Phúc Khang An ngồi trên một cái ghế lớn ở đầu mé tả. Hai bên có tám tên vệ sĩ cao lớn tùy tùng. Chu Thiết Tiêu và Vương Kiếm.Anh cũng ở trong đám này. Cuộc hộ vệ nghiêm mật vì sợ trong đám võ sư có trà trộn thích khách.

Trình Linh Tố khẽ huých khủyu tay và đưa môi ra phía trước. Hồ Phỉ nhìn theo ánh mắt cô thấy trong góc nhà đầy vệ sĩ sắp hàng và đều tay cầm binh khí. Cuộc phòng vệ trong phủ Phúc Khang An bữa nay e còn hơn cả nội viện ở Hoàng cung. Xung quanh phủ đệ cũng bố trí đầy tinh binh vệ sĩ.

Hồ Phỉ tự nhủ: -Bữa nay mình tìm được tông tích của tên ác tặc Phụng Thiên Nam là mãn nguyện rồi, nhưng không thể tiết lộ hàng tàng mới bảo toàn được tính mạng. Nếu mình đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi cho Hoa Quyền môn cũng là tỏ lòng với Cơ huynh. Có điều ta càng chậm chạp càng hay để mọi người khỏi chú ý.

Chàng có biết đâu mình tính vậy thì những người kia cũng tính thế, chỉ khác ở chỗ chàng sợ người khác biết hành tàng, còn các võ sư khác đều mong người khác chiến đấu đến sức cùng lực kiệt rồi mình ra tay sau cùng để thủ lợi. Vì thế mà tên vệ sĩ hô luôn mấy câu "Mời các vị vào ngồi", vẫn chẳng thấy một ai lên chiếm hai mươi chiếc ghế bỏ trống.

Ngạn ngữ đã có câu "Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị". Đã là văn nhân thì không ai dám tự hào văn chương mình đứng đầu thiên hạ, nhưng các võ sĩ, trừ những tay cao thủ dầy công tu dưỡng, chẳng một ai cam chịu kém người, huống chi cuộc đại hội này là dương danh cho toàn môn phái. Cả những người không thích cạnh tranh nhưng đã chấp chưởng quyền hành cả một phái, quyết chẳng thể để lạc hậu.

Ai cũng nghĩ bụng: -Nếu mình chẳng ra tay, rồi đây còn có điều thoái thác. Bằng đã động thủ rồi thì phải đoạt Ngọc Long bôi, chứ lấy chiếc Kim Phụng bôi hay Ngân Lý bôi thì còn chi đáng kể?

Vì thế các võ sư đều chăm chú nhìn vào bốn cái ghế Thái sư còn trống ở nhà đại sảnh chính giữa, chẳng ai để ý tới những nhân vật đoạt Kim Phụng bôi và Ngân Lý bôi.

Tên võ quan thấy tình thế căng trì còn kéo dài liền cười hỏi: -Các vị đều khiêm tốn hay là chờ thiên hạ mỏi mệt mới ra chiếm phần tiện nghi? Như vậy tưởng không hợp với thân phận của các bậc đại sư võ học.

Hắn nói mấy câu nửa đùa nửa cợt mà thực ra đánh vào tâm sự mọi người làm cách khích tướng.

Quả nhiên hắn vừa dứt lời, trong đám đông hai người hiện ra ngồi vào hai ghế bỏ trống. Một đại hán thân hình cao lớn như hộ pháp chẳng nói năng gì ngồi xuống ghế từ đàn bật lên tiếng lách cách.

Còn người nữa thân hình vừa phải, dưới cằm có bộ râu vàng, cười hỏi: -Lão huynh! Anh em mình bất quá chỉ liệng gạch ra để dụ kim ngọc, làm cái bung xung cho các tay hảo thủ. Chẳng lẽ lại hy vọng ôm Ngọc Long bôi đem về nhà được ư? Lão huynh đừng đánh gãy ghế, nên lưu lại cho người khác ngồi.

Hắc đại hán kia "hừ" một tiếng ra chiều không vừa lòng về câu nói đùa của hán tử râu vàng.

Bỗng thấy một tên võ quan đầu đội mũ tứ phẩm tiến ra trỏ vào đại hán dõng dạc giới thiệu: -Vị này là Hoàng Hy Tiết lão sư, chưởng môn Lang quyền.
Lại trỏ hán tử râu vàng nói: -Vị này là Âu Dương Công Chính lão sư, chưởng môn Yến Thanh quyền.
Hồ Phỉ lại nghe lão già bàn bên cạnh nói: -Hay quá! Thiên Lý Độc Hành Hiệp Âu Dương Công Chính cũng muốn đoạt Ngọc Long bôi.
Hồ Phỉ chấn động tâm thần nghĩ bụng: -Té ra âu Dương Công Chính lấy cái ngoại hiệu là Thiên Lý Độc Hành Hiệp. Hắn vốn là một tên Độc cước đại đạo, chỉ có tiếng hiệp đạo mà sự thực không phải hiệp đạo. Thanh danh hắn trong võ lâm chẳng hay ho gì, nhưng võ công của hắn quả có chỗ độc đáo.
Tiếp theo hai người, một đạo nhân tiến lên. Lão là Tây Linh Đạo nhân,chưởng môn phái Côn Luân Đao. Tây Linh đạo nhân mỉm cười. Bên mình không đeo khí giới, dường như lão đã nắm chắc phần thắng.
Mọi người lấy làm kỳ tự hỏi: -Đạo sĩ này là chưởng môn phái Côn Luân Đao mà sao không mang đao?
Còn một chiếc ghế nữa ở sảnh đường chính bỏ trống mà chưa ai lên ngồi.
Tên võ quan nhị phẩm hỏi: -Còn một chiếc Ngọc bôi, không ai muốn lãnh ư?
Bỗng nghe trong đám đông có tiếng người hô: -Hay lắm! Để đấy cho tại hạ là Tửu quỷ đựng rượn uống.
Một hán tử cao gầy lảo đảo bước ra, một tay cầm hồ lô rượn, tay kia cầm chung đi tới giữa nhà khách sảnh, đột nhiên xoay mình trượt chân té vào cái ghế trống. Thân pháp rất nhẹ nhàng, đúng là một tay võ công rất cao thâm.
Lão là Thiên bôi cư sĩ Văn Túy ông, chưởng môn phái Túy Bát Tiên.
Trong nhà đại sảnh có tiếng người hô: -Chiêu "Trương Quả lảo đảo ky lư suất tại cao kiều thượng thật hay quá!

Tên võ quan nhị phẩm nói lớn: -Bốn vị lão sư đây kiến thức và đởm lược hơn người, đều là những bậc đáng kính và đáng phục. Nếu vị lão sư nào tự tin bản lãnh cao hơn bất cứ ai trong bốn vị này thì xin ra khiêu chiến. Bằng không còn ai khiêu chiến thì Nhị lang quyền, Yến thanh quyền, Côn Luân Đao và Túy Bát Tiên được dự vào hàng Ngọc Long bát môn.
Một người ở mé Đông bước ra nói: -Tiểu nhân là Chu Long muốn gặp Thiên Lý Độc Hành Âu Dương lão sư.
Người này khắp mình da thịt lằn lên, thân hình thấp lùn mà có dáng kiêu dũng, coi tương tự như con bò mộng.
Hồ Phỉ không quen biết những nhân vật võ lâm này, nhưng được nghe lão già bên cạnh giải đáp. May ở chỗ lão biết nhiều hiểu rộng mà lão biết điều gì là nói ra ngay.
Bây giờ lão lại nói: -Chu lão sư đây là chưởng môn Na Tra quyền, mà lại là Tổng tiêu đầu Hưng Long tiêu cục ở Phủ Đại Đồng tỉnh Sơn Tây. Nghe nói Âu Dương Công Chính cướp tiêu của y, thành ra hai người có chuyện xích mích. Lão phu xem chừng Chu lão sư chú ý không nhất định ở cái chén Ngọc Long.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Những mối ân oán trong võ lâm cực kỳ phức tạp. Tỷ như mình đây đến tham dự đại hội chỉ vì tên ác tặc Phụng Thiên Nam, thì giữa các môn phái kết thành cừu hận với nhau đã mấy trăm năm cũng không phải ít.
Nghĩ tới đây chàng không khỏi hếc mắt ngó Phụng Thiên Nam, thấy tay hắn không ngớt chuyển động trái thiết đảm, còn thần sắc tỏ ra rất bình tĩnh.
Hồ Phỉ đại náo Phúc phủ hai đêm liền, Phụng Thiên Nam mười phần chắc chín chàng đã trốn khỏi Bắc Kinh mà cao chạy xa bay. Hắn có ngờ đâu chàng là người anh hùng gan dạ vẫn trà trộn trong cuộc đại hội chưởng môn, là nơi đầm rồng hang cọp?
Chu Long ra khiêu chiến, Âu Dương Công CHính cười khà khà hỏi: -Chu tổng tiêu đầu. Gần đây làm ăn phát tài, buôn bán thịnh vượng chứ?
Năm trước Chu Long bảo vệ món tiêu ngân trên năm vạn lạng bạc bị lão cướp mất, phải bồi thường đến khuynh gia bại sản. Tiền của gom góp mấy chục năm nhất đán hết sạch thì trách nào hắn chẳng căm hận đến thấu xương? Hắn không nói năng gì cả, ra chiêu "Song phách song chàng" đánh liền.
Âu Dương Công Chính đáp lại bằng chiêu! Thoát ngoa chuyện thản" trong Yến Thanh quyền. Hai người khai diễn cuộc đấu khốc liệt.
Chu Long hơn về mặt sức mạnh, chiêu thức trầm trọng, hạ bàn vững chãi. Âu Dương Công Chính sở trường về quyền chiêu linh động, thân pháp nhẹ nhàng.

Chu Long chuyên nội công, thấy địch nhân đánh tới cũng không né tránh.
Đầu vai và trước ngực hắn liên tiếp trúng ba quyền. Hắn đằng hắng một tiếng, đột nhiên vung quyền đánh vèo một cái giáng xuống. Đó là chiêu Nghinh phong đả trong Na Tra quyền.
Âu Dương Công Chính bật cười né tránh, đồng thời phóng cước đá vào đùi đối phương.
Chu Long sử thân pháp! Thưởng bối đại tam phách" lăn mình dưới đất rồi lại đứng lên.
Hai người qua lại bốn năm chục chiêu, Chu Long đã bị trúng hơn chục chiêu quyền cước. Bây giờ không kịp đề phòng, mũi trúng một quyền đổ máu tươi ra ướt cả vạt áo.
Âu Dương Cổng Chính cười nói: -Chu lão sư! Bất quá ta chỉ cướp tiêu ngân của lão sư chứ không đoạt lệnh thê. Ta tưởng chưa chạm vào mối thù giết cha cướp vợ là chuyện tầm thường không đáng kể.
Chu Long chẳng nói nửa lời nhảy xổ lại đánh nữa.
Âu Dương Công Chính trổ khinh công trác tuyệt, né tránh dễ dàng. Miệng lão không ngớt thốt ra những lời khinh bạc, cố ý chọc giận đối phương.
Cuộc chiến đang hăng, Chu Long lại bị trúng một cước vào giữa bụng.
Tay trái hắn ôm bụng, vẻ mặt cực kỳ đau khổ. Đột nhiên tay mặt hắn ra chiêu Kim câu quải ngọc" tiến thêm một bước phóng đòn "một già là" đánh trúng ngực địch nhân.
Bỗng nghe một tiếng rắc vang lên, Âu Dương Công Chính bị gãy mấy rẻ xương sườn. Người hắn lảo đảo, miệng phun máu tươi.
Lão biết Chu Long căm hận thấu xương, bây giờ thắng được một chiêu, tất hạ độc thủ nữa mà lão không còn sức kháng cự. Lão đành gắng gượng nhịn đau lạng người lùi lại nhăn nhó cười nói: -Lão sư thắng rồi ...
Chu Long muốn truy kích nữa, nhưng Thang Bái lên tiếng: -Chu lão sư! Phân thắng bại rồi, không được động thủ nữa, mời lão sư ngồi đây.
Chu Long nghe Cam Lâm Huệ Thất tình Thang Bái tuyên bố, không dám phản kháng, liền chắp tay đáp: -Tiểu nhân không dám tranh đoạt Ngọc Long bôi.
Rồi hắn trở về chỗ ngồi.
Phần đông bọn võ sư còn kém Âu Dương Công Chính. Bọn họ thấy Chu Long khổ chiến thắng trận liền tới tấp đến hỏi han.
Âu Dương Công Chính đầy vẻ thẹn thùng, mà không dám bỏ về. Lão tự biết mình rất nhiều cừu nhân mà lúc này lão bị trọng thương, nếu ra khỏi phúc phủ là bị người theo sau hạ sát. Lão liền lấy thuốc trị thương hòa với rượu uống, gắng gượng nhịn đau ngồi không nhúc nhích. Khách bàng quan đưa tới trào phúng, lão lờ đi như không nghe

tiếng.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Chu Long coi bề ngoài có vẻ chất phác mà thật ra rất thông minh, tự biết bản lãnh mình quyết chẳng thể đoạt được Ngọc Long bôi. Hắn chiến thắng rồi rút lui ngay để bảo toàn danh dự. Na Tra Quyền tuy không được liệt vào hàng Ngọc Long bát môn nhưng những bạn hữu giang hồ chẳng ai dám coi thường.
Thang Bái cất tiếng hỏi: -Chu lão sư chí không ở chén ngọc, vậy mời vị lão sư nào lên đây ngồi.
Chiếc ghế trống này không đánh mà được đỡ tổn một phen khí lực. Hai hán tử muốn chiếm tiện nghi từ hai bên tả hữu chạy tới. Khoảng cách tương tự nhau, ai nhanh chân là được.
Không ngờ cả hai người đều hấp tấp chạy đến trước ghế, hai vai đụng nhau, mỗi người lùi lại hai bước.
Giữa lúc ấy nghe đánh vù một tiếng, một người trong đám đông giang hai tay nhảy vọt tới như con chim khổng lồ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Hắn vọt ra sau mà đến trước hai hán tử kia. Khinh công này quả đáng ca ngợi. Mọi người reo hò như sấm vang.
Hai hán tử đụng nhau thấy có người đoạt mất ghế ngồi liền ngửa mặt lên nhìn, đều bật tiếng la: -Ủa! Lão đấy ư?
Hai người liền xông tới đánh. Người ngồi trên ghế không đứng dậy, vung chân trái đá vào hán tử mé tả lăn long lóc. Lão vươn tay chụp cổ áo hán tử mé hữu xoay một vòng rồi liệng ra.
Người lão vẫn ngồi yên trên ghế mà hạ luôn hai địch nhân. Quần hào đều kinh hãi lẩm bẩm: -Bản lãnh người này quả nhiên lợi hại.
An đề đốc không hiểu tên họ, liền tiến lại hỏi: -Tôn tính đại danh các hạ là gì, làm chưởng môn phái nào?
Người kia chưa kịp trả lời đã thấy hai hán tử vừa rồi lồm cồm đứng dậy, miệng thét be be, buông lời thóa mạ bằng những câu ô uế rồi vung quyền đánh tới.
Theo những lời quát tháo, thóa mạ của hai hán tử thì dường như người kia chỉ muốn trêu cợt hai gã mà đã đủ làm chúng đau khổ rồi.
Người này dùng cách tả lực đả lực, tay trái đẩy vào sau lưng hán tử bên trái. Chân phải vung đá vào đít hán tử phía trước. May mà chúng biến thế mau lẹ không thì đã đập đầu vào nhau đến ngất xỉu. Chúng không chờ đụng đầu vào nhau đã giơ hai tay đón đỡ, nhưng thế đẩy mạnh quá, cả hai không đứng vững đều ngã lăn ra.
Hán tử mé tả la lên: -Tề lão nhị! Món nợ giữa chúng ta ngày sau sẽ tính. Bữa nay chúng ta hãy chung lưng liệu lý tên kia rồi sẽ liệu.
Hán tử mé hữu đáp: -Phải lắm!
Chúng nhảy vọt lên, rút thanh truy thủ ở sau lưng ra.
Hồ Phỉ lại nghe lão già bên cạnh thở dài và nói: -Phiên Giang Kiêu ở Ấp Hình Môn chết đi để lại hai gã đệ tử chẳng ra gì.
Hồ Phỉ thấy hắn tướng mạo hoạt kê, lại nghe lão già giải thích chàng không nhịn được, đến bên chắp tay hỏi:

Xin hỏi tiền bối: Hai vị đó ở Áp Hình môn ư?
Lão già cười hỏi lại: -Các hạ lạ mặt quá nhỉ! Xin hỏi tôn tính đại danh?
Hồ Phỉ chưa kịp đáp, Thái Uy đã đứng dậy nói: -Để tại hạ giới thiệu hai vị. Vị này là chưởng môn mới nhậm chức ở tệ môn, danh huý là Trình Linh Hồ lão sư. Vị này là Quách Ngọc Đường lão gia, chưởng môn Tiên Thiên Quyền. Xin hai vị thân cận nhau đi.
Quách Ngọc Đường đã biết Thái Uy là nhân tài ở Hoa Quyền môn. Hoa Quyền môn là một phái lớn về Bắc phương quyền, nên lão nảy lòng cung kính Hồ Phỉ. Lão vội đứng dậy mời ngồi.
Lai lịch Tiên Thiên quyền rất cổ kính. Phái này sáng lập từ thời nhà Đường, nhưng các vị quyền sư bao nhiêu đời truyền thụ kỹ thuật đều lưu lại chiêu số. Trải hơn ngàn năm không nẩy ra bậc anh kiệt siêu quần. Vì thế mà đến đời nhà Thanh đi vào chỗ suy vi.
Quách Ngọc Đường tự biết mình bản lãnh không đủ tranh thắng với những cao thủ danh gia, cũng không có ý tranh đoạt ngự bôi, nên trong lòng bình thản ngồi một bên uống rượu coi cuộc tỷ đấu. Lúc này Hồ Phỉ hỏi tới, lão đáp: -Áp Hình Quyền bộ dạng có điều cổ quái, nhưng mã bộ thấp, hạ bàn vững.
Công phu trên mặt nước lại càng tuyệt diệu. Ngày trước Phiên Giang Phù chết rồi để lại hai tên đệ tử. Gã cầm truy thủ tên gọi Tề Bá Tiến. Gã cầm phá giáp trùy tên gọi Trần Cao Ba. Hai gã tranh nhau chức chưởng môn đã mười năm, chẳng ai chịu ai. Lần này Phúc đại soái mời chưởng môn các phái đến phó hội, hai anh em tên mặt dầy cùng tới cả.
Hồ Phỉ mĩm cười nghĩ bụng: -Trên chốn giang hồ chẳng điều cổ quái gì không có.
Tề Bá Tiền và Trần Cao Bá đều cầm khí giới ngắn chia hai bên tiến vào.
Người kia ngồi trên ghế vẫn không đứng dậy, cất tiếng thóa mạ: -Những đồ vô dụng kia! ở Lan Châu ta đã bảo các ngươi đừng đến Bắc Kinh mà các ngươi sao vẫn vác mặt tới.?
Mọi người thấy lão đeo cặp kính đen rất lớn, tay cầm cái điếu nhỏ, hút thuốc lào sòng sọc. Trên môi để hai túp râu chuột màu vàng. Tuổi lão ước ngoài năm chục.
An đề đốc hỏi tên họ cùng môn phái mấy lần, lão vẫn chẳng lý gì đến. Hồ Phỉ thấy chân tay lão đặc biệt, tùy tiện đánh bên này đá bên kia, hóa giải dễ dàng những chiêu số của hai gã Tề, Trần. Bản lãnh lão dường như không cao thâm lắm, nhưng chiêu thức cực kỳ quái dị. Hồ Phỉ liền hỏi Quách Ngọc Đường: -Quách lão sư! Vị tiền bối này là ai?
Quách Ngọc Đường chau mày đáp: -Cái đó ... cái đó ...
Có lẽ lão không quen biết, nhưng lão đã tự thẹn võ công không bằng người, bây giờ không biết lai lịch người khác lại càng thêm thẹn.
Bỗng nghe lão kia ngồi hút thuốc cát tiếng thóa mạ: -Quân hạ lưu tiểu bối! Nếu ta không nể mặt người anh em đã quá cố là Phiên Giang

Phù, thì chẳng thèm lý gì đến các ngươi. Hỡi ơi! Phiên Giang Phù nổi tiếng anh hùng một thời mà đồ đệ lại ham công danh lợi lộc, trà trộn vào chỗ nước đục này. Các ngươi có về hay không?
Trần Cao Bá phóng trùy đâm tới, quát lên: -Sư phụ ta làm gì có hạng bằng hữu thối tha như lão? Ta làm môn hạ sư phụ đã năm sáu năm, chưa từng thấy lão khốn kiếp lần nào.
Lão già lại quát mắng: -Phiên giang Phù là bạn nối khố với ta từ thủa nhỏ, mi biết gì mà dám nói láo?
Đột nhiên lão vung tay trái đánh gã một cái bạt tay.
Lúc này Tề Bá Tiến tấn công mé hữu, lão già lại co chân đá trúng mặt gã, quát mắng: -Sư phụ mi chết rồi, ta phải thay y giáo huấn bọn mi.
Quần hùng trong đại sảnh thấy ba người tỷ đấu một cách hoạt kê không khỏi bật cười. Nhưng Tề Bá Tiến và Trần Cao Ba bản tính ngu độn. Ai cũng thấy chúng không phải là đối thủ của lão già mà chúng vẫn giằng co hoài.
Lão già lại nói: -Phúc đại soái kêu bọn mi đến, mi tưởng là vì hảo tâm chăng? Y muốn khêu gợi cho bọn mi tàn sát lẫn nhau vì mấy cái chung đựng nước tiểu không đủ mà đánh nhau kẻ sống người chết.
Lão nói câu này hiển nhiên để giáo huấn hai gã Tề, Trần nhưng thanh âm vang dội khiến những người trong đại sảnh ai cũng nghe rõ.
Hồ Phỉ lẩm nhẩm gật đầu nhĩ bụng: -Vị tiền bối này quả là người có kiến thức, song phải lớn mật lắm mới dám nói vậy.
Quả nhiên An đề đốc nghe lão nói mấy câu không nhịn được liền quát hỏi: -Ngươi là ai mà dám đến đây hồ ngôn loạn ngữ để phá quấy?
Đó là hắn còn nể mặt quần hùng, coi lão là một tân khách được mời đến, không thì đã đánh lão một cái bạt tay rồi.
Lão già tóet miệng cười hỏi: -Ta giáo huấn hai tên hậu bối của ta, can gì đến các hạ?
Lão vung cái tẩu hút thuốc bào bật ra hai tiếng choang choang đánh rớt thanh truy thủ và cây phá trùy trong tay hai gã Tề, Trần.
Lão lại cài cái tẩu sau lưng, tay mặt kéo tai Tề Bá Tiến, tay trái kéo tai Trần Cao Ba lôi đi.
Lạ thay! Hai gã riu ríu tuân theo không dám nói gì, chỉ mím môi, nhắm mắt nhín đau, vẻ mặt rất tức cười.
Nguyên lão già kia đã dùng ngón cái và ngón trỏ nắm trái tai, còn ba ngón chĩa ra điểm vào huyệt Nhược giang và Phong phú khiến chân tay chúng mềm nhũn không thể kháng cự được nữa.
Hồ Phỉ định bụng: -Vị tiền bối này trông rõ sự việc, võ công lại cao cường. Mai hậu ta gặp dịp nên cùng lão kết bạn. Hai gã Tề, Trần mà dược lão điều giáo trong mười năm, tương lai cũng có thể tự lập trong võ lâm.
An đề đốc thóa mạ: -Quân khốn kiếp đến đại soái phủ gây rắc rồi, chắc là hắn không muốn sống nữa ...
Đột nhiên nghe đánh "bốp" một tiếng, một miếng thịt từ trong đám

đông bay ra tống vào miệng An đề đốc. Hắn khiếp sợ nuốt ực vào bụng, trợn mắt há miệng không nói được nữa. Tuy rằng lưỡi hắn đã chạm vào mà không rõ là cái gì, cũng chẳng hiểu vật đó có chất độc không.
Chiêu này ai cũng thấy rõ. An đề đốc lộ vẻ hoang mang rồi không dám thóa mạ nữa. Dĩ nhiên chẳng ai hiểu miếng thịt đó do nhân vật nào đã liệng ra.
Thang Bái ngồi sau lưng An đề đốc nên cũng không nhìn thấy miếng thịt bay vào miệng hắn. Lão nói: -Ở chốn sơn lâm thì chẳng thiếu gì kẻ sĩ ẩn dật. Vị tiền bối này khí phách thanh cao, không muốn đi vào hàng ngũ phàm tục như chúng ta. Cỗ ghế còn bỏ trống này cần mời vị lão sư khác ngồi vào.
Trong đám đông có người hô: -Để đấy cho tại hạ!
Quần hào chỉ nghe tiếng chứ không thấy người. Sau một lúc, một người lùn từ giữa đám đông đi ra. Người này cao không tới ba thước, mặt đầy râu đâm tua tủa, tướng mạo rất hung dữ.
Bọn võ sư trẻ tuổi thấy hắn lùn tịt, thân hình cổ quái, không nhịp được phải bật cười.
Người lùn quay lại trợn mắt lên nhìn, nhãn quang của hắn lấp loáng trông rất oai nghiêm, mọi người không dám cười nữa.
Lão lùn đi đến trước mặt chưởng môn Nhị Lang Quyền là Hoàng Hy Tiết, ngắm nghía lão từ đầu xuống chân.
Hoàng Hy Tiết ngồi trên ghế như pho tượng sắt. Lão cao hơn lão lùn nửa cái đầu.
Lão lùn ngắm đối phương từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên nhưng không nói gì.
Hoàng Hy Tiết hỏi: -Nhìn gì vậy? Muốn tỉ thí với ta chăng?
Lão lùn dặng hắng một tiếng đi quang ra sau lưng dãy ghế để ngắm sau gáy lão họ Hoàng.
Hoàng Hy Tiết sợ lão lùn ám toán liền quay đầu lại. Lão lùn lại quanh ra phía trước và vẫn ngoẹo đầu ngoẹo cổ nhìn không chớp mắt.
Bỗng nghe An đề đốc lên tiếng: -Vị này là Tôn Hùng lão sư, chưởng môn Địa Đường quyền ở Thiểm Tây.
Hoàng Hy Tiết bị lão dòm ngó hoài, tức mình đứng phắt dậy hỏi: -Tôn lão sư! Tại hạ muốn lãnh giáo mấy tuyệt chiêu Địa đường quyền của lão sư.
Ngờ đâu Tôn Hùng chí hai chân xuống, tung mình lên hạ đít ngồi vào cái ghế bỏ trống bên cạnh.
Hoàng Hy Tiết cười khành khạch nói: -Lão sư không muốn qua lại chiêu thức với tại hạ càng hay.
Rồi lão lại ngồi xuống.
Tôn Hùng lại nhảy vọt ra khỏi ghế đến trước Hoàng Hy Tiết ngoẹo cái đầu như trái dưa nhòm tả ngó hữu vào mặt Hoàng Hy Tiết.
Hoàng Hy Tiết tức giận hỏi: -Ngươi nhìn gì vậy?

Tôn Hùng hỏi lại: -Vừa rồi lúc uống rượu sao lão ngó ta một cái rồi nổi lên tràng cười?
Phải chăng lão cười ta thân hình bé nhỏ thấp lùn?
Hoàng Hy Tiết vừa cười vừa hỏi lại: -Thân hình lão thấp lùn bé nhỏ thì có can hệ gì đến ta?
Tôn Hùng cả giận quát: -Lão lại muốn chiếm phần tiện nghi của ta rồi.
Hoàng Hy Tiết lấy làm kỳ hỏi: -Ô hay! Ta đã làm gì mà chiếm phần tiện nghi của lão?
Tôn Hùng đáp: -Lão bảo ta thân hình bé nhỏ thấp lùn không liên can gì đến lão ư? Ha ha! Trời sinh ra lão gia thấp lùn bé nhỏ thì có liên can chi đến lão, lão có phải là cha của lão gia đâu mà rắc rối?
Câu này vừa nói ra, lập tức người trong đại sảnh phá lên cười rộ.
Phúc Khang An đang uống trà không nhịn được, cũng cười đến phun cả nước ra.
Trình Linh Tố phục xuống bàn ôm bụng mà cười.
Hồ Phỉ sợ cười lớn khiến hàm râu giả rơi ra nên phải ráng nhịn.
Hoàng Hy Tiết cười đáp: -Không dám! Không dám! Con lão phu còn tuấn tú hơn Tôn lão sư nhiều.
Tôn Hùng không nói gì vung quyền đánh vào bụng dưới Hoàng Hy Tiết.
Hoàng Hy Tiết đã đề phòng trước, tuy người lão to lớn mà cử động rất mẫn tiệp. Lão nhảy vọt sang một bên.
Một tiếng "rắc" vang lên. Thoi quyền của Tôn Hùng đánh xuống ghế gãy thành từng mảnh.
Thoi quyền đánh xuống, quần hùng trong đại sảnh lập tức ngưng tiếng cười. Mọi người thấy lão tuy hình thù xấu xa, ăn nói tức cười nhưng thần lực khủng khiếp, không ai dám coi thường lão nữa.
Tôn Hùng giáng thoi quyền không trúng đối phương, liền ngửa người về phía sau phóng chân đá Hoàng Hy Tiết.
Hoàng Hy Tiết co chân trái đứng thành thế Kim kê độc lập, trả lại một chiêu "Đả bát thức đóa tử cước"
Tôn Hùng lăn mình dưới đất sử dụng Địa đường quyền, phóng cả chân tay ra đánh vào hạ tam lộ đối phương.
Hoàng Hy Tiết sử mấy chiêu "Tảo đường thoái", "Thoái độ khóa hổ thế", "Khiêu tiến bộ", gồm cả thế công lẫn thế thủ. Nhưng Nhị Lang quyền của lão sở trường về quyền chứ không phải về cước pháp. Nếu đấu với người thường, lão sử những tuyệt kỹ "Nhị Lang đảm sơn", "Cái mã tam quyền" thì địch nhân khó mà chống trả nổi. Còn về cước pháp, lão cũng luyện "Oa tâm thoái", "Liêu âm thoái", chỉ dùng để đá vào thượng bàn đối phương. Hiện giờ gặp phải Tôn Hùng lăn mình xuống dưới đất thành ra bao nhiêu công phu tinh thục biến thành anh hùng không đất dụng võ, chẳng những quyền chưởng không đánh tới, chân đá cũng thành vô dụng. Lão đành nhảy nhót xung quanh để né tránh.

Chẳng mấy chốc lão bị Tôn Hùng đá trúng mấy cước vào khuỷu chân. Lão vừa đau vừa tê chồn thì hai chân Tôn Hùng xoắn lại. Lão đứng không vững té xuống đất.
Tôn Hùng tung mình nhảy xổ lại. Ngờ đâu Hoàng Hy Tiết ngã lăn ra rồi vẫn còn đất phóng quyền đánh "binh" một tiếng trúng vào vai địch nhân hất Tôn Hùng ra xa hơn trượng.
Tôn Hùng lại tấn công. Hoàng Hy Tiết quỳ chân dưới đất, tả chưởng hữu quyền đồng thời đánh ra, khiến Tôn Hùng phải nghiêng mình lăn đi.
Hai người chiến đấu thấp ìà là mặt đất, những tiếng "bình bình" vang lên không ngớt. Cả hai đều trúng đòn, nhưng hai nhân vật này thịt bắp da dầy, đủ sức chịu đựng. Kẻ trúng quyền người trúng cước, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.
Tỷ đấu cách này Tôn Hùng thấy không chiếm được phần tiện nghi, nhưng đột nhiên Hoàng Hy Tiết giả vờ sơ hở để Tôn Hùng lăn mình vào định đánh một quyền thật nặng vào trước ngực địch nhân. Hoàng Hy Tiết đã phải khó nhọc mới chụp được chỗ yếu hại của địch nhân thì khi nào chịu buông tha.
Tôn Hùng bị nghẹt thở, sắc mặt tứn bầm. Những thoi quyền đánh ra dần dần kém sức.
Quần hùng thấy hai người tỷ đấu một cách dã man như hạng đầu đường xó chợ, chẳng còn chi là phong thế chưởng môn hai phái, đều lắc đầu cười thầm.
Tôn Hùng dần dần chống không nổi, thì bỗng trong đám đông vọt ra một đại hán vung quyền đánh xuống lưng Hoàng Hy Tiết.
An đề đốc vội hét: -Lui lại ngay Không thê hai người đánh một!
Nhưng thoi quyền của người kia đã đánh trúng lưng Hoàng Hy Tiết. Lão đau quá phải buông tay ra. Tôn Hùng liền xoay mình nhảy lên.
Trong đám đông lại có một người nữa vọt tới cử quyền đánh hán tử cao lớn.
Nguyên hai người này một là đại đệ tử của Tôn Hùng, còn một là con Hoàng Hy Tiết nhảy ra trợ quyền. Lúẹ này trong nhà đại sảnh biến thành hai đôi đánh nhau.
Những người bàng quan reo hò trợ oai, vỗ tay hoan hô. Thế là tỷ võ giữa chưởng môn nhân biến thành sân khấu diễn kịch, chẳng còn vẻ chi là trang nghiêm nữa.

Tôn Hùng đã bị một lần xuýt thất bại, không dám cầu may thủ thắng, thận trọng cùng Hoàng Hy Tiết tỷ đấu thành thế quân bình. Nhưng con Hoàng Hy Tiết chưa đủ kinh nghiệm lâm địch, liên tiếp bị đối phương đá mấy lần lăn long lóc. Gã tức giận rút đoạn đao đâm địch nhân.
Đệ tử của Tôn Hùng giật mình kinh hãi. Gã không đem binh khí bên mình liền chụp lấy cái ghế bỏ trống bên cạnh vung múa đỡ đòn.
Cuộc tỷ võ này chẳng còn ra thể thống gì nữa.
An đề đốc quát: -Cả bốn người lùi lại đi! Không thể chiến đấu vô lối như vậy được.
Nhưng bốn người đang hung hăng chẳng ai để ý nghe lời hắn.
Hải Lan Bật đứng dậy hỏi: -An đề đốc nói gì các vị có nghe thấy không?
Con Hoàng Hy Tiết phóng đao đâm không trúng, Hải Lan Bật vươn tay ra chụp lấy ngực gã, tiện đà liệng ra ngoài. Tiếp theo lão chụp tên đệ tử của Tôn Hùng quăng ra ngoài sân.
Quần hùng đang ngơ ngác, lại thấy Hải Lan Bật một tay xách Hoàng Hy Tiết, một tay nắm Tôn Hùng đồng thời liệng ra. Diệu ở chỗ bốn người chồng lên nhau. Con Hoàng Hy Tiết ở dưới cùng không bò dậy được. Cả bốn người đều mắt hoa đầu váng, đấm đá loạn xạ. Sau mấy tên vệ sĩ chạy lại gỡ ra họ mới ngừng lại. Bốn người mặt mũi sưng vù, tím bầm, vẫn còn đấu khẩu.
Hải Lan Bật phô trương thân thủ khiến quần hùng kinh hãi nghĩ thầm: -Lão này liệt vào hàng tứ đại chưởng môn quả nhiên bản lãnh phi thường. Lão ra tay nào chụp nào liệng là hai người Tôn, Hoàng không cựa quậy được chút nào.
Nên biết Tôn Hùng và Hoàng Hy Tiết tuy đã chiến đấu bại hoại nhưng đều có bản lãnh và thân thủ nổi danh trên giang hồ, mà bị Hải Lan Bật tùy tiện chụp lấy liệng đi như bó cỏ. Mọi người bàng quang đều bở vía tự nhủ: -Võ quan Mãn Châu quả không tầm thường, chẳng thể khinh nhờn được.
Hải Lan Bật liệng bốn người đi rồi, nhìn An đề đốc nói lý la lý lô bằng tiếng Mãn Châu mấy câu rồi trở về chỗ ngồi.
Thang Bái ca ngợi: -Hải đại nhân bản lãnh phi thường, bọn tại hạ không thể bì kịp.
Hải Lan Bật cười đáp: -Không bõ làm trò cười cho Thang đại hiệp. Vì mấy ông bạn làm nhộn mất cả thể thống nên tại hạ phải ra tay.
Lúc này bọn bộc dịch đã thay cái ghế gãy rồi.
Chưởng môn Côn Luân Đao là Tây Linh đạo nhân từ nãy đến giờ chỉ mỉm cười, nhưng khi thấy Hải Lan Bật thi triển võ công, tự biết không thể ngang hàng với lão, dự vào Ngọc Long bát môn, không khỏi xao xuyến trong lòng.
Bên kia chưởng môn Túy Bát Tiên là Thiên Bôi Cư Sĩ Văn Túy Ông

vẫn tự rót rượu uống. Cặp mắt lờ đờ tựa hồ chẳng nhìn thấy những gì xảy ra trước mắt.
An đề đốc hắng dặng một tiếng, tuyên bố: -Phúc đại soái mời các vị đến đây tỷ thí võ công là để phân tài cao thấp.
Xin các vị đừng đánh nhau loạn xà ngầu như mấy vị mới đây để khỏi làm trò cười cho thiên hạ.
Lại nghe Tôn Hùng ngồi dưới mái hiên, quát hỏi: -Việc gì mà làm trò cười cho thiên hạ? Tôn giá có hiểu võ công hay không? Chúng ta tỷ đấu một keo xem sao.
An đề đốc lờ đi như không nghe tiếng, lại hỏi: -Đây còn hai cái ghế nữa. Ai là chân anh hùng hảo hán thì xin ngồi vào.
Tôn Hùng tức giận la lên: -Ngươi nói vậy là thóa mạ ta không phải chân anh hùng ư? Chẳng lẽ ta lại là cẩu hùng?
Hắn chẳng kể gì vừa bị Hải Lan Bật liệng ra, xăm xăm chạy về phía An đề đốc. Đột nhiên chân bước loạng choạng rồi té lăn xuống đất.
Nguyên một tên vệ sĩ đưa chân ra gạt, khiến hắn té nhào.
Tôn Hùng tức quá, quay lại nhìn xem ai đã ám toán mình nhưng tên vệ sĩ kia đã ẩn lánh rồi. Hắn không từn ra được người nào chơi khăm, đành cất tiếng chửi bâng quơ.
Lúc này bao nhiêu con mắt đổ dồn nhìn vào hai chiếc ghế thái sư còn trống, chứ chẳng ai lý gì đến Tôn Hùng.
Nguyên một nhà sư mặt áo cà sa màu nguyệt bạch mà An đề đốc vừa giới thiệu là Cáp Xích đại sư ở Mông Cổ ngồi vào một ghế. Còn một ghế trống có hai người ngồi chung.
Hai người này tướng mạo giống hệt nhau. Cặp lông mày chênh chếch rủ xuống, mặt gà chọi. Hai người này mới ngoài hai chục tuổi, tướng mạo kỳ dị, nhất là cặp mắt gà chọi khác hơn người thường. Cách phục sức của hai người cũng chẳng khác nhau chút nào, hiển nhiên là hai anh em sinh đôi.
An đề đốc tủm tỉm cuời nói: -Hai vị này là chưởng môn Song Tử môn tên gọi Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu.
Mọi người nghe danh tự hai tên đó đều cười thầm. Họ nhìn lại thân hình cùng dong mạo hai người, thực chẳng khác nhau chút nào mà cũng không thể phân biệt được ai là Nghê Bất Đại, ai là Nghê Bất Tiểu. Giả tỷ một người là Nghê Đại, một người là Nghê Tiểu thì lập tức phân biệt được ai lớn ai nhỏ ngay. Nhưng Bất Đại dường như là nhỏ mà Bất TIểu tựa hồ lớn hơn. Thế cũng chưa hết: Tay hai người này đều thủ trong áo dường như trời rét chịu không nổi.
Quần hào chỉ trỏ nghị luận. Có người đánh cuộc với nhau Nghê Bất Đại là lớn, có người bảo Nghê Bất Tiểu là nhỏ. Thần sắc hai anh em trơ như gỗ. Cả hai đều không phải là người gầy, nhưng ngồi chung một ghế chẳng thấy khó chịu chút nào, tựa hồ như đã quen ngồi như vậy từ lúc nhỏ.
Phúc Khang An ngó hai gã này mỉm cười ra chiều hứng thú.

Quần hào còn đang nghị luận thì đột nhiên trước mắt sáng lòa. Một thiếu nữ từ trong đám đông tiến ra.
Thiếu nữ mình mặc áo vàng, quần xanh, chừng 2 l, 22 tuổi. Nước da trắng nõn, đầy vẻ phong lưu.
An đề đốc báo danh: -Đây là Tang Phi Hồng cô nương, chưởng môn phái Ngũ Hồ ở phủ Phụng Đường.
Bọn võ sư đột nhiên thấy xuất hiện một vị cô nương đều phấn khởi tinh thần.
Quách Ngọc Đường nhìn Hồ Phỉ nói: -Đệ tử phái Ngũ Hồ đều làm nghề buôn bán để sinh nhai. Truyền đời chưởng môn phái này đều là nữ nhân. Còn nam đệ tử dù bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không được làm chưởng môn. Tang Phi Hồng cô nương đây tuổi nhỏ quá, chưa rõ có công phu chân thực gì không?
Tang Phi Hồng đến trước mặt anh em họ Nghệ. Hai tay chắp để sau lưng, cô cười hỏi: -Xin hỏi nhị vị Nghê gia: vị nào là lão Đại?
Hai người lắc đầu không đáp.
Tang Phi Hồng lại cười hỏi:.
-Dù là huynh đệ song thai cũng có người ra trước ra sau để phân lão đại cùng lão nhị chứ?
Anh em họ Nghệ vẫn lắc đầu quầy quậy, chẳng nói năng gì.
Tang Phi Hồng hỏi một người: -Các hạ có phải là lão Đại không?
Gã này lắc đầu.
Tang Phi Hồng lại quay sang hỏi người kia: -Vậy thì các hạ chắc là lão Đại?
Gã này cũng chỉ lắc đầu rồi gắt lên: -Ai nói dối đâu? Ta chẳng phải là ca ca của y, y cũng không phải là ca ca của ta.
Tang Phi Hồng hỏi lại: -Hai vị phải chăng là anh em sinh đôi?
Hai người lại lắc đầu.
Quần hào trong sảnh đường thấy chúng lắc đầu hoài đều lấy làm kỳ vì hai người tướng mạo giống hệt nhau thì chẳng thể không phải là anh em sinh đôi.
Tang Phi Hồng hắng dặng một tiếng hỏi: -Thế mà còn bảo không dối ư? Nếu hai vị chẳng phải huynh đệ song thai thì cứ đem đầu ta ra mà chặt. Vậy vị nào là Nghê Bất Đại?
Gã mé tả đáp: -Tại hạ là Nghê Bất Đại.
Tang Phi Hồng lại hỏi: -Hay lắm! Các hạ ra trước hay là y ra trước?
Nghê Bất Đại chau mày hỏi lại: -Cô này rắc rối quá. Cô đã chẳng cần thân với anh em ta thì hỏi cái đó làm gì?
Tang Phi Hồng đã quen bôn tẩu giang hồ, nên đối với lời nói sờm sỡ cũng không để ý, vỗ tay cười đáp: -Hay lắm! Thế là các vị thú nhận là anh em rồi!
Nghê Bất Đại cãi: -Chúng ta là anh em thật, nhưng không phải là huynh đệ song sinh.
Tang Phi Hồng giơ ngón tay trỏ chỉ vào bên tai lắc đầu nói: -Ta không

tin!
Nghê Bất Đại đáp: -Cô không tin thì mặc kệ cô. Ai cần cô tin?
Tang Phi Hồng là người cố chấp, lại hỏi nữa: -Các vị là huynh đệ song sinh cũng chẳng xấu xa gì, tại sao lại không chịu thừa nhận?
Nghê Bất Tiểu đáp: -Cô nhất định đòi biết rõ nguyên nhân, bọn ta nói cho hay cũng chẳng hề chi, nhưng anh em ta đã có tiền lệ là kẻ nào muốn biết điều bí mật về chỗ xuất thân của chúng ta thì phải để anh em ta mỗi người đánh ba chưởng. Nếu không chịu nổi thì cứ dập đầu lạy ba cái cũng được.
Tang Phi Hồng động tính hiếu kỳ nghĩ thầm: -Gã muốn đánh mình ba chưởng nhưng chắc gì đánh trúng? Vậy ta hãy cho chúng nói rõ điều bí mật này rồi sẽ liệu.
Cô liền gật đầu đáp: -Được rồi! Các vị nói đi!
Anh em họ Nghệ tâm ý tương thông đột nhiên đứng dậy, hành động đồng thời như một người.
Tang Phi Hồng nhơn nhơn đắc ý nói: -Thế mà còn bảo là không phải huynh đệ song sinh, thật quỷ cũng không nghe được.
Lại thấy hai người thò tay ra khỏi tay áo. Trước mắt kim quang lấp lánh.
Nguyên mười ngón tay của hai người này đều đeo bao tay bằng vàng vừa nhọn vừa dài. Nếu chúng chụp tới thì khó lòng mà chống chọi được.
Nghê thị huynh đệ thân hình thấp thoáng, vươn tay ra nhằm Tang Phi Hồng chụp tới.
Tang Phi Hồng giật mình kinh hãi, tung mình nhảy lùi lại quát hỏi: -Làm gì thế này?
Nghê Bất Tiểu đứng ở mé Đông Nam, Nghê Bất Đại đứng ở góc Tây Bắc.
Cả hai người vươn tay ra. Với những ngón tay bọc bao vàng nhọn hoắt dài đến một thước, chúng vây Tang Phi Hồng vào giữa.
An đề đốc vội can thiệp: -Theo quy của đại hội bữa nay là một chọi một, không được ỷ nhiều người để thủ thắng.
Nghê Bất Tiểu dương cặp mắt gà chọi, nguyên trước ở hai bên sống mũi, đột nhiên phân khai ra xa lườm An đề đốc, lạnh lùng hỏi: -An đại nhân! Đại nhân có biết anh em tại hạ ở môn phái nào không?
An đề đốc đáp: -Hai vị ở Song Tử Môn tại Quý Châu.
Nghê Bất Đại hai tròng mắt cũng phân khai ra xa nói: -Song Tử Môn của tại hạ trước nay chỉ thu đồ đệ nếu không là huynh đệ thì cũng là tỷ muội song sinh. Khi cùng người động thủ, chẳng bao giờ đơn đả độc đấu.
An đề đốc chưa kịp đáp, Tang Phi Hồng đã cướp lời: -Ha ha! Các vị vừa nói không phải huynh đệ song sinh, bây giờ mới chịu thừa nhận.
Nghê Bất Đại không chịu, đáp: -Chúng ta không phải là huynh đệ song sinh!

Quàn hào nghe hai gã nói lằng nhằng hoài, mới biết đôi anh em bảo bối này là hạng si ngốc.
Tang Phi Hồng cười khanh khách nói: -Thôi đừng nói quẩn quanh nữa. Ta không mong đoạt chiếc Ngọc Long bôi đâu.
Cô nói rồi toan lùi lại.
Nghê Bất Tiểu giang hai tay cản lại nói: -Cô hỏi rõ thân thế chúng ta rồi, đã không chịu nổi ba phát chưởng của ta, sao không dập đầu lạy ba lạy?
Tang Phi Hồng chau mày đáp: -Thủy chung các người vẫn không nói rõ, nhận là anh em rồi lại không nhận là huynh đệ song sinh. Các vị anh hùng thiên hạ đều hiện diện tại đây, thử bình luận lý sự này coi.
Nghê Bất Tiểu nói: -Được rồi! Người nhất định đòi nghe thì ta nói cho hay.
Nghê Bất Đại nói: -Mẹ chúng ta sinh ra ba người!
Nghê Bất Tiểu nói tiếp: -Chúng ta là hai người trong cái tam bào thai.
Nghê Bất Đại lại nói: -Vì thế mà chúng ta tuy là anh em nhưng không phải huynh đệ song sinh.
Nghê Bất Tiểu nói: -Đại ca ta vừa lọt lòng mẹ đã chết ngay.
Nghê Bất Đại tiếp: -Hai chúng ta sinh cùng một lúc, không ai trước ai sau.
Nghê Bất Tiểu nói: -Chúng ta tay chân liền nhau, vai cũng liền nhau.
Nghê Bất Đại nói: -Một vị danh y thần thuật tuyệt xảo tách đầu vai và chân tay ra thành hai.
Nghê Bất Tiểu nói: -Vì thế mà người chúng ta chẳng thể phân biệt, ai là ca ca, ai là đệ đệ.
Nghê Bất Đại nói: -Ta là Bất Đại thì y cũng là Bất Tiểu.
Hai gã mỗi người nói một câu liền thành một tràng, trung gian chẳng đứt quãng nào. Ngữ âm liền một dây, giả tỷ có người cách bích nghe tiếng thì không thể phân biệt được là do hai người phát âm.
Quần hùng trong đại sảnh vừa kinh ngạc lại vừa tức cười. Ai cũng cho là vụ này cực kỳ vi diệu nhưng cũng chẳng phải vô lý.
Tang Phi Hồng cười nói: -Té ra là thế. Vụ kỳ văn này nay ta mới được nghe lần đầu.
Nghê Bất Tiểu hỏi: -Ngươi có chịu dập đầu lạy không?
Tang Phi Hồng đáp: -Ta không lạy đâu. Nguơi muốn đánh thì động thủ đi, ta không hứa lời là không phản kháng.
Nghê thị huynh đệ không cán hô hoán cũng hành động như một. Đột nhiên ánh vàng lấp loáng, hai chục ngón tay đeo bao vàng cùng chụp lẹ tới.
Tang Phi Hồng thân pháp rất linh diệu, chuyển động thân hình tránh khỏi hai mươi ngón tay dài quá cỡ.
Nghê thị huynh đệ từ khi lọt lòng mẹ chưa từng phân khai. Chúng học võ công theo thuật phân tiến mà hợp kích hai người như một, chẳng khác một người có bốn chân bốn tay và hai mươi ngón.

Tang Phi Hồng thân pháp tuy linh hoạt tuyệt đỉnh mà hơn chục chiêu chưa phản kích được chiêu nào. Cô lâm vào tình thế rất nguy cấp. Nếu cục diện này kéo dài, cô chỉ sơ tâm một chút là bị thương dưới tay Nghê Thị huynh đệ.
Quần hùng trong nhà đại sảnh ngồi bàng quan, nhiều người không nhịn được lên tiếng quát tháo: -Hai người đánh một đâu phải là anh hùng mà là cẩu hùng.
-Hai đại nam nhân hợp lực đánh một cô gái nhỏ tuổi là hạng mặt dầy.
-Người ta là gái lại tay không mà hai ông tướng ngón tay đều đeo binh khí.
-Tiểu huynh đệ! Ngươi ra giúp cô một tay, không chừng cô sẽ nảy cảm tình với ngươi. Ha ha!
Đang lúc huyên náo, Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu bỗng la lên một tiếng "ô hay" rồi sóng vai nhay qua mé tả. Chúng nhìn Phúc Khang An mặt lộ vẻ vừa kính ngạc vùa vui mừng.
Quần hào nhìn theo ánh mắt của chúng thi thấy Phúc Khang An ngồi trên ghế đang cười hì hì. Tay hắn dắt hai đứa nhỏ, nói khẽ với chúng.
Hai đưa nhỏ này trắng trẻo và kháu khỉnh, tướng mạo lại giống nhau như đúc. Hiển nhiên là huynh đệ song sinh. Có điều đem chúng so với Nghê thị huynh đệ thì đôi đẹp đôi xấu thành trái ngược nhau.
Mọi người ngó thấy đều lấy làm hứng thú.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều chấn động tâm thần. Nguyên hai đứa nhỏ này chính là con Mã Xuân Hoa, không hiểu sao chúng lại bị Phúc Khang An đoạt trở về.
Tâm cơ hai người rất linh mẫn đều tự nhủ: -Hắn đã đoạt lại hai thằng nhỏ thì hành tung mình tất bị bại lộ rồi.
Trình Linh Tố đưa mắt ra hiệu cho Hồ Phỉ tìm cơ hội chuồn đi.
Hồ Phỉ gật đầu nghĩ bụng: -Nếu đối phương đã khám phá ra thì chúng đã bố trí rồi, có bỏ trốn cũng không thoát, đành là tùy cơ ứng biến, tới đâu hay tới đó.
Nghê thị huynh đệ cứ ngắm nghía hai đứa nhỏ như ngây như dại.
Tang Phi Hồng cười hỏi: -Hai đứa nhỏ này hay lắm! Các ngltời muốn thu chúng làm đồ đệ chăng?
Câu này nói trúng vào tâm sự của Nghê thị huynh đệ. Nên biết trong võ lâm đồ đệ tầm sư cũng như sư tầm đồ đệ là việc tối cần. Môn phái nào muốn mở mang đều phải tìm được người như ý để truyền thụ võ công.
Võ công của Song Tử môn rất cần hai người đồng thời rèn luyện, thì việc thu nạp huynh đệ song sinh lại càng tuyệt diệu vì hai người song sinh thần trí cũng như thân thể giống hệt nhau, lại tâm ý tương thông một cách tự nhiên.
Khi lâm địch dĩ nhiên phát huy được uy lực ra ngoài sự tiên liệu của đối phương.
Nghê thị huynh đệ vừa ngó thấy hai đứa nhỏ song sinh trong tay Phúc

Khang An mà tư chất căn cơ của chúng đều vào hàng thượng bảo nên trong lòng rạo rực, nỗi hoan hỷ không bút nào tả xiết.
Phúc Khang An cười hì hì khẽ nói: -Các ngươi coi hai vị sư phụ kia là huynh đệ song sinh. Tướng mạo hai vị có giống nhau không? Đồng thời các ngươi thử đóan xem vị nào là ca ca?
Nguyên Phúc Khang An đoạt được hai con về, trong lòng khoan khoái vô cùng. Hắn thấy Nghê thị huynh đệ hình thù quái dị, liền sai người đem hai đứa nhỏ và đại sảnh chơi.
Hai đứa nhỏ nhìn Nghê thị huynh đệ. Chúng là huynh đệ song sinh nên cảm giác tương thông có thể phân biệt dễ dàng ai là anh ai là em, nhưng Nghê thị huynh đệ cũng sinh ra một lúc, thân thể liền nhau sau mới tách ra nên hai đứa nhỏ cũng không sao phân biệt được.
Quần hùng hết nhìn Nghê thị huynh đệ lại ngó hai đứa nhỏ, không ngớt thì thầm bàn tán.
Đột nhiên Nghê thị huynh đệ đồng quát lên một tiếng: -Động thủ!
Rồi chia ra bên tả hữu chạy tới trước mặt Phúc Khang An.
Phúc Khang An giật mình kinh hãi, chưa kịp nghĩ tới chuyện né tránh thì hai vệ sĩ đứng bên đã nhảy xổ vào nghính địch.
Ngờ đâu thân pháp Nghê thị huynh đệ cực kỳ quái dị. Chúng chạy tới giữa đường thì Nghê Bất Đại đang ở mé tả chuyển qua mé hữu, Nghê Bất Tiểu ở mé hữu lại chuyển qua mé tả, bỏ hai tên vệ sĩ lại phía sau.
Hai gã tập kích Phúc Khang An chỉ là hư chiêu. Một người vung chân trái một người vung chân phải, hai chân đều đá tới đến "binh" một tiếng trúng vào cái ghế ngồi của Phúc Khang An. Cái ghế đổ ngửa ra, người Phúc Khang An té xuống. Bọn vệ sĩ kinh hãi la rầm lên. Người thì chạy ra ngăn chặn phía trước, kẻ thì đỡ Phúc Khang An dậy.
Nghê thị huynh đệ cắp hai đứa nhỏ dưới nách xoay mình chạy ra.
Giữa lúc quần hùng trong sảnh rối loạn, bỗng nghe những tiếng binh binh, tiếng la oai oái. Bốn tên vệ sĩ chặn đường bị Nghê thị huynh đệ đá lăn đi.
Nghê thị huynh đệ cắp hai đứa nhỏ toan chạy ra khỏi sảnh đường, bỗng bóng người thấp thoáng, hai người vọt tới vung tay đánh vào sau lưng Nghê thị huynh đệ.
Hai người này ra chiêu chiều hướng khác nhau. Hải Lan Bật chụp sau gáy Nghê Bất Tiểu vừa mau vừa chuẩn đích. Thang Bái lại phóng chưởng đánh vào sau lưng Nghê Bất Đại. Hai chiêu cương nhu khác nhau nhưng đều là những chiêu số cực kỳ lợi hại khiến địch nhân chẳng thê không tự cứu.
Nghê thị huynh đệ nghe phong thanh sau lưng rất cấp bách, vội xoay chưởng đón đỡ.

70
Văn Túy Ông sợ quỷ chết người

Quần hào còn đang kinh ngạc thì Túy Bát Tiên chưởng môn là Văn Túy Ông từ nãy tới giờ vẫn ngồi trên ghế thái sư, nhảy vọt ra la hoảng: -Hắc Vô Thường! Bạch Vô Thường!

Hai quái nhân cao gầy tiếp chưởng cùng hai lão Hải, Thang mắt sáng như điện nhìn vào mặt Văn Túy Ông. Quái nhân mé tả lạnh lùng hỏi: -Ngươi làm ác đã nhiều, bữa nay còn muốn trốn thoát ư?

Đột nhiên hai quái nhân nhả chưởng lực ra, hai lão Hải, Thang lùi lại một bước. Khi hai lão xoay chưởng phản kích thì hai quái nhân đã cướp được Nghê thi huynh đệ.

Quái nhân mé hữu nói: -Hai người này với hai anh em ta chẳng có thân hữu gì, song cũng là huynh đệ song sinh nên cứu mạng cho chúng!

Quái nhân mé tả chắp tay xoay một vòng dõng dạc nói: -Anh em Thường Hắc Chí và Thường Bạch Chí ở Hồng Hoa hội xin chào các vị anh hùng thiên hạ.

Hải lan Bật và Thang Bái nghe tiếng Thường Hắc Chí và Thường Bạch Chí bất đồ "ủa" lên một tiếng, dừng bước lại.

Thường thị huynh đệ gật đầu chào rồi cắp Nghê thị huynh đệ nhảy lên mái nhà.

Bỗng nghe những tiếng rú "ối, ái" vang lên ở dọc đường mỗi lúc một xa rồi không thấy gì nữa. Đó là những vệ sĩ canh gác trên nóc nhà bị Thường thị huynh đệ đánh đuổi hoặc hất xuống.

Hải Lan Bật và Thang Bái cảm thấy bàn tay tê chồn, giơ lên nhìn lại không nhịn được "ối" lên một tiếng.

Nguyên hai lão thấy bàn tay mình biến thành tím đen, sực nghĩ tới Hắc Sa chưởng khét tiếng thiên hạ của Tây Xuyên Song Hiệp Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường, bữa nay hai lão mới được gặp và nhân ra hai nhân vật kia không phải tầm thường.

Phúc Khang An mở cuộc đại hội chưởng môn này với dụng ý để đối phó lại quần hùng ở Hồng Hoa hội, không ngờ dưới bao nhiêu con mắt thao láo, Thường thị huynh đệ chợt đến chợt đi như vào chỗ không người, trong lòng hắn tức giận vô cùng. Hắn sa sầm nét mặt, chẳng nói nữa lời.

Phúc Khang An lại nhìn vào mấy cỗ ghế Thái sư thấy: Đại Trí Thiền sư chùa Thiếu lâm cặp lông mày rủ thấp, sắc mặt vẫn điềm nhiên. Võ Thanh Tử ở phái Võ Đương lộ vẻ hoang mang ra chiều sợ sệt. Văn Túy Ông đứng sững không nhúc nhích, hai mắt trợn lên nhìn ra phía trước. Thường thị huynh đệ đi đã xa rồi mà dường như lão vẫn chưa hết kinh hãi.

Hồ Phỉ đã nhìn rõ màn kịch này, lại nghe ba chữ Hồng Hoa hội, trống ngực chàng đập thình thình. Chàng thấy Thường thị huynh đệ muốn đến là đến, muốn đi là đi, coi anh hùng thiên hạ không vào đâu, tâm

thần chàng như say sưa ngây ngất, miệng lẩm bẩm: -Có thế mới là bậc hào kiệt.
Tang Phi Hồng vẫn đứng một bên coi náo nhiệt. Cô thấy Văn Túy ông nói mấy câu khiến toàn thể hội trường ngơ ngác, cô còn nhỏ tuổi lại hiếu sự, liền vươn tay khẽ đẩy lão một cái, cười nói: -Ngồi xuống đi! Đôi Vô Thường Quỉ đi rồi.
Không ngờ cô đẩy một cái, Văn Túy Ông đã ngã quay ra không dậy được nữa. Cô giật mình kinh hãi cúi đầu xuống ngó thấy mặt lão xanh xám, thì ra lão sợ vỡ mật chết từ lâu rồi. Cô la hoảng: -Chết rồi! Chết rồi! Lão sợ đến chết rồi.
Quần hùng trong đại sảnh nhốn nháo một hồi. Lúc trước Văn Túy Ông ngồi trên ghế Thái sư rót rượu uống khề khà, chẳng coi ai vào đâu tựa hồ mình là bậc nhất thiên hạ, chẳng ngờ Thường thị huynh đệ vừa tới không cần động thủ với lão mà lão đã sợ chết cứng.
Quách Ngọc Đường thở dài nói: -Chết là đáng kiếp!
Hồ Phỉ hỏi: -Quách tiền bối! Ngày thường Văn Túy Ông phẩm hạnh không tốt ư?
Quách Ngọc Đường lắc đầu đáp: -Há phải chỉ không tốt mà thôi,lão còn gian dâm cướp bóc chẳng từ điều gì. Đáng lẽ lão phu không muốn nói xấu người chết, nhưng sự thực bày ra đó, lão phu tiên liệu lão chẳng được chết yên lành. Có điều vì lão sợ Vô Thường quỷ mà uổng mạng là một điều không ai nghĩ tới! Ha ha!
Một người khác xen vào: -Chắc là Thường thị huynh đệ kiếm hắn đã lâu rồi, bữa nay oan gia chạm trán trên quãng đường hẹp.
Quách Ngọc Đường đáp: -Trước kia lão Văn tất đã bị Thường thị huynh đệ tóm được, không chừng lão còn phát điều trọng thệ gì đó.
Người kia lắc đầu nói: -Tự mình làm nên tội nghiệt thì không thể sống được.
Quách Ngọc Đường đáp: -Cái đó kêu bằng: Thi phi chỉ tại mình lắm miệng, phiền não đều do chuyện bất ngờ. Nếu lão tự biết mình một chút, không ham chén Ngọc Long, ẩn trong đám đông thì Tây Xuyên Song hiệp cũng không ngó thấy được.
Mấy người đang nói chuyện, bỗng thấy một lão già từ trong đám đông chạy ra. Sau lưng cài cây tẩu thuốc bào đen nhánh. Lão đến bên thi thể Văn Túy Ông vừa khóc vừa nói: -Văn nhị đệ! Không ngờ bữa nay nhị đệ lại chết về tay phường chuột nhắt.
Hồ Phỉ nghe lão thóa mạ Tây Xuyên song hiệp là phường chuột nhắt, trong lòng tức giận khẽ hỏi: -Quách tiền bối! Lão này là ai vậy?
Quách Ngọc Đường đáp: -Đây là Thượng Quan Thiết Sinh, chưởng môn Huyền Chỉ môn ở phủ Khai Phong. Lão tự phong cho mình ngoại hiệu là Yên Hà tản nhân. Lão cùng Văn Túy ông hợp xưng là Yên Tỉnh nhị tiên.
Hồ Phỉ thấy Thượng Quan Thiết Sinh mặc áo đầy dầu mỡ bóng loáng mà cây dọc tẩu cài sau lưng cũng có vẻ đặc biệt. Cái bầu để nhét

thuốc lớn bằng nắm tay, chắc là lão nghiện nặng. Chàng dặng hắng nói: -Lão Yên quỷ này mà lại tự xưng là tiên được ư?
Thượng Quan Thiết Sinh ôm thi thể Văn Túy ông khóc mấy tiếng rồi đứng dậy quắc mắt nhìn Tang Phi Hồng hỏi: -Ngươi làm gì mà đẩy chết Văn nhị đệ của ta?
Tang Phi Hồng ngạc nhiên đáp: -Hiển nhiên lão sợ quá mà chết, sao lại bảo do ta đẩy?
Thượng Quan Thiết Sinh nói: -Ha hà! Một người đang mạnh khỏe như thường sao lại sợ mà chết được? Nhất định ngươi đã ngấm ngầm hạ độc thủ sát hại Văn nhị đệ.
Nguyên lão e vụ Văn Túy Ông sợ quá chết người đồn đại ra ngoài giang hồ thì mất hết thanh danh, từ nay phái Túy Bát Tiên không ngóc đầu lên được nữa, nên lão gán cho Tang Phi Hồng đã ngấm ngầm hạ độc thủ.
Nên biết những nhân vật võ lâm bị người sát hại là chuyện thường, không tổn hại đến thanh danh.
Táng Phi Hồng còn nhỏ tuổi, không hiểu dụng ý của Thượng Quan Thiết Sinh, cô tức giận cãi: -Giữa ta với lão vốn không quen biết, khi nào ta lại sát hại lão? Ở đây có cả hàng trăm hàng ngàn con mắt đều thấy rõ vì lão sợ quá mà chết. Ta nghe lão la hoảng "Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thuờng" rồi chết mà.
Tiếng thét của cô lanh lảnh làm chấn động màng tai cực kỳ cổ quái, khiến quần hào phá lên cười.
Cáp Xích đại sư người Mông Cổ từ nãy tới giờ cứ ngồi ngẩn người trên ghế Thái sư bây giở bỗng xen vào: -Cô này không hạ độc thủ. Chính mắt lão phu cũng thấy rõ là hai tên ác quỷ vừa tới làm cho Văn lão gia sợ quá mà chết. Lão phu cũng nghe tiếng Văn lão gia hô "Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thuờng" thanh âm rất cổ quái. Quần hào trong sảnh đường lại nổi lên cười rộ.
Cáp Xích đại sư không hiểu mọi người cười gì liền lớn tiếng hỏi: -Chẳng lẽ lão phu nói lộn? Hai tên Vô Thường gì đó mặt mũi hung ác xấu xa, hình thù quái dị làm cho người ta sợ chết là thường. Các hạ không nên trách cô nương đây một cách hàm hồ.
Tang Phi Hồng hỏi theo: -Lão nghe thấy chưa? Đại sư đây cũng công nhận là lão Văn sợ quá mà chết, chứ có liên quan gì đến ta?
Thượng Quan Thiết Sinh rút cây dọc tẩu sau lưng ra, nhét đầy thuốc vào, quẹt lửa lên hút hai hơi nhả khói trắng vào mặt Tang Phi Hồng quát hỏi: -Con tiện tỳ này! Hiển nhiên ngươi là hung thủ giết người, sao còn chối cãi?
Tang Phi Hồng thấy khói trắng phu tới, vội né tránh nhưng không kịp, mũi hít phải liền thấy đầu óc hơi choáng váng, lại nghe lão thóa mạ mình là con tiện tỳ, không nhẫn nại được mắng lại: -Lão quỷ hồ đồ kia! Chẳng lẽ ta sợ ngươi ư? Ngươi bảo ta giết hắn, thì ta giết cả ngươi nữa đã sao?

Tay trái cô đánh rứ ra một chưởng, chân phải đá vào sau lưng lão.
Cáp Xích đại sư lớn tiếng la: -Lão kia! Đừng đổ oan cho người ngay. Văn lão gia hiển nhiên bị hai tên ác quỷ này làm cho sợ quá mà chết!
Hồ Phỉ thấy nhà sư tuy ngớ ngẩn nhưng tính tình ngay thẳng, có điều lão mở miệng là nói đến ác quỷ nghe không thuận tai. Chàng tức mình muốn tìm cách khiến lão nếm mùi đau khổ một chút.
Chàng đang trầm ngâm, bỗng thấy một thư sinh từ mé tây nhà khách sảnh chạy thẳng về hướng Cáp Xích hòa thượng.
Thanh niên này hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân hình bé nhỏ gầy nhom,cách ăn mặc rất trang nhã, tay mặt phe phẩy cây quạt, đến trước mặt Cáp Xích nói:
Đại hòa thượng! Hòa thượng nói một câu sai trật cần phải đổi lại!
Cáp Xích trợn mắt lên hỏi: -Câu nào sai trật?
Thư sinh đáp: -Hai vị đó không phải là ác quỷ mà là Tây Xuyên Song hiệp, Thường thị huynh đệ rất nổi danh. Tướng mạo hai vị tuy khác thường, nhưng võ công cao cường, chuyên làm điều nghĩa hiệp nên được người giang hồ kính ngưỡng.
Gã nói mấy câu này rất vừa lòng Hồ Phỉ. Chàng nghĩ thầm: -Chàng thư sinh kia biết nói mấy câu này thì nhân phẩm không phải tầm thường. Ta phải giao kết với y mới được.
Lại nghe Cáp Xích hỏi: -Vấn lão gia đã kêu chúng bằng Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường kia mà? Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thuonừg không phải là ác quỷ ư?
Thư sinh đáp: -Hai vị đó họ Thường. Còn tên một vị có chữ Hắc, một vị có chữ Bạch. Vì thế mà các bậc tiền bối gọi đùa là Hắc Vô Thuonừg, Bạch Vô Thường. Cái ngoại hiệu đó nếu chẳng phải là bậc tiền bối nổi danh thì không thể tùy tiện xưng hô được.
Một người trợn mắt la rùm, một người dùng lời văn nhã giải thích. Bên kia Thượng Quan Thiết Sinh và Tang Phi Hồng tái diễn cuộc động thủ.
Đừng tưởng Tang Phi Hồng vừa rồi bị Nghê thị huynh đệ bức bách chỉ có đón đỡ né tránh không phản kích được mà coi thường. Thực ra võ công của hai người Song Tử Môn liên thủ thi triển rất quái dị. Bây giờ cô trao đổi chiêu số với Thượng Quan Thiết Sinh chẳng kém thế chút nào.
Thượng Quan Thiết Sinh coi bề ngoài tựa hồ tay không, nhưng thực ra trong tay lão cầm cây dọc tẩu bằng thép đúc chuyên để điểm huyệt.
Huyền Chi môn sở trường về đánh vào 36 đại huyệt, nhưng thân pháp của Tang Phi Hồng linh hoạt, thủy chung Thượng Quan Thiết Sinh không điểm trúng được., Mấy lần lão còn suýt bị cô đá trúng.
Lại nghe lão hút sòng sọc thả khói mù ra. Thuốc bào hút màu đen biến thành màu đỏ nóng bỏng. Cây dọc tẩủ biến thành một thứ khí giới lợi hại phi thường, mới đánh tới bên người cô, chưa chạm vào mình đã thấy nóng bỏng.
Vạt áo gấu quần cô đã bị cháy rồi. Trong lòng hoang mang, cô suýt

gặp hiểm chiêu thì đột nhiên Thượng Quan Thiết Sinh phun khói trắng vào mặt. Người cô lảo đảo rồi ngã lăn ra.
Nguyên thứ thuốc của Thượng Quan Thiết Sinh trong có hòa thuốc mê rất mãnh liệt. Một là lão hút quen rồi, hai là trong mũi đã có thuốc giải, nên không sao. Còn Tang Phi Hồng ngửi phải là đầu nhức mắt hoa, trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững.
Gã thư sinh đối thoại với Cáp Xích hòa thượng chẳng lý gì đến chuyện đánh nhau bên cạnh, nhưng đột nhlên gã ngửi thấy mùi khác lạ biết là một thứ mê hương của phe Hắc đạo. Bất giác gã nổi giận, liếc mắt nhìn thấy Thượng Quan Thiết Sinh dùng cây dọc tẩu đỏ hồng để điểm huyệt vào gối Tang Phi Hồng.
Xèo một tiếng! Khói đen bốc lên mùi khét lẹt. Quần của cô đã bị cháy thủng một lỗ.
Tang Phi Hồng bị thương rú lên một tiếng. Thượng Quan Thiết Sinh lại toan đánh xuống lưng cô một đòn nữa.
Thư sinh tức giận quát: -Dừng tay!
Thượng Quan Thiết Sinh sửng sốt. Thư sinh vừa cong lưng một cái đã lột được đôi giày của Cáp Xích hòa thượng xoay lại kẹp lấy cây dọc tẩu đỏ hồng của Thượng Quan Thiết Sinh.
Mấy cử động này của thư sinh nhanh như điện chớp.
Cáp Xích hòa thượng la hoảng: -Ngươi ... ngươi tụt giày ta làm chi?
Thư sinh đã dùng đế giày cặp được cái dọc tẩu bằng sắt đỏ hồng. Gã xoay mình lại phía sau Thượng Quan Thiết Sinh. Tiếp theo mấy tiếng xèo xèo, tay áo Thượng Quan Thiết Sinh đã bị cháy. Tay mặt hắn bị đau vội rút về.
Thư sinh liệng cả đôi giày và dọc tẩu ra ngoài, nhảy xổ lại ngó Tang Phi Hồng thấy cô hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.
Hai tiếng chát chát vang lên. Đôi giày của Cáp Xích rớt xuống bàn tiệc. Nước canh bắn tung tóe. Dọc tẩu bay về phía Quách Ngọc Đường, kình lực vẫn còn cấp bách.
Quách Ngọc Đường rú lên một tiếng: -Ui chao!
Lão né tránh nhưng không kịp. Cái dọc tẩu nóng bóng sắp đập vào mặt lão thì Hồ Phỉ cầm đôi đũa vận kình lực vào kẹp lấy.
Những diễn biến cao thâm khôn lường khiến quần hào trong nhà đại sảnh đều ngơ ngác rồi lớn tiếng hoan hô.
Thư sinh nhìn Hồ Phỉ gật đầu mĩm cười để tạ ơn chàng đã giúp mình tránh khỏi việc vô ý đả thương người.
Gã quay lai chau mày ngó Tang Phi Hồng không biết giải cứu bằng cách nào, liền nhìn Thượng Quan Thiết Sinh quát:
Nơi đây quần hào tỷ thí võ nghế sao lão lại dùng thuốc mê? Mau lấy thuốc giải ra.
Thượng Quan Thiết Sinh vừa bị thư sinh đoạt dọc tẩu, biết thủ pháp gã cực kỳ mẫn tiệp, không dám mạo hiểm động thủ, cất giọng âm trầm hỏi: -Ai dùng thuốc mê? Con nha đầu này định lực kém quá,

xoay chuyển mấy vòng rồi ngất xỉu còn trách ta sao được?
Mọi người bàng quan không rõ chân tướng, nên chẳng biết ai phải ai trái.
Bỗng thấy một phụ nhân đứng tuổi lưng còng từ mé Tây tiến ra, tay mụ cầm một chung rượu hớp một hớp rồi phun vào mặt Tang Phi Hồng.
Thư sinh hỏi: -Ủa! Đây là thuốc giải ư?
Phụ nhân không đáp, lại phun rượu, mụ phun đến lần thứ ba Tang Phi Hồng dần dần hồi tỉnh. Trong lúc bâng khuâng cô chưa hiểu ra sao.
Thượng Quan Thiết Sinh hỏi: -Ha ha! Con nha đầu chẳng đã tỉnh lại rồi ư? Sao ngươi dám nói nhăng nói càn là ta dùng thuốc mê? Ở trong phủ Phúc đại soái nghiêm trang, ngươi phải ăn nói cho cẩn thận.
Thư sinh xoay tay lại đánh hắn một cái rồi quát mắng: -Hãy đánh tên gian đổ này một phát đã.
Thượng Quan Thiết Sinh cúi đầu xuống, phát chưởng đánh không trúng.
Thư sinh ra tay đánh rất mau lẹ mà Yên Hà Tán Nhân né tránh cũng rất linh động.
Tang Phi Hồng đưa tay lên dụi mắt, cô tỉnh ngộ ngay lập tức nhảy xổ tới vung tay trái dánh vào ngực Thượng Quan Thiết Sinh, miệng quát mắng: -Ngươi đã dùng độc yên phun vào mặt ta.
Thượng Quan Thiết Sinh nghiêng mình né tránh, trợn mắt nhìn phụ nhân trung niên, hắn vừa kình hãi vừa tức giận hỏi: -Sao mụ này giải được thuốc mê độc môn của ta. Giữa ta với mụ vốn không thù oán, sao mụ lại can thiệp vào việc của người ta?
Tang Phi Hồng nhìn thư sinh gật đầu nói: -Đa tạ tướng công đã ra tay viện trợ.
Thư sinh trỏ vào phụ nhân nói: -Chính nữ hiệp đây đã cứu tỉnh cô.
Phụ nhân lạnh lùng nói: -Không phải ta cứu cô đâu.
Mụ xoay tay đón lấy đôi đũa trong tay Hồ Phỉ còn kẹp ống thuốc bằng thép trao vào tay Thượng Quan Thiết Sinh, cất tiếng ấm ớ nói: -Lần này thì giữ cho chắc.
Thế là gã thư sinh, Tang Phi Hồng, Thượng Quan Thiết Sinh đều hồ đồ chẳng hiểu phụ nhân đứng về phe nào. Mụ đã cứu tỉnh Tang Phi Hồng, lại giao trả dọc tẩu lại cho Thượng Quan Thiết Sinh. Chẳng lẽ mụ là hảo nhân ba phải chỉ biết làm việc tử tế mà không phân biệt phải trái?
Mọi người thấy mụ mái tóc hoa râm, da mặt vàng ủng, thể chất suy nhược không ra vẻ con nglrời biết võ công, mụ xoay mình về chỗ ngồi khẽ nói chuyện với Hồ Phỉ. Phụ nhân này chính là Trình Linh Tố đã cải trang.
Nên biết nếu không phải là cao đồ của Độc Thủ Dược Vương thì chẳng thể giải được thuốc mê độc môn của Thượng Quan Thiết Sinh trong khoảng khắc.

Cáp Xích lại la lên: -Trả lại giầy ta! Trả lại giầy ta!
Nhưng mọi người trong lòng đều có ý nghĩ riêng, chẳng ai lý gì đến lão.
Cáp Xích tức quá đưa tay ra nắm lấy sau lưng thư sinh quát hỏi: -Ngươi có trả giầy ta không?
Thư sinh xoay mình né tránh, cười đáp: -Đại hòa thượng! Giầy của đại hòa thượng cháy mất rồi!
Cáp Xích chân không rất ngượng ngùng chạy lại bàn tiệc thì thấy đôi giầy đã ướt đẫm, cả trong lẫn ngoài đều dơ dáy, nhưng biết làm sao, không đi giày cũng không xong. Lão miễn cưỡng xỏ giầy vào chân rồi quay lại định ăn thua với gã thư sinh, thì đã không thấy bóng gã đâu nữa, chỉ thấy Thượng Quan Thiết Sinh và Tang Phi Hồng.
Lão chạy quanh mấy vòng không tìm thấy thư sinh đâu đành quay về chỗ ngồi ghế Thái sư, miệng lẩm nhẩm thóa mạ: -Quân chó đẻ! Bữa nay thật là xui quá. Đã gặp một cặp Vô Thường quỷ lại chạm trán Tú tài ma.
Lão chửi bới không ngớt một hồi thấy Thượng Quan Thiết Sinh và Tang Phi Hồng càng đánh càng hăng, khó phân thắng bại trong chốc lát. Lão muốn im tiếng, nhưng cảm thấy đôi giày dưới chân dầu mỡ rất khó chịu không nhịn được, lại ngoác miệng ra thóa mạ.
Đột nhiên lão nghe quần hào nổi lên tràng cười hô hố đưa mắt nhìn, không hiểu họ cười gì. Lão lại thấy mục quang quần hào ngó vào lão chằm chặp, lão liền sờ mặt mũi rồi cúi xuống y phục thì thấy ngoài đôi giày dơ dáy, không còn chỗ nao khác lạ. Lão tức giận quát hỏi: -Cười gì vậy? Có gì đáng cười đâu?
Quần hào càng cười lớn hơn.
Cáp Xích bụng bảo dạ: -Gỉoi lắm! Lũ con rùa! Các ngươi cười thì mặc thây các ngươi, lão gia không thèm lý đến nữa.
Lão ngồi ngay ngắn trên ghế cho là mọi người cười một lúc rồi thôi, vì mình chẳng có gì đáng cười. Không ngờ tiếng cười trong đại sảnh càng mỗi lúc một vang dội. Cả Tang Phi Hồng đang chiến đấu ác liệt thỉnh thoảng cũng quay đầu lại toét miệng ra cười.
Cáp Xích trợn mắt há miệng, lòng dạ rối bời chẳng hiểu mọi người cười gì? Lão nhìn ngang nhìn ngửa rồi quay lại hầm hè.
Tang Phi Hồng không nhịn được cười sằng sặc và la lớn: -Đại hòa thượng! Đại hòa thượng!
Cáp Xích nhảy xuống dời khỏi ghế rồi quay lại nhìn thì thấy thư sinh đang ngồi chễm chệ ngay sau lưng.
Nguyên gã ngồi trên lưng ghế của Cáp Xích lắng lặng làm trò ba bị chín quai. Cáp Xích nổi giận đùng đùng la lớn: -Quỷ tú tài! Ngươi làm trò khỉ gì vậy?
Thư sinh trỏ tám cái chén trong bọc, ý nói: -Ta muốn lấy cái chén ngọc trong kia!
Cáp Xích hỏi: -Ngươi định tranh đoạt ngọc bôi ư?

Thư sinh gật đầu.
Cáp Xích hỏi: -Đây còn ghế bỏ trống sao ngươi không ngồi?
Thư sinh trỏ quần hào trong sảnh đường giơ tay trái lên. Tay mặt nắm thành quyền đấm vào đầu mình rồi so vai rụt cổ ra chiều khiếp sợ.
Quần hào lại phá lên cười.
Cáp Xích hỏi: -Ngươi sợ người ta đánh không dám ngồi? Vậy sao ngươi ngồi trên ghế của ta?
Thư sinh vung chân đá không gian, lại phóng chưởng đánh rứ rồi trụt xuống ngồi vào ghế. ý tứ của gã hiển nhiên là muốn đá lão đi để chiếm cái ghế này.
Gã tụt ngồi xuống ghế. Tiếng cười càng vang dội tưởng như vỡ sảnh đường.
Phúc Khang An, An đề đốc thấy tỷ võ trường biến thành một nơi diễn trò, mất hết vẻ nghiêm trang, trong lòng đều rất khó chịu, nhưng lại thấy gã thư sinh điêu ngoa cổ quái, mà Cáp Xích lại ngây ngô thành thực diễn thành hý kịch, cũng không nhịn được phải mỉm cười.
Lúc này hai đứa nhỏ song sinh đã được Vương kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt đưa vào hậu viện, không thì chắc chúng thích đến vỗ tay nổi lên tràng cười ha hả.
Trình Linh Tố nhìn Hồ Phỉ khẽ nói: -Gã kia khinh công tuyệt diệu!
Hồ Phỉ đáp: -Đúng thế! Thân pháp gã đặc biệt tinh diệu, suốt đời ta chưa từng thấy ai được như thế!

71
Thang Bái mưu cao đoạt Ngự bôi

Trình Linh Tố nói: -Dường như gã cố ý đến đây quấy phá!
Hồ Phỉ gật đầu rồi không nói nữa.
Lúc này những người có kiến thức trong đại hội đã nhận ra gã thư sinh muốn trêu chọc Cáp Xích mà thực ra là để phá rối cuộc đại hội chưởng môn của Phúc Khang An, biến cuộc đại hội trang nghiêm thành sân khấu hý kịch.
Thư sinh ngồi trên ghế lấy cây quạt trỏ vào Cáp Xích nói: -Cáp Xích hòa thượng! Hòa thượng không được vô lễ với ta! Trong cái quạt này có ẩn giấu tổ tôn của Hòa thượng đó!
Cáp Xích ngọeo đầu dòm ngó cây quạt chẳng thấy có gì khác lạ liền lắc đầu đáp: -Ngươi nói láo, ta không thể tin được!
Thư sinh đột nhiên mở quạt giơ lên, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi: -Ngươi không tin ư? Vậy ngươi thử nhìn xem!
Mọi người trông cây quạt lăn ra mà cười. Nguyên trên mặt cây quạt giấy vẽ một con rùa cực lớn. Con rùa này nằm ngửa bụng hướng lên trời, đang thò cổ ra cố gắng lật mình lại mà lật không được. Dáng coi rất hoạt kê.
Hồ Phỉ không nhịn được vừa cười vừa nhìn Trình Linh Tố. Hai người xác định thư sinh đã chuẩn bị để đến đây quấy phá, bất giác ngấm ngầm đem lòng kính phục.
Nên biết ở giữa nơi đầm rồng hổ huyệt lại trước mặt anh hùng thiên hạ mà dám quấy phá, tất phải là một nhân vật đởm lược hơn người.
Cáp Xích nổi giận gầm lên như sấm: -Ngươi thóa mạ ta là con rùa ư? Tên tú tài thối tha này không muốn sống nữa rồi!
Thư sinh bình tĩnh hỏi: -Làm con rùa có chi là không hay? Rùa rất thọ, ta muốn bảo lão sống lâu trăm tuổi.
Cáp Xích nói: -Nói bậy! Con rùa là tiếng thóa mạ. Vợ đi với trai tức là làm con rùa.
Thư sinh nói: -Thất lễ! Thất lễ! Thì ra đại Hòa thượng đã lấy vợ rồi.
Thang Bái thấy nét mặt Phúc Khang An mỗi lúc một thêm vẻ bất thiện muốn ra can thiệp thì đột nhiên Cáp Xích gầm lên một tiếng. Lão vươn tay toan chụp vào lưng thư sinh.
Thư sinh không né tránh kịp bị lão xách bỗng người lên ném mạnh xuống đất.
Nguyên Cáp Xích đại sư vốn là một tay cao thủ về đô vật ở Mông Cổ. Hơn nữa Cầm nã thủ của lão gồm đủ ba môn tuyệt kỹ: Đại trảo, trung trảo, tiểu trảo.
Cáp Xích là chưởng môn Trung Trảo môn, sở trường về sử kinh sau lưng là bắp đùi. Lão chụp vào trước ngực hay sau lưng đối phương trăm phát trúng cả trăm.
Thư sinh bị lão chụp vào rồi liệng ra, xem chừng bị đau điếng người. Ngờ đâu hiển nhiên sống lưng gã sắp đập xuống mà lúc chạm đất gã

lại đứng hai chân xuống trước.
Chân gã như đặt lò xo, vừa chấm đất lập tức nảy lên. Gã cười hề hề nói: -Lão vật mà ta không ngã!
Cáp Xích nói: -Lại đây!
Thư sinh đáp: -Hay lắm! Lại thì lại!
Gã lại gần tới nơi đột nhiên vươn hai tay chụp lấy trước ngực lão.
Quần hào đều rất lấy làm kỳ vì thân hình Cáp Xích cao lớn quá cỡ, còn thư sinh nhỏ bé gầy nhom. Huống chi Cáp Xích lại chuyên nghề đô vật, ai cũng ngó thấy thư sinh tỷ đấu với lão, chẳng thi triển khỉnh công thì cũng dùng quyền chiêu xảo diệu để thủ thắng, mà sao lúc này gã lại đem sở đoản của mình đánh vào cái sở trường của địch?
Cáp Xích liền vươn tay chụp đầu thư sinh vung chân quét ngang khiến thư sinh ngã chúi người về phía trước. Gã ôm lấy cái cổ to của Cáp Xích, vung hai bắp chân nện xuống đầu gối lão. Gã nện trúng huyệt đạo. Hai chân Cáp Xích nhũn ra, quỵ xuống.
Cáp Xích tuy thua mà chưa loạn, xoay tay chụp lấy sau lưng thư sinh đè lên người gã.
Thư sinh la làng: -Không được rồi! Không được rồi!
Gã luồn đầu xuống dưới nách lão thò ra, lè lưỡi làm trò quỷ. Lúc này bọn cao thủ như Hồ Phỉ, Thang Bái, Hải Lan Bật đều hiểu rõ gã thư sinh giỏi nghề điểm huyệt. Cáp Xích không phải là địch thủ của gã. Còn về môn đô vật, thư sinh cũng rất thuần thục. Tuy nội lực gã không bằng Cáp Xích, nhưng thủ cước linh diệu, dù gặp tuyệt cảnh vẫn có thể thoát ra được. Gã không muốn đánh té Cáp Xích vì chẳng có chuyện gì thù nghịch. Chỉ có điều gã đùa giỡn khiến cho Phúc Khang An và bốn đại chưởng môn phải mất mặt.
Bên kia Tang Phi Hồng thi triển công phu tiểu xảo cùng Thượng Quan Thiết Sinh vẫn tỷ đấu không ngớt.
Ngũ Hồ Môn của cô ở phủ Phụng Dương chuyên về môn Thiết Môn công.
Mũi giầy bọc sắt nhọn nếu đá trúng ai là có thể giết ngay người đó.
Thượng Quan Thiết Sinh phiêu bạt giang hồ mấy chục năm, làm gì không biết cô lợi hại? Mỗi khi mũi giày cô đá tới, hắn vội nghiêng nùnh né tránh.
Thượng Quan Thiết Sinh là nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, đấu với cô gái nhỏ tuổi gần trăm chiêu vẫn không thắng thế được chút nào, lại thấy những môn Uyên ương thoái, Quai từ thóai, Khuyên đàn thoái, Câu tảo thoái cùng những môn xuyên tâm, chàng tâm, đơn phi, song phi đá ra mỗi lúc một mau khiến lão trong dạ bồn chồn. Lão coi chừng muốn thủ thắng đành phải thi hành kỹ thuật trước.
Lão cười ha hả nói: -Đá ngang đá dọc thì có làm gì?
Lão ra vẻ không cần lại rút dọc tẩu hút một hơi.
Tang Phi Hồng thấy lão hút thuốc vội đề phòng lão thở hơi ra.
Không ngờ Thượng Quan Thiết Sinh hút một hồi rồi hai mắt trợn trừng

lên chiếu ra những tia hung quang như chó điên. Đột nhiên lão gầm lên những tiếng "u ú" nhảy xổ về phía Tang Phi Hồng.
Tang Phi Hồng thấy thái độ lão như vậy trong lòng rất kỉnh hãi, vội lạng mình né tránh sang một bên.
Thượng Quan Thiết Sinh chân không dừng bước, vẫn tiếp tục xông thẳng về phía trước, miệng vẫn kêu ú ớ, nhưng lại nhảy về phía Phúc Khang An.
Vệ sĩ đứng bên cạnh Phúc Khang An là Tăng Thiết Âu ở Ưng Trảo Nhạn Hành Môn chợt thấy Thượng Quan Thiết Sinh phạm thượng làm loạn, vội nhảy tới nắm tay lão hất mạnh ra.
Thượng Quan Thiết Sinh loạng choạng người đi rồi ngã lăn xuống đất.
Hai mắt trợn ngược, lão lồm cồm bò dậy lại xông vào bàn tiệc phía Đông nào đá nào chụp loạn xạ như kẻ phát khùng.
Hồ Phỉ nheo mắt nhìn Trình Linh Tố thấy cô tựa như cười mà không phải cười, chàng liền hiểu ngay vừa rồi trong khoảnh khắc cô đã bỏ chất kịch độc vào dọc tẩu, dùng cách gậy ông đập lưng ông. Thượng Quan Thiết Sinh hít khói độc vào lập tức thần trí mê man, như kẻ điên khùng.
Những cao thủ ờ bàn tiệc phía Đông thấy lão xông tới cũng ra tay gây hấn.
Thượng Quan Thiết Sinh lăn mình dưới đất, đột nhiên ôm lấy chân bàn, cắn lấy cắn để.
Quần hào thấy tình trạng này đều ngấm ngầm kinh hãi, không cười ra tiếng được. Chẳng ai hiểu vì lẽ gì, hắn đột nhiên biến thành kẻ điên khùng.
Trong lúc nhất thời mọi người yên lặng, không ai nói gì. Trong nhà đại sảnh chỉ nghe tiếng Cáp Xích thóa mạ "Tiểu súc sinh, tặc tú tài" không ngớt.
Thư sinh nói: -Ta khuyên lão không nên chửi bới nữa!
Cáp Xích tức giận quát: -Ta thóa mạ ngươi thì đã sao? Tặc tú tài!
Thư sinh nói: -Chắc lão không dám thóa mạ Phúc đại soái. Lão có giỏi thì thử mắng một tiếng Tặc đại soái cho ta nghe!
Cáp Xích tức giận đến cực điểm, chẳng nghĩ ngợi gì nữa, buột miệng mắng liền: -Tặc đại soái!
Hắn vừa mắng một câu biết là bất diệu, vội đổi giọng: -Không ... không phải là ta thóa mạ y ... mà là ... thóa mạ ngươi!
Thư sinh cười hỏi: -Ta không làm đại soái, sao lão lại thóa mạ Tặc đại soái?
Cáp Xích mắc bẫy, sợ Phúc Khang An quở trách, trán nổi gân xanh nét mặt đỏ bừng, nhảy xổ lại.
Thư sinh nhân lúc tâm thần lão hoang mang, nghiêng mình né tránh nắm lấy cánh tay lão mượn sức đẩy một cái. Người Cáp Xích liền bị hất té xuống.
Thượng Quan Thiết Sinh đang ôm chiếc bàn cắn thì người Cáp Xích

đổ vào đè lên lưng lão.
Thượng Quan Thiết Sinh miệng kêu ầm ĩ, ôm chặt lấy hai tay Cáp Xích cắn vào cái đầu trọc của lão.
Cáp Xích bị đau vung tay muốn hất ra, không ngờ Thượng Quan Thiết Sinh đang nổi điên nên thần lực rất ghê gớm. Tý lực của Cáp Xích tuy mạnh hơn hắn nhiều mà không sao thoát ra được. Lão bị hắn cắn, đầy đầu máu tươi đầm đìa. Lão đau quá thét lên be be.
Thư sinh cười hô hố reo lên: -Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!
Gã vừa vỗ tay vừa lùi dần về phía tám chiếc Ngọc bôi đặt trên kỷ trà. Đột nhiên phất tay áo chụp lấy hai cái chén ngọc, nhìn Tang Phi Hồng nói: -Lấy được ngự bôi rồi, chúng ta đi thôi!
Tang Phi Hồng sửng sốt. Cô vốn không quen biết thư sinh, nhưng thấy gã đối với mình rất thân thiết, liền lẩm nhẩm gật đầu rồi theo gã vọt ra ngoài.
Sáu bảy tên vệ sĩ đứng bên Phúc Khang An lớn tiếng hô: -Tróc gian tế! Tróc gian tế!
-Bắt láy nó! Bắt lấy nó!
Phải bắt quân giặc ăn cắp ngự bôi!
Rồi kéo ùa đi rượt theo.
Quần hùng thấy gã thư sinh trước mặt đám đông mà dám lớn mật lấy ngự bôi đem đi đều không khỏi kinh hãi.
Có người chạy theo bọn vệ sĩ quát tháo:
Để chén ngọc lại!
-Tên nào dám náo loạn?
Hắn ở gia phái nào?
Vừa rồi Thường Hắc Chí và Thường Bạch Chí từ trên nóc nhà nhảy xuống xông vào giải cứu Nghê thị huynh đệ ở Song Tử môn nên bây giờ trong phủ Phúc Khang An thêm nhiều vệ sĩ đến canh gác. Bọn chúng thấy trong nhà đại sảnh tiếng quát tháo ầm ĩ liền đóng cửa lại.
An đề đốc hạ lệnh cho mấy chục tên vệ sĩ bao vây thư sinh và Tang Phi Hồng.
Thư sinh cười nói: -Các ngươi mà xông vào là ta lập tức đập chén ngọc coi có bể không?
Bọn vệ sĩ không dám mạo muội xông vào vì sợ gã liều mạng làm càn đập bể ngự bôi, nên chúng chỉ bao vây mấy vòng chặt khít tưởng chừng gió cũng không qua lọt.
Tang Phi Hồng đến tham dự đại hội chưởng môn chỉ vì mục đích muốn coi náo nhiệt chứ chẳng có ý gì khác. Đột nhiên cô bị tai bay vạ gió, sắc mặt lợt lạt trống ngực đánh thình thình.
Hồ Phỉ nhìn Trình Linh Tố thấy cô từ từ lắc đầu. Hai người tuy có hảo cảm với thư sinh, nhưng lúc này gã bị hãm trong vòng vây mà mình ra tay giải cứu thì chỉ uổng thêm hai mạng nữa chứ chẳng ích gì!
Hải Lan Bật rảo bước tiến lại. Lão mà ra tay thì thư sinh và Tang Phi Hồng đều không chống nổi.

Gã thư sinh nâng cao chén ngọc cười hì hì nói: -Tang cô nương! Lần này chúng ta phải thay đổi chủ ý. Nếu cô liệng chén ngọc đi thì không chừng chén chưa chạm đất đã có người lẹ tay đón lấy.
Chi bằng chúng ta hô: Một hai ba. Hễ hô đến ba thì bóp bể chén ngọc trong tay.
Tang Phi Hồng không tự chủ được, lẩm nhẩm gật đầu, nhưng trong bụng tự mắng thầm: -Tại sao mình không quen biết gã mà việc gì cũng để gã sai khiến?
Hải Lan Bật tiến thêm một bước. Lão chờ sẵn hễ chén ngọc liệng ra là nhanh tay đoạt lấy. Nhưng bây giờ nghe thư sinh nói câu này lập tức dừng bước lại.
Cam Lâm Huệ Thất Tinh Thang Bái nổi lên tràng cười khanh khách, tiến đến trước mặt thư sinh hỏi: -Tiểu huynh đệ! Quý tính đại danh là gì? Cuộc đại hội anh hùng thiên hạ bữa nay, tiểu huynh đệ đã lộ diện làm chấn động võ lâm mà không lưu tên họ thì còn ra thế nào?
Thư sinh cười đáp: -Tại hạ đã chẳng vì danh cũng không vì lợi, nhưng thấy chiếc chén này ngọan mục muốn đem về nhà chơi. Chơi chán rồi lại đem đến trả.
Thang Bái cười nói: -Tiểu huynh đệ! Bản lãnh của tiểu huynh đệ thật đặc biệt, lão ca để ý đã lâu coi không nhận ra được là võ công môn phái nào. Lệnh tôn là ai? Không chừng hai bên đã có mối giao tình với nhau ...
Con người trẻ tuổi dở trò đùa giỡn là thường. Phúc đại soái khi nể mặt ca ca cũng không phiền trách tiểu huynh đệ đâu. Vật chúng ta lại nhập tiệc uống rượu quách!
Dút lời lão qụay về bọn vệ sĩ hô: -Anh em lùi cả lại! Huynh đệ đây là chỗ hảo bằng hữu muốn đùa chơi một chút. Việc gì phải lao sư động chúng, không để người ta vui cười hỷ hả,chẳng hóa ra mình khí độ hẹp hòi ư?
Bọn vệ sĩ nghe lão nói vậy liền lùi lại hai bước.
Thư sinh cười đáp: -Lão Thang kia! Ta không mắc vào cạm bẫy của Tiếu diện lão hổ đâu.
Lão mà tiến lại thêm một bước nữa tìh ta lấp tức bóp nát chén ngọc. Nếu lão quả thực đại lượng thì ta mượn chén ngọc đem về nhà ngắm nghía ba bữa rồi ta đưa đến phụng hoàn.
Mọi người đều bụng bảo dạ: -Ngươi mà đem chén ngọc ra khỏi cửa, còn biết đi đâu kiếm ngươi?
Ngươi hẹn ba ngày đem trả, ai mà tin được?
Mọi người đưa mục quang nhìn Thang Bái xem lão trả lời ra sao?
Thang Bái cười khanh khách hỏi: -Cái đó có chi quan hệ? Tiểu huynh đệ! Chiếc chén ngọc trong tay tiểu huynh đệ chưa định rõ danh phận về ai. Lão ca ca mà được Phúc đại soái ban thưởng cho một chiếc thì lão sẽ tự mình cho tiểu huynh đệ mượn ngay. Tiểu huynh đệ muốn thưởng ngoạn đến bao giờ cũng được. Khi tiểu huynh đệ chơi chán rồi

báo tin cho lão ca ca đến lấy được chăng?
Lão nói rồi đến trước kỷ lấy một chiếc chén ngọc đặt trên mảnh gấm đoạn trịnh trọng đưa tới trước mặt thư sinh nói: -Tiểu huynh đệ hãy cầm lấy!
Cử động này của lão khiến mọi người đều ngạc nhiên. Ai cũng tưởng lão nói ngon nói ngọt để thừa cơ đoạt lại chén ngọc trong tay thư sinh, không ngờ lão lấy chén ngọc cho mượn thật.
Thư sinh cũng rất đỗi ngạc nhiên, cười đáp: -Ngoại hiệu của lão là Cam Lâm Huệ Thất Tinh, quả nhiên khảng khái hơn người. Hai chén ngọc giống hệt nhau, hà tất phải đổi nữa. Chén ngọc của Tam cô nương đây, cũng nhờ Thang đại hiệp nói với Hải đại nhân cho mượn.
Gã dừng lại một chút rồi tiếp: -Hải đại nhân! Xm Hải đại nhân yên dạ. Sau ba bữa mà Tang cô nương không hoàn lại chén ngọc, xin đại nhân cứ hỏi Thang đại hiệp là ra.
Thang Bái cười đáp: -Được lắm! Việc gì đổ trách nhiệm lên Thang mỗ, Thang mỗ sẽ hết sức đảm đương. Tang cô nương! Cô nương đừng bảo Thang mỗ làm khó dễ nhé!
Lão nói rồi tiến về phía Tang Phi Hồng một bước.
Tang Phi Hồng ấp úng: -Ta ... ta ...
Cô nghếch mắt nhìn thư sinh không biết đáp thế nào cho phải.
Thang Bái đột nhiên động khủyu tay vào cổ tay Tang Phi Hồng.
Tang Phi Hồng "ối" lên một tiếng, chén ngọc tuột ra bay tung lên.
Giữa lúc ấy Thang Bái tay mặt chụp lấy cái chén ngọc để trân tấm gấm đoạn, tay trái vung mảnh gấm ra chụp được thiếu niên thư sinh.
Ngón tay trỏ bên phải lão bọc vào mảnh gấm đoạn điểm vào ba chỗ huyệt Vân môn, Khúc trì,Hợp cấp trên người gã.
Tiếp theo lão vươn tay đón lấy chung ngọc trên không rớt xuống, lại vung chân trái đá ngã Tang Phi Hồng. Tiện đà lão vung đầu ngón chân điểm vào đầu gối cô.
Huyệt Vân Môn ở bả vai, Khúc trì ở khủyu tay, Hợp cốc ở ngón trỏ, gã thư sinh bị điểm ba huyệt đạo từ vai đến đầu ngón tay tê chồn, muốn bóp vỡ chén ngọc cũng không được nữa.
Mấy cử động này mau lẹ dị thường. Quần hùng không ai kịp nhìn rõ mà Thang Bái đã đánh ngã hai người. Tay phải cầm ba chiếc chén ngọc đặt trên kỷ trà. Lão cười hì hì ngồi vào ghế Thái sư. Quần hào bèn cất tiếng hoan hô và thì thầm bàn tán.
Quách Ngọc Đường ngồi bên Hồ Phỉ sờ hàm râu không ngớt, lên tiếng ca ngợi: -Chỉ trong chớp mắt đã đánh ngã hai người là một việc rất khó khăn.
Khó hơn nữa, chén ngọc trong tay ba người, hành động sai một ly là bể nát,ikhiến cho đại hội kém phần hòan mỹ. Võ công Thang đại hiệp cao thâm khỏi cần phải nói, về đởm lược của lão nhân gia lại càng đáng phục. Trình lão đệ!
Lão đệ nghĩ có đúng không?

Hồ Phỉ gật đầu: -Đúng lắm! Thật là hiếm có!
Màn kịch nổi lên như sấm dậy vừa rồi khiến chàng phấn khởi hùng tâm, tự nhủ: -Lão họ Thang quả nhiên kỹ thuật hơn nglrời. Ta phải tìm cơ hội tỷ đấu với lão.
Chàng lại tự nhủ: -Gã thiếu niên thư sinh kia và Tang cô nương lỡ tay bị bắt, dù có bảo toàn được tính mạng cũng phải chịu hành hạ. Ta tìm cách gì để cứu họ bây giờ?
Bọn vệ sĩ đã lấy dây thừng cột thư sinh và Tang Phi Hồng đẩy đến trước mặt Phúc Khang An để hắn phát lạc.
Phúc Khang An vẫy tay truyền lệnh: -Hãy để chúng sang một bên rồi sau sẽ tra hỏi cho khỏi cản trở cuộc nhã hứng của các vị anh hùng. An đề đốc! Đề đốc mời các vị tiếp tục tỉ dấu.
An đề đốc dạ một tiếng rồi truyền lệnh cho quần hào tiếp tục tỉ thí.
Hồ Phỉ thấy bọn người này đấu lui đấu tới mà chưa ai là nhân tài kiệt xuất.
Chàng nghĩ tới hai đưa con của Mã Xuân Hoa không hiểu sao chúng lại đoạt được về? Chàng cũng không hay Mã Xuân Hoa có gặp nguy nan gì không,thành ra tâm thần bối rối, không muốn coi mọi người tranh đấu.
Giữa lúc ấy ngoài cửa có vệ sĩ lớn tiếng hô: -Thánh chỉ đến!
Quần hào nghe nói ngạc nhiên. Còn mọi người ở phủ Phúc Khang An thì từ trên xuống dưới đã nghe quuen rồi, biết Hoàng thượng có việc thì dù nửa đêm thánh chỉ cũng ban ra, chăng có chi là kỳ lạ.
Phúc Khang An sai bày hương án. Hắn quỳ xuống trước thềm để tiếp thánh chỉ.
Từ An đề đốc trở xuống ai cũng quỳ mọp.
Hồ Phỉ trước tình trạng này cũng phải quỳ, nhưng trong lòng ngấm ngầm chửi rủa.
Bỗng nghe tiếng giày lẹp kẹp, năm người từ ngoài cửa lớn đi vào. Đi trước là một lão thái giám.
Phúc Khang An nhận ra lão là Lưu Chí Dư, thái giám ở cung Càn Thanh,bốn người đi sau đều là vệ sĩ chốn cung đình.
Lưu Chi Dư đến trước cửa sảnh đuờng, không tiến vào. Lão mở thánh chỉ ra tuyên đọc:
"*Binh bộ thượng thu Phúc Khang An nghe chỉ!*
Vừa rồi bắt được hai tặc nhân, một nam một nữ. Vậy lập tức đưa vào cung. Khâm thử."
Phúc Khang An ngơ ngác tự hỏi: -Sao Hoàng thượng lại biết tin mau lẹ đến thế? Ngài đòi đưa hai tặc nhân vào cung làm gì?
Hắn ngửng đầu ngó thấy đầu mắt lão thái giám có chiều khác lạ liền nghĩ ngay tới ngày thường bọn thái giám truyền chỉ nhất định vào đứng chính giữa đại sảnh, quay mặt về hướng Nam tuyên đọc. Lần này chỉ dụ của triều đình ban ra, lại do thái giám già Lưu Chí Dư ra tới thì nhất định không sai trật quy củ.

Trong vụ này tất có nguyên nhân.
Hắn liền đứng dậy nói: -Lửu Công Công! Mời công công vào ngồi dùng trà và coi các vị anh hùng hảo hán diễn võ.
Lưu Chi Dư đáp: -Hay lắm! Hay lắm!
Đột nhiên lão chau mày nói tiếp: -Đa tạ Phúc đại soái. Lão phu không uống trà nữa vì đức Hoàng thượng đang chờ phúc chỉ.
Phúc Khang An ngó tình cảnh này liền tỉnh ngộ ngay. Hắn biết lão bị bốn tên thị vệ ở phía sau uy hiếp mà giả truyền thánh chỉ. Bốn tên vệ sĩ kia nếu không phải bạn đồ thì cũng là người ngoài giả trá.
Hắn thản nhiên không lộ vẻ gì, mỉm cười hỏi: -Mấy vị đại ca đi theo lão công công là ai vậy? Sao trông lạ mặt thế?
Lưu Chi Dư ấp úng: -Cái đó ... ha ha! ... Họ ở tỉnh ngoài mới đến.
Phúc Khang An liền hiểu rõ ngay. Hắn biết những thị vệ ở cung đình là người thân tình, quý hiển hoặc những đệ tử thế gia lập nhiều chiến công, còn bọn võ sĩ tầm thường thì làm thị vệ bên cạnh Hoàng đế thế nào được?
Hắn tự nhủ: -Bây giờ phải ly khai bốn tên kia ra để Lưu Thái giám khỏi bị chúng uy hiếp.
Hắn liền nói: -Đã vậy thì bốn vị thị vệ đại ca dẫn tặc nhân đi!
Hắn vừa nói vừa trỏ vào thư sinh và Tang Phi Hồng bị cột để một bên.

Một trong bốn thị vệ tiến lại toan dắt tay thư sinh, Phúc Khang An hỏi: -Hãy khoan! Quý tính đại ca là gì?
Theo thường tình, Phúc Khang An vẫn giữ lễ mạo với bọn thị vệ hô chúng bằng đại ca, nhưng quan hàm thị vệ so với hắn rất thấp kém, tất nhiên gã phải tiến lên thỉnh an. Tên thị vệ này nghe Phúc Khang An nói vẫn không lý gì đến hắn, chỉ đáp một câu "Thuộc hạ họ Trương".
Phúc Khang An lại hỏi: -Trương đại ca vào cung từ hồi nào, sao ta không gặp bao giờ?
Tên thị vệ kia chưa kịp đáp, thì một tên thị vệ khác người to béo đứng đàng sau Lưu Chi Dư đột nhiên giơ tay lên, một món ám khí lấp loáng sáng ngân quang vọt ra bay về phía kỷ trà trên đặt Ngọc Long bôi. Món ám khí này bắn đi rất mạnh, xem chừng sắp đánh bể tám chiếc ngọc bôi.
Bọn vệ sĩ quát tháo om sòm. Những tay thiện xạ phóng tụ tiễn phi tiêu,thiết liên tử, thiết tật lê, bảy tám thứ bay về phía Ngân thoa bắn ra. Nhưng tên thị vệ to béo lại vung tay bắn liền một lúc ra bảy tám món ám khí.
Những tiếng keng keng vang lên không ngớt, đánh rớt những ám khí của bọn thị vệ. Cây Ngân thoa phóng ra trước bay tới kỷ trà móc lấy một chiếc Ngọc Long bôi bay tung lên. Lạ thay, chiếc ngân thoa tự động chuyển hướng móc chén Ngọc Long bôi bay vòng về trở lại đến tay tên thị vệ to béo.
Quần hào đứng trước tình trạng quái dị này đều há hốc miệng ra.
Hồ Phỉ thấy thần kỹ bắn ám khí của tên thị vệ to béo quá tuyệt diệu cũng không nhịn được, reo lên: -Triệu tam ca!
Nguyến tên thị vệ to béo đó chính là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn đã hóa trang. Còn tên thị vệ đi cứu thư sinh cũng là một tay hào kiệt trong Hồng Hoa hội tên là Thạch Song Anh ở quỉ Kiến Sầu. Bọn này đã chờ ở ngoài phủ Phúc Khang An để tiếp ứng.
Nguyên chúng thấy thư sinh lỡ tay bị bắt, thì gặp lúc thái giám Lưu Chi Dư qua liền bắt giữ để giả truyền thánh chỉ. Nhưng các hào sĩ giang hồ không hiểu quy củ ở cung đình nên vừa vào phủ Phúc Khang An đã bị lòi đuôi.
Triệu Bán Sơn thấy vẻ mặt và lờii nói của Phúc Khang An ra chiều ngờ vực, lão không chờ hắn hạ lệnh bắt người đã hạ thủ trước, liệng mũi Phi Yến Ngân thoa đoạt một chiếc chén ngọc. Mũi Phi yên Ngân thoa này lão đã dày công chế tạo theo hình cánh cung, liệng ra rồi có thể bay quanh trở lại.
Triệu Bán Sơn vừa đoạt được chén ngọc đột nhiên nghe người hô "Triệu tam ca: bằng thanh âm rất chân tình chẳng khác thân nhân. Lão dương mắt lên nhìn về phía phát ra thanh âm mà chẳng thấy ai quen

thuộc.
Nên biết lão chia tay Hồ Phỉ lâu ngày, thân hình diện mạo chàng đã biến đổi rất lớn. Đừng nói chàng đã hóa trang, dù có để nguyên chân tướng cũng chưa chắc lão nhận ra được.
Triệu Bán Sơn đang ở nơi đầm rồng hang cọp, ngó không thấy người quen, chẳng dám chần chờ. Lão lại giơ hai tay lên, bỗng nghe những tiếng vù vù không ngớt, bao nhiêu đèn nến đều bị ám khí bắn tắt hết.
Chỉ trong khoảnh khắc nhà đại sảnh tối om. Bỗng nghe tiếng người hô: -Phúc Khang An! Coi chiêu đây!
Tiếp theo hai tiếng rú thê thảm. Hiển nhiên đã có người trúng ám khí.
Lại nghe những tiếng binh khí đụng chạm nhau chát chúa. Một tên vệ sĩ chẹn bắt Thạch Song Anh.
Triệu Bán Sơn hô: -Chúng ta đi thôi! Không nên ham đánh!
Lão biết mình ở nơi hiểm địa mà xung quanh lại rất đông cao thủ, bắn không trúng đích liền bỏ đi ngay. Còn việc cứu người rồi sẽ tính sau. Bây giờ nhân lúc đêm tối hỗn loạn mà không chạy để lỡ thời cơ thì chính mình cũng sẽ bị hãm vào vòng nguy hiểm.
Hiện giờ Thạch Song Anh đã bị cao thủ võ sĩ bắt cột lại, phía sau lại có hai người tấn công đến thì đến mình cũng chưa chắc đã thoát nạn, còn nói chi đến chuyện cứu người?
Ngay từ lúc gã thư sinh bị Thang Bái bắt, Hồ Phỉ đã tính cách giải cứu nhưng trong đại sảnh cường địch đông quá. Ngay một trong bốn đại chưởng môn ngồi trên ghế thái sư chàng cũng chưa nắm chắc được phần thắng. Đột nhiên chàng thấy Triệu Bán Sơn tới nơi, phóng ám khí tắt đèn lửa, chàng không ngần ngừ gì nữa vọt đến bên thư sinh.
Lúc Thang Bái điểm huyệt gã, chàng đã nhìn rõ lão điểm vào ba huyệt Vân Môn, Khúc Trì, Hợp Cốc, liền cúi xuống vỗ vào huyệt Thiên tông ở sau vai gã, lập tức giải khai được huyệt Vân Môn. Chàng toan nắm huyệt Thiên Trì thì đột nhiên cảm thấy một luồng chưởng phong tập kích trên đầu. Chàng liền xoay tay đón đỡ.
Bỗng nghe đánh chát một tiếng, hai chưởng đụng nhau, Hồ Phỉ bị chấn động lùi lại nửa bước. Chàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm: -Chưởng lực người này thật là hùng hậu.
Chàng phải vận toàn lực để chống cự, liền cảm thấy nội lực đối phương ào ào xô tới liên miên không ngớt. Chàng không khỏi la thầm: -Cuộc tỉ thí chưởng lực này không thể phân biệt thắng bại trong khoảnh khắc. Lát nữa đèn thắp lên thì mình khó lòng thoát thân được.
Hai tay đấu chưởng, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ đều là việc trong chớp mắt.
Bỗng nghe thư sinh khẽ nói: -Đa tạ các hạ đã viện trợ.
Rồi gã nhảy vọt lên.
Hồ Phỉ ngạc nhiên, rồi tỉnh ngộ nghĩ thầm: -Ta mới giải huyệt Vân môn cho gã, còn huyệt Khúc Trì và Hợp Cốc té ra được người đối chưởng với ta giải khai. Nếu vậy thì y là bạn chứ không phải thù.

Chàng nghĩ tới điểm này thì đồng thời đối phương cũng tự nhủ: -Ta mới giải huyệt Khúc Trì và Hợp Cốc, còn huyệt Vân Môn nguyên đã được người đối chưởng với ta giải khai rồi. Nếu vậy thì y là bạn chứ không phải thù.
Hai bên nghĩ thế liền dừng tay lại.
Thiếu niên thư sinh cúi xuống cắp Tang Phi Hồng rảo bước chạy đi, vừa chạy vừa la: -Phúc Khang.An bị ta giết rồi. Xin các vị hảo hán phái Thiếu Lâm đánh mặt Đông, hảo hán Võ Đương đánh mặt Tây, chúng ta đều ra tay hạ sát.
Đoạn những tiếng khí giới vang lên. Ai nấy đều hoang mang.
Trong bóng tối bọn thị vệ nghe Phúc Khang An bị hại đều sợ toát mồ hôi.
Lại nghe người hô "Hảo hán Thiếu Lâm đánh mặt Đông, hảo hán Võ Đương đánh mặt Tây thì càng kinh hãi hơn, nghĩ: -Hai phái lớn này người đông thế mạnh, chẳng lẽ họ phản loạn cả rồi?
Trong lúc hỗn loạn, Thang Bái lớn tiếng hô: -Phúc đại soái vẫn bình yên, đừng mắc mưu bọn tặc tử.
Khi bọn vệ sĩ thắp đèn lửa lên thì Triệu Bán Sơn, Thạch Song Anh, thiếu niên thư sinh và Tang Phi Hồng đều đã trốn hết không thấy đâu nữa.
Phúc Khang An vẫn ngồi trên ghế. Thang Bái và Hải Lan Bật hộ vệ ở phía trước hắn. Cả bốn mặt hơn sáu chục tên vệ sĩ cao thủ bảo bọc rất nghiêm mật, dù có hàng ngàn cao nhân đồng thời tấn công tưởng cũng không động đến được sợi lông của hắn trong khoảnh khắc, chứ đừng nói dăm ba tên thích khách. Nhưng cũng vì bọn thủ hạ đều chạy đến bảo vệ Đại soái nên Triệu Bán Sơn và thư sinh mới thừa cơ chạy thoát thân, không thì mấy người này dù có võ công cao thâm đến đâu cũng khó nỗi rút lui một cách bình yên.
Mọi nglrời thấy Phúc Khang An thần sắc trấn tĩnh, mỉm cười, mới yên dạ.
Họ lại thấy chưởng môn phái Thiếu Lâm là Đại Trí Thiền sư và chưởng môn phái Võ Đương là Vô Thanh Tử vẫn ngồi yên trên ghế, mới biết gã thư sinh hô hoán chẳng qua là để náo loạn nhân tâm.
Phúc Khang An cười nói: -Bọn tặc tử hồ ngôn loạn ngữ, thiền sư và đạo trưởng bất tất phải quan tâm.
An đề đốc tiến lại trước mặt Phúc Khang An nói: -Ty chức bất tài để tặc tử trốn mất, cam đành chịu tội.
Phúc Khang An xua tay cười đáp: -Vụ này đều do ta mà ra, chứ chẳng phải vì các vị kém bản lãnh. Ai nấy đều hết sức bảo vệ ta mà không lý gì đến bọn tiểu tặc.
Hắn rất lấy làm thỏa mãn vì bọn vệ sĩ hết sức bảo vệ cho hắn.
Phúc Khang An lại nói: -Mấy tên tiểu mao tặc quấy rối phỏng có chi đáng kể? Còn hai chiếc Ngọc Long bôi thì để chưởng môn phái nào đó sau này sẽ đoạt lại, đồng thời bắt cả hai tên mao tặc kia, chén Ngọc

Long bôi sẽ thuộc quyền sở hữu của vị đó Vụ này vừa đấu lực vừa đấu trí còn hay hơn là cuộc tỷ võ ở đây.
Quần hào đều lớn tiếng hoan hô, ca ngợi cách an bài tuyệt chiêu của Phúc đại soái.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi khâm phục Phúc Khang An giỏi tài ứng biến. Hắn đi nước cờ này không những che lấp được cái xấu về việc để mất chén ngọc mà còn gây mối họa tâm phúc cho Hồng Hoa hội. Trong võ lâm thiếu gì người háo danh sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế để đoạt lại Ngọc Long bôi. Bất luận thành công hay không, vụ này cũng gây cho Hồng Hoa hội thêm nhiều cường địch.
Phúc Khang An nhìn An đề đốc nói: -Mời các vị tiếp tục tỷ thí đi!
An đề đốc dạ một tiếng rồi quay ra dõng dạc tuyên bố: -Phúc đại soái có lệnh mời các vị anh hùng thiên hạ tiếp tục cuộc tỉ thí tài nghệ để xem ba chiếc ngự bôi còn lại thuộc về tay ai?
Lão đã nói "Phúc đại soái có lệnh" nhưng lại dùng chữ "mời" để tỏ vẻ tôn trọng quần hào coi như khách quí.
Quần hào người thì ngó bảy cái chén ngọc trên kỷ trà, kẻ thì dòm bốn cái ghế Thái Sư bỏ trống. Bây giờ phát giác chưởng môn phái Côn Luân Đao là Tây Linh đạo trưởng đã bỏ ghế ngồi không biết đi từ lúc nào. Ai cũng nghĩ lão thấy võ công các phái đều cao hơn mình nhiều. Để bị đẩy xuống, sao bằng thoát vị trước bỏ đi để khỏi phải phơi bày cái thấp hèn kém cỏi của mình.
Lúc này Hồ Phỉ lòng dạ rối bời, chàng tự hỏi: -Sao hai đứa nhỏ song sinh của Phúc Khang An bị hắn đoạt trở lại?
Mình mạo xưng chưởng môn Hoa Quyền môn đã bị hắn phát giác chưa? Đối phương không nói huych toẹt ra phải chăng đã ngấm ngầm bố trí cạm bẫy cực kỳ lợi hại? Ta vừa giải huyệt cho thư sinh đã chạm chưởng lực của một người trong bóng tối. Nội lực của người đó hùng hậu hơn ta nhiều mà cũng trợ giúp thư sinh, dĩ nhiên là một trong bọn quần hào tại đại sảnh, nhưng không hiểu là ai?
Chàng biết rõ mình còn ở trong Phúc phủ lúc nào là tăng thêm phần nguy hiểm lúc ấy, nhưng một là trong lòng còn nhiều mối hoài nghi chưa giải thích được, hai là Phụng Thiên Nam cũng ở đây, nếu để hắn đi mất thì mai hậu khó lòng kiếm thấy. Ba là chàng muốn coi ba chiếc Ngọc Long bôi còn lại sẽ về tay chưởng môn phái nào.
Thực ra đây chỉ là những nguyên nhân phụ, còn nguyên nhân chính chàng chỉ ngấm ngầm nhắc nhở trong lòng. Chàng đoán Viên Tử Y thế nào cũng đến tham dự cuộc đại hội chưởng môn này. Chàng biết nàng sẽ tới nên dù gặp nguy hiểm đến đâu chàng cũng không chịu bỏ đi.
Lúc này trong đại sảnh có hai cặp tỷ võ. Bốn người đều sử binh khí.
Hồ Phỉ vừa ngó đã biết là bản lãnh cao hơn những người đấu trước.
Chẳng bao lâu người sử Tam thiết côn thất bại lui xuống, còn người

sử Lưu tinh trùy đứng lại. Hắn báo danh là Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng Hoài Đạo ở phủ Thái Nguyên.
Hồ Phỉ nghĩ tới mấy tháng trước khi giao thủ cùng Chung thị Tam hùng đã nghe bọn họ nhắc tới Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng lão sư. Nay chàng thấy Đồng Hoài Đạo quả nhiên sử song trùy rất thuần thục, mới mười mấy hợp đã đánh bại người sử thiết côn.
Tiếp theo hai người nữa cũng thua về tay Đồng Hoài Đạo.
Hai bên tỷ thí đã không có thâm cừu đại hận gì mà phần lớn chỉ được nghe danh chứ không quen biết nên ai thấy bản lãnh mình đã phân cao thấp hay kém một chút là rút lui liền, chứ không mạo hiểm quyết sống mái.
Ở trước mặt Phúc Khang An, những người kém cỏi chỉ đánh mấy hợp đã rút lui không làm cho hắn hứng thú bằng những tay đánh ác liệt như bọn Hoàng Hy Tiết, Tang Phi Hồng, âu Dương Công Chính, Cáp Xích hòa thượng.
Nhưng những người võ công cao minh còn nhiều, chắc về sau họ mới ra mặt, muốn thủ thắng không phải là chuyện dễ dàng. Những người không phải chưởng môn cũng nhơn nhơn muốn nhảy ra tỷ đấu, đều biến đổi chủ tâm tụ thủ bàng quan.
Lắm lúc hai người đấu tầm thường, chẳng có chi kỳ diệu nhưng những tay cao thủ như Thang Bái, Hải Lan Bật cũng hoan hô. Bọn hậu bối không hiểu lỹ lẽ chẳng trợn mắt há miệng cũng đứng ngay cán tàn, lên tiếng phụ họa, ra điều ta đây biết thưởng thúc.
Tuy những người ra tỷ đấu đã hết sức cẩn thận, nhưng vào đấu trường rồi ai cũng mong thủ thắng mà khí giới lại không có mắt nên ba vị chưởng môn chết ngay đương trường, bảy người bị trọng thương.
Bọn đệ tử của những người bị tử thương muốn nổi nóng nhưng sợ oai Phúc Khang An phải ngấm ngầm để dạ. Những mối oan oan tương báo trong võ lâm này cuộc gió tanh mưa máu về sau nảy mầm từ bữa nay không phải ít.
Ba triều đại Thuận Trị, Khang Hy, Ung Chánh đời nhà Thanh thường xảy ra những vụ phản Thanh, hơn trăm năm không thể bình định hết được. Mãi đến trung diệp đời Càn Long, nhân sĩ võ lâm mới tàn sát lẫn nhau, không nghĩ đến chuyện phản Thanh nữa, Thanh triều mới khỏi mối lo này. Phúc Khang An mở cuộc đại hội chưởng môn tuy chưa được hoàn toàn như nguyện song cũng đạt được chủ ý căn bản.
Về sau trong võ lâm cũng có kẻ sĩ giàu kiến thức hết sức điều giải mà không sao dập tắt được những mối thù oán giữa các môn phái. Ai không hiểu đó là âm mưu sâu xa của Phúc Khang An đều cho rằng vận khí nhà Mãn Thanh đang lúc thịnh vượng, khiến anh hùng thiên hạ thao mãng tàn sát nhau là ý trời muốn vậy.
Nhắc lại Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng Hoài Đạo sử cặp lưu tinh trùy không đầy một giờ đả bại cao thủ chưởng môn năm phái. Những chưởng môn khác đâm sợ cặp trùy của lão không ai dám khiêu chiến

nữa.
Hồ Phỉ mừng thầm nghĩ bụng: -Lão là hảo bằng hữu của Chung thị tam hùng thì đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi cũng là xứng đáng.
Giữa lúc ấy ngoài sảnh đường có một tên võ quan ngũ phẩm tiến vào trước mặt Phúc Khang An để bẩm báo mấy câu.
Phúc Khang An gật đầu. Tên võ quan kia ra cửa đại sảnh lớn tiếng hô: -Phúc đại soái mời Điền lão sư, chưởng môn phe Bắc Tông ở Thiên Long môn vào ra mắt.
Võ quan đóng cửa sảnh đường hô truyền ra ngoài.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đưa mắt nhm nhau, chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm: -Hắn cũng đến rồi.
Lát sau Điền Quy Nông mình mặt trường bào ngoài khoác áo choàng,mỉm cười thủng thẳng tiến vào. Theo sau hắn có tám người vừa cao vừa thấp.
Hắn tới trước mặt Phúc Khang An khom lưng thỉnh an.
Phúc Khang An nghiêng mình đáp lễ, mỉm cười nói: -Điền lão sư mạnh giỏi chứ! Mời lão sư an tọa.
Quán hào thấy thế, nghĩ thầm: -Võ công Thiên Long môn lừng danh thiên hạ đã mấy trăm năm. Từ cuối đời nhà Minh đến giờ, bốn họ Hồ, Miêu, Phạm, Điền đời đời sản xuất những tay hảo thủ. Tên họ Điền này khí phách không phải tầm thường. Phúc đại soái đối với hắn hiển nhiên khác hẳn những môn phái khác. Không hiểu hắn có tài nghệ ghê người thật chăng?
Mỗi phái chỉ có bốn người tham gia đại hội mà Điền Quy Nông lại đem theo tám tên tùy tùng. Huống chi hắn còn khệnh khạng đến muộn. Quần hào tuy bị oai danh của hắn làm chấn động nhưng trong lòng vẫn có ý bất bình.
Điền Quy Nông nhìn chưởng môn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương gật đầu thi lễ, xem chừng không quen thuộc lắm nhưng đối với Cam Lâm Huệ Thất Tỉnh Thang Bái, hắn tỏ vẻ cực kỳ thân thiện.
Thang Bái vỗ vai hắn cười nói: -Hiền đệ! Ca ca đây vẫn nhớ hiền đệ, nghĩ mãi không hiểu tại sao đến bây giờ vẫn chưa tới. Giả tỷ hiền đệ còn chậm nữa hay không đến lấy Ngọc long bôi thì một mình ca ca đem Ngọc Long bôi về sao tiện? Thiên Long môn của hiền đệ không được Ngọc bôi tất có một ngày kia, hiền đệ cao hứng tỷ đấu với ca ca. Khi ấy ca ca chỉ còn đường hai tay dâng chén ngọc chứ còn nói sao được, há chẳng nát bét?
Lão nói rồi thuật lại chuyện Phúc đại soái cho tỷ võ để lấy ngự bôi.
Điền Quy Nông cười nói: -Khi nào mỗ dám tỷ thí với ca ca? Thiên Long môn của tiểu đệ nếu được Phúc đại soái gia ân, đại ca chiếu cố cho một cái Ngân Lý bôi đem về cũng đủ hoan hỷ quá rồi.
Hắn nói rồi hai người cùng cả cười. Tuy lời nói có vẻ khiêm nhượng nhưng hiển nhiên coi Ngọc Long bôi là vật trong túi của mình rồi.
Thang Bái tỏ ra rất thân thiện với mọi người, nhưng thái độ đối với

Điền Quy Nông khác hẳn. Nghe ngữ âm hai người xưng hô thì dường như họ đã kết bái đệ huynh.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Tên họ Điền kia đã giao thủ với ta. Võ công hắn tuy cao hơn bọn này, nhưng chưa chắc đã bằng Thang Bái và Hải Lan Bật. Nếu bảo hắn nhất định đoạt được Ngọc I.ong bôi thì ra hắn coi thiên hạ không vào đâu.
Chàng nhớ tới hành động đê hèn ám toán Miêu Nhân Phượng của hắn liền định bụng: -Hắn không đoạt được Ngọc Long bôi thì chẳng nói làm chi, bằng chẳng may hắn đoạt được, ta phải làm cho hắn mất mặt trước quần hùng.
Chàng đã giao thủ với Điền Quy Nông ở nhà Miêu Nhân Phượng bằng Hồ gia đao pháp chém thương cánh tay trái hắn, miệng hộc máu tươi. Ngày ấy chàng còn chưa được Miêu Nhân Phượng chỉ điểm những yếu quyết tinh diệu về đao pháp, huống hồ bây giờ chàng đã học được thành Hồ gia đao pháp, thiên hạ cơ hồ không ai thắng được chàng. Ngay đến cao thủ bậc nhất như Triệu Bán Sơn cũng chẳng hơn chàng được, dĩ nhiên Điền Quy Nông khó lòng địch nổi.
Lúc Điền Quy Nông bước vào, cuộc tỷ thí trong sảnh đường dừng lại một lúc, bây giờ khí giới lại chạm nhau chát chúa.
Điền Quy Nông ngồi trên ghế, tay cầm chung rượn, vẻ mặt rất ung dung.
Mắt hắn ngó kẻ thắng, người bại chỉ mỉm cười. Có lúc hắn nói mấy câu nhàn thoại với Thang Bái.
Quần hùng đã nhận ra thái độ của hắn làm như cao nhân bậc nhất không thèm tranh thắng với mọi người, nhưng thực ra hắn muốn ngồi nghỉ cho khỏe để đối phó với người đã nhọc mệt. Hắn định chờ đến sau cùng cho quần hào sức cùng lực kiệt, mới phát huy toàn lực đánh một đòn.
Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng Hoài Đạo ngồi trên ghế Thái sư chờ lâu không thấy ai đến khiêu chiến liền đứng dậy đi tới trước mặt Điền Quy Nông nói: -Điền lão sư! Đồng mỗ muốn lãnh giáo những cao chiêu của lão sư!
Mọi người đều ngạc nhiên vì từ lúc khai diễn cuộc đấu những nhân vật đắc thắng cứ ngồi trên ghế để người khác đến khiêu chlến. Bây giờ Đồng Hoài Đạo lại bỏ chỗ ngồi lại thách đấu với Điền Quy Nông.
Điền Quy Nông cười đáp: -Đồng lão sư làm gì mà vội thế?
Tay hắn vẫn cầm chung rượu.
Đồng Hoài Đạo hỏi: -Chẳng sớm thì muộn chúng ta cũng phải tỷ đấu một phen. Lão sư thừa cơ Đồng mỗ lúc này còn có khí lực đê lãnh giáo, hay là muốn nuôi dưỡng tinh nhuệ để sau cùng mới ra chiếm tiện nghi?
Nguyên Đồng Hoài Đạo là một người thẳng thắn mau miệng, nghĩ sao nói vậy chẳng úy ky gì.
Quần hào nghe lão nói huych toẹt ý định của Điền Quy Nông, mười

mấy người lớn tiếng hoan hô. Bọn này thấy họ Điền làm bộ làm tịch đã nảy mối bất bình.
Điền Quy Nông khó nỗi chối từ liền cười khanh khách nhìn Thang Bái nói: -Đại ca! Tiểu đệ phô trương cái dở!
Thang Bái đáp: -Cung chúc hiền đệ mã đáo thành công!
Đồng Hoài Đạo quay lại trợn mắt nhìn Thang Bái lớn tiếng: -Thang lão sư! Phúc đại soái đặt lão sư vào địa vị một người trong bốn đại chưởng môn. Xin lão sư giữ công đạo cho. Nghe giọng lưỡi lão sư dường như có vẻ thiên vị.
Thang Bái bị lão nói thẳng một câu, không khỏi ra chiều bẽn lẽn, cười gượng hỏi lại: -Tại hạ bất công ở chỗ nào, xin Đồng lão sư chỉ giáo?
Đồng Hoài Đạo đáp: -Đồng mỗ chưa tỷ đấu với Điền lão sư mà Thang đại hiệp lại có lòng thiên vị. Các anh hùng thiên hạ ở đây đều nghe rõ cả.
Thang Bái rất lấy làm bực mình. Hai ba chục năm nay, ai cũng tỏ vẻ kính trọng lão, chưa một ai dám xung chàng như vậy. Huống chi ở giữa đám đông quần hào, Đồng Hoài Đạo ngang nhiên chỉ trích lão đến nơi thì lão không nổi giận sao được? Nhưng lão là người dày công hàm dưỡng, vẫn nủm cười đáp: -Thang mỗ cũng chúc cho Đồng lão sư cờ ra đắc thắng!
Đồng Hoài Đạo sửng sốt nghĩ bụng: -Hai người tỷ đấu, lão chúc một kẻ cờ ra đắc thắng, một người mã đáo thành công thì còn ai thất bại?
Nhưng lão cũng không biện bác gì nữa, chỉ nói một câu: -Thang lão sư! Chúc lão sư cờ ra đắc thắng, mã đáo thành công.
Quần hào phá lên cười, miệng lẩm bẩm: -Một người kỳ khai đắc thắng, một người mã đáo thành công đã là vô lý,không ngờ người thứ ba giữ mực công chính cũng lại đắc thắng, cũng lại thành công.
Điền Quy Nông nhìn Thang Bái ra hiệu mắt, ý nói: -Đại ca cứ yên tâm, thằng cha này vô lễ, lỗ mãng mặc hắn. Tiểu đệ nhất định cho hắn một bài học.
Hắn từ từ bước vào giữa sảnh đường hô: -Mời Đồng lão sư tiến lên!
Đồng Hoài Đạo thấy hắn chưa cởi trường bào, trong tay lại không có khí giới gì, càng tức tối đáp: -Điền lão sư muốn dùng tay không để đón tiếp cặp Lưu Tinh Trùy của Đồng mỗ chăng?
Điền Quy Nông tâm kế sâu xa, hành động thận trọng. Nếu trong vòng đôi ba chiêu mà hắn đánh ngã được Đồng Hoài Đạo thì thật nổi danh trước mặt quần hùng và tuyệt diệu vô cùng. Nhưng hắn coi Đồng Hoài Đạo thân thể to lớn, da thịt rắn như sắt, chẳng phải hạng người dễ ăn, hắn liền cười nói: -Lão sư nổi tiếng về tuyệt kỹ Lưu Tinh Cản Nguyệt, tại hạ chưa chắc đã địch nổi!

73
Điền Qui Nông đả bại quần hùng

Điền Qui Nông vẫy tay một cái, Đại đệ tử của hắn là Đào Vân Kỳ hai tay cầm thanh bảo kiếm dâng lên.

Điền Qui Nông khoát tay cười nói: -Mời lão sư ra chiêu!

Đồng Hoài Đạo thấy hắn rút kiếm ra, miệng lẩm bẩm: -Ngươi đã cầm binh khí trong tay thì lúc nào mới rút kiếm là việc của ngươi.

Tay lão cầm quãng giữa sợi dây xích sắt buộc chuôi lưu tinh trùy vung lên như hai cây thiết bổng.

Quần hào đồng thanh khen ngợi: -Hảo công phu!

Tiếng reo chưa dứt, tả trùy của lão vẫn dựng lên không, hữu trùy đánh vào trước ngực đối phương. Nhưng quả trùy này còn cách chừng nửa thước đột nhiên dừng lại. Quả trùy bên trái đột nhiên đánh thẳng vào bụng Điền Qui Nông.

Quả trùy trước là hư chiêu để dụ địch. Quả trùy sau mới đánh thật mạnh.

Điền Qui Nông trong lòng cũng hơi kinh hãi lùy lại một bước, vung trường kiếm để nguyên cả vỏ đâm tới.

Đồng Hoài Đạo cả giận nghĩ thầm: -Hắn không rút kiếm ra, hiển nhiên tỏ ý khinh thường ta.

Lão liền tăng gia kình lực lực vung cặp thiết trùy thành một vùng hắc quang. Song trùy của lão một trái đánh nhanh, một trái chậm chạp, nhưng nhanh mà không thực nhanh, chậm cũng không thực chậm. Hư hư thực thực biển hóa vô cùng!

Điền Qui Nông thủy chung không rút kiếm ra khỏi vỏ và vẫn sử dụng Thiên Long kiếm pháp.

Hai người trạc đỗi ngoài cha chục chiêu, Điền Qui Nông đã hiểu rõ tùy pháp của đối phương, đột nhiên hưới trường kiếm điểm lẹ vào đầu gối bên trái của Đồng Hoài Đạo.

Chiêu này không phải là chiêu số về kiếm pháp. Hắn dùng trường kiếm cả võ làm phán quan bút điểm vào huyệt Khúc toàn địch nhân.

Đổng Hoài Đạo giật mình kinh hãi, chân trái bước lui lại.

Điền Qui Nông quét ngang trường kiếm đánh vào đùi lão. Chiêu này hắn lại dùng võ kiếm làm thiết giản ra chiêu "Liễu lâm hoán giản" và đó là giải pháp. Trong hai chiêu hắn biến từ kiếm pháp qua bút pháp, lại từ bút pháp qua giản pháp.

Đồng Hoài Đạo trong lòng bối rối, vung trái Lưu tinh trùy tay trái rồi đẩy ra. Trái thiết trùy nhằm đập vào huyệt mà tẩu Điền Qui Nông.

Lão sử chiêu này là phép đánh lương bại câu thương. Lão để đùi bên trái hứng chịu vô kiếm đâm vào và mong thiết trùy cũng đập trúng hắn.

Điền Qui Nông chẳng ngờ đối phương không né tránh mà lại tấn công. Vỏ kiếm của hắn còn cách đối thủ chỉ mấy tấc đã thấy kình phong quạt vào mặt vị trái thiết trùy đập lại. Nếu hắn tiếp tục phóng tới thì địch nhân nhiều lắm là bị hư một chiêu, nhưng chính hắn cũng bị

trọng thương. Trong lúc hoang mang hắn xoay chuyển trường kiếm gạt giãy chùy, chuyển công thành thủ và lâm vào thế kém.
Đồng Hoài Đạo thu lưu tinh trùy về, giây xích cuộn được trường kiếm giật mạnh một cái rồi một hữu trùy quét ngang đánh tới.
Cứ tình trạng trước mắt, Điền Qui Nông bị kiếm chế binh khí, thoát chết cũng tuột mất trường kiếm.
Bỗng nghe đánh "soạt" một tiếng. ánh thanh quang lấp loáng. Trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Mũi kiếm run bần bật, cổ tay mặt Đồng Hoài Đạo bị trúng kiếm.
Nguyên sợi dây xích buộc trùy của lão quấn được trường kiếm kéo mạnh một cái làm cho trường kiếm tự rút khỏi vỏ. Điền Qui Nông thừa cơ phóng kiếm đả thương. Tiếp theo hắn tiến tới hai bước phóng ngay tay cái điểm luôn vào ba chỗ huyệt đạo trước ngực đối phương.
Đồng Hoài Đạo toàn thân tê dại. Hai cái Lưu trinh trùy đập xuống đánh bể gạch dưới đất, những mảnh vụn bay tứ tung.
Điền Qui Nông tra kiếm vào vỏ, cười hì hì nói: -Cảm ơn Đồng lão sư đã nhân nhượng.
Tuy hắn đắc thắng nhưng quần hào đều cảm thấy đây là một sự may rủi,chưa chắc bản lãnh hắn đã đả bại được Đồng Hoài Đạo. Vì thế chỉ có bọn Thanh Bái mấy người nổi tiếng hoan hô, còn ngoài ra không ai hỏi han gì.
Đồng Hoài Đạo bị điểm huyệt rồi đứng yên vẫn theo tư thế vung trùy đánh người, bộ dạng rất tức cười.
Điền Qui Nông không giải huyệt cho lão, lại ngồi vào ghế thái sư nói nói cười cười với Thang Bái, để mặc Đổng Hoài Đạo giữ tư thế khó coi. Hắn lờ đi như không ngó thấy.
Trong nhà đại sảnh chẳng thiếu gì nhưng đại hành gia chuyên nghề điểm huyệt, trong lòng đều có ý bất bình, nhưng nếu lại giải huyệt Đổng Hoài Đạo tất làm cho Thang Bái và Điền Qui Nông khó chịu. Một Điền Qui Nông thì chưa đáng kể, song cam tâm huệ thất tỉnh Thang Bái lai hch lớn quá khiến bao nhiêu tay điểm huyệt lão thành không muốn đắc tội với lão. Có điều ai nấy ngó thấy Đồng Hoài Đạo dương cặp mắt tức giận đứng đó cũng lấy làm khó chịu.
Đột nhiên một đại hán ở bàn Hộc phía tây, tay kéo là cây côn sắt vừa lớn vừa dài rảo bước đến trước mặt Điền Qui Nông, lớn tiếng quát: -Lão Điền kia! Sao không giải khai huyệt đạo cho người ta mà còn để lão đứng trơ ra đó làm chi!
Điền Qui Nông mỉm cười hỏi: -Các hạ là ai?
Đại Hán đáp: -Ta là Lý Đinh Báo. Người đã nghe tiếng bao giờ chưa?
Đại hạn báo danh tiếng như tiếng sấm làm chấn động mang tai mọi người.
Quần hào nghe tiếng Lý Đinh Báo đều không khỏi ngạc nhiên. Nguyên Lý Đinh Báo là đại điệt hữu chưởng môn phái Ngũ đài đã mở tiêu cục ở phủ Diên An tỉnh Thiềm Tây. Y nổi tiếng thiên hạ về Ngũ Lang côn

pháp ngũ long tiêu cục của y oai danh khá lớn tại bảy tỉnh miền bắc. Quần hào tưởng y đã mở
tiêu cục thì dĩ nhiên là người tính mình mẫn cán, từng trải sự đời, không ngờ hành động của y chẳng khác một kẻ mãng phu.
Điền Qui Nông vẫn ngồi trên ghế Thái Sư, không đứng dậy, cũng chẳng nghiêng mình. Danh dự Lý Đinh Báo ở phái Ngũ đài dĩ nhiên hắn đã nghe qua nhưng hắn chẳng kinh ngạc lắc đầu đáp: -Tại hạ chưa nghe nói đến. Các hạ ở môn phái nào?
Lý Đinh Báo cả giận quát: -Phái Ngũ Đài mà ngươi cũng không biết ư?
Điền Qui Nông vẫn lắc đầu. Vẻ mặt hắn vừa ra chiều ân hận lại tỏ vẻ bực mình, cất tiếng ỡm ờ hỏi: -Phái Ngũ đài ư? Không phải Thất Đài, Bát Đài chứ?
Hắn nói đến chữ!Bát Đài" là cố ý dựa vào chữ Bát dần.
Người ta thường dùng thành ngữ "Vương bắt dần" để thóa mạ quân khốn kiếp.
Bọn tuổi trẻ trong sảnh đường không nhịn được phải bật cười. May mà Lý Đinh Báo không phát giác. Y nói: -Người ta cũng là một môn phái Võ lâm, ngươi giải huyệt cho Đồng lão sư mau đi!
Điền Qui Nông hỏi: -Các hạ là hảo bằng hữu với Đồng lão sư hay sao?
Lý Đinh Báo đáp: -Không phải đâu. Ta chưa từng quen biết lão, nhưng người để thế là hành động tồi bại, chẳng thuận mắt chút nào.
Điền Qui Nông chau mày nói: -Điền mỗ chỉ biết điểm huyệt chưa học giải huyệt.
Lý Đinh Báo đáp: -Ta không tin.
Bọn Phúc Khang Anh đề đốc nghe hai người đối đáp rất lấy làm thú vị. Chúng biết Điền Qui Nông muốn trêu cợt con người chất phác. Những viên đại quan này coi cuộc tỉ võ làm vui cũng như coi tuồng hát. Chúng thấy sau cuộc tỉ đấu kiệt liệt lại có vai hề xen vào làm trò là một chuyện vui.
Điền Qui Nông liếc mắt thấy Phúc Khang An vẻ mặt tươi cười ra chiều thích thú liền nói: -Bây giờ làm thế này. ông bạn đá mạnh một cước vào khuỷu chân lão già là giải khư được huyệt đạo.
Lý Đinh Báo hỏi: -Thật thế ư"
-Ngày trước sư phụ dạy Điền mỗ như vậy nhưng chưa từng thử qua.
Lý Đinh Báo liền giơ chân phải lên đá vào khuỷu chân Đồng Hoài Đạo. Phát đá này y không dùng sức mạnh nhưng Đồng Hoài Đạo cũng ngã lăn đi mấy vòng mà tư thức chân tay vẫn không biến đổi, chỉ khác chỗ trước lão đứng thẳng mà bây giờ nằm kềnh dưới đất. Thế là Lý Đinh Báo mắc bẫy, y muốn cứu người lại thành đá ngã người.
Phúc Khang An nổi lên tràng cười khanh khách, bọn quý quan cũng cười theo. Trong quần hào có mấy người muốn chỉ trích Điền Quy Nông, nhưng thấy Phúc Khang An vui cười lại không dám lên tiếng.
Tiếng cười chưa dứt, bỗng vèo vèo ba tiếng vang lên. Ba chung rượn

bay lên không đụng nhau chan chát, vỡ tan tành.
Quần hào không ngó thấy ai đã tung ba chung rượn lên, nhưng cũng biết đây là một công phu tuyệt diệu của đại hành gia chuyên phóng ám khí. Mục quang mọi người nhìn chỗ mảnh chung rớt xuống thì thấy Đồng Hoài Đạo đã đứng dậy rồi. Tay cầm một cái chung, lão nói: -Võ lâm anh hùng nào ngấm ngầm giúp đỡ, Đồng mỗ suốt đời không quên ơn đức.
Lão nói rồi chuồn chung rượu, bỏ vào bọc, hằm hằm nhìn Điền Quy Nông rồi chạy thẳng ra khỏi sảnh đường.
Nên biết người nào đó liệng chung rượn lên không cho chạm nhau là để quần hào chú ý. Khi mọi người đang mải coi ba chung rượn đụng nhau trên không y lại liệng một chung nữa ra đánh vào huyệt Tiết xúc sau lưng Đồng Hoài Đạo để giải huyệt cho lão.
Biến diễn che mắt được hết mọi cao thủ trong sảnh đường.
Thang Bái liền lấy hai chung rót đầy rượn, cầm đưa đến trước bàn Hồ Phỉ nói: -Huynh đài đây lạ mặt quá nhỉ! Xin cho biết tôn tính đại danh! Công phu liệng chung giải huyệt của các hạ khiến Thang mỗ khâm phục vô cùng.
Hồ Phỉ vừa rồi nghĩ tới Đồng Hoài Đạo là bạn hữu của Chung thị tam hùng, chàng không nhịn được nên ra tay giải huyệt cho lão. Ngờ đâu Thang Bái nhanh mắt trông thấy. Chàng không muốn mọi người chú ý liền đáp: -Tại hạ là Trình Linh Hồ ở Hoa Quyền môn. Thang đại hiệp vừa nói liệng chung giải huyệt gì đó mà tại hạ không hiểu.
Thang Bái cười ha hả nói: -Hà tất các hạ phải giấu diếm? Trên bàn này mất bốn cái chung rượu rồi, không phải các hạ liệng ra thì còn ai nữa?
Hồ Phỉ nghĩ bụng:
Xem chừng lão này chưa chắc đã nhìn thấy ta liệng chung mà thấy trên bàn thiếu bốn cái nên muốn tra hỏi mà thôi.
Chàng liền quay lại ngó Quách Ngọc Đường nói: -Quách lão sư! Té ra lão sư mình mang tuyệt nghệ, liệng chung giải huyệt cho lão họ Đồng. Tại hạ phục sát đất!
Quách Ngọc Đường bản tính nhút nhát sợ việc, lão lo tai vạ đổ lên đầu nên cãi: -Lão phu không liệng chung! Lão phu không liệng chung!
Thang Bái cũng biết là lão không đủ tài như vậy, lại ngó Hoa quyền môn có Thái Uy là người nổi danh đã lâu, nhưng công phu phóng ám khí rất tầm thường.
Lão liền đổi chung rượn trong tay cho Hồ Phỉ, cười nói: -Trình huynh! Bữa nay được gặp nhau, Thang mỗ kính mời Trình huynh một chén!
Lão nói rồi giơ chung rượn lên cụng vào chung rượn kia một cái nhẹ nhàng.
Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng, chung rươu trong tay Hồ Phỉ vỡ tan. Nước rượn cùng mảnh chung đập mạnh vào ngực chàng.
Nên biết Thang Bái lúc cụng chung đã ngầm vận tiềm lực để thử võ

công của Hồ Phỉ. Không ngờ hai chung rượn đụng nhau mà tựa hồ chàng chẳng có chút nội lực nào nên chung bể và rượn đổ hết vào mình. Dĩ nhiên chung rượu trên tay Thang Bái hãy còn nguyên. Cả áo lão cũng không có một giọt rượu nào bắn vào. Lão mỉm cười nói: -Xin lỗi nhé!
Rồi lão trở về bàn ngồi, tự hỏi: -Bản lãnh hắn tầm thường lắm, không hiểu người liệng chung giải huyệt là ai?
Lúc này Điền Quy Nông và Lý Đinh Báo đã khai diễn cuộc đấu ở giữa sảnh đường.
Điền Quy Nông tay cầm trường kiếm, thanh quang lấp loáng. Hắn rút kiếm ra rồi, không dám coi thường như trước.
Lý Đinh Báo sử dụng Ngũ Lang côn pháp ra những chiêu "Thôi song vọng nguyệt", "Bốn côn chàng chung", "Bạch viên phấn lộ", "Hoàng lạn thiên môn". Những động tác của y nào điểm nào khuyên, nào phách nào loát, nào khiêu nào chàng, nào tản nào sát. Chiêu thức nào cũng uy thế cực kỳ mãnh liệt Quần hào đều ngấm ngầm tâm phục và biết Ngũ Lang tiêu cục mười mấy năm nay uy danh vang dội, tổng tiêu đầu quả nhiên tài nghệ có chỗ hơn người.
Thiên Long kiếm của Điền Quy Nông cũng là một tuyệt nghệ trong võ lâm. Hắn dần dần chiếm được thượng phong, nhưng muốn thủ thắng trong thời gian ngắn không phải là chuyện dễ.
Cuộc chiến đương hăng, Điền Quy Nông đột nhiên lật vạt áo ra.
Một tiếng xoảng vang lên, hắn đã rút một thanh đơn đao ở lớp áo dài ra ngoài.
Dưới ánh đèn lửa, thanh đơn đao hào quang lấp lánh vô định, đứng xa coi như bảo thạch lại giống pha lê, như nước trong lại giống băng lạnh.
Lý Đinh Báo sử chiêu "Đảo phản càn khôn" xoay tay bổ xuống.
Điền Quy Nông tay mặt vung trường kiếm lên gạt.
Lý Đinh Báo phóng thiết côn về phía trước. Đó là chiêu "Thanh Long xuất động" trong Tỏa hầu thương pháp biến thành, cực kỳ nguy hiểm. Y sử rất thuần thục.
Điền Quy Nông không lùi lại né tránh, tay trái hắn cầm đơn đao đâm ngược lên đánh choang một tiếng. Cây Thiết côn bị gãy làm hai đoạn.
Điền Quy Nông nhân lúc đối phương trong lòng rối loạn, tay mặt hắn cầm kiếm đâm tới, vạch một đường trên cổ tay cứa đứt gân.
Lý Đinh Báo rú lên một tiếng bỏ côn xuống. Gân tay đứt rồi là cánh tay mặt thành tàn phế.
Suốt đời y chỉ luyện Ngũ Lang côn, mà côn bổng cần cả hai tay mới sử dụng được. Tay mặt tàn phế là toàn thân tàn phế. Y tưởng đến nửa đời khổ công rèn luyện mà nhất đán thân bại danh liệt, tiêu cục phải đóng cưa. Y kiếm tiền dễ dàng nhưng không tích súc, ngày nay cả nhà lớn bé sẽ phải lâm vào cảnh đói rét. Y lại nghĩ tới mình bản tính nóng nảy, kết oán đã nhiều.

Đừng nói cừu nhân đến tìm y trả thù khó bề đối phó, mà ngay những tiếng mỉa mai cũng đủ khiến y không chịu nổi. Y là người lòng dạ ngay thẳng, nhận thấy sống thêm khắc nào là nhục khắc ấy. Tay trái y lượm nửa khúc côn sắt tự đập vào đầu đánh choang một tiếng, bể óc chết liền.

Quần hào trong sảnh đường bật tiếng la hoảng, đứng phắt cả dậy. Ai cũng tưởng y lượm khúc côn gãy để liều mạng với Điền Quy Nông, không ngờ y đập đầu tự tử. Biến cố này đột ngột khiến mọi người kinh hãi nói không ra lời.

An đề đốc hô: -Cụt hứng! Cụt hứng!

Hắn sai người đem thi thể Lý Đinh Báo ra ngoài.

Đây tuy là Lý Đinh Báo tự sát, không phải tội ở Điền Quy Nông. Nhưng mọi người lại nghĩ nếu y bị Điền Quy Nông đâm chết trong lúc kịch đấu thì cái đó là chuyện thường. Nhưng hắn bức bách Lý Đinh Báo phải tự sát khiến mọi người đều phẫn uất.

Bỗng nghe trong góc Tây Nam một người đứng lên lớn tiếng chất vấn: -Điền lão sư! Lão sư dùng bảo đao chặt đứt Thiết côn là thắng rồi, sao còn cắt gân tay y?

Điền Quy Nông đáp: -Binh khí không có mắt. Giả tỷ tại hạ học nghệ không tinh bị Thiết côn của y quét trúng thì cũng uổng mạng rồi.

Người kia cười lạt hỏi móc: -Lão sư nói vậy thì ra học nghệ đã tinh lắm phải không?

Điền Quy Nông đáp: -Không dám! Nếu lão huynh không phục thì xin ra tỷ đấu!

Người kia đáp: -Được lắm!

Y cũng sử trường kiếm, chưa thông tên họ đã phóng kiếm veo véo hai nhát.

Điền Quy Nông vẫn tay đao tay kiếm chiến đấu. Hai bên đánh nhau chưa được bảy tám hợp bỗng nghe đánh chát một tiếng, bảo đao của Điền Quy Nông đã chặt đứt trường kiếm của người kia. Tiếp theo hắn phóng kiếm đâm vào mé tả trước ngực đối phương.

Quần hào thấy Điền Quy Nông hạ thủ hiểm độc, liên tiếp ra khiêu chiến.

Quá nửa số này là ham đoạt Ngọc Long bôi, lại thấy Lý Đinh Báo chết một cách thê thảm, muốn xông ra làm giảm bớt uy phong của hắn, nhưng hắn tay đao tay kiếm cực kỳ lợi hại, thanh bảo đao của hắn lại càng ghê gớm, bất luận đụng phải khí giới gì cũng chặt gẫy được.

Rồi sau cả những khí giới quái dị như Ngũ Hành luân, Độc quyết đồng nhân cũng không chống lại được cây bảo đao quá bén.

Bỗng nghe người nói khích: -Điền lão sư! Võ công của lão cũng bình thường, phải ỷ vào bảo đao để thủ thắng, có chi đáng kể là anh hùng? Nếu lão sư tài giỏi thì hãy cùng tại hạ dùng quyền cước để phân cao thấp!

Điền Quy Nông cười đáp: -Thanh bảo đao này là bảo vật trấn sơn

truyền đời của Thiên Long môn.
Bữa nay Phúc đại soái mời các môn phái so tài cao thấp, Điền mỗ là chưởng môn Thiên Long môn mà không dùng của báu trấn sơn nhà mình thì dùng thứ gì?
Lúc hắn ra tay chẳng nể nang ai, chuyên dùng bảo đao chặt đứt binh khí người ta, còn thanh trường kiếm ở tay trái chém chân tay đối thủ. Hăn đả bại trước sau mười mấy người. Quần hào thấy ai đấu với hắn cũng bị đứt tay gãy chân, mình mang trọng thương. Tuy có người cậy mình bản lãnh cao thâm hơn hắn, nhưng không nghĩ được cách gì để chống lại cây bảo đao, nên đành chịu bó tay.
Thang Bái thấy không còn ai ra khiêu chiến nữa, cười ha hả nói: -Hiền đệ! Cuộc chiến bữa nay khiến cho Thiên Long môn lừng danh thiên hạ, tiểu huynh cũng được vẻ vang. Lại đây!
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Bữa trước hắn dẫn bọn thuộc hạ đến nhà Miêu Nhân Phượng, sao không đem theo thanh bảo đao này? Giả tỷ hắn cũng dùng bảo đao thì chưa chắc mình đã sống được đến ngày nay.
Điền Quy Nông nhơn nhơn đắc ý cầm chung rượu kề vào môi. Đột nhiên nghe đánh véo một tiếng, một hạt thiết bồ đề bay tới. Chắc là có người phẫn nộ liệng ám khí định đánh bể chung rượn của hắn.
Điền Quy Nông không lý gì đến, vẫn tiếp tục uống rượu.
Tào Vân Kỳ la: -Sư phụ! Coi chừng!
Điền Quy Nông chờ cho hạt Thiết bồ đề bay tới trước mặt mới giơ ngón tay khẽ đẩy một cái khiến hạt Thiết bồ đề văng ra cửa sảnh đường.
Quàn hùng thấy hắn phô trương thân thủ này, tuy chẳng ưa gì hắn, nhưng cũng phải reo lên: -Hay quá!
Hạt Thiết bồ đề đang vọt thì trước cửa sảnh đường gặp người đi vào.
Người này thấy hạt Thiết bồ đề bay tới trước ngực liền giơ ngón tay lên búng một cái, miệng cất tiếng hỏi: -Cách tiếp khách là thế này ư?
Hạt Thiết bồ đề bị búng rít lên veo véo như xé bầu không khí, bay ngược về phía Điền Quy Nông. Nghe thanh âm cũng biết sức đàn chỉ rất khủng khiếp, so với Điền Quy Nông còn lợi hại hơn nhiều.
Điền Quy Nông giật mình kinh hãi, không dám đưa tay đón tiếp. Người hắn nghiêng về mé hữu né tránh.
Một tên vệ sĩ của Phúc Khang An đứng sau lưng hắn vừa nghe tiếng gió rít lên đã thấy hạt Thiết bồ đề bay tới trước mặt không kịp né tránh, vội giơ tay lên đỡ. Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, xương cổ tay gã bị gãy rời. Gã đau quá rú lên một tiếng: -Úi chao!
Quần hào thấy hạt Thiết bồ đề nhỏ tí mà đánh gãy được cổ tay thị vệ thì đều kinh hãi về chỉ lực hiếm có của người kia. Ai cũng ngửng đầu nhìn ra thấy người này thân hình cao lênh khênh mà ốm nhắt. Tay trái cầm một cái nhạc,trên vai đeo túi thuốc. Mình mặc tấm trường bào vải xanh bạc màu, chân lê giày rách nát dính đầy bùn. Cách ăn mặc chẳng khác gì thầy lang dạo quê mùa. Chỉ có cặp mắt sáng loáng liếc

nhanh như chớp.
Ngũ quan đặc biệt: môi rậm, mắt to, mũi lớn, miệng rộng, tai vểnh, lưỡng quyền cao gồ. Tướng mạo này bất cứ là ai nhìn thấy một lần cũng vĩnh viễn không quên được nữa.
Mái tóc hoa râm, ít ra lão đã ngoài năm chục tuổi, nhưng da mặt trắng trẻo non nớt như một đứa nhỏ. Hai người theo sau lão chắc là đệ tử hay tùy bộc,thái độ rất kính cẩn.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố thấy lão đi trước chưa hiểu là ai, nhưng ngó hai người đi sau liền giật mình kinh hãi.
Nguyên một người chính là đại sư huynh của Trình Linh Tố tên gọi Mộ Dung Cảnh Nhạc, còn người đàn bà chân què là tam sư tỷ của cô tên gọi Tiết Thước.
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi: -Sao hai người này đã có tử thù với nhau mà nay lại đi một bè tới đây?
Trượng phu của Tiết Thước là Khương Thiết San sao không đến?
Trình Linh Tố thấy khóe mắt Hồ Phỉ lộ vẻ hòai nghi, biết là chàng muốn hỏi thầy lang dạo kia là ai? Cô từ từ lắc đầu tỏ ý không biết.
Bỗng tiếng rú thê thảm "úi chao" vang lên, tên vệ sĩ gãy xương cổ tay ngã xuống lăn lộn mấy vòng. Gã giơ cao bàn tay bị gãy xương lên.
Ban đầu quần hùng lấy làm kỳ tự hỏi: -Gã đã là vệ sĩ của Phúc đại soái thì ít ra phải có bản lãnh tương đối, mà sao gã mới bị gãy mấy đốt xương đã chịu không nổi?
Sau thấy rõ bàn tay gãy biến thành đen như mực mới biết gã trúng phải chất kịch độc.
Lần này Phúc Khang An triệu tập cuộc đại hội chưởng môn các phái, bọn vệ sĩ ban đầu hùng tâm bồng bột, lăm le cùng cao thủ các phái tranh đua hơn kém để thiên hạ biết rằng những anh hùng làm quan trong kỉnh cũng có chân tài thực học, quyết chẳng chịu thua bọn hào kiệt chốn sơn lâm.

74
Vô Ảnh ngân châm cực kỳ hiểm độc

Tên vệ sĩ này dưới quyền cai quản của Chu Thiết Tiêu. Lão thấy gã khiếp nhược như vậy, chau mày tiến lại quát: -Đứng lên! Đứng lên! Đau một chút mà không chịu nổi thì là đồ bỏ!

Tên vệ sĩ sợ quá vội đáp: -Dạ dạ!

Gã lồm cồm gắng gượng đứng lên, nhưng người gã lảo đảo lại ngất xỉu té xuống.

Chu Thiết Tiêu cầm đôi đũa trên bàn gắp hạt Thiết bồ đề lên coi thấy khắc chữ "Kha" liền biến sắc nói: -Kha Tử Dung Tam gia ở Lan Châu! Tam gia mỗi ngày một tiến thêm.

Hạt Thiết Bồ đề này tôi độc dược cực kỳ lợi hại.

Bỗng thấy một đại hán mặt rỗ đứng dậy đáp: -Chu lão gia đừng ngậm máu phun người. Hạt Thiết bồ đề này đúng là của Kha mỗ phát ra, chỉ vì thấy người ta cuồng vọng, định đánh bể chung rượu trong tay họ. Kha Tử Dung này ngỗ nghịch đến đâu cũng không dám phá hoạt gia quy của tổ tông.

Chu Thiết Tiêu là người biết nhiều hiểu rộng. Lão đã rõ Kha gia chuyên dùng bảy môn ám khí nhưng trước nay nghiêm cấm dùng chất độc. Lão trầm ngâm tự nói một mình: -Thế này thì kỳ thật!

Kha Tử Dung nói: -Hãy cho Kha mỗ coi!

Y chạy vào giữa sảnh đường cầm hạt Thiết bồ đề lên coi rồi nói: -Đúng là Thiết bồ đề của Kha mỗ, sao lại có chất độc? Úi chao!

Đột nhiên y rú lên một tiếng, liệng hạt Thiết bồ đề xuống đất. Tay mặt vẫy luôn mấy cái dường như sờ phải lửa bỏng. Sắc mặt y lợt lạt, vội đưa ngón tay vào miệng mút.

Chu Thiết Tiêu liền phóng ra một chưởng đánh trúng cẳng tay y. Miệng lão la: -Không hút được!

Lão ngăn cản không để Kha Tử Dung đưa ngón tay vào miệng. Khi ngó tới thì ngón trỏ và ngón cái y đã sưng vù lên gấp đôi, sắc da đen xạm.

Kha Tử Dung toàn thân run bần bật. Trán toát mồ hôi những hạt lớn bằng hạt đậu.

Thày lang dạo ngó Mộ Dung Cảnh Nhạc nói: -Hãy chữa trị cho hai người này!

Mộ Dung Cảnh Nhạc "dạ" một tiếng rồi lấy trong bọc ra một hộp thuốc cao bôi vào tay vệ sĩ và Kha Tử Dung.

Kha Tử Dung liền bớt run và tên vệ sĩ cũng dần dần tỉnh lại.

Quần hào bấy giờ mới tỉnh ngộ: Kha Tử Dung dùng Thiết bồ đề định đánh bể chung rượn của Điền Quy Nông. Điền Quy Nông đẩy ra rồi lại bị thày lang búng ngược trở lại. Lúc búng hạt Thiết bồ đề đã bôi độc dược vào hạt ám khí đó. Bản lãnh hạ độc này trên giang hồ dường như chỉ biết có một người.

Quần hào thì thào: Phải chăng đây là Độc Thủ Dược Vương?

Chu Thiết Tiêu nhìn thày lang chắp tay hỏi: -Xin các hạ cho biết tôn tính đại danh?
Người kia mĩm cười không đáp.
Mộ Dung Cảnh Nhạc tự giới thiệu: -Tại hạ là Mộ Dung Cảnh Nhạc. Còn đây là choát kinh tên gọi là Tiết Thước.
Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: -Vị này là Thạch tiên sinh, sư phụ của vợ chồng tại hạ. Người giang hồ tặng lão nhân gia ngoại hiệu kêu bằng Độc Thủ Dược Vương.
Bốn chữ Độc Thủ Dược Vương vừa thốt ra, quần hào đều khủng khiếp.
Nên biết những nhân vật đến tham dự đại hội bữa nay nếu không phải chưởng môn một phái thì cũng là trưởng lão kỳ cựu trong một bang hội. Ai cũng biết Độc Thủ Dược Vương là đệ nhất hảo thủ dùng độc trên cõi đời này.
Bốn chữ Độc Thủ Dược Vương lọt vào tai Trình Linh Tố cùng Hồ Phỉ khiến hai người càng lấy làm quái dị.
Trình Linh Tố căm tức vì người kia không những mạo nhận danh hiệu của tiên sư mà lại do miệng đại sư huynh thốt ra càng khiến cho cô không dằn nổi mối bi phẫn. Một điểm nữa khiến cô càng lấy làm kỳ là tam sư tỷ Tiết Thước nguyên là vợ của nhị sư ca Khương Thiết Sơn. Hai người này đã sanh con trưởng thành, sao bây giờ đại sư huynh lại hô mụ bằng "choát kinh"?
Trình Linh Tố là người lắm mưu nhiều kế, cô biết trong vụ này đã xảy ra biến cố cực kỳ trọng đại nên cô nhẫn nại không lên tiếng, vẫn lẳng lặng để coi diễn biến.
Chu Thiết Tiêu tuy là tay dũng hán, nhưng nghe đến tên Độc Thủ Dược Vương phải biến sắc, chắp tay nói: -Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu!
Thạch tiên sinh xòe tay ra cười nói: -Các hạ cũng cho biết tôn tính đại danh để chúng ta thân cận hay hơn!
Chu Thiết Tiêu bỗng lùi lại một bước chắp tay đáp: -Tại hạ là Chu Thiết Tiêu, kính chúc Thạch tiền bối an bảo.
Lão dù lớn mật đến đâu cũng không dám chạm vào tay Độc Thủ Dược Vương.
Thạch tiên sinh cười khà khà tiến lại trước mặt Phúc Khang An vái chào nói: -Tại hạ là nhân dân ở vùng sơn dã, xin tham kiến đại soái.
Lúc này tên thị vệ đứng bên đã cho hắn biết lai hch của Độc Thủ Dược Vương. Hắn lại mắt thấy lão chỉ khẽ đưa móng tay búng hạt Thiết bồ đề đã đả thương hại người, liền biết là tay ghê gớm. Hắn nghiêng mình đáp: -Mời tiên sinh ngồi chơi.
Thạch tiên sinh cùng vợ chồng Mộ Dung Cảnh Nhạc ngồi xuống một bên.
Quần hào tới tấp tránh xa, chẳng ai dám đứng gần ba người này. Chỉ trong chớp mắt bên cạnh ba thày trò Thạch tiên sinh hở ra một quãng

trống lớn.
Một tên võ quan lảng ra xa năm thước mới đứng nói cho Thạch tiên sinh hay về cuộc tỷ võ giữa các môn phái để tranh giành ngự bôi. Đoạn hắn lùi ra xa hơn nữa sợ thân mình bị nhiễm độc.
Thạch tiên sinh mỉm cười hỏi: -Quý tính tôn giá là gì?
Võ quan đáp: -Tại hạ họ Ba!
Thạch tiên sinh hỏi:
Ba lão gia! Hà tất lão gia phải sợ lão phu như vậy. Ngoại hiệu của lão phu tuy kêu bằng Độc Thủ Dược Vương, nhưng lão phu còn dùng độc dược để trị bệnh nữa. Ba lão gia mặt nổi màu xanh, dường như trong bụng có rét độc. Nếu không điều trị cho lẹ thỉ chỉ trong vòng 10 ngày, tính mạng khó nỗi bảo toàn.
Tên võ quan giật mình kinh hãi, trong lòng bán tín bán nghi hỏi: -Sao trong bụng tại hạ lại có rết được?
Thạch tiên sinh hỏi lại: -Mới đây, Ba lão gia có gây lộn với ai không?
Những võ quan trong thành Bắc Kinh gây lộn với người thường xảy ra như cơm bữa. Võ quan họ Ba vội đáp: -Phải rồi! Chẳng lẽ ... chẳng lẽ tên cẩu tặc đó đã hạ độc thủ vào người tại hạ?
Thạch tiên sinh lấy trong bọc ra một viên thuốc màu xanh nói: -Nếu Ba lão gia tin lão phu thì dùng rượn nuốt ba viên thuốc này.
Tên võ quan nghe lão nói trong lòng khiếp sợ và cảm thấy trong bụng quả có con rết đang bò. Hắn không nghĩ gì nữa bỏ thuốc vào miệng rồi cầm chung rượn uống ừng ực.
Chẳng bao lâu hắn thấy bụng đau, trong dạ buồn nôn, ọe một tiếng, hắn thổ ra rất nhiều thực vật.
Thạch tiên sinh tiến lại ba bước để tay vào ngực võ quan hô: -Mửa ra hết! Đừng để độc vật lại trong bụng!
Tên võ quan cố sức mửa ra. Hắn cúi đầu xuống thấy trong số uế vật quả có ba con sâu dài hai tấc, đầu đỏ mình đen đang cựa quậy, đúng là ba con rết.
ù
Từ ngày Hồ Phỉ quen biết Trình Linh Tố đến nay thấy việc gì cô cũng nói đúng. Bây giờ cô nói khiếp sợ người kia một cách trịnh trọng liền biết Thạch tiên sinh là tay đáo để không nên dây vào. Nhưng hắn đã mạo xưng danh hiệu của sư phụ cô, chàng chẳng thể tụ thủ bàng quan.
Lại nghe Thạch tiên sinh cười nói: -Lão phu tuy đã thu nạp mấy tên đệ tử nhưng chưa lập môn phái chi cả.
Bữa nay muốn theo các vị tiền bối lập ra "Dược Vương môn". May mà đoạt được chiếc Ngân lý bôi về nhà cũng thêm phần vẻ vang cho mấy đệ tử.
Tuy miệng hắn nói khách khí, nhưng từ từ bước tới ngồi xuống ghế Thái Sư bên cạnh Điền Quy Nông. Hiển nhiên hắn muốn chiếm địa vị một trong tám đại môn phái.

Hắn ngồi vào ghế rồi lại mượn tiếng Độc Thủ Dược Vương, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ trong mấy chục năm, lại thêm chỉ lực búng hạt Thiết bồ đề đả thương người trong nháy mắt. Thế là hắn nắm chắc một chiếc Ngọc Long bôi rồi. Chẳng còn ai nghĩ tới chuyện khiêu chiến mà cũng không ai dám dị nghị gì hắn nữa.

Trong lúc yên lặng như tờ, chưởng môn phái Thiếu Lâm là Đại Trí thiền sư bỗng cất tiếng hỏi: -Thạch tiên sinh! Tiên sinh xưng hô với Vô Sân đại sư bằng gì?

Thạch tiên sinh đáp: -Vô sân ư? Lão phu không biết!

Lúc hắn nói vẻ mặt rất thản nhiên.

Đại Trí thiền sư chắp tay niệm: -A di đà Phật!

Thạch tiên sinh hỏi: -Tại sao đại sư lại hỏi lão phu câu này?

Đại Trí thiền sư lại tuyên phật hiệu: -A di đà Phật!

Thạch tiên sinh không hỏi nữa.

Từ lúc ba thày trò hắn vào nhà đại sảnh, chẳng một cử động nào dù nhỏ nhặt đến đâu không lọt vào mắt Trình Linh Tố.

Bây giờ Mộ Dung Cảnh Nhạc mới từ từ quay đầu ngó Điền Quy Nông.

Hai người vẻ mặt trơ như gỗ, tuyệt không lộ vẻ gì.

Trình Linh Tố động tâm tự nghĩ: -Hai người này đã quen nhau từ trước. Điền Quy Nông đã biết danh tự sư phụ ta tức Vô Sân đại sư mới đúng là Độc Thủ Dược Vương. Cả vị cao tăng chùa Thiếu Lâm kia cũng biết thế.

Bỗng cô lẩm bẩm: -Té ra thuốc độc mà Điền Quy Nông làm đui mắt Miêu Nhân Phượng bằng chất Đoạn trường thảo là của đại sư ca cho hắn.

Trong tám cái Ngọc Long bôi chỉ còn một chiếc chưa có chủ. Quần hào đều tự nhủ:

Được dự vào tám đại môn phái hay không là ở nơi chiếc Ngọc Long bôi tối hậu này.

Nhiều người nghĩ vậy nên trong chớp mắt đã bảy tám người nhảy lên định ngồi vào ghế Thái sư. Họ cãi nhau một vài câu rồi chia thành bốn đôi khai cuộc tỷ đấu.

Người thua phải lui xuống, người thắng phải tiếp tục tỷ đấu với nhau hoặc ứng chiến với người mới đến. Cuộc kịch đấu như vậy kéo dài hồi lâu, bỗng nghe từ ngoài cửa tiếng trống cầm canh đã điểm canh tư. Những người thua rút lui rồi chỉ còn lại hai người đấu với nhau.

Hai người này chưởng lực đều hùng hậu, quay ra tỷ nội công vẫn ở vào thế cẳng trì. Tuy là cuộc tỷ đấu võ công cao thâm nhưng Phúc Khang An lại chán kiểu này. Hắn ngáp dài mấy cái rồi nói:

Coi muốn chán chết người!

Tuy hắn nói khẽ, nhưng hai người tỷ nội công đều nghe rõ. Cả hai cùng biến sắc rụt tay về lùi lại ba bước.

Một người nói: -Chúng ta có làm trò khỉ đâu mà vung múa chân tay để người reo hò.

Người kia đáp: -Chúng ta về nhà bồng con còn hơn.
Nói xong hai người nổi lên tràng cười khanh khách, dắt tay nhau ra khỏi nhà đại sảnh.
Hồ Phỉ lẩm nhẩm gật đầu nghĩ bụng: -Hai người võ công rất cao thâm, quả nhiên kiến thức cũng cao hơn đời một bậc. Đáng tiếc là trong cuộc tỷ đấu nhốn nháo, không hiểu được danh tính của họ.
Lúc chàng quay hỏi Quách Ngọc Đường thì lão cũng không biết hai người quê mùa đó liền đáp: -Lúc họ lên tỷ đấu, An đề đốc có hỏi một người cùng môn phái thì họ chỉ cười chứ không đáp.
Hổ Phỉ nghĩ bụng: -Hai vị này như con thần long, thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Cả tên tuổi cũng không lưu lại.
chàng đang nói chuyện khẽ với Quách Ngọc Đường đột nhiên Trình Linh Tố khẽ đụng vào tay. Chàng ngửng đầu lên nhìn, bỗng nghe võ quan hô danh: -Vị này là Phụng Thiên Nam lão sư, chưởng môn phái Ngũ Hồ.
Phụng Thiên Nam cầm cây thục đồng côn lên ngồi ghế thái sư cất tiếng hỏi: -Có vị anh hùng nào muốn tỷ đấu với lão phu xin mời lên chỉ giáo.
Hồ Phỉ tự nhủ: -Võ công của thằng cha này chưa được đến trình độ cao thủ bậc nhất mà cũng dám đồ Ngọc long bôi.
Phụng Thiên Nam đánh bại ba người, đang nhơn nhơn đắc chí thì thấy một hán tử cầm đơn đao lên khiêu chiến.
Người này võ nghệ rất cao thâm. Y mới đánh ba chiêu, Hồ Phỉ đã nói thầm: -Họ Phụng quyết không phải là tay đối thủ của y.
Quả nhiên Phụng Thiên Nam gầm thét luôn miệng vì gặp hiểm chiêu.
Người sử đơn đao dường như không muốn làm khó dễ hắn, chỉ mong hắn biết không thể nuốt được tự ý rút lui là xong. Y không hạ sát thủ vì thế mà mấy lần đắc thế y đều ra chiêu thong thả.
Phụng Thiên Nam kém thế chỉ lùi lại chứ không chịu thua. Đột nhiên hắn quét ngang cây đồng côn. Người sử đơn đao lún mình thấp xuống. Cây đồng côn lướt qua trên đầu y. Y muốn thừa cơ biến chiêu, bỗng la lên: -Úi chao!
Rồi lăn mình dưới đất. Tiếp theo y đứng phắt dậy, nhưng chân bước loạng choạng, đứng không vững lại té xuống. Y tức giận quát: -Ngươi dùng ám khí ư? Thực là đồ mặt dầy.
Phụng Thiên Nam mỉm cười đáp: -Phúc đại soái không quy định cấm dùng ám khí. Ai lên tỷ đấu bất luận sử binh khí, quyền cước hay dùng độc dược, ám khí đều được cả.
Người sử đơn đao vén quần lên, quả nhiên một mũi ngân châm có hai tấc cắm vào huyệt độc tụy nơi đầu gối.
Huyệt Độc Tụy ở chỗ giáp đùi và cẳng chân mà trúng châm thì cặp giò này không dùng được nữa.
Quần hào đều lấy làm kỳ vì thấy hai người tỷ đấu rất rát. Phụng Thiên Nam tuyệt không giây lát nào rảnh tay để phóng ám khí, lại không thấy

hắn giơ tay lên thì mũi ngân châm kia từ đâu phóng tới?
Người sử đơn đao hắn học lùi lại thì một người sử tiên nhảy vọt ra. Tiên pháp của người này ào ạt như cuồng phong bạo vũ.
Hai bên trao đổi ngoài hai chục chiêu, tiên pháp mỗi lúc một ráo riết hơn,khiến cho Phụng Thiên Nam không còn cơ hội thở hơi.
Người sử tiên đã biết côn pháp của Phụng Thiên Nam chẳng lấy gì làm cao thâm lắm. Nhưng hắn sử ngân châm khó nỗi đề phòng, nên y không ngớt hạ sát thủ, quyết chẳng để hắn có thời giờ phóng ám khí.
Không ngờ tỉ đấu đến chiêu thứ hai mươi ba, bỗng y rú lên một tiếng vội nhảy lùi lại rút ở bụng ra một mũi ngân châm. Miệng vết thương máu tươi chảy ra như suối, thương thế cực kỳ trầm trọng.
Quần hào trong sảnh đường đều kinh hãi cho là Phụng Thiên Nam phát xạ ám khí tuyệt thế vô song. Nếu là người ngoài ngấm ngầm viện trợ thì bao nhiêu con mắt theo dõi tất phải có người phát giác.
Cả hai phen kịch đấu Phụng Thiên Nam đang lâm vào tình thế nguy cấp đột nhiên đối thủ trúng phải ám khí. Lần này người sử tiên bị trúng châm vào huyệt Tứ Mãn nơi bụng dưới, ít ra phải điều trị một vài tháng mới lành. Ai cũng nghĩ bụng: -Chẳng lẽ Phụng Thiên Nam biết sử tà pháp, hễ động tâm là ngân châm từ bên ngoài bay vào?
Mây người không phục lại ra tỷ đấu với hắn, để hết tinh thần phòng bị ngân châm liề bị cay đồng côn của Phụng Thiên Nam đánh trúng, thương thế rất nặng. Còn ba người khác đều bị thương về mũi vô ảnh ngân châm.
Trong lúc nhất thời, quần hùng xúc động, nghị luận xôn xao rất nhiều.
Hồ Phỉ cũng rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi: -Tên ác tặc kia học được thần kỹ phóng vô ảnh ngân châm từ bao giờ?
Ta biết dùng cách nào để thu thập hắn?
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều là người lanh mắt, tâm tư tinh tế hơn hẳn người thường, nhưng cũng không ngó thấy Phụng Thiên Nam dùng vô ảnh ngân châm đả thương hết người nọ đến người kia cách nào. Chàng và cô ngưng thần theo dõi không phát giác ra được chỗ sơ hở.
Hồ Phỉ đã tính nhân lúc Phụng Thiên Nam cao hứng, xông ra hạ sát thủ đột ngột giết hắn, một là để trả thù cho toàn gia Chung A Tứ ở trấn Phật Sơn,hai là làm rạng rỡ cho Hoa Quyền Môn ở cuộc đại hội chưởng môn, nhưng chàng không nhận ra được ám khí từ đâu phóng tới, đành phải tạm thời ẩn nhẫn. Nếu mạo muội xông ra tranh phong mà trở tay không kịp thì chẳng những tự rước nhục vào mình, không chừng còn mất mạng nữa.
Trình Linh Tố cùng chàng tâm ý tương thông. Cô từ từ lắc đầu nói: -Chúng ta đừng cố ý tranh Ngọc Long bôi nữa.
Hồ Phỉ nhìn Thái Uy và Cơ Hiểu Phong nói: -Bản lãnh Phụng lão sư kia không.đáng kể, nhưng ...
Cơ Hiểu Phong gật đầu ngắt lời: -Phải rồi! Hắn phóng ngân châm đúng là tà môn, đã không tiếng động,lại không hình bóng, cũng chẳng

có tiền triệu gì, chỉ nghe đối phương rú lên một tiếng mới biết là bị trúng ám khí.
Thái Uy nói: -Trừ phi đầu đội mũ trụ, mình mặc giáp sắt thì mới đấu với hắn được.
Thái Uy nói câu này tưởng là chuyện đùa, không ngờ trong đám võ quan ở nhà đại sảnh quả có người bất phục, sai thuộc hạ đi lấy khôi giáp mặc vào mình, tay cám Khai sơn đại phủ ra khiêu chiến.
Vị võ quan này tên gọi là Mộc Văn Sát. Ngày trước y đã theo Phúc Khang An viễn chinh ngoài Thanh Hải, chém tướng cướp thành, lập nhiều công hãn mã. Y là một viên dũng tướng trong Thanh quân.
Mộc Văn Sát nai nịt gọn gàng, tay cầm đại phủ ra đứng giữa sảnh đường oai phong lẫm liệt. Bạn đồng liêu đều cả tiếng hoan hô.
Phúc Khang An cũng ban cho một chung rượn để úy lạo trước.
Hai người giao đấu, côn phủ đụng nhau choang chỏang làm chấn động màng tang quần hào. Hai thứ binh khí này nặng nề, công thủ cầm cự rít lên những tiếng ào ào. ánh lửa chập chờn, khi tỏ khi mờ.
Mộc Văn Sát mình mang giáp trụ thành ra chuyển động kém bề linh hoạt nhưng nhờ tý lực cực mạnh, vung múa cây Khai sơn đại phủ uy mãnh phi thường.
Bọn Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết âm, Vương Kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt đứng trước Phúc Khang An, tay cầm binh khí, chỉ sợ búa lớn hoặc đồng côn tuột ra khỏi tay bay ra làm tổn thương đến đại soái.
Hai bên chiến đấu hơn hai chục hợp, Phụng Thiên Nam cầm côn quét ngang một cái. Mộc Văn Sát cúi đấu xuống, tiện đà vung búa chém vào chân phải đối phương.
Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng, quần hào đứng bàng quang đồng thanh kêu "úi" lên một tiếng.
Hai bên đều nhảy lùi lại mấy bước ngó thấy một trái nhung cầu màu đỏ rớt dưới đất, chính là trái cầu ở chóp mũ Mộc Văn Sát. Trên trái cầu còn cắm một mũi ngân châm lấp loáng có ánh sáng.
Đây chắc là lúc Mộc Văn Sát cúi đầu xuống vung búa chém chân đối phương, Phụng Thiên Nam đã phóng Vô ảnh ngân châm ra. Vì hắn hiềm Mộc Văn Sát là ái tướng của Phúc Khang An, nên không dám đả thương y.
Trái nhung cầu buộc bằng dây chì vào chóp mũ, phải bắn đứt dây chì, trái cầu mới rớt xuống được. Dù hai người đứng gần nhau nhưng trong lúc thảng thốt mà bắn chuẩn đích không sai một ly cũng là công phu phóng ám khí hiếm thấy trong võ lâm.
Mộc Văn Sát đứng ngẩn người ra. Y biết đối phương vẫn còn nể nang, nếu để mũi trâm thiên xuống dưới mấy tấc thì nó đâm qua huyệt Mi tâm xuyên vào óc tất phải toi mạng.Toàn thân mũ giáp sắt cũng chẳng làm gì. Y khâm phục vô cùng, chắp tay nói: -Cảm ơn Phụng lão sư đã lưu tình.
Phụng Thiên Nam kính cẩn đáp: -Bản lãnh tiểu nhăn còn kém đại

nhân xa lắm. Chút công phu nhỏ nhặt phóng ám khí ở chốn sa trường chỉ là vô dụng. Giả tỷ hai bên ky mã tỷ thí thì tiểu nhân đã bị đại nhân chém cho một búa rồi.
Mộc Văn Sát cười nói: -Không dám! Không dám!
Phúc Khang An nghe Phụng Thiên Nam ăn nói đắc thế, không dám ỷ mình tài cao với bộ thuộc mình, nên khoan khoái trong lòng, liền lên tiếng: -Phụng lão sư! Lão sư là người chơi được!

Phúc Khang An nói rồi đưa cái dọc tâu bằng ngọc bích đang cầm tay cho Chu Thiết Tiêu và bảo hắn: -Thưởng cái này cho y!
Phụng Thiên Nam vội tới trước mặt Phúc Khang An tạ ơn ban thưởng.
Mộc Văn Sát vác búa ra, áo thiết giáp của y bật lên những tiếng leng keng.
Quần hào không ngớt xì xào bàn tán.
Trong đám đông bỗng có người đứng dậy dõng dạc lên tiếng: -Công phu dùng ám khí của Phụng lão sư quả nhiên rất cao minh. Tại hạ xin đến lãnh giáo.
Quần hào quay đầu nhìn lại thì chính là lão Kha Tử Dung mặt rỗ. Vừa nãy lão đã liệng hạt Thiết bồ đề và bị thương vì trúng độc. Tay lão bôi thuốc cao rồi và hiện giờ độc tính đã giải trừ.
Nhà họ Kha ở Lam Châu nhân sử dụng bảy món ám khí này là vật thông thường, nhưng thủ pháp phát xạ của họ Kha không giống mọi người. Trong đao có thạch, trong đinh có tiêu, mà mấy thứ ám khí có thể đụng nhau trên không, hay chuyển hướng đi chênh chếch khiến người ta khó đường né tránh.
Nếu ở nơi rộng rãi nhìn rõ đường ám khí thì còn dễ bề đỡ gạt, lảng tránh,nhưng ở trong đại sảnh địa thế chật hẹp, thật khó lòng đối phó.
Phụng Thiên Nam cầm dọc tẩu trịnh trọng gói lại đút vào bọc, tỏ ra với Phúc Khang An cực kỳ kính cẩn. Đoạn hắn cất tiếng đáp: -Kha lão sư muốn tỷ thí ám khí với tại hạ, nhưng ở trong sảnh mà liệng ám khí qua lại nếu lỡ làm tổn thương đến các vị đại nhân thì ai chịu tội cho?
Chu Thiết Tiêu cười nói: -Phụng lão sư bất tất phải quan tâm, cứ việc tùy thi triển. Chẳng lẽ bọn vệ sĩ của tại hạ ăn cơm chủ mà không dùng được việc gì ư?
Phụng Thiên Nam mỉm cười xin lỗi: -Tại hạ cam bề đắc tội!
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Thảo nào tên ác tặc này độc bá nhất phương. Hắn đánh lâu mà không thất bại, lại khôn khéo giao kết với bọn quan lại, quả là tâm tư chu mật, thủ đoạn cao minh.
Phụng Thiên Nam tiến vào giữa đại sảnh, thấy Kha Tử Dung bỏ áo trường bào để lộ toàn thân mặc áo chẽn màu đen.
Bộ áo này của lão rất kỳ lạ. Chỗ nào cũng có miệng túi, dây đai. Túi này đựng thạch tử, đai kia cài phi đao. Từ đầu xuống đến chân chẳng chỗ nào không đựng ám khí. Trước ngực cố nhiên có túi lớn mà sau lưng cũng rất nhiều túi nhỏ.
Phúc Khang An cười ha hả nói: -Y chế ra được thứ áo cổ quái này giỏi thiệt, khắp mình coi chỗ nào cũng như lông nhím.
Bỗng thấy Kha Tử Dung xoay tay trái một cái, móc trong túi áo một thứ binh khí giống gáo múc nước, nhưng miệng gáo sắc bén như lưỡi đao. Đây là thứ binh khí độc môn truyền gia của lão tên gọi Thạch trầm hải để.

Cái Thạch trầm hải đê dùng vào hai việc. Bản thân có 36 đường chiêu số.
Cách sử dụng tựa hồ đơn đao, lại giống bản hủ, nó còn có chỗ diệu dụng nữa là có thể hứng đón ám khí. Vô luận địch nhân dùng ám khí gì phóng ra, lão vung chày gáo lên là đón được như đã chìm đáy biển không thấy đâu nữa.
Ngược lại, lão lấy ám khí của địch nhân trong gáo ra để phản kích.
Thạch trầm hải để không thuộc vào hàng Thập bát ban binh khí. Người giang hồ kêu bằng Tá tiến thược, ý nói mượn tên của địch nhân mà sử dụng.
Kha Tử Dung lấy cây binh khí này ra, phân nửa quần hào trong sảnh đường chưa biết chỗ diệu dụng của nó.
Phụng Thiên Nam cười nói: -Bữa nay Kha lão sư khiến bọn tại hạ được mở rộng tầm mắt.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Cùng là danh gia ám khí mà Triệu tam ca tỏ ra rất ung dung đường bệ,chẳng ai nhìn thấy trong người y một mũi ám khí nào nhưng lúc cần dùng, y vẫn dư dụ không thiếu. Lão Kha Tử Dung này hiển nhiên là khí độ tầm thường.
Bỗng thấy Kha Tử Dung xoay cái gáo sắt vụt chênh chếch vào bả vai Phụng Thiên Nam.
Phụng Thiên Nam nghiêng mình tránh khỏi, đánh trả một côn. Hai người khai diễn cuộc tỉ đấu.
Kha Tử Dung tuy miệng nói là tỷ thí ám khí với Phụng Thiên Nam, nhưng thược pháp của lão cực kỳ tinh diệu, uy hiếp địch nhân từng bước một chứ không phát ám khí.
Giao đấu một lúc rồi, Kha Tử Dung bỗng hô to: -Coi tiêu đây!
Vèo một tiếng, một mũi cương tiêu bắn ra.
Phụng Thiên Nam tuy tuổi đã khá nhiều, nhưng ăn sung ở sướng, thân lão mập ú, song công phu vẫn còn linh hoạt như thời tuổi trẻ. Hắn khẽ nghiêng mình một chút đã tránh khỏi mũi cương tiêu.
Kha Tử Dung lại hô: -Phi Hoàng thạch! Tụ tiễn!
Lần này hai thứ ám khí bắn ra cùng một lúc.
Phụng Thiên Nam cúi đầu né tránh khỏi một mũi, còn một mũi hắn dùng đồng côn gạt được.
Kha Tử Dung lại hô: -Coi chừng! Thiết tật lê bắn tới vai bên trái! Lưỡi phi đao hớt chân bên phải!
Quả nhiên một mũi Thiết tật lê nhằm vai trái Phụng Thiên Nam bắn tới, một lưỡi phi đao nhằm quét chân phải hắn.
Phụng Thiên Nam được đối phương hô trước, đều lẹ làng tránh khỏi.
Quần hào tự hỏi: -Kha Tử Dung thành thực quá hóa ra ngớ ngẩn. Sao lão lại cho hắn biết trước chủng loại và đường phóng ám khí?
Ngờ đâu lão liệng ra tám, chín thứ liền, miệng hô mỗi lúc một mau. ám khí phóng ra mỗi lúc một nhiều. Tiếng hô có lúc không kịp có lúc sai trật. Tỷ như hô phóng tụ tiễn vào mắt bên trái mà lại liệng Phi hoàng

thạch đánh tới trước ngực. Bây giờ mọi người mới hiểu lão hô hoán cốt để nhiễu loạn tâm thần địch.
Ban đầu lão hô đúng bảy tám thứ, đột nhiên gạt người một lần, đối phương chỉ sơ ý một chút liền bị mắc bẫy.
Nếu hô lần nào cũng sai trật thì đổi phương không lý gì đến. Hay ở chỗ đúng nhiều mà trật ít. Bảy tám lần đúng mới có một lần giả trá, khiến địch nhân khó nỗi đề phòng.
Quách Ngọc Đường nói: -Công phu phóng ám khí của Kha thị Thất thanh quả nhiên có chỗ khác lạ Cả tiếng hô của lão rèn luyện từ thủa nhỏ cũng lợi hại chẳng kém gì cương chiêu hay phi đao. Thất thanh môn của lão nên đổi thành Bát thanh môn mới đúng.
Thát Uy nói: -Lão dùng ngụy kế đa đoan như vậy, không thể nào nổi danh đại hào kiệt được.
Trình Linh Tố nhân lúc khói mù dày đặc đã đoạt được cái tẩu hút thuốc, cô cầm tay ngắm nghía, miệng hỏi:
Sao Phụng lão sư chưa phóng ngân châm ra? Nếu cứ tiếp diễn thế này, hắn tất mắc bẫy họ Kha mất.
Cơ Hiểu Phong đáp: -Tại hạ xem chừng dường như họ Phụng đã có thành kiến phóng ám khí chỉ cần tinh diệu chứ không phóng nhiều. Bắn ra một mũi trúng địch là đủ rồi.
Trình Linh Tố ồ một tiếng nói: -Tỷ ám khí là tỷ ám khí, việc gì Kha Tử Dung phải ty toe cái miệng?
Lúc này trên không nhà đại sảnh, mười mấy thứ ám khí nhảy múa coi cái nào cũng thích mắt.
Bọn Chử Thiết Tiêu phòng bị thêm phần nghiêm mật để bảo vệ Phúc Khang An. Cả bên những quan lớn như An đề đốc cũng có những cao thủ vệ phòng phạm. Bọn vệ sĩ chăng những đề phòng tụ tiễn, phi tiêu do Kha Tử Dung phát xạ lạc đường, mà còn sợ thích khách trà trộn vào đám quần hào thừa cơ lúc phóng ám khí loạn xạ mà đến hạ thủ hại Phúc Khang An.
Trình Linh Tố khẽ nói: -Lão họ Kha làm cho mình chán ngấy, phải chơi lão một vố để làm trò cười mới được.
Bỗng nghe Kha Tử Dung hô: -Thiết tật lê đánh vai bên trái!
Trình Linh Tố bắt chước ngữ âm của lão, la lên: -Nhân bánh bao đánh vào miệng lão!
Tay mặt cô cầm dọc tẩu vang lên mấy món ám khí nhỏ bé quả nhiên bắn tới miệng Kha Tử Dung.
Nghe tiếng gió thì những ám khí này có phân lạng rất nhẹ nhưng trên đầu có một tia hỏa tính.
Quần hào nghe tiếng hô: "Nhân bánh bao đánh vào miệng lão" đã tức cười. Huống hồ cô bắt chước ngữ âm của Kha Tử Dung một cách giống hệt, khiến mấy chục người bật cười ra tiếng.
Kha Tử Dung thấy ám khí lạ vội giơ Tá tiến thược lên đón cho chui vào gáo. Tay trái lão thò vào lượm lên toan phóng trả đột nhiên nghe nổ

đánh "đùng" một tiếng.
Quần hào giật mình kinh hãl, Kha Tử Dung nhảy vọt người lên, bỗng thấy những mẩu giấy tung bay, mũi ngửi mùi tiêu hoàng khét lẹt. Đây không phải là ám khí mà là cái pháo nhỏ của trẻ con đết chơi ngày Tết.
Quần hào ngẩn người ra một chút rồi phá lên cười.
Kha Tử Dung để hết tinh thần vào Phụng Thiên Nam vì sợ bắn lén phóng vô ảnh ngân châm. Tuy lão bị chơi khăm vố này, cũng không dám nhìn ngang nhìn ngửa để tìm kẻ liệng pháo, mà chỉ cất tiếng thóa mạ:
Có giỏi thì ra mặt tỷ đấu, ai hoài công mà chơi trò trẻ nít với ngươi.
Trình Linh Tố đứng lên cười hì hì chạy qua mé Đông lại lấy một cây pháo châm ngòi miệng hô: -Đại thạch đấu đả thất thần.
Người ta có câu "đả xà đả thất thần". Nghyên có rán độc ở cách đầu bảy tấc.
Mọi người đang cười lên hô hố thì cái pháo lại liệng ra. Nhưng lần này Kha Tử Dung không lầm bẫy nữa mà Trình Linh Tố liệng hơi sức một chút, Kha Tử Dung búng một mũi Tang môn kinh ra đẩy cây pháo ngược lại cho nổ trong không gian.
Trình Linh Tố lại liệng ra một cây miệng la: -Thạch thanh bán đả bất thượng ngạnh xác.
Cô có ý bảo lão là con rùa.
Kha Tử Dung nghĩ thầm: -Tên khốn kiếp này vào đây chọc giận ta để họ Phụng thừa cơ hạ thủ,nhưng khi nào ta lại mắc lừa?
Lão lại búng ra một cây Tang môn đinh đẩy pháo trở lại cho nó nổ ngoài không gian.
An đề đốc vừa cười vừa nói: -Hai bên tỷ đấu, người ngoài không được phá rối.
Lại thấy Kha Tử Dung phóng hai cây Tang môn đinh lúc rớt xuống rất gần cái kỷ trà đặt Ngọc Long bôi, lão liền bảo tên vệ sĩ đứng cạnh: -Ngươi lại giữ ngự bôi, đừng để ám khí đánh bể.
Hai tên vệ sĩ dạ một tiếng rồi chạy lại trước kỷ trà để giữ ngự bôi.
Trình Linh Tố cười hề hề về chỗ ngồi. Cô nói: -Lão này rất cơ cảnh, mắc bẫy một lần rồi, lần thứ hai lão không chịu giơ tay đón pháo nữa.
Hồ Phỉ ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi: -Nhị muội đã biết rõ Phụng Thiên Nam là đối đầu với ta, sao còn hý lộng lão Kha? Chẳng hiểu có dụng ý gì?
Kha Tử Dung thấy mọi người đều cười thầm, nóng lòng vãn hồi thể diện,liệng ám khí ra càng nhiều.
Phụng Thiên Nam một tay vung côn, một tay cầm lá mộc khiến cho bao nhiêm ám khí của Kha Tử Dung bắn tới đều bị ngăn chặn. Những mũi cương tiêu, tụ tiễn hay phi đao tuy thế liệng rất mạnh mà không đâm thẳng được.
Xem chừng lá mộc chế bằng một chất rất kiên cố.

Hồ Phỉ thấy Phụng Thiên Nam rút lá mộc nhẹ nhàng ở trong tay côn ra liền tỉnh ngộ, tự mắng mình: -Sao mà ta ngu thế? Trong cây đồng côn hắn ngầm mật cơ quan là việc rõ ràng mà sao trước không đoán ra được? Những mũi ngân châm dĩ nhiên hắn để trong cây đồng côn. Lúc kích đấu, hắn chỉ cần bấm mấu chốt cơ quan, ngân châm tự động bắn thì còn ai tránh kịp? Mọi người phát xạ ám khí nhất định phải giơ tay lên, nhưng hắn chỉ cần bấm vào một vị trí ở cây côn là ngâm châm vọt ra, nên thần không hay, quỷ không biết.

Chàng hiểu rõ điểm này liền phấn khởi tinh thần, hết lòng úy ky.

Phụng Thiên Nam vừa đánh vừa lùi dần đến một cỗ ghế Thái Sư, bỗng nghe Kha Tử Dung rú lên một tiếng thê thảm, Phụng Thiên Nam liền nổi tràng cười rộ.

Kha Tử Dung lùi mãi, tay ôm bụng từ từ ngồi xuống, không đứng lên được nữa.

Hai tên vệ sĩ tiến lại đỡ Kha Tử Dung thấy lão nghiến răng rút mũi ngân châm ở bụng ra. Đầu châm nhuộm đầy máu tươi. Mũi châm này tuy nhỏ nhưng đâm trúng vào yếu huyệt làm cho lão bị thương khá nặng. Lão không đi được, phải do hai tên vệ sĩ nâng đỡ, lảo đảo lùi ra.

Thang Bái đột nhiên kịt mũi cười lạt nói: -Dùng ám tiễn hại người, há phải là hảo hán.

Phụng Thiên Nam quay lại hỏi: -Phải chăng Thang đại hiệp nói tại hạ?

Thang Bái đáp: -Lão phu bảo những ai dùng ám tiễn hại người đều không phải hảo hán.

Bậc đại trượng phu phải hành động quang minh lỗi lạc, sao lại dở trò để hạ đó?

Phụng Thiên Nam đứng phắt dậy, lớn tiếng: -Chúng ta đã nói rõ tỷ đấu ám khí. Đã gọi là ám khí mà còn quang minh nữa ư?

Thang Bái hỏi: -Phải chăng Phụng lão sư muốn tỷ đấu với lão phu?

Phụng Thiên Nam hỏi lại: -Thang đại hiệp uy dánh lừng lẫy khắp thiên hạ, khi nào tiểu nhân dám vuốt râu hùm. Phải chăng lão họ Kha là chỗ thâm giao với Thang đại hiệp?

Thang Bái sa sầm mặt nói: -Đúng vậy! Kha gia ở Lan Châu quả có chút giao tình với lão phu.

Phụng Thiên Nam nói: -Đã vậy tiểu nhân xin bồi tiếp Thang đại hiệp. Xin đại hiệp vạch đường cho.

Hai người càng nói càng găng, xem chừng sắp động thủ đến nơi.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Thang Bái tuy giao kết với quan nha nhưng còn biết đường phải trái.

An đề đốc liền cười nói: -Thang đại hiệp ăn ở đúng mực, công bằng, bữa nay không nên phô trương thân thủ, tiểu đệ làm chủ sẽ mời Thang đại hiệp biểu diễn thần công cho anh em mở rộng tầm mắt.

Thang Bái cười đáp: -Thang mỗ đa tạ đề đốc đại nhân trước.

Lão quay lại lườm Phụng Thiên Nam một cái, xách chiếc ghế của mình lên đập xuống đất rồi lùi cách xa Phụng Thiên Nam hơn. một

thước mới ngồi xuống. Viên gạch xanh bị bốn chân ghế đập vào thành bốn lỗ sâu.
Dưới ánh đèn sáng như ban ngày, những người đứng gần đều trông thấy rõ công phu. Tuy không khó lắm, song tiếng hoan hô cũng nổi lên ầm ầm.
Những người đứng phía sau không ngó thấy, liền chen chúc lại coi.
Phụng Thiên Nam lạnh lùng nói: -Công phu của Thang đại hiệp khiếp quá, tại hạ có luyện hai chục năm cũng không bằng. Nhưng ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài người này còn có người khác. Đối với những tay cao thủ võ học thiên hạ cái đó cũng tầm thường chẳng có chi kỳ lạ.
Thang Bái cười nhạt: -Phụng lão sư nói đúng. Những tay cao thủ võ học coi cái đó thật không đáng một đồng. Có điều dù thắng được Phụng lão sư cũng là mãn nguyện lắm rồi.
An đề đốc cười nói: -Hai vị còn đấu khẩu nhau làm chi? Trời sắp sáng rồi. Trong bảy chiếc ngự bôi thì sáu chiếc đã có chủ. Đêm nay chúng ta nhất định phân phát hết chỗ Ngọc long bôi, còn Kim Phụng bôi và Ngân Lý bôi đành để đến tối mai.
Bây giờ ai muốn lên tỷ thí với Phụng lão sư?
Hắn hô liền ba câu mà trong nhà đại sảnh vẫn yên lặng, không có ai hưởng ứng.
An đề đốc quay lại nhìn Phụng Thiên Nam nói: -Cung hỷ Phụng lão sư! Chiếc Ngọc Long bôi này thuộc về lão sư rồi.
Bỗng nghe một người la: -Hãy khoan! Tại hạ còn muốn tỷ đấu với Phụng Thiên Nam!
Người này mặt đầy râu đâm tua tủa, tay không nhảy ra.
Tên võ quan xướng danh hô: -Đây là Trình Linh Hồ lão sư, chưởng môn Hoa Quyền môn ở Tây Nhạc.
Phụng Thiên Nam đứng lên hỏi: -Trình lão sư dùng khí giới gì?
Hồ Phỉ ngang nhiên hỏi lại: -Cái đó khó nói lắm. Khi ở cổ miếu tại trấn Phật Sơn, lão sư hạ sát Chung A Tứ đã dùng khí giới gì?
Phụng Thiên Nam giật mình kinh hãi, hai tay cầm ngang cây đồng côn,miệng lắp bắp: -Lão sư ... lão sư là ...
Hồ Phỉ không chờ hắn hô tên họ mình ra, đột nhiên chàng uốn mình vọt lại ngồi vào chiếc ghế Thái Sư trước mặt Điền Quy Nông. Ngón tay trỏ vào ngón tay phía bên trái đưa ra thành thế Song Long thưởng châu đâm vào mắt Điền Quy Nông.
Cử động của chàng ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Điền Quy Nông giật mình kinh hãi, ứng biến rất thần tốc, vung hai tay lền gạt. Không ngờ hắn cử động đã mau lẹ, thủ pháp của Hồ Phỉ lại càng mau lẹ hơn. Hai tay chàng khoanh một vòng biến thành thế "Hoài trung bão nguyệt", chia ra đánh vào hai bên huyệt thái dương hắn.
Điền Quy Nông không kịp đứng dậy nghinh địch phải đưa hai tay chống đỡ hai bên.

Hồ Phỉ hô: -Hoài trung bão nguyệt chỉ là hư chiêu, đánh Điền Quy Nông miệng hộc máu tươi.
Bấy giờ Điền Quy Nông nghe câu này sợ tái mặt la lên: -Ngươi ... ngươi là ...
Hồ Phỉ không lừa gạt hắn. Chiêu Hoài trung bão ngụyệt này chỉ là hư chiêu, chàng thừa cơ hai tay hắn chống đỡ hai bên để dưới nách sơ hở, xoay tay chụp thanh bảo đao sau lưng hắn đánh soạt một tiếng. ánh thanh quang sáng lấp loáng, bảo đao vào tay rồi, chàng xoay mình chém cây đồng côn trong tay Phụng Thiên Nam.
Thanh bảo đao đã sắc bén, chàng lại ra chiêu vừa mạnh vừa nhanh, chát chát chát ba tiếng, tiếp theo loảng xoảng, cây thục đồng côn của Phụng Thiên Nam bị đứt hai đoạn ở quãng giữa rơi xuống đất.
Ngươyên trong nháy mắt, Hồ Phỉ chém ba đao mà Phụng Thiên Nam chưa kịp biến chiêu. Cây côn trong tay hắn gãy làm bốn đoạn. Hai tay còn lại nắm hai đoạn ngắn, côn chẳng ra côn, thước chẳng ra thước.
Lúc này Phụng Thiên Nam đã nhận ra Hồ Phỉ, sợ quá vội nhảy sang bên ba bước.
Giữa lúc ấy Uông Thiết Ngạc đứng ngoài cửa sảnh đường hô: -Tổng chưởng môn mười ba nhà tới!
Hồ Phỉ run người lên ngoảnh đầu nhìn ra lại càng kinh hãi đến ngẩn người.
Một vị ni cô đứng giữa cửa, mình mặc áo đen, chân đi giày vải, tay cầm phất trần, chính là Viên Tử Y. Đầu nàng không còn một sợi tóc nào lại in giới ấn.
Hồ Phỉ hoa mắt lên e mình nhận lầm người. Chàng tiến lên một bước nhìn cho rõ. Chẳng phải Viên Tử Y thì còn là ai?
Hồ Phỉ tưởng chừng trời đất xoay chuyển, lòng dạ rối bời, ấp úng hỏi: -Tôn giá ... tôn giá là ... Viên ...
Viên Tử Y hai tay chắp để trước ngực, buồn rầu nói: -Tiểu ni là Viên Tính!
Hồ Phỉ buồn bã vô cùng! Đột nhiên huyệt Huyền Khu và huyệt Mạch môn của chàng ở sau lưng đau thấu xương. Chân bước lảo đảo, chàng ngã lăn ra.
Viên Tử Y tức giận quát: -Dừng tay!
Cô vọt người lên chắn ở phía sau Hồ Phỉ.
Từ lúc Hồ Phỉ đoạt đao, chặt côn, rồi Tổng chưởng môn mười ba nhà xuất hiên, đến lúc chàng bị thương té xuống chỉ là diễn biến trong khoảnh khắc.
Quần hào trong sảnh đường còn đang ngơ ngác thì bao nhiêu biến cố lại xảy ra.
Trình Linh Tố thấy Hồ Phỉ bị thương, trong lòng rất nóng nảy, vội chạy tới Viên Tử Y cúi xuống toan ôm Hồ Phỉ lên thì thấy Trình Linh Tố vọt tới.
Nàng liền rụt tay về khẽ bảo cô: -Muội muội bồng y qua một bên. Tay

mặt nàng cầm cây phất trần vung lại phía sau tựa hồ để ngăn chặn ám khí.
Trình Linh Tố ôm lấy Hồ Phỉ chạy về chỗ ngồi. Hai mắt đẫm lệ hỏi: -Đại ca! Đại ca làm sao vậy?
Hồ Phỉ nhăn nhó cười đáp: -Huyệt Huyền khu và huyệt Mạch môn ở sau lưng trúng phải ám khí.
Lúc này Trình Linh Tố không thể úy ky tị hiềm nam nữ, vội cởi áo trường bào và áo trong, quả thấy trên huyệt Huyền Khu và Mạch môn đều thủng một lỗ nhỏ máu tươi ứa ra. ám khí đâm vào tới xương.

Viên Tử Y nói: -Đó là ngân châm, không có chất độc, đại ca bất tất phải quan tâm.
Nàng liền đặt phất trần vào huyệt Huyền khu của Hồ Phỉ khẽ nhấc lên kéo theo một mũi ngân châm ra. Tiếp theo nàng lại rút nốt những mũi ngân châm ở huyệt Mệnh môn.
Nguyên trong đám sợi tơ ở phất trần có một khối đá nam châm rất lớn.
Hồ Phỉ nói: -Viên cô nương! Cô nương ...
Viên Tử Y cúi đầu khẽ đáp: -Tiểu muội vẫn lừa dối đại ca. Đây là tại tiểu muội không tốt.
Nàng dừng lại một chút rồi tiếp: -Tiểu muội xuất gia từ nhỏ, pháp danh là Viên Tính, liền lấy chữ Viên làm họ. Còn Tử Y tức là tuy y (áo đen).
Hồ Phỉ ngơ ngác nhìn nàng, chàng không tin nhưng thấy Viên Tử Y trước mặt mình hiển nhiên là một vị ni cô. Lát sau chàng mới ngập ngừng hỏi: -Sao ... sao cô nương lại gạt tại hạ?
Viên Tính cúi đầu xuống khẽ đáp: -Tiểu muội vâng lệnh sư phụ từ Hồi Cương xuống đến Trung Nguyên mà đi một mình, nếu ăn mặc theo tăng ni thì dọc đường chỗ ăn chỗ ngủ có điều bất diệu nên phải hóa trang làm người phàm tục. Mái tóc trên đầu tiểu ni cũng là tóc giả. ăn uống vẫn cữ thịt thà, chắc đại ca không nhận ra được.
Hồ Phỉ chẳng biết nói gì nữa, chỉ buông tiếng thở dài.
Lại nghe An đề đốc lớn tiếng hỏi: -Còn vị nào muốn tỉ thí với Phụng lão sư ở Ngũ Hổ môn nữa không?
Lúc này Hồ Phỉ tâm thần hoảng loạn, những tiếng hô của An đề đốc chẳng lọt vào tai.
An đề đốc hô liền ba câu vẫn không thấy ai lên tiếng khiêu chiến với Phụng Thiên Nam, liền nhìn Phúc Khang An nói: -Bẩm đại soái! Bảy chiếc Ngọc Long bôi thưởng cho bảy vị lão sư này rồi.
Phúc Khang An nói: -Hay lắm! Hay lắm!
Lúc này trời đã bình minh, ngoài cửa sổ ánh sáng ban mai đã lờ mờ. Qua một đêm kịch đấu, bảy chiếc Ngọc long bôi đã thành dịch cục.
Quần hào trong đại sảnh xôn xao nghị luận, mỗi người nói một câu: -Còn chiếc Ngọc Long bôi bị Hồng Hoa hội cướp đi, chẳng hiểu có vị chưởng môn phái nào có đủ bản lãnh cướp lại chăng?
-Hừ! Dù bản lãnh cao cường đến đâu cũng chẳng thể đấu với Hồng Hoa hội được.
-Trần tổng đà chúa ở Hồng Hoa hội võ công tuyệt đỉnh, lại thêm Triệu Bán Sơn, Văn Thái Lai, Thường thị huynh đệ, kẻ nào không phải là nhân vật phi thường mà muốn đến đoạt bôi là không muốn sống nữa.
Có người nhìn Viên Tính bàn tán riêng với nhau: -Sao vị ni cô xinh đẹp kia lại làm được Tổng chưởng môn mười ba nhà?
Chắc y có pháp thuật tà môn!
-Nếu cô nương bản lãnh cao cường, sao lại không đến đoạt một chiếc

Ngọc Long bôi?
-Hừ! Khi nào cô dám dây vào ngân châm của Phụng lão sư? Dù cây đồng côn của lão gãy làm bốn đoạn, vẫn có thể phóng ngân châm đả bại đối phương để thủ thắng mới thực là tài.
Một người không phục nói: -Cái đó chưa chắc! Vị lão sư râu vàng nghe tin Tổng chưởng môn mười ba nhà tới, giật mình kinh hãi, vì y phân tâm nên mới mắc tay họ Phụng.
Không thì chưa biết ai thắng ai bại.
Lại người khác nói: -Xem chừng Điền Quy Nông còn kém lắm. Vật báu trấn sơn của Thiên Long môn mà hắn để người ta tay không đoạt mất mà vẫn mặt dầy đi lượm đao về.
An đề đốc đến bưng khay thánh chỉ đến giữa sảnh đường hô to: -Những Ngọc Long bôi ngự tứ thuộc về Đại Trí thiền sư, Chưởng môn phái Thiếu Lâm, Vô Thanh đạo nhân chưởng môn phái Võ Đang, Thang Bái chưởng môn Tam Tài Kiếm, Hải Lan Bật chưởng môn Hắc Long môn, Điền Quy Nông chưởng môn Thiên Long Môn ...
Lão nói tới đây dừng lại một chút nhìn Thạch tiên sinh nói: -Thạch lão sư đại danh quý phái là gì?
Thạch tiên sinh mỉm cười đáp: -Tại hạ là Vạn Sân, còn môn phái thì kêu bằng Dược Vương môn.
An đề đốc nói tiếp: -Thạch Vạn Sân chưởng môn Dược Vương môn, Phụng Thiên Nam chưởng môn Ngũ Hổ môn ... Tạ ơn!
Hai chữ tạ ơn vừa nói ra, bọn Phúc Khang An và quan viên đều đứng dậy.
Trong quần hào võ lâm người nào hiểu lễ mới đứng lên, còn phần đông vẫn ngồi yên.
Sau vệ sĩ phải hô lớn: -Các vị hãy đứng cả dậy.
Bấy giờ quần hào mới hấp tấp đứng lên.
Đại Trí Thiền sư và Vô Thanh Tử theo quy của của tăng đạo mà hành lễ.
Còn bọn Thang Bái, Hải Lan Bật đều quỳ xuống dập đầu.
An đề đốc chờ mọi người quỳ lạy xong nói: -Cung hỷ! Cung hỷ!
Lão bưng khay đưa tới mọi người. Bọn Đại Trí Thiền sư bảy vị mỗi người thò tay ra lấy một chiếc Ngọc Long bôi.
Đột nhiên bàn tay bảy người sờ vào Ngọc Long bôi chẳng khác gì đụng phải sắt nung đỏ, cầm không vững, phải buông ra. Ngọc Long bôi loảng choảng rớt xuống gạch vỡ tan tành.
Biến cố này chăng những bảy người cả kinh, thất sắc, mà từ Phúc Khang An trở xuống đều động dung hỏi: -Tại sao vậy?
Bàn tay bảy người cầm ngọc bôi vừa nóng bỏng vừa sưng vù, đau rát cực kỳ khó chịu, không ngớt sát tay vào áo.
Hải Lan Bật đưa ngón tay vào miệng mút cho đỡ đau, không ngờ lão rú lên một tiếng vì đầu lưỡi đau quá không chịu nổi.
Hồ Phỉ đưa mắt nhìn Trình Linh Tố lẩm nhẩm gật đầu, bấy giờ chàng

mới hiểu nguyên trước cô liệng những trái pháo thứ hai thứ ba ra có chứa các chất độc như Xích yết phấn. Pháo nổ ở trên không, độc phấn tan ra rớt vào ngự bôi. Cách bố trí của cô rất vi diệu, không lộ chút vết tích nào cả, bây giờ mới thấy công hiệu.
Lại thấy Trình Linh Tố cứ ngồi hút thuốc và nhả khói đều đều, không lộ vẻ đắc ý chút nào.
Tay trái cô ngầm dấu thuốc đưa cho Hồ Phỉ hai viên, Viên Tính hai viên và khẽ nói: -Nuốt đi!
Hai người biết thâm ý của cô liền nuốt thuốc xuống.
Quần hào đồng nhìn vào đống chén bể và bảy người kia, rất kinh ngạc mà không biết nói sao.
Viên Tính đột nhiên đi vào giữa sảnh đường, tay cầm phất trần trỏ Thang Bái dõng dạc nói: -Thang Bái! Đây là ngự tứ Ngọc Long bôi do đức Hoàng thượng ban cho mà lão lớn mật làm càn, ngầm thi ngụy kế cho bể tan nát. Lão còn mưu việc bất đạo ngấm ngầm câu kết với Hồng Hoa hội phá hoại cuộc đại hội chưởng môn trong thiên hạ. Lão đã mục vô quân thượng làm điều đại nghịch như vậy thì anh hùng thiên hạ còn dung thứ thế nào được.
Nàng nói bằng một giọng oai nghiêm, dõng dạc. Nhất là nàng muốn bảo lão ngấm ngầm câu kết với Hồng Hoa hội, quần hùng càng ngơ ngác. Giọng nàng như chém đinh chặt sắt, lên án gắt gao hành vi của Thang Bái đại nghịch vô đạo.
Phúc Khang An căm giận vô cùng, vẫy tay một cái. Bọn Vương Kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu cùng cao thủ vệ sĩ kéo đến bao vây Thang Bái.
Thang Bái tuy suốt đời trải qua chẳng thiếu gì sóng gió hiểm nghèo mà lúc này cũng sợ tái mặt. Lão vừa kinh hãi vừa tức giận, ngươi run bần bật đáp: -Con tiểu yêu kia! Ngươi dám nói nhăng nói càn để buộc người ta vào tội này ư?
Viên Tính cười lạt hỏi: -Bản ni mà nói nhăng nói càn ư?
Nàng quay lại nhìn Vương kiếm Anh hô: -Bát quái chưởng môn Vương lão sư!
Lại quay sang Chu Thiết Tiêu hô: -Ưng Trảo Nhạn Hành môn chưởng môn Chu lão sư! Các vị đều nhận ra tiểu ni là ai. Tiểu ni chẳng phải chưởng môn các gia các phái nào cả, nhưng là người nói nhăng nói càn hay là người thành thực? Hai vị hãy nói đi?
Từ lúc Viên Tính vào nhà đại sảnh, Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu hồi hộp trong lòng. Chúng chỉ sợ nàng đem việc đoạt ngôi chưởng môn của mình nói huych toẹt ra. Chúng là hai vị thủ lãnh đội thị vệ hãnh diện nhất kề cận Phúc Khang An, lại là những nhân vật tuyệt đỉnh trong bọn võ sư ở thành Bắc Kinh. Nếu quần hùng biết rõ ngôi chưởng môn của mình bị đoạt mất?
Bây giờ nghe Viên Tính vẫn hô mình là chưởng môn, lại nói rõ không làm tổng chưởng môn các gia các phái nào hết là tỏ rõ đã trả lại chức chưởng môn về chủ cũ, họ chẳng khác gì khâm phạm bị đem ra hành

hình lại được hoàng thượng ban chỉ ân xá, nỗi mừng kể sao cho xiết? Huống hồ hai người nghe Viên Tính chỉ trích Thang Bái, cũng ngờ lão ngấm ngầm làm trò quỷ quái, không thì làm sao bảy chiếc ngự bôi đột nhiên mọi người đều quăng xuống đất vỡ tan.

Vương kiếm Anh liền kính cẩn đáp: -Lão nhân gia võ nghệ siêu quần, tại hạ rất lấy làm kính phục. Lão nhân gia còn là một nhân vật kiệt xuất rất khoan hồng đại độ trong võ lâm.

Chu Thiết Tiêu ngày trước đã bị nàng đả bại, tuy trong lòng còn thù hận, nhưng bây giờ sợ nàng tiết lộ chuyện xấu của mình, cũng nói theo: -Tại hạ tin rằng lão nhân gia nói câu gì đều có thực, lại vì đại thể mà tôn trọng thể diện cho đồng đạo võ lâm. Nếu chẳng gặp trường hợp bất đắc dĩ, quyết chẳng đem tiết lộ những chuyền riêng tư của các nhân vật nổi tiếng.

Lão nói mấy câu này sự thật cầu nàng che giấu cho mình, nhưng người ngoài nghe lại tưởng nói về Thang Bái.

Quần hùng thấy hai vị thủ lĩnh đội vệ sĩ thân tín của Phúc Khang An nói vậy, lại tỏ ra rất cung kính vị cô nương nhỏ tuổi thì không còn hoài nghi gì nữa.

Phúc Khang An quát: -Bắt lấy hắn!

Vương kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu và chưởng môn Hắc Long môn Hải Lan Bật liền động thủ toan bắt Thang Bái.

Thang Bái sử chiêu Đại khuyên thủ hết sức đẩy ba người ra miệng la: -Hãy khoan!

Rồi nhìn Phúc Khang An nói: -Phúc đại soái! Tiểu nhân xin được cùng thị đối chất vài câu! Nếu thị đưa ra được bằng chứng chân thực, tiểu nhân cam tâm chịu tội, chết cũng không oán trách. Bằng không thì chỉ là những lời ngậm máu phun người làm hại tiểu nhân. Kẻ hàm oan quyết không tâm phục.

Phúc Khang An biết Thang Bái là người có danh vọng liền đáp: -Được rồi! Lão cứ việc cùng y đối chất đi.

Thang Bái trợn mắt nhìn Viên Tính hỏi: -Giữa ta và ngươi vốn không quen biết, sao ngươi lại càn rỡ vu hại ta? Ngươi là ai?

Viên Tính đáp: -Đúng rồi! Ta không quen biết lão cũng không thù oán. Có lý nào tự nhiên vô cớ ta đổ oan cho lão? Nhưng ta có mối thâm cừu đại hận với Hồng Hoa hội. Lão đã gia nhập Hồng Hoa hội thì chớ, lại còn trà trộn vào đại hội chưởng môn quấy phá. Ta không nói huỵch toẹt âm mưu ngụy kế của lão ra không được. Lão kết bạn khắp thiên hạ, nhưng kết bạn với ai thì mặc, còn giao kết với bọn phỉ đồ ở Hồng Hoa hội thì không thể dung thứ được.

Hồ Phỉ đứng lên nghe, trong lòng rất đỗi hoài nghi. Chàng đã biết Viên Tính cùng bọn anh hùng ở Hồng Hoa hội có mối quan hệ rất sâu xa, chàng lại biết rõ vụ bể chén ngọc là do Trình Linh Tố dúng tay vào, nhưng không hiểu tại sao Viên Tính lại vu hãm Thang Bái.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên chàng nghĩ tới Viên Tính

từng kể chuyện mẫu thân nàng bị Phụng Thiên Nam bức bách phải xa nhà tỉnh Quảng Đông rồi được Thang Bái thu nạp. Chẳng lẽ cái chết của mẫu thân nàng có liên quan đến họ Thang?
Từ lúc con người mà Hồ Phỉ lúc nào cũng tâm niệm là Viên Tử Y xuất hiện biến thành Viên Tính ni cô, tâm thần chàng thờ thẫn không sao bình tĩnh lại được. Ruột chàng rối như mớ bòng bong.
Phúc Khang.An ngày trước cũng bị quần hào ở Hồng Hoa hội bắt giữ cực kỳ nhục nhã, trong lòng hắn căm hận suốt đời. Cuộc đài hội chưởng môn này cũng mở ra vì mục đích đối phó với Hồng Hoa hội. Hắn nghe Viên Tính nói vậy liền nghĩ ngay tới lão họ Thang thích giao kết với hào khách giang hồ thì lão là một tên phỉ đồ quan trọng ở Hồng Hoa hội cũng chẳng có chi là kỳ lạ.
Lại nghe Thang Bái bảo: -Ngươi bảo ta giao kết với Hồng Hoa hội, thì có ai thấy không? Lấy gì làm bằng chứng?
Viên Tính nhìn An đề đốc hỏi: -Đề đốc đại nhân! Tên giặc Thang Bái kia có thư từ qua lại với bọn cầm đầu Hồng Hoa hội không? Đại nhân có thể thiết pháp điều tra được chăng?
An đề đốc đáp: -Được! Được!
Hắn quay đầu dặn tên võ quan đứng bên mấy câu. Tên võ quan này chạy đến cái bàn vuông lật cuốn sách lấy ra một phong thư. Thư này của Thang Bái viết cho An đề đốc nhận lời tiến kinh phó hội và làm công chứng trong những cuộc tỷ võ ở đại hội.
Thang Bái chẳng sợ hãi gì nghĩ thầm: -Tuy ta kết giao rất rộng, nhưng hành động cẩn thận, cũng chẳng biết nhân vật nào ở Hồng Hoa hội thì tên tiểu ni cô này có giả tạo thư tín, bút tích chân ngụy điều tra được ngay.
Hắn chỉ tủm tỉm cười lạt.
Viên Tính lạnh lùng hỏi: -Cam lâm huệ thất tỉnh Thang đại hiệp! Trong cái mũ của đại hiệp có giấu vật gì không?
Thang Bái nghĩ thầm: -Còn có gì nữa? Cái mũ là cái mũ.
Lão lấy cái mũ xuống ngó cả bên trong lẫn bên ngoài chẳng có điều chi khác lạ. Muốn tỏ ra thanh bạch, lão đưa mũ cho Hải Lan Bật coi.
Hải Lan Bật coi xong lại chuyển cho An đề đốc.
An đề đốc coi kỹ rồi nói: -Chẳng có gì cả.
Viên Tính nói: -Xin đề đốc cắt chỉ ra mà coi.
An đề đốc liền dùng mũi đao nhỏ cắt đường chỉ khâu rút ra thì thấy trong mớ bông quả có dấu một lá thư. I.ão "ủa" một tiếng, rút thơ ra.
Thang Bái tái mặt ấp úng: -Cái này ... cái này ...
Lão không nhịn được muốn lại coi, nhưng Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu đã rút đao ra ngăn chặn.
An đề đốc lớn tiếng đọc:
"Tại hạ là Thang Bái kính lạy dưới cờ Trần tổng đà chúa. Công việc của Tổng đà chúa ủy thác, dĩ nhiên tại hà phải tận tâm kiệt lực, chết cũng cam lòng, vì không thế thì chẳng lấy gì báo đền ơn tri ngộ. Có

điều kẻ kia mờ cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ, cuộc phòng bị dĩ nhiên cực kỳ nghiêm mật. Vạn nhất mà tại hạ phụ lòng ủy thác thì đành máu đổ đất Kinh Hoa để đáp lại ân công.
Thuộc hạ ở kinh thành thám được ..."
Lão đọc tới đây không dám đọc tiếp, cầm thư đưa trình lên Phúc Khang An.
Phúc Khang An đón lấy thơ coi tiếp:
"Tại hạ thám thính được thân thế kẻ kia có nhiều điều bí ẩn. Khi nào tương kiến sẽ nhất nhất trình bày. Ngửng đầu nhìn phía tây, nếu còn có ngày bắt được y cầm tù trên ngọn Lục hòa tháp, lại giam kẻ kia vào Tử cấm thành mới thật là khoan khoái"
Phúc Khang An cảm thấy tức đầy ruột.
Nguyên mười mấy năm trước, Càn Long hoàng đế di hành đến đất Hàng Châu bị quần hùng Hồng Hoa hội thiết kế bắt được, cầm tù trên ngọn Lục Hòa Tháp. Sau lại bắt được Phúc Khang An.
Hai vụ này là cái nhục lớn cho vua Càn Long và Phúc Khang An. Những quan viên cùng thị vệ ngày ấy biết vụ này đã bị nhà vua mượn cớ tru lục để bịt miệng.
Hai việc đó có quan hệ đến những điều bí mật của vua Càn Long và Tổng đà chúa Hồng Hoa hội là Trần Gia Lạc, nên hội này cũng giữ rất thần bí,người giang hồ ít ai biết rõ.
Hơn 10 năm trời vết thương của Phúc Khang An đã nhạt dần, không ngờ Thang Bái lại khui ra trong thơ.
Phúc Khang An tự hỏi: -Trong thơ hắn nói là thám được thân thế bí ẩn của kẻ kia, không hiểu là những chuyện xấu gì?
Phúc Khang An là con tư sinh của Vua Càn Long.Chuyện này mà nhắc tới là đủ phải họa sát thân diệt tộc.
Phúc Khang An tuy hết sức trấn tĩnh mà lúc này hắn tức quá mặt xám lại, tay run lẩy bẩy. Bắn đón lấy phong thơ kia của Thang Bái coi lại thì nét chữ giống hệt nhau, đúng là một người viết.
Thang Bái thấy trong mũ mình dấu một lá thơ liền tỉnh ngộ, biết là Viên Tính đã ngấm ngầm hạ thủ. Chắc nàng mua một cái mũ giống hệt, ngụy tạo một bức thư khâu vào trong, rồi thống đồng với khách điếm, nhân lúc lão rửa mặt đổi cái mũ giả.
Lão nghe An đề đốc đọc nửa lá thư, sau lưng toát mồ hôi lạnh, lại thấy nửa sau hắn không dám đọc đưa lại cho Phúc Khang An coi, thì không cần hỏi cũng biết là toàn những lời đại nghịch vô đạo. Lão nghĩ thầm: -Muốn biện minh nỗi oan này chỉ có cách điều tra lai lịch của tiểu ni cô.
Lão nhìn kỹ Viên Tính, bất giác giật mình lẩm bẩm: -Con nhỏ này coi rất lạ mặt, trước nay chưa từng gặp qua.
Đột nhiên lão sực nhớ ra điều gì, ấp úng hỏi: -Ngươi ... ngươi có phải là ... con gái của Ngân Cô?
Viên Tính cười lạt đáp: -Thế ra lão nhận được ta rồi!

Thang Bái lớn tiếng la: -Phúc đại soái! Tên ni cô này là cừu gia của tiểu nhân! Thị đặt cạm bẫy hãm hại tiểu nhân. Xin đại soái đừng tin thị.
Viên Tính nói: -Phải rồi! Ta là cừu gia của lão. Mẫu thân ta cùng đường đến nương nhờ nhà lão. Không ngờ Thang đại hiệp mặt người dạ thú, thấy mẫu thân ta xinh đẹp liền dùng bạo lực xâm phạm tiết hạnh, khiến mẫu thân ta treo cổ lên xà nhà tự tử. Vụ này có đúng không?
Thang Bái biết mình thừa nhận việc xấu xa đó trước mặt anh hùng thiên hạ là mất hết thanh danh, bằng không nhận thì Phúc Khang An sẽ tin lời vu hãm của Viên Tính. Lão đành gật đầu đáp: -Đúng rồi! Vụ đó quả có thực.
Quần hào trong đại sảnh lúc trước rất kính trọng Thang Bái, tưởng lão là tay đại hiệp cứu nhược phù nghy. Lão câu kết với Hồng Hoa hội, là những bậc anh hùng mà bạn hữu võ lâm đều ngưỡng mộ, dù có gia nhập hội này cũng chẳng tổn thương gì đến hai chữ đại hiệp. Bây giờ nghe chính miệng lão thú nhận đã cưỡng gian nạn nữ khiến người ta phải tự tử, ai nấy lớn tiếng bài xích rất huyên náo. Người thì mắng lão là Ngụy quân tử, kẻ thóa mạ là Y quan cầm thú.
Viên Tính chờ sự ồn ào lắng xuống mới cất tiếng lạnh lùng: -Ta muốn giết ngay tên cầm thú để trả thù cho vong mẫu, nhưng võ công lão mạnh quá không địch nổi, phải ngày đêm dòm qua cửa sổ hoặc ẩn trên nóc nhà dò xét hành động của lão. Ha ha! Trời cũng chiều lòng người, ta nghe được lão vẫn ngấm ngầm bàn bạc với bọn phỉ đồ ở Hồng Hoa hội là Triệu Bán Sơn, Thường thị huynh đệ, Thạch Song Anh. Vừa rồi gã thiếu niên thư sinh đoạt được chiếc Ngọc Long bôi là tên thư đồng Tâm Nghiễn của Tổng đà chúa Trần Gia Lạc, có đúng thế không?
Quần hùng nghe nói lại xôn xao một lúc.
Phúc Khang An lẩm bẩm: -Gã đó đúng là Tâm Nghiễn, thì ra gã lớn mật thật, không sợ ta nhận được mặt.
Thang Bái hỏi lại: -Ta nhận biết gã thế nào được? Nếu ta cấu kết với Hồng Hoa hội thì sao lại ra tay bắt gã?
Viên Tính cười khẩy đáp: -Lão hành động khôn ngoan lắm! Nếu ta không nghe được lão mật thị từ trước thì chẳng thể nào nghĩ tới lão dự định âm mưu này.
Nàng đổi giọng nói tiếp: -Thang đại hiệp! Tiểu ni xin hỏi: Thủ pháp điểm huyệt của đại hiệp là độc môn, người ngoài không giải khai được. Vừa rồi đại hiệp điểm huyệt tên phỉ đồ ở Hồng Hoa hội, sao đèn lửa nhà đại sảnh lại tắt hết? Tên phỉ đồ kia liền được giải khai huyệt đạo trốn đi là nghĩa làm sao?
Thang Bái há miệng hú lưỡi ấp úng đáp: -Cái đó ... cái đó là có người ngấm ngầm giải cứu.
Viên Tính lớn tiếng: -Đúng! Có người ngấm ngầm giải cứu, nhưng

ngoài Thang Bái đại hiệp quyết không còn kẻ thứ hai nào.
Hồ Phỉ ngấm ngầm kinh dị, bụng bảo dạ: -Lời buộc tội của nàng rất sắc bén. Thang Bái có trăm miệng cũng khôn bề giải thích. Chính ta đã giải một phần huyệt cho gã thư sinh, còn phần nữa không hiểu ai đã ra tay, nhưng quyết không phải là Thang Bái.
Lại nghe Viên Tính nói tiếp: -Phúc đại soái! Thang Bái đã ngấm ngầm lập kế với bọn phỉ đồ Hồng Hoa hội giả vờ bắt gã thư sinh để bên cạnh đại soái. Kế đó lại do bọn khác quạt tắt đèn lửa để gã thư sinh thừa cơ nhốn nháo hành thích đại soái. Nhưng chúng tiên hệu bọn vệ sĩ thấy thư sinh bị điểm huyệt rồi không nhúc nhích được, dĩ nhiên không đề phòng gã hành thích. Không ngờ đại soái hồng phúc tày trời, gặp hung hóa kiết. Bọn thị vệ lại dốc dạ trung thành, phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Đèn lửa tắt rồi, họ đều chạy đến bảo vệ đại soái thành ra gian tặc không thể sinh cường được.
Thang Bái la lớn:
Mi nói nhăng nói càn! Làm gì có chuyện đó?
Phúc Khang An nghĩ lại tình trạng vừa qua rồi mười phần đã tin cả mười.
Hắn la thầm: -Chà! Nguy hiểm quá!
Hắn lại nhìn Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu nói: -Các ngươi giỏi lắm! Ta sẽ thăng quan cho!

77
Trình Linh Tố diệu kế thoát hang hùm

Viên Tính thừa cơ hỏi: -Vương đại nhân! Chu đại nhân! Có đúng gian kế của tặc tử như vậy không?

Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu đều tự nhủ: -Ta không thể đắc tội với vị ni cô này. Huống chi càng nói sự việc nguy hiểm thì công bảo vệ đại soái càng quan trọng. Mình được phong thưởng càng lớn.

Vương kiếm Anh liền đáp: -Quả thực gã thư sinh muốn nhảy xổ về phía đại soái, nhưng gã không thành công.

Chu Thiết Tiêu nói theo: -Trong bóng tối, quả có người vọt lại, võ công rất lợi hại, bọn tiểu nhân phải liều mạng chống chọi. Không ngờ lại chính là Thang Bái. Nghĩ lại thật nguy hiểm phi thường.

Thang Bái không sao giải thích được, đành nhìn Viên Tính hỏi: -Mi ... mi toàn ăn nói hồ đồ, vừa rồi mi không có mặt ở sảnh đường, sao lại biết nhiều chuyện thế?

Viên Tính không trả lời quay lại ngó Phụng Thiên Nam từ đầu đến chân.

Phụng Thiên Nam là thân phụ nàng. Dù lão đã bức bách mẫu thân nàng phải điên đảo lưu ly, cực kỳ khổ sở, đến lúc chết cũng chẳng được yên lành.

Nàng đã phát thệ cứu lão ba lần để trả ơn sinh thành rồi sẽ giết hắn báo thù cho vong mẫu. Nàng toan khoác cả Phụng Thiên Nam vào vụ này, nhưng trong lòng lại không nỡ, đâm ra ngần ngại.

Thang Bái là một tên giảo quyệt, ngó thấy nàng lộ vẻ ngần ngại liền đảo mắt nhìn Phụng Thiên Nam. Lão động tâm tưởng đây là mưu kế ngấm ngầm của hắn.

Lão liền hô: -Phụng Thiên Nam! Té ra lão đã hý lộng quỷ thần trong vụ này. Lão yêu cầu ta giúp cho lấy được Ngọc Long bôi, bây giờ lại bảo con gái ngươi đứng ra hãm hại ta.

Phụng Thiên Nam kinh ngạc hỏi: -Con gái tại hạ ư? Thị ... thị là con gái của tại hạ ư?

Quần hào nghe hai người đối đáp thì không khỏi kinh dị.

Thang Bái cười lạt nói: -Lão còn giả ngây giả dại làm chi? Lão hãy hỏi lại coi tiểu ni cô này có khác gì Ngân Cô ngày trước không?

Phụng Thiên Nam mắt tròn xoe, sững sốt nói không nên lời. Hắn thấy Viên Tính tuy ăn mặc theo kiểu ni cô, nhưng mày thanh mắt sáng giống hệt Ngân Cô, con gái lão chài ngày trước.

Nguyên ngày trước Ngân Cô đem con gái từ trấn Phật Sơn trốn lên Hồ Bắc, vào nhà Thang Bái để làm tôi tớ. Thang Bái bề ngoài coi bệ vệ mà thực ra hành vi không đoan chính. Lão thấy Ngân Cô xinh đẹp liền cưỡng hiếp khiến nàng uất hận treo cổ tự tử.

Viên Tính được một vị ni cô có địa vị cực cao ở phái Nga Mi cứu giúp đưa về Thiên Sơn xuống tóc và dạy võ nghệ.

Vị ni cô này ở gần Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu và quần hùng ở

Hồng Hoa hội.
Viên Tính tư chất rất tốt, nguyên võ công của sư phụ truyền cho đã rất cao thâm, nàng còn năn nỉ Viên Sĩ Tiêu truyền dạy thêm cho. Cả đến Trần Gia Lạc, Hoắc Thanh Đồng cho đến Tâm Nghiễn ờ Hồng Hoa hội đều truyền thụ võ công cho nàng chẳng nhiều thì ít. Vì thế nàng mới biết nhiều sở trường của các môn phái. Chỉ vì nàng còn nhỏ tuổi quá chưa đủ nội lực, không thì đã được liệt vào hàng đệ nhất cao thủ rồi.
Năm nay Viên Tính xin sư phụ xuống Trung Thổ để trả thù cho mẫu thân.
Uyên ương đao Lạc Băng liền gửi nàng con tuấn mã để gặp Hồ Phỉ thì tặng cho chàng. Không ngờ hai người gặp nhau rồi sinh lòng thương mến nhau,mối tình ngấm ngầm nảy nở. Nàng phải tự ước thúc không dám gặp mặt chàng nhiều nữa mà chỉ ngấm ngầm theo dõi.
Sau này thấy Hồ Phỉ giao kết với Trình Linh Tố, nàng thấy tự thương thân và cũng tự an ủi, vì mình đã là người ngoài vòng trần tục, chung thân bạn với thanh đăng cổ phật. Ngày bái sư nàng đã lập lời trọng thệ, quyết chẳng dám trái lời ước nguyện. Hồ Phỉ tìm được bạn mới là chuyện rất hay.
Nàng thấy Trình Linh Tố thông minh lanh trí, trí tuệ còn cao hơn mình lại có mối thâm tình với Hồ Phỉ, vì thế nàng lưu ngọc phụng để tặng cô. Có điều lúc vắng người nàng không khỏi ngấm ngầm sa lệ.
Chuyến này nàng đông du để báo thù, mà kẻ thù chính là Thang Bái. Nếu nàng ngấm ngầm hành thích hạ độc, thì chẳng khó gì, nhưng nàng thấy lão là người giả nhân giả nghĩa lại ham danh ham lợi, muốn lột mặt nạ lão trước thiên hạ anh hùng cho bõ ghét rồi mới hạ sát mới hả dạ. May gặp Phúc Khang An triệu tập cuộc đại hội chưởng môn, nàng liền nhân cơ hội này để thực hiện ý định.
Đến Bắc Kình, Thang Bái trú ở thượng phòng trong khách điếm, Viên Tính cải dạng nam trang ra vào không ai để ý, liền lập mưu ngụy tạo thư tín, thay đổi cái mũ của lão. Thêm vào Trình Linh Tố hạ thủ ngấm ngầm đưa đến vụ làm tan vỡ Ngự bôi.
Thang Bái dù có trăm miệng cũng chẳng có cách nào biện minh cho được.
Lúc này lâm vào tình trạng kẻ sắp chết đuối, dù có vớ được nắm cỏ cũng chẳng buông ra. Lão lớn tiếng quát hỏi: -Phụng Thiên Nam! Lão có công nhận thị là con gái không?
Phụng Thiên Nam từ từ gật đầu.
Thang Bái liền quay lại nhìn Phúc Khang An lớn tiếng: -Phúc đại soái! Cha con y đã đặt cạm bẫy để hãm hại tiểu nhân.
Phụng Thiên Nam tức giận hỏi: -Tại sao ta lại hãm hại. lão?
Thang Bái đáp: -Vì ta bức tử vợ lão!
Phụng Thiên Nam cười lạt nói: -Hà hà! Đứa con gái mà lão bức tử ai bảo là vợ ta. Phụng mỗ qua tay rồi bỏ. Bạng đàn bà như vậy ...
Hắn nói tới đây, bỗng thấy mục quang của Viên Tính cực kỳ lạnh lẽo,

bất giác run lên không dám nói nữa.
Thang Bái hỏi: -Được rồi! Cơ sự đã đến thế này thì ta chẳng cần giấu giếm nữa. Mũi vô ảnh kim châm đó ngươi phóng hay ta phóng? Nếu ngươi phóng thì thử bắn ta một mũi coi!
Lão nói câu này, quần hào trong sảnh lại nhốn nháo cả lên.
Hồ Phỉ trúng châm đã biết người phóng quyết chẳng phải Phụng Thiên Nam, vì lúc chàng vung đao chặt đồng côn đứng đối diện với hắn. Từ lúc Viên Tính tiến vào, chàng tâm thần hoảng hốt rồi sau lưng trúng phải trâm, vậy nhất định là người ở phía sau chàng thân tập. Vừa rồi chàng nghe Thang Bái gây lộn với Phụng Thiên Nam đã nói "Dùng ám tiễn hại người không phải là hảo hán" nên thủy chung không nghi ngờ lão. Chàng cho là hành vi của Hải Lan Bật. Ngờ đâu Thang Bái vì Phụng Thiên Nam cố ý bày ra nghi trận để che mắt quần hùng.
Nguyên Phụng Thiên Nam từ trấn Phật Sơn chạy trốn lên phía Bắc vào nhà bàn tới nhân vật ở trấn Phật Sơn tỉnh Quảng Đông. Hắn liền thưởng chúng năm chục lạng bạc để hỏi căn do và thám thính chuyện Ngân Cô.
Phụng Thiên Nam đối với Ngân Cô khác nào đám mây qua mặt, hiệu sự rồi thôi chẳng để tâm đến nữa và cũng không nói với Thang Bái.
Đến Bắc Kinh hắn thấy Hồ Phỉ vẫn theo dõi hành tung liền bỏ ra không biết bao nhiêu tiền bạc mua chuộc Chu Thiết Tiêu để lão ra mặt hóa giải vụ này. Nhưng Hồ Phỉ kiên trì giữ lòng nghĩa hiệp. Dù chàng chẳng có thân thích hay quen biết Chung A Tứ, cũng theo dõi đến cùng không chịu bỏ dở.
Phụng Thiên Nam nghĩ rằng nếu không trừ diệt Hồ Phỉ thì ăn ngủ không yên. Hắn liền bàn bạc với Thang Bái. Hắn sợ lão không chịu, liền hăm Thang Bái, nếu lão không chịu giúp, hắn sẽ tiết lộ vụ cưỡng bức Ngân Cô. Bằng lão chịu giúp hắn trừ khử Hồ Phỉ, hắn trở về chỉnh đốn cơ nghiệp ở Phật Sơn thì hàng năm hắn đưa tặng lão một vạn lạng.
Thang Bái kết bạn rất nhiều, tiêu tiền cũng lắm. Lão muốn truyền bá tiếng nhân nghĩa, lại không thể làm tiền bằng cách mở sòng bạc hay công nhiên sang đoạt tiền tài của người khác. Lão vừa cần tiền vừa sợ câu chuyện Ngân Cô bị lộ liền ưng lời giúp hắn.
Thang Bái là tay mưu kế sâu xa. Lão đặt cơ quan rất tinh xảo ngấm ngầm phóng ngân châm ở mũi giày ủng. Lão đi đường đầu ngón chân không chấm đất, hễ đụng xuống là ngân châm phát xạ. Vì thế mà lão ám toán ai thần không hay quỷ không biết.
Phụng Thiên Nam đả bại được bao nhiêu cao thủ trong đại hội hoàn toàn nhờ ở Thang Bái ngấm ngầm phóng ngân châm để viện trợ.
Lão nghĩ rằng mình đã giúp Phụng Thiên Nam thì giúp hắn lấy một chiếc Ngọc I.ong bôi đem về Phật Sơn, uy danh lừng lẫy thiên hạ, tất hàng năm hắn còn thù lao nhiều hơn chứ không phải chỉ có một vạn

lạng.
Dè đâu biến cố bất ngờ, bỗng dưng một vị tiểu ni cô tiến vào đại hội.
Nàng buộc chặt hắn vào tội trạng không đường dãy dụa. Trong lúc nguy cấp,tự nhiên lão phát giác ni cô là con gái Phụng Thiên Nam liền nói huych toẹt ra. Lão cho rằng việc bức tử người đàn bà yếu ớt và trợ quyền Phụng Thiên Nam còn là tội nhẹ, nhưng câu kết với Hồng Hoa hội, mưu đồ phản nghịch là tội cực lớn. Lão cân nhắc nặng nhẹ đành chịu tiếng là người đê hèn, liền phản kích cha con Phụng Thiên Nam.
Phụng Thiên Nam cũng là con người giảo quyệt phi thường, vừa nghe Thang Bái tố cáo đã biết ngay chỗ dụng tâm của lão. Hắn lớn tiếng: -Ta biết lão câu kết với Hồng Hoa hội, mưu đồ đại nghịch. Lão tưởng ngấm ngầm phóng ngân châm viện trợ để mua chuộc là ta bưng kín miệng bình, không chịu tiết lộ âm mưu cùng đại soái. Hà hà! Nhưng Phụng Thiên Nam này tấc dạ sắt son, tận trung báo quốc, có lý đâu để cho bọn gian tặc mua chuộc.
Thang Bái nghe hắn quay đầu lại cắn mình, nếu còn để hắn nói nhiều thì mình càng nặng tội. Trong cơn phẫn nộ, lão chí hai đầu chân xuống. Bốn mũi ngân châm vọt ra nhằm bắn vào những yếu huyệt ở bụng Phụng Thiên Nam.
Phụng Thiên Nam rú lên một tiếng la ôm bụng, cong lưng lại rồi té huych xuống.
Viên Tính vội chạy lại nâng đỡ, miệng la gọi: -Gia gia! Gia gia ... làm sao vậy?
Bọn Vương kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu thấy lúc này mà Thang Bái còn hành hung, liền xông lại bắt lấy.
Thang Bái không dám phản kháng, đành la lớn: -Oan uổng! Oan uổng! Oan nghiệt!
Lão biết Phúc Khang An rất đa nghi. Dù có đem việc này nói rõ đầu đuôi hắn cũng không khỏi tội lỗi. Rồi lão nhủ thầm: -Trong đời ta làm ác đã nhiều nên nay phải chịu quả báo.
Viên Tính đỡ Phụng Thiên Nam dậy, nhưng hai mắt hắn đã nhắm nghiền và tắt thở rồi.
Trong sảnh đường rối loạn cả lên, chẳng ai nói ai nghe gì nữa.
Phúc Khang An nghĩ bụng: -Thang Bái tất còn người đồng mưu. Tiểu ni cô kia biết rõ những lời trong thơ của hắn. Tuy thị đã tiết lộ gian mưu, nhưng không thể để thị sống cho tin này tiết lộ ra ngoài được.
Hắn liền khẽ bảo An đề đốc: -Đóng hết cửa lớn lại không cho một ai ra, để chúng ta mở cuộc thẩm vấn từng người.
Hồ Phỉ thấy tình thế nguy cấp, vọt đến bên Viên Tính khẽ bảo nàng: -Chuồn đi cho lẹ! Nếu còn chậm trễ là không còn đường thoát thân.
Viên Tính gật đầu, hai người chạy đến bên Trình Linh Tố.
Viên Tính đột nhiên đưa tay ra điểm vào dưới nách Thái Uy, rồi lại điểm hai huyệt đạo trọng yếu trên vai và sau lưng hắn. Thái Uy lập tức ngã lăn ra.

Cơ Hiểu Phong sửng sốt hỏi: -Ngươi ...
Viên Tính nói: -Hồ đại ca! Cha này tiết lộ cơ mật, hắn nghấm ngầm đưa hai đứa con của Phúc Khang về trả.
Hồ Phỉ "ủa" lên một tiếng, tức giận hỏi: -Hắn khả ố đến thế ư?
Chàng giơ gót chân nện xuống lưng Thái Uy. Phát cước này tuy chưa làm hắn chết ngay nhưng bị tổn thương cân mạch, không thể phục hồi võ công như trước được nữa.
Đang lúc rối loạn, hai người đối phó với Thái Uy mà không ai hay.
Bỗng nghe An đề đốc lớn tiếng nói: -Các vị đâu về ngồi chỗ đó, không được náo loạn.
Trình Linh Tố cầm ống thuốc hút thở ra mấy hơi. Cô lại chạy qua mé hữu,mé tả, vừa hút vừa thở khói. Cô còn đứng không chân rọi đám người nhiệt náo.
Bỗng có tiếng la: -Trời ơi! Đau bụng quá!
TIếng la vừa dứt thì người bốn phía lại la theo: -Úi chao! Đau ... đau bụng quá!
Trình Linh Tố vừa trở về bên cạnh Hồ Phỉ và Viên Tính đưa mắt ra hiệu rồi ôm bụng kêu đau rối rít.
Cả Thạch Vạn Sân tuy xưng là Độc Thủ Dược Vương cũng nổi cơn đau bụng, vội lấy một bó dược thảo đốt lên để giải độc.
Trình Linh Tố đã tiên liệu chuyện này sẽ xảy ra. Cô liền ẩn vào đám đông miệng hô: -Độc thủ Dược Vương phóng độc! Độc thủ Dược Vương phóng độc!
Hồ Phỉ cũng la theo: -Phải kiềm chế hắn đi! Lẹ lên! Hắn định độc tử Phúc đại soái!
Trong lúc rối ren, bọn vệ sĩ còn biết chất độc ở đâu ra? Uy danh Độc Thủ Dược Vương đã làm chấn động tâm thần. Chúng liền cho là hắn hạ độc thật,huống chi lại có người kêu đau bụng, nên chẳng ai dám tới gần.
Những tiếng vèo vèo vang lên không ngớt. Từ diện bát phương phóng ám khí vào Thạch Vạn Sân.
Bản lãnh Thạch Vạn Sân tuy rất cao thâm nhưng lúc này đã thành cái đích cho bao nhiêu mũi tên bắn vào. Hắn lún thấp người xuống lật cái bàn để ngang trước mặt. ám khí bắn đồm độp vào mặt bàn. Miệng hắn lớn tiếng hỏi: -Có kẻ bỏ chất độc vào trà rượu, chẳng liên quan gì đến lão phu.
Trong bọn hào khách giang hồ đến phó hội, nhiều người tưởng Phúc Khang An nhân cuộc này đã bày mưu âm độc, quăng mẻ lưới để quét hết các cao thủ võ lâm, nên khi Thạch Vạn Sân nói "có kẻ bỏ chất độc vào trà rượu", đều sợ hãi rụng rời. Còn chính Phúc Khang An và bọn vệ sĩ có trúng độc thật không, làm sao mà biết được?
Trong nhà đại sảnh đã rối loạn càng thêm rối loạn, nhiều người khẽ gọi: -Chạy cho mau! Chạy cho mau! Phúc đại soái muốn độc tử bọn ta!

Muốn toàn mạng phải trốn ngay!
-Về ngụ sở tìm thuốc giải độc!
Trình Linh Tố hút thuốc vào thở khói độc ra, mọi người trong đại sảnh này chẳng một ai thoát khỏi.
Khói độc không đến nỗi trí mạng nhưng hít vào là nhức đầu đau bụng đến quá nửa giờ mới hết.
Đòn này của cô thật là lợi hại. Chẳng những bọn vệ sĩ nghi cho Thạch Vạn Sân hạ độc, mà quần hào thì tưởng là Phúc Khang An ám hại. Trong lúc đại loạn, cô cùng Hồ Phỉ và Viên Tính mới có thể thừa dịp thoát thân.
Quần hào tới tấp chạy ra cửa, nhưng Viên Tính cùng Thang Bái khai diễn cuộc tỷ đấu kịch liệt.
Thang Bái là người gian ác, võ công cực cao. Lão căm hận Viên Tính âm mưu vu hãm, vung thanh cương kiếm ra chiêu rất lợi hại nhằm đâm vào những yếu huyệt của Viên Tính.
Viên Tính tay trái cầm phất trần, tay mặt vung nhuyễn tiên, muốn đánh chết lão để báo thù cho mẫu thân. Tiên pháp của nàng rất linh diệu, nhưng nội lực của Thang Bái lại thâm hậu hơn nhiều. Trong vòng mọt vài trăm chiêu khó phân thắng bại. Song Thang Bái cũng hít phải khói độc, bụng đau kịch liệt Lão cho là mình trúng độc dược lợi hại không dám kiệt lực phấn đấu, sợ độc tính phát tác mau lẹ. Huống chi lão còn bị bọn thị vệ gằm ghè, nếu chúng không đau bụng thì đã xông vào rồi.
Lão thấy tiên pháp của Viên Tính lợi hại phi thường, trong lúc nhất thời không thể giết chết nàng được, liền ngóng tìm đường thoát thân, nhưng Viên Tính khi nào để lão chạy trốn.
Nàng đã được Trình Linh Tố cho uống thuốc giải trước nên không sợ khói độc. Có điều nàng vẫn sợ vô ảnh ngân châm ở chân lão phóng ra, chẳng khỏi có điều úy ky. Dù trong phất trần nàng đã cột một viên đá nam châm rất lớn, nhưng ngân châm nhỏ quá mà lại phóng ra vô ảnh vô hình nên nàng không dám xáp vào gần, chỉ đứng xa xa vung nhuyễn tiên đánh tới.
Lúc này bọn Vương kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu đã hộ vệ Phúc Khang An vào hậu đường.
Phúc Khang An hạ lệnh đóng chặt cổng phủ không cho ai ra khỏi. Một mặt hắn sai người triệu thái y tới giải độc.
Quần hào thấy bọn vệ sĩ muốn đóng cổng phủ tưởng là Phúc Khang An cố ý gia hại. Đứng trước mối nguy cấp khôn lường, chẳng thể nghĩ tới việc phạm thượng tác loạn, mọi ngươi dù bị bọn vệ sĩ cản trở cũng phải phóng tay phản kích để xông ra.
Từ nhà đại sảnh đến cổng phủ phải qua ba lần cửa, mỗi táng cửa đều vang lên những tiếng chát chúa, hai bên đánh nhau kịch liệt. Bao nhiêu hào khách cùng các cao thủ các phái đều hết lòng chiến đấu để xông ra thì bọn thị vệ cản trở thế nào được?
An đề đốc vừa ôm bụng vừa nhìn bọn Đại Trí Thiền sư, Vô Thanh Tử,

Hải Lan Bật, Điền Quy Nông nói: -Bọn gian nhân quấy phá hội trường. Xin các vị cứ ngồi yên. Phúc đại soái hết dạ cầu hiền, một lòng kính lễ. Các vị chớ có hoài nghi.
Hải Lan Bật đáp: -Lão họ Thang là kẻ đầu tội. Hãy bắt hắn rồi sẽ tính sau.
Chân bước loạng choạng, lão rút cặp Hắc Long trượng ở bên mình ra muốn lại tấn công Thang Bái.
Hồ Phỉ thấy Viên Tính đánh mãi không hạ được Thang Bái, mà chần chờ ở trong phủ phút nào là nguy hiểm phút ấy, dù trong mình bị thương, chàng cũng rút đơn đao sấn lại giáp công. Thang Bái lớn tiếng quát: -Hãy coi ngân châm đây!
Hồ Phỉ, Viên Tính, Hải Lan Bật đều kinh hãi chú ý đề phòng.
Thang Bái đột nhiên nhảy vọt lên phía cửa sổ chuồn ra.
Viên Tính và Hồ Phỉ tung mình vọt theo. Bỗng thấy ngân quang lấp loáng,một đám ngân châm bắn tới.
Hồ Phỉ lăn mình đi tránh khỏi. Viên Tính múa cây phất trần về phía ngân châm để hút lấy.
Mọi người chậm lại một chút, Thang Bái đã trốn mất.
Bỗng nghe những tiếng la oai oái cùng tiếng huỳnh huỵch. Ba tên vệ sĩ trên nóc nhà rớt xuống. Chúng định cản trở Thang Bái nhưng bị lão đá té nhào.
Trình Linh Tố la: -Hung thủ độc tử Phúc đại soái, sao các ngươi không bắt lấy?
Bọn vệ sĩ thất kinh tự hỏi: -Phúc đại soái bị độc tử rồi ư?
Trình Linh Tố kéo tay áo Viên Tính và Hồ Phỉ khẽ nói: -Chạy lên đi!
Ba người liền xông ra cửa sảnh đường. Lúc qua cửa Hồ Phỉ và Viên Tính bất giác quay đầu lại nhìn thấy trong đám thây chết ngổn ngang có cả Phụng Thiên Nam bị người dày xéo.
Hồ Phỉ nghĩ thầm: -Một đời hắn tác ác, bữa nay gặp quả báo là đáng kiếp.
Viên Tính trong lòng rối loạn, la thầm: -Lão làm khổ má má ta, nhưng lại là ... cha ruột ta.
Ba người chạy đến cửa, mấy tên vệ sĩ lại cản trở.
Viên Tính vung nhuyễn tiên đánh một tên, Hồ Phỉ đập tay trái vào vai một tên, hai gã bay ra xa mấy trượng. Tiếp theo chân phải chàng đá văng một tên nữa.
Lúc này trời đã sáng tới. Ngoài cổng phủ viện binh lục tục kéo đến.
Ba người liền ẩn vào trong ngõ hẻm.
Hồ Phỉ hỏi: -Mã cô nương bị cướp mất di tử, bây giờ không hiểu ra sao?
Viên Tính đáp: -Lão họ Thái sai người đem Mã cô nương và hai đứa nhỏ giao trả Phúc Khang An. Tiểu muội gặp ở dọc đường nhưng chỉ cứu được Mã cô nương.
Hồ Phỉ nói: -Thế cũng là hay lắm rồi.

Viên Tính nói: -Vì tiểu muội còn đem Mã cô nương đến an trí ở tòa miếu phía Tây thành, nên đến chậm,để tên ác tặc họ Thang trốn thoát. Nàng nói rồi còn hằn học mãi.
Hồ Phỉ an ủi: -Tên ác tặc đó đã thân bại danh liệt. Thế là cô nương báo thù được một nửa rồi. Chúng ta hợp lực truy tầm, dù hắn trốn đến chân trời góc biển cũng không thoát được.
Viên Tính vẻ mặt buồn rầu không nói gì nữa. Bây giờ thân thế nàng đã hiển nhiên, chẳng thể đi với Hồ Phỉ lâu được.
Trình Linh Tố nói: -Trong phủ Phúc Khang An xảy cuộc náo loạn long trời lở đất. Chỉ trong chốc lát là cửa thành đóng lại không ra được nữa. Vậy chúng ta phải chạy ngay.
Ba người liền chạy về phía cửa Tuyên Võ. May lệnh đóng cửa thành chưa truyền tới nơi, ba người chạy về chỗ ở lấy đồ vật dụng và dắt con bạch mã của Lạc Băng tặng cho chạy đi.
Trình Linh Tố cười nói: -Hồ đại ca! Đại ca được toà nhà lớn, bây giờ đành bỏ lại cho Chu đại hiệp!
Hồ Phỉ cười đáp: -Hắn cũng giúp chúng ta rất nhiều. Để hắn thăng quan rồi phát tài luôn thể.
Tuy chàng nói cười song thủy chung không dám chạm mục quang vào Viên Tính.
Ba người sợ truy binh sắp kéo đến, Viên Tính liền dẫn đường đến toàn phá miếu đón Mã Xuân Hoa.
Tòa phá miếu này cách xa đường lớn, tường đổ ngói bể rất là tồi tàn. Thần tượng trong đại điện mặt xanh đầu lõm, sau lưng đầy lá cây, tay cầm nắm cỏ đút vào miệng. Đây là tượng Thần Nông nếm bách thảo.
Viên Tính nói: -Trình gia muội tử! Sau này sẽ dùng nơi đây làm Dược Vương miếu.
Ba người tiến vào sương phòng thấy Mã Xuân Hoa nằm trong đống rơm, hơi thở thoi thóp.
Y ngó Hồ Phỉ cũng không nhận ra, miệng không ngớt gọi khẽ: -Hài nhi! Hài nhi của ta đâu rồi?

Trình Linh Tố chẩn mạch rồi vành mắt nàng ra coi.
Đoạn ba người len lén ra khỏi sương phòng.
Trình Linh Tố khẽ nói: -Không chữa được nữa rồi. Y đã bị kinh hãi, lại mất con, không thể sống được đến ngày mai. Dù gia sư sống lại cũng đành chịu bó tay.
Hồ Phỉ nhìn tình trạng Mã Xuân Hoa, dù Trình Linh Tố không nói chàng cũng biết tánh mạng nàng nguy trong khoảnh khắc. Nhớ tới mối thâm tình ngày trước ở Thương gia bảo, chàng không khỏi ngậm ngùi sa lệ. Từ lúc chàng thấy Viên Tử Y biến thành ni cô Viên Tính, chàng đã thẫn thờ. Bây giờ nước mắt trào ra, lại càng xúc động tâm sự, chàng không nhịn được, bật lên tiếng khóc nghẹn ngào.
Trình Linh Tố và Viên Tính đều là người thông minh tuyệt đỉnh, làm gì chẳng hiểu rõ mối thương tâm của chàng.
Trình Linh Tố nói: -Tiểu muội lại vào coi Mã cô nương xem sao.
Cô từ từ cất bước đi vào.
Viên Tính cũng vành mắt đỏ hoe, ngập ngừng nói: -Hồ Đại ca! Đa tạ đại ca đã đối đãi với tiểu muội bằng một tấm lòng ...
Rồi nàng không biết nói sao nữa.
Hồ Phỉ hai mắt đẫm lệ ngửng đầu lên ấp úng hỏi: -Cô nương ... cô nương không thể hoàn tục được sao? Chờ sau khi giết lão họ Thang rồi, mối đại cừu của cha mẹ trả xong, không làm ni cô nữa thì đã sao?
Viên Tính lắc đầu đáp: -Đại ca chớ thốt ra những lời tiết mạn đức Phật. Ngày trước tiểu muội đã lập lời trọng thệ trước mặt sư phụ, quy y cửa Phật, gửi mình vào chốn am mây, mà còn nghĩ đến chuyện khác là đã phạm giới. Huống chi ...
Nàng nói tới đây buông ra tiếng,thở dài não nuột.
Hai người ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, Viên Tính khẻ nói: -Trình cô nương là người rất tốt, đại ca nên đối xử tử tế với y. Từ nay đại ca đừng nghĩ đến tiểu muội nữa. Tiểu muội cũng vĩnh viễn nghĩ tới đại ca.
Hồ Phỉ lòng đau như cắt đáp: -Tiểu huynh vĩnh viễn không quên được Viên muội.
Viên Tính nói: -Như vậy là tự rước lấy đau khổ chứ chẳng ích gì.
Nàng nghiến răng trở gót ra cửa điện.
Hồ Phỉ hốt hoảng la: -Viên muội đi đâu vậy?
Viên Tính đáp: -Đại ca hà tất phải bận tâm đến tiểu muội. Hãy trở lại thời kỳ trước đây một năm, khi chúng ta chưa biết nhau, há chẳng hay hơn sao?
Hồ Phỉ sững sờ nhìn nàng từ từ cất bước ra cửa miếu, tà áo đen phất phơ mỗi lúc một xa. Thủy chung nàng không quay đầu nhìn lại.
Hồ Phỉ ngồi xuống phiến đá lớn ngoài miếu ngẩn người nhìn Viên Tính mất hút. Đầu óc chàng trống rỗng, tựa hồ đang nghĩ đến hàng trăm ngàn việc mà rút cục chẳng được gì hết.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên trên đường nhỏ phía trước văng vẳng có tiếng ngựa vọng lại. Hồ Phỉ đứng phắt dậy. Ý niệm đầu tiên của chàng là Viên Tính đang quay trở lại. Nhưng lập tức chàng nhận ra mình lầm, vì lúc Viên Tính bỏ đi không cưỡi ngựa. Huống chi bọn người kỵ mã đi tới chẳng phải nhất nhân nhất kỵ.
Tiếng vó ngựa không ra chiều cấp bách, dường như chẳng phải truy binh.
Sau một lúc, tám người ky mã từ phía Tây đi tới. Hồ Phỉ ngưng thần nhìn ra thấy một người trong đám này tướng mạo rất tuấn tú, chưa đầy 40 tuổi.
Hiển nhiên là Phúc Khang An rồi.
Hồ Phỉ vừa ngó thấy Phúc Khang An, không kìm chế được mối hận trong lòng, chàng lẩm bẩm: -Thằng cha này nắm đại quyền binh mã trong nước, khinh khi người Hán.
Hắn lại vô tình bạc nghĩa với Mã Xuân Hoa, đẩy nàng vào thảm cảnh gia phá nhân vong. Tính mạng nàng lúc này như treo đầu sợi tóc. Đột nhiên hắn ra ngoài thành, đem theo bọn tùy tòng đều là cao thủ hạng nhất. Dù ta có nhị muội giúp đỡ cũng không thể giết hắn nổi. Chi bằng ta hăm hắn một phen cho bõ ghét.
Cháng liền đứng ra giữa đường, hai tay chắp để sau lưng, dương cặp mắt tức giận lên nhìn Phúc Khang An.
Bọn ky mã chín người thấy chàng đứng chặn đường liền dừng ngựa lại.
Hán tử đi trước mày thanh mắt sáng, lối bốn mươi tuổi lễ phép nói: -Cảm phiền các hạ nhường lối cho!
Hồ Phỉ trở tay vào mặt Phúc Khang An thóa mạ: -Ngươi làm nên những việc tử tế quá nhỉ! Còn nhớ Mã Xuân Hoa không?
Phúc Khang An mặt đầy vẻ buồn bã lo âu, tỏ ra mang bầu tâm sự, hững hờ hỏi lại: -Mã Xuân Hoa ư? Tại hạ không nhớ là ai!
Hồ Phỉ càng tức giận cười khẩy hỏi:
Ngươi cùng Mã Xuân Hoa đã sinh hai đứa con mà không nhớ ư? Ngươi phái người sát hại trượng phu của y là Từ Tranh, cũng quên rồi chăng? Hai mẹ con ngươi hạ độc làm hại nàng mới đây, ngươi có nhớ không?
Phúc Khang An từ từ lắc đầu đáp: -Chắc các hạ nhận lầm người rồi!
Một đạo nhân cụt tay cười khanh khách nói: -Đây là một kẻ điên khùng nói nhăng nói càn những gì Mã Xuân Hoa với Ngưu Hạ Hoa.
Hồ Phỉ không nói nữa, tung mình nhảy vọt lên vung tả quyền đấm tới trước mặt Phúc Khang An.
Thực ra thoi quyền này chỉ là đòn dứ, chàng không chờ Phúc Khang An đưa tay đỡ gạt, năm ngón tay mặt thành thế móng hổ chụp vào trước ngực hắn. Chàng đã biết lần này mà không trúng thì lập tức bọn thị vệ của hắn sẽ ra tay, nên chàng đánh vừa mau vừa mạnh, tưởng chừng đối phương không tài nào hóa giải được chiêu Hổ trảo cầm nã

thủ phóng tới như sét đánh không kịp bưng tai.
Phúc Khang An bật tiếng kêu "ô hay!". Hắn không lý gì đến thoi quyền của chàng, đột nhiên đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải ra điểm lẹ vào huyệt Hội tông và huyệt Dương Trì ở cổ tay mặt chàng. Hắn ra tay cực kỳ thần tốc.
Hồ Phỉ chưa thấy ai có thể ra tay nhanh như thế.
Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Hồ Phỉ chấn động tâm thần. Lúc ngón tay đối phương còn cách hai huyệt đạo nơi cổ tay chàng cừng hai tấc, chàng vội đưa năm ngón tay như móc câu chụp lấy ngón tay địch nhân.
Dè đâu Phúc Khang An võ công rất cao minh, hắn không rụt tay về mà duỗi cả bốn ngón kia biến thành chưởng thế, nhả chưởng lực ra. Chiêu số rất kỳ ảo!
Hồ Phỉ kinh hãi vô cùng! Người chàng đang lơ lửng trên không, vội phóng chưởng đánh liền.
Hai chưởng đụng nhau đánh "bình" một tiếng. Hồ Phỉ cảm thấy khí huyết trước ngực nhộn nhạo. Chàng mượn thế lùi lại hai trượng, nhả chân khí hạ mình xuống, tư thế rất là ngoạn mục.
Bọn kia đều cất tiếng hoan hô: -Hay quá!
Phúc Khang An chỉ lao đao người một chút rồi ngồi vững lại trên yên ngựa. Nét mặt hắn thoáng lộ vẻ kinh ngạc. Đoạn hắn lại ra chiều buồn bã như trước.
Bao nhiêu cử động diễn ra trong khoảnh khắc, tuy chưa phân thắng bại, nhưng Hồ Phỉ đã vận toàn lực ra chiêu. Còn Phúc Khang An tùy tiện đối phó một cách rất ung dung, hiển nhiên chàng còn kém đối phương một bậc.
Hồ Phỉ không ngờ võ công của Phúc Khang An lại cao siêu đến thế. Chàng đứng ngẩn người, trong lòng vừa kinh dị lại vừa khâm phục, nhưng không dấu nổi nỗi uất hận lộ ra ngoài mặt.
Lại nghe Độc tý đạo nhân cười hỏi: -Ngốc tiểu tử! Ngươi biết nhận lầm người rồi chứ? Sao không dập đầu tạ tội đi!
Hồ Phỉ ngoẹo đầu nhìn kỹ thì hiển nhiên người này là Phúc Khang An. Có điều mặt hắn đầy vẻ phong trần, quần áo cũ mèm mà vẻ tôn quý hào hùng chuyên ra lệnh cho người thủy chung không giấu được. Chàng tự hỏi: -Nếu hắn chỉ là người giống tướng mạo Phúc Khang An thôi thì sao phong độ vẫn ra vẻ một vị đại nguyên soái?
Rồi chàng tự nhủ: -Nếu là người giả dạng tất có âm mưu ghê gớm, ta không thể mắc bẫy được.
Chàng liền hô: -Phúc Khang An! Bản lãnh ngươi hay lắm! Ta không thể bì kịp! Nhưng ngươi làm quá nhiều việc thương thiên bại lý thì dù ta không địch nổi cũng chẳng chịu buông tha cho ngươi.
Phúc Khang An lạnh lùng đáp: -Tiểu huynh đệ! Bản lãnh của huynh đệ cũng rất cao thâm. Có điều ta không phải là Phúc Khang An. Tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ là gì?

Hồ Phỉ tức giận hỏi lại: -Ngươi đừng giả vờ nữa! Chẳng lẽ ngươi lại không biết tên họ ta?
Hán tử cao lớn đứng sau Phúc Khang An dõng dạc lên tiếng: -Tiểu huynh đệ! Huynh đệ là người có khí phách, đáng mặt thiếu niên anh hùng! Chúng ta rất khâm phục.
Hồ Phỉ ngửng đầu thấy hắn cặp mắt lấp loáng ánh thần quang, thái độ oai phong lẫm liệt. Hiển nhiên là một tay cao thủ võ công cao cường. Bất giác chàng sinh lòng kính phục hỏi: -Các hạ là một nhân tài như vậy, sao lại chịu nhục đi làm ưng khuyển cho bọn Mãn Châu?
Đại hán kia tủm tỉm cười đáp: -Bên thành Bắc Kinh dưới chân thiên tử mà tiểu huynh đệ dám buông lời phản nghịch, không sợ mất đầu ư?
Hồ Phỉ ngang nhiên đáp: -Cơ sự đã đến thế này thì mất đầu thì mất, ta có sợ gì?
Nên biết Hồ Phỉ là người rất cẩn thận, nhưng dù sao chàng cũng còn tuổi trẻ cương cường, thấy Mã Xuân Hoa bị Phúc Khang An làm cho đau khổ sắp chết, chàng xúc động trong lòng không nghĩ gì nữa.
Có khi vì nghĩ tới cô gái mỹ lệ lại biến thành ni cô, chàng không thiết sống nữa, nên đại náo một phen rồi chết cũng đành dạ.
Tay nắm đốc đao, chàng dương cặp mắt tức giận nhìn bọn chín người.
Độc tý đạo nhân tung mình xuống ngựa. Không thấy hắn cử động cánh tay mà thanh quang lấp loáng, tay hắn đã cầm trường kiếm. Thủ pháp rút kiếm của hắn, Hồ Phỉ chưa từng thấy ai được như thế.
Hồ Phỉ kính hãi nghĩ thầm: "Sao Phúc Khang An lại thu dụng được nhiều nhân vật bãn lãnh ghê người như thế? Giả tỷ trong cuộc đại hội chưởng môn vừa qua có những nhân vật này tại hội trường thì khó mà náo loạn được"
Chàng sợ Độc tý đạo nhân phóng kiếm đâm tới, liền nghiêng người rút đao ra cầm tay.
Đạo nhân cười nói: -Coi kiếm đây!
Bỗng thấy thanh quang lấp loáng. những tiếng choang choang vang lên,trong nháy mắt đạo nhân đã đánh tới bảy tám chiêu kiếm liền.
Hồ Phỉ không nhìn rõ được lai lịch kiếm thế, chỉ chú ý theo thế vung đao lên gạt. Hồ gia đao pháp cũng không phải tầm thường, khiến bảy tám chiêu kiếm của đạo nhân tuy mau lẹ nhưng đều bị chàng đỡ được hết. Đến chiêu thứ chín chàng mới phản công, xoay đao chém chênh chếch lại.
Độc tý đạo nhân lướt trường kiếm tới. Đao kiếm dính liền vào nhau không phát ra một tiếng động!
Những người ngồi trên ngựa đều lớn tiếng hoan hô: -Hảo kiếm pháp! Hảo đao pháp!
Phúc Khang An nói: -Đạo trưởng! Chúng ta đi thôi, không nên sinh sự nữa Đạo nhân không dám trái lời, liền đáp: -Xin tuân lệnh.
Nhưng hắn thấy đao pháp của Hồ Phỉ rất tinh kỳ và cuộc đấu đến chỗ

cao hứng, nên có ý tiếc rẻ. Hắn tung mình lên ngựa, miệng ca ngợi: -Hảo tiểu từ! Đao pháp của ngươi hay lắm!
Hồ Phỉ cũng ngấm ngầm ca ngợi kiếm pháp của đạo nhân, nhưng chàng cười lạt nói: -Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!
Đạo nhân trợn mắt lên hỏi: -Đáng tiếc điều chi? Kiếm pháp của bần đạo có chỗ nào sơ hở?
Hồ Phỉ đáp: -Kiếm pháp của đạo trưởng chẳng có chỗ nào sơ hở, nhưng ta tiếc cho người đạo trưởng lại sơ hở rất nhiều. Một tay cao thủ võ lâm như đạo trưởng mà cam tâm làm nô tài cho bọn quỷ quan ở Mãn Châu.
Đạo nhân ngửa mặt lên trời cả cười hỏi: -Ngươi thóa mạ hay lắm! Tiểu huynh đệ, ngươi có gan dạ dám tỷ đấu với ta nữa không?
Hồ Phỉ đáp: -Sao lại không dám? Bản lãnh ta mà kém cỏi thì bị đạo trưởng giết chết là cùng chứ gì?
Đạo nhân nói: -Hay lắm! Canh ba đêm nay bần đạo chờ ngươi ở bên Đào Nhân đình.
Nếu ngươi sợ thì không cần đến cũng được.
Hồ Phỉ hiên ngang đáp: -Bậc đại trượng phu chỉ sợ những người chính nhân quân tử, chứ không sợ phường ưng khuyển nô tài.
Bọn người kia đều giơ ngón tay lên hô: -Ngươi nói hay lắm!
Rồi tung ngựa đi ngay.
Trình Linh Tố ở trong miếu ra ngó thấy bọn Phúc Khang An không khỏi giật mình hỏi: -Đại ca! Sao Phúc Khang An lại tới đây? Đêm nay có đến Đào Nhân Đình phó ước không?
Hồ Phỉ trầm ngâm nghĩ bụng: -Chẳng lẽ hắn lại không phải là Phúc Khang An thật? Không thể thế được. Ta thóa mạ bọn chúng là phường ưng khuyển nô tài, sao chúng không nổi giận mà còn khen là ta nói đúng?
Trình Linh Tố lại hỏi: -Đêm nay đại ca đi phó ước không?
Hồ Phỉ đáp: -Dĩ nhiên là phải đi rồi! Nhị muội! Nhị muội ở lại đây chiếu cố cho Mã cô nương.
Trình L,inh Tố lắc đầu nói: -Mã cô nương chẳng còn gì mà chiếu cố nữa! Cô mất hết thần trí rồi,không thể nào sống nổi đến sáng mai. Nhưng đại ca đi tỷ đấu với cường địch, tiểu muội không đi theo thế nào được?
Hồ Phỉ chau mày hỏi: -Phúc Khang An đã nhọc lòng triệu tập cuộc đại hội chưởng môn mà bị phá hoại. Chắc hiện giờ hắn đã điều tra được rõ căn nguyên. Nhị muội đi với ta há chẳng nguy hiểm lắm ư?
Trình Linh Tố đáp: -Đại ca một mình dấn thân vào một nơi nguy hiểm, tiểu muội yên tâm thế nào được? Dù sao có tiểu muội đi theo cũng còn hơn không!
Hồ Phỉ biết rõ nàng đã quyết định là không thể nào ngăn trở được, đành để tùy ý Chàng vào sương phòng, nghe Mã Xuân Hoa cất tiếng thều thào gọi: -Hài tử! Hài tử ... Phúc công tử! Tiện thiếp sắp chết rồi

... muốn gặp công tử một lần nữa ...
Hồ Phỉ trong lòng chua xót miệng lẩm bẩm: -Phúc Khang An đối xử tàn nhẫn như vậy, mà lúc lâm chung Mã cô nương cũng không quên hắn.
Chàng cùng Trình Linh Tố ra đi được mấy dặm tìm vào một nhà nông mua cơm canh ăn no một bữa. Hai người lại về ngồi bên Mã Xuân Hoa chờ đến canh một mới ra đi.
Hồ Phỉ bàn định cùng Trình Linh Tố đi sớm hơn thời khắc ước định để ngấm ngầm xem đối phương bày đặt âm mưu gì?
Đào Nhiên Đình ở cách kinh thành rất xa. Tuy gọi là Đào Nhiên, nhưng thực ra nó là một ni am, dựng lên từ thời Thọ Xương nước Liêu, đặt tên là Từ bi am. Trong am thờ Quan âm đại sĩ.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố tới nơi chỉ thấy rừng lau trắng xóa, vi vút gió Tây.
Bông lau nhảy múa như trời xuống tuyết. Trước mắt bày ra cảnh tượng rất thê lương.
Bỗng nghe tiếng réo quác quác. Một con hồng nhạn từ phía Bắc bay xuống phương Nam.
Trình Linh Tố nói: -Đây là nhạn lẻ lạc đàn tìm đồng bọn không thấy, nửa đêm hãy còn hốt hoảng bay đi.
Lại nghe trong bụi lau có người lên tiếng: -Phải rồi! Phải rồi. Địa tạp vạn lô xuy như loạn, thiên không nhất nhạn tỷ nhân khinh! Hai vị quả là người thủ tín, đến phó ước sớm quá!
Hồ Phỉ và Trình Linh Tố giật mình kinh hãi nghĩ thầm: -Mình định đến quan sát đối phương bố trí âm mưu gì, dè đâu họ đã mai phục từ trước. Người này xuất khẩu thành thi, xem chừng không phải hạng tầm thường.
Hồ Phỉ dõng dạc đáp: -Đã nhận lời phó ước, khi nào lại đến chậm?
Một hán tử thân hình thấp lùn bé nhỏ ở trong bụi lau đứng lên nói: -Xin hai vị hãy chờ một chút. Tệ chủ nhân cùng các anh em đang trí tế!
Hồ Phỉ lấy làm lạ tự hỏi: -Nửa đêm Phúc Khang An đến nơi hoang dã này tế điện ai?
Lại nghe tiếng người ngâm:
Sầu dằng dặc, kiếp hoang mang
Vầng trăng khuyết, khí uất mơ màng
Sầu chất non cao, lòng đổ máu
Máu có ngày hết, hương hồn vĩnh cửu diên trường.
Tiếng ngâm biến thành tiếng nức nở. Tiếp theo là tiếng thở dài, tiếng khóc nghẹn của mười mấy người, trong đó có cả thanh âm phụ nữ.
Hồ Phỉ nghe bài từ ngắn ngủi mà tình ý thắm thiết triền miên. Hiển nhiên người nằm dưới mộ là một phụ nữ. Thanh âm bi thiết giữa đêm khuya khiến lòng chàng càng khích động.
Sau một lúc thanh âm bi thiết dừng lại. Mười mấy người lục tục đi lên một cái gò đất.

Hán tử thấp lùn bé nhỏ đứng bên Hồ Phỉ cất tiếng gọi: -Đạo trưởng! ông bạn của đạo trưởng đã y ước tới đó!
Độc tý đạo nhân đáp: -Hay lắm! Hay lắm! Tiểu huynh đệ! Chúng ta hãy tỷ đấu ba trăm hiệp!
Dứt lời lão từ trên gò đất, nhảy xuống chạy lại đón Hồ Phỉ.
Đạo nhân còn cách Hồ Phỉ mấy trượng bỗng tung mình nhảy vọt lên không, rút kiếm ra mượn đà đâm tới thật lẹ.
Hồ Phỉ thấy đối phương hung hãn như vậy cũng nổi máu anh hùng, nhảy vọt lên cao rút đao ra.
Hai người còn lơ lửng trên không đã vung đao kiếm đối chiêu bật lên những tiếng kêu choang choảng bốn lần rồi mới hạ xuống!
Đạo nhân đánh ra hai kiếm, Hồ Phỉ trả lại hai đao. Bốn chân vừa chạm đất lạinghe tiếng đao kiếm đụng nhau choang choảng. Những người đứng trên gò đất hoan hô rầm rĩ.
Kiếm pháp của Độc tý đạo nhân vừa lợi hại vừa thần tốc.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Hắn đánh mau, chẳng lẽ ta chịu thua hắn?
Chàng cũng thi triển Hồ gia khoái đao đánh ra bốn năm chiêu. Kiếm thế của đạo nhân linh lợi, đao pháp của Hồ Phỉ không mau lẹ bằng nhưng có phần trầm trọng hơn.
Độc tý đạo nhân vừa đánh vừa reo: -Hay quá! Hay quá!
Kiếm chiêu mỗi lúc một khủng khiếp hơn.
Hồ Phỉ ngấm ngầm kinh hãi, thi triển đao pháp đến chỗ đắc tâm ứng thủ.
Những khi chàng tập rượt chẳng bao giờ đánh mau đến thế được.
Nguyên Hồ gia đao pháp có nhiều chỗ vi diệu, nhưng khi chưa gặp cường địch thì chiêu số chỉ vừa đủ để thủ thắng, chỗ cao diệu không phát huy ra được. Hiện giờ Độc tý đạo nhân đưa chàng vào tình thế cấp bách, đao pháp của chàng liên miên bất tuyệt, xảo diệu vô cùng.
Độc tý đạo nhân đã trải qua rất nhiều trận đánh lớn mà bây giờ hết sức tìm chỗ sơ hở trong đao pháp của Hồ Phỉ nhưng chỉ thấy toàn chiêu thức kiêm cả công lẫn thủ, tuyệt không sơ hở chút nào.
Nên biết công lực của Độc tý đạo nhân còn thâm hậu hơn Hồ Phỉ nhiều.
Nhưng đao pháp của chàng càng về sau càng mau lẹ, Hồ Phỉ không kịp suy nghĩ, cứ đem môn khoái đao đã rèn luyện cực kỳ tinh thục ra ứng phó.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai bên đã chiết giải hơn năm trăm chiêu.
Đạo nhân trán toát mồ hôi, Hồ Phỉ cũng hơi thở hồng hộc.
Cuộc đấu đang hăng, cả hai người cùng có ý lân thí, nhưng đao chém kiếm đâm vẫn liên miên bất tuyệt, không ai chịu dừng tay trước.
Bỗng một người huýt lên tiếng còi, những tiếng khí giới ở phía xa xa vọng lại.
Độc tý đạo nhân nổi lên tràng cười lớn, nhảy ra ngoài vòng chiến la

gọi: -Bãy khoan! Tiểu huynh đệ! Đao pháp của tiểu huynh đệ rất cao thâm. Nhưng ngoài cửa có địch nhân kéo đến.
Hồ Phỉ sửng sốt nhìn ra thấy góc Đông Bắc và góc Đông Nam có 7 người chạy tới.
Những người này đều tay cầm binh khí.
Chàng lại nghe sau lưng có tiếng quát tháo mỗi lúc một gần. Chàng quay đầu nhìn lại thì góc Tây Bắc và góc Tây Nam cũng đều có người kéo đến, ít ra là hai chục tên.
Độc tý đạo nhân lớn tiếng: -Thất đệ! Thất đệ quay về đi, để một mình nhị ca phát lạc.
Hán tử thấp lùn bé nhỏ vừa dẫn đường Hồ Phỉ tới, tay cầm đơn đao, thiết trượng đang cản trở mặt Tây Bắc, nghe Độc tý đạo nhân bảo vậy liền đáp: -Được rồi!
Hắn vung trượng gạt binh khí đối phương, rồi chạy lên gò đất nhỏ đứng sóng vai với mọi người.
Dưới ánh trăng, Hồ Phỉ trông rõ Phúc Khang An đang đứng trên gò đất.
Bên cạnh hắn có mười mấy người hộ vệ, thì ba bốn người là đàn bà.
Hồ Phỉ cả mừng tự hỏi:
Tứ diện bát phương đều có người đối nghịch Phúc Khang An kéo đến không hiểu là những anh hùng hảo hán ở đâu? Cứ coi võ công của họ cũng đủ biết bản lãnh không tầm thường. Ta sẽ cùng họ đồng tâm hiệp lực bắt được tên gian tặc Phúc Khang An thì hay biết chừng nào.
Rồi chàng lại nghĩ: -Nhưng Phúc Khang An và tùy tùng đều là cao thủ, coi bộ chúng chẳng sợ hãi gì. Hay là chúng đã sắp đặt âm mưu từ trước? Đạo nhân cụt tay này lại bảo mình hắn cũng đủ phát lạc địch nhân, há chẳng là cuồng vọng thái quá ư?

79
Hồ Phỉ đả bại Thập bát cao thủ

Hồ Phỉ đang nghi hoặc trong lòng, chàng nhìn ra những người bốn mặt đã tới gần lại càng không hiểu.

Hơn hai chục người này phần nửa mặc tăng bào màu đỏ, đều là những nhà sư ở Tây Tạng. Phần còn lại đều mặt sắc phục vệ sĩ ở Thanh cung.

Hồ Phỉ ghé tai vào gần Trình Linh Tố khẽ nói: -Nhị muội! Quả là chúng ta bị hãm vào bẫy của ác tặc. Hai mặt địch nhân giáp công, chúng ta phải nhằm phương Tây mà xông ra.

Trình Linh Tố chưa kịp trả lời đã thấy một tên vệ sĩ râu đen vượt đám đông tiến đến lớn tiếng hỏi: -Ha ha! Phải chăng đạo trưởng là Vô Trần đạo nhân?

Đạo nhân hỏi lại: -Đã biết tiếng Vô Trần còn ra khiêu chiến thì thật là lớn mật. Các hạ là ai?

Hồ Phỉ nghe tên vệ sĩ râu đen nói vậy bất giác buột miệng hỏi: -Vô Trần đạo trưởng đấy ư?

Vô Trần cười đáp: -Chính thị! Triệu tam đệ khoe tiểu huynh đệ là bậc anh hùng, quả nhiên không sai.

Hồ Phỉ cả mừng hỏi: -Nhưng ... nhưng ... Phúc Khang An ... Triệu tam ca hiện ở đâu?

Đại hán râu đen trả lời Vô Trần: -Tại hạ là Đức Bố!

Vô Trần hỏi: -Ủa! ông bạn là Đức Bố ư? Ở Hồi Cương ta từng nghe người ta nói:

Mới đây Hoàng đế kiếm được một tên ưng khuyển mạnh nhọn móng sắc kêu là Đức Bố gì đó, hiệu xưng là Đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu gì đó, dùng làm Đới Đao thị vệ gì đó, có phải là các hạ không?

Đạo nhân nói luôn ba tiếng "gì đó" khiến Đức Bố nổi giận quát: -Phải rồi! Ngươi đã biết tên ta sao còn dám càn rỡ dưới chân thiên tử?

Ngươi thật là lớn mật!

Hắn chưa dứt lời đã vung kiếm đâm tới Vô Trần.

Vô Trần vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Kình lực của cả hai người đều mãnh liệt.

Kiếm chiêu của Vô Trần liên miên không dứt. Kiếm chiêu của Đức Bố không mau lẹ bằng, nhưng giữ môn hộ rất kín đáo.

Thỉnh thoảng hắn mới đâm trả lại một miếng nhưng cực kỳ tàn độc. Cái danh hiệu "Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ" thực không phải ngẫu nhiên mà được.

Hồ Phỉ đã nghe Triệu Bán Sơn nói đến nghĩa huynh của y là Vô Trần đạo nhân kiếm thuật tinh thông, thiên hạ không ai bì kịp. Không ngờ chàng đấu với lão đã ngoài trăm chiêu mà vẫn giữ được thế quân bình, chàng không khỏi mừng thầm, nhưng lại nghĩ: -May mà ta chưa biết lão chính là Vô Trần đạo trưởng, nếu không thì oai danh của lão làm cho khiếp đảm, e rằng không chống nổi một trăm chiêu đã thất bại

rồi.
Hồ Phỉ đang chú ý đến tình hình tỷ đấu của Đức Bố và Vô Trần thì hai tên vệ sĩ ở Thanh Cung đã tiến lại quát: -Hạ khí giới xuống!
Hồ Phỉ hỏi: -Để làm gì?
Một tên thị vệ hỏi lại: -Ngươi dám chống cự chăng?
Hồ Phỉ hỏi: -Chống cự thì làm sao?
Thị vệ quát: -Tên tiểu tặc này ngang ngược thật!
Gã vung đao chém tới. Hồ Phỉ nghiêng mình né tránh, phản kích lại một đao.Không ngờ một tên thị vệ khác tay cầm một cây thiết trùy chênh chếch đánh tới cây trùy đánh vào lưỡi đao của Hồ Phỉ.
Tý lực gã này rất mạnh mà binh khí lại trầm trọng khủng khiếp.
Sau khi gắng sức chiến đấu với Vô Trần, cánh tay Hồ Phỉ đã ngâm ngẩm tê chồn. Chàng cầm thanh đơn đao không chắc tuột khỏi tay bay đi.
Gã kia xoay ngang ngọn trùy đánh xuống sau lưng Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ tuy mất binh khí song vẫn không bối rối. Chàng nghiêng mình tránh khỏi đòn trùy, thuận thế huých khủyu tay vào sau lưng đối phương.
Tên thị vệ lớn tiếng la: -Úi chao! Thằng nhỏ này giỏi thiệt!
Gã đau quá xuýt nữa cây thiết trùy tuột xuống.
Tiếp theo lại hai tên thị vệ sấn iại giáp công. Một tên cầm tiêu, một tên chống cây đoản thương.
Trình Linh Tố lên tiếng: -Đại ca! Tiểu muội lại giúp đại ca.
Cô rút thanh Liễu diệp đao toan xông vào trợ chiến.
Hồ Phỉ nói: -Nhị muội bất tất phải can thiệp! Hãy coi tiểu huynh tay không đoạt khí giới!
Trình Linh Tố thấy chàng xuyên qua xuyên lại giữa bốn địch nhân, tuy bề ngoài coi có vẻ nguy hiểm, nhưng thấy chàng vẻ mặt rất ung dung.
Trình Linh Tố liền dừng lại đứng một bên chuẩn bị.
Hồ Phỉ thi triển Tứ tượng bộ pháp bước qua bất động một bước, lui lại mé Tây nửa bước.
Bốn tên cao thủ vệ sĩ bao vây, bốn thứ binh khí nặng có nhẹ có,tả hữu giáp công, nhưng bộ pháp của Hồ Phỉ rất kỳ diệu, chàng chỉ né tránh mọi chiêu thức đánh tới chỉ hơn chừng sợi tóc.
Trình Linh Tố ban đầu lo ngại cho chàng, nhưng coi một lúc lâu cô rất yên tâm vì bộ pháp của chàng linh diệu tuyệt luân.
Bốn tên thị vệ này đều là người Mãn Châu. Trước khi vào làm thị vệ ở Thanh Cung, chúng đã nổi tiếng là Liêu Đông tứ kiệt và bản lãnh đáng liệt vào hàng cao thủ hạng nhất võ lâm.
Hồ Phỉ trông cậy vào Tứ tượng bộ để bảo vệ. Thỉnh thoảng chàng vẫn gặp cơ hội phản công nhưng chưa đắc thủ lần nào, vì chàng đều phải tránh hiểm chiêu của đối phương đánh tới. Chàng nghĩ lại mới vỡ lẽ ra tại mình vừa kịch chiến với Vô Trần đạo nhân đã mất sức lực quá nhiều. Hiện giờ nguyên khí chưa phục hồi mà phải vận dụng chân lực

nên không thể phát huy được quyền chiêu đến chỗ tinh diệu. Chàng liền bình tâm tĩnh trí trờ lại, chỉ né tránh chứ không phản kích để vừa thủ vừa điều hòa hơi thở.
Bên kia Vô Trần đánh ráo riết mấy chục chiêu, nhưng đều bị Đức Bố gạt đi.
Lão trong lòng nóng nảy nghĩ thầm: -Đã mười năm ta không xuống đến Trung Nguyên, bữa nay mới ra tay lần đầu đã bất lợi. Phải chăng ta già rồi và đã thành đồ bỏ?
Lão có biết đâu bản lãnh của Đức Bố thực có chỗ hơn người.
Đức Bố lưng cũng toát mồ hôi lạnh. Hắn càng đánh lâu càng sợ hãi vì nhận ra kiếm chiêu của đạo nhân đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần, dần dần hắn lâm vào tình trạng đón đỡ không nổi. Hắn tự nhủ: -Ta đã từng ngang dọc giang hồ mà chưa gặp phải kình địch nào ghê gớm như bữa nay. Nếu ta thất bại thì những gì "khâm tứ hoàng mã quái", Thanh Cung thị vệ tổng quản", "Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, thống lãnh thập bát cao thủ" chẳng còn uy tín nữa.
Hắn nghĩ vậy liền phấn khởi tinh thần gắng sức chống đỡ.
Vô Trần thấy Hồ Phỉ tay không mà một mình chống chọi với bốn người còn lão chỉ có một địch nhân cũng không hạ nổi thì thật là kém cỏi. Bản tính lão vốn rất hiếu thắng, liền tấn công ráo riết, mỗi chiêu đều ráng chiếm thượng phong.
Đức Bố thấy địch nhân tấn công gắt gao, vội múa kiếm thành một màn ánh sáng bảo vệ quanh người. Hắn tự biết mình không địch nổi, đã mấy lần toan gọi thuộc hạ xông vào trợ chiến, nhưng lại nghĩ tới nếu tỏ ra khiếp nhược thì thanh danh cả đời trôi theo dòng nước, nên cố sức nhẫn nại. Hắn cho là Độc tý đạo nhân đã tuổi cao thì đánh lâu cũng phải mệt. Lúc đó sẽ có cơ thủ thắng.
Vô Trần càng đánh càng hăng, bọn thị vệ sinh lòng kinh hãi mà kiếm quang của hai người vọt lên như cầu vồng, không nhìn rõ chiêu số của ai nữa. Quần hào đứng trên gò cao theo dõi cuộc đấu yên lặng, lại thấy Vô Trần có vẻ thắng thế nên ai cũng mừng thầm.
Đột nhiên Vô Trần quát to lên một tiếng: -Này.
Một tiếng choang vang lên, Vô Trần phóng kiếm đâm vào trước ngực Đức Bố. Tiếp theo là những tiếng rắc rắc, thanh kiếm trong tay lão bị gãy rồi.
Nguyên Đức Bố đã mặc cương giáp trong người nên tuy bị kiếm đâm trúng mà chẳng tổn thương chi hết, còn làm gãy trường kiếm của đối phương.
Vô Trần đang sửng sốt thì Đức Bố phóng kiếm đâm tới trúng vai bên phải lão.
Mọi người đứng trên gò gất giật mình kinh hãi.
Hai hán tử xông tới cứu viện, nhưng bỗng nghe Vô Trần quát: -Ngưu đầu trịch xoa!
Thanh kiếm gãy trong tay lão bay ra đâm vào cổ họng Đức Bố.

Đức Bố la lên một tiếng ngã ngửa về phía sau.
Vô Trần cười ha hả nói: -Ngươi thắng hay là ta thắng?
Đức Bố trúng kiếm ở cổ, tuy chưa đến nỗi trí mạng, nhưng mất hết ý chí chiến đấu, cất tiếng run run đáp: -Đạo trưởng thắng rồi!
Vô Trần cười nói: -Ngươi đón tiếp được bấy nhiêu kiếm chiêu của ta, lại đâm thương ta ở bả vai quả không phải chuyện dễ dàng. Vậy ta tha mạng cho ngươi.
Hai tên thị vệ nâng đỡ Đức Bố lùi sang một bên.
Vô Trần rất lấy làm đắc ý. Tuy lão bị thương ờ vai khá nặng mà vẫn chẳng quan tâm. Lão từ từ đi lên gò đất để mọi người buộc vết thương cho. Lão không ngớt chỉ trỏ bình luận bộ pháp của Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ nhận thấy tinh lực đã phục hồi, chàng hít một hơi chân khí đột nhiên tấn công, quyền đấm chân đá.
Những tiếng "úi chao", "trời ơi", vang lên.
Đơn đao, thiết trùy, cương tiên, hoa thương, bốn món binh khí kế tiếp bay xa.
Hồ Phỉ đá ngã hai tên, vưng quyền đánh một tên ngất xỉu. Tiếp theo tay trái chàng nhả chưởng đánh tên thị vệ phía hậu miệng hộc máu tươi, trốn chạy thục mạng.
Quần hào trên gò đất hoan hô như sấm dậy.
Thanh âm Vô Trần càng vang dội: -Tiểu Hồ Phỉ! Đòn đánh của ngươi thật là tuyệt diệu!
Tiếng hoan hô chưa dứt, năm sáu tên thị vệ xông tới bên Hồ Phỉ và đều chân tay không.
Tên thị vệ mé tả nói: -Bây giờ chúng ta tỷ đấu tay không!
Hồ Phỉ đáp: -Hay lắm!
Chàng vừa dứt lời, đột nhiên hai chân bị người ôm chặt. Tiếp theo một người nhảy lên lưng. Cánh tay hắn như sắt chịt cổ chàng. Lại thêm một người ôm lưng, hai người kéo hai tay chàng.
Nguyên lần này 18 tay cao thủ ở đại nội do Đức Bố thống lãnh đều kéo đến. Mười tám tên này bốn tên người Mãn Châu, năm tên người Mông và chín nhà sư ở Tây Tạng.
Từ khi vua Càn Long xảy chuyện với Hồng Hoa Hội, không tin người Hán nữa. Những thị vệ thân tín kề cận bên mình đều lựa chọn những dũng sĩ Mãn Châu, Mông Cổ, Tây Tạng xung vào bọn Tứ Mãn, Ngũ Mông, Cửu Tạng, đều là những tên thị vệ được lựa chọn rất kỹ càng vào đại nội. Năm tên thị vệ người Mông Cổ chuyên nghề đô vật. Hồ Phỉ không kịp đề phòng liền bị chúng hạ một cách bất ngờ.
Chàng bị chúng bắt giật mình kinh hãi, nhưng rồi mừng thầm nghĩ: -Cầm Nã thủ pháp chính là môn võ công gia truyền sở trường của nhà ta rồi.
Chàng thấy hai tay bị địch nhân nắm giữ, liền lùi lại phía sau tựa hồ ngã ngửa ra. Hai tay chàng thuận thế vận dụng kình lực đập mạnh một cái khiến hai tên thị vệ đụng đầu vào nhau, đồng thời ngất xỉu.

Hai tay chàng tự do rồi, liền vặn tay tên thị vệ chịt cổ mình thật mạnh nghe đánh "rắc" một tiếng, xương cổ tay gã đã bị gãy rời.
Tiếp theo hai tiếng "rắc, rắc" vang!ên, chàng lại bẻ gãy xương tay hai tên ôm lưng mình.
Năm tên thị vệ Mông Cổ này rất tinh thông nghề đô vật, những dũng sĩ cả năm chủng tộc Hán, Mãn, Mông, Hồi, Tạng rất ít người địch nổi bọn chúng.
Hồ Phỉ dùng tiểu xảo bẻ gãy xương là không đúng quy củ đô vật. Hai tên thị vệ bị gãy xương trong lòng tức giận, tuy không còn sức tái đấu vẫn hậm hực kêu: -Phạm quy! Phạm quy!
Hồ Phỉ cười đáp:.
-Đánh nhau mà cũng có quy củ ư? Bọn ngươi năm tên đánh một mình ta, có phạm quy hay không?
Hai tên thị vệ nghĩ lại thấy chàng nói cũng đúng. Năm người đánh một là không phải lối, nên cũng không la "phạm quy" nữa.
Còn một tên cố chết ôm ghì hai chân Hồ Phỉ, vận hết kình lực định vật chàng té xuống.
Hồ Phỉ quát hỏi: -Ngươi có buông tay không?
Gã kia đáp: -Dĩ nhiên không buông.
Hồ Phỉ vươn tay trái chụp vào huyệt Đại truy ở sau lưng gã. Lập tức toàn thân gã tê chồn phải buông tay.
Hồ Phỉ nhấc bổng gã lên liệng ra ngoài xa mấy trượng đánh huych một tiếng. Tia nước bắn tung tóe. Hắn bị liệng trúng xuống ao bùn giữa đám lau sậy. Tên thị vệ này toàn thân ngập trong bùn, chìa đầu lên miệng thét be be.
Hồ Phỉ đã chiến đấu hồi lâu với bốn tên thị vệ Mãn Châu, lại hạ năm tên Mông Cổ một cách mau lẹ.
Quần hào đứng trên gò đất không nhịn được nổi lên tràng cười ha hả.
Tiếng cười chưa dứt thì chín nhà sư Tây Tạng chống binh khí lại bao vây Hồ Phỉ. Binh khí của chín người này không giống nhau. Nào giới đao, nào tích trượng, lại nhiều thứ kỳ hình quái trạng, Hồ Phỉ chưa từng thấy qua và không hiểu tên gọi là gì.
Chín nhà sư Tây Tạng thái độ ngưng trọng, không nói nửa lời. Chúng đứng thành thế bao vây. Bộ pháp vừa nhẹ nhàng vừa vững chãi. Đúng là những tay kình địch.
Chín nhà sư đứng lác đác mỗi người một nơi, tựa hồ bày ra thế trận gì đó.
Hồ Phỉ tay không binh khí, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Chàng tự hỏi: -Ta lấy đao của Nhị muội, hay đoạt giới đao của địch nhân?
Bỗng nghe một người trên gò đất hô: -Tiểu huynh đệ! Đón lấy thanh đao!
Một thanh đơn đao từ gò đất liệng xuống. Tiếng gió rít lên veo véo, đủ tỏ người liệng đao sức mạnh ghê hồn.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Những bạn hữu của Triệu tam ca quả là những

tay võ nghệ cao cường.
Họ liệng đao như vậy ta không làm được.
Thanh đao bay tới. Hai nhà sư Tây Tạng đứng gần nhất không dám dùng binh khí đưa lên gạt mà phải tránh né sang hai bên.
Hồ Phỉ trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau: -Trận pháp này không biết phá bằng cách nào. Chi bằng nhân lúc hai tên tránh phi đao, ta hãy thừa cơ nhiễu loạn chúng một phen.
Thanh đơn đao bay đến rất mau. ánh bạch quang lấp loáng đã tới trước mặt.
Hồ Phỉ không đón lấy thanh đao mà đưa ngón tay đẩy chuôi đao cho nó vọt lên không.
Chín nhà sư Tây Tạng rất lấy làm kỳ, bât giác ngửng đầu nhìn thanh phi đao trên lưng chừng trời.
Hồ Phỉ liền chớp lấy thời cơ chớp nhoáng này sấn lại cướp thanh giới đao của nhà sư đứng bên cạnh, chàng thi triển Hồ gia khoái đao nhanh như gió.
Lúc này chàng hạ thủ quyết chẳng dung tình. Chín nhà sư kẻ bị đứt tay người bị gãy chân. Thế là chín vị Lạt Ma mình mang tuyệt nghệ chỉ vì hớ hênh một chút mà trúng kế dụ địch của Hồ Phỉ đến nỗi bị trọng thương, thốt ra những tiếng rú thê thảm.
Cuộc thắng của Hồ Phỉ tuyệt xảo mà cũng cực kỳ nguy hiểm.
Hồ Phỉ vừa thi triển xong môn khoái đao thì thanh đao trên đỉnh đầu vừa rớt xuống. Chàng liệng giới đao đi, vươn tay đón lấy đơn đao.
Thanh đao này sống dày lưỡi mỏng, rất trám trọng, nặng gấp ba thanh đao thường. Dưới ánh trăng chàng nhìn thấy rõ trên chuôi đao khắc ba chữ: "Bôn lôi thủ".
Hồ Phỉ cả mừng lớn tiếng hô: -Đa tạ Văn tứ gia đã liệng đao viện trợ.
Đột nhiên thanh âm một lão già ở phía sau la lên: -Coi kiếm đây!
Tiếng hô chưa dứt, tiếng gió đã tới sau lưng.
Hồ Phỉ kinh hãi lẩm bẩm: -Địch nhân này kiếm pháp ghê gớm quá.
Chàng vội xoay đao lại đỡ gạt. Dè đâu địch nhân đã thu chiêu về, tiếp theo lại phóng kiếm đâm tới.
Hồ Phỉ lại xoay tay đỡ gạt lần thứ hai cũng không trúng. Chàng toan quay lại nghinh chiến, nhưng kiếm chiêu của đối phương cực kỳ thần tốc bức bách chàng không có cơ hội để xoay mình.
Hồ Phỉ kinh hãi vô cùng liền vọt về phía trước ra xa nửa trượng. Chân trái chàng vừa chấm đất toan xoay mình lại, không ngờ địch nhân như bóng theo hình lại phóng kiếm đâm tới. Hắn đâm tới sau lưng năm kiếm liền, Hồ Phỉ đều gạt sểnh mà thủy chung vẫn chưa kịp xoay mình lại.
Chàng kịch đấu đã nửa đêm. Lúc đầu giữ được thế quân bình với Vô Trần.
Tiếp theo đả thương Tứ Mãn, Ngũ Mông, Chín Tạng tất cả mười tám cao thủ.

Không ngờ lúc này vừa bị người tập kích ở phía sau, bức bách chàng không xoay người lại được.
Ở vào thế tất bại, chàng đành mạo hiểm cầu may. Vừa nghe chiêu kiếm bên địch phóng tới sau lưng, lần này chàng không đỡ gạt, xổ về phía trước nằm sấp xoay mình ngửa mặt lên trời mới vung đao gạt thanh kiếm bên địch.
Bỗng nghe địch nhân cất tiếng khen ngợi: -Hay quá!
Hắn phóng chưởng đánh tới trước ngực. Hồ Phỉ cũng phóng chưởng đánh ra. Hai chưởng đụng nhau, chàng cảm thấy chưởng lực nhu hòa của đối phương có ẩn giấu sát khí, sực nhớ ra một người, buột miệng la: -Té ra là lão!
Địch nhân cũng la lên: -Té ra là các hạ!
Nguyên hai người này đụng chưởng vào nhau liền nhớ tới cuộc đối chưởng ở trong phủ Phúc Khang An để giải cứu thiếu niên thư sinh Tâm Nghiễn.
Cả hai người cùng lùi lại mấy bước.
Hồ Phỉ ngưng thần nhìn kỹ thấy người này râu tóc bạc phơ, tướng mạo cổ kính. Chính là Vô Thanh Tử, chưởng môn phái Võ Đương. Chàng không khỏi ngẩn người, chẳng hiểu đây là bạn hay là thù.
Lại nghe Vô Trần đạo nhân cười nói: -Phi Thanh huynh! Võ công của tiểu lão đệ này ra sao?
Vô Thanh Tử cười đáp: -Y đã đấu được với Vô Trần đạo nhân năm trăm chiêu thì trong thiên hạ ít kẻ bì kịp. Lão đạo đúng là kẻ cô lậu quả văn mới không biết trong võ lâm đã nảy ra bậc thiếu niên anh hùng này.
Lão tra kiếm vào vỏ lại dắt tay Hồ Phỉ ra chiều thân mật.
Hồ Phỉ thấy lão lúc này tráng khí bồng bột, so với lúc ở đại hội chưởng môn thái độ hôn mê thật khác nhau xa, trong lòng rất lấy làm kỳ.
Vô Trần nói: -Tiểu lão đệ! Lão mũi trâu này trước khi xuất gia kêu bằng Miên Lý Tàng Châm Lục Phỉ Thanh. Lão đệ hô y một tiếng đại ca xem nào!
Hồ Phỉ giật nảy mình kinh hãi nghĩ bụng: -Miên Lý Châm Lục Phỉ Thanh ngày trước uy danh lừng lẫy, nổi tiếng mấy chục năm nay, không ngờ hôm nay mình được giao thủ với lão.
Chàng vội lạy phục xuống đất miệng hô: -Vãn bối là Hồ Phỉ, khấu đầu bái kiến đạo trưởng.
Bỗng nghe phía sau có thanh âm cất lên: -Đáng lý ngươi là vãn bối thật, nhưng Hồ huynh đệ ơi, lão là lão ca của ta đó.
Hồ Phỉ đứng phắt dậy, thấy người đứng sau lưng mình mặc trường bào, thân hình mập ú. Chính là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn.
Hồ Phỉ đối với vị nghĩa huynh này ngày mong đêm nhớ, liền ôm choàng lấy mà reo lên: -Tam ca! Tam ca làm tiểu đệ nhớ đến chết người.
Triệu Bán Sơn xoay mình lại nhìn thẳng vào mặt chàng dưới ánh trăng

hồi lâu rồi hớn hở nói: -Huynh đệ! Huynh đệ thành người lớn rồi. Ca ca bữa nay lại trông thấy huynh đệ đả liền một lúc mười tám cao thủ, trong lòng rất hoan hỷ.
Hồ Phỉ dắt tay Trình Linh Tố lại giới thiệu với Vô Trần và Triệu Bán Sơn.
Triệu Bán Sơn nói: -Hồ huynh đệ! Trình gia muội tử! Ta dẫn các vị đến tham kiến Trần Tổng đà chúa của ta.
Hồ Phỉ giật mình kinh hãi hỏi: -Trần tổng đà chúa! Lão nhân gia cũng đến đây ư?
Vô Trần cười đáp: -Lão nhân gia vừa bị huynh đệ thống mạ một chặp, nào thương thiên bại lý nào phụ tâm bạc hãnh gì gì đó, ngươi mắng tưới hạt sen lên đầu! Ha ha!
E rằng tổng đà chúa chúng ta chưa bao giờ bị thóa mạ tàn tệ đến thế!
Hồ Phỉ sợ hết hồn miệng ấp úng: -Đó là là Phúc Khang An ...
Lục Phỉ Thanh cười đáp: -Trần tổng đà chúa tướng mạo quá giống Phúc Khang An. Đừng nói tiểu huynh đệ chưa quen biết hai nhân vật này lắm, mà cả những người giáp mặt hàng ngày cũng còn nhận lầm.
Vô Trần cười nói:
Nhớ tới năm trước chúng ta giải cứu Văn tứ đệ, Tổng đà chúa giả làm Phúc Khang An bắt được Vương Duy Dương lừng danh đất Hà Sóc nào đó ...
Hồ Phỉ bàng hoàng một lúc rồi nói: -Tam ca! Tam ca mau đưa tiểu đệ đến dập đầu tạ tội với Tổng đà chúa.
Hai người chưa kịp đi lên gò đất, Trần Gia Lạc đã dẫn quần hùng đi xuống.
Hồ Phỉ lạy phục xuống đất nói: -Tiểu nhân đui mắt mạo phạm Tổng đà chúa, thật đáng tội chết.
Trần Gia L.ạc không chờ chàng nói hết lời đã đỡ chàng dậy nói: -Bậc đại trượng phu chỉ sợ bậc chính nhân quân tử chứ không sợ phường ưng khuyển nô tài. Bữa nay ta đến Bắc Kinh được nghe hai câu này lấy làm khoan khoái lắm. Tiểu huynh đệ! Nguyên hai câu này cũng đủ khiến chúng ta không uổng một phen bôn tẩu.
Triệu Bán Sơn nhất nhất giới thiệu cùng quần hùng.
Hồ Phỉ đã ngưỡng mộ những nhân vật này từ lâu, nay được gặp mặt lấy làm vui sướng.
Chàng tạ ơn Văn Thái Lai đã liệng đao tương trợ, tạ ơn Lạc Băng tặng bảo mã. Tâm Nghiễn cũng tạ lại ơn chàng đã giải huyệt cho gã lúc ở phủ Phúc Khang An.
Vô Trần nở mặt nở mày, vạch chân trỏ tay kể lại cuộc đấu kiếm với Hồ Phỉ và Đức Bố.
Lão lấy làm sung sướng vì ít khi gặp được hai cuộc tỷ đấu như bữa nay.

Mấy người nói chuyện hồi lâu, bỏ mặc Trình Linh Tố đứng một bên.
Lục Phỉ Thanh cười nói: -Đạo trưởng! Luận về võ công thì tiểu huynh đệ đây đã đến bực phi thường, nhưng còn một vị thiếu niên anh hùng so với y còn ghê gớm hơn nhiều. Chắc đạo trưởng không địch nổi y.
Vô Trần vừa cao hứng vừa bất phục vội hỏi: -Người ấy là ai? Hiện giờ ở đâu?
Lục Phỉ Thanh lắc đầu đáp: -Nhất quyết đạo trưởng không địch nổi y, tiểu đệ khuyên đạo trưởng đừng kiếm y là hơn.
Vô Trần nói: -Hừ! Lâu nay chúng ta không gặp nhau, bây giờ thấy mặt là lại nói khoác rồi. Tiểu đệ không tin có nhân vật nào lợi hại đến thế!
Lục Phỉ Thanh đáp: -Hôm qua ở trong phủ Phúc Khang An khai diễn cuộc đại hội chưởng môn các phái. Cao thủ đến đông như kiến, mỗi nhân vật đều có chỗ độc đáo riêng biệt. Có đúng thế không?
Vô Trần hỏi lại: -Đúng thế thì sao?
Lục Phỉ Thanh đáp: -Tâm Nghiễn lão đệ đến quấy phá cuộc đại hội, lỡ tay bị bắt. Triệu tam đệ bản lãnh như vậy cũng chỉ đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi. Tây xuyên song hiệp là Thường thị huynh đệ giá lâm chỉ cứu được hai người ra. Nhưng vị thiếu niên anh hùng kia trong nháy mắt đã cướp được cả bảy chiếc Ngọc Long bôi trong tay bảy vị cao thủ rồi liệng xuống đất cho vỡ ra. Y thở hơi mấy phát đã khiến cho cuộc đại hội chưởng môn của Phúc Khang An tan ra mây khói. Vô Trần đạo trưởng! Đạo trưởng thử liệu xem có đấu được với vị thiếu niên anh hùng đó không?
Trình Linh Tố biết lão nói mình, mặt đỏ bừng lên, đứng nép vào sau lưng Hồ Phỉ. Nhưng trong đêm tối, quần hào mải lắng nghe Lục Phỉ Thanh nói không ai chú ý đến cô.
Một thiếu phụ xinh đẹp lên tiếng: -Thưa sư phụ! Bọn đệ tử chỉ nghe cuộc đại hội chưởng môn của Phúc Khang An bị người phá vỡ, nhưng không hiểu đầu đuôi vụ này ra làm sao?
Mụ là Lý Ngoạn Chi, vợ Kim Địch Tú Tài Dư Ngư Đồng.
Lục Phỉ Thanh hền đem vụ thiếu niên anh hùng kia hùng diệu kế đối đáp như thế nào, thổi khói độc làm mọi người đau bụng, do đó anh hùng thiên hạ sinh lòng ngờ vực Phúc Khang An bày mưu hãm hại rồi đại náo thành cuộc hỗn loạn nhất nhất thuật lại. Quần hào nghe nói đều kính phục và ca ngợi.
Vô Trần nóng nảy hỏi: -Lục huynh nói hàng nửa ngày vẫn chưa thốt ra vị thiếu niên anh hùng đó là ai?
Lục Phỉ Thanh cười đáp: -Xa thì ở chân trời, mà gần thì ở ngay trước mắt. Vị đó chính là Trình cô nương đây!
Quần hùng "ủa" lên một tiếng, bao nhiêu con mắt đổ dồn vào Trình Linh Tố, nhưng chẳng một ai tin cô bé ốm nhắt, nho nhã là thế lại trong khoảnh khắc quấy phá được cuộc đại hội đã dự bị hàng năm

của Phúc Khang An.
Nhưng Lục Phỉ Thanh là một người đức cao vọng trọng trong võ lâm, khi nào lại bạ đâu nói đấy? Họ không tin cũng phải tin.
Nguyên Lục Phỉ Thanh mười năm trước đã gặp tai vạ đồng môn. Sư huynh lão là Mã Ngọc, sư đệ là Trương Triệu Trọng đã bị thảm tử. Phái Võ Đương đi vào chỗ suy vi. Lục Phỉ Thanh lên tiếp nhận chưởng môn, cố ý chỉnh đốn lại môn phái, vì sợ Thanh đình nghi kỵ nên lão đành phải xuất gia, mang đạo hiệu là Vô Thanh Tử. Hơn 10 năm trời lão vẫn ẩn cư, triều đình cũng không chú ý tới. Lần này Phúc Khang An triệu tập lại cuộc đại hội chưởng môn, một là phái Võ Đương nổi danh ngang hàng với phái Thiếu Lâm, hai là nghĩ đến Trương Triệu Trọng ngày trước đã vì triều đình xuất lực lập nên công lớn. Họ lại không biết lai lịch của Lục Phỉ Thanh ra sao liền mời chưởng môn phái Võ Đương hạ sơn.
Lục Phỉ Thanh tuy đã già mà hùng tánh vẫn còn như trước. Lão biết hành động lần này của Phúc Khang An đem lại điều bất lợi cho đồng đạo giang hồ.
Nhưng nếu lão khước từ là rước lấy nhiều sự phiền não, nên một mình đến tham dự hội nghị để thừa cơ thám thính chân tướng cuộc đại hội.
Đến lúc Tâm Nghiễn bị Thang Bái bắt giữ thì lão mới ngấm ngầm ra tay giải cứu.
Bọn Trần Gia Lạc, Hoắc Thanh Đồng cùng quần hùng ở Hồng Hoa hội từ đất Hồi Cương xuống đến Bắc Kinh vì hôm nay là ngày giỗ Hương Hương công chúa qua đời đã 10 năm.
Quần hùng đến trước mộ nàng để tế điện.
Phúc Khang An thấy những nhân vật ở Hồng Hoa hội đều xuất hiện trong cuộc đại hội chưởng môn liền đoán ngay quần hùng đến viếng mộ Hương Hương công chúa, nhưng mộ nàng táng ở đâu thì cả vua Càn Long và Phúc Khang An đều không biết rõ, nên phái Đức Bố thống lãnh 18 tay cao thủ trong đại nội ra ngoại thành điều tra khắp chỗ, hễ thấy người khả nghi là bắt hoặc giết ngay. Không ngờ cuộc chiến bên cạnh Đào Nhiên Đình bọn Văn Thái Lai, Triệu Bán Sơn chưa ra tay mà 18 cao thủ trong đại nội đã bị thương chạy trốn rồi.
Bọn Trần Gia Lạc biết rõ tính khí giới quan trường ở Thanh đình. Bọn Đức Bố bại trận nhục nhã như vậy, mà những nhân vật Hồng Hoa hội chưa hề kình động đến Hoàng thân đại quan thì nhất định là chúng giấu nhẹm không ai nói tới chuyện ngộ địch ở Đào Nhiên Đình và quyết chẳng có chuyện điều động binh mã đến trả thù. Vậy nơi đây tuy không cách xa kinh thành bao nhiêu, vẫn có thể yên tâm nán lại.
Quần hào cùng Lục Phỉ Thanh là chỗ cố hữu trùng phùng, lại gặp bạn mới là Hồ Phỉ và Trình Linh Tố, nên mọi người còn nhiều chuyện muốn nói.
Đang lúc chuyện trò, bỗng nghe hai tiếng vỗ tay từ đàng xa vọng tới,

ngưng một chút lại vỗ thêm ba tiếng nữa.
Hán tử bé nhỏ thấp lùn tức Võ Gia Cát Từ Thiên Hoành vỗ tay ba tiếng để đáp lại.
Vô Trần nói: -Ngũ đệ, Lục đệ đến rồi!
Bỗng thấy hai người vọt tới nhanh như bay. Hai người này thân hình cao nghều cao nghều mà lại gầy khẳng kheo. Trong đêm tối trông càng phát khiếp Hồ Phỉ đã gặp họ ở phủ Phúc Khang An nên biết là Tây Xuyên Song Hiệp Thường Bạch Chí và Thường Hắc Chí.
Theo sau hai người còn có hai nhân vật đều bồng đứa nhỏ trong tay. Hai nhân vật này chạy tới gần mới nhận ra là Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu ở Song Tử môn. Hai đứa nhỏ dĩ nhiên là con song thai của Mã Xuân Hoa.
Nguyên Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu ngó thấy hai đứa nhỏ có cốt cách đã quyết liều mạng cướp cho bằng được. Thường thị huynh đệ cũng là huynh đệ song thai, nghe anh em họ Nghê nói trong lòng xúc động, liền nhân lúc cuộc đại hội đánh nhau loạn xà ngầu, trà trộn và nội viện Phúc phủ. Lúc này Phúc Khang An và bọn thị vệ đang đau bụng, đều tưởng mình trúng phải kịch độc nên ai nấy hốt hoảng tìm thuốc giải uống. Thường thị huynh đệ là những cao thủ bậc nhất, đánh ngã bảy tám tên vệ sĩ chẳng khó khăn gì rồi đoạt lấy hai đứa nhỏ chạy đi.
Hồ Phỉ ngó thấy hai đứa nhỏ liền nghĩ tới Mã Xuân Hoa sắp chết đến nơi,chàng nhìn Trần Gia Lạc nói: -Trần tổng đà chúa! Tại hạ mang một ý niệm hoang đường thỉnh cầu Tổng đà chúa ưng cho một việc.
Trần Gia Lạc đáp:
Hồ huynh đệ cứ nói ra. Chúng ta tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng thần giao đã lâu. Tại hạ mà làm được nhất quyết y theo.
Hồ Phỉ bẽn lẽn nói: -Ý niệm của tại hạ thật là kỳ dị, nói ra chỉ sợ các vị cười cho.
Trần Gia Lạc mĩm cười hỏi: -Những hành động của chúng ta người ngoài coi vào thì cái gì mà chẳng hoang đường? Chuyện hoang đường này ra làm sao?
Hồ Phỉ đáp: -Tổng đà chúa đã miễn trách, vậy tại hạ xin nói!
Chàng trỏ vào hai đứa nhỏ nói: -Hai đứa nhỏ này là con của Phúc Khang An. Mẫu thân chúng ở trong tình trạng hấp hối.
Đoạn chàng đem chuyện gặp Mã Xuân Hoa ở Thương gia bảo lược thuật từ đầu đến cuối. Hiện nay Mã Xuân Hoa bị trúng độc hết bề cứu chữa.
Quần hùng nghe nói đến, huyết mạch căng thẳng, nỗi lòng phẫn nộ đến cùng cực.
Vô Trần đưa ra ý kiến quay lại thành Bắc Kinh đâm chết ngay tên vô tình bạc nghĩa Phúc Khang An.
Từ Thiên Hoành nói: -Đêm qua trong thành đã xảy cuộc náo loạn động trời, mà bây giờ chúng ta mạo hiểm tiến vào Phúc phủ thì nhất

định chẳng thể đâm chết được Phúc Khang An mà còn e mất mạng cả đống.
Trần Gia Lạc gật đầu đáp: -Bây giờ cổng trước sau Phúc phủ dĩ nhiên có rất nhiều quân mã canh giữ, làm sao hạ thủ được? Có trà trộn vào thành cũng khó khăn vô cùng!
Mục đích của chúng ta đi chuyến này là tế điện công chúa, không nên vì nóng giận một thời làm tổn thương các huynh đệ. Hồ huynh đệ! Huynh đệ yêu cầu ta chuyện gì?
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ thấy Tổng đà chúa từ Hồi Cương xuống Bắc Kinh chẳng quản đường xa vạn dặm để tế mộ một vị công nương. Tình thâm nghĩa trọng như thế thật là hiếm có. Ngày trước tại hạ cũng chịu ơn trọng vì một lời nói của Mã cô nương không sao báo đền được trong lòng rất áy náy. Bây giờ thấy cô đang lúc lâm chung, thương nhớ ái tử. May sao Thường thị song hiệp giải cứu được hai đứa nhỏ. Lại còn chuyện nữa là y muốn gặp lại tên gian tặc Phúc Khang An một lần cuối cùng. Tuy y đến chết vẫn chưa tỉnh ngộ, nhưng tình trạng thật khả lậu, vì y quyết giữ mối chung tình.
Chàng nói tới đây vẻ mặt buồn thiu, không biết nói sao được nữa.
Trần Gia Lạc nói: -Ta hiểu rồi! Phải chăng Hồ huynh đệ muốn ta đóng giả làm tên gian tặc thương thiên bại lý, vong tình bội nghĩa Phúc Khang An đến an ủi Mã cô nương?
Hồ Phỉ khẽ đáp: -Chính thế!
Quần hùng nghe Hồ Phỉ nói ý niệm hoang đường, quả nhiên có điều khác lạ đều không khỏi cười thầm.
Trần Gia Lạc đưa nhãn quang nhìn phía xa xa, buồn rười rượi nói: -Vị công nương ở trong mộ này mà lúc lâm tử được gặp ta thì nàng sung sướng biết chừng nào?
Ông quay lại nhìn Hồ Phỉ nói: -Được rồi! Ta sẽ đến gặp Mã cô nương!
Dứt lời ông từ trên gò đất đi xuống.
Hồ Phỉ trong lòng xiết bao cảm kích nghĩ thầm: -Trần Gia Lạc gầm mây thét gió, anh hùng thiên hạ đều kính phục suy tôn. Nay y mới gặp ta lần đầu mà ta là kẻ văn sinh hậu bối, thỉnh cầu một việc hoang đường mà y cũng vui lòng ưng thuận. Sau này y có bảo ta nhảy vào dầu sôi lửa bỏng ta cũng quyết không từ chối.
Quần hùng cưỡi ngựa do Hồ Phỉ đưa đường, về tới Dược Vương miếu vào lúc bình minh.
Hồ Phỉ hai tay dắt hai đứa nhỏ dẫn Trần Gia Lạc vào miếu.
Trong căn phòng nhỏ lạnh lẽo, cây đèn khô dầu, ngọn lửa còn bằng hạt đậu sắp tắt mà chưa tắt hẳn.
Mã Xuân Hoa nằm trên bệ đất hơi còn thoi thóp.
Hai đứa nhỏ nhảy lên sập đất lớn tiếng gọi: -Má má! Má má!
Mã Xuân Hoa dương mắt lên nhìn thấy ái tử. Nàng phấn khởi tinh thần, không hiểu một luồng khí lực từ đâu đưa tới khiến nàng ôm choàng hai đứa nhỏ vào lòng, miệng nói: -Hài tử! Hài tử! Má nhớ hai

con muốn chết!
Ba người ôm nhau hồi lâu, Mã Xuân Hoa đảo mắt nhìn thấy Hồ Phỉ, liền bảo chúng: -Hài tử! Từ nay các ngươi đi theo Hồ thúc thúc ... nghe lời thúc thúc dạy bảo ... các ngươi hãy lạy thúc thúc làm nghĩa ... nghĩa ...
Hồ Phỉ hiểu tâm ý nàng liền đáp: -Được rồi! Tiểu đệ sẽ thu chúng làm nghĩa tử! Mã cô nương cứ yên lòng.
Mã Xuân Hoa lộ vẻ vui mừng giục: -Mau ... mau dập đầu ... lạy nghĩa phụ. Để má má ... yên dạ ...
Hai đứa nhỏ liền quỳ lạy trước mặt Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ để bon chúng lạy bốn lạy rồi bồng hai đứa nhỏ lên khẽ nói: -Mã cô nương! Cô nương còn trăn trối điều gì nữa không?
Mã Xuân Hoa thều thào đáp: -Sau khi tiện thiếp chết rồi ... xin Hồ huynh đệ ... đem thi thể ... táng bên phần mộ Từ Tranh ... Y thật đáng thương ... từ thủa nhỏ y rất thương yêu tiện thiếp ... mà tiện thiếp lại không thương yêu y.
Hồ Phỉ nói: -Được rồi! Tại hạ nhất định làm theo lời cô nương.
Chàng không ngờ lúc lâm tử nàng lại nghĩ đến trượng phu, nên trong mối đau lòng chàng còn cảm thấy một chút vui mừng.
Không ngờ Mã Xuân Hoa thở dài sườn sượt nói: -Phúc công tử! Tiện thiếp muốn gặp công tử một lần nữa!
Trần Gia Lạc vào phòng rồi vẫn đứng bên cửa, Mã Xuân Hoa chưa ngó thấy!
Hồ Phỉ gục gặc cúi đầu bồng hai đứa nhỏ len lén ra khỏi phòng.
Trần Gia Lạc từ từ bước đến trước giường.
Hồ Phỉ lúc bước chân ra ngoài, còn nghe Mã Xuân Hoa "ủa" lên một tiếng đầy vẻ vui mừng, luyến ái ...
Hồ Phỉ bâng khuâng di ra cổng miếu, bỗng nghe tiếng địch buồn rầu nổi lên.
Đó là Kim địch tú tài Dư Ngư Đồng đang thổi sáo dưới gốc cây.
Hồ Phỉ chấn động tâm thần. Ngày trước chàng ở Thương gia bảo đã nghe Phúc Khang An thổi khúc nhạc triền miên luyến ái này.
Trong tiếng sáo của Kim địch tú tài dường như đang kể lể một thiên cổ sự luyến ái mà còn bao hàm mối thương tâm cùng mối bất hạnh.
Ai nấy đều ngẩn người ra mà nghe, lắng lặng không nói gì, tựa hồ như tưởng nhớ lại những chuyện ngon ngọt, những cảnh thê lương trong đời mình.
Đến cả Vô Trần đạo trưởng hào khí ngất trời cũng phải nhớ đến một việc đã lâu lắm ở một nơi xa thẳm. Đó là một vị tiểu thư nhà quan người xinh đẹp nhưng lòng dạ tàn độc đã lừa lão tự chặt một cánh tay.
Tiếng địch thê lương réo rắt một hồi.
Trần Gia Lạc ở trong cửa miếu từ từ cất bước đi ra nhìn Hồ Phỉ gật đầu.
Hồ Phỉ biết Mã Xuân Hoa đã lìa bỏ cõi trần. Trước khi lâm tử nàng

được thấy con yêu, lại được gặp mặt tình lạng. Nhưng chàng không hiểu nàng đã nói gì với Trần Gia Lạc. Nàng thống trách con người bạc hãnh vô tình, hay nàng kể lể mối tình thân nhiệt suốt đời? Ngoài Trần Gia Lạc, trên đời chẳng một ai hay.
Hồ Phỉ ủy thác Thường thị song hiệp và Nghê thị huynh đệ đưa hai đứa con của Mã Xuân Hoa đến Hồi Cương trước rồi chàng lo tang sự cho Mã Xuân Hoa xong sẽ đến Hồi Cương tụ họp.
Trần Gia Lạc thống lãnh quần hùng, vòng tay cáo biệt Hồ Phỉ rồi lên ngựa đi về phía Tây.
Thủy chung Hồ Phỉ không nhắc tới Viên Tính.
Lạ hơn nữa là cả bọn Triệu Bán Sơn, Lạc Băng đều cũng không nói đến nàng.
Chẳng hiểu Viên Tính đã gặp họ chưa, hay là bọn họ vĩnh viến không muốn nhắc tới tên nàng với chàng.
Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố vào tàng xá, khẽ đẩy cửa phòng thì thấy Mã Xuân Hoa nằm chết trên giường, khóe miệng vẫn còn nét cười, vẻ mặt rất khoan khoái.
Hồ Phỉ sa lệ nói: -Nhị muội! y yêu cầu ta đem thi thể táng ở bên cạnh phần mộ trượng phu, nhưng hiện giờ cuộc truy nã rất gắt. Chỗ nào địch nhân cũng rượt theo để bắt chúng ta. Nếu dọc đường còn khiêng quan tài thì tất gặp nhiều sự rắc rồi. Chi bằng theo lễ hỏa táng, đem cốt hôi đi tiện hơn.
Trình Linh Tố khen phải.
Hồ Phỉ cúi xuống toan ôm thi thể Mã Xuân Hoa lên.
Trình Linh Tố đột nhiên giữ lấy tay chàng nói: -Hãy khoan!
Hồ Phỉ nghe thanh âm có vẻ quan trọng cấp bách, vội rụt tay hỏi: -Chuyện gì?
Trình Linh Tố chưa kịp trả lời, Hồ Phỉ đã nghe tiếng thở rất khẽ từ phía sau. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy phía sau cánh cửa tăng xá có hai người ẩn.
Một người lưng còng, chính là Tiết Thước, tam sư tỷ của Trình Linh Tố.
Còn người kia thân thủ cao nghệu, là Mộ Dung Cảnh Nhạc, đại sư huynh của cô.
Giữa lúc ấy Trình Linh Tố đưa tay lên, một chút Xích yết phấn đã liệng vào dưới gầm giường Mã Xuân Hoa.
Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm: -Chắc dưới gầm giường có địch nhân rất lợi hại ẩn nấp.
Lại thấy Tiết Thước giơ tay đẩy cửa phòng toan vọt ra.
Hồ Phỉ hành động rất mau, ôm ngang lưng Trình Linh Tố nhảy vọt ra ngoài. Lúc qua cửa chàng co chân đá vào cánh cửa đánh bình một tiếng, kẹp chặt Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước vào giáp tường.
Mộ Dung Cảnh Nhạc ráng chịu đau, nhưng Tiết Thước vì lưng còng mà bị đè ép vào tường đau không chịu nổi cất tiếng kêu la.

Trình Linh Tố vừ đứng vững lại đã thấy dưới gầm giường có khói đỏ mịt mờ.
Làn Xích Yết phấn bị người dùng chưởng lực quạt bay lên. Tiếp theo bóng người chuyển động chui ra. Mấy tiếng leng keng vang lên, trong tay người ấy vẫn cầm chiếc nhạc ngựa. Tay mặt hắn vung đao chém xuống Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ nhìn rõ diện mạo liền nhận ra là Thạch Vạn Sân, mạo xưng Độc thủ Dược Vương.
Trình Linh Tố la lên: -Đừng đụng vào binh khí và người hắn.
Hồ Phỉ biết ngay khắp mình người kia chỗ nào cũng có chất độc, chỉ để dlính vào mình một chút là hậu hoạn vô cùng. Chàng liền bước qua mé tả ba bước để tránh đòn. Soạt một tiếng, chàng rút đơn đao ra chiêu "giãn quả hồi cam" quay lại phản kích.
Chiêu đao chém tới cực kỳ mau lẹ.
Thạch Vạn Sân không tránh kịp đành vung đao lên đỡ đánh choang một tiếng.
Lúc này Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước đã chạy đến phía sau Thạch Vạn Sân.
Thạch Vạn Sân thấy đao pháp của Hồ Phỉ kỳ ảo, tý lực lại cực kỳ mãnh liệt làm cho cánh tay hắn tê chồn, hắn không tiến lại công kích nữa.
Hồ Phỉ lấy làm kỳ bụng bảo dạ: -Cha này chuyên dùng độc mà võ công cũng ghê gớm lắm! Chiêu Giãn quả hồi cam ta đánh bất ngờ, đến hảo thủ hạng nhất cũng không đỡ nổi. Dè đâu hắn vẫn thản nhiên.
Bỗng nghe Mộ Dung Cảnh Nhạc lên tiếng:
Trình sư muội! Đã thấy sư thúc, sao không dập đầu bái kiến?
Trình Linh Tố hỏi: -Vị sư thúc này ở đâu chui ra? Trước nay tiểu muội chưa từng nghe ai nói đến?
Thạch Vạn Sân lạnh lùng hỏi lại: -Ngươi đã nghe danh Độc thủ thần kiêu bao giờ chưa? Chẳng lẽ sư phụ ngươi trước nay không dám nhắc đến tên ta?
Trình Linh Tố đáp: -Độc thủ thần kiêu ư? Danh tự này dường như tiểu tử đã từng được nghe rồi. Sư phụ cũng nói trước kia người quả có một vị sư đệ, nhưng y lạm dụng độc dược hại người, gây nên rất nhiều tội ác, nên bị sư tổ đuổi ra khỏi môn trướng. Thạch tiền bối! Té ra tiền bối chính là sư đệ của gia sư ư?
Thạch Vạn Sân mỉm cười lạnh lùng hỏi: -Cả lũ chúng ta đều nghiên cứu việc dùng độc dược, sao còn giả vờ làm hảo nhân? Thạch mỗ chẳng thà làm chân tiểu nhân, chứ chẳng thèm bắt chước sư phụ ngươi làm ngụy quân tử.
Trình Linh Tố tức giận hỏi: -Gia sư đã giết người vô tội bao giờ chưa?
Thạch Vạn Sân đáp:
Chẳng lẽ sư phụ ngươi còn giết ít người lắm ư? Lão nói những người

bị lão độc tử đều phạm tội đại ác, chết là đáng kiếp, nhưng người ngoài đều bảo là không đúng như vậy. Nhất là những nhà có người bị hại lại càng không phục.
Hồ Phỉ trong lòng run lên nghĩ thầm:
Lời nói của lão này xem ra cũng có đôi phần hợp lý.
Trình Linh Tố nói: -Phải rồi! Gia sư cũng hối hận là đã hại người quá nhiều. Sau lão nhân gia quy y làm hòa thượng, thường răn dạy bọn sư huynh sư muội tiểu tử quyết không được hại người, trừ khi gặp trường hợp bất đắc dĩ. Suốt dời tiểu tử chưa từng sát hại một ai.
Thạch Vạn Sân cười lạt đáp: -Giả nhân giả nghĩa thì được ích gì? Ta coi ngươi thông minh lanh lợi,đúng là một nhân tài kiệt xuất trong sư môn. Mấy đòn của ngươi trong cuộc đại hội chưởng môn thật hay quá! Cả sư thúc ngươi suýt nữa cũng chết oan.
Trình Linh Tố hỏi: -Tiền bối tự xưng là sư thúc của tiểu tử, lại mạo danh gia sư Độc Thủ Dược Vương. Nếu Độc Thủ Dược Vương chân chính còn sống trên đời thì khi thò tay ra lấy Ngọc Long bôi khi nào lại không hiểu trên chén có dính Xích yết phấn? Tiểu tử phun khói "Tam ngô ngũ mô yêu" trong nhà đại sảnh, làm sao lão nhân gia cũng không biết.
Cô hỏi hai câu này làm Thạch Vạn Sân đỏ mặt không biết nói sao.
Thạch Vạn Sân hồi còn nhỏ cùng Vô Sân đại sư học nghệ với nhau. Vì hắn lạm dụng độc dược làm hại người lành nên bị sư phụ đuổi khỏi môn tường. Trong mấy chục năm sau hắn đã tranh đấu với Vô Sân mấy lần. Cả hai người đều là đại hành gia về sử độc. Nhưng mấy lần tỷ đấu Thạch Vạn Sân vẫn thua kém. Nếu Vô Sân đại sư chưa quy y phật pháp lập lời trọng thệ quyết không giết người nữa thì Thạch Vạn Sân khó lòng toàn mạng. Lần sau cùng, Thạch Vạn Sân bị Đoạn trường thảo làm cho đui mù. Bắn trốn qua Diến Điện ở núi Dã Nhân, dùng tơ nhện trắng giải trừ độc tính của Đoạn Trường Thảo, hai mắt mới sáng trở lại, nhưng mục lực bị kém trước rất nhiều. Vì thế mà Ngọc Long bôi dính Xích Yết phấn, Trình Linh Tố hút thuốc nhả hơi có chất độc, hắn cũng không phân biệt được.
Huống chi, Trình Linh Tố sau khi trồng Thất tâm hải đường là ông vua của các chất độc, Xích Yết phấn trộn với bột Thất tâm hải đường khiến cho mùi vị khác lạ đều mất hết mà độc tính càng lợi hại hơn.
Thạch Vạn Sân ở núi Dã Nhân mười năm mới chữa khỏi đôi mắt, trở về Trung Nguyên, được tin Vô Sân đại sư chết rồi, đã chắc mẩm mình có thể xưng hùng thiên hạ. Dè đâu sư huynh hắn lại có một đệ tử ghê gớm như Trình Linh Tố.
Trình Linh Tố lúc ấy hóa trang làm mụ già xấu xa, Thạch Vạn Sân không ngờ mụ già này hít thuốc thở hơi làm cho hắn ngã lăn ra.

81
Thử chất độc vào tay đệ tử

Trình Linh Tố đưa ra hai câu hỏi, Thạch Vạn Sân không trả lời được. Mộ Dung Cảnh Nhạc liền lên tiếng: -Sư muội! Ngươi đắc tội với sư thúc mà không dập đầu từ tạ thì thật là lớn mật. Lão nhân gia nổi giận là ngươi chết không có đất chôn. Ta cùng Tiết sư muội đã quy đầu làm môn hạ lão nhân gia. Ngươi ngoan ngoãn dâng cuốn Dược Vương thần biên, không chừng lão nhân gia sẽ thu ngươi làm đệ tử, há chẳng hay hơn ư?

Trình Linh Tố trong lòng tức giận nghĩ thầm: -Sư huynh sư tỷ phản sư môn, quy đầu dưới trướng một tên khí đồ là phạm tội khi sư diệt tổ. Bất luận môn phái nào cũng phải xử tử.

Nhưng cô vẫn thản nhiên đáp: -Té ra hai vị đã vào làm môn hạ Thạch tiền bối! Vậy trừ phi Thạch tiền bối thu nạp tiểu muội, không thì tiểu muội không thể hô các vị là sư huynh sư tỷ được nữa. Còn Khương sư ca đâu? Có quy đầu dưới trướng Thạch tiền bối không?

Mộ Dung Cảnh Nhạc nói: -Khương sư đệ khÔng hiểu thời vụ, chẳng nghe lời giáo huấn, đã bị gia sư xử tử rồi.

Trình Linh Tố trong lòng chua xót, vì Khương Thiết Sơn là người thẳng thắn nhất trong ba vị sư huynh sư tỷ của nàng. Không ngờ y lại chết về tay Thạch Vạn Sân.

Cô lại hỏi: -Tiết tam tỷ! Con trai của tam tỷ là Tiểu Thiết hiện đang ở đâu? Y vẫn mạnh giỏi chứ?

Tiết Thước lạnh lùng đáp: -Gã cũng chết rồi!

Trình Linh Tố hỏi: -Y chết về bệnh gì?

Tiết Thước nói: -Gã là con ta, ngươi hỏi làm chi?

Trình Linh Tố lên giọng trách móc: -Phải rồi! Tiểu muội không nên can thiệp vào việc của kẻ khác, lại chưa kịp kính mừng hai vị. Mộ Dung đại ca cùng Tiết tam tỷ thành thân từ hồi nào? Chúng ta là chỗ đồng môn mà không mời tiểu muội uống một chung rượu mừng?

Giữa ba người Mộ Dung Cảnh Nhạc, Khương Thiết Sơn, Tiết Thước dây dưa ơn oán cực kỳ thê thảm. Ban đầu Tiết Thước luyến ái Mộ Dung Cảnh Nhạc.

Mộ Dung Cảnh Nhạc lại đi lấy người khác, Tiết Thước tức giận liền hạ độc giết vợ y.

Mộ Dung Cảnh Nhạc dùng thuốc độc phá hủy dung mạo Tiết Thước, lại khiến mụ gù lưng để trả thù cho vợ.

Khương Thiết Sơn thương yêu người sư muội này. Dù mụ biến thành xấu xa, hắn vẫn lấy làm vợ. Ngờ đâu sau khi hai người thành thân sinh con rồi, Mộ Dung Cảnh Nhạc lại nghĩ tới những chỗ tử tế của sư muội, đem lòng luyến ái, cùng Khương Thiết Sơn trở mặt thành thù. Không ngờ kết cục Khương Thiết Sơn bị Thạch Vạn Sân giết chết. Mộ Dung Cảnh Nhạc cùng Tiết Thước kết thành chồng vợ.

Trình Linh Tố biết rõ những chuyện khuất khúc trong vụ này, cô tự

nhủ: -Nhị sư ca mà chết về tay Thạch Vạn Sân chắc chỉ vì y không chịu bội phản sư môn, cúi đầu làm môn hạ của lão. Nhưng đầu đuôi chắc đều do đại ca gây nên. Tam sư tỷ chịu cải giá lấy đại sư ca, không chừng cũng dự phần vào tội mưu sát thân phu.
Cô liền thở dài nói: -Ngày Tiểu Thiết trúng độc, tiểu muội phải phí một phen tâm huyết mới cứu được y. Không ngờ gã lại chết vì Đào Hoa chướng. Đó là số mạng xui nên.
Mộ Dung Cảnh Nhạc biến sắc hỏi: -Sao ngươi biết thế?
Đột nhiên hắn ngừng lại, liếc mắt nhìn Tiết Thước.
Trình Linh Tố đáp: -Tiểu muội chỉ đoán mò vậy thôi!
Mộ Dung Cảnh Nhạc có công phu hạ độc đặc biệt là đến chỗ giải giới hai tỉnh Vân, Quý thu hơi độc Đào Hoa Chướng để chế thành một thứ độc đạn.
Khương Thiết Sơn và Tiết Thước cùng hắn giao thủ nhiều năm, sau cùng nghĩ ra được cách giải độc.
Trình Linh Tố nói ẩu một câu thăm dò, không ngờ Mộ Dung Cảnh Nhạc vô tình buột miệng thừa nhận, càng khiến cô tức giận, lại hỏi: -Tam sư tỷ! Sao sư tỷ tàn độc đến thế? Nhị sư ca hết lòng với sư tỷ mà sư tỷ nỡ âm mưu cùng đại sư ca sát hại cha con y được ư?
Nên biết Khương Tiểu Thiết trúng phải Đào hoa chướng độc đạn của Mộ Dung Cảnh Nhạc.
Tiết Thước có thuốc giải cứu mà mụ bỏ mặt gã chết thì có khác gì mụ đã cùng đại sư huynh âm mưu hạ thủ.
Tiết Thước vội vàng lảng sang chuyện khác hỏi: -Tứ muội! Sư phụ ta đã có ý chiếu cố cho ngươi thật là vạn phước. Sao ngươi còn chưa dập đầu làm lễ bái sư?
Trình Linh Tố hỏi lại: -Nếu tiểu muội không bái sư thì sẽ cùng một số phận với nhị sư ca phải không?
Mộ Dung Cảnh Nhạc đáp: -Cũng không hẳn thế! Ngươi được hưởng phúc mà không chịu thì người khác gượng ép làm chi. Có điều cuốn Dược Vương thần biên thì ngươi nên đưa ra. Gia sư vốn lòng quảng đại, những điều ngươi mạo phạm đến lão nhân gia trong cuộc đại hội chưởng môn sẽ bỏ đi không xét.
Trình Linh Tố gật đầu nói: -Đại sư ca nói đúng, nhưng cuốn Dược Vương thần biên là do chính tay gia sư Vô Sân đại sư soạn ra. Sư huynh sư muội ba người chúng ta đã cải đầu vào làm môn hạ của Thạch tiền bối thì bao nhiêu công phu của tiên sư truyền thụ, dĩ nhiên phải bỏ đi hết và học lại từ đầu. Thạch tiền bối và tiên sư đã thành hai môn hộ khác nhau. Tài nghệ của Thạch tiền bối nhất định giỏi hơn tiên sư, nếu không thì tội gì hai vị quy đầu cửa khác? Đại sư ca chẳng đã nói với tiểu muội có phúc mà không hưởng đó ư? Cuốn Dược Vương thần biên đã thành vô dụng, tiểu muội đốt quách đi.
Cô nói rồi lấy cuốn sách giấy vàng trong áo ra bật lửa lên châm vào đốt sách.

Thạch Vạn Sân ban đầu nghe cô nói đốt cuốn Dược Vương thần biên đã cười thầm nghĩ bụng: -Tên giặc Vô Sân đã hao tổn tâm huyết một đời viết ra cuốn Dược Vương thần biên thì khi nào lại bị thị đốt đi được?
Khi lão thấy cô cầm cuốn sách và hỏa tập liền tự nhủ: -Con nha đầu này thật là giảo quyệt! Thị đã biết sư huynh sư tỷ muốn đoạt pho Dược Vương thần biên thì khi nào lại không giả tạo ra một cuốn khác để bịp người. Nhưng thị hý lộng trước mặt ta thì có khác gì đánh trống qua cửa nhà sấm.
Vì thế hắn thấy Trình Linh Tố bật lửa đốt cuốn sách cũng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.
Khi cuốn sách bị khí nóng hấp vào mở tung ra thì rõ ràng chất giấy cũ mèm, tự tích đúng là thủ bút của Vô Sân đại sư.
Lão không khỏi giật mình kinh hãi la thầm: -Chao ôi! Hỏng rồi. Con nha đầu này chắc đã học thuộc lòng cả cuốn sách rồi. Không thể để thị đốt cháy được.
Lão vội la lên: -Dừng tay!
Đồng thời vung chưởng đánh ra nhanh như gió, mồi lửa tắt liền.
Trình Linh Tố lấy làm kỳ hỏi: -Ô hay! Vụ này vãn bối không sao hiểu được. Y dược của Thạch tiền bối đã cao thâm hơn tiên sư thì còn cần gì đến sáng tác của Vô Sân lão nhân gia? Bằng ngược lại tiền bối chưa bằng tiên sư thì thu vãn bối làm đệ tử thế nào được?
Mộ Dung Cảnh Nhạc nói: -Vị sư phụ của ta quyết chẳng kém tiên sư về nghề dùng độc, nhưng biển cả không che dòng nhỏ, đá ở núi khác có thể thành ngọc. Cuốn Dược Vương thần biên này đã là tâm huyết một đời của tiên sư, thì gia sư mở coi có thể trỏ được những chỗ sai lầm hay không đủ.
Hắn là tú tài xuất thân nên nói năng rất văn vẻ dù đều là những lời cưỡng từ đoạt lý.
Trình Linh Tố gật đầu nói: -Học vấn của đại sư ca ngày càng tiến triển.
Hai người nấp ở khe cửa.
Một người ẩn dưới giường định ám toán Hồ đại ca cùng tiểu muội.
Thạch tiền bối! Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo. Nếu tiền bối trỏ rõ bến mê thì vãn bối xin hai tay dâng cuốn Dược Vương thần biên này và cầu mong tiền bối mở lượng thu nạp vãn bối làm đồ đệ.
Thạch Vạn Sân biết cô sẽ đứa ra đề nghị cổ quái điêu ngoa để hỏi lão, khó lòng giải đáp được. Nhưng cô cầm cuốn Dược Vương thần biên trong tay, lão sợ cô sẽ hủy đi trong nháy mắt,liền hỏi lại: -Ngươi muốn hỏi ta điều chi?
Trình Linh Tố đáp: -Người vợ Miêu ở Quy Châu có thứ Bích Tàm độc cổ ...
Thạch Vạn Sân vừa nghe nói đến bốn chữ Bích Tàm độc cổ liền biến đổi sắc mặt. Lại nghe cô nói tiếp:
Lấy trứng thứ côn trùng này nghiền ra làm phấn bột rắc lên áo quần

cĩnlg như đồ dùng, người ngoài không biết đụng vào là trúng phải một trong ba thứ đại cổ độc. Có đúng thế không?
Thạch Vạn Sân gật đầu đáp: -Đúng vậy! Con tiểu nha đầu này biết nhiều chuyện thật!
Lão từ núi Dã Nhân xuống đến Trung Nguyên, được tin Vô Sân đại sư chết rồi liền trút hận lên đầu bọn đệ tử, những muốn giết hết cho hả dạ. Mộ Dung Cảnh Nhạc là con người chẳng có khí phách chút nào. Hắn bị Thạch Vạn Sân kiềm chế, liền năn nỉ xin tha. Hắn nói sư phụ có để lại pho Dược Vương thần biên, hiện lọt vào tay tiểu sư muội. Hắn nguyện bái lão làm thầy và dẫn đường cho lão đi đoạt lại pho sách kia.
Thạch Vạn Sân tuy căm hận Vô Sân đại sư thấu xương, nhưng trong lòng lại rất húy đại sư ca. Lão nghe nói Vô Sân đại sư để sách lại tất có chỗ rất trân quý, liền thu Mộ Dung Cảnh Nhạc làm đồ đệ. Lão lại nghe hắn xúc xiểm, đánh vào thiết ốc giết Khương Thiết Sơn và thu nạp Tiết Thước.
Thạch Vạn Sân đã động thủ với cả ba người và nhận thấy võ công của họ tầm thường, bản lãnh sử độc còn kém sư phụ xa, lão nghe nói Trình Linh Tố bất quá là cô gái mười tám mười chín tuổi, chẳng quan tâm chút nào, chắc mẩm hễ gặp cô là thò tay ra bắt được ngay.
Khi lão ở trong đại hội mắc bẫy cô chưa chịu phục, chỉ trách mình vì cặp mắt bị tổn thương do Đoạn trường thảo nên không nhìn ra Xích Yết phấn và Tam ngô ngũ mô yên. Có điều Hồ Phỉ phô trương bản lãnh trong đại hội khiến lão phải sinh lòng úy ky.
Lão ngấm ngầm theo sau, chờ khi Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố đến Đào jSíhiên đình, thày trò ba người liền lẻn vào miếu Thần Nông định đoạt cuốn Dược Vương thần biên. Lão thấy quần hùng Hồng Hoa hội người đông thế mạnh phải ẩn nấp trong hậu viện không dám ló ra. Mãi đến lúc Trần Gia Lạc cùng Mã Xuân Hoa quyết biệt rồi, Hồ Phỉ cũng Trình Linh Tố ra ngoài miếu để tiễn chân quần hùng, ba người mới lén vào phòng Mã Xuân Hoa để chờ Hồ Phỉ trở về. Chúng chuẩn bị đánh một đòn là thành công, không ngờ Trình Linh Tố rất tinh quái, cảnh giác kịp thời, khiến cho Thạch Vạn Sân không sinh cường được.
Lão nghe Trình Linh Tố nhắc tới Bích Tàm độc cổ bất giác giật mình kinh hãi nghĩ thầm: -Con tiểu nha đầu này thật là ghê gớm. Sư huynh sư tỷ đồng môn của thị còn kém xa.
Lão để hết tâm thần đề phòng chẳng khinh địch chút nào.
Trình Linh Tố lại nói: -Phấn bột Bích Tàm độc cổ rắc vào quần áo hay đồ dùng cũng chẳng ngửi thấy gì, lại không màu sắc nên người ngoài khó lòng phát hiện. Có điều chất độc không thấm vào huyết nhục thì độc tính không mạnh lắm có thể giải trừ được. Thạch tiền bối bỏ chất độc vào thi thể Mã cô nương, nếu chỉ rắc vào quần áo thì khó lòng nhìn ra được. Thạch tiền bối đã cẩn thận rắc cả chất độc lên tay, lên mặt cô ...

Hồ Phỉ nghe tới đây mới hiểu rõ là thày lang dạo này dụng tâm rất ác độc.
Lão rắc chất kịch độc vào người Mã Xuân Hoa để chàng cùng Trình Linh Tố di động thi thể nàng tất phải trúng độc. Chàng không nhịn được cất tiếng thóa mạ: -Tên ác tặc kia! Ngươi định hại người, e rằng lại tự hại mình!
Thạch Vạn Sân vung đao lên nói: -Con tiểu nha đầu này quả là nhãn quang ghê gớm, mới nhận ra chất Bích Tàm độc cổ của ta. Trong bọn người Hán, chẳng có nhân vật thứ hai nào ngoài ta ra biết sử dụng chất độc này. Hay lắm, nhãn quang và bản lãnh ngươi cao hơn sư huynh sư tỷ rất nhiều.
Trình Linh Tố đáp: -Tiền bối quá khen mà thôi. Vãn bối bì với sư huynh sư tỷ thế nào được?
Có điều vãn bối chưa hiểu là trong cuốn Dược Vương thần biên của tiên sư đã nói đến việc rắc chất độc Bích Tàm độc cổ lên người không muốn lộ màu xanh biếc cũng không khó lắm, mà sao Thạch tiền bối lại không dùng cách đó.
Thạch Vạn Sân dương cặp lông mày lên hỏi lại: -Ngươi lại nói nhăng nói càn rồi. Người vợ Miêu là tổ sư dùng cổ độc cũng không biết cách này. Sư phụ ngươi chưa từng đến Miêu Cương bao giờ thì biết thế nào được?
Trình Linh Tố đáp: -Tiền bối nói vậy vãn bối chẳng thể không tin. Nhưng trong cuốn di thư của tiên sư có dạy cách này. Chẳng hiểu tiền bối nói đúng hay tiên sư nói đúng?
Thạch Vạn Sân hỏi: -Cách đó thế nào? Ngươi nói thử nghe!
Trình Linh Tố đáp: -Vãn bối nói ra nhất định tiền bối không tin. Trúng hay trật phải thử coi mới biết.
Thạch Vạn Sân hỏi: -Thử bằng cách nào?
Trình Linh Tố đáp: -Tiền bối lấy Bích Tàm độc cổ rắc vào tay người rồi, vãn bối dùng thuốc của tiên sư phủ lên xem có màu sắc gì không?
Thạch Vạn Sân suốt đời nghiên cứu độc dược, nghe cô nói có diệu pháp,trong lòng bán tín bán nghi, rất muốn thử xem chân giả, liền hỏi: -Rắc thuốc vào tay ai để thử?
Trình Linh Tố đáp: -Cái đó do tiền bối chỉ định.
Thạch Vạn Sân nghĩ thầm: -Nếu mình đề nghị rắc thuốc vào tay thị thì chắc là thị không chịu. Còn rắc lên tay gã thiếu niên hùng hổ kia thì bất tất phải nói đến!
Lão trầm ngâm một chút, bỗng nhìn Mộ Dung Cảnh Nhạc nói: -Ngươi đưa tay trái ra đây!
Mộ Dung Cảnh Nhạc giật nảy mình la hoảng: -Vụ này, vụ này ... sư phụ đừng mắc bẫy con tiểu nha đầu.
Thạch Vạn Sân sa sầm nét mặt lái giục:.
-Đưa tay trái ra đây!
Mộ Dung Cảnh Nhạc thấy sư phụ sắc mặt nghiêm trọng, đáng lý

không dám kháng cự, nhưng nghĩ tới Bích Tàm độc cổ cực kỳ lợi hại, một khi nó bám vào người rồi thì dù sư phụ có cho thuốc giải chữa được khỏi chết,nhưng cũng phải một phen đau khổ vô cùng.
Hắn giơ tay trái ra hơn thước, nhưng lại run bần bật vội rụt trở về.
Thạch Vạn Sân cười lạt nói: -Giỏi lắm! Nglrơi không chịu tuân theo sư mạng, đó là tự ngươi.
Mộ Dung Cảnh Nhạc nghe nói sáu chữ "Không chịu tuân theo sư mạng" thì kinh hãi lắm, vì khi bái sư ai cũng lập lời trọng thệ hễ vi bội sư mạng là cam chịu xử trị. Cách xử trị của người dụng độc dĩ nhiên cực kỳ khốc liệt, ai cũng phải sợ run.
Hắn lại toan đưa tay ra thì Tiết Thước nói: -Sư phụ! Xin thử vào tay đệ tử.
Mụ thản nhiên đưa tay trái ra.
Thạch Vạn Sân nói: -Ta không muốn thử vào tay ngươi. Hắn là nam tử hán mà khiếp nhược như vậy thì còn làm nên trò trống gì?
Mộ Dung Cảnh Nhạc đáp: -Chẳng phải là đệ tử sợ sệt, nhưng nghĩ tới tên tiểu sư muội kia rất nhiều ngụy kế, không muốn mắc bẫy thị.
Trình Linh Tố gật đầu: -Đại sư ca quả nhiên lợi hại phi thường. Ngày trước đối với tiên sư, đại ca đã bao phen chọc tức lão nhân gia. Ngày nay đại sư ca cải bái tân sư phụ vẫn tỏ ra cứng rắn hơn thầy.
Thạch Vạn Sân biết rõ cô nói vậy cốt để ly gián hai người, nhưng cũng lườm Mộ Dung Cảnh Nhạc một cái.
Mộ Dung Cảnh Nhạc nhìn khóe mắt lão mà sởn gai ốc, đành chịu đưa tay trái ra.
Thạch Vạn Sân móc trong túi lấy một cái hộp nhỏ sắc vàng. Lão nhẹ nhàng mở nắp hộp, trong hộp đựng ba con tằm nhỏ màu xanh biết, đang ngó ngoáy. Lão dùng chiếc chìa khóa nhỏ khều một chút phấn xanh đặt vào lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc.
Mộ Dung Cảnh Nhạc cánh tay run bần bật. Hắn vừa sợ hãi vừa tức giận, da mặt co rúm lại. Mặt lộ hung quang như thú dữ muốn cắn người.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Nhị muội đi nước cờ này chưa biết ra sao, nhưng cũng gây cho thày trò hắn một mối thâm cừu đại hận. Sau này Mộ Dung Cảnh Nhạc mà gặp cơ hội nhất định là trả thù sư phụ.
Chút phấn xanh đặt trên lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc chỉ trong nháy mắt đã thấm vào da thịt không thấy gì nữa, nhưng lòng bàn tay ẩn hiện màu xanh tựa hồ vừa bóp nát lá cây.
Thạch Vạn Sân nói ;
-Tiểu nữ nhi! Ngươi dùng cách gì để lòng bàn tay hắn biến mất màu xanh biếc.
Trình Linh Tố quay lại ngó Hồ Phỉ hỏi: -Đại ca. Ngày trước ở Bạch Mã tự bên hồ Động Đình, tiểu muội đã cùng đại ca có ước pháp tam chương. Đại ca còn nhớ không?
Hồ Phỉ đáp: -Còn nhớ!

Chàng nghĩ bụng: -Ngày trước y bảo ta không được nói, không được cùng người động thủ,không được rời xa y ba bước, nhưng ta chẳng theo được điều nào.
Trình Linh Tố nói: -Đại ca còn nhớ là hay lắm. Bữa nay vẫn làm theo ba điều đó.
Hồ Phỉ gật đầu.
Trình Linh Tố liền nói: -Thạch tiền bối! Bên mình tiền bối chắc có Hạc đỉnh hồng, và Không tước đàm. Hai dược vật này hòa với Bích Tàm độc cổ vừa tương khắc lại vừa tương phục. Tiền bối không tin thì coi cuốn Dược Vương thần biên của tiên sư.
Cô nói rồi cầm cuốn sách nhỏ giấy vàng đưa ra trước mắt Thạch Vạn Sân.
Thạch Vạn Sân quả nhiên thấy dòng chữ viết:
"Hạc đỉnh hồng và Khổng tước đàm hòa với Bích Tàm độc cổ biến thành không màu sắc, không mùi vị, nhưng hiệu nghiệm chậm hơn.
Lão muốn coi xuống dưới nhưng Trình Linh Tố đã gấp sách lại rồi.
Thạch Vạn Sân bụng bảo dạ: -Lão trọc Vô Sân quả là học rộng. Ta hãy thử xem chân giả. Nếu đúng như lời thì cuốn Dược Vương thần biên này không phải là nguỵ tạo.
Lão đã nghiên cứu độc dược gần hai chục năm, bỏ ngủ quên ăn để mong giỏi hơn sư huynh. Bây giờ lão thấy pho Dược Vương thần biên này tưởng chừng vật báu có một không hai. Bản tính lão tàn nhẫn khắc bạc, chỉ muốn lợi dụng Mộ Dung Cảnh Nhạc chứ chẳng có tình thày trò chân chính chút nào.
Lão còn nghi ngờ tới ngày sau nếu gặp cơ hội tất hắn trả đũa, chẳng kể gì đến ba thứ kịch độc bỏ vào một chỗ, không cần nghĩ tới cách hóa giải về sau.
Lão liền búng móng tay thành một tia mù màu hồng rớt xuống lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc. Tiếp theo lại búng ra một làn mù xanh tan vào bàn tay hắn.
Trình Linh Tố thấy lão móc bình thuốc trong bọc ra, lại khẽ búng móng tay một cách rất mau lẹ linh hoạt, có phần thông thạo hơn cả tiên sư, trong lòng không khỏi ngấm ngầm bội phục.
Cô ngưng thần nhìn lão, bất giác động tâm vì đã thấy rõ chỗ huyền diệu bên trong.
Nguyên đai lưng lão đã khâu thành bảy tám chục ngăn, ngăn nào cũng đựng thuốc bột. Lão chỉ thò tay vào là khều được thuốc bột cần dùng vào móng tay. Thủ pháp của lão đã luyện rất thành thục, đến độ quỷ không hay thần không biết. Lão cất tay một cái là độc thương bên địch thì còn ai đề phòng cho xiết được.
Phấn độc Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm bắn vào lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc nhanh như chớp khiến hắn không rụt tay về kịp.
Mộ Dung Cảnh Nhạc đã định bụng không để cho hai chất kịch độc kia thấm vào da thịt. Chẳng thà hắn chịu khuất phục tiểu sư muội để ba

người liên thủ chống lại Thạch Vạn Sân, còn hơn để lão tàn độc với mình.
Ngờ đâu thủ pháp của Thạch Vạn Sân thần tốc phi thường, Mộ Dung Cảnh Nhạc xoay chuyển ý nghĩ chưa xong thì hai chất độc đã dính vào lòng bàn tay hắn.
Sau khi tia màu đỏ và tia màu xanh bắn vào lòng bàn tay rồi, màu biếc lục lập tức biến mất, màu da trở lại bình thường không có chi khác lạ.
Thạch Vạn Sân bật tiếng hoan hô: -Hay quá!
Lão vươn tay ra chụp lấy cuốn Dược Vương thần biên trong tay Trình Linh Tố.
Trình Linh Tố chỉ mĩm cười chứ không rụt tay về.
Năm ngón tay Thạch Vạn Sân sắp đụng vào bìa sách, đột nhiên hắn tự hỏi: -Con nha đầu này là đệ tử quan môn của lão trọc, chẳng hiểu trên cuốn sách này có đặt cơ quan gì không?
Lão vội rụt tay lại, nghĩ thầm: -Thạch Vạn Sân hỡi Thạch Vạn Sân! Ngươi dám coi thường con tiểu nha đầu kia thì dù có mười mạng cũng trao hết vào tay thị.
Gan bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc hết tê chồn lại ngứa ngáy từng cơn đưa vào tâm can, dường như ngàn vạn con kiến đồng thời nghiến ngầm trong tâm trạng. Hắn sợ run bật tiếng la: -Tiểu sư muội! Mau lấy thuốc giải. cho ta!
Trình Linh Tố hỏi: -Ô hay! Đại sư ca quên lời dặn của tiên sư rồi ư? Người bản môn không nên phóng cổ độc, nhất là một trong chín thứ không thuốc giải nào chúng được.
Mộ Dung Cảnh Nhạc nghe nói câu này, lưng toát mồ hôi lạnh, miệng ấp úng: -Hạc đỉnh hồng ... Khổng Tước Đàm ... đã thuộc vào cửu đại cấm dược. Sao sư muội ... lại hạ vào người ta? Như vậy chẳng hóa ra ngươi phản bội lời giáo huấn của tiên sư ư?
Trình Linh Tố lạnh lùng đáp: -Đại sư ca còn nhớ lời giáo huấn của tiên sư thật là ra ngoài sự tiên liệu của tiểu muội. Chất Bích Tàm độc cổ kia, có phải tiểu muội đưa vào tay đại sư ca đâu? Cả Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm cũng vậy. Thạch tiền bối, đại sư ca, Tam sư tỷ đã thoát ly bản môn, dĩ nhiên không cần tuân thủ giới điều, nhưng tiểu muội thì không thể sai được.

82
Trình Linh Tố xả thân cứu nghĩa huynh

Mộ Dung Cảnh Nhạc dùng tay phải nắm lấy huyệt mạch môn ở tay trái để ngăn chặn hơi độc đi lên. Trán toát mồ hôi, hắn nói không nên lời nữa.

Tiết Thước xoay tay mặt dùng đoản đao khía vào gan bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc hai đường thành hình chữ nhật để chất độc theo máu chảy ra ngoài. Mụ đã biết cách này không thể cứu được, nhưng ít ra cũng làm giảm bớt độc tính.

Một mặt mụ năn nỉ Trình Linh Tố: -Tiểu sư muội! Trong di thư của sư phụ nói thế nào? Lão nhân gia đã truyền lại phép hòa hợp chất độc kia thì nhất định cũng có đường giải cứu.

Trình Linh Tố hỏi vặn: -Sư phụ mà tam sư tỷ mới gọi đó trỏ vào vị nào? Lão Vô Sân đại sư, sư phụ của tiểu muội, hay Thạch tiền bối, sư phụ của hiền phu phụ?

Tiết Thước nghe giọng lưỡi châm chọc của cô, trong lòng tức giận vô cùng, muốn thống mạ cho bõ ghét, nhưng vì tính mạng của trượng phu nguy ngập trong khoảng khắc, nên mụ đành chịu khuất phục, lại lên giọng năn nỉ: -Ngu phu phụ thật đáng chết lắm! Mong rằng tiểu sư muội nghĩ đến tình đồng môn ngày trước mà cứu mạng cho y.

Trình Linh Tố lật cuốn Dược Vương thần biên trỏ vào hai dòng chữ nói: -Xin Tam sư tỷ coi đây, vụ này không nên trách tiểu muội.

Tiết Thước nhìn theo tay trỏ của cô tháy trong sách viết:

"Bích Tàm độc cổ hòa với Hạc đỉnh hồng và Khổng tước đàm mà sử dụng để cho độc khí đi lên, chẳng có cách nào chữa được. Phải lấy đó làm răng, Tiết Thước cả giận quay lại nhìn Thạch Vạn Sân nói: -Sư phụ! Trong sách đã nói rõ ba chất độc dược này trộn lẫn vào nhau thì chẳng còn thuốc nào chữa được, mà sao sư phụ lại thử vào mình Cảnh Nhạc?

Tuy miệng mụ kêu lão bằng sư p.hụ. nhưng giọng nói cùng vẻ mặt vô cùng gay gắt.

Thạch Vạn Sân thực tình chưa ngó thấy hai hàng chữ này trong cuốn Dược Vương thần biên. Nhưng dù lão ngó thấy rồi cũng chẳng vì thế mà đem lòng úy ky. Bây giờ lão nghe Tiết Thước xẵng giọng chất vấn, khi nào chịu thừa nhận là mình không biết để khỏi mất mặt.

Lão lạnh lùng đáp: -Ngươi đưa cuốn sách đó cho ta coi, xem bên trong còn điều gì cổ quái nữa không?

Tiết Thước tức giận đến cực điểm, mụ biết nếu còn do dự thì tính mạng trượng phu chẳng thể bảo toàn. Mụ vung đoản đao lên chém phập xuống cụt cánh tay Mộ Dung Cảnh Nhạc đứt tầy từ ngang vai.

Nên biết ba chất độc kia lợi hại phi thường. Lúc này chất độc đã đi khắp, nhưng may ở chỗ ba chất độc kia hòa hợp với nhau phát tác chậm hơn nên chặt một cánh tay may ra bảo toàn được tính mạng không thì độc tính phát tác làm chết người ngay.

Tiết Thước là đồ đệ của Vô Sân đại sư dĩ nhiên đã học môn Cầm huyết trị thương. Chỉ trong khoảnh khắc mụ đã buộc xong vết thương cho Mộ Dung Cảnh Nhạc bằng một thủ pháp mau lẹ nhẹ nhàng.
Trình Linh Tố nghiêm nghị tuyên bố: -Đại sư ca! Tam sư tỷ! Chẳng phải tiểu muội có ý hãm hại các vị.
Nhưng hai vị bội phản sư môn, bái kẻ thù của sư phụ làm thày đã đáng tội chết rồi, lại còn gia hại cha con nhị sư ca khiến thượng thiên cùng nhân gian đều phẫn nộ. Hiện giờ bản môn chỉ còn mình tiểu muội là truyền nhân. Hai vị phạm tội phản bội sư môn mà tiểu muội không ra tay trừng giới thì thanh danh một đời của sư phụ bị cừu nhân và đồ đệ của hắn làm tan biến. Cha con nhị sư ca bị thảm tử mà tiểu muội không giữ công đạo thì để hai người đó vĩnh viễn phải hàm oan hay sao?
Cô thân hình bé nhỏ gày nhom, lại còn ít tuổi, nhưng giọng nói đanh thép, oai nghiêm.
Hồ Phỉ ngấm ngầm gật đầu nghĩ bụng: -Hai người này tàn độc đê hèn, nên giết đi là phải.
Lại nghe Trình Linh Tố nói tiếp: -Hai vị phản bội sư môn nhưng đã có một thời kỳ làm sư huynh và sư tỷ của tiểu muội. Vả lại tiểu muội suốt đời chưa giết một ai, chẳng thể hạ thủ sát hại sư huynh, sư tỷ. Đại sư ca tuy đã chặt tay, nhưng độc khí công tâm rồi, chỉ trong vòng một tháng là chất độc phát tác hết đường cứu chữa. Đây là ba viên "Sinh sinh tạo hóa đan", sư phụ tổn mấy năm tâm huyết mới chế luyện được. Tiểu muội thay mặt tiên sư ban cho đại ca. Mỗi viên có thể kéo dài mạng sống ba năm. Sư huynh uống thuốc rồi nghĩ lại ơn đức của tiên sư và tự vấn tâm xem: sư phụ trước đối đãi với đại sư huynh tử tế hay là vị tân sư phụ tử tế?
Cô nói rồi lấy trong bọc ra ba viên thuốc màu hồng đặt trong lòng bàn tay.
Tiết Thước toan thò tay đón lấy thì Thạch Vạn Sân cười lạt nói: -Tay đã chặt rồi còn sợ gì độc khí công tâm? Ba viên thuốc "Tử tử đoạt mệnh đan" này uống vào bụng thì độc khí mới công tâm.
Trình Linh Tố nói: -Hai vị tin lời tân sư phụ thì không cần dùng đến ba viên thuốc này nữa.
Cô nói rồi toan cất thuốc vào bọc.
Mộ Dung Cảnh Nhạc vội nói:
Không! Tiểu sư muội hãy cho ta!
Tiết Thước nói: -Đa tạ tiểu sư muội! Từ nay trở đi hai người chúng ta ăn năn hối lỗi trở lại làm người lương thiện.
Mụ cúi đầu xuống trước mặt Trình Linh Tố để lấy ba viên thuốc.
Đột nhiên mụ lảo đảo người, tức giận quát: -Thạch Vạn Sân! Ngươi thật là tàn độc ...
Mụ chưa dứt lời đã ngã chúi xuống.
Trình Linh Tố và Hồ Phỉ đều giật mình kinh hãi. Hai người không thấy

Thạch Vạn Sân cử động mà sao hạ độc lẹ thế?
Trình Linh Tố lật người Tiết Thước lên để coi mụ bị hại thế nào, coi còn cứu được nữa không. Cô vừa lật người mụ lên thì đột nhiên cổ tay bên phải bị xiết chặt vì Tiết Thước nắm giữ rồi.
Trình Linh Tố biết là bất diệu, toan vưng tay trái đánh vào đầu mụ nhưng huyệt mạch bị kìm chế, toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được nữa.
Tiết Thước tay cầm đoản đao chỉ vào người Trình Linh Tố, miệng quát lớn: -Buông ngay cuốn Dược Vương thần biên ra.
Trình Linh Tố vì lòng dạ nhân từ mà bị kìm chế, đành vất cuốn Dược Vương thần biên xuống đất.
Hồ Phỉ muốn lại giải cứu, nhưng thấy Tiết Thước chí mũi đao vào ngực Trình Linh Tố, mụ chỉ phóng về phía trước một chút là cô phải uổng mạng,nên chàng trong dạ bồn chồn mà không dám động thủ.
Tiết Thước nắm chặt cổ tay Trình Linh Tố nói: -Sư phụ! Đệ tử đã giúp sư phụ đoạt được Dược Vương thần biên. Xin sư phụ phóng ba thứ Bích Tàm độc cổ, Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm vào lòng bàn tay con tiểu tiện nhân này thử xem thị còn giải cứu được tính mạng cho mình không?
Thạch Vạn Sân cười đáp: -Hảo đồ nhi! Hảo đồ nbi! Biện pháp này thật là cao minh!
Lão lấy cái hộp vàng mở ra, dùng chìa khóa khều Bích Tàm độc cổ, lại xúc chất Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm vào móng tay chuẩn bị bắn qua Trình Linh Tố.
Mộ Dung Cảnh Nhạc sau khi bị thương, người hắn lảo đảo muốn té, nhưng ráng chờ sư phụ bắn chất độc sang lòng bàn tay Trình Linh Tố. Nếu cô lấy thuốc giải tự cứu mình, hắn sẽ đoạt lấy để mình dùng trước. Nếu thực tình không có thuốc giải nào chữa được thì mối thù vừa rồi cũng trả xong. Hắn liền cố gắng ngăn chặn trước mặt Hồ Phỉ để đề phòng chàng ngăn cản Thạch Vạn Sân hạ độc.
Hồ Phỉ đang lúc không có cách gì giải cứu Trình Linh Tố, bỗng thấy Mộ Dung Cảnh Nhạc đến chẹn trước mặt liền vung quyền đấm vào mặt hắn.
Mộ Dung Cảnh Nhạc vung tay mặt ra đỡ. Lúc này Hồ Phỉ nóng lòng liều mạng, khi nào để hắn kịp đón đỡ? Thoi quyền tay trái chưa đánh tới, phát chưởng tay mặt đã xô đến trước mặt hắn nhanh như gió không một tiếng động. Luồng lực đạo rất trầm trọng xô Mộ Dung Cảnh Nhạc đụng vào Tiết Thước.
Tiết Thước bị đụng mạnh lập tức ngã lăn ra, nhưng tay trái của mụ vẫn nắm chặt cổ tay Trình Linh Tố không chịu buông ra.
Hồ Phỉ xông lại tung chân đá mạnh vào chỗ lưng gù của Tiết Thước.
Mụ đau quá phải buông Trình Linh Tố ra. Nhưng Tiết Thước vừa buông tay, thì móng tay Thạch Vạn Sân đã chụp tới.
Hồ Phỉ sợ tay lão có độc dược đụng vào người Trình Linh Tố, chàng

vội vươn tay mặt đẩy bả vai lão.
Thạch Vạn Sân xoay tay cầm nã nhằm chụp vào cổ tay mặt chàng.
Trình Linh Tố vội la lên: -Lùi lại cho mau!
Nếu Hồ Phỉ thi triển chiêu "Cửu khúc thiết cốt pháp" trong phép Tiểu cầm nã thủ thì vặn đứt năm ngón tay lão chẳng khó gì, nhưng tay lão lại có kịch độc chàng không dám đụng vào, đành vội nhảy lùi lại né tránh.
Thạch Vạn Sân chụp không trúng, tiện tay liệng chìa khóa ra, tiếp theo gãy móng tay mấy cái. Độc phấn hóa thành khói mù phun vào mu bàn tay Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ không biết mình trúng độc, chàng nghĩ tới ba người này nham hiểm độc ác vô cùng, định giết chết ngay đương trường. Chàng vung đơn đao chém liền mấy chiêu.
Thạch Vạn Sân không kịp đón đỡ, bỗng thấy bàn tay trái mát rượi. Ba ngón tay trái lão đã bị chặt đứt rồi.
Lão cực kỳ kinh hãi, lại gẩy móng tay mặt mấy cái, khói mù bay ra.
Trình Linh Tố la hoảng: -Đại ca! Lùi lại cho mau!
Hồ Phỉ dựng chân trước mặt Trình Linh Tố ngó thấy bọn Thạch Vạn Sân,Mộ Dung Cảnh Nhạc, Tiết Thước chạy ra ngoài miếu mà không dám đuổi theo.
Trình Linh Tố nắm tay Hồ Phỉ, lòng đau như cắt. Tuy cô thoát đại nạn,nhưng Hồ Phỉ vì cứu cô mà mu bàn tay dính phải ba chất kịch độc là Bích Tàm độc cổ, Hạc đỉnh hồng và Khổng tước đàm. Trong Dược Vương thần biên đã chua rõ: "Độc khí đi lên, không thuốc nào chữa được".
Cô không biết nên chặt cánh tay mặt Hồ Phỉ hay để chàng uống Sinh sinh tạo hóa đan kéo dài mạng sống chín năm nữa.
Chàng là người thân ái duy nhất trên cõi đời này. Cô ở với chàng bấy nhiêu ngày, coi tấm thân chàng quan trọng hơn cả thân mình. Chàng là con người tốt như vậy mà chỉ sống được có chín năm nữa thôi ư?
Trình Linh Tố xoay chuyển ý nghĩ rất mau, lấy một viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng Hồ Phỉ cất tiếng run run nói: -Nuốt lẹ đi!
Hồ Phỉ theo lời nuốt xuống. Chàng vừa định thần, nhớ tới mối nguy hiểm vừa rồi hãy còn khiếp sợ.
Chàng nói: -Hú vía! Hú vía!
Chàng thấy cuốn Dược Vương thần biên rớt xuống đất. Ngọn gió thu thổi tới lật những trang sách ra không ngớt. Chàng lại nói: -Đáng tiếc là chưa giết được ba tên ác tặc. May mà bọn chúng chưa đoạt được cuốn sách. Nhị muội! Nếu tay Nhị muội dính phải chất độc thì làm thế nào?
Trình Linh Tố ruột đứt từng khúc, muốn khóc òa lên mà khóc không ra tiếng.
Hồ Phỉ thấy cô sắc mặt lợt lạt, liền cất giọng ôn nhu nói: -Nhị muội! Nhị muội mệt lắm rồi! Hãy nghỉ một lúc đã.

Trình Linh Tố nghe giọng nói thân mật lại càng xót dạ, nghẹn ngào nói: -Tiểu muội ... tiểu muội ...
Hồ Phỉ cảm thấy mu bàn tay phải ngứa ngáy, toan đưa tay trái lên gãi. Trình Linh Tố vội nắm chặt cổ tay chàng cất tiếng run run: -Chớ có cử động.
Hồ Phỉ thấy tay cô lạnh toát lấy làm kỳ hỏi: -Nhị muội làm sao vậy?
Đột nhiên mắt chàng tối sầm lại, té nằm ngửa dưới đất.
Chàng ngã xuống rồi không nhúc nhích được nữa, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, chỉ thấy mu bàn tay mặt tê nhức, lúc ngứa ngáy ghê gớm. Chàng kinh hãi hỏi: -Tiểu huynh cũng trúng phải ba chất đại kịch độc rồi chăng?
Trình Linh Tố giọt châu tầm tã như mưa nhỏ xuống áo chàng. Cô uể oải gật đầu.
Hồ Phỉ thấy cô bi thương như vậy, trái tim chìm xuống nghĩ thầm: -Nhị muội đau lòng đến thế là vì ta trúng phải chất kịch độc, không còn cách nào cứu trị được nữa.
Trong khoảnh khắc, bao nhiêu việc đã qua hiện lên trong đầu óc chàng.
Nào chuyện kết bái đệ huynh với Triệu Bán Sơn ở Thương gia bảo, nào thảm kịch của nhà Chung A Tứ ở miếu Bắc Đế, trấn Phật Sơn, nào vụ quen biết Viên Tử Y trên đường Tiêu tượng, nào vụ gặp gỡ Trình Linh Tố bên hồ Động Đình, nào đại hội chưởng môn ở Phúc phủ, nào cuộc hội ngộ quần hùng Hồng Hoa hội, nào vụ Thạch Vạn Sân mới đây, nhất nhất mọi chuyện đi vào quá khứ
Chàng cảm thấn toàn thân dần dần cứng ngắc, đầu ngón tay ngón chân lạnh thấu xương, liền nói: -Nhị muội ơi! Sống chết là do định mạng! Nhị muội chẳng nên quá đỗi bi ai. Đáng thương cho Nhị muội một mình trơ trọi lênh đênh, đại ca chẳng thể chiếu cố cho được nữa. Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng tuy có mối thù giết cha của tiểu huynh, nhưng y là người khảng khái hào hiệp, là tay hảo hán cương trực. Sau khi tiểu huynh chết rồi Nhị muội đến quy đầu nơi y. Nếu không thế ...
Chàng nói tới đây, đầu lưỡi sưng lên, tiếng nói không nghe rõ nữa.
Trình Linh Tố quỳ bên chàng khẽ nói: -Đại ca ơi! Đại ca đừng sợ. Tuy đại ca trúng phải ba chất kịch độc, nhưng tiểu muội còn có cách giải cứu. Đại ca đừng nhúc nhích cũng đừng nói gì. Vì vừa rồi đại ca uống thuốc tê nên ra thế này.
Hồ Phỉ nghe nói cả mừng, mắt chàng sáng lên.
Trình Linh Tố lấy ra một mũi kim châm thọc vào huyết quản trên mu bàn tay chàng rồi thò miệng vào hút thật mạnh.
Hồ Phỉ giật mình kinh hãi tự hỏi: -Huyết độc hút vào miệng rồi, chính y cũng nhiễm độc thì làm thế nào?
Khí lạnh ở tứ chi dần dần đi ngược lên, toàn thân chàng không cựa quậy được nữa.

Trình Linh Tố hút một miếng huyết độc nhổ xuống đất. Cô hút hơn bốn chục lần cho đến lúc ra máu tươi đỏ hồng mới yên dạ. Cô thở phào một cái,ngập ngừng cất giọng ôn nhu: -Đại ca ơi! Chúng ta đều là người đáng thương. Đại ca ưa thích Viên cô nương thì cô lại xuất gia làm ni cô ... trong lòng tiểu muội ...
Cô từ từ ngồi ngay người lên, nhìn Hồ Phỉ bằng cặp mắt đắm đuối. Cô lấy trong túi ra hai thứ thuốc bột rắc lên mu bàn tay chàng, lại lấy một viên thuốc vàng rất lớn nhét vô miệng chàng khẽ nói: -Gia sư nói ba thứ chất kịch độc này không có thuốc nào chữa được, vì trên đời chẳng ai chịu vì bệnh nhân mà hy sinh tính mạng. Đại ca ơi! Lão nhân gia không biết có tiểu muội ... tiểu muội đối với đại ca ...
Hồ Phỉ muốn mở miệng la: -Ta không muốn Nhị muội làm thế! Ta không muốn Nhị muội làm thế!
Nhưng chàng chỉ phản đối bằng ánh mắt chứ không thốt ra lời được.
Trình Linh Tố lại mở bọc lấy con ngọc phụng mà Viên Tính đã tặng cho,cô ngắm nghía bằng cặp mắt thê lương một lát, rồi dùng khăn tay gói lại chuồn vào bọc Hồ Phỉ.
Trình Linh Tố trầm ngâm một chút, bỗng đứng dậy lấy cây nến cắm vào đế đèn trước thần tượng. Cô thắp nến để ngoài sân ở hậu viện cho cháy một lúc rồi lại đem vào. Cô tháo khúc nến đốt dở đặt xuống bên cạnh và cắm cây nến mới vào đỉa đèn.
Hồ Phỉ theo dõi cách bố trí của cô, chẳng hiểu có dụng ý gì. Bỗng nghe cô nói: -Đại ca! Tiểu muội có một việc không muốn nói để đại ca phải thương tâm. Nhưng chúng ta sắp chia tay, không nói không được. Trong cuộc đại hội chưởng môn, lúc vị sư thúc tàn ác của tiểu muội và Điền Quy Nông gặp nhau, đại ca có nhận ra điều gì ngoắt nghéo không? Hai người này quen biết nhau từ trước rồi. Chất Đoạn trường thảo mà Điền Quy Nông đã làm đui mắt Miêu đại hiệp chắc là lấy ở nơi Thạch Vạn Sân. Thậm chí gia gia và má má của đại ca bị trúng độc tưởng cũng do Thạch Vạn Sân phối chế.
Hồ Phỉ run lên muốn quát một tiếng thật to: -Đúng thế!
Trình Linh Tố nói tiếp: -Lúc song thân của đại ca quy thiên, tiểu muội chưa ra đời mà cả mấy vị sư huynh sư tỷ cũng chưa đầu sư học nghệ. Hồi ấy chỉ có hai người chuyên dụng độc là tiên sư và Thạch Vạn Sân. Miêu đại hiệp nghi ngờ độc dược của tiên sư trao cho, nên động thủ cùng ỉão nhân gia. Tiên sư đã bảo không phải lão nhân gia thì dĩ nhiên đúng thế. Tiểu muội nghi ngờ cho vị sư thúc này, nhưng chưa đủ chứng cớ, tưởng đã điều tra rõ ràng rồi sẽ trả thù giúp đại ca. Nay sự việc đã đến thế này thì bất luận thế nào cũng phải giết lão.
Cô nói tới đây, chất độc trong mình phát tác, lảo đảo một cái, ngã xuống bên cạnh Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thấy cô từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng ứa ra một giòng máu, lòng chàng đau đớn chẳng khác nào muôn ngàn mũi kim đâm vào trái tim.

Chàng ràng mở miệng bật tiếng la: -Nhị muội! Nhị muội!
Nhưng muốn kêu gào thế nào cô cũng không phản ứng. Đầu óc chàng tuy hiểu rõ hết mà muốn cử động một ngón tay cũng không nổi.
Hồ Phỉ nằm sóng sượt bên cạnh thi thể Trình Linh Tố từ sáng đến chiều, lại từ chiều đến lúc hoàng hôn.
Nên biết ba chất đại kịch độc: Bích tầm độc cổ, Hạt đỉnh hồng, Khổng tước đàm ghê gớm vô cùng. Hồ Phỉ tuy đã được Trình Linh Tố hút hết huyết độc ra rồi, nhưng chất độc thấm vào thân thể làm cho da thịt cứng đơ, không thể cử động được suốt một ngày một đêm. Trong mấy giờ này nỗi đau khổ của Hồ Phỉ không ai tưởng tượng chó xiết được.
Trời sắp tối, Hồ Phỉ thân thể cứng đơ nằm bên Trình Linh Tố mà ngó nàng một cái cũng không thể được.
Bỗng nghe những tiếng cú kêu từ trong rừng cây ở phía xa xa vọng lại.
Đột nhiên có tiếng bước chân rất chậm chạp rón rén đi tới ngoài miếu, rồi tiếng người nói: -Tiết Thước! Ngươi thử vào trước coi xem.
Đúng là thanh âm Thạch Vạn Sân.
Hồ Phỉ la thầm: -Hỏng rồi! Hỏng rồi! Ta không cử động được, đành để chúng tùng xẻo, muốn làm thế nào thì làm. Nhị muội hỡi nhị muội! Nhị muội vì muốn cứu mạng ta đã cho uống thuốc tê, nhưng chất thuốc mạnh quá, biết bao giờ mới tiêu giải? Địch nhân tới rồi, ta đành theo nhị muội xuống hoàng tuyền. Chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng mối dị cừu này thế là không trả được.
Thực ra chất thuốc mê đã lui rồi, sở dĩ da thịt chàng còn cứng đơ như xác chết hoàn toàn vì ba thứ đại kịch độc.
Lại nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Tiết Thước lẻn vào ẩn ở sau cửa.
Mụ không dám bật lửa mà trong bóng tối chẳng thấy gì, mụ lắng tai cũng không nghe thấy một tiếng động, liền quay ra bảo cho Thạch Vạn Sân hay.
Thạch Vạn Sân gật đầu nói: -Thằng lỏi họ Hồ bị ta bắn ba thứ đại kịch độc vào mu bàn tay, chắc bây giờ hồn gã đã xuống âm ty rồi. Dù gã có chặt cánh tay và thêm con tiểu nha đầu cũng chẳng sợ gì.
Tuy lão nói vậy, nhưng vẫn không dám coi thường. Tay cầm đại đao hộ vệ trước ngực, rón rén tiến vào cửa miếu.
Trên điện chỉ thấy hai người nằm dưới đất, trong bóng tối, lão không dám lại gần, lượm một viên đá liệng tới, hai người vẫn không nhúc nhích. Lão liền bật lửa lên coi thì thấy hai người nằm dưới đất chính là Hồ Phỉ và Trình Linh Tố. Cả hai người toàn thân cứng đơ, hiển nhiên là chết đã lâu rồi.
Thạch Vạn Sân cả mừng, đặt tay lên mũi Trình Linh Tố thấy đã tắt thở,mặt lạnh như băng. Lão lại thò tay sờ mũi Hồ Phỉ. Hai mắt chàng nhắm nghiền, hô hấp cũng đã ngừng rồi.
Thạch Vạn Sân vốn là người thận trọng, lấy mũi kún châm đâm vào

lòng bàn tay hai người, nếu là trá tử ắt bàn tay phải rung động. Nhưng Trình Linh Tố đã chết thật, còn Hồ Phỉ da thịt cứng đơ, kim đâm vào chỗ cảm giác bén nhạy cũng chẳng thấy phản ứng gì.
Mộ Dung Cảnh Nhạc hằn học nói: -Con nha đầu này hút độc nơi bàn tay tình lang, chẳng ngờ không cứu sống được gã mà chính thị cũng toi mạng.
Thạch Vạn Sân nóng lòng tìm kiếm cuốn Dược Vương thần biên, mà mồi lửa đã cháy hết, liền châm vào ngọn nến.
Lúc ngọn lửa sắp đụng vào ngọn nến, lão động tâm tự nhủ: -Cây nến này còn mới, biết đâu bên trong chẳng có điều chi cổ quái?
Lão ngó thấy bên đế đèn có đặt khúc nến cháy dở, liền bụng bảo dạ: -Khúc nến này đã thắp nhiều rồi, nhất định là chẳng có chi đáng ngại.
Lão liền nhổ cây nến ở đế đèn, cắm khúc nến đã cháy phân nửa vào rồi thắp đèn lên.
Dưới ánh đèn sáng, ba người cùng ngó thấy cuốn Dược Vương thần biên bỏ đó. Thạch Vạn Sân xé mảnh áo lót tay lượm sách lên lật ra coi thấy những hàng chữ nhỏ như đầu ruồi viết theo lối tiểu khải. Quả nhiên là sách chép y thuật cùng dược tính. Lão lướt qua mọt lượt thấy mười phần có chín về việc cứu thương chữa bệnh. Phần độc dược thì chỉ chép sơ lược cách cứu trị giải độc. Về phép thi độc cùng cách trồng độc thảo, nuôi dưỡng trùng độc càng đơn giản hơn nữa.
Nguyên Vô Sân đại sư hồi tuổi già tự biết đời mình dụng độc quá nhiều,khiến người giang hồ tặng cho ngoại hiệu là Độc thủ Dược Vương, nên viết để lại pho Dược Vương thần biên nói kỹ về việc chữa thuốc giúp đời.
Thạch Vạn Sân, Mộ Dung Cảnh Nhạc, Tiết Thước đã tưởng pho sách này bao quát cách dùng độc thần diệu, không ngờ đấy chỉ là cuốn y thư thì dù y thuật tinh thâm họ cũng coi là vô dụng.
Thạch Vạn Sân rất lấy làm thất vọng.
Lão trầm ngâm hồi lâu, nhìn Tiết Thước nói: -Ngươi hãy xục tìm trong người con nha đầu xem còn cuốn sách nào khác không, chứ cuốn y thư này chẳng giúp ích gì cho mình.
Tiết Thước sục tìm trong bọc Trình Linh Tố rồi đáp: -Không còn sách gì nữa.
Mộ Dung Cảnh Nhạc chợt nhớ ra điều gì liền nói: -Tiên sư chuyên nghề viết chữ ẩn hình, hay là ...
Hắn buột miệng nói ra rồi hối hận tự mắng thầm: -Sao mình lại ngu thế? Để lão coi cuốn sách này là vô dụng, mình sẽ thu lấy nghiên cứu kỹ lại có phải hay hơn không?
Thạch Vạn Sân lập tức tỉnh ngộ đáp: -Phải rồi!
Lão lại lượm bộ Dược Vương thần biên lên.

83
Trên phần mộ, Nam Lan xuất hiện

Trong lúc ấy Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước hai chân đã co lại, người nhũn ra phải nằm xuống. Nét mặt tựa như cười mà không phải cười, hình thù rất quái dị.

Thạch Vạn Sân giật mình kinh hãi la lên: -Làm sao? Thất tâm hải đường? Chẳng lẽ con ma đầu kia trồng được Thất tâm hải đường? Ngọn nến ... ngọn nến này ...

Trong đầu óc lão dường như lướt qua một tia sáng. Lão nhớ lại tình cảnh hồi còn nhỏ cùng Vô Sân đại sư đồng môn học nghệ. Một hôm sư phụ lão nói về ông Vua trong những độc dược khắp thiên hạ. Sư phụ lão bảo Hạt đỉnh hồng, Khổng tước đàm độc và diễn đều không phải chất độc lợi hại nhất, mà Thất tâm hải đường mới là vật đáng sợ hơn hết, vì chất độc này muốn rắc vào đâu cũng chẳng thấy gì khác lạ, nó không hình sắc lại không mùi vị. Dù người thận trọng đến đâu cũng khó nỗi đề phòng. Người trúng độc chết rồi mà nét mặt vẫn mĩm cười tựa hồ bất tỉnh an hoan hỷ. Sư phụ lão đã lấy được Thất tâm hải đường từ hải ngoại đem về nhưng bất luận dùng phương pháp nào cũng không thể trồng cho nó sống được. Hôm ấy sư huynh và lão xin được của sư phụ chín hạt Thất tâm hải đường đem về trồng, nhưng sư phụ lão mĩm cười nói: -May mà Thất tâm hải đường kia trồng không được, chứ không thì trên đời chẳng một ai được bình yên.

Thạch Vạn Sân ngó thấy Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước trúng phải chất độc Thất tâm hải đường liền ngừng thở, đưa tay lên bịt miệng và mũi lại.

Lão định thần nhìn kỹ xem chất độc từ phía nào đưa tới thì đột nhiên hai mắt tối sầm lại không thấy gì nữa. Ban đầu lão còn tưởng vì nến tắt nên tối mò, nhưng rồi lão phát hiện ra cặp mắt mình đã đui thật rồi.

Lão biết mình thoát chết được là vì trước khi vào miếu đã ngậm thuốc hóa giải bách độc nên chất độc Thất tâm hải đường không thấm vào phủ tạng,nhưng cặp mắt không chịu nổi nên trở thành đui mù.

Hồ Phỉ đã được Trình Linh Tố tiên liệu cho uống thuốc giải độc Thất tâm hải đường nên cặp mắt không việc gì. Nhất thiết chàng nhìn rõ hết, Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước nhũn người ra té xuống. Còn Thạch Vạn Sân giơ tay sờ soạng trên không, miệng lớn tiếng la: -Thất tâm hải đường! Thất tâm hải đường!

Lão lao ra khỏi miếu rồi, tiếng gầm thê thảm mỗi lúc một xa tựa hồ dã thú phát điên.

Bên cạnh chàng nằm sóng sượt ba cái tử thi, một là nghĩa muội Trình Linh Tố và hai xác kia là sư huynh, sư tỷ của cô đã phản bạn sư môn, lại đối đầu với sư muội.

Trong tòa phá miếu ngọn nến ảm đạm bị gió thổi đưa đi đưa lại khi tỏ khi mờ. Người chàng đã giá lạnh, lòng lại càng thê lương lạnh lẽo không bút nào tả xiết.

Ngọn nến cháy đến hết, lóe lên một cái rồi tắt phụt. Trong tòa phá miếu tối đen như mực.
Hồ Phỉ bụng bảo dạ: -Nhị muội của ta chẳng khác gì ngọn nến kia cháy hết rồi là không sáng được nữa. Nhất nhất nàng trù tính rất chu đáo. Nàng đã tiên liệu bọn Thạch Vạn Sân nhất định còn quay lại, nàng còn tiên liệu hắn là người cẩn thận không dám thắp cây nến mới, mà chỉ thắp cây nến còn một khúc có pha Thất tâm hải đường mới dụ được hắn vào bẫy. Nàng chết rồi mà còn giết được hai kẻ thù. Suốt đời nàng chưa hại mạng một người nào, sau khi chết đi mới giết hai tên sư huynh sư tỷ mặt người dạ thú để thanh lý môn hộ. Nàng chưa từng cho ta biết song thân là ai, còn huynh đệ tỷ muội nào không? Ta thường nói chuyện với nàng về việc của mình, nàng lắng tai nghe ra chiều rất quan thiết.
Ta muốn biết thân thế của nàng, lai lịch của nàng, nhưng từ nay trở đi không còn được nghe thấy thanh âm của nàng nữa.
Chàng nghĩ tiếp: -Bất cứ trường hợp nào và ở nơi đâu, nàng cũng nghĩ tới ta. Ta có điều gì hay mà đáng để cho nàng đối xử với ta như vậy? Thậm chí nàng hy sinh tính mạng của mình để cứu sống ta. Thật ra nàng đâu cần phải làm thế này, cứ chặt cụt cánh tay rồi dùng thuốc của sư phụ cho ta sống thêm chín năm nữa cũng đủ. Hai người sống với nhau một cách vui vẻ chín năm rồi cùng chết một ngày há chăng hay hơn ư?
Bỗng chàng lẩm bẩm: -Ta bảo sống vui vẻ với nhau trong chín năm, nhưng sự thực có vui vẻ không? Nàng biết ta vẫn luyến ái Viên cô nương, dù ta phát giác nàng là ni cô mà lòng tưởng niệm vẫn không giảm bớt. Phải chăng vì thế mà nhị muội chết đi để cứu sống ta?
Trong khoảng tối tăm không bờ bến, Hồ Phỉ sóng lòng dào dạt, bao nhiêu tình ý thân mật đắm đuối của Trình Linh Tố hiện rõ lên trong đầu óc chàng.
Trời sáng rồi, vừng thái dương mùa thu hãy còn viêm nhiệt mà lòng chàng thì lạnh giá như băng.
Sau cùng chàng cảm thấy da thịt dần dần nhu nhuyễn trở lại. Chàng lại giơ tay lên được một chút, chân cũng có thể cử động. Hai tay chống xuống đất chàng từ từ ngồi thẳng người lên nhìn Trình Linh Tố bằng cặp mắt thâm tình vô hạn.
Đốt nhiên chàng cảm thấy bầu máu nóng sôi lên sùng sục, chàng tự hỏi: -Ta sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì nữa? Nhị muội đối với ta thâm tình vô hạn như thế, mà ta lại bạc hãnh với nàng! Chi bằng ta chết theo nàng cho rồi.
Mục quang chàng bỗng chạm vào xác của Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước, chàng liền chợt động tâm tự hỏi: -Mối thù của song thân chưa trả, kẻ sát hại nhị muội là Thạch Vạn Sân còn sống trên đời. Ta buông tay chết cho xong chuyện, há phải là hành động của bậc đại trượng phu. Nhưng sao trước khi chết, nhị muội mới nói cho ta biết

Thạch Vạn Sân là kẻ có liên quan đến cái chết của cha mẹ ta? Sao nàng đã tính đến việc Thạch Vạn Sân trở lại mà không kiếm cách giết chết hắn ngay, lại chỉ làm cho hắn đui mù?
Nguyên Trình Linh Tố lúc lâm tử đã tiên liệu đến vụ này. Cô dùng cây nến hòa chất Thất tâm hải đường rất nặng. Cô không muốn cho Thạch Vạn Sân chết ngay đương trường, để Hồ Phỉ sau này sẽ kiếm lão báo thù. Nhưng cô biết Thạch Vạn Sân đui mắt rồi, Hồ Phỉ vĩnh viễn không bị kém phần tiện nghi khi đấu với lão.
Lúc lâm tử cô còn nói độc dược sát hại song thân chàng chắc chắn là do Thạch Vạn Sân phối chế, có khi đúng sự thực, cũng có khi chỉ là phỏng đoán.
Mục đích của cô là nhắc nhở chàng mối phụ cừu khiến chàng không bị cơn xúc động nhất thời mà chết theo tình một cách khinh xuất.
Trình Linh Tố tiên liệu mọi việc đều chính xác, duy chỉ có một điều sai trật. Đó là việc Hồ Phỉ không tuân theo ước pháp tam chương của cô. Lúc cô nguy cấp, chàng ra tay động võ, để mình trúng chất kịch độc. Cũng có khi, cái đó ở trong sự tiên liệu của cô. Cô còn biết Hồ Phỉ không luyến ái mình như cô yêu tha thiết chàng, nên cố ý kết liễu đời mình bằng cách dùng máu độc của tình lang, đồng thời cứu chàng toàn mạng! Hỡi ơi! Thật là bị thảm! Thật là đau lòng! Người chết thì cáỉ gì cũng hết, nhưng cô không hổ là đệ tử của Độc Thủ Dược Vương, không hổ là chủ nhân Thất tâm hải đường, đệ nhất độc vật trong thiên hạ.
Tâm sự người thiếu nữ thật khó lòng đoán được. Đến như Trình Linh Tố lại càng vĩnh viễn không ai hiểu thấu được.
Đột nhiên Hồ Phỉ phát giác ra một điều. Chàng nghĩ lại hôm trước Trần tổng đà chúa viếng mộ Hương Hương công chúa rất đỗi bi ai, lúc ấy chàng tự hỏi: -Là nam tử hán, đại trượng phu, nếu không sống được thì chết, can chi phải khóc lóc đau lòng như vậy?
Bây giờ chàng mới biết gặp lúc vĩnh viễn không còn được gặp người chí thân, lại không thể chết theo người, chẳng thể nào cầm nổi nước mắt.
Hồ Phỉ ôm thi thể Trình Linh Tố và Mã Xuân Hoa ra phía sau tòa phá miếu, đốt hai đống lửa để siêu hóa hai người.
Lúc này lòng chàng trống rỗng, tựa hồ tấm thân mình cũng theo khói lửa bay lên.
Chàng lại khóet một cái huyệt lớn chôn vùi thi thể vợ chồng Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước. Tuy đã một ngày một đêm chàng không ăn uống gì mà trong lòng phiền muộn cũng không cảm thấy đói.
Mặt trời đã xế về Tây, thi thể Trình Linh Tố và Mã Xuân Hoa đã siêu hóa xong.
Hồ Phỉ kiếm hai cái bình sành đựng cốt hôi của hai người.
Chàng tự nhủ: -Ta đem cốt của nhị muội táng bên phần mộ của gia nương. Tuy nàng không phải là em gái ruột của ta, nhưng nàng đối

đãi với ta còn thân thiết hơn tình cốt nhục. Phần cốt hôi của Mã cô nương ta phải đem đến huyện Quảng Thủy tỉnh Hồ Bắc táng bên phần mộ của Từ Tranh.
Hồ Phỉ vào sương phòng, ngó đống quần áo và cái bọc của Trình Linh Tố bỏ trên bàn, lại không nhịn được, hai hàng nước mắt tuôn rơi.
Hồi lâu chàng mới đưa tay ra thu dọn, thấy trong bọc có mấy thứ đồ dùng để hóa trang liền nghĩ bụng: -Nếu ta để nguyên chân tướng thì chỉ đi trong một ngày là bị bọn ưng khuyển của Phúc Khang An truy tầm. Tuy ta chẳng sợ gì nhưng dọc đường đánh nhau hoài biết bao giờ cho xong việc? Chàng liền bôi thuốc dịch dung, dán râu vào rồi quẩy hai bình cốt hôi ra khỏi tòa phá miếu.
Hồ Phỉ đi về hướng Nam.
Một hôm giữa trưa chàng vào phạn điếm ở Trần Quan đồn để ăn cơm. Chàng vừa ngồi xuống, bỗng nghe tiếng giày lẹt xẹt.
Bốn tên võ quan Triều đình đi tới. Người đi đầu thân thể cao nghệu, gầy nhom. Chính là Tăng Thiết Âu ở Ưng Trảo Nhạn hành môn.
Hồ Phỉ trong lòng hơi kinh ngạc, ngảnh mặt nhìn ra chỗ khác, bụng bảo dạ: -Tuy ta đã cải trang, nhưng Tăng Thiết Âu là con người rất tinh minh,không khéo hắn khám phá ra chỗ sơ hở của mình.
Điếm tiểu nhị chạy tíu tít hầu hạ bốn vị võ quan.
Hồ Phỉ lẩm bẩm: -Bốn người này rời kinh thành xuống phía Nam chắc là vì việc có liên quan đến ta. Ta muốn nghe xem bọn họ nói gì.
Nhưng bọn Tăng Thiết Âu bốn người toàn phường phong hoa tuyết nguyệt, nói toàn chuyện ăn chơi khiến chàng chán tai.
Giữa lúc ấy, ngoài cửa điếm, trên đuờng lát đá xanh, có một người mù chống gậy lọc cọc chậm chạp đi tới.
Người này vừa vào phạn điếm, Hồ Phỉ trống ngực đánh thình thịch. Mấy bữa nay chàng để ý dò xét tông tích Thạch Vạn Sân mà thủy chung chẳng có manh mối gì. Không ngờ bữa nay lại gặp lão trong phạn điếm ở tòa tiểu thị rấn này. Chàng thấy lão quần áo lam lũ, mặt mày tiều tụy. Tay trái vẫn lắc cái nhạc của thày lang dạo. Lão mò mẫm vào ngồi xuống cái ghế bên cái bàn vuông và cất tiếng gọi: -Tiểu nhị! Hãy lấy một hồ rượn ra đây!
Điếm tiểu nhị thấy lão như kẻ ăn xin, cất tiếng khinh mạn hỏi: -Lão cũng đòi uống rượn cơ à? Có tiền không?
Thạch Vạn Sân móc trong bọc ra một đỉnh bạc bỏ xuống bàn.
Điếm tiểu nhị cười nói: -Được rồi! Tiểu nhân đi lấy rượn cho lão.
Thạch Vạn Sân vừa vào phạn điếm, Tăng Thiết Âu liền nhìn ba đồng bạn đánh tay ra hiệu cho mọi người lại bắt.
Nguyên hôm trước trong đại hội chưởng môn, Trình Linh Tố hút thuốc thở khói độc, khiến mọi người bị đau bụng. Quần hào nghi ngờ Phúc Khang An hạ độc trong rượu, còn bọn Phúc Khang An lại cho là hành vi của Độc Thủ Dược Vương.
Phúc Khang An liền phái số đông quan võ cùng vệ sĩ xuống Nam giao

cho ba việc khẩn yếu: Việc thứ nhất là truy nã bọn Trình Linh Tố, Hồ Phỉ, Mã Xuân Hoa cùng quần hào Hồng Hoa Hội, đồng thời tìm hai đứa con của Phúc Khang An. Việc thứ hai là tróc nã tên đầu tội Thạch Vạn Sân làm tan vỡ đại hội. Việc thứ ba là tróc nã Thang Bái cùng ni cô Viên Tính vì hai nhân vật này biết rõ điều bí ẩn trọng đại của Phúc Khang An.

Tăng Thiết Âu thấy Thạch Vạn Sân đã đui mắt thì trong bụng mừng thầm,nhưng vẫn sợ lão giả vờ.

Hắn từ từ đứng dậy hỏi: -Điếm gia! Sao trong điếm của ngươi thiếu nhiều bàn ghế vậy? Ta muốn tìm chỗ ngồi cũng không có!

Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho điếm tiểu nhị đừng lên tiếng.

Một tên võ quan khác hỏi tiếp: -Trương chưởng quỷ! Bữa nay buôn bán gì mà đến Trần Quan Đồn?

Tăng Thiết Âu lại hỏi: -Có phải tải gạo đến không? Lý chưởng quỷ! Ông làm ăn khá đấy chứ!

Tên võ quan khác đáp: -Khá cóc gì đâu! Kiếm được miếng ăn mà thôi.

Tăng Thiết Âu nói: -Không đủ chỗ ngồi chúng ta đành ngồi cùng bàn với đại phu đây vậy.

Hắn nói rồi ngồi ngang bên bàn Thạch Vạn Sân.

Thực ra trong điếm còn rất nhiều chỗ trống, nhưng Thạch Vạn Sân đui mắt chẳng thấy, dĩ nhiên không nghi ngờ gì. Lão để mặc cho họ ngồi vào.

Bây giờ Tăng Thiết Âu mới biết lão đui mắt thật, liền mạnh dạn lên nhiều.

Hắn nhìn hai tên võ quan ngồi ngoài vẫy tay nói: -Triệu chưởng quỷ! Vương chưởng qủy! Sang ngồi cả đây! Bữa nay tiểu đệ làm chủ nhân.

Hai tên võ quan đáp: -Nếu vậy bọn tiểu đệ quấy quả Đại ca một bữa.

Rồi chúng ngồi xuống bên Thạch Vạn Sân.

Thạch Vạn Sân tuy đui mắt nhưng tai nghe rõ hết. Lão nhận ra bốn người đều nói giọng Bắc Kinh, chứ không phải khâu âm địa phương này. Họ mới nói mấy câu về buôn bán làm ăn đã lòi đuôi rồi.

Lão đoán ra mấy phần liền nói: -Điếm gia! Bữa nay ta đầy bụng không muốn ăn uống gì, vậy ta đi thôi!

Tăng Thiết Âu ấn vai lão xuống cười nói: -Đại phu hà tất phải vội vàng! Hãy uống vài chung rồi sẽ đi.

Thạch Vạn Sân biết là khó nỗi thoát thân đành cười lạt ngồi xuống.

Tiểu nhị bưng rượn thịt vào.

Tăng Thiết âu rót rượu ra chung nói: -Đại phu! Tiểu đệ mời đại phu một chung.

Thạch Vạn Sân đáp: -Hay lắm! Hay lắm!

Lão nâng chung lên uống cạn sạch rồi nói:

Lão phu cũng mời các vị một chung!

Tay mặt lão cầm hồ rượn, tay trái sờ chung của mỗi người. Lúc lão rót rượn đã gãy móng tay có thuốc độc vào chung rượn của mấy người.

Thủ pháp rất nhanh nhẹn chẳng một ai ngó thấy.
Nhưng lão đã tự xưng là Độc thủ Dược Vương, Tăng Thiết Âu tuy không ngó thấy lão hạ độc song cũng chẳng dám uống rượn do lão rót ra. Hắn sẽ sàng đổi chung rượn của mình đưa đến trước mặt Thạch Vạn Sân và cầm lấy chung rượu của lão đưa về chỗ mình.
Cử động của hắn ai cũng trông rõ. Chỉ có Thạch Vạn Sân đui mắt là chẳng thấy gì.
Hồ Phỉ than thầm: -Lão đã đui mắt còn muốn hạ độc hại người. Đó là lão tự tác nghiệt, chết cũng đáng kiếp. Ta bất tất phải hạ thủ nữa.
Chàng đứng dậy tính trả tiền hàng.
Lại nghe Tăng Thiết âu cười nói: -Nào mời các vị. Chúng ta cùng cạn chung!
Bốn tên võ quan khóe miệng lộ ra nụ cười nham hiểm, tay chẳng làm gì nhưng miệng đồng thanh: -Cạn chung!
Thạch Vạn Sân bưng chung rượn lên ngửa cổ uống một hơi. Khóe miệng lão mỉm cười giảo quyệt.
Hồ Phỉ biết lão cho là chỉ trong nháy mắt bốn tên võ quan kia sẽ bị chất độc phát tác làm chết người. Lòng chàng không khỏi thương cho kẻ đui mù, liền rảo bước ra khỏi phạn điếm.
Mấy bữa sau Hồ Phỉ về đến nơi táng song thân ở Thượng Châu. Từ ngày còn nhỏ, cứ cách mấy năm Bình tứ thúc lại dẫn chàng đến tảo mộ. Trước đây ba năm chàng còn đến một lần.
Mỗi chuyến đến địa phương này, Hồ Phỉ lại ngổi ngẩn ngơ trước mộ song thân mấy ngày.
Hôm nay Hồ Phỉ tới mộ địa vào lúc xế chiều. Từ đàng xa chàng đã ngó thấy một nữ nhân mặc áo màu xanh lợt đứng bên mộ song thân không nhúc nhích. Gần khu mộ này chẳng có mồ mả nào khác.
Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ nữ nhân này quen biết song thân ta?
Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng từ từ cất bước lại gần thì thấy nữ nhân là một thiếu phụ trung niên, diện mạo rất xinh đẹp. Có điều sắc mặt lợt lạt,không còn chút huyết sắc.
Thiếu phụ ngó thấy Hồ Phỉ đi tới cũng hơi kinh ngạc ngửng đầu lên nhìn chàng.
Lúc này Hồ Phỉ cách thành Bắc Kinh đã xa rồi, dọc đường không gặp truy binh, nên cởi bỏ đồ hóa trang. Có điều chàng dày dạn phong trần, mình đầy cát bụi.
Thiếu phụ thấy chàng là thiếu niên lạ mặt cũng không để ý, xoay đầu nhìn ra chỗ khác.
Lúc bà xoay mình, Hồ Phỉ liền nhận ra bà là vợ Miêu Nhân Phượng, tư bôn với Điền Quy Nông.
Ngày trước ờ Thương gia bảo, con gái Miêu Nhân Phượng la gọi má má, nhưng bà ngoảnh đầu đi. Cử chỉ bất nhân này khiến Hồ Phỉ vĩnh viễn không quên được.
Chàng lạnh lùng cất tiếng hỏi: -Miêu phu nhân! Một mình phu nhân tới

đây làm chi?
Thiếu phụ nghe đến ba chữ "Miêu phu nhân" toàn thân chấn động, từ từ quay đầu lại. Sắc mặt càng lợt lạt hơn. Bà cất tiếng run run hỏi: -Sao ... công tử lại biết tiện thiếp?
Bà hỏi rồi cúi đầu xuống, không nói thêm nữa.
Hồ Phỉ đáp: -Tại hạ ra đời được ba ngày thì song thân ngủ dưới lòng đất, thành ra suốt đời không biết đến lòng từ ái của cha mẹ. Nhưng so với cô con gái của phu nhân thì còn dễ chịu hơn nhiều. Ngày ở Thương gia bảo, phu nhân lòng linh dạ đá không chịu bồng con gái, để mặc cô gào khóc. Đúng thế thật! Tại hạ còn sung sướng hơn lệnh ái nhiều.
Miêu phu nhân tên gọi Nam Lan nghe nói, người lảo đảo muốn té, bà ngập ngừng hỏi: -Công tử ... công tử là ai?
Hồ Phỉ trỏ phần mộ đáp: -Tại hạ hô những người nằm đây bằng gia gia, má má, nhưng vì hai vị đã chết cả rồi nên không trả lời và không bồng tại hạ được.
Nam Lan hỏi: -Phải chăng công tử là lệnh lang của Hồ Nhất Đao?
Hồ Phỉ đáp: -Đúng rồi! Tại hạ là Hồ Phỉ. Tại hạ đã được gặp Kim Diện Phật Miêu đại hiệp và thấy cả con gái của lão nhân gia.
Nam Lan khẽ hỏi: -Họ ... họ mạnh giỏi cả chứ?
Hồ Phỉ dõng dạc đáp: -Không mạnh giỏi đâu.
Nam Lan tiến lên một bước năn nỉ: -Họ làm sao? Hồ tướng công! Xin tướng công nói cho tiện thiếp hay.
Hồ Phỉ đáp: -Miêu đại hiệp bị gian nhân hãm hại đui cả hai mắt. Miêu cô nương lênh đênh cơ khổ lại chẳn có má má chiếu cố.
Nam Lan thất kinh ngập ngừng hỏi: -Y y có võ công cái thế, sao lại ...
Hồ Phỉ cả giận lớn tiếng: -Trước mặt tại hạ mà phu nhân còn giả vờ ư? Điền Quy Nông thi hành độc kế, chẳng lẽ gian mưu này không có phu nhân tham dự? Nếu nơi đây không phải là mộ an táng song thân thì tại hạ đã chém cho phu nhân một đao. Thôi đi đi!
Nam Lan cất tiếng run run hỏi: -Tiện thiếp ... tiện thiếp không biết thật. Hồ tướng công, bây giờ y đã khỏi chưa?
Hồ Phỉ thấy mặt bà đầy vẻ thành khẩn, không ra tuồng trá nguỵ nhưng nghĩ tới người đàn bà gian hoạt bạc hãnh, chàng không muốn nói nhiều.
Chàng dặng hắng một tiếng rồi trở gót bước đi.
Nam Lan lẩm bẩm: -Y y bị đui mắt rồi! Lan nhi ơi! Lan nhi khốn khổ ơi!
Mắt tối sầm lại, bà ngã quay ra chết giấc.
Hồ Phỉ nghe đánh huỵch một tiếng, quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng ngần ngừ một chút rồi đặt tay lên mũi bà, thấy hơi thở chỉ còn thoi thóp, tim đập yếu ớt. Nếu. không giải cứu tất bà uổng mạng đến nơi.
Chàng không ngờ con người vô tình bạc nghĩa này lại cảm xúc đến thế.

Chàng vội ấn huyệt Nhân trung, nắn bóp dưới nách bà.
Hồi lâu Nam Lan dần dần hồi tỉnh. Bà thều thào hỏi: -Hồ tướng công! Tiện thiếp chết chẳng có gì đáng tiếc, chỉ cầu xin tướng công nói rõ thực tình. Y cùng Lan nhi hiện trạng ra sao?
Hồ Phỉ hỏi lại: -Chẳng lẽ phu nhân còn dạ quan hoài đến họ?
Nam Lan đáp: -Tiện thiếp có nói tướng công cũng chẳng tin nào. Mấy năm nay tiện thiếp suốt ngày thâu đêm tưởng nhớ tới hai người này. Tiện thiếp tự biết chẳng còn sống được bao lâu nữa, chỉ mong thấy mặt họ một lần, nhưng tiện thiếp còn mặt mũi nào nhìn lại cha con họ nữa? Ban nãy tiện thiếp đến đây vì Miêu đại ca sau khi thành hôn với tiện thiếp có đưa tới đây để tế điện lệnh tôn và lệnh đường. Miêu đại ca bảo trong đời y chỉ khâm phục có hai người là vợ chồng Hồ đại hiệp. Ngày ấy ở trước ngôi mộ này, y nói chuyện với tiện thiếp rất nhiều.
Hồ Phỉ thấy lời lẽ bà rất chân thành liền đáp: -Được rồi! Tại hạ cho phu nhân hay hiện trạng của cha con Miêu đại hiệp!
Rồi chàng lược thuật vụ Miêu Nhân Phượng trúng độc đui mắt, còn chàng ở bên cạnh viện trợ thì chỉ thuật phớt qua.
Nam Lan còn hỏi han về cách ẩm thực khởi cư của Miêu Nhân Phượng và Miêu Nhược Lan, nhưng Hồ Phỉ đến Miêu gia vào lúc hốt hoảng, khi ra đi cũng lật đật, nên chẳng biết mấy về tình trạng của tiểu cô nương kia.
Chàng nói đến lúc mặt trời đã lặn về Tây, Nam Lan vẫn thấy chưa đủ, cứ hỏi hoài hoài.
Sau chẳng còn điều gì để trả lời, chàng thở dài nói: -Tại hạ chẳng biết gì hơn nữa. Phu nhân ... đã quan tâm như vậy thì sao ngày trước lại ...
Chàng đứng lên nói tiếp: -Tại hạ đi tìm chỗ trọ, bữa nay định đến đây mai táng cốt hôi của nghĩa muội, nhưng bây giờ muộn quá rồi đành để ngày mai.
Nam Lan đáp: -Hay lắm! Ngày mai tiện thiếp cũng đến nữa.
Hồ Phỉ nói: -Không! Tại hạ chẳng còn điều chi để kể với phu nhân.

84
Hồ thiếu gia bị địch bao vây

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi: -Miêu phu nhân! Phải chăng gia gia và má má tại hạ chết về tay Miêu Nhân Phượng?

Nam Lan từ từ gật đầu đáp: -Y y có nói chuyện này với tiện thiếp ...

Bà nói tới đây, bỗng nghe có tiếng người hô từ phía xa: -A Lan! A Lan! ... A Lan! A Lan ở đâu?

Hồ Phỉ và Nam Lan nghe tiếng gọi đều biến sắc, chính là thanh âm Điền Quy Nông.

Nam Lan nói: -Hắn đến kiếm tiện thiếp. Chiều mai mời tướng công lại tới đây. Tiện thiếp sẽ nói chuyện về lệnh tôn cùng lệnh đường.

Hồ Phỉ đáp: -Được rồi! Chiều mai chúng ta sẽ hội diện ở đây.

Chàng không muốn gặp Điền Quy Nông, liền ẩn vào phía sau phần mộ,bụng bảo dạ: -Mai ta sẽ hỏi rõ về vụ gia má đã chết trong trường hợp nào? Nếu vụ này có liên quan đến tên gian tặc Điền Quy Nông thì không thể tha hắn được.

Chắc Miêu phu nhân sẽ che giấu cho hắn, nhưng ta sẽ điều tra cẩn thận cho ra manh mối. Có điều ta chưa hiểu Điền Quy Nông đến Thương Châu vì việc gì?

Nam Lan từ khu mộ địa bước chạy đi, nhưng không phải về phía Điền Quy Nông.

Bà đi chừng mấy chục trượng, vẫn còn nghe tiếng Điền Quy Nông hô hoán.

Nam Lan bỗng lên tiếng: -Tiện thiếp ở đây!

Điền Quy Nông "ủa" một tiếng rồi chạy về phía phát ra âm thanh.

Lại nghe Nam Lan nói: -Tiện thiếp đi đâu thì mặc tiện thiếp, tướng công không được can thiệp.

Tiếng cười và tiếng nói của Điền Quy Nông văng vẳng vang lên: -Ta đâu dám can thiệp? Vì lâu không thấy mặt nàng ta nhớ lắm! Nơi đây rất hoang lương, nàng hãy coi chừng và đừng hoảng sợ nghe.

Hai người sóng vai nhau đi mỗi lúc một xa, nói gì không nghe được nữa.

Hồ Phỉ tự nhủ: -Trời sắp tối rồi. Chi bằng ta ở đây với gia má một đêm. Mai vào thị trấn ngủ trọ, kẻo không lại chạm trán họ Điền.

Chàng lấy lương khô ra rồi ôm gối ngồi bên phần mộ mà trầm tư mặc tưởng. Ngọn gió thu thổi tới, chàng cảm thấy giá lạnh. Lá cây lác đác rụng cả xuống người Hồ Phỉ. Lúc trăng rọi đỉnh non, chàng mới nằm ngả người xuống đất nhắm mắt ngủ.

Vào khoảng nửa đêm, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ phía xa vọng lại.

Hồ Phỉ giật mình thức giấc nghĩ bụng: -Đã canh khuya, sao còn có người chạy ngựa tới chốn hoang sơn này?

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần và chạy rất nhanh. Khi còn cách mộ bia chừng ba dặm, ngựa đi thong thả từng bước một, dường như người ky mã đã xuống ngựa dắt nó đi để tìm kiếm vật gì.

Hồ Phỉ thấy con ngựa kia đang đi về phía mình liền thò đầu lên trên đống cỏ dài để nhìn xem ai.
Dưới ánh trăng đầu tuần, một bóng người bé nhỏ dắt ngựa đi tới. Lúc còn cách phần mộ chừng 10 trượng, Hồ Phỉ mới nhìn rõ người này mình mặc áo đen, đầu đội mũ trong, chính là Viên Tính.
Hồ Phỉ trống ngực đánh thình thình, cảm thấy lưỡi khô môi ráo, muốn cất tiếng hô hoán nhưng chẳng hiểu tại sao không lên tiếng được.
Trong đầu chàng những luồng tư tưởng nhộn lên như sóng cồn, chàng tự hỏi: -Nàng tới đây làm chi? Sao nàng biết ta ở đây? Nàng ngẫu nhiên tới đây hay tới kiếm ta?
Bỗng nghe Viên Tính lẩm nhẩm đọc hàng chữ trên bia mộ: -Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Đao phu phụ chi mộ.
Nàng buông tiếng thở dài, tự nói để mình nghe: -Ở đây rồi! Trước mộ không thấy tro giấy tiền, thì ra y chưa đến tảo mộ.
Đột nhiên nàng nổi cơn ho kịch liệt. Tiếng ho mỗi lúc một dữ dội không sao ngừng lại được.
Hồ Phỉ nghe tiếng ho kinh hãi nghĩ thầm: -Nàng nhiễm bệnh rồi mà dường như bệnh thế rất trầm trọng.
Viên Tính ho suyễn hồi lâu mới dần dần ngừng lại, buồn rầu nói: -Giả tỷ ngày trước ta không lập lời trọng thệ trước mặt sư phụ, thì có thể trọn đời theo y đến tận chân trời, làm điều nghĩa hiệp như cha mẹ y ngày trước, chẳng hay hơn ư? Hỡi ơi! Hồ đại ca! Đại ca đau khổ, nhưng có biết đâu tiểu muội còn thương tâm gấp mười?
Hồ Phỉ gặp nàng nhiều lần nhưng hữu tình mà tựa vô tình, chẳng bao giờ thố lộ chân tâm tình ý. Nếu đây chẳng phải là nơi hoang vu, u tịch quá không có bóng người thì nàng quyết chẳng tiết lộ mối thương tâm trong lòng.
Viên Tính nói mấy câu này rồi đầu óc bâng khuâng ngồi tựa vào bia mộ,lại nổi cơn ho.
Hồ Phỉ không nhẫn nại được nữa, tung mình nhảy vọt ra cất tiếng nói: -Cô nương bị phong hàn rồi chăng? Phải bảo trọng lấy thân mới được.
Viên Tính giật nảy mình lên lùi lại một bước, hai tay ôm ngực. Khi nàng nhìn rõ là Hồ Phỉ, bất giác mặt đỏ bừng lên ra chiều tức giận, nói: -Sao đại ca ... lại bắt chước trò trẻ nít bạc, ẩn núp ở đây để nghe lỏm câu chuyện của tiểu muội?
Hồ Phỉ tâm tình xúc động, chẳng úy ky gì nữa, lớn tiếng: -Viên cô nương! Tại hạ một dạ chân thành, cô nương cũng biết thế, hà tất cô nương phải khổ thân một cách oan uổng. Tại hạ cùng cô đến chỗ môn sư xin hoàn tục, chẳng làm ni cô nữa. Chúng ta vĩnh viễn ở với nhau, há chẳng hay hơn ư?
Viên Tính ôm lấy bia mộ, ho rũ rượi không đứng ngay lên được.
Hồ Phỉ trong lòng thương xót, tiến gần lại cất giọng ôn nhu: -Cô nương bất tất phải phiền não!
Đột nhiên nàng thổ ra một búng máu!

Hồ Phỉ kinh hãi hỏi: -Cô nương bị thương làm sao?
Viên Tính đáp: -Tiểu muội bị tên gian tặc Thang Bái đả thương!
Hồ Phỉ tức giận hỏi: -Bây giờ hắn ở đâu? Tại hạ đi kiếm hắn!
Viên Tính đáp: -Tiểu muội giết hắn rồi!
Hồ Phỉ cả mừng nói: -Cung hỷ cô nương đã đâm chết kẻ cừu địch.
Rồi chàng hỏi: -Cô bị thương ở đâu? Hãy ngồi nghỉ một chút!
Chàng nâng đỡ cho nàng từ từ ngồi xuống, nói tiếp: -Cô nương đã bị thương, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không nên ngồi trên yên ngựa bôn tẩu suốt đêm.
Viên Tính quay lại nhìn chàng nghĩ bụng: -Làm gì ta chẳng biết mình cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng? Ta có chạy suốt đêm cũng chỉ vì chàng!
Rồi nàng hỏi: -Trình gia muội tử đâu? Sao khống thấy y?
Hồ Phỉ nước mắt chảy quanh, cất tiếng run run đáp: -Y y qua đời rồi!
Viên Tính thất kinh đứng nhỏm dậy hỏi: -Sao ... sao lại ... qua đời rồi?
Hồ Phỉ đáp: -Cô nương hãy ngồi xuống để tại hạ thủng thẳng nói cho nghe.
Đoạn chàng đem chuyện mình bị Thạch Vạn Sân hạ độc, Trình Linh Tố xả thân cứu mạng mình rồi cô phải thác oan.
Viên Tính buồn rầu sa lệ.
Hai người nhìn nhau hồi lâu không nói gì và cũng tưởng nhớ đến con người lòng dạ thủy chung, khiến mình phải tự thẹn không thể như cô.
Cơn gió thu thổi tới, khí lạnh xâm nhập, Viên Tính khẽ run lên.
Hồ Phỉ cởi áo trường bào khoác cho nàng, khẽ nói: -Cô nương ... hãy ngủ đi một lát.
Viên Tính đáp: -Không, tiểu muội không ngủ. Tiểu muội đến nói với đại ca một câu rồi ... lại đi ngay.
Hồ Phỉ kinh hãi hỏi: -Cô nương còn đi đâu?
Nét mặt nghiêm trọng, Viên Tính khẽ đáp: -Tả như sinh tử biệt, an đắc khổ trường bi.
Hồ Phỉ nghe hai câu này bất giác ngẩn người ra, lẩm nhẩm đọc lại: Tả như sinh tử biệt, an đắc khổ trường bi?
Viên Tính nói: -Hồ đại ca! Chỗ này không thể ở lâu được, đại ca nên dời đi ngay là hơn.
Dọc đường tiểu muội đã nghe tin nên chạy theo cho đại ca hay.
Hồ Phỉ hỏi: -Tin tức gì?
Viên Tính đáp: -Từ hôm tiền bối ở trong đại hội chưởng môn trốn đi, tiểu muội vẫn theo dõi hắn. Tên tặc tử đó giảo quyệt phi thường, không biết trốn đi đâu. tiểu muội tưởng gia quyến của hắn ở Hồ Bắc mà hắn đắc tội với Phúc Khang An, tất liên lụy tới toàn gia, nên chắc chắn hắn chạy về nhà thông tri cho trẻ già hay để cấp tốc đào tẩu.
Hồ Phỉ khen ngợi: -Cô nương tiên liệu rất đúng.
Viên Tính đáp: -Mang ngoại hiệu Cam Lâm Huệ Thất Tình, hắn giao du rất rộng trên chốn giang hồ, nhưng tiểu muội nghĩ hắn là người giảo quyệt, chưa chắc đã kết được người bạn tâm giao nào. Bây giờ

đại họa lâm đầu, chỉ có đường về nhà tiểu muội liền theo hướng đông nam mà rượt. Sau ba ngày ròng rã, tiểu muội đuổi đến điếm Thanh Phong mới kịp hắn. Cuộc ác chiến xảy ra ở Cao Lương, tiểu muội đánh chết tên tặc tử đó rồi, nhưng mình cũng bị trọng thương.
Hồ Phỉ buông tiếng thở dài.
Viên Tính lại nói: -Tiểu muội ở khách điếm dưỡng thương mấy ngày thấy liên tiếp hai bọn võ sĩ của Phúc Khang An đi qua. Trong đó có cả Chu Thiết Tiêu ở Ưng Trảo Nhạn Hành Môn. Tiểu muội liền gọi lại nói chuyện với lão.
Hồ Phỉ mĩm cười hỏi: -Cô nương đã bị trọng thương mà không sợ hắn trả thù ư?
Viên Tính mỉm cười đáp:
Tểu muội đã cho hắn một dịp lập nên công lớn thì dù hắn có thù hận gì cũng bỏ qua. Tiểu muội trỏ chỗ chôn tiền bối cho hắn biết để hắn cắt đầu lão đem về Bắc Kinh, có phải là một kỳ công không? Quả nhiên hắn rất cảm kích tiểu muội.
Tiểu muội bảo hắn: -Chu đại gia! Nếu đại gia bắt bần ni thì dĩ nhiên cũng là một đại công. Có điều Hồ Phỉ đại ca không buông tha đại gia đâu, do đó bao nhiêu chuyện sẽ bị lộ tẩy!
Chu Thiết Tiêu quả là tay quang côn xảo quyệt.
Hắn đáp: -Tại hạ rất khâm phục Hồ đại ca, chẳng khi nào dám đắc tội với bạn hữu của y. Xin cao ni chuyển lời cho Hồ đại ca hay là Điền Quy Nông thống lãnh ba chục tay hảo thủ đến Thương Châu mai phục bên mộ gia má y để tróc nã y đó.
Hồ Phỉ giật mình kinh hãi hỏi: -Bọn chúng mai phục ở đây ư?
Viên Tính đáp: -Đúng thế! Tiểu muội nghe Chu Thiết Tiêu nói vậy, trong lòng nóng nẩy chỉ sợ đến chậm một bước. Chà! Tạ ơn Trời Phật chưa thấy tên tặc tử đó đâu.
Hồ Phỉ thấy nàng dung nhan tiều tuy, bụng bảo dạ: -Nàng vì cứu ta mà đi suốt mấy ngày mấy đêm không nghỉ!
Viên Tính lại nói: -Tại sao Điền Quy Nông biết mộ gia má đại ca táng ở đây? Tại sao hắn nhất định là đại ca sẽ về tảo mộ? ... Hồ đại ca ơi! Hảo hán thế cô cũng như mãnh hổ nan địch quần hồ, chúng ta hãy lánh đi một bước rồi sẽ nói chuyện.
Hồ Phỉ đáp: -Bữa nay tại hạ đã gặp Miêu phu nhân và ước hẹn ngày mai sẽ tái hội ở chốn này.
Viên Tính hỏi: -Miêu phu nhân là ai?
Hồ Phỉ liền kể lại những chuyện đã qua.
Viên Tính vội nói: -Người đàn bà đó đã chẳng nghĩ đến tình chồng con thì làm gì có tín nghĩa? Vậy chúng ta nên đi cho lẹ!
Hồ Phỉ nghe Miêu phu nhân nói bằng giọng thành thực, vẻ mặt tựa hồ như không có gì trá ngụy, đồng thời chàng cũng mong mỏi biết rõ tình hình song thân qua đời trong trường hợp nào, nên muốn chờ gặp bà.
Viên Tính liền hỏi: -Điền Quy Nông đã đến đây, khi nào Miêu phu nhân

lại không nói cho hắn biết? Hồ đại ca, tại sao đại ca không nghe lời tiểu muội? Chẳng lẽ tiểu muội đã chạy suốt ngày suốt đêm đến báo tin cho đại ca lánh nạn mà đại ca cũng chẳng quan tâm?
Hồ Phỉ run lên đáp: -Cô nương nói phải lắm. Đúng là tại hạ ngu muội.
Chàng cầm cương ngựa nói tiếp: -Được rồi! Cô nương hãy lên ngựa. Chúng ta đi về phía Tây.
Viên Tính toan lên ngựa, bỗng nghe tiếng còi từ bốn phương tám hướng nổi lên. Địch nhân đã kéo đến bao vây phần mộ.
Hồ Phỉ nghiến răng nói: -Mụ đàn bà kia quả nhiên muốn lừa gạt tại hạ. Chúng ta xông về phía Tây.
Hồ Phỉ nghe tiếng còi trong lòng ngấm ngầm kinh hãi vì biết bên địch rất đông. Giả tỷ Viên Tính chưa bị thương thì hai người phá trùng vi không phải chuyện khó, nhưng cứ tình trạng trước mắt thì không nắm vững phần nào.
Viên Tính nói: -Chỉ cần Hồ đại ca nhắm phía Tây mà chạy, bất tất phải nghĩ đến tiểu muội! Tiểu muội tự có cách thoát thân.
Hồ Phỉ nổi máu nóng lớn tiếng: -Nếu vậy chúng ta cùng chết một chỗ! Sao cô nương lại nói như thế được? Hãy đi theo tại hạ!
Viên Tính bị chàng nổi nóng nhưng trong lòng lại thấy rất êm ái. Nàng tự biết mình bị trọng thương, chẳng thể cưỡng được liền quất ngựa chạy theo Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ đi được mấy trượng thấy bóng năm người sánh vai đứng cản đường. Chàng nghĩ bụng: -Bữa nay mà muốn thoát thân thì mỗi đao đều phải hạ sát thủ, chẳng thể nể nang được.
Chàng liền thẳng tay mạnh dạn xông ra. Tuy mình ít người phải địch với số đông, nhưng chàng vẫn dùng yếu quyết hậu phát chế nhân, đưa vai bên trái đi trước, tay mặt cầm đao.
Hai võ sĩ của Phúc Khang An lui một tên tay cầm thiết tiêu, một tên vung quỷ đầu đao chia hai bên đánh vào.
Hồ Phỉ vừa thấy chúng ra chiêu đã biết ngay võ công của chúng không phải tầm thường. Nếu trong vòng 10 chiêu mà không thắng nổi thì bên địch tới vây càng đông, khó nỗi thoát thân. Chàng vừa vọt người chênh chếch lên cao thì quả bọn chúng đã có năm người xông tới, chàng liền vung đao chém xuống một tên mé tả.
Tên võ sĩ này vung kiếm lên gạt. Người Hồ Phỉ còn lơ lửng trên không, nội lực đã vận ra thanh đao, đồng thời hai chân đá tới trước ngực tên võ sĩ thứ tư Tên này bị hất tung đi, miệng hộc máu tươi.
Võ sĩ xử kiếm thấy luồng kình lực chuyển qua binh khí đến cánh tay, lại đè nén trước ngực, tưởng chừng mấy rẻ xương sườn bị gãy hết. Gã chưa kịp kêu thì đã lăn ra chết giấc.
Bọn võ sĩ thấy đối phương mới hai chiêu đã đả thương hai đồng bạn thì đều bở vía.
Tên võ sĩ sử quỷ đầu đao quát lớn: -Hồ đại gia. Công phu của đại gia quả nhiên khửng khiếp. Tại hạ là Tư Đồ Lôi xin lãnh giáo.

Gã sử thiết tiên cũng hô: -Tại hạ là Tạ Bất Đáng lãnh giáo mấy cao chiêu.
Hồ Phỉ gầm lên: -Được lắm!
Thanh đơn đao vung xoay quanh mình, đao quang lấp lánh đánh ra ba chiêu. Cả người chàng cũng xô tới.
Tư Đồ Lôi và Tạ Bất Đáng vội lùi lại hai bước.
Tên võ sĩ thứ ba la lên: -Tai hạ là Thượng Quan ...
Gã mới nói được mấy tiếng, sống đao của Hồ Phỉ đã bổ xuống đầu, phọt óc ra chết tươi. Chưa hiểu gã tên Thượng Quan gì.
Tư Đồ Lôi và Tạ Bất Đáng phòng thủ môn hộ kín đáo, lùi lại hai bước,nhưng không để Hồ Phỉ vượt qua, chúng huýt lên một tiếng còi. Bốn tên vệ sĩ liền chạy đến phía sau Tư Đồ Lôi và Tạ Bất Đáng.
Tuy trong chớp mắt Hồ Phỉ đã liên tiếp đánh chết ba địch nhân, nhưng Tư Đồ Lôi và Tạ Bất Đáng khôn ngoan hơn, chúng không tiến lên tiếp chiến mà lùi lại hai lần cản đường Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ ngấm ngầm kêu khổ. Chàng sử chiêu "Dạ chiến bát phương tàn đao thức" đánh về phía trước, đặt chân trái xuống xoay một vòng đã đếm xong số địch nhân: mé tây có sáu người, mé đông ba người, hai mặt Nam Bắc đều có năm người. Không kể ba tên đã chết thì đối phương còn mười chín tên.
Bỗng có tiếng cười dõng dạc hô: -Hồ huynh đệ! Mỗi lần chạm trán các hạ lại thấy bản lãnh tiến thêm một bậc. Xin lỗi nhé.
Chính là thanh âm Điền Quy Nông.
Hồ Phỉ không lý gì đến hắn, chăm chú nhìn sáu tên địch ở mé Tây. Chàng nghe bốn tên xưng danh: -Tại hạ là Trương Ninh.
-Tại hạ là Đinh Văn Hổ xin lãnh giáo.
-Tại hạ là Đinh Văn Thâm tham kiến Hồ đại gia.
-Ha ha! Lão phu là Trần Kính Phu.
Hồ Phỉ xông về mặt trước rồi đột nhiên chuyển qua mé Bắc. Chàng đưa ngón tay trái điểm vào trước ngực tên võ sĩ thứ hai. Tên này tay cầm cặp phán quan bút, cũng là một tay hảo thủ về môn điểm huyệt.
Gã thấy Hồ Phỉ vươn tay ra chụp liền tay mặt phóng phán quan bút điểm tới huyệt Khuyết Bồn ở vai bên phải chàng. Chiêu Phản thủ vi công này cực kỳ lợi hại. Hồ Phỉ tuy ra tay trước, nhưng Phán quan bút của gã dài hơn hai thước hai thành ra ngón tay chàng chưa đụng vào huyệt đạo đối phương mà huyệt Khuyết Bồn của mình đã bị điểm tới.
Không dè Hồ Phỉ tay trái lướt ngang chụp vào Phán quan bút đẩy mạnh về phía trước.
Người kia vừa "hự" lên một tiếng thì cán bút đã đâm vào cổ họng.
Giữa lúc ấy lại nghe phía sau có tiếng hai người hô: -Tại hạ là Hoàng Tiêu!
-Tại hạ là Ngũ Công Quyền!
Đao phong đã lướt tới lưng, chàng vội xô về phía trước khiến hai thanh đơn đao đâm sểnh. Hồ Phỉ thuận thế xoay đao lại chém vào cổ

tay Hoàng Tiều.
Đây là một chiêu thế rất tinh diệu trong Hồ gia đao pháp. Dù người có võ công cao cường cũng khó lòng tránh khỏi.
Không ngờ Hoàng Tiều tinh thông cả mười tám đường đại cầm nã nên ứng biến rất mau. Hắn thấy đao phong chém tới cổ tay liền bỏ đơn đao đi, xoay tay lại chụp xuống đao của Hồ Phỉ.
Đừng thấy hắn râu chuột, mắt nhỏ, tướng mạo xấu xa mà coi thường. Hắn biến chiêu còn lẹ hơn Hồ Phỉ, năm ngón tay hắn đã chụp được sống đao của chàng.
Hồ Phỉ ỷ mình sức mạnh, phóng đao về phía trước, dè đâu tý lực của Hoàng Tiều cũng không phải tầm thường, khiến Hồ Phỉ chẳng làm gì được.
Hồ Phỉ ngơ ngác một chút thì phía sau lại có ba người đồng thời đánh tới.
Chàng liền tính trong chớp mắt còn đủ thời giờ liệu lý Hoàng Tiều. Hắn là một tay kình địch, nếu đả thương hắn là giảm được một phần uy hiếp. Chàng ỉiền đột nhiên buông đao vung hai tay đánh ra đến binh một tiếng vào trước ngực Hoàng Tiều.
Hoàng Tiều chưa té xuống, nhưng phải buông đao.
Hồ Phỉ lại thò tay nắm lấy chuôi đao xoay mình gạt ba thứ binh khí.
Ba tên võ sĩ một là Ngũ Công Quyền, một là lão già Trần Phu, còn một tên nữa thân thể cao lớn, hơn Hồ Phỉ đến nửa cái đầu. Tay hắn cầm cây đồng côn cực kỳ trầm trọng.
Hồ Phỉ đón đỡ một chiêu rồi trước ngực chấn động. Chàng toan nhảy tạt ngang né tránh thì hai người ở hai bên đã đánh tới.
Viên Tính cưỡi ngựa theo sau, bọn võ sĩ mải vây đánh Hồ Phỉ chưa lý gì đến nàng.
Viên Tính tuy bị trọng thương yếu sức, nhưng đã nhìn rõ Hồ Phỉ đả thương được năm tên, nàng rất quan tâm đến sự an nguy của chàng. Mắt thấy chàng bị năm người vây đánh rất cấp bách, nàng liền giật cương phóng ngựa xông tới.
Nàng vung roi ngựa dùng làm nhuyễn tiên, ra chiêu "Dương quan chiết liểu" quấy lấy cổ đại hán to lớn.
Đại hán đang báo danh là Hùng Nhất Lực, toan đánh Hồ Phỉ thì đột nhiên cổ họng bị riết chặt không nói được nữa.
Tuy khí lực hắn mãnh liệt nhưng đột nhiên bị nghẹt thở, không địch nổi con ngựa chồm tới. Hắn đứng không vững bị ngựa kéo ngang ra đụng vào Trương Ninh bên cạnh khiến tên này cũng té theo.
Hồ Phỉ đã bớt được hai địch nhân, vung đao chém hai nhát. Đinh Văn Hổ và Đinh Văn Thâm té xuống chết liền.
Đột nhiên cảm thấy phía sau tiếng gió xô tới, chàng không kịp xoay mình, chỉ xoay tay ra chiêu "Đảo ngọa hổ quái mãng phiên thâu" chém lại.
Bỗng nghe đánh choang một tiếng, rồi trên tay nhẹ bẫng. Thanh đao

của chàng đã bị chém cụt.
Địch nhân thừa thế phóng binh khí tới, Hồ Phỉ cả kinh, chí chân trái xuống vọt về phía trước ra xa hơn trượng, nhưng cũng bị chậm mất một chút. Vai chàng đau nhói lên, chàng biết bị lợi đao của đối phương quét trúng rồi. Chân phải vừa đứng xuống đất, tay trái liền phóng chưởng, tay mặt như móc câu đoạt lấy thanh đơn đao của một tên võ sĩ. Chiêu không thủ đoạt bạch nhật nhanh như chớp.
Nên biết địch nhân tay cầm lợi đao rượt tới, hễ chậm một chút là chết về tay bảo đao của Điền Quy Nông, tính mạng Hồ Phỉ như treo đầu sợi tóc.
Hồ Phỉ không dám dùng đơn đao đối phó với bảo đao của Điền Quy Nông, chàng phải dùng khinh công nhảy nhót tránh né.

Đoạn Kết

Lãnh Nguyệt Bảo Đao xuất hiện lần chót.
Hồ Phỉ tránh được bảy tám chiêu thì mười mấy tên địch lại đến bao vây.
Ngoài ra còn ba tên công kích Viên Tính.
Chàng phân tâm một chút lo cho nàng, thì bỗng nghe đến choang một tiếng. Thanh đơn đao trong tay chàng lại bị bảo đao của Điền Quy Nông chém gẫy.
Điền Quy Nông quyết tâm dồn Hồ Phjt vào chỗ chết. ánh hào quang lấp loáng, thanh bảo đao trong tay hắn càng ra chiêu càng cấp bách.
Hồ Phỉ lại muốn cướp lấy một thứ khí giới để đỡ gạt, nhưng chàng chẳng có lúc nào rảnh rỗi để hạ thủ thì "xẹt" một tiếng, tay trái chàng bị trường kiếm của một võ sĩ vạch thành một vệt dài.
Trong bọn võ sĩ có người hô: -Gã họ Hồ kia! Hãy bó tay chịu đầu hàng đi!
Mấy tên khác hô theo: -Ngươi là một trang hảo hán, sao lại để chết uổng?
-Chúng ta đông người, dĩ nhiên ngươi quả bất địch chúng, dù chịu thua cũng không mất thể diện.
Điền Quy Nông chẳng nói năng gì, chỉ vung đao đánh rất rát.
Hồ Phỉ vai và sau lưng bị thương mấy chỗ, đau đớn vô cùng, cơ hồ mất mạng đến nơi.
Bỗng nghe thanh âm một phụ nữ la lên: -Điền đại ca! Đừng hại mạng chàng thanh niên đó.
Hồ Phỉ đang nghiến răng cố sức cầm cự, chợt nghe rõ thanh âm của Miêu phu nhân, liền lớn tiếng quát: -Ai mượn mụ giả nhân giả nghĩa?
Trong lúc bối rối, chàng lại bị đá trúng một cước vào lưng.
Hồ Phỉ đang phẫn nộ đến cực điểm, vươn tay mau lẹ chụp được người đó.
Chàng liền xách hắn lên quét chung quanh mình.
Tên võ sĩ sợ chém thương đồng bọn, không dám đến gần.
Người mà Hồ Phỉ chụp được chính là Trương Ninh.
Binh khí trong tay hắn thột mất, hắn lại bị Hồ Phỉ xoay quanh, đầu váng mắt hoa, cựn quậy cũng không thoát được.
Hồ Phỉ thấy Viên Tính ngồi trên ngựa né Đông tránh Tây mà con ngựa đã trúng mấy đao, không ngớt hý lên những tiếng thê thảm. Chàng liền nhấc bổng Trương Ninh lên xông tới trước mặt Viên Tính miệng hô: -Đi theo tại hạ!
Viên Tính nhảy xuống ngựa. Hai người vọt tới gần phần mộ Hồ Nhất Đao.
Bên mộ có một cây bách lớn. Hai người liền tựa vào vách cây để cầm cự không cho địch nhân vây đánh khó hơn.
Hồ Phỉ nhấc Trương Ninh giơ lên quát: -Các ngươi có muốn cho người anh em này sống nữa hay thôi?

Điền Quy Nông la lên: -Cứ giết được tên phản tặc Hồ Phỉ là Phúc đại soái sẽ trọng thưởng.
Câu nói của hắn có ý nhắc nhở bọn thủ hạ: Trương Ninh sống hay chết cũng không quan hệ.
Hắn thấy mọi người ngần ngại liền múa đao xông tới.
Hồ Phỉ cũng biết tuy mình chụp được Trương Ninh nhưng không đủ uy hiếp địch nhân lùi lại. Chàng nghĩ Điền Quy Nông trong tay có bảo đao mà võ công rất cao cường, muốn bắt hắn không phải là việc dễ dàng. Hay hơn hết là túm lấy Miêu phu nhân để uy hiếp, nhưng bà đứng ở đằng xa ngoài mười trượng, không thể xông tới được.
Chàng thấy Điền Quy Nông bước gần tới, liền sờ lưng Trương Ninh xem có đoản đao hay trủy thủ thì còn chống cự được một lúc.
Bỗng chàng đụng vào túi tiêu rất trầm trọng. Chàng liền tay trái điểm huyệt hắn, tay mặt thò vào túi lấy một mũi cương tiêu. Chàng nhắm bụng Điền Quy Nông liệng tiêu ra thật mạnh.
Tiêu phóng đi rất mau lẹ. Lúc Điền Quy Nông phát giác thì mũi tiêu chỉ còn cách bụng dưới nửa thước. Hắn vội vung đao lên gạt. Tuy cây cương tiêu bị chặt đứt làm hai khúc nhưng mũi tiêu đà đi chưa suy giảm, đâm vào cánh tay hắn thủng tới da thịt.
Giữa lúc ấy lại nghé tiếng rú! úi chao! ", một tên võ sĩ trúng tiêu vào cổ họng ngã ngửa về phía sau.
Điền Quy Nông tức giận thóa mạ: -Tên tiểu tặc kia! Thử coi bữa nay ngươi còn trốn được nữa không?
Nhưng hắn không dám mạo hiểm xông vào, đứng chỉ huy bọn vệ sĩ vây bọc hai người.
Lúc này đã nắm chắc phần thắng, mấy người tiếc tài Hồ Phỉ liền hô chàng đầu hàng.
Hồ Phỉ nắm tay Viên Tính nói: -Viên cô nương! Chúng ta đành cùng chết ở bên mộ song thân tại hạ.
Viên Tính khẽ hất tay chàng ra vừa thở vừa nói: -Tiểu muội ... là người xuất gia. Đại ca đừng kêu bằng Viên cô nương.
Tiểu muội không phải họ Viên.
Hồ Phỉ trong lòng thê thảm nghĩ thầm:.
-Hai người sắp chết đến nơi mà nàng vẫn kiên cường, chẳng mềm lòng chút nào.
Bỗng thấy một tên võ sĩ múa đao thành một vùng bạch quang tiến lại gần.
Hồ Phỉ lượm một viên đá liệng vào giữa vùng bạch quang. Tên võ sĩ vung đao lên gạt rơi xuống.
Hồ Phỉ liền nhân chỗ sơ hở phóng cương tiêu trúng vào trước ngực hắn.
Điền Quy Nông hô lớn: -Tên tiểu tặc này ngang ngược vô cùng! Chúng ta xông cả vào chẳng lẽ gã có ba đầu sáu tay?
Đột nhiên Miêu phu nhân chạy lại gần thêm mấy bước nói: -Điền đại

ca! Hãy khoan! Tiện thiếp có mấy câu muốn nói với thiếu niên này.
Điền Quy Nông chau mày đáp: -A Lan! Chớ lại gần đấy. Coi chừng tên tiểu tặc phát điên rồi gã sẽ đả thương đến nàng.
Miêu phu nhân vẫn cố gắng nói: -Y sắp chết rồi. Tiện thiếp nói với y một câu thì có can gì?
Điền Quy Nông không sao được đành giục: -Nàng nói lẹ đi!
Miêu phu nhân hỏi: -Hồ tướng công! Tướng công chưa chôn táng bình cốt hôi đã mang chết rồi ư?
Hồ Phỉ ngang nhiên đáp: -Cái đó không quan hệ gì đến bà! Tại hạ không muốn nhục mạ nữ nhân.
Hay hơn hết là bà hãy tránh ra xa.
Miêu phu nhân hỏi: -Tiện thiếp đã hứa lời cho tướng công hay về lệnh tôn. Tướng công sắp chết rồi cũng không muốn nghe ư?
Điền Quy Nông quát: -A LAn! Nàng rắc rối ghê thế? Chính nàng cũng không hiểu!
Miêu phu nhân không lý gì đến hắn, nhìn Hồ Phỉ nói: -Tiện thiếp chỉ nói ba câu có liên quan đến lệnh đường. Tướng công có muốn nghe không?
Hồ Phỉ đáp: -Phải rồi! Tại hạ chẳng thể để mối nghi ngờ trong lòng mà chết. Vậy phu nhân nói đi!
Miêu phu nhân nói: -Câu chuyện này tiện thiếp chỉ nói với một mình tướng công nghe.
Nhưng tướng công không được bắt tiện thiếp làm con tin. Nếu tướng công chẳng ưng lời thì tiện thiếp không nói nữa.
Hồ Phỉ đáp: -Trước khi tại hạ chết đi mà trong lòng hết mối nghi ngờ lẽ dĩ nhiên phải đa tạ phu nhân, khi nào lại hãm hại? Trong thiên hạ rất nhiều nam tử hán, đại trượng phu. Phu nhân tưởng ai cũng hèn mạt ác nhân như Điền Quy Nông chăng?
Điền Quy Nông sa sầm nét mặt lại. Hắn chẳng hiểu Miêu phu nhân muốn nói gì với Hồ Phỉ. Y cũng biết tính Miêu phu nhân rất cương quyết, có muốn cũng không cản trở được, đành tự nhủ: -Bất luận nàng nói gì cũng có hại đến thanh danh ta. Chi bằng đừng để người khác nghe thấy thì hơn.
Miêu phu nhân từ từ bước tới, ghé miệng vào tai Hồ Phỉ khẽ nói: -Tướng công đào sâu xuống phía sau bia mộ ba thước để chôn bình cốt hôi là được một thanh bảo đao.
Nàng nói xong mấy tiếng này liền lớn tiếng: -Việc đó có liên quan đến Kim Diện Phật Mlêu Nhân Phượng. Tướng công đã khám phá ra vụ bí mật này là chết không còn chi đáng tiếc nữa. Vậy tướng công mau đào lỗ mà chôn mình cốt hôi đi để người quá cố được yên tâm dưới lòng đất. Tâm tình đã rõ, tướng công hãy nhận lãnh cái chết cho yên dạ.
Hồ Phỉ rất đỗi băn khoăn, không hiểu ba câu của Miêu phu nhân có ngụ ý gì mà xem chừng không phải bà cố ý trêu chọc nùnh. Chàng tự nhủ:

Dù sao đi nữa, thực sự cũng nên an táng xong cốt hôi của nhị muội rồi sẽ tính.
Chàng liền nhằm đúng phía sau tấm bia mộ xa chừng ba thước, vận kình lực vào ngón tay để móc đất.
Điền Quy Nông thấy vậy thầm nghĩ: -Té ra A Lan cho gã hay là phụ thân gã chết về tay Miêu Nhân Phượng.
Hắn cảm thấy trong lòng rất an ủi, liền quay lại nhìn Nam Lan mỉm cười.
Mười sáu tên võ sĩ còn lại đều tay cầm binh khí, đứng cách Hồ Phỉ chừng hơn trượng nhưng mắt vẫn giám thị chàng không chớp.
Viên Tính thấy Hồ Phỉ khoét lỗ chôn cốt hôi Trình Linh Tố, nàng nghĩ tới chính mình cùng Hồ Phỉ cũng sắp đi vào lòng đất,liền rón rén quỳ xuống, hai tay chắp để trước ngực, miệng lẩm nhẩm niệm kinh.
Sau lưng và bả vai Hồ Phỉ đau đớn như dần, hai tay tiếp tục đào sâu xuống. Chàng nhìn thấy Viên Tính chắp tay quỳ mọp, vẻ mặt rất trang nghiêm. Chàng tỉnh ngộ tự nhủ: -Nàng đã toàn tâm quy Phật, sao ta cứ miễn cưỡng nàng hoàn tục? May mà nàng chẳng chịu, nếu không thì hai người mình lúc lâm tử cũng chẳng được yên tâm.
Đột nhiên hai tay chàng đồng thời đụng vào một vật cứng rắn, lạnh toát.
Trong đầu chàng lướt qua câu nói của Miêu phu nhân về thanh bảo đao.
Nhưng chàng vẫn thản nhiên, hai tay sờ hai bên. Quả nhiên là một thanh đơn đao còn cả vỏ.Tay nắm chuôi đao khẽ rút ra chừng hơn tấc, thanh đao vẫn còn nguyên chưa han rỉ. Chàng tự hỏi: -Miêu phu nhân vừa nói: "vụ này liên quan đến Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng". Chẳng lẽ thanh đao này do Miêu đại hiệp chôn xuống đây?
Hay là Miêu đại hiệp vì lòng kỷ niệm tiên phụ mà chôn thanh đao này trước mộ?
Chàng chỉ phỏng đoán nhưng rất trúng. Có điều chàng không hay sở dĩ Miêu Nhân Phượng quen biết Miêu phu nhân rồi thành thân cũng nhờ thanh bảo đao này. Mối lương duyên của hai người bị phá tan cũng vì nó.
Trên cõi đời này, ngoài Miêu Nhân Phượng và Miêu phu nhân, chẳng một ai hay chuyện đó.
Hồ Phỉ thấy đao rồi ngửng đầu nhìn về phía Miêu phu nhân bỗng nghe nàng buồn rầu nói: -Muốn hiểu lòng người khác thật là khó quá.
Bà buông tiếng thở dài, từ từ cất bước lảng ra xa.
Điền Quy Nông quay lại giục: -Tên tiểu tặc kia! Chôn mau đi! Chúng ta không chờ nữa!
Hồ Phỉ đáp: -Được lắm! Không chờ nữa thì thôi!
Chàng rút thanh đao ra, thanh quang lấp lánh, khí lạnh ghê người.
Điền Quy Nông cùng bọn võ sĩ đều kinh hãi vô cùng.
Hồ Phỉ thừa cơ bọn chúng chưa kịp định thần, vung đao nhảy tới

chém liền. Những tiếng choang choảng vang lên không ngớt, ba cây binh khí trong tay ba tên võ sĩ bị chặt gãy Hai tên bị cụt tay.
Điền Quy Nông vung đao chém tới.
Hồ Phỉ giơ đao lên gạt đánh choang một tiếng ngân nga hồi lâu không dứt.
Hai người cùng nhảy lùi ra xa ba bước, dưới ánh trăng sáng nhìn lại thanh đao vẫn còn nguyên vẹn. Quả là bảo đao.
Hồ Phỉ thấy thanh đao của mình chẳng kém gì bảo đao của Điền Quy Nông thì khác nào như hổ thêm cánh. Chàng thi triển Hồ gia đao pháp chỉ trong chớp mắt lại đả thương ba tên võ sĩ nữa.
Bảo đao của Điền Quy Nông tuy chẳng kém gì bảo đao trong tay Hồ Phỉ,nhưng đao pháp thì hắn còn thua chàng xa. Hắn sử trường kiếm đấu với Hồ Phỉ còn không nổi, huống chi bây giờ lại dùng cái sở đoản của mình để tấn công vào sở trường của địch.
Mới trao đổi được ba bốn chiêu, Điền Quy Nông đã liên tiếp trúng đao vào cánh tay và bắp chân. Nếu hắn không được bọn vệ sĩ giải cứu thì đã toi mạng dưới lưỡi đao của Hồ Phỉ rồi.
Nhưng lúc này bọn võ sĩ chưa bị thương thì chỉ còn lèo tèo vài tên, mà bất luận binh khí gì đụng vào đao của Hồ Phỉ liền bị chặt gẫy, biến thành tay không.
Hồ Phỉ cũng không muốn tận sát, liền la lên: -Ta không muốn giết người nên tha chết cho đó. Hà tất liều chết uổng làm chi?
Điền Quy Nông thấy tình thế nguy ngập liền co giò chạy trốn. Bọn võ sĩ nâng đỡ hoặc thu lượm đồng bọn bị thương và bị chết nằm rải rác dưới đất, chịu đại bại bỏ đi.
. Đến lúc cuối cùng, mọi người vẫn không biết thanh bảo đao ở đâu lại lọt vào tay Hồ Phỉ, vì chàng hành động xuất quỷ nhập thần, khó mà lường được.
Hồ Phỉ nhìn chuôi đao dưới ánh trăng, thấy mảnh trăng khuyết bằng dây bạc.
Tay cầm Lãnh Nguyệt Bảo Đao, trong lòng chàng cảm khái muôn vàn.
Chàng tra đao vào vỏ, đặt xuống thổ huyệt để nó vĩnh viễn làm bạn với phụ thân dưới suối vàng.
Chàng lại đặt bình cốt hôi của Trình Linh Tố xuống thổ huyệt rồi lấp đất lại Viên Tính chắp tay niệm phật kệ:
Nhất thiết ân oán hội, vô thường nan đắc cừu.
Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh bố
Nhược ly ư ái giá, vô ưu hựu vô bố
Niệm xong, nàng len lén lên ngựa thong thả đi về phía Tây.
Hồ Phỉ nhìn bóng sau lưng nàng, tiếng kệ vẫn còn văng vẳng bên tai.
Hết.